

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Smith_Wilbur-Reka_Bohu_3-Carodej.pdb

PDB Name: Smith Wilbur-Reka Bohu 3-Carode
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.5.2007
Modification Date: 5.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

WILBUR SMITH
ŘEKA BOHŮ 3 - ČARODĚJ

Mé nové lásce
MOKHINISO

Duchové Ghengis Khana a Omara Khayyama, převtělení v měsíc, září jako dokonalá perla.

Kolona bojových vozů podobná rozvíjejícímu se hadu svižně sjížděla do údolí a chlapec, přitisklý na čelní desce vedoucího vozu, pozoroval útesy svírající cestu. Z příkré skály připomínající včelí pláštěv slepě hleděly temné otvory četných hrobů, které vypadaly jako neúprosné oči legie duchů. Princ Nefer Memnon se zachvěl a odvrátil zrak od skály. Levou rukou potajmu udělal gesto zapuzující zlo.

Přes rameno pohlédl zpátky na kolonu a zjistil, že ho z vozu za ním sledují Taitovy oči. Prach pokryl starce a jeho vůz bledým povlakem a v kuželu slunečního světla padajícího do hlubokého údolního zářezu v něm zajiskřily šupinky slídy. Taita mu v té chvíli připadal jako převtělený bůh a Nefer provinile sklopil hlavu. Styděl se, že se stařec stal svědkem pověřivé hrůzy, která ho na chvíli opanovala.

Královský princ domu Tamosů by neměl projevovat podobnou slabost. Ne teď, když už stojí na prahu mužství.

Jenže Taita ho znal jako nikdo jiný. Vychovával ho od útlého dětství a byl mu bližší než rodiče i sourozenci. Taitův výraz zůstal nezměněný, ale jeho stařecké oko se hluboko zavrtávalo do Neferova nitra. Viděl všecko a všemu rozuměl. Nefer se odvrátil a vytáhl se do plné výšky. Stál vedle otce, který opratěmi a dlouhým bičem pobízel koně k rychlejšímu klusu. Údolí se před nimi náhle rozestoupilo v široký amfiteátr s kulisami přísných ruin města Gallaly.

Nefer se při prvním pohledu na dějiště slavné bitvy zachvěl.

Taita, ještě jako mladík, tady bojoval po boku poloboha lorda Harraba, který rozprášil temné síly hrozící rozvrátit Egypt. To se sice událo už před šedesáti lety, ale Taita mu o boji vyprávěl do všech podrobností. Jeho líčení bylo tak živé, až měl Nefer dojem, že v ten osudný den byl na místě bitvy on sám.

Neferův otec, bůh a faraon Tamos, navedl spřežení k hromadě zříceného kamene, který kdysi býval vstupní bránou, a zastavil. Stovka válečných vozů za ním manévr zkušeně zopakovala a vozkové seskákali z plošin, aby napojili koně.

Když faraon otevřel ústa a promluvil, vrstva zaschlého prachu a potu na jeho tvářích popraskala. Kousky spečeného bláta mu padaly na hrud'

„Můj milý!“ oslovil faraon Velkého lva Egypta, šlechtice

Naju, velitele armády a milovaného společníka. „Musíme dál dřív, než slunce pozlatí vrcholky kopců. Chtěl bych v noci projet dunami do El Gabaru.“

Modrá válečná koruna na Tamosově hlavě zajiskřila slídivým prachem, a když shlédl dolů na Nefera, měl v koutcích očí zčervenalých prachem kousky vlhkého bláta. „Zde se rozloučíme. Dál pojedíš s Taitou.“

Přestože Nefer věděl, že je marné protestovat, otevřel ústa. Švadrona táhla do boje proti nepříteli. Faraonův odvážný plán předpokládal, že projedou územím Velkých dun a překročí hořká solná jezera, aby se dostali nepříteli do zad. Do otevřeného průlomu uprostřed nepřátelských řad pak vpadnou egyptské legie čekající u Nilu před Abnubem.

Tamos by tak mohl spojit síly, a dřív než se nepřítel vzpamatuje, projet přes Teil el-Daba a obsadit nepřátelskou citadelu Avaris.

Byl to skvělý a smělý plán. S trochou štěstí by tak mohl jediným úderem skončit válku s Hyksósem, která se vlekla už po dvě generace. Nefera učili, že bitvy a sláva jsou jediné důvody jeho existence na zemi, a přestože mu bylo pouhých čtrnáct let, podobné představy ho nesmírně lákaly.

Celou svou duší toužil jet po boku svého otce za vítězstvím a nesmrtelností.

Dřív než protest stačil opustit Neferovy rty, otec ho zastavil. „Co je první povinností válečníka?“ zeptal se přísně.

Nefer sklopil oči. „Poslušnost, Vaše Veličenstvo,“ odpověděl tiše, ale vzdorně.

„Nikdy na to nezapomeň!“ Faraon pokyvl hlavou a odvrátil se.

Nefer se cítil ponížený a odvržený. Oči mu plály a rty se mu chvěly, jenže Taitův pohled ho zmrazil. Zamrkal, aby zbavil oči slzí, a napil se vody z koženého měchu, který visel na bočnici vozu. Pak se obrátil ke starému mágovi a furiantsky pohodil hlavou. „Ukaž mi památník, Tato,“ přikázal. Nefer použil zkráceného jména, kterým starce oslovoval v dětství. Nerovný pár se prodíral mezi vozy, koňmi a muži, kteří zatarasili úzkou cestu vedoucí ruinami města. Dvě desítky vojáků

svlečených donaha slezlo dolů do hluboké šachty prastaré studny. Vytvořili řetěz, kterým putovala vědra hořké vody na povrch. Kdysi bylo ve studni dostatek vody pro početné obyvatelstvo města ležícího na cestě od Nilu k Rudému moři. Jenže před několika stoletími zeměřesení porušilo vodonosnou vrstvu a pramen vyschl. Město Gallala zemřelo žízní. Dnes zbyla ve studni jen troška vody, která stěží dokázala zmírnit žízeň dvou set koní a naplnit měchy. Taita dovedl Nefera úzkými uličkami kolem chrámů a paláců, které nyní obývali jen štíři a ještěrky, na pusté hlavní náměstí. Uprostřed něj stál památník postavený na počest lorda Tanuse a jeho triumfu nad armádami banditů, které málem zadusily život nejbohatšího a nejmocnějšího národa na zemi. Bizarní pyramidu slepenou z lidských lebek chránily stěny z desek červeného kamene. Přes tisíc lebek se šklebilo na chlapce, když nahlas četl nápis nad kamenným sloupořadím: „Naše odseknuté hlavy vydávají svědectví o bitvě. V těchto místech jsme padli pod mečem Tanuse, lorda Harraba. Necht' se všechny příští generace poučí z mocných lordových skutků učiněných pro slávu bohů a vládu spravedlivých lidí. To prohlašujeme ve čtrnáctém roce vlády božského faraona Mamose.“ Taita dřepěl ve stínu památníku a pozoroval prince, jak obchází monument. Každých pár kroků se zastavil a s rukama v bok památník pozorně zkoumal. Stařec mlčel a tvářil se zdrženlivě, ale jeho oči nezapřely lásku, kterou k chlapci choval. Měla původ v životech jiných dvou lidí. První z nich byla egyptská královna Lostris. Taita byl sice eunuch, ale vykleštili ho až po pubertě, když už stačil okusit lásku ženy. Kvůli tomuto postižení zůstala Taitova láska ke královně Lostris, Neferově babičce, čistá. A byla to láska tak mocná, že i teď, po dvaceti letech od její smrti, nepřestala být středem Taitovy existence. Druhým zdrojem lásky k Neferovi byl Tanus, lord Harrab, na jehož počest byl památník postaven. Taitovi byl dražší než bratr. Lostris i Tanus už dávno odešli z tohoto světa, ale jejich společná krev mocně proučila v žilách jejich potomka. Z jejich ilegálního spojení před dávnými lety se narodil chlapec, ze kterého vyrostl faraon Tamos, Neferův otec a velitel švadrony vozu, která tady prince přivezla. „Tato, ukaž mi, kde jsi zajal vůdce loupeživých baronů.“ Neferův vzrušený hlas přeskakoval na prahu dospívání. „Stalo se to tady?“ Odběhl ke zříceně zdi na jižní straně náměstí. „Vyprávěj mi ten příběh znovu.“ „Ne, došlo k tomu tamhle, na druhé straně.“ Taita se zvedl, na tenkých čapích nohách odkráčel k východnímu konci prostranství a vzhledl vzhůru ke koruně napůl rozpadlé zdi. „Ten darebák Shufti měl jen jedno oko a byl ošklivý jako Seth. Chtěl utéct přes tuto zeď.“ Taita se odmlčel, zvedl z hromady rumu půlku hliněné cihly a hodil ji přes zeď. „Jedinou ranou jsem mu rozbil hlavu a shodil jsem ho dolů.“ I když Nefer dobře znal starcovu sílu a o Taitově vytrvalosti se vyprávěly legendy, ten hod ho překvapil. Je starý jako hory, pomyslel si Nefer obdivně. Starší, než byla moje babička, kterou vychoval stejně jako mě. Lidé tvrdí, že zažil dvě stě záplav na Nilu a že tuto pyramidu postavil vlastníma rukama. Pak ukázal na morbidní památník a zeptal se: „Odsekl jsi mu hlavu, „Tato, a přidal jsi ji k ostatním?“ „Znáš ten příběh víc než dobře, vyprávěl jsem ti ho nejméně stokrát.“ Taita předstíral nechci chlubit se vlastními činy. „Pověz mi ho znovu!“ nenechal se odbyt Nefer. Taita se posadil na kamenný kvádr, Nefer usedl u jeho nohou a pozorně poslouchal. Taitovo vyprávění ukončilo volání beraních rohů. Ozvěna trubení doznívala v černých skalách. „Faraon nás volá,“ řekl Taita a vstal. Zamířili k bráně. Za hradbami panoval shon a zmatek - švadrona se připravovala na cestu přes území dun. Vodní měchy byly opět plné a vozatajové kontrolovali vystroj koní. Faraon Tamos zahlédl přicházející dvojici, pokynem hlavy přivolał Taitu k sobě a odvedl ho z doslechu důstojníků. Lord Naja se pokusil k nim přidat, ale Taita na něj šeptem upozornil a faraon ho strohým příkazem poslal zpět. Pokořený lord zrudl a probodl Taitu pohledem ostrým jako hrot válečného šípů. „Naja se urazil. Nebudu vždycky nablízku, abych tě mohl chránit,“ varoval Taitu faraon. „Nesmíme věřit nikomu,“ odpověděl Taita. „Ne, dokud nerozdrtíme hlavu hada, který utahuje smyčky zrady kolem sloupů tvého paláce. Dokud se nevrátíš z tažení na sever, jen my dva můžeme vědět, kam prince odvedu.“ Faraon se odmítavě usmál. „A co Naja?“ Naja mu byl blízký jako bratr. Projeli spolu Rudou stezku. „Ani Naja,“ Taita víc neřekl. Jeho podezření konečně dozrálo v jistotu, ale nedal ještě dohromady dost důkazů, aby faraona přesvědčil. „Víš princ, proč odchází do pouště?“ zeptal se faraon. „Vím to, že odcházíme, aby se zdokonalil v mystériích a chytil božského ptáka.“ „Dobře, Taito,“ přikývl faraon. „Vždycky jsi byl tajnůstkář, jenže máš pravdu. Už není o čem mluvit, všechno jsme si řekli. Teď jdi a necht' nad tebou a Neferem Hór rozprostře svá křídla!“ „Hlídej si vlastní záda, Veličenstvo, protože v tyto dny najdeš nepřitele nejen před sebou, ale i za sebou.“ Faraon silně stiskl Taitovi paži a cítil pod prsty, jak je tenká, ale zároveň tvrdá a šlachovitá jako suchá větev akácie. Vrátil se k Neferovi, který s výrazem uraženého štěněte poslaného do boudy čekal u kola královského vozu. „Božské Veličenstvo, ve švadroně jsou mladší hoši než já.“ Princ se naposled marně pokusil přemluvit otce, aby s ním mohl jet. Faraon dobře věděl, že syn má pravdu. Meren, vnuk proslulého generála Kratase, byl od Nefera mladší o tři dny, a přesto dnes se svým otcem jel v jednom z vozů jako zbrojnoš. „Kdy mi dovolíš jet do bitvy s tebou, otče?“ „Možná až projedeš Rudou stezku. Pak ti už nebudu zakazovat nic.“ Oba si byli vědomi planosti toho slibu. Rudá stezka byla náročná zkouška jezdeckého umění a znalosti zacházení se zbraněmi, o kterou se pokusilo jen málo válečníků. Tvrdý test vyčerpával a mnohdy i zabíval silné a dokonale trénované muže v nejlepších letech. Jenže faraona už od těch dnů dělila dlouhá cesta. Faraonův hrozivý výraz změkkl. Sevřel synovi paži v jediném gestu lásky, které si mohl před svými vojáky dovolit. „Teď

ti prikazují odejít s Taitou do pouště. Chyťš svého božského ptáka, a prokážeš tak svou královskou krev a právo v budoucnosti nosit dvojitou korunu.“

Nefer se starcem stáli u rozpadlých zdí Gallaly a sledovali, jak kolona vozů odjíždí. Faraon v čele si obtočil opratě kolem zápěstí a zakláněl se proti tahu spřežení. Hrudník měl obnažený, plátěná suknice mu pleskala po svalnatých stehnech a modrá válečná koruna na hlavě zdůrazňovala jeho výšku. Neferovi připadal jako bůh.

Za ním jel téměř stejně vysoký a nádherný lord Naja. Ve tváři měl pyšný přezíravý výraz a přes rameno zavěšený zpětně zakřivený luk. Naja patřil k nejmocnějším válečníkům celého Egypta a své jméno získal jako čestný titul.

Naja se jmenovala posvátná kobra v královské koruně uraeus, kterou mu faraon propůjčil v den, kdy zvítězili nad Rudou stezkou.

Naja se směrem k Neferovi ani neuráčil podívat. Faraon už zmizel v temné soutěsce, když kolem Nefera projížděl poslední vůz. Meren, jeho společník mnoha nedovolených chlapeckých dobrodružství, se mu smál do tváře a loučil se s ním obscénním gestem. Pak na něj posměšně zavolal:

„Přinesu ti Apepiho hlavu na hrani.“ Jeho slib v Neferovi vyvolal vlnu hněvu. Apepi byl hyksósky král a Nefer už nepotřeboval hračky. Byl muž, i když to jeho otec odmítal uznat.

Merenův vůz už pohltila temná soutěska a Taita s Neferem ještě dlouhou chvíli mlčeli. Pak se stařec beze slova otočil a zamířil ke koním. Upnul podbřišník přes hrudsvého hřebce, přizvedl si suknici a vyskočil nahoru s hbitostí, za kterou by se nemusel stydět mnohem mladší muž. Když se na holém koňském hřbetě usadil, zdálo se, že se zvířetem tvoří jeden celek. Nefer si pamatoval legendu hovořící o Taitovi jako o prvním Egyptěanovi, který zvládl jezdecké umění. Ještě stále se také honosil titulem Mistr deseti tisíc vozů, který mu spolu se Zlatem chvály udělili dva po sobě vládnoucí faraonové.

Jisté bylo, že patřil k několika málo mužům, kteří se nebáli jezdit obkročmo. Většina Egyptěanů opovrhovala tímto stylem, protože ho jistým způsobem považovali za nedůstojný až obscénní, nemluvě o riziku, který představoval. Nefer netrpěl podobnými předsudky, a když se vyšvihl na hřbet svého oblíbeného Stargazera, jeho chmurná nálada byla ta tam. Ještě nedojeli na hřebeny kopců nad rozvalinami města a obvyklý temperament se mu vrátil. Jediným dlouhým pohledem vyprovodil prашný mrak, který švadrona zanechala na severním obzoru, a rozhodně se k němu obrátil zády.

„Kam jedeme, Tato?“ zeptal se. „Slíbils, že mi to cestou povíš.“

Taita se vždycky držel zpátky a byl skoupý na slovo, i když jen málokdy tolik jako ve věci konečného cíle jejich cesty.

„Jedeme do Gebel Nagary,“ odpověděl.

Nefer o tom místě nikdy dříve neslyšel a tiše si ten název opakoval. Zněl romanticky a provokativně a vzrušené očekávání mu zježilo chlupy v zátylku. Kolem cesty se až k modravému obzoru táhl nekonečný řetěz ponurých skalnatých kopců, které se tetelily v horkém vzduchu. Barvy divokých skalisek provokovaly oči. Chmurnou modř bouřkových mraků střídala žluť připomínající peří snovačů a červeně rozfízlé svaloviny. Jiné zase zářily jako krystaly, které žár nutil do chvějivého tance.

Taita hleděl na tu úděsnou scenérii s pocitem nostalgie muže, který se vrací domů. Po smrti své milované královny Lostris se do této divočiny odplížil jako zraněné zvíře a strávil zde dlouhý čas. Jak přecházela léta a s nimi i kus bolesti, stále více ho přitahovaly záhady a tajemství velkého boha Hóra. Do divočiny odešel jako lékař a mistr všech známých věd. Osamoceny v pustinách našel klíč k bránám poznání lidského vědomí a duše, jimiž prošlo jen málo lidí.

Vešel tam jako prostý člověk a vynořil se jako dobrý známý velkého boha Hóra a mistr podivných mystérií, která si většina lidí ani nedokázala představit.

Do světa lidí se Taita vrátil teprve poté, co ho ve snu navštívila královna Lostris. Spal ve své poustevnické jeskyni v Gebel Nagaře, když se mu zjevila. Byla svůdná patnáctiletá dívka čerstvá jako pouštní růže v prvním rozkvetu s rosou na okvětních plátcích. I ve spánku se mu láskou tak rozbušilo srdce, že mu málem roztrhlo hrud'

„Miláčku Taito,“ zašeptala a pohládila ho po tváři, aby se probudil. „Jsi jedním ze dvou mužů, které jsem kdy milovala. Tanus je už se mnou, ale na tebe, než se ke mně připojíš, čeká ještě jeden úkol, který ti ukládám. Nikdy jsi mě nezklamal a já vím, že mě nezklameš ani tentokrát.“

„Čekám na tvůj příkaz, paní.“ Vlastní hlas mu podivně dozníval v uších.

„V Thébách, v mém městě stovky bran, se tuto noc narodilo dítě. Dostane jméno Nefer, jméno, které znamená čistý adokonalý tělem i duší. Toužím, aby donesl mou krev a krev Tanuse na trůn Horního Egypta. Jenže na novorozeně číhá velké nebezpečí a bez tvé pomoci chlapec nemůže uspět. Jedině ty ho můžeš vést a chránit. Léta, která jsi strávil sám v divočině, zkušenosti a vědomosti, jichž jsi nabyl, mají sloužit jen k tomuto účelu. Jdi za Neferem a zůstaň s ním, dokud své poslání nenaplníš. Pak odejdi za mnou, drahý Taito. Budu na tebe čekat a tvé zmrzačené mužství bude obnoveno v plné síle. až příště staneš po mém boku a budeme se držet za ruku, budeš celý muž.“

„Nikdy,“ vykřikl Taita ze sna, „v životě jsem tě nezklamal a nezklamu tě ani v hodině smrti.“

„Vím, že mluvíš pravdu.“ Lostris ho odměnila sladce okouzlejícím úsměvem a její obraz se rozplynul v noční poušti.

Taita se probudil s tváří mokrou od slzí a bez otálení sbalil svůj skrovný majetek. Před vchodem do jeskyně se na chvíli zastavil, aby podle hvězd určil směr.

Podvědomě hledal jasnou hvězdu bohyně. Sedmdesátý den po královnině smrti, v noci, kdy dokončili balzamování jejího těla, ta velká rudá hvězda náhle vzplála na obloze v místě, kde dříve žádná hvězda nebyla. Taita ji našel a uctivě se jí poklonil. Potom vyšel do západní pouště, zpět k Nilu a Thébám, ke krásným Thébám, městu sta bran.

Po čtrnácti letech Taita znovu zatoužil po tichých místech.

Jedině tam mohl znovu nabyt plnou sílu, aby dokázal splnit úkol, který mu Lostris uložila. Tam v pustině mohl taky část této síly přenést na prince. Tušil, že se nad nimi stahují mraky temných sil, před kterými ho Lostris varovala.

„Pojď,“ řekl chlapci. „Tam dole najdeš svého božského ptáka.“

Třetí noc po odjezdu z Gallaly, když souhvězdí

Divokých oslů na severní obloze dosáhlo svého zenitu, faraon zastavil na odpočinek. Napojili koně a spěšně pojedli něco masa sušeného na slunci, datlí a studených placek z prosa ducha. Po jídle znovu rozkázal nasedat. Jeli mlčky, bez zbytečného hluku, protože se pohybovali na území často navštěvovaném hlídkami Hyksosů.

Okolní krajina se brzy dramaticky změnila. Překonali těžký terén a jeli po úpatí kopců nad korytem vyschlé řeky. Ve světle měsíce zahlédli dole vzdáleny temny pruh husté vegetace lemující tok matky Nilu. Velkým obloukem objeli Abnub a dostali se do zad hlavních sil Hyksosů ležících u řeky. Nepatrná síla, kterou představovala stovka vozů, jim proti nepříteli, jako byl Apepi, velkou šanci nedávala.

Jenže švadronu tvořili nejlepší vozkové Tamosových armád, a tudíž i nejlepší vozkové na celém světě. Navíc měli na své straně vyhodu překvapení.

Když faraon poprvé vysvětlil svou strategii a oznámil, že tažení povede osobně, válečná rada se mu to snažila vymluvit tak vehementně, jak jen se opovážila oponovat slovům boha. Dokonce starý Kratas, kdysi nejudatnější a nejdivočejší válečník z celého egyptského vojska, se tahal za husté bílé vousy. „Při Sethově potrahané a hnijící předkožce.

Nevyměňoval jsem ti posrané pleny proto, abych tě poslal rovnou do milující náruče Apepiho.“ Byl asi jediným člověkem, který si mohl dovolit s králem mluvit tímto tónem. „Pošli na tu práci někoho jiného. Veď si útočný oddíl, jestli tě to baví, ale nejedz do pouště, kde tě sežerou vlkodlaci a džinové. Ty jsi Egypt, a jestli Apepi dostane tebe, jako by dostal nás všechny.“

Z celé rady ho v jeho záměru podporoval jediný Naja, jenže ten byl vždycky loajální a přímý. Teď přejeli poušť a ocitli se nepříteli v zádech. Zítra za rozbřesku podniknou zoufalý výpad, kterým se pokusí rozdělit Apepiho armádu, aby umožnili tisícovce vozů pěti dalších faraonových divizí vtrhnout do průlomu a připojit se k nim. Faraon už cítil na jazyku medovou chuť vítězství. Než nastane příští úplněk, bude večeřet v síních Apepiho paláce v Avarisu.

Už téměř dvě století bylo Dolní království odtrženo od

Horního. Po tu dobu severnímu království střídavě vládl egyptsky uzurpátor, nebo cizí nájezdník. Vyhnání Hyksosů a sjednocení obou zemí se stalo Tamosovou výzvou a osudem.

Jedině pak bude moci dvojitou korunu nosit oprávněně a s požehnáním všech prastarých bohů.

Chladný noční vzduch ho mrazil na tváři a jeho zbrojnoš se krčil v závětrí čelní stěny. Kromě občasného tlumeného varování „Pozor, díra!“, které letělo od vozu k vozu, znělo do noci jen tiché skřípění kol na hrubém šterku a hrkání kopí v přihrádkách na bočnicích vozů.

Znenadání se před nimi otevřelo široké údolí Gebel

Wadunu a faraon Tamos stočil spežení dolů. Z vyschlého vádí se stala hladká cesta vedoucí na záplavové pláni Nilu. Faraon pohodil opatř svému zbrojnoši a seskočil na zem.

Protahoval si ztuhlé rozbolavělé údy, když za sebou zaslechl zvuk příjždějícího Najova vozu. Následoval tichý příkaz, skřípění kol utichlo a pevné Najovy kroky zastavily za jeho zády.

„Odsud dál už riziko prozrazení vzrůstá,“ řekl Naja.

„Podívej dolů,“ ukázal svalnatou rukou faraonovi přes rameno. Pod nimi, kde se vádí rozlévalo na pláň, zablikalo světélko, droboučká teple žlutá zář olejové lampy. „Tam leží vesnice El Wadun. V ní čekají naši špehové, kteří nás provedou hlídkami Hyksosů. Nejdřív půjdu na schůzku sám, abych zabezpečil cestu. Počkej zde, brzy se vrátím.“

„Půjdu s tebou.“

„Prosím ne. Může to být léčka, Meme.“ Použil králova chlapeckého jména. „Ty jsi Egypt. Jsi příliš vzácný na riskování.“

Faraon se otočil a pohlédl do přítelovy nádherné tváře.

Ve světle hvězd Najovi při úsměvu zasvítily zuby a faraon se dotkl jeho ramene. Byl to lehký dotek plný důvěry a lásky. „Jdi rychle a brzy se vrať,“ souhlasil.

Naja si položil ruku na srdce a odběhl zpátky ke svému vozu. Když projížděl kolem krále, pozdravil ho zdviženou pěstí. Tamos se usmál, vrátil mu pozdrav a sledoval, jak vůz sjíždí břehem do vyschlého koryta. Když Naja dojel na tvrdý hladký povrch písčitého dna, práskl do koní a tryskem ujížděl k vesnici El Wadun. Na stříbřitém písku za vozem zůstávaly černé stíny kolejí. Najův vůz zmizel za prvním zákrutem vádí a faraon se vydal na obchůzku stojící kolony. Tiše rozmlouval s vojáky, oslovoval je jmény, těšil je a povzbuzoval. Nebylo divu, že ho milovali a s radostí ho následovali, kamkoliv je vedl.

Lord Naja se obezřetně držel jižního břehu říčního koryta a tu a tam vzhlédl k hřebenům kopců. Konečně proti obzoru zahlédl skalní věž nakloněnou

~I~ u~~V a spokojeně zabručel. O kousek dál našel nenápadný chodník vedoucí vzhůru k úpatí věkovité strážní věže.

Seskočil z vozu, urovňoval si jízdní luk na zádech, z bočnice vozu odvázel hliněnou nádobu s ohněm a vydal se po stezce vzhůru. Byla sotva zřetelná. Kdyby si nepamatoval každý zákrut, ztratil by ji cestou na vrchol nejmiň desetkrát.

Konečně dosáhl napůl zřícené vrcholové bašty postavené před několika staletími. Neodvažoval se přistoupit k okraji plošiny, protože skála padala propastným srázem do údolí. Našel výklenek ve stěně a vytáhl z něj otypkou suchého kletí. Spěšně postavil malou pyramidu a rozfoukal pohasínající oharky dřevěného uhlí v nádobce. Když zrudly, hodil na ně hrst suché trávy. Vzplála okamžitě.

Od ní zapálil i malou signální vatru a zůstal stát v záři ohně, aby ho na vrcholku věže bylo dobře vidět. Roští brzy dohořelo, a když plameny uhasly, Naja se posadil a čekal ve tmě.

Po nějaké chvíli zaslechl na pěšině pod věží vrzání šterku a krátce hvízd. Když se mu signál vrátil, vstal, vytáhl z pochvy zakřivený bronzový meč a do luku založil šíp.

Vzápětí se k němu ze tmy donesla hyksóská slova. Naja plyně odpověděl stejným jazykem.

Ani sám faraon nevěděl, že Najova matka byla původem

Hyksóška. Za desítky let okupace Hyksosové převzali řadu egyptských zvyklostí a mnozí z nich si vzali za ženy Egyptanky. V následujících generacích přestaly být pokrevní linie zřetelné.

Do bašty vešel vysoký muž s lehkou bronzovou helmou na hlavě a s plnovousem ozdobeným barevnými stužkami. Hyksósové milovali zářivé barvy.

Muž rozevřel náruč. „Necht' ti Seueth požehná, bratranče!“ pozdravil vrčivým hlasem, když mu Naja padl do objetí. „Ať se usměje i na tebe, bratranče Troku! Bohužel nemáme času nazbyt.“ Naja pokynul k východní obloze, kterou poznamenaly první nesmělé známky svítání lehké jako pohlázení milenkou.

„Máš pravdu, bratráčku.“ Hyksóský generál uvolnil objetí a otočil se ke svému podřízenému, který stál dva kroky za ním. Převzal od něj nějaký předmět zabalený v bílém plátně a podal ho Najovi. Naja přiložil na oheň, rozbalil látku a v plápolavém světle plamenů si prohlížel toulce na šipy. Pouzdro vyřezávané z jednoho kusu lehkého dřeva bylo obšité jemně vyčištěnou kůží. Tak skvěle vypracované toulce nosili jen vysocí hyksóští důstojníci. Naja uvolnil kryt a vytáhl jeden šíp. Zamyšleně ho otáčel mezi prsty a zběžně vyzkoušel jeho vyvážení a souměrnost.

Hyksóský šíp neměl chybu. Pestrá pera na jeho konci nesla barvy lučištníkova regimentu a dřív byl opatřen osobním znakem majitele. Hlavice se zpětnými ostny, vyrobená z křemene, byla přivázána takovým způsobem, že když se někdo pokusil šíp vytáhnout, zůstal v ráně.

I kdyby zásah nebyl osudný, rána se zanítila a způsobila pomalou bolestnou smrt. Mnohem tvrdší křemen se navíc při nárazu na kost neohnul ani nezploštil, jak se stávalo u bronzových hrotů.

Naja zasunul šíp zpátky do toulce a zavřel kryt. Nezamýšlel ho odnést do svého vozu. Těžko by jeho přítomnost později vysvětloval, kdyby ho jeho zbrojnoš náhodou objevil.

Naja si dřepel k ohni a pokynul Trokovi, aby udělal totéž.

„Musíme si o mnohém pohovořit.“ Tichou rozmluvu zakončil Naja. „To stačí! Teď oba víme, co musíme udělat. Konečně nadešel čas činů. Kéž bohové požehnají našemu dílu!“

Oba válečníci se znovu objali a pak se Naja beze slova otočil a odešel. Lehce seběhl kamenným svahem pod věží a pokračoval úzkou stezkou dolů.

Než opustil chodník, našel místo pro ukrytí toulce. Strčil ho do pukliny ve skále, kterou rozrušily kořeny trnitého stromu. Úkryt založil kamenem, který tvarem i velikostí připomínal koňskou hlavu. Zkroucené horní větve stromu vytvářely proti noční obloze zřetelný kříž, takže místo mohl kdykoliv snadno najít.

Když byl hotov, odešel k vyschlému korytu, kde čekal jeho vůz.

Faraon slyšel vracející se vůz a podle razantního způsobu jízdy poznal, že se něco děje. Tiše rozkázal švadroně nasedat a pro jistotu připravit zbraně.

Naja vyjel z koryta, a když míjel faraona, seskočil z vozu.

„Co se stalo?“ dožadoval se vysvětlení Tamos.

„Bohové nám žehnají,“ odpověděl Naja rozechvělým hlasem.

„Vydávají nám do rukou Apepiho bezbranného.“

„Jak je to možné?“

„Moji zvědové mě dovedli do tábora nepřátelského krále, který leží nedaleko od místa, kde se právě nalézáme.

Jeho stany stojí tamhle za prvním hřebenem kopců.“ Taseným mečem ukázal za sebe.

„Máš jistotu, že je tam i Apepi?“ Tamos stěží ovládal vzrušení.

„Zřetelně jsem ho viděl ve světle táborového ohně.

Poznal jsem jeho skobovité nos i vousy, které mu v záři ohně svítily stříbrem. Takovou postavu si nelze splést.

Převyšoval všechny kolem a na hlavě měl supí korunu.“

„Jak silný je jeho doprovod?“ chtěl vědět faraon.

„Při jeho obvyklé aroganci má tělesnou stráž v počtu necelé padesátky mužů. Počítal jsem je. Polovina z nich spala a kopí měli odložená. Nemá žádné podezření a jeho ohně jasně planou. Stačí rychlý výpad z temnoty a je náš.“

„Doved' mě k jeho táboru,“ přikázal faraon a vyskočil na podlažku vozu.

Naja jel v čele a říční písek tlumil hluk kol. Švadrona dojeła v přízračné tichosti za poslední zákrut říčního koryta, kde Naja zaťatou pěstí postup zastavil. Faraon k němu dojel.

„Kde leží Apepiho tábor?“

„Za hřebenem. Nechal jsem tam své špehy. Hlídejí ho.“

Naja pokynul ke strážní věži na hřebenu. „Na opačné straně je oáza se studnou sladké vody a datlovými palmami.

Postavili stany mezi stromy.“

„Nejdřív si nepřátelský tábor trochu obhlédneme, a teprve pak naplánujeme útok.“

Naja takový rozkaz předvídal a několika úsečnými povely sestavil výzvědnou skupinu pěti vojáků. Všichni mu byli zavázáni krevní přísahou. Byli to jeho muži srdcem i rukou.

„Zajistěte si zbraně, ať neděláme hluk,“ přikázal Naja a s lukem v levici vyšel na stezku. Faraon ho následoval.

Stoupali svižně, dokud Naja nezahlédl proti svítajícímu nebi siluetu zkřížených větví trnitého stromu. Nedaleko od něj zastavil, zdviženou rukou si vyžádal klid a pozorně naslouchal.

„Co se děje?“ zašeptal za ním faraon.

„Myslím, že jsem na hřebenu zaslechl hlasy,“ zněla

Najova odpověď. „Počkej tady, Veličenstvo, prozkoumám stezku před námi.“ Faraon s pěti vojáky dřepel vedle chodníku, zatímco Naja se obezřetně plížil dál. Obešel balvan blokující cestu a jeho nezřetelný stín zmizel z dohledu.

Minuty se vlekly a faraon znervózněl. Rozbřesk se rychle blížil a hyksóský král brzy nechá zbourat stany a potáhne dál, pryč z jejich dosahu. Když shora zaslechl tichý hvizd napodobující jitřní volání slavíka, dychtivě vyskočil azvedl svůj proslulý modrý meč.

„Cesta je volná, jdeme!“

Obešel kámen na stezce a překvapený zastavil. Dvacet kroků před ním stál Naja a držel plně natažený luk se založeným

šípem, který mířil na jeho nahou hrud'. Byli tam sami a před zraky vojáků je kryl balvan. Ještě než se faraon stačil pohnout, bleskla mu hlavou myšlenka na Taitovo varování před ohavnou věcí, kterou stařec při svých věšteckých schopnostech cítil ve vzduchu.

Světla už přibýlo natolik, že dobře viděl obličej zrádce, který byl jeho přítelem a kterého miloval. Tětiva napnutého luku se dotýkala jeho rtů pokřivených hrozivým úsměškem.

Pozoroval faraona divokýma žlutýma očima lovičího leoparda. Dřík šípu, opatřený karmínově, žlutě a zeleně zbarvenými pery, byl podle hyksóských zvyklostí zakončen křemennou hlavicí s hranami ostrými jako břitva.

„Ať žiješ navěky!“ řekl Naja tiše tónem, jakým se pronáší kletba, a střelu uvolnil. Opustila drnčící tětivu s podivným svistem a blížila se zdánlivě pomalu jako nějaký jedovatý okřídlený hmyz. Šíp se na dráze dvacet kroků jednou otočil kolem své osy. Smrtelné nebezpečí vyostřilo faraonovy smysly na maximum, jenže jeho reakce byla pomalá jako v děsivém snu. Střela ho zasáhla vysoko doprostřed hrudi v místě, kde bilo královské srdce. Šíp dopadl se zvukem, jaký vydá kámen hozený do nilského bahna. Náraz faraona otočil a odhodil na blok červeného kamene. Křemenný hrot projel celým tělem a jeho zkrvavené ostny trčely z uzlovitých svalů po straně faraonovy páteře.

Modrý meč mu vypadl z ruky a nehty zaťatými do drsného povrchu kamene se ještě chvíli držel na nohou. Poslední výkřik zadusil příval jasné plicní krve, která mu vyrazila z otevřených úst. Pak se pod ním nohy podlomily a pomalu klesal na kolena. Nehty zanechávaly na červeném kameni bílé stopy.

Naja vyrazil kupředu a křičel: „Pozor! Léčka!“ Jednou rukou objal hrud' umírajícího krále pod vyčnívajícím šípem a podepřel ho. „Strážte, ke mně!“ Dva statní vojáci přiskočili téměř okamžitě.

„Hyksósi!“ vykřikl jeden, když uviděl barevná pera na konci šípu. Uchopili krále a vlekli ho do krytu za balvan.

„Odneste ho do jeho vozu a já se je pokusím zadržet,“ přikázal Naja, otočil se a vystřelil jeden z vlastních šípů směrem k vrcholu skalní věže. Vykřikoval přitom udatné výzvy a sám si na ně tlumeně odpovídal jazykem Hyksósů.

Pak zvedl faraonův modrý meč a pospíchal za hloučkem vojáků, kteří nesli zraněného krále dolů k vozům čekajícím ve vyschlém řečišti.

„Byla to past,“ spěšně vysvětloval Naja. „Vrchol kopce se henží nepřáteli. Musíme faraona odvézt do bezpečí.“

Jenže když pohlédl na královu hlavu, která bezvládně klímala z ramen, dobře věděl, že už mu není pomoci, a hrud' se mu dmula triumfem. Modrá válečná koruna spadla faraonovi z hlavy a kutálela se dolů chodníkem.

Naja ji zvedl a stěží odolal pokušení nasadit si ji na hlavu.

Trpělivost, uklidňoval se v duchu. Čas ještě nedozrál, ale Egypt bude můj se všemi korunami, pompou i mocí.

Bude ze mě vládce Egypta. Stanu se bohem.

Strčil korunu pod paži a hlasitě zvolal: „Pospěšte, nepřítel je nám v patách! Rychle! Král jim nesmí padnout do rukou.“

Vojáci se ohlásili voláním a zdola jim odpověděl sborový křik. U faraonova vozu čekal doktor. Vycvičil ho Taita, a třebaže postrádal starcovu magickou moc, byl zkušeným felčarem, který by možná dokázal ošetřit i tak strašné poranění hrudi. Jenže Naja nemohl riskovat, že faraon nabude vědomí a vrátí se z cesty na onen svět. „Máme nepřitele za zády,“ stroze odbyl lékaře. „Teď není čas na tvé mastičkářství. Musíme krále dostat do bezpečí dřív, než nás nepřátelé zaskočí.“

Opatrně vzal krále z rukou vojáků a položil ho na podlahku vlastního vozu. Potom odlomil dřík vyčnívající z královny hrudi a úlomek pozvedl, aby ho všichni dobře viděli. „Tento prokletý šíp srazil našeho faraona. Našeho krále a boha. Ať Seth zatratí hyksóskou svinu, která ho vystřelila! Ať hoří nekonečným plamenem po tisíc let!“

Jeho muži souhlasně zavrčeli. Naja pečlivě zabalil konec šípu do plátna a vložil ho do příhrádky na boční stěně vozu. V Thébách ho předloží radě na podporu svého hlášení o faraonově smrti.

„Jednoho spolehlivého muže, který bude držet faraona!“ rozkázal Naja. „Zacházej s ním jemně!“ hrozil královu zbrojnoši, který vystoupil z řady, aby svému pánu naposled posloužil.

Naja odepjal pochvu od faraonova pasu, zasunul do ní modrý meč a obojí uložil do truhlice na zbraně ve svém voze.

Zbrojnoš vyskočil na podlahku vozu a položil si královu hlavu do klína. V koutcích faraonových úst bublala jasná krev.

Vůz se otočil a vyrazil vyschlým řečištěm zpátky.

Švadrona vyjela za ním a vozkové se museli úporně snažit, aby stačili nasazenému tempu. Přestože faraona držely silné ruce jeho zbrojnoše, bezvládné tělo sebou krutě zmítalo.

Naja hleděl kupředu, aby nikdo nemohl vidět jeho výraz.

Tichý spokojený smích přehlušily nárazy kol na kameny, kterým se Naja ani nesnažil vyhýbat. Brzy opustili vyschlé koryto a zamířili k dunám a sodným jezerům.

Teprve uprostřed dopoledne, kdy už slunce urazilo čtvrtinu své nebeské pouti, Naja zastavil a dovolil lékaři, aby krále prohlédl. Doktor nepotřeboval příliš znalostí, aby poznal, že králova duše už dávno opustila tělo a vydala se na cestu do podsvětí.

„Faraon zemřel,“ konstatoval lékař tiše, když vstával s rukama potřísněnými královou krví. Žalostný pláč, který se ozval z čela kolony, se rychle rozšířil po celé její délce. Naja vojákům nebránil vyjádřit žal a poslal pro své kapitány.

„Stát ztratil hlavu,“ oznámil jim. „Egypt je v hrozném nebezpečí. Deset nejrychlejších vozů musí spěšně dovézt faraonovo tělo zpátky do Théb. Musím s nimi, protože rada může chtít, abych se ujal funkce regenta a poručníka prince Nefera.“

Zasel první semínko a s úžasem zíral, jak téměř okamžitě zapustilo kořínky. Pokračoval chmurným věčným tónem, který odpovídal tragické události. „Ať lékař ošetří královo tělo, aby vydrželo cestu domů do pohřebního chrámu.“

Mezitím musíme najít prince Nefera. Musí se dozvědět o otcově smrti a vlastním nástupnictví. Je to nejnaléhavější záležitost státu a mého poručnictví.“ Naja si přisvojil titul regenta a poručníka hladce a bez váhání a nikdo neprotestoval. Dokonce ani na něho nikdo podezíravě nepohlédl.

Rozvinul papyrusový svitek s mapou území mezi Thébami a

Memfisem, položil ho na polici vozu a chvíli ho studoval .

„Musíte se rozdělit a pečlivě prohledat krajinu. Věřím, že faraon poslal prince s eunuchem do pouště, kde podstoupí rituály spojené s příchodem mužství. Proto zaměříme naše hledání zde od Gallaly, kde jsme ho viděli naposled, směrem na jih a na východ.“ Okem citlivým pro terén, jak se na velitele armád patřilo, Naja vymezil oblast pátrání a nařídil vytvořit rojnici vozů po celé šířce území.

Jejich úkolem bylo přivést prince Nefera.

Švadrona se vrátila do Gallaly s lordem Najou v čele.

I Další v pořadí přijel vůz s částečně balzamovaným tělem faraona. Na břehu sodného jezera Waifra nechal lékař královo tělo vyložit a provedl tradiční řez na boku, kterým vyňal vnitřnosti. Žaludek a střeva propláchl vodou z jezera. Potom všechny orgány naplnil bílými krystalky odpařené soly z břehu a uložil je do kameninových nádob na víno. Když naplnil solí i tělní dutiny, obalil tělo plátnými obvazy máčenými v solném roztoku. Po příjezdu do Théb ho odvezou do faraonova pohřebního chrámu, kde se ho ujmou kněží a balzamovači a budou ho po sedmdesát dnů připravovat k pohřbu. Naja litoval každé minuty strávené na cestě. Chtěl se vrátit do Théb dřív, aby ho zpráva o králově smrti nepředběhla. Přesto nelitoval drahocenného času a před branami zničeného města instruoval velitele svých jednotek, kteří měli za úkol najít prince.

„Pročesejte všechny cesty, které vedou na východ. Ten eunuch je starý mazaný pták, který bude své stopy zemetat, ale vy ho musíte vyčenichat,“ přikazoval. „U oáz Satam a Lakara leží vesnice. Vyslechněte jejich obyvatele, a bude-li třeba, použijte biče i žhavého železa, abyste se přesvědčili, že nic nezatajují. Prohledejte všechna místa v divočině, která by mohla sloužit za úkryt, a přivezte prince i eunucha- Ručíte mi za to hlavou.“

Velitelé doplnili měchy vodou, a když byli připraveni odjet se svými oddíly do pouště, Naja-je zdržel posledním příkazem. Z jeho hlasu a divokých žlutých očí vyčetli, že jde o nejvážnější příkaz ze všech, jehož neuposlechnutí znamená smrt. „Až prince Nefera najdete, přivedete ho ke mně. Nesmíte ho předat nikomu jinému.“

Jednotky s sebou vezly nubijské zvědy, černé otroky z divokých jižních krajů, kteří se dobře vyznali ve stopování lidí i zvířat. Klusali před vozy rozvinutými po krajině a lord Naja promarnil dalších pár minut, když je pohledem vyprovázel. Jeho jásavou náladu kalila úzkost. Věděl, že starý eunuch je mistr tajemných sil a že vlastní úžasnou moc. Jestli existuje nějaký člověk, který by mohl zastavit, pomyslel si, pak je to on. Nejraději bych toho fákana s eunuchem hledal sám a neposílal proti čarodějovým úskokem své podřízené, uvažoval Naja. Jenže můj osud mě volá do Théb a já si nemůžu dovolit další otálení.

Rozběhl se ke svému vozu a sám se chopil opratí.

„Kupředu!“ vykřikl a sevřenou pěstí vydal rozkaz k jízdě.

„Kupředu k Thébám!“

Hnali koně tvrdě, a když pádili dolů z východních kopců na široké záplavové roviny u řeky, kůže na bocích koní vyschla doběla a oči jim zdivočely.

Naja uvolnil z armády ležící před Abnubem jen Ptahovu gardu. Přesvědčil faraona, aby zbytek nechal na místě jako strategickou rezervu, která se vrhne do průlomu, případně zabráni Hyksosům v protiútok, kdyby jejich akce neuspěla. Ptaхова garda byla Najova speciální jednotka a její velitelé mu byli zavázáni přísahou. Poslušni jeho tajného příkazu, stáhli se od Abnubu a čekali u oázy Boss, několik mil cesty od Théb.

Gardové hlídky spatřily prach zvířeny blízcími se vozy a připravili si zbraně. Plukovník Asmor se svými podřízenými veliteli vyjel Najovi vstříc v plné zbroji a celá garda vytáhla za ním.

„Plukovníku Asmore!“ zdravil ho Naja ze svého vozu.

„Vezu do Théb strašnou zprávu. Faraona zabil hyksóský šíp.“

„Lorde Najo, jsem připraven splnit vaše rozkazy.“

„Egypt je dítětem bez otce.“ Naja zarazil spřežení před frontou válečníků v lesklé zbroji s helmici ozdobenými chocholy peří a zvýšil hlas, aby ho dobře slyšely i zadní řady. „Princ Nefer je ještě dítě neschopné vlády. Egypt zoufale potřebuje regenta, který by ho vedl, jinak Hyksos využije současného bezvládní.“ Naja se odmlčel a významně pohlédl na plukovníka Asmora. Asmor pozvedl mírně bradu na důkaz, že chápe důvěru, kterou ho Naja pocítil.

Kromě toho mu slíbil odměnu, o které se mu nikdy ani nezdálo.

Naja znovu zvýšil hlas a vykřikl: „Jestliže faraon padl v bitvě, má armáda právo zvolit regenta v poli.“ Zmlkl a stál s pěstí na hrudi a s kopím v ruce.

Asmor vykročil k řadám těžce ozbrojených gardistů a teatrálním gestem si sňal helmici. Tvář měl tvrdou a temnou. Bledá jizva po ráně mečem mu pokrývala nos a holé temeno hlavy měl zakryté parukou z koňských žíní. Ukázal hrotem svého obnaženého meče k obloze a hlasem naučeným překřičel bitevní vřavu zvolal: „Pozdravte regenta Egypta! Pozdravte lorda Najou!“

Následovala dlouhá chvíle zaraženého ticha. Konečně garda propukla v řev. „Sláva lordu Najovi, regentu EgYpta!“

Jásot a ryk utichl, teprve když Naja opět zvedl pěst. Do nastalého ticha se jasně nesl jeho hlas: „Prokazujete mi velkou čest! Přijímám povinnost, kterou jste mi uložili.“

„Bak-her!“ křičeli vojáci a meči nebo násadami kopí tloukli do svých štítů. Harašení zbraní se k nim vrátilo z kopců jako ozvěna vzdáleného hřmění.

Uprostřed ovací Naja přivolal Asmora. „Postav hlídky na všechny cesty. Nikdo neopustí toto místo přede mnou.

Žádná zpráva nesmí dorazit do Théb dřív než já.“

Cesta z Gallaly trvala tři dny rychlé jízdy a koně byli uštvaní. Dokonce i Naja se cítil vyčerpaný. Přesto si dopřál jen hodinu odpočinku, aby spláchl prach z cesty a převlékl se. S oholenou bradou, učesanými a naolejovanými vlasy pak nasedl do obřadního vozu, který mu nechal Asmor přistavit ke stanu. Pozlacená přední deska se na slunci oslnivě leskla.

Naja si oblékl suknici z bílého plátna a jeho nahý svalnatý hrudník kryl zlatý prsní štít s polodrahokamy. U boku se mu houpala zlatá pochva s bájným modrým mečem, který vzal mrtvému faraonovi. Jeho čepel byla vykována z neznámého kovu, těžšího a tvrdšího než ten nejlepší bronz.

V celém Egyptě nebylo podobné zbraně. Kdysi meč patřil

Tanusovi, lordu Harrabovi, který ho v závěti odkázal faraonu Tamosovi.

Ale to nejdůležitější z jeho výstroje bylo nejmiň nápadné.

Na paži nad loktem měl jednoduchým zlatým páskem upevněnou modrou sokolí pečeť. Stejně jako modrý meč ji sebral mrtvému faraonovi. Jako regent Egypta byl oprávněn nosit tento významný odznak imperiální moci.

Obklopila ho početná tělesná stráž následovaná celou gardou. V doprovodu pěti tisíc mužů se nový regent Egypta vydal na pochod k Thébám.

Asmor jel ve voze s ním jako jeho zbrojnoš. Na velení celé legii byl sice ještě příliš mladý, ale své schopnosti prokázal v bitvě s Hyksósy, a navíc byl Najovým soukmenovcem.

V žilách mu taky kolovala hyksóská krev. Ještě donedávna měl

Asmor dojem, že funkce velitele legie představuje vrchol jeho ambicí, jenže teď, když pohledem přeměřil okolní kopce, mu před očima vyvstaly Alpy vysokého úřadu a s ním i neomezené moci. A možná taky, pokud se vůbec odvážil pomyslet, povýšení do nejvyšších vrstev egyptské šlechty. Neexistovalo nic, co by pro uskutečnění tak skvělých vyhlídek ochotně neudělal. Žádný čin pro něj nebyl dost riskantní nebo zavrženíhodný, pokud pomáhal

Najovi získat egyptský trůn.

„Co nás čeká teď, můj příteli?“ Zdalo se, že Naja vytušil jeho myšlenky, protože ta otázka byla víc než výstižná.

„Žluté květy ti odstranily z cesty do domu Tamose všechny prince kromě jednoho,“ odpověděl Asmor. Přes vody Nilu, nasycené šedým bahnem, ukázal kopím ke vzdáleným kopcům na západě. „Leží ve svých hrobech v Údolí šlechticů.“

Před třemi roky mor zachvátil obě království. Nemoc dostala své jméno podle žlutých boláků, které pokryly tváře i těla postižených, než podlehli spalujícím horečkám.

Choroba se nevyhýbala nikomu a vybírala si své oběti ze všech vrstev společnosti. Nešetřila Egyptany ani Hyksósy, postihovala muže, ženy, děti, rolníky i prince. Všichni zasažení padali jako pole zralého prosa pod srpem.

Osm princezen a šest princů Tamosova domu zemřelo.

Ze všech faraonových dětí zůstaly na živu jen dvě dcery a syn, princ Nefer Memnon. Vypadalo to, jako by Najovi cestu k egyptskému trůnu zametli sami bohové.

Mnozí přísahali, že by Nefer i se svými dvěma sestrami zahynul taky, kdyby starý mág Taita nevyužil nadpřirozených sil, aby je zachránil. Všichni tři Tamosovi potomci nosili nahoře na paži drobné jizvy po řezech, kterými jim vpravil do krve magické kouzlo proti žlutým květům.

Naja se zamračil. Dokonce i ve chvíli svého velkého triumfu musel myslet na podivnou mágovu moc. Žádný člověk nemohl popřít, že stařec našel tajemství života. Žil už tak dlouho, že nikdo neznal jeho věk. Někteří tvrdili, že má sto let, jiní mu dokonce přisuzovali dvojnásobek, a přece stále chodil, běhal a řídil vůz jako muž ve svých nejlepších letech. Nikdo ho nedokázal předčít v diskuzi ani překonat v učenosti. Zajisté ho bohové milovali, protože mu věnovali dar věčného života.

Až se stane faraonem, což byla jediná věc, kterou Naja postrádal, dokáže to tajemství z čaroděje Taity vymámit.

Nejdřív ho, samozřejmě, musí chytit a přivést i s princem

Neferem. Nikdo mu nesmí ublížit, je příliš cenný. Vozy, které vyslal prohledat východní poušť, mu mohly přivést trůn v podobě prince Nefera a věčný život v lidské verzi eunucha Taity.

Asmor přerušil tok Najových myšlenek. „My, královská garda Ptah jsme jediná ozbrojená síla na jih od Abnubu.

Zbytek armády čelí Hyksósovi na severu a Théby chrání hrstka chlapců a zmračených starců. Nic ti nestojí v cestě, regente.“

Obavy, že gardě bude odepřen vstup do města, se ukázaly liché. Když hlídky spatřily modrou zástavu, otevřely hlavní bránu a obyvatelé města pospíchali uvítat příjezdějící kolonu. Přinášeli palmové ratolesti a věnce z leknínů, protože po městě se rozšířily zvěsti, že lord Naja přináší zprávu o slavném vítězství nad hyksóským králem Apepim.

Oslavný křik a smích brzy vystřídaly žalostné nářky, když lidé spatřili na podlážce druhého vozu ovázané tělo krále a slyšeli výkřiky vozků. „Faraona zabil Hyksós.

Faraon je mrtev! Ať žije věčně!“

Kvílející davy, které doprovázely vozy k pohřebnímu chrámu, zaplavily ulice a nikdo siv nastalém zmatku nevšiml, že oddíly Asmorových mužů obsadily brány a na každém náměstí a za každým rohem stojí jejich hlídky.

Vůz s Tamosovým tělem táhl zástupy za sebou a jindy rušné město se téměř vyliidnilo. Naja hnál své spřežení tryskem klikatými uličkami k paláci u řeky. Věděl, že všichni členové rady budou pospíchat na shromáždění, až uslyší tu hrůznou zprávu. Vozy nechali u vchodu do zahrad a padesátka mužů tělesné stráže obklopila svého velitele lorda Najů. V sevřeném útvaru pochodovali přes vnitřní nádvoří kolem jezírek s lekníny a rybami, které se pod nehybnou hladinou típly jako šperky.

Příchod tlupy ozbrojenců zastihl radu nepřipravenou.

Dveře do síně, kde se zatím sešli pouze čtyři radní, nikdo nestrážil. Naja se na prahu zastavil a krátkým pohledem ohodnotil přítomné. Menset a Talla už byli staří a dávno ztratili svou kdysi hroznou moc. Třetí, Cinka, býval vždycky slabý a váhavý. Jedině poslední z přítomných mužů představoval sílu, se kterou Naja musel počítat.

Kratas byl ze všech nejstarší, ale jeho stáří se dalo přirovnat ke stáří sopky. Oděv měl v nepořádku; oči vidně vstal rovnou z lůžka, i když v něm sotva spal. Povídalo se, že je stále schopný uspokojit dvě mladé manželky a k tomu ještě vydržovat pět konkubín. Naja nepochyboval o pravdivosti těch řečí, protože pověsti o Kratasových činech se staly

legendou.

Dosvědčovaly to i čerstvé vlhké skvrny na jeho suknici a přirozená vůně ženské smyslnosti, která ho obklopovala. Jizvy na pažích a nahé hrudi svědčily o stovce bitev, které vítězně vybojoval. Starý muž se už ani neobtěžoval nosit početné řetězy Zlata chvály a chrabrosti, které mu byly uděleny. Taková váha vzácného kovu by musela stáhnout k zemi i vola.

„Vznešení lordové,“ oslovil je Naja, „přináším děsivé zprávy.“ Kráčel do středu síně a Menset s Tallou mu uhýbali z cesty. Hleděli na něj jako dva vyděšení králíci sledující vlnivý pohyb kobry. „Faraon je mrtev. Srazil ho hyksóský šíp při útoku na nepřátelskou pevnost nad El Wadunem.“

Členové rady s výjimkou Kratase na něj mlčky zírali.

Starý válečník, jehož smutek se dal srovnat pouze s jeho zlobou, pomalu vstal a mračil se na Naju a jeho vojáky jako buvol překvapený v bahništi smečkou napůl odrostlých lvíčat. „Jaká nehorázná vlastizrádná drzost tě opravňuje nosit na paži sokolí pečeť? Najo, synu Timlata, který pocházíš z lůna hyksóské děvky, ty nejsi hoden plazit se v prachu u nohou muže, jemuž jsi uloupil tento odznak moci. Mečem, který nosíš u svého boku, mávaly ruce mnohem vznešenější, než jsou tvoje měkké packy.“ Temeno

Kratasovy holé hlavy zrudlo a jeho drsná tvář se chvěla pobouřením.

Naja zůstal chvíli zaražený. Jak jen to staré monstrum zjistilo, že jeho matka byla Hyksóska? Přece to přísně tajil.

Kratasův vzdor mu neúprosně připomněl, že kromě Taity existuje další muž, který neváhá vyrvat mu z rukou dvojitou korunu.

Nechtěně o krok couvl. „Jsem poručník královského prince Nefera a egyptský regent. Nosím sokolí pečeť právem,“ ohradil se vehementně.

„Ne!“ zahřměl Kratas. „Nemáš takové právo. Jen velcí a urození mužové smějí nosit sokolí pečeť. Faraon Tamos měl to právo, Tanus, lord Harrab, ho měla celá řada králů před nimi. Ty, potrácený parchante, nemáš žádné takové právo.“

„Regentem mě ustanovila moje legie v poli.“

Kratas k němu vykročil. „Ty nejsi žádný voják. U Lastry a Sivy tě odkoplo vlastní šakalí hyksóské plemeno. Nejsi ani státník, ani filozof. Získal jsi trochu na významu jen díky faraonovu výpadku soudnosti.“

„Zpátky, ty starý blázne,“ varoval ho Naja. „Zastupuji zde faraona. Jestli se mě dotkneš, urazíš korunu a důstojnost Egypta.“

„Zbavím tě pečeti i modrého meče,“ nedbal Kratas varování.

„A potom tis radostí sešvihám zadek.“

Asmor po Najově pravici pohotově zašeptal: „Trest za urážku majestátu je smrt.“

Naja se okamžitě chopil příležitosti. Zvedl vzdorně bradu a pohlédl do starcových planoucích očí. „Jsi vypelichaný měch plný větru a hnoje,“ provokoval ho. „Tvé dny jsou pryč, Kratasi. Jsi starý sešlý idiot. Neodvažuj se prstem dotknout regenta Egypta.“

Jak předpokládal, urážka byla příliš velká, aby ji Kratas unesl. A také neunesl. Zařval a posledních pár kroků běžel.

Na muže, jeho věku a váhy byl překvapivě rychlý. Uchopil

Naju, zvedl ho do vzduchu a snažil se mu z paže servat pečeť.

„Ty nejsi hoden

Naja bez ohlednutí zašeptal k Asmorovi stojícímu s obnaženým mečem krok za jeho zády.

„Udeř!“ řekl tiše. „A udeř-tvrď!“

Asmor vykročil stranou a otevřel Kratasovi bok nad pásem suknice. Rána vedená cvičenou rukou byla přesná a dostatečně silná. Bronzová čepel zajela do starcova těla až po jílec. Vnikla tiše a lehce jako jehla do kusu hedvábí.

Asmor ještě čepeli zakroutil, aby ránu zvětšil.

Kratas strnul, otevřel oči dokořán a nechal Naju klesnout na zem. Asmor vytahoval čepel meče, ale sevřená tkáň pouštěla zkrvavenou bronz jen neochotně. Bílé plátno Kratasovy suknice rudlo krví. Asmor znovu bodl, a tentokrát mířil výš pod žebra. Kratas se mračil a třepal lví hřívou vlasů, jako by ho otravoval nějaký hmyz. Otočil se a zamířil ke dvěřím vedoucím ven ze síně. Asmor běžel za ním a opakovaně ho bodal do zad, ale Kratas šel dál.

„Můj pane, pomozte mi dobít toho psa,“ lapal po dechu

Asmor. Naja se k němu připojil. Čepel modrého meče se zakusovala hlouběji než bronz a Naja sekal a bodal jako v transu. Kratas se vypotácel na nádvoří a z jeho četných ran tryskala pulzující krev. Zbývající členové rady za ním zoufale křičeli: „Vražda! Ušetřete šlechtěného Kratase!“

Asmor jim odpověděl neméně hlasitě. „Je to zrádce.“

Položil ruku na regenta Egypta!“ a znovu zaútočil. Mířil na srdce, ale Kratas přesto dovrávorl k obrubě rybníčku. Snažil se ji přidržet, jenže ruce kluzké vlastní krví nenašly na leštěném mramoru žádnou oporu. Přepadl přes nízký parapet, voda mohutně vyspěchla a Kratas zmizel pod hladinou.

Oba útočníci se zastavili a ohnutí přes zídku těžce dýchali. Voda v rybníčku se začala barvit dorůžova. Náhle se Kratasova mroží hlava vynořila nad vodu a stařec se hlasitě nadechl.

„Při jménech všech bohů, copak ten starý parchant nikdy nezemře?“ Asmorovi se chvěl hlas zoufalstvím.

Naja přeskočil roubení a po pás ve vodě se brodil k topícímu se starci. Jednou nohou šlápl Kratasovi na hrdlo a ponořil mu hlavu pod vodu. Kratas se nevzdával a divoce se zmítal ve vodě zkalené krví a rozvířeným bahnem. Naja musel nohu zatížit celou svou vahou, aby ho udržel dole.

„Jako bych jel na hrochovi,“ smál se bezdechým smíchem.

Asmor s vojáky se k němu připojili a posmívali se: „Kratasi, ty starý ochlasto, dej si ještě. poslední hlt!“

„Přijdeš k Sethovi vykoupáný a voňavý jako nemluvně.“

Bůh tě ani nepozná.“

Starcův odpor slábl a po mohutném výronu bublin posledního dechu ustal docela. Naja vylezl z vody a Kratasovo tělo pomalu vyplulo na hladinu tváří dolů.

„Výlovte ho!“ přikázal Naja. „Tělo rozsekejte na kusy a zahrabejte ho v údolí šakalů k ostatním banditům, násilníkům a zrádcům. Jeho hrob zůstane neoznačený.“ Upřel

Kratasovi možnost dostat se do ráje a odsoudil ho k věčnému bloudění v temnotách.

Naja, mokrý do pasu, se vrátil do sněmovní síně, kde se mezitím shromáždili zbývající členové rady. Stali se svědky Kratasova údelu a krčili se ve svých lavicích bledí a otřesení. S otevřenými ústy zírali na Naju, který před nimi stál se zkrvaveným mečem v ruce.

„Moji šlechtetní lordové, za zradu se od nepaměti platilo smrtí. Je mezi vámi někdo, kdo by chtěl zpochybnit oprávněnost popravy?“ Po řadě pohlédl každému do očí. Bez výjimky sklopili zrak. Stěny síně obstoupili Najovi gardisté a bez Kratase nebylo nikoho, kdo by jim udal směr.

„Lorde Mensete,“ oslovil Naja prezidenta rady. „Schvaluješ popravu zrádce Kratase?“

Dlouhou chvíli se zdálo, že Menset souhlas odmítne, jenže pak pohlédl na své ruce složené v klíně. „Trest byl oprávněný,“ zašeptal. „Rada schvaluje čin lorda Naji.“

„Souhlasí rada se jmenováním lorda Naji regentem

Egypta?“ zeptal se Naja tiše, ale jeho hlas se zřetelně nesl ztichlou síní.

Menset se rozhlédl po ostatních členech rady. Nikdo se mu nepodíval do očí. „Prezident i celá rada uznává nového regenta.“ Menset konečně vzhlédl, ale jeho obvykle žoviální rysy poznamenal pohrdavý výraz. Podepsal si tím vlastní ortel. Než nastal příští útlpek, našli ho v posteli mrtvého. Prozatím Naja jen přikývl.

„Přijímám povinnost a těžkou zodpovědnost, kterou jste vložili na má bedra.“ Zasunul meč do pochvy a zamířil ke stupni, na kterém stál trůn. „Mou první regentskou povinností je vyličit radě chrabrou smrt božského faraona

Tamose.“ Naja se významně odmlčel a pak celou hodinu detailně popisoval svou verzi osudného tažení a útoku na výšinách nad El Wadunem. Jak zemřel jeden z nejudatnějších králů, jaké kdy Egypt zrodil. Když jsem ho nesl dolů, jeho poslední slova zněla: Postarej se o mého jediného syna.

Ochraňuj Nefera, dokud nevyroste v muže schopného nosit dvojitou korunu. Vezmi mé dvě malé dcery pod svá křídla a postarej se, aby nedoznaly újmy. „

Naja se v nejmenším nesnažil zakrýt svůj nezměrný žal a trvalo mu chvíli, než ovládl emoce. Pak pevným hlasem pokračoval: „Nezklamal boha, který byl mým přítelem a vládcem. Vyslal jsem už posádky vozů do pouště, aby vyhledali prince a přivezli ho zpátky do Théb. Až přijede, dosadíme ho na trůn a vložíme mu do rukou berlu a cep.“

Mezi radními se poprvé ozval souhlasný šepot. „Teď pošlete pro princezny,“ přikázal Naja. „Neprodlene je přiveďte sem do síně.“

Dívky váhavě procházely dveřmi a starší Hesperet vedla svou mladší sestřičku za ruku. Merykara hrála se svými kamarády čaru a byla uhrátá a zpocená. Do puberty jí chybělo ještě několik let a měla dlouhé hříběcí nohy a štíhlé chlapecké tělo s plochým hrudníkem. Trs dlouhých černých vlasů jí visel přes levé rameno a její miniaturní plátěná sukýnka odhalovala dolní polovinu kulatého, ještě dětského zadku. Stydlivě se usmívala na hrozivé shromáždění slavných mužů a pevně se držela ruky starší sestry.

Hesperet už zažila svůj první červený měsíc a nosila lněnou sukni a paruku ženy připravené ke vdávání. Dokonce i starci v radě živými pohledy hodnotili její krásu, kterou v plné míře zdědila po své babičce, královně Lostris. Měla mléčnou pleť, hladké, pěkně tvarované údy a její panenské nahé prsy svítily jako dva nebeské měsíce. Klidný až netečný výraz dívčího obličeje oživovaly jen koutky úst pozvednuté tajemným uličnickým úsměvem a poutavá světylka v temně zelených očích.

„Přistupte blíž, moji miláčkové,“ zval je Naja. Když dívky poznaly muže, který byl blízkým přítelem jejich otce, usmály se a s důvěrou k němu zamířily. Naja vstal z trůnu, vyšel jim vstříc a položil jim ruce na ramena.

„Musíte být statečné a nesmíte zapomínat, že jste princezny královského domu, protože pro vás mám hořkou novinu.“

Naja nasadil tragický výraz a truchlivým hlasem pokračoval:

„Váš otec zemřel.“ Nějakou chvíli se zdálo, že dívky nechápou, co říká, ale vzápětí Hesperet zakvílela a Merykara ji okamžitě napodobila.

Naja je něžně objal a odvedl k nohám trůnu, kde klesly na kolena a ve vzájemném objetí usedavě plakaly.

„Zoufalství královských princezen je zřejmé celému světu,“ oslovil Naja shromáždění. „Stejně tak je všem zřejmá faraonova důvěra a povinnost, kterou mi uložil. Tak jako jsem vzal pod svou ochranu prince Nefera, tak teď беру do své péče obě princezny Hesperet a Merykaru.“

„Už má ve svých rukou celé královské plemeno. Bez ohledu, kde se princ Nefer nalézá a jak zdravý a silný se může jevit,“ zašeptal Tal la svému sousedovi, „mám dojem, že už nyní je na smrt nemocný. Nový regent Egypta dal dostatečně najevo, jakým stylem bude vládnout.“

Nefer seděl ve stínu útesu čnicího nad Gebel Nagarou.

Nepohnul se od chvíle, kdy slunce poprvé vyhlédlo nad hřebeny hor na opačné straně údolí.

Zpočátku mu snaha vydržet bez pohybu působila potíže.

Pálil ho kdejaký nerv v těle a kůže ho svědila, jako by po ní lezl jedovatý hmyz. Jenže věděl, že ho Taita pozoruje, a tak postupně podřídil své vrtošivé tělo vůli a pozvedl se nad jeho přízemní požadavky. Konečně upadl do stavu povznesené bdělosti v souzvuku s okolní pustinou.

Vnímá vodu vyvěrající z pramene skrytého v puklině útesu. Vytékala v drobných kapkách, které pravidelně padaly na skálu do mělké prohlubně. Nebyla větší než dvě spojené dlaně. Z ní pak přetékala níž do dalšího jezírka lemovaného vrstvou zelených řas, aby nakonec navždy zmizela v žíznivém písku údolí. Ten nepatrný pramínek stačil udržet při životě spoustu tvorů - motýlů a brouků, hadů a ještěrek. Taky zde přicházely pít elegantní malé gazely tančící na pláni

rozechvělé horkem jako závany šafránového prachu. Slétali se sem napít i skvrnití holubi s náprsenkami vínově zbarveného peří, kteří hnízdili vysoko na skalních římsách. Právě kvůli tomuto prameni sem

Taita Nefera zavedl, aby zde čekal na svého královského sokola.

Hned první den pobytu v Gebel Nagaře začali tkát hedvábnou síť. Taita koupil hedvábí od kupce v Thébách a za přádeno vzácného vlákna zaplatil stejnou cenu jako za dobrého hřebce. Kupci totiž hedvábí přiváželi ze země daleko na východ od řeky Indus. Cesta tam a zpátky trvala celé roky. Taita Neferovi ukázal, jak má zhotovit síť, která svou pevností předčí síť ze silnějších lněných nití nebo kožených řemínků, a přitom je téměř neviditelná.

Po dokončení díla Taita trval na tom, aby si chlapec návadu sám chytil. „Bude to tvůj božský pták, musíš si ho zasloužit sám,“ vysvětloval. „Tvá žádost tak v očích Hóra získá na vážnosti.“

Za spalujícího denního žáru studovali s Taitou výstupovou trasu nahoru na útes. Když padla tma, Taita se posadil k malému ohni u paty skalního masivu, tiše deklamoval své zpěvné zařikávací formule a co chvíli hodil na oheň hrst bylin. Když vycházející srpek měsíce zahnal půlnoční temnotu, Nefer začal s ošidným výstupem k římse, kde holubi hnízdili. Chytil dva tučné ptáky zmatené tmou a kouzlem, které na ně seslal Taita, a v kožené sedlové brašně je na zádech snesl dolů.

Podle Taitova návodu vytrhal oběma holubům letky z jednoho křídla, aby nemohli odletět. Potom našli vhodné místo nedaleko skály u pramene, kde byli ptáci dobře viditelní z oblohy, a přivázali je koňskou žíní za nohu k dřevěným kolíkům zaraženým do země. Nakonec je nadkryli hedvábnou sítí, kterou podepřeli stébly suché sloní trávy.

Po náletu božského sokola se stěbla zlomí a síť spadne.

„Natáhni ji jen jemně,“ radil Taita. „Nesmí být příliš napnutá ani volná. Musí zachytit dravcův zobák a pařáty, aby se do ní zapletl a nemohl si ublížit, než ho vyprostíme.“

Když bylo všechno připraveno k Taitově spokojenosti, začalo dlouhé čekání. Holubi si brzy zvykli na své vězení a pilně zobali hrst prosa durha, které jim Nefer nasypal.

Potom se slunili a spokojeně popelili v prachu pod sítí.

První horký slunný den nahradil druhý, a čekání pokračovalo.

V chladivém večerním vzduchu odnesli holuby do jeskyně, sbalili síť a začali si shánět potravu. Taita vyšplhal na vrchol útesu, kde se posadil se zkříženými nohama a pozoroval údolí. Nefer se založeným šípem čekal v úkrytu dole.

Pokaždé si vybral jiné místo, takže zvíř, která přicházela pít k prameni, vždy znovu překvapil. Taitovo vábení téměř pravidelně přilákalo sličnou gazelu na spolehlivý dostřel

Neferova šípu, a tak večer co večer před vchodem do jeskyně opékali šťavnaté gazelí řízky.

Po smrti královny Lostris jeskyně Taitovi poskytla útočiště na celá léta. Žil v ní jako poustevník a na tomto místě získal svou magickou moc. Přestože Nefer jako novic příliš nechápal starcovo mystické umění, nepochyboval o něm, protože se denně stával jeho svědkem.

Strávil v Gebel Nagaře řadu dní, než Nefer začal chápat, že polapení božského ptáka není jediným účelem jejich pobytu v poušti. V tom meziobdobí pokračovala výuka a výcvik, se kterým Taita začal už v době, kam sahala Neferova mladá paměť. Dlouhé čekání u návady byla lekce sama o sobě. Taita ho učil ovládat své tělo a být, učil ho otevřít dveře vlastního vědomí, aby mohl nahlédnout do svého nitra. Učil ho naslouchat tichu a slyšet šepot, ke kterému jsou ostatní lidé hluchí.

Až jednou přivykne tichu, bude přístupný hlubšímu poznání a moudrosti, kterou mu Taita musel vštípit. Seděli spolu v noční pustině pod blikající záplavou hvězd, věčných, ale prchavých a neuchopitelných jako vítr a oceánské proudy.

Taita vyprávěl Neferovi o divech, které se zdály být nevysvětlitelné a které mohl vnímat pouze otevřenou expandující myslí. I když Nefer cítil, že stojí teprve na stínovém okraji mystických vědomostí, jeho duše hladověla po dalších poznatcích.

Jednou ráno, když Nefer vyšel z jeskyně do šedivého předjitřního světla, zahlédl tmavé postavy sedící tiše v poušti za pramenem. Vrátil se, aby o tom pověděl Taitovi, jenže ten jen přikývl. „Vím, čekají celou noc.“ Přehodil si přes ramena vlněný pléd a zamířil k nim.

Když cizinci poznali v jitřním šeru Taitovu vyzáblou postavu, spustili nařikavé litanie proseb. Lidé z pouštních kmenů k němu přinesli své děti postižené nemocí žlutých květů. Trpěly horečkou a těla měly plné boláků.

Taita je ošetřoval a jejich rodiče tábořili poblíž jeskyně.

Žádné dítě nezemřelo a po deseti dnech přinesli pouštní lidé proso, sůl a vyčiněné kůže. Dary položili ke vchodu jeskyně a vytratili se do pouště. Po nich přišli jiní nemocní nebo poranění člověkem či zvířem. Taita všem vyšel vstříc a nikoho neodmítl. Nefer mu pomáhal a mnohému se přiučil.

Bez ohledu na to, jestli měli na starost nemocné beduíny, sháněli potravu nebo se učili, každý den nastražili pod hedvábnou síť návadu a čekali.

Ještě nedávno divocí holubi podlehli Taitovu uklidňujícímu vlivu a byli krotcí jako kuřata. Nechali se sebou manipulovat bez nejmenší známky strachu, a když jim přivazovali nohy ke kolíkům, jen tiše vrkali. Pak se obvykle zcela zklidnili a čechrli si peří.

Dvacáté ráno od jejich příchodu do jeskyně Nefer zaujal svou pozici nedaleko sítě s návadou. Jako vždy si uvědomoval Taitovu přítomnost, třebaže jeho směrem ani nepohlédl. Stařec měl oči zavřené a zdálo se, že dřímá na slunci stejně jako holubi. Jeho pleť poznamenaná stařeckými skvrnami a zbrázděná nesčetnými drobnými vráskami se zdála být tak jemná, že by ji mohl roztrhnout stejně lehce jako nejjemnější papyrusový pergamen. Tvář prostou vousů měl bezbarvou jako sklo a nad zapadlými očními důlky strmělo výrazné obočí. Nefer slyšel otce vyprávět, že kvůli kastraci mu nerostou vousy a čas že jen málo ovlivňuje jeho vzhled. Sám byl ale přesvědčený, že pro Taitovu dlouhověkost a nezdolnost jeho životních sil existují více ezoterické důvody. Nápadným protikladem Taitova vzezření byly jeho husté vlasy, které si uchovávaly sílu a svěžest kadeří mladé dívky. Jen zářivá barva stříbra svědčila o jejich

stáří. Taita byl na ně pyšný. Pravidelně si je myl a splétal do silného copu, který mu visel do půli zad.

Navzdory učenosti a věku nebyl velký mág ješitný.

Tento drobný projev lidskosti umocňoval Neferovu lásku k němu do té míry, že ji v hrudi cítil téměř jako bolest.

Přál si najít nějaký způsob, jak by mu ji dal najevo, a přitom byl přesvědčený, že o ní Taita ví, protože Taita věděl všechno. Přesto váhavě natáhl ruku, aby se dotkl jeho paže, jenže Taita náhle otevřel oči. Byly bdělé a zaostřené a Nefer pochopil, že Taita vůbec nespál a že veškerou svou vůli a sílu soustředil na přilákání sokola k návnadě.

Poznal, že vlastní toulavé myšlenky a pohyb ruky jakýmsi způsobem nepříznivě ovlivnil výsledek starcova úsilí, a vycítil jeho nevyčtenou výtku.

Pokáraný Nefer se vzpamatoval a opět ovládl své myšlení i tělo tak, jak ho to Taita učil.

Čas ubíhal rychle. Slunce vystoupilo k svému zenitu a Nefer měl dojem, že se na vrcholu své dráhy zdržuje nějak dlouho. Náhle jakoby odnikud, osvítila Nefera úžasná představa. Zdálo se mu, že sám visí nad světem a vidí všechno, co se děje pod ním. Viděl sebe s Taitou, jak sedí vedle pramene v Gebel Nagaře, a viděl i pustinu kolem.

Viděl řeku, mocnou páteř protínající poušť a diktující život celého Egypta. Viděl města, království a rozdělenou zem pod dvojitou korunou. Viděl machine zléh lidí a strádání lidí spravedlivých a dobrých. V tu chvíli si také uvědomil své poslání. Uvědomil si ho tak silně, že reálem ztratil odvalu.

Ve stejný okamžik poznal, že božský pták přiletí ještě ten den, protože konečně byl připravený ho přijmout.

„Sokol přiletěl!“

Ta slova zazněla tak zřetelně, že na moment myslel, že je vyslovil Taita, jenže starcovy rty se ani nepohnuly.

Taita je vyslal do jeho mysli záhadným způsobem, který Nefer neznal a nedokázal vysvětlit. Nepochyboval, že slova nelhala, protože vzápětí to potvrdilo divoké chování holubů, kteří hrozbu vycítili.

Nefer ani sebemenším pohybem nedal najevo, že slyšel a rozuměl. Neodvážil se zvednout hlavu, aby nezaplašil ptáka a nepřivodil na sebe Taitův hněv, ale přítomnost dravce si uvědomoval každým vláknem svého bytí.

Královský sokol byl tak vzácný pták, že ho v divočině zahlédlo jen málo lidí. Celé minulé tisíciletí královští lovci hledali tento druh dravého ptáka, líčili na něj a chytali ho do sítí. Aby naplnili královské voliéry, neváhali dokonce vybírat z hnízd ještě neopeřená mláďata. Vlastnictví sokola bylo všeobecně považováno za důkaz, že Hór zplnomocňuje faraona vládnout Egyptu.

Sokol představoval alter ego samotného boha - sochy a obrazy boha se zpodobňovaly se sokolí hlavou. Protože faraon byl sám bůh, mohl ptáka lovit a vlastnit. Nikdo jiný se něčeho takové nesměl opovážit a porušení zákazu se trestalo smrtí.

A teď byl jeho vlastní božský sokol tady. Taita ho zřejmě vyčaroval z nebe. Neferovo srdce svíral dusivý pocit vzrušení a zadržovaný dech mu hrozil roztrhnout plíce, ale stále se neodvážoval pozvednout hlavu k nebi.

Pak sokola zaslechl. Jeho křik, slabý vzdálený nářek, se ztrácel v nekonečných rozloách pouště a oblohy. Neferem přesto otrásl, jako by ho oslovil sám bůh. O vteřinu později se sokol ozval znovu přímo nad jeho hlavou a jeho křik byl ostřejší a zřetelnější.

Holubi zdívočeli strachem se pokoušeli utrhout od kolíků, které je držely na místě. Bili křídly tak zuřivě, až z nich padalo peří a zvěřený vzduch zvedal prach.

Vysoko nad hlavou Nefer slyšel, jak se dravec řítí střemhlav k návnadě a vítr zpívá v jeho přitažených křídlech.

Poznal, že může bez obav zvednout hlavu, protože sokol soustředil veškerou svou pozornost na kořist.

Vzhlédl a uviděl, jak pták padá z oslňujícího modra pouštní oblohy. Byl božsky nádherný. Křídla ve tvaru čepelí měl složená a hlavu vystrčenou kupředu. Vzhled a síla tohoto tvora donutily Nefera k hlasitému vzdechu.

Viděl už královského sokola v otcových voliérách, jenže nikdy ho nespáčil tak jako dnes, v plné divoké eleganci a majestátu. Velikost padajícího dravce rostla a barva jeho peří byla stále zřetelnější. zahnutý sytý žlutý zobák končil ostrou špicí černou jako obsidián a skvrny u vnitřních koutků jeho divokých zlatých očí připomínaly slzy. Krémové hrdlo měl skvrnitě a křídla sivorudá a černá. Byl tak mimořádně dokonalý ve všech aspektech, že Nefer nepochyboval o tom, že vidí převtěleného boha. Jeho touha zmocnit se ho dosáhla intenzity, o jaké ani netušil, že může existovat.

Připravil se na okamžik, kdy dravec dopadne na hedvábnou síť a zaplete se do jejích početných záhybů. Cítil, že Taita vedle něj je také ve střehu.

Jenže pak se stalo něco, čemu nemohl uvěřit. Sokol se řítí k zemi rychlostí, kterou zdánlivě nemohlo zastavit nic kromě holubích těl. Jenže dravec proti všem předpokladům v plné rychlosti změnil polohu křídel. Na okamžik se zdálo, že mu odpor vzduchu vytrhá letky z křídel. S využitím rychlosti se bleskově vznesl zpátky do výše a v několika vteřinách z něj zbyla na obloze jen nepatrná černá skvrnka. Ještě jednou zaslechl jeho vzdálené naříkavé volání a zmizel docela.

„Odmítl!“ zašeptal zkroutěný Nefer. „Proč, Taito? Proč?“

„Není na nás, abychom hodnotili úmysly bohů.“ I když

Taita seděl nehybně celé hodiny, vyskočil svižně jako trénovaný atlet.

„Už se nevrátí?“ zeptal se Nefer. „Byl to můj pták, cítil jsem to celým srdcem. Byl to můj sokol, musí se vrátit.“

„Patří bohu,“ odpověděl Taita tiše. „Nepodléhá přirozenému řádu věcí.“

„Ale proč odmítl? Přece proto musí být nějaký důvod,“ trval na svém Nefer.

Taita nespěchal s odpovědí a šel osvobodit holuby. Letky v křídlech jim už dorostly, jenže když je odvázal od kolíků, nepokoušeli se uletět. Jeden po chvíli vzhlédl a posadil se starci na rameno. Taita ho jemně sevřel v dlaních a vyhodil do vzduchu. Teprve pak vyletěl vzhůru ke svému hřadu na skalní římsě.

Taita sledoval jeho let a pak se beze slova otočil a zamířil k jeskyni. Nefer ho váhavě následoval, srdce i nohy těžké zklamáním. V šeru jeskyně Taita usedl na kamennou lavici pod černou stěnou a rozdělal čadivý oheň z trnitých větví a sušeného koňského trusu. Nefer, plný neblahých předtuch, se posadil na své obvyklé místo naproti němu.

Dlouhou chvíli seděli mlčky. Nefer ovládl své zklamání nad ztrátou sokola, přestože ho páliло tak silně, jako by vložil

ruku do plamenů. Věděl, že Taita promluví teprve tehdy, až bude připravený. Konečně stařec vzdychl a smutně řekl: „Musím se poradit s labyrinty Ammon Ra.“

Nefera to prohlášení překvapilo, nic takového nečekal.

Za celou dobu, co Taitu znal, viděl jen dvakrát, jak navštívil labyrinty. Věděl, že božský trans, který si sám přivodí, je jako malá smrt, která starce vyčerpává a zbavuje síly.

Taita se do nadpřirozeného světa vydával jediné tehdy, když neviděl jiné východisko.

Nefer mlčel a s posvátným obdivem sledoval, jak stařec začíná rituál příprav. Napřed v moždíři, vyřezaném z alabastru, rozdrtil směs bylin, odměřenou dávkou nasypal do hrnku a zalil vařící vodou z měděného kotlíku. Pronikavě palčivé výpary Neferovi vehnaly do očí slzy.

Zatímco odvar chladl, Taita přinesl z úkrytu v hloubi jeskyně kožený pytlík s labyrinty, posadil se k ohni a do dlaně vysypal drobné kotoučky. Za monotónního deklamování zaklínacích formulí je začal třít mezi prsty.

Labyrinty tvořilo deset kotoučků ze slonoviny. Taita je sám vyřezal a opatřil mystickými čísly nejvyšší magické síly. Navíc je ozdobil rytinami symbolů moci, které samy o sobě představovaly miniaturní umělecká díla. Jak kotoučky třel mezi prsty, po každém prosebném verši na ně dýchl, aby je naplnil životní silou. Když je ohřál teplem vlastního těla, podal je Neferovi.

„Drž je a dýchej na ně,“ přikázal. Nefer poslechl a Taita se začal v rytmu svých magických veršů kývat. Jak se nořil do tajných koutů svého podvědomí, oči se mu skelně leskly.

Než před něj Nefer postavil dva sloupky kotoučků, byl už v transu.

Nefer pak podle Taitova návodu prstem zkoušel teplotu odvaru, a když dostatečně zchladl, poklekl před starcem a oběma rukama mu hrnek podal.

Taita nápoj vypil do poslední kapky a jeho tvář zbledla jako křída z asuánských dolů. Ještě chvíli deklamoval tajemné verše, jenže jeho hlas postupně slábl v šepot, až zmlkl úplně. Ticho v jeskyni rušil jen jeho drsný dech a tiché praskání plamenů. Potom se svezl na zem a ležel vedle ohně schoulený jako spící kočka.

Nefer ho přikryl vlněným přehozem. Po nějaké době stařec začal sténat a cukal sebou jako v křečích. Otevřené oči mu zapadly v důlcích a jejich bělmo slepě svítilo do temných stínů jeskyně.

Nefer věděl, že v tuto chvíli pro něj nemůže nic udělat.

Nemohl za ním ani nedokázal snést bolest a utrpení, které starci labyrinty působily, a tak tiše vstal, sebral svůj luk a šipky a vyšel z jeskyně. V mlžném oparu nad kopci žlutě zářilo nízké slunce. Zamířil k západním dunám a vylezl na hřeben jedné z nich. Rozhlédl se po údolí a pocítil nesmírné zklamání ze ztráty sokola. Taky se bál toho, co Taita v labyrintech objeví. Pocítil silné nutkání utéct, jako by před ním stál nějaký strašný dravec. Pádil dolů svahem duny, písek mu v kaskádách tekł pod nohama a tváře mu ve větru vlhly slzami hrůzy. Běžel, dokud slunce nekleslo k obzoru. Když zamířil zpátky ke Gebel Nagaře, po zádech mu stékaly stružky potu a hrudník se mu zvedal lačným dechem. Poslední míli už běžel potmě.

Taitu našel stále schouleného pod vlněným přehozem.

Nefer ulehl vedle něj a usnul neklidným spánkem plným děsivých snů.

Probudil se za svítání. Taita seděl u ohně a nad žhavým uhlím opékal gazeli řízky. Byl stále bledý a působil dojmem nemocného člověka. Když viděl, že je chlapec vzhůru, nabodl na hrot dýky kus masa a nabídl mu ho. V Neferovi se probudil hlad a s vervou se zakousl do šťavnatého sousta.

Spořádal dobrou třetinu porce, než promluvil. „Co jsi viděl,

Taito?“ zeptal se. „Proč božský pták odmítl kořist?“

„Neviděl jsem dobře, všechno bylo zamlžené,“ odpověděl Taita vyhyčtivě. Nefer pochopil, že znamení nebylo příznivé a že se ho Taita snaží před ním zamlčet.

Chvilí jedli mlčky, jenže Nefer už jídlo sotva okusil.

„Pustil jsi holuby, jak zítra postavíme síť?“ zeptal se.

„Božský pták se už do Gebel Nagary nevrátí,“ zněla Taitova prostá odpověď.

„To se nikdy nestanu faraonem a nenastoupím na otcovo místo?“

Taita si všiml úzkosti v jeho hlase a neodpověděl přímo.

„Musíme tvého sokola vybrat z hnízda.“

„Nevíme, kde ho máme hledat,“ namítl Nefer a hleděl na Taitu očima plnými lítosti.

Taita sklonil hlavu. „Já vím, kde je hnízdo, labyrinty mi ho ukázaly. Jenže ty musíš jít, abys byl silný. Vyjedeme zítra před svítáním a bude to dlouhá cesta.“

„Najdeme v hnízdě mláďata?“

„Ano,“ přisvědčil Taita. „Mladí sokolíci jsou připraveni vylétnout z hnízda. Tam najdeme tvého ptáka.“ Sám pro sebe tiše dodal: „Nebo nám bůh odhalí jiné tajemství.“

Ve tmě před rozedněním naložili na koně kožené měchy s vodou a sedlové brašny. Taita zamířil podél útesu mírným stoupáním na kopec a v čase, kdy slunce vyšlo nad obzor, už Gebel Namara zůstala daleko za nimi. Nefer se zahleděl před sebe. V dále se proti modrému obzoru rýsoval slabý obrys modré hory. Byla ještě tak daleko, že se zdála nehmotná a éterická. Spíš jako objekt z mlhy a vzduchu než z kamene. Nefer měl pocit, že už ji někde viděl, jenže si nedokázal vzpomenout kde. Po chvíli se mu v hlavě rozjasnilo. „To je ta hora, ke které jedeme, Tato.“ Řekl to s takovou jistotou, že se po něm Taita zpytavě ohlédl.

„Jak to víš?“

„V noci se mi o ní zdálo,“ odpověděl Nefer.

Taita se odvrátil, aby chlapec neviděl jeho výraz.

Konečně se oči Neferova vědomí otevřely jako pouštní květ za svítání. Naučil se vidět skrz temný závoj, který lidským

očím zakrývá pohled do budoucnosti. Taita prožíval silný pocit naplnění. Chvála stovce jmen Hóra, jeho úsilí nebylo marné.

„To je to místo, kam máme namířeno, vím to,“ opakoval

Nefer s naprostým přesvědčením.

„Ano,“ souhlasil Taita. „Jedeme k hoře Bir Umm Masara.“

Před žárem nejteplejší části dne se uchýlili do stínu skupinky pokřivených akácií rostoucích v hluboké rozsedlině.

Jejich kořeny čerpaly vodu z nějakého zdroje hluboko pod zemským povrchem. Když z koní složili náklad a napojili je, Nefer se vydal na obchůzku akáciového hájku. V několika minutách objevil stopy jiných lidí, kteří tady přišli před nimi. Rozrušený nálezem zavolal Taitu a ukázal mu koleje zanechané malým oddílem vozů. Napočítal, že jich bylo deset. Našli taky popel z ohně na vaření a slehlá místa na zemi, kam neznámí ulehli ke spánku. Nedaleké otisky koňských kopyt označovaly místo, kde zvířata uvázali ke stromům.

„Hyksósové?“ hádal Nefer úzkostlivě. Koňský trus byl docela čerstvý. starý sotva pár dní. Na povrchu byl už suchý, ale vnitřek ještě vyschnout nestačil.

„Naši,“ odpověděl stařec, když si prohlédl stopy vozů.

Nakonec to byl on, kdo před mnoha desítkami let navrhl a postavil první odlehčené paprskovité kolo. Taita se znenadání sehnul pro drobnou bronzovou růžici, která spadla z čelní desky vozu. „Jeden z oddílů naší lehké jízdy. Pravděpodobně z legie Ptaħ, které velí Naja.“

„Co pohledávají tady, tak daleko od našich linií,“ divil se Nefer. Taita pokrčil rameny a odvrátil se, aby skryl úzkost. Stařec odpočinek zkrátil. Slunce stálo ještě vysoko nad obzorem, když opět vyjeli. Obrisy Bir Umm Masary se pomalu stávaly zřetelnější a brzy se zdálo, že hora před nimi zakrývá půlku oblohy. Postupně rozeznávali i podrobnou strukturu útesů, stěn a zářezů. Když vyjeli na hřeben prvních kopců předhůří, Taita zkontroloval koně a ohlédl se zpátky. Vzdálený pohyb upoutal jeho pozornost.

Zaclonil si oči dlaní a daleko v poušti dole uviděl nepatrný chochol prachu. Chvilí ho pozoroval a zjistil, že se pohybuje na východ směrem k Rudému moři. Prach mohlo zvednout stádo prchajících přimorožců, ale taky kolona válečných vozů. Neferovi, který byl plně zaujatý cílem jejich cesty a nedokázal odtrhnout oči od siluety hory, neřekl nic.

Večer, když se utábořili na úbočí Bir Umm Masary, Taita tiše prohlásil: „Dnes nerozděláme oheň.“

„Jenže noc bude chladná,“ namítl Nefer.

„Jsme na otevřeném místě a oheň by byl z daleka viditelný.“

„V poušti jsou nepřátelé?“ divil se Nefer a výraz jeho tváře se změnil. Bázlivě hleděl na potměšlou krajinu.

„Bandité? Nájezdí beduíni?“

„Nepřátelé jsou všude,“ odbyl ho Taita, „a zima je lepší než smrt.“

Po půlnoci Nefera probudil ledový vítr. Jeho hřeben

Stargazer řetl a neklidně podupával. Nefer odhodil ovčí kůži a šel ho uklidnit. Taita byl už taky vzhůru a seděl kousek stranou.

„Podívej!“ řekl stařec a ukázal dolů do nížiny, kde v dálce blikalo světýlko. „Táborový oheň.“

„Možná to je náš oddíl. Ten, jehož stopy jsme našli včera.“

„Ano, možná,“ souhlasil Taita, „ale stejně dobře to může být někdojiný.“

Po delší zamyšlené odmlce Nefer řekl: „Už jsem vyspaný a stejně je hrozná zima. Neměli bychom jet dál, když nechceme, aby nás na tomto holém svahu někdo spatřil?“

Naložili koně a našli úzký chodník vyšlapaný horskými kozami. Vedl po východním úbočí Bir Umm Masary, a když se rozednilo, byli už z dohledu, krytí masivem hory.

Na východě vyrazil na svou pouť vůz slunečního boha

Ammon Ra a zaplavil horu zlatým světlem. Kontrast temných stínů roklí ještě zdůraznil její ponourost. Daleko za ní se rozprostírala velkolepá pustina.

Nefer pohodil hlavou a radostně vykřikl: „Podívej!

Podívej!“ Ukázal k obloze nad horským štítem. Taita sledoval jeho pohled a uviděl dvě černé tečky vykruzující na nebi majestátná kola. Když se od jedné z nich odrazilo sluneční světlo, na vteřinku zazářila jako meteor.

„Královští sokoli,“ usmál se Taita. „Hnízdící pár.“

Složili náklad z koní a našli místo, odkud mohli nerušeně pozorovat kroužící dravce. I na tu dálku byli královsky krásní, že to ani Nefer nedokázal vyjádřit. Menší z nich, sameček, změnil směr letu, otočil se proti větru a jeho doposud lenivé pohyby křídel nabyly na rychlosti.

„Něco objevil,“ vykřikl Nefer radostně, vzrušený jako opravdový sokolník. „Sleduj ho!“

Střemhlavý let byl tak rychlý, že by stačilo na moment sokola ztratit z očí a těžko by ho člověk znovu našel. Padal z nebe jako kámen. Při úpatí hory bezstarostně letěl osamocený holub. Neferovi neušel okamžik, kdy tučný pták vytušil nebezpečí a snažil se dravci uniknout. Otočil se ke spásným skalám tak prudce, že se téměř v letu převrátil na záda a na zlomek vteřiny odkryl břicho. Sokol do něj narazil pařáty a oba ptáci téměř zmizeli v oblaku modravého peří, které ranní vítr vzápětí rozfoukal. Sokol zaťal pařáty hlouběji a společně se svým úlovkem padal do rokle. Narazili na skalní polici příkrého srázu nedaleko od místa, odkud je sledovali. Tupý zvuk jejich dopadu letěl roklí a odrazil se od skalních stěn. Nefer poskakoval vzrušením a i Taita, kterého pohled na lovího sokola nikdy nepřestal uchvacovat, dal průchod své radosti.

„Baklaer!“ vykřikl, když sokol pyšně dokončil rituál zabíjení a na důkaz, že kořist patří jemu, rozprostřel nad mrtvým holubem svá velkolepá křídla.

Samička k němu slétla v sérii elegantních spirál a sokol složil křídla a dovolil jí přidat se k hostině. Ostrými zobáky roztrhali tělo holuba a hltali kusy krvavého masa s kostmi i peřím. Při každém soustu zvedli hlavy a měřili si

Nefera pohledem svých žlutých dravčích očí. Byli si dobře vědomi lidí i koní, ale pokud se vzdálenost nezmenšila, jejich přítomnost ptákům nevadila.

Když z holuba zbyla jen krvavá skvrna na kameni a několik peříček unášených větrem, vznesl se nasycený pár sokolů opět do vzduchu. Mocnými údery křídel stoupali vzhůru.

„Nespust’ je z očí!“ Taita si vyhrnul suknici a spěchal zádrným svahem nahoru. „Nesmiš je ztratit z dohledu.“

NeFer byl rychlejší a obratnější a při výstupu ptáky neustále sledoval. Vrchol štítu, dvě mohutné věže ostré jako jehly, budily respekt. Sledovali, jak sokoli stoupají kolem přírodních monumentů skalní stěny. Pod převisem v polovině východní věže byla puklina ve tvaru písmene

„V“, v jejíž závěru seděla rozježená plošina z klacků a větviček.

„Hnízdo!“ vykřikl Nefer. „Tamhle je hnízdo!“

Stáli vedle sebe, hlavy zakloněné, a sledovali, jak sokoli, jeden po druhém, přistávají na okraji hnízda a kývají hlavami při vyvrhování obsahu svých volat. K Neferovi se donesl naléhavý křik mladých ptáků dožadujících se krmení. Z místa, kde stáli, nemohli mladé vidět a Nefer poskakoval nedočkavostí. „Když vylezeme tam na západní štít,“ ukazoval vzrušeně, „uvidíme dolů do hnízda.“

„Napřed mi pomoz s koňmi,“ krotl jeho nedočkavost

Taita. Svázali zvířatům přední nohy a nechali je popásat na řídkých trsech horské trávy živěné vlhkostí přinášenou větrem od vzdáleného Rudého moře.

Výstup na západní věž jim zabral zbytek dopoledne.

Přestože Taita neomylně zvolil nejsnadnější výstupovou cestu zadní stěnou, hloubka pod nimi brala Neferovi dech, že musel odvrátit zrak. Konečně vylezli k úzké římsce, která se nacházela těsně pod vrcholem. Nějakou chvíli se na ní krčili bez pohybu, aby si trochu odpočinuli a uklidnili dech po náročném výstupu. Kochali se přitom nádherou krajiny a dalekého moře. Skučící vítr čečral chlapecky vlasy a tahal záhyby jeho suknice. Zdálo se mu, že celý výsledek stvoření světa leží rozprostřený dole pod nimi.

„Kde je hnízdo?“ zeptal se. Ani nebezpečný výstup nezmírnil jeho dychtivost. Myšlenkami byl stále u svého sokola.

„Pojď.“ Taita vstal a zády opřený o skálu se šoural dál.

Špičky jeho sandálů přesahovaly hranu skalní police.

Obcházel štít a pomalu se jim otvíral pohled na východní věž. Hleděli na kolmou stěnu vzdálenou sotva padesát metrů, jenže je od ní dělila propast, jejíž hloubka působila Neferovi závrat’.

Uviděli hnízdo, ale sokolí samička stojící na jeho okraji zabláňala. Když je zahlédla, otočila hlavu a pozorovala je ostražitým dravčím okem. Peří na krku se jí zježilo jako hřiva ohroženého lva, vydala divoký skřek a vzlétla nad propast. Visela téměř nehybně na jednom místě a upřeně vetřelce sledovala. Byla tak blízko, že rozeznávali každé pero jejich roztažených perutí.

V mělké prohlubni větví vystlaných peřím a vlnou divokých koz se krčil pár mladých sokolů. Byli už plně opeření a jen o málo menší než jejich matka. Jak je užaslý Nefer pozoroval, jeden sokolík vstal, roztáhl křídla a vehementně s nimi mával.

„Je krásný,“ vzdychl Nefer toužebně. „Je to nejkrásnější tvor, jakého jsem kdy viděl.“

„Připravuje se vzlétnout,“ poznamenal Taita tiše. „Podívej, jak je urostlý a silný. Za pár dní hnízdo opustí.“

„Vylezu si pro něho ještě dnes,“ rozhodl se Nefer a otočil se k návratu. Taitova ruka ho zastavila.

„To není věc, která se dá usměchat. Musíme se řádně připravit. Posad’ se ke mně.“

Nefer se opřel starci o rameno a Taita mu začal vysvětlovat svůj záměr. „Pod hnízdem je skála hladká jako sklo. Na pětadvaceti metrech srázu nenajdeš nic, čeho by ses mohl přidržet nebo na co bys mohl stoupnout. Není tam ani žádná římsa, na které by sis odpočinul.“

Nefer odtrhl oči od mladých sokolů, pohlédl dolů a žaludek se mu sevřel. Taita měl pravdu. Ani daman, chlupatý horský králík, pro kterého byly skály domovem, by se na tomto výšvihu kolmé stěny neudržel. „Jak se potom dostanu ke hnízdu, Tato? Já ty mladé chci. Tolik je chci.“

„Podívej se výš, nad hnízdo,“ ukázal Taita přes propast.

„Vidíš, jak spára pokračuje nahoru až k vrcholu?“

Nefer přikývl. Při pohledu na riskantní cestu, kterou mu Taita naznačil, mu vyschlo v krku, že nemohl ani odpovědět.

„Dostaneme se k hnízdu shora z vrcholu věže. Vezmeme provazy z koňských záprahů a já tě na nich spustím dolů. Když zaklíniš bosá chodidla a pěsti do spáry, udržíš se. Já tě budu na provaze shora jistit.“

Nefer ještě stále nebyl schopný slova. Z Taitova návrhu mu bylo špatně. Takový sestup přece nemůže nikdo přežít. Taita chápal chlapecky pocity a nenaléhal.

„Myslím...“ začal Nefer váhavě a zmlkl, oči upřené na mláďata v hnízdě. Věděl, že na nich závisí jeho osud. Jedno z nich se mělo stát jeho božským ptákem a cestou k otcově koruně. Vzdát se teď znamenalo popřít všecko, k čemu ho bohové určili. Musí jít.

„Zkusím to,“ řekl prostě a vstal. „Pojďte dolů, přichystáme se.“

Příštího rána opustili svůj primitivní tábor ještě za tmy a vyrazili vzhůru. Taita nějakým způsobem našel stezku, kterou ani Neferovy bystré oči nedokázaly potmě rozeznat. Každý nesl kolo provazu utkaného z konopí a koňských žíní, který sloužil k uvazování koní, a k tomu ještě malý kožený vak s vodou. Až slunce k poledni rozpálí skály, sotva by bez vody vydrželi.

Než obešli východní věž, světlo zesílilo natolik, že dohlédli na stěnu nad sebou, a Taita dobrou hodinu zkoumal trasu výstupu. „Ve jménu boha všemohoucího, velikého Hóra, dejme se do toho,“ řekl konečně a udělal znamení vyzývající zraněné boží oko. Pak zavedl Nefera k nástupu do skály.

„Polezu první,“ oznámil chlapci a uvázal mu konec provazu kolem pasu. „Jak budu stoupat, povoluj provaz a dávej pozor, co dělám. Až zavolám, polezeš za mnou.“

Kdybys uklouzl, podržím tě.“

Zpočátku lezl Nefer opatrně a sledoval přesně Taitovu trasu. Byl vážný a kotníky prstů mu zbělely námahou, jak pevně se držel. Taita ho shora povzbuzoval a chlapcova odvaha s každým pohybem rostla. Vylezl k Taitovi a furiantsky se na něj usmál. „Bylo to snadné.“

„Bude to horší,“ varoval ho Taita suše a začal zdolávat další úsek. Tentokrát za ním Nefer šplhal jako opice a radostně si výstup pochvaloval. Zastavili pod skalním komínem, který se s výškou zužoval a pod vrcholem končil nízkou spárou.

„Tato vrcholová partie se podobá cestě, kterou musíš absolvovat dolů k hnízdu. Všiměj si, jak do spár zaklíňuju ruce a chodidla.“ Taita vstoupil do komínu a pomalu bez přerušení lezl vzhuru i když se komín zúžil, vytrvale stoupal dál, jako by lezl po žebříku. Suknice mu pleskala o hubená stehna a Nefer zahlédl pod látkou děsivou jizvu, která mu zůstala po kastraci. Jenže už ji viděl vicrát a přivykl tomu hrůznému znetvoření natolik, že ho neděsilo.

Taita na něj shora zavolal a Nefer doslova tančil, jak přirozeně zapadl do rytmu výstupu.

„A proč by neměl?“ mírně Taita svou pýchu. V jeho žilách proudil krev velkých válečníků. Pak se usmál a v očích mu zajiskřilo jako mladíkovi. „A navíc ho učím já žádný div, že vyniká.“

Stáli na vrcholu východního štítu a slunce teprve dospělo sotva do poloviny své cesty k zenitu. „Chvíli si tady odpočineme,“ navrhl Taita. Shodil ze zad vak s vodou a posadil se.

„Já nejsem unavený, Tato.“

„Přesto si odpočineme. Taita podal chlapci vodu a sledoval, jak pije. „Sestup k hnízdu bude mnohem náročnější,“ poznamenal Taita. Nefer přestal pít a nadechl se.

„Nebude nikoho, kdo by ti ukázal cestu. A v jednom místě, kde se skála odklání, ani neuvidíš, kam položit nohy.“

„To bude v pořádku, Tato.“

„Jestli bohové dovolí,“ dodal Taita a otočil hlavu.

Předstíral, že obdivuje velkolepou scenérii hor, pouště a moře, ale ve skutečnosti nechtěl, aby Nefer viděl jeho rty šeptající slova modlitby.

„Rozprostři nad ním svá křídla, mocný Hóre, protože on je ten, kterého jsi vyvolil. Ochraňuj ho, má paní a bohyně Lostris, neboť on je plodem tvého lůna a krví tvé krve.“

Odvrať od něj své špinavé ruce, ohavný Sethe, protože nepřemůžeš ty, kteří ho chrání.“ Zmlkl a zapochyboval, jestli bylo moudré provokovat boha temnot a chaosu. Pro jistotu zmírnil svou výstrahu drobným úplatkem. „Nech ho projít, Sethe, a já ti v tvém chrámu obětuju vola, až příště pojedu kolem Abydosu.“

Taita vstal. „Je čas k sestupu.“

Přešel na opačný okraj vrcholu a pohlédl dolů na pasoucí se koně, které hloubka proměnila v tvory velké jako čerstvě narozené myši. Sokolí samička byla ve vzduchu a kroužila nad roklí. Vydávala podivné zoufalé skřeky, jaké Taita u královského sokola nikdy dřív neslyšel. Její chování se mu nelíbilo a marně se snažil objevit jejího druha. Protože mu skalní převis bránil určit přesnou polohu hnízda, pohlédl přes propast na druhý štít a našel římsu, na které včera stáli. Podle ní se zorientoval a přesouval se podél okraje vrcholové plošiny, až našel počátek spáry, která se dole rozšiřovala v puklinu s hnízdem.

Pak zvedl drobný kámen a hodil ho dolů. Odrážel se od stěny a zmizel z dohledu. Taita doufal, že hluk vyplaší samečku z hnízda, a potvrdí tak jeho polohu. Ale nestalo se. Jen samička pokračovala v bezcílných okruzích a její žalostné skřeky vytrvale rušily ticho skal.

Taita Neferovi opět uvázal provaz kolem pasu a pečlivě uzel zkontroloval. Pak v ruce protáhl celou délku primitivního lana, aby se ujistil, že není někde roztřepené nebo zeslabené. „Ještě brašnu.“ Taita mu přivázal na záda tašku, do které při návratu uloží mladé sokoly, a zkontroloval, jestli mu při lezení nebude překážet.

„Přestaň zmatkovat, Tato. Otec tvrdil, že jsi někdy horší než stařena.“

„Tvůj táta by mě měl víc respektovat. Když byl malý, dostával ode mě na zadek, stejně jako později ty.“ Taita se nadechl, a jako by chtěl oddálit osudný okamžik, ještě jednou odzkoušel uzel u chlapcova pasu. Nefer přistoupil k okraji a bez váhání se postavil čelem ke srázu.

„Připravený?“ Chlapec se ohlédl přes rameno a ukázal bílé zuby. Jiskry v jeho zelených očích Taitovi živě připomněly královnu Lostris. S bolestnou vzpomínkou si uvědomil, že Nefer je dokonce pohlednější, než byl ve stejném věku jeho otec.

„Nemůžeme tu lelkovat celý den,“ zopakoval princ jedno z otcových oblíbených rčení a věrně napodobil jeho gesto. Taita se posadil, patami se zapřel o skálu, zaklonil se proti tahu provazu a pokynul Neferovi. Z chlapcovy tváře zmizel domýšlivý úsměv.

Nefer dosáhl skalní výdutě. Visel na rukou a nohama hledal na skále nějaký výstupek. Špičkami prstu na noze nahmatával prasklinu, vsunul do ní chodidlo, vytočil kotník, aby pojistil držení, a pomalu se spouštěl níž. Naposledy pohlédl na Taitu a jeho pokus o úsměv skončil útrpnou grimasou. Zmizel za okrajem převisu, jenže než stačil najít nějaký chyt, cítil, jak mu noha vyklouzává ze spáry. Začal se na provaze otáčet a bezmocně se houpal nad propastí.

Zapochyboval, jestli starci nepochybí síly, aby ho vytáhl zpátky.

Zoufale chmatával po skále, a když prsty našly oporu a mohl stabilizovat polohu, vystřelila jeho druhá ruka vzhůru a našla další pevný bod. Překonal drobný převis, ale srdce mu divoce bušilo a dech mu sípavě hvízdal v hrdle.

„Jsi v pořádku?“ ozval se nad ním starostlivý Taitův hlas.

„V pořádku,“ vydechl. Mezi kolenama uviděl spáru, která se dole rozšiřovala, a namáhané ruce se mu křečovitě roztřáslly. Natáhl nohu níž a našel drobný výstupek.

Taita měl pravdu, sestup byl mnohem obtížnější než cesta nahoru. Krev z odřených kotníků na prstech zanechávala na skále rudé skvrny. Pomalinku slézal níž k místu, kde spára přecházela v širší puklinu. Znovu musel nohama hledat neviditelný stup. Včera, když seděli s Taitou na římse západní věže a debatovali o sestupu, se mu toto místo jevilo docela snadné a lehce zvládnutelné. Jenže teď visel na rukou a obě nohy mu volně klímaly ve vzduchu pod převisem. Propast ho táhla dolů, jako by ho nasávala nějaká monstrózní ústa. Zasténal a ztuhl. Poryv horkého větru odnesl poslední zbytek jeho odvahy. Ovládl ho skutečný strach. Pohlédl dolů a směr potu se slzami mu smáčela tvář. Hlubina mu kynula a drápy hrůzy ho stahovaly. Začal se mu zvedat žaludek.

„Nezastavuj!“ slétl k němu slabý Taitův hlas plný naléhavosti. „Musíš lézt dál.“

S krajním úsilím zmobilizoval poslední síly. Bosými prsty nahnatal úzký stupínek nabízející záchranu. Začal se spouštět na bolavých roztržených pažích. Náhle mu chodidla ze zrádného stupu sjela a unavené ruce ho nedokázaly udržet. S výkřikem vypadl ze stěny.

Padal jen kousek ne větší než rozpětí paží, když se mu smyčka provazu bolestně zařizla do kůže. Stáhla mu hrudník pod žebry a vyhnala mu dech z plic. Pružnost provazu ho vytáhla o kousek výš, jenže pak už se jen beznadějně houpal nad propastí.

„Nefere, slyšíš mě?“ Taitův hlas zdrsnel námahou. Chlapec zakňučel jako štěně. „Musíš se zachytit. Nemůžeš tam takhle viset donekonečna.“ Taitův hlas ho trochu uklidnil.

Mrkáním zbavil oči slzí a na dosah ruky uviděl před sebou skalní stěnu.

„Zachyť se!“ naléhal Taita. Nefer si uvědomil, že visí naproti puklině dostatečně široké, aby se do ní vešel.

Uviděl v ní i úzkou šikmou římse, na kterou by se mohl postavit, jen kdyby na ni dosáhl. Natáhl chvějící se ruku a konečky prstů se dotkl kamene. Aby se dostal blíž ke stěně, začal se na provaze houpat.

Jeho zoufalé úsilí se zdálo být nekonečné. Nakonec se přece jen přichytil. Podařilo se mu vklínit do pukliny a obě bosá chodidla položil na římse. Tiskl se dovnitř a lapal po dechu.

Taita nad ním cítil, že tah pominul, a povzbudivě zavolal:

„Ben-her: NeFere, Ben-her. Kdepak jsi?“

„Dostal jsem se do pukliny nad hnízdo.“

„Co vidíš?“ Taita se snažil odvést chlapcovu pozornost od prázdna pod ním.

Nefer si hřbetem ruky vytřel pot z očí a vyhlédl dolů.

„Vidím okraj hnízda.“

„Jak je daleko?“

„Blízko.“

„Můžeš k němu dosáhnout?“

„Pokusím se.“ Nefer se zapřel zády o stěnu a pomalinku se sunul po svažitě římse níž. Pod sebou viděl suché klacky trčící z hnízda.

Když opět zavolal vzhůru, měl už hlas klidnější. „Vidím starého sokola. Zdá se, že spí,“ hlásil nahoru. „Jenže vidím jen jeho záda.“

Dravec ležící na vyvýšeném okraji střapatého hnízda se nehýbal. Jak může spát při takovém hluku? divil se Nefer.

Vzrušení z blízkosti vzácného ptáka na hnízdě, které měl takřka na dosah, zahlalo strach.

Pohyboval se rychleji a s větší jistotou, protože římse pod jeho nohama se narovnávala. Nad ní zbývalo dost místa, aby mohl stát vzpřímeně.

„Už vidím jeho hlavu.“ Sokol měl křídla roztažená jako nad čerstvě zabitou kořistí. Je nádherný, pomyslel si Nefer.

Už jsem tak blízko, že bych si na něj mohl sáhnout, a přesto se nebojím?

Sebral odvalu, zapřel rameno do pukliny a našel spolehlivou oporu pro nohy. Pomalu se skláněl k nehybnému dravci a natahoval ruku. Už ji měl těsně nad tělem, když strnul.

Sivorudé peří na hřbetě skrápěly drobné rudé kapky.

Zářily na slunci jako leštěný rubín a Nefera píchlo u srdce, když si uvědomil, že sokol je mrtvý. Přemohl ho silný pocit ztráty. Jako by navždy přišel o něco nesmírně cenného.

A nebyla to jenom samotná smrt ptáka. Královský sokol představoval něco víc, byl to symbol boha a krále.

Jak na něj zíral, mrtvola ptáka se mu před očima měnila v mrtvé tělo samotného faraona. Přidušeně vzlykl a ucukl rukou. Stáhl ji na poslední chvíli, protože vzápětí uslyšel explozi suchého ostrého zasyčení. Něco tlustého a leskle černého se vyšvihlo tam, kde okamžik předtím byla jeho ruka.

Podesta ze suchých klacků se povážlivě zatřásla.

Nefer se stáhl co nejdál, jak to jen omezený prostor pukliny dovozoval, a zíral na děsivé stvoření, které se kývalo a vlnilo před jeho obličejem. Jeho obraz se zdál být zvětšený a neuvěřitelně ostrý a čas se vlekl jako ve zlém snu.

Viděl mrtvá mláďata schoulená pod tělem starého sokola a tlusté černé závitky obrovské černé kobry, které je ovíjely.

Had vztyčil hlavu a roztáhl kápi s nápadným černobílým vzorem.

Rozeklaný jazyk kmital mezi tenkými rozšklebenými pysky a nezměrně černé oči s hvězdičkami odraženého světla sledovaly chlapce hypnotizujícím pohledem.

Nefer chtěl vykřiknout, ale z hrdla mu nevyšel ani hlasek.

Nemohl odtrhnout zrak od děsivých očí kobry. Její hlava se pomalu kývala a mohutné závitky hadího těla, které naplnily hnízdo víc než vrchovatě, se svíjely a pulzovaly.

Šupiny pokrývající tělo tlusté jako Neferova paže se třpytily na slunci jako šperky.

Kobra zatáhla hlavu zpět a otevřená tlama odhalila bledou vystýlku hadího chřtánu. Téměř průsvitné jedové zuby s bezbarvými kapkami jedu na hrotech se v záhybech měkké tkáně vzpřímily.

Zlověstná hadí hlava náhle vystřelila kupředu k Neferově tváři.

Nefer vykřikl a ucukl stranou. Ztratil přitom rovnováhu a vypadl z pukliny. Taita sice byl připravený zachytit náhlou zátěž, ale Neferův pád ho přesto málem strhl z vrcholu.

Hrubý provaz mu popálil dlaně, ale stařec nedbal a držel pevně. Slyšel chlapcův zděšený křik a cítil, jak se na provaze houpá.

Po prvním výkyvu ho provaz neúprosně vracel k hnízdu.

Kobra se rychle vzpamatovala z neúspěšného pokusu a už byla zase vztyčená a připravená k novému útoku. Upřela na Nefera hypnotizující oči a zasyčela.

Nefer vykřikl a zoufale kopal nohama proti hadí hlavě, ke které se nevyhnutelně blížil. Taita vycítil hrůzu, která výkřik vyvolala, zaklonil se a zatáhl tak silně, až měl dojem, že mu staré svaly popraskají.

Nefer se přiblížil a kobra instinktivně zaútočila na jeho oči, jenže Taita ve stejném okamžiku zabral a had minul cíl.

Rozevřené čelisti pohybující se rychlostí švihajícího biče o vlásek minuly Neferovo ucho a těžké tělo ho udeřilo do ramene. Nefer znovu vykřikl v domnění, že ho had uštknul.

Když se opět zhoupl nad zející hlubinu, pohlédl na rameno a hledal místo, kam had zabodl své jedové zuby.

Na tlustém koženém záhybu sedlové brašny se třpytily bledě žluté kapičky hadího jedu. S nezměrným ulehčením serval brašnu ze zad, a když se po překmitu znovu vracel k hrozivě vztyčené kobře, držel brašnu před sebou jako štít.

Sotva se přiblížil na dosah, kobra zaútočila, ale Nefer brašnou úder odrazil. Hadí zuby zůstaly uvězněné v kůži improvizovaného štítu, a když se Nefer opět zhoupl zpátky, vytáhl hada z hnízda. Kroucí se klubko lesklých šupinatých smyček viselo nad propastí a jeho volný konec švihal chlapce po nohou. Had zuřivě syčel a jed stékající po brašně v kapkách padal dolů. Neuvěřitelná váha svíjející se kobry otřásala celým Neferovým tělem.

Bez rozmyšlení brašnu odhodil. Padala dolů a tělo kobry se dál zuřivě svíjelo a mrskalo sebou. Pronikavé syčení sláblo, až ho hluboko dole umlčel náraz na skálu. Jenže had se pádem nezabil. Dál se svíjel a jako živé klubko se kutálel ze srázu, až zmizel ve zmeti šedých balvanů.

Z mlhy děsu, která halila Neferovo vědomí, k němu dolétl Taitův starostlivý hlas. „Slyšíš mě? Odpověz!“

„Jsem tady, Tato,“ odpověděl Nefer ochablým, rozechvělým hlasem.

„Vytáhnu tě nahoru.“

Nefer pomalu stoupal vzhůru a přes prožitý stres obdivoval starcovu sílu. Konečně měl skálu na dosah a mohl částečně odlehčit zatížení provazu. Stoupal dál mnohem rychleji, až konečně spatřil nad okrajem převisu Taitovu tvář připomínající tvář starověké sfingy.

Posledním vzepětím sil se vytáhl na vrchol a padl starci do náruče. Ležel pak na skále a vzlykal, neschopný souvislého slova. Po chvíli se oba uklidnili a začali normálně dýchat.

Taita přiložil Neferovi ke rtům vak s vodou a princ pil, dokud mu stačil dech. Po krátké přestávce si dopřál dalších pár doušků. Taita si ho přitáhl blíž.

„Bylo to hrozné,“ vykřikl Nefer sotva srozumitelně.

„Byl v hnízdě. Zabil sokoly. Všecky! Ach, Tato, byl tak strašný.“

„Kdo, Nefere?“

„Zabil mého božského ptáka. A taky starého sokola.“

„Pomalu, chlapče. Napij se ještě.“ Vybídl ho stařec.

Neferovi se trochu vody dostalo do plic a křečovitě se rozkašlal. Když byl zase schopný mluvit, sípavě pokračoval:

„Pokusil se zabít i mě. Byl tak velký a černý.“

„Co to bylo, synku?“ naléhal Taita. „Povíš mi to už konečně?“

„Had. Obrovská černá kobra. Čekala na mě v hnízdě.“

Uštkla mládě i starého sokola, a když mě uviděla, napadla i mě. Nikdy jsem netušil, že kobra může dosáhnout takové velikosti.“

„Kousla tě?“ zeptal se vyděšený Taita a přitáhl si chlapce blíž.

„Ne, Tato. Chránil jsem se brašnou jako štítem. Ani se mě nedotkla,“ ujišťoval Nefer. Ale Taita mu stáhl suknici a pozorně mu tělo prohlédl. Kotník a obě kolena měl podřené, ale stopy po hadích zubech nenašel.

„Díky Hórovi! Zachránil tě,“ zašeptal Taita. „Zjevením kobry tě bůh varoval před nebezpečím a hrozivými událostmi.“

Vážná starcova tvář posmutněla. „To nebyl normální, přirozený had.“

„Byl, Tato. Viděl jsem ho zblízka. Byl sice obrovský, ale byl to skutečný had.“

„Jak se potom ocitl v hnízdě?“ Kobry neumí létat a jinak se k hnízdu nelze dostat.“

Nefer na něj zíral s pusou dokořán. „Zabil mého božského ptáka,“ šeptal hlasitě.

„A taky královského sokola, faraonovo druhé ego,“ souhlasil zachmuřený Taita. „Mystéria zde nabyla své podoby. Jejich stíny jsem viděl ve své vizi, a to, co se stalo dnes, je jejich potvrzením. Tato záležitost se vymyká přirozenému řádu věcí.“

„Vysvětlí mi, cotoznamená, Tato,“ naléhal princ.

Taita mu podal suknici. „Nejdřív musíme dolů z hory.“

Na vysvětlování bude čas, až utečeme před velkým nebezpečím, které se k nám blíží.“

Stařec se odmlčel a zamyšleně hleděl k nebi. „Obleč se,“ řekl po chvíli.

Sestupovali rychle. Cestu znali a Taitův spěch byl nakažlivý. Koně našli tam, kde je zanechali, ale ještě než nasedli,

Nefer ukázal na příkrý svah pod útesem. „Místo, kam dopadla kobra, není daleko. Pojďme se tam podívat.“

Když najdeme její tělo, mohl bys kouzlem zničit její moc.“

„Jenom bychom zbytečně ztraceli čas. Žádné tělo tam nebude.“ Taita se vyšvihl na koňský hřbet. „Nasedni,“

Nefere. Kobra se vrátila do stínů, odkud přišla.“

Cestou k východnímu předhůří mlčeli. Nefer věděl, že se starcem není žádná řeč, když má podobnou náladu. Přesto

dojel na jeho úroveň a opatrně poznamenal: „Tato, tohle přece není cesta do Gebel Nagary.“

„Nejedeme zpátky.“

„Proč ne?“

„Beduíni vědí, že jsme byli u pramene. Pová o tom těm, kteří nás hledají,“ vysvětloval.

Nefer na něj vyjeveně hleděl. „Nás někdo hledá?“

Taita pohlédl na chlapce tak lítostivě, že zmlkl.

„Vysvětlím ti to, až budeme dostatečně daleko od této prokleté hory.“

Vyhnuili se hřebenu kopců, kde by byli proti obloze dobře viditelní, a raději se plahočili bludištěm roklí. Ale vytrvale směřovali na východ k moři, pryč od Nilu a od Egypta.

Slunce už zapadalo, když Taita zastavil koně a řekl:

„Hlavní karavanní stezka leží na druhé straně tohoto hřebene. Musíme ji přejít, jenže by tam na nás mohli čekat.“

Uvázali koně ve vyschlém korytě vádí a do kožených pytlíků jim nasypali pár hrstí prosa. Pak vylezli na hřeben a našli místo za výběhem břidlice, odkud byl dobrý výhled na cestu dole.

„Tady počkáme a za tmy cestu překročíme,“ rozhodl Taita.

„Nerozumím tvému počínání, Tato. Proč jedeme na východ? Proč se nevrátíme do Théb pod ochranu mého otce?“

Taita tiše vzdychl a zavřel oči. Jak mu to mám říct? ptal se sám sebe. Nemůžu to před ním dál tajit, ale je ještě dítě, musím ho chránit.

Nefer, jako by četl starcovy myšlenky, mu položil ruku na rameno a tiše prohlásil: „Ve skalách jsem dneska prokázal, že jsem muž. Jednej se mnou podle toho.“

Taita přikývl. „Ano, skutečně jsi to prokázal.“ Než pokračoval, pohlédl na cestu pod kopcem a okamžitě hlavu stáhl.

„Někdo přijíždí!“ zasykl.

Nefer se přitiskl k zemi a společně pozorovali prach na západě, který se rychle přibližoval. Údolí už halil hluboký stín a západní obzor se utápěl v romantických barevných odstínech zapadajícího slunce.

„Jedou příliš rychle. To nebudou kupci, ale válečné vozy,“ uvažoval Nefer nahlas. „Už je vidím!“ Jeho bystré oči rozeznaly obrysy vedoucího vozu. „To nejsou Hyksósové,“ zaradoval se, když vozy dojely blíž. „To jsou naši.“

Oddíl deseti vozů. Podívej se na vlaječku čelního vozu.“

Nad vlečkou prachu se na pružné bambusové žerdi třepetal modrý praporek. „Jsou z legie Ptah! Jsme v bezpečí, Tato!“

Než mu v tom Taita mohl zabránit, vyskočil a zamával rukama nad hlavou. „Tady jsme, Modři. To jsem já, princ Nefer.“

Taitova kostnatá ruka ho prudce strhla k zemi. „Zalehni, ty blázinku. Jsou to přísluhovači kobry.“

Stařec vyhlédl z úkrytu. Vozka v čele zřejmě Nefera zahlédl, protože odbočil a hnál spřežení nahoru směrem k nim.

„Jdeme!“ vzal Nefera za ruku. „Pospěš! Nesmíš nás chytit.“

Stáhl chlapce z hřebene a vyrazili ke koním. Nefer neochotně poslechl a teprve Taitův spěch ho přesvědčil. Skákal z balvanu na balvan, ale starci sotva stačil. Taitovy dlouhé hubené nohy kmitaly a stříbrná hříva vlasů za ním vlála jako vlečka. Doběhl ke koním první a bez otálení nasedl na svou kobylu.

„Nechápu, proč utíkáme před vlastními lidmi,“ protestoval

Nefer mezi lačnými nádechy. „Co se děje, Tato?“

„Nasedej! Na řeči není čas. Musíme okamžitě pryč.“

Docválali k ústí vádí a vyjeli do otevřené krajiny. Nefer se ohlédl. První z vozů dorazil na hřeben a vozka něco křičel, jenže na tu dálku nebylo rozumět.

Cestou sem ho Taita vedl přes členitý terén plný rozlámaných lávových balvanů, který byl pro vůz nesjízdný. Zamířili k němu.

„Pokud se nám podaří dostat se mezi balvany, můžeme jim v noci zmizet.“ Taitův pohled zabloudil k západním kopcům. Obloha nad nimi hořela posledním světlem.

„Jezdec na koni vozům vždycky unikne,“ prohlásil

Nefer s jistotou větší, než sám cítil, a teprve když se znovu ohlédl, uvěřil svým slovům. Viditelně se kohortě vozů vzdalovali.

Než dojeli ke kamennému bludišti, vozy zůstaly daleko za nimi. Téměř se ztrácely v prachu a v houstnoucím modravém šeru. Na okraji lávového pole zpomalili do opatrného klusu, jenže husté šero je brzy donutilo jet krokem.

Temný stín vedoucího vozu před kameny zastavil a vozka na ně zavolal.

„Proč utíkáš, princ Nefer? Nemusíš se nás bát. Jsme z Ptahovy gardy a máme tě dopravit do Théb.“

Nefer by nejraději koně otočil. „To je přece Hילו. Zná dobře jeho hlas. Je to dobrý člověk a volá mě jménem.“

„Nenech se obalamutit a nikomu nevěř.“

Nefer poslušně vyjel za Taitou a slabé hlasy za nimi brzy utopilo ticho pustiny. Tma je donutila sesednout a přes obtížné partie koně vést. Stezka se úžila a ostré hrany kamenných portálů hrozily zmrzačit zvířatům nohy. Zastavili, aby koně napojili a dopřáli jim odpočinku. Taita přisedl k Neferovi a ukrojil dva krajíce prosného chleba. Pomalu žvýkali tvrdá sousta a tiše hovořili.

„Pověz mi, Tato, co jsi doopravdy viděl v labyrintech Ammon Ra?“

„Už jsem ti říkal, všechno se topilo v mlze.“

„Nemluvíš pravdu, vím to,“ zavrtěl hlavou Nefer. „Říkáš to jen proto, abys mě uchránil zlé zprávy.“ Princ se chvěl chladem a pocitem strachu, který ho neopustil od chvíle, kdy se mu v sokolím hnízdě zjevil had. „Viděl jsi něco hrozného, a proto teď utíkáme. Musíš mi všechno říct, slyšíš? Musím pochopit, co se to s námi děje.“

„Ano, máš pravdu,“ konečně souhlasil Taita. „Přišel čas, abych ti to řekl.“ Přitáhl si Nefera blíž a chlapce udivilo teplo jeho pohublého těla. Taita ještě chvíli mlčel, jako by si srovnával myšlenky.

„Viděl jsem velký strom rostoucí na břehu matky Nilu.“

Byl to mohutný strom a kvetl modře jako hyacinty. Nad ním visela dvojitá koruna Horního a Dolního království a v jeho stínu žili všichni Egyptané. Muži i ženy, děti i šediví starci, obchodníci, rolníci, kněží a válečníci.

Strom poskytoval ochranu všem a lidem se dobře dařilo. Byli spokojeni.“

„To je dobrá vize. Ten strom byl faraon, můj otec. Modrá je barva Tamosova domu a otec nosí dvojitou korunu,“ pohotově pochopil sen Nefer.

„Takyjsem si to tak vyložil.“

„Co jsi viděl potom, Tato?“

„V kalných vodách řeky plaval velký had a mířil ke stromu.“

„Kobra?“ zeptal se Nefer ustrašeným hlasem.

„Ano,“ přisvědčil Taita. „Velká kobra. Vylezla z vod

Nilu a plazila se po kmeni a větvích vzhůru. Vypadala jako součást stromu, podporovala ho a dodávala mu sílu.“

„Tomu nerozumím,“ zašeptal Nefer.

„Když kobra dosáhla nejvyšších větví, udeřila a zakousla se do kmene.“

„Dobrý Hóre!“ Nefer se zachvěl. „Myslíš, že to byl stejný had, který se pokoušel kousnout i mě?“ Nefer nečekal na odpověď. „Co bylo dál, Tato?“

„Strom uschl, spadl a roztržil se. Nad ním stála vztyčená kobra a na hlavě jí seděla dvojitá koruna. Z mrtvého stromu vyrašily zelené výhonky, ale had na ně udeřil, otrávil je a ony uschly taky.“

Nefer mlčel. I když se mu význam děsivé vize jevil jasně, neodvážil se ho vyslovit nahlas.

„Zničil had všechny zelené výhonky stromu?“ zeptal se po chvíli.

„Jeden tajně vyrostl pod povrchem země do plné síly, vyrazil na povrch jako mocný kmen a dal se do boje s kobrou.

Přestože ho kobra napadla plnou silou a jedem, vydržel a žil dál svým vlastním životem.“

„Jak ten konflikt skončil? Kdo zvítězil? Kdo z nich nakonec nosil dvojitou korunu?“

„Konec zápasu jsem neviděl, protože byl zahalen dýmem a prachem bitvy.“

Nefer byl zticha tak dlouho, až si Taita myslel, že usnul.

Jenže náhle se otfásl usedavými vzlyky. „Faraon je mrtvý,“ vyhrkl plačtivě. „Můj otec zemřel. Ten otrávený strom z tvé vize byl faraon. I mrtvý sokol v hnízdě byl faraon.

Mého otce zabila kobra.“

Taita mu na to nedokázal odpovědět. Jen ho k sobě pevněji přivinul, aby mu dodal síly a uklidnil ho.

„A já jsem ten zelený výhonek stromu,“ pokračoval

Nefer, „který jsi viděl ve snu. Kobra mě chce zahubit jako mého otce. Proto mě mají vojáci odvézt do Théb a ty to víš.

Tam na mě kobra čeká.“

„Je to tak, Nefere. Nemůžeme se vrátit do Théb, dokud nezesílíš natolik, aby ses mohl bránit. Musíme utéct z Egypta.

Na východě leží země mocných králů. Je mou povinností najít spojence, kteří nám pomůžou kobru zničit.“

„Kdo je ten had? Viděl jsi ve snu jeho tvář?“

„Vím, že stál blízko otcova trůnu. Viděl jsem, jak byl propleten s větvemi stromu a dodával jim sílu.“ Taita zmlkl a pak, jako by se náhle rozhodl, pokračoval: „Najal Tak se ta kobra jmenuje.“

Nefer na něj nevěřícně zíral. „Naja?“ zašeptal. „Najal

Teď už vím, proč se nemůžeme vrátit do Théb.“ Po krátké odmlce dodal: „Jenže ve východních zemích budeme vyhnanci. Žebráci.“

„Vize ukázala, že vyrosteš do síly. Musíme věřit proroctví labyrintů Ammon Ra.“

Přes smutek nad otcovým osudem Nefer konečně usnul.

Taita ho probudil před svítáním. Znovu nasedli na koně a pokračovali v cestě na východ. Kamenitý terén zůstal za nimi a Nefer v ranním větru ucítil slanou vůni moře.

„V přístavu Seged najdeme loď, která nás dopraví do země Hurrianů. Sargon, král Asýrie a Babylonu, mocných království mezi řekami Eufrat a Tigris, je otcův vazal. Je vázán smlouvou o pomoci proti Hyksósum a všem našim společným nepřítelům. Doufám, že Sargon smlouvu dodrží, protože je to čestný muž. Musíme věřit, že nás přijme a podpoří tvůj nárok na trůn sjednoceného Egypta.“

Dojeli na vrchol příštího stoupání a před sebou uviděli moře třpytící se v paprscích vycházejícího slunce jako bronz čerstvě vykovaného štítu. „Na pobřeží dojedeme ještě dnes před západem slunce,“ odhadl Taita vzdálenost.

Pak se otočil a přimhouřenýma očima zkoumal obzor. Strnul, když nad plání uviděl ne jedno, ale hned čtyři oddělená mračna žlutého prachu.

„Zase ten Hילו,“ vykřikl. „Neměl jsem být tak bláhový a myslet si, že se jen tak lehce vzdá.“ Aby měl lepší rozhled, postavil se na koňský hřbet. „Musel kamenitý úsek v noci objet. Teď vozy rozvinul a v široké frontě hledá naše stopy. Nepotřebuje ani jasnovidce, aby věděl, že musíme na východ k pobřeží.“

Spěšně se rozhlédl kolen po nějakém úkrytu. Jenže otevřená pláň před nimi postrádala jakoukoliv nerovnost.

Konečně zahlédl nevýraznou terénní vlnu, která by snad mohla poskytnout jakýs takýs úkryt, pokud by se k ní ovšem dostali včas.

„Seskoč!“ přikázal Neferovi. „Musíme se držet při zemi a nesmíme zvedat prach, aby nás nezpozorovali.“ V duchu si vyčítal, že se v noci nesnažil zakrývat stopy. Vybočili ze směru a vedli koně ke spásnému záhybu země. Taita se vyhýbal úsekům měkkého písku a využíval holého kamenitého podkladu, kde nezůstávaly žádné stopy. Když konečně došli na místo, zjistili, že prohlubeň je pro stojící koně příliš mělká.

Nefer se úzkostlivě ohlížel zpátky. Nejbližší sloup prachu byl už vzdálený pár mil a rychle se přibližoval. Ostatní s ním vytvářely široký půlkruh.

„Tady se neschováme, obklíčují nás.“ Taita sklouzl ze zad kobyly, tiše jí domlouval a pak se sklonil a hledil jí přední

nohy. Klisna řehtala a podupávala, ale stařec vytrval, až nakonec váhavě klesla na zem a zůstala ležet na boku. Frkáním dávala najevo svou nelibost. Taita jí sukníci zakryl oči, aby se nepokusila znovu vstát. Pak rychle odešel k Neferovu hřebci a stejným trikem ho dostal na zem. „Lehni si před jeho hlavu a zadrž ho, kdyby se chtěl postavit,“ přikázal Neferovi. Od chvíle, kdy Nefer zjistil, že otec nežije, se poprvé usmál. Taitovy způsoby zacházení se zvířaty ho vždycky pobavily. „Tato, jak jsi je k tomu donutil?“ „Když k nim promluvíš tak, aby ti rozuměli, udělají všechno, co jim řekneš. Ale teď už lež vedle svého koně a uklidňuj ho.“ Zalehli ke koním a pozorovali sloupy prachu. „Na kameni naše stopy nenajdou,“ ujišťoval se Nefer. Taita něco zabručel a dál sledoval, jak se mračno blíží. V horkém vzduchu se vlnilo a deformovalo jako obraz dna pod vodou. Jeho pohyb ze strany na stranu prozrazoval, že posádka vozu hledá jejich stopy. Náhle mrak zamířil přímo k nim. Vůz už byl tak blízko, že dokázali rozeznat jednotlivé muže, kteří v něm jeli. Sklonění přes čelní desku upřeně pozorovali zem. Náhle Taita vyděšeně zamumlal: „Proboha, oni s sebou mají núbijského stopaře!“ Členka z volavčího peří na hlavě urostlého černého muže zvětšovala jeho výšku. Dvě stě padesát kroků před nimi Núbijec seskočil z vozu a běžel před spřežením. „Dojeli k místu, kde jsme odbočili,“ zašeptal Taita. „Kéž Hór skryje naše stopy před tím černým divochem! Povídá se, že núbijský stopař dokáže najít i stopu, kterou letící vlaštovka zanechá ve vzduchu.“ Núbijec varovně vztyčenou rukou zastavil vůz tam, kde zahnuli na tvrdou zem. Sehnutý do pasu obcházel holou zem a hledal ztracené stopy. Z dálky připomínal ptáka pisaře lovícího hady. „Nemohl bys nám přičarovat neviditelnost, Tato?“ zašeptal Nefer prosebně. Taita už toho kouzla použil při lovu gazel na otevřené pláni a většinou dokázal přilákat zvířata na jistý dostřel šípu. Stařec neodpověděl. Nefer na něj pohlédl a viděl, že v prstech žmoulá svůj nejmocnější talisman zlatý amulet královny Lostris. Uvnitř byl pramínek královských vlasů, které jí Taita odstříhl, když její tělo leželo na stole balzamovačů. Taita amulet přiložil ke rtům a začal odříkávat modlitbu pro ukrytí před zraky nepřitele. Núbijec na pláni se narovnal a pohlédl přímo k nim. „Našel znovu naši stopu,“ zašeptal Nefer, když černoch bez váhání vyrazil novým směrem. „Znám toho černého ďábla,“ zašeptal Taita. „Je to šaman kmene Usbak a jmenuje se Bay.“ Nefer ustrašeně pozoroval vozy, které se k nim nezadržitelně blížily. Vozka na podlážce čelního vozu měl dostatečný rozhled, aby je uviděl, ale zdálo se, že o nich nemá nejmenší tušení. Jak se přední vůz blížil, poznali, že ho řídí sám Hilto. Dokonce zřetelně viděli i svislou bílou jizvu na jeho tváři. Na okamžik se zdálo, že jeho ostré sokolí oči hledí přímo na Nefera. „Nehýbej se!“ Taitův hlas ševalil tiše jako lehká bríza. Núbijský stopař už byl tak blízko, že Nefer viděl jednotlivé talismany na jeho náhrdelníku, který se mu houpal na široké hrudi. Bay náhle zastavil a jeho zjizvenou tvář brázdily vrásky. Pomalu otáčel hlavu na všechny strany a čenichal jako lovecký pes, který navěť pách zvěře. „Nehýbej se!“ opakoval Taita. „Cítí nás.“ Bay popošel pár kroků, znovu se zastavil a zvedl ruku. Vůz k němu dojel a koně zneklidněli. Hilto přešel násadou kopí po čelní desce vozu a zvuk zvýrazněný okolním tichem se nesl pláni. Bay hleděl upřeně do Neferovy tváře a Nefer se snažil jeho temný neúprosný pohled vydržet, jenže oči mu začaly slzet. Stopař sáhl po jednom z amuletů v náhrdelníku bludné kůstce z hrudi lva lidožrouta. Podobnou kost měl ve svém arzenálu i Taita. Núbijec začal zpívat tichým monotónním basem, který je pro Afričany typický. „Proniká mým krytem,“ suše konstatoval Taita. Znenadání se Bay zašklebil a namířil kostí rovnou k nim. Hilto překvapením vykřikl, když se Taita s Neferem náhle zjeví na pláni padesát kroků před ním. „Princi Nefere! Hledáme tě už třicátý den. Díky velkému Hórovi a Osirisovi jsme tě konečně našli.“ Nefer vzdychl a vstal. Hilto k němu dojel, seskočil z vozu a poklekl před ním na jedno koleno. Sňal z hlavy šišatou bronzovou helmici a hlasem zvyklým udílet rozkazy zvolal: „Faraon je mrtev! Sláva tobě, faraone Nefere Seti! Ať žiješ věčně!“ Seti bylo princovo božské jméno, jedno z pěti mocných jmen, které mu dali při narození. Jenže ho nesměl užívat do chvíle, než o jeho nástupnictví nebude pochyb a bude mít nárok, aby ho lidé zdravili jako faraona. „Faraone! Mocný býku! Přišli jsme, abychom tě odvedli do svatého města Théb, kde povstaneš ve své božské podobě zlatého Hóra.“ „Aco když s tebou odmítnu jet, Hilto?“ zeptal se Nefer. Hilto se zatvářil zoufale. „Při veškeré lásce a oddanosti, faraone, podle nejpřísnějšího rozkazu egyptského regenta tě musím dopravit do Théb. Musím ten rozkaz splnit i proti tvé vůli.“ Nefer úkosem pohlédl na Taitu a koutkem úst se zeptal: „Co mám dělat?“ „Musíme s nimi.“

Vraceli se do Théb s eskortou padesáti válečných vozů pod vedením Hilita. Poslušni striktních příkazů, zamířili nejdřív do oázy Boss. Do Théb Hilito vyslal rychlé jezdce a regent Egypta lord Naja přijel do oázy osobně faraona uvítat. Švadrona vozů pokrytých prachem vjela po měsíci putování divočinou do oázy. Ve stínu palmového háje je čekala celá Ptahova legie seřazená v přehlídkové formaci. Gardisté měli meče v pochvách a místo zbraněmi mávali palmovými ratolestmi. Zpívali přitom hymnus oslavující budoucího vládce.

Seti, mocný býk.
Milovaný pravdou.
Muž dvou paní, Nekhhet a Wadjet.
Divoký had, velký svou silou.
Hór ze zlata, jenž srdcím káže bít.
Pán trávy a včel.
Seti, syn Ra, boha slunce, ať žije věčně!

Nefer stál na podlážce čelního vozu mezi Hilem a Taitou.
Oděv měl špinavý a potrhaný a lokny hustých vlasů spleené prachem a potem. Slunce mu osmahlo tvář do barvy zralých mandlí. Hilito projížděl dlouhým špalírem vojáků a Nefer se plaše usmíval na ty, které poznal. Odpovídali mu pozdravným voláním. Nedávno milovali jeho otce a dnes svou lásku prokazovali jemu.
Uprostřed oázy stála skupina pestrébarvných stanů.
Před největším z nich čekal na prince lord Naja obklopený suitou dvořanů, šlechticů a kněží. Mocný a okázalý v roli regenta zářil zlatem a drahokamy a šířil kolem sebe libou vůni vzácných parfémů a voňavých mastí.
Po jeho bocích stály dcery Tamosova královského domu princezny Hesperet a Merykara. Z jejich perlově bílých tváří hleděly velké oči podmalované černým antimonovým práškem a napřimené bradavky nahých prsů se jim červenaly jako zralé třešně. Paruky z koňských žíní se zdály být neúměrně velké pro jejich drobné rozkošné hlavy. Oblečené v sukénkách ověšených perlami a zlatem stály nehybně jako vyřezávané hračky.
Hilito zastavil, lord Naja přistoupil k vozu, zvedl umouněného chlapce a postavil ho na zem. Nefer neměl možnost se vykoupat od chvíle, kdy opustil Gebel Nagaru, a páchl jako starý kozel.
„Zdravím tě, faraone, jako tvůj poručník. Budu tvým věrným sluhou a společníkem. Necht' žiješ tisíc let!“ zanotoval dostatečně hlasitě, aby jeho doprovodu neušlo jediné slovo. Pak vzal Nefera za ruku a posadil ho na obřadní stupeň vyřezaný ze vzácného černého dřeva dovezeného z vnitrozemí Afriky. Poklekl před ním a bez nejmenší známky odporu mu políbil podřené umouněné nohy. Za polámanými nehty na prstech princových chodidel se černaly pľlměsíčky usazené špíny.
Potom Naja vstal, pomohl faraonovi na nohy, stáhl z něj potrhanou suknicu a postupně otáčel chlapce tak, aby všichni dobře viděli královské tetování.
„Buď pozdraven faraon Nefer Seti, bůh a syn bohů!
Pohleďte na toto znamení. Všichni národové této země vizte tuto značku a třešte před mocí krále. Pokloňte se mocnému faraonovi.“
Z řad vojáků a dvořanů okolo pódia zazněl mohutný chór výkřiků. „Zdráv buď, faraone! Žij na věky ve své moci a majestátu!“
Naja přivedl princezny. Poklekly před svým bratrem, aby mu složily přísahu věrnosti. Jejich hlas nebylo zpočátku téměř slyšet, jenže pak to mladší Merykara nevydržela, vyskočila na stupeň a přiběhla k bratrovi. „Nefere,“ vypískla, „tolik jsi mi chyběl. Už jsem myslela, žeš umřel.“
Nefer ji rozpačitě objal, dívka se zachichotala a rychle se odtáhla. „Ty tak strašně smrdíš.“
Naja pokynul jedné z vychovatelek, aby dívčinu odvedla.
Mocní egyptští šlechtici v čele se členy státní rady jeden po druhém přistupovali k novému faraonovi a přísahali mu věrnost. Nepříjemná chvíle nastala, když faraon přelétl zrakem shromáždění a zeptal se: „Kde je můj strýc Kratas?“
Proč mě nepřišel pozdravit?“
Talla překotně mumlal uklidňující vysvětlení. „Lord Kratas se nemohl dostavit. Vysvětlíme to Jeho Majestátu později.“ Starý a slabý Talla teď zastával funkci prezidenta rady a Naja ho plně ovládal.
Regent ceremoniál ukončil. „Faraon se vrátil z dlouhé cesty. Potřebuje si odpočinout, než povede průvod do hlavního města.“
Obřadně vzal Nefera za ruku a odvedl ho do královského stanu, jehož prostorné chodby a salony by mohly pojmut celý regiment vojáků. Čekala tam na něho kohorta sloužících: mistr šatníků, kadeřníci a voňavkáři, správce královských klenotů, komorníci, manikéři, maséři a labezbnice.
Taita se rozhodl, že zůstane chlapci nablízku, aby ho mohl chránit, a tak se snažil nenápadně přidat k doprovodu. Ale jeho vysoká hubená postava a stříbrné vlasy ho spolehlivě odlišovaly. Taitova sláva a pověst způsobily, že nikde v zemi neudělal bez povšimnutí ani krok. Téměř okamžitě ho zastavil důstojník Najova štábu. „Buď zdrav, lorde Taito! Necht' se bohové na tebe nepřestanou usmívat.“
Třebaže faraon Tamos Taitu povýšil do šlechtického stavu v den, kdy ho osvobodil z otroctví, stařec zrozpačitě, kdykoliv ho někdo tímto titulem oslovil.
„Posílá mě pro tebe egyptský regent.“ Důstojník pohlédl na mágovo ušpiněné oblečení a staré zaprášené sandály.
„Uděláš líp, když se před ním neobjevíš v tomto oděvu.“

Lord Naja nemá rád nepříjemné pachy a špinavé šaty.“

Stan lorda Naji byl větší a luxusnější než faraonův.

Jeho trůn, vyřezávaný z ebenu a slonoviny, zdobila symbolická zpodobnění všech egyptských bohů vytvarovaná ze zlata a vzácnějšího stříbra. Písařskou zem pokrývaly vlněné koberce z Hurrie s převládajícími odstíny zelené barvy, která měla symbolizovat pole lemuující břehy Nilu. Když Naja povýšil do funkce regenta, zvolil si zelenou za barvu svého domu.

Naja věřil, že příjemné vůně přilákají bohy blíž, a proto nechal na tyče stanu zavěsit stříbrné nádoby se zapáleným kadidlem a na nízkém stolečku před jeho trůnem stály otevřené lahvičky s parfémy. Regent odložil paruku a otrok mu na oholené temeno posadil homoli navoněného včelího vosku. Jak vosk tál, stékal mu po krku a tváři a příjemně studil.

Vnitřek stanu překypoval vůněmi jako květinová zahrada.

Dokonce i dvořané, vyslanci a prosebníci byli nuceni předstupovat před Jeho Excelenci vykoupání a navonění.

Taita důstojnickovy rady uposlechl. Stříbrné kaskády umytých vlasů mu padaly přes ramena a jeho čerstvě vypraná plátěná róba zářila bělostí. Ve vstupu do stanu poklekl a poklonil se trůnu. Přivítal ho šum komentářů a dohadů.

Vyslanci cizích zemí si ho zvědavě prohlíželi a Taita často zaslechl své jméno. I válečníci a kněží skláněli hlavy a šeptali si:

„Toje ten mág.“

„Svatý Taita, mistr labyrintů.“

„Taita, zraněné Hórovo oko.“

Lord Naja zvedl zrak od pergamentu a usmál se na shromáždění.

Naja byl bezesporu nádherný muž a rysy jeho tváře připomínaly sochu. Měl úzky rovný nos a živé inteligentní oči barvy zlatého achátu. Jen mírně nedůtklivé rty dojem trochu kazily. Obnažená hrud' postrádala jediné známky tuku a tvrdé svaly na štíhlých pažích svědčily o jeho síle.

Taita rychlým pohledem přejel tváře mužů poblíž trůnu.

Za krátký čas po Tamosově smrti došlo k radikálnímu přerozdělení oblíbenosti. Mnoho známých tváří chybělo a jiné vystoupily ze stínu na výsluní regentovy přízně. Patřil mezi ně i Asmor, velitel Ptahovy gardy.

„Přístup blíž, lorde „Taito,“ vyzval ho Naja příjemným, tichým hlasem. Stařec vykročil ke trůnu a zástup dvořanů mu ochotně uvolňoval cestu. Regent se na starce mile usmál. „Ty víš, jak vysoko stojíš v naší přízni. Splnil jsi povinnost, kterou tě poctil faraon Tamos. Dal jsi princí

Neferovi řádný výcvik a nedocenitelné rady.“ Taitu zarazila vřelost, s jakou byl při jat, ale nedal to na sobě znát. „Teď, když se z prince stal faraon Seti, bude ještě víc potřebovat ruku, která by ho vedla.“

„Ať žije věčně,“ odpověděl Taita.

Naja pokynul rukou. „Sedni si tady do stínu mého trůnu.

I já budu při vyřizování faraonových záležitostí potřebovat tvou moudrost a tvé zkušenosti.“

Taita na něj vděčně pohlédl. „Královský regent mi dává víc, než si zasloužím.“ Považoval za rozumné před nepřítelem skrýt své skutečné smýšlení. Při jal nabízené místo, ale odsunul hedvábnou podušku a usedl na holý koberec.

Seděl vzpřímený, s rovnými rameny.

Regent pokračoval v projednávání záležitostí státu. Právě se dělily statky generála Kratase, který byl prohlášen za zrádce, a veškerý jeho majetek připadl koruně.

„Z vlastnictví zrádce Kratase případnou chrámu Hapi a kněžím mystérií,“ četl Naja z papyru, „všechny pozemky a stavby na východním břehu řeky mezi Abnubem a Denderou.“

Při těch slovech Taita vzpomněl na starého přítele, ale svůj smutek nedal najevo ani náznakem. Během cesty z pouště mu Hilto vyličil okolnosti Kratasovy smrti.

„Všichni mužové, dobré a šlechetné nevyjímaje,“ řekl na závěr, „chodí kolem regenta po špičkách. Menset, bývalý prezident státní rady, je mrtvý. Zemřel ve spánku. Jenže se najdou takoví, co tvrdí, že mu někdo na cestu do stínů pomohl. Cinku popravili za zradu, třebaže už neměl ani na to, aby podvedl svou starou ženu. Regent jeho majetek zkonfiskoval. S nimi odešla do podsvětí ještě padesátka dalších a v radě teď sedí Najovi psi.“

Kratas byl pro Taitu posledním poutem, které ho spojovalo se zlatými dny mládí strávenými s Tanusem a Lostris.

Taita ho měl moc rád.

„Z majetku zrádce Kratase připadne regentu Egypta proso uskladněné v sypkách v Athribis,“ pokračoval Naja ve čtení.

Prohnaný generál Kratas investoval do obchodu s prosem a zásoby, které nashromáždil, by stačily naplnit padesát lodic. Naja si tak nechal za svůj podíl na vraždě velkolepě zaplatit.

„tyto zásoby budou využity pro veřejné blaho.“ Účel vyvlastnění byl zdůvodněn a Taita přemýšlel, kdo v tomto případě bude termín „veřejné blaho“ specifikovat.

Kněží a písaři měli napilno se záznamem probíhajícího dělení. Výroky zapisovali na hliněné desky, které budou uloženy v chrámovém archivu. Taita poslouchal a svůj hněv i žal držel pod zámek.

„A nyní přistoupíme k jiné důležité záležitosti,“ ohlásil

Naja, když zbavil Kratasovy dědice pozůstalosti a sám se obohatil o tři sta tisíc zlatých kroužků. „Musíme uvážit status a blahobyť princezen královského domu Hesperet a Merykary. Konzultoval jsem tu věc se státní radou. Měl bych si je obě vzít za manželky. Jako moje ženy budou požívat mé plné ochrany. Protože patronkou obou dívek je bohyně Isis, přikázal jsem kněžím jejího chrámu, aby se poradili s věšci. Zjistili, že bohyně je těmto sňatkům příznivě nakloněná. Svatební obřady se budou konat v chrámu

Isis v Luxoru první den úplňku, který nastane po pohřbu faraona Tamose a korunovací jeho dědice, prince Nefera.“

Regentovo prohlášení vyvolalo neklid a šum. Politický význam takového dvojitého sňatku byl přímo kolosální.

Každý z přítomných věděl, že těmito svazky se Naja zařadí mezi členy Tamosova královského domu a stane se prvním v řadě následníků trůnu.

Taitu zamrazilo do morku kostí. Bylo to, jako by právě nad Neferem vyslechl rozsudek smrti ohlášený z Bílé věže v centru Théb. Do požadovaných sedmdesáti dnů na balzamování těla zemřelého faraona zbývalo už jen dvanáct. A po uložení Tamose do jeho hrobky v Údolí králů na západním břehu Nilu proběhne korunovace jeho nástupce a svatby obou posledních dcer.

Potom kobra udeřil znovu. Taita cítil, že k tomu určitě dojde. Z jeho myšlenek na nebezpečí hrozící princovi ho vytrhl všeobecný ruch. Taita si ani nevšiml, že regent právě prohlásil sezení za skončené a vstal. Taita se přidal k ostatním a odcházel ze stanu hlavním vchodem.

Plukovník Asmor mu s úsměvem a hlubokou poklonou zastoupil cestu. „Regent Egypta lord Naja si přeje, abys zůstal. Zve tě na soukromou audienci.“

Asmor teď zastával post plukovníka regentovy tělesné stráže s titulem Nejlepší z deseti tisíc. V krátkém čase se z něj stal mocný muž s velkým vlivem. Taita neměl jak odmítnout, a tak přikývl. „Jsem sluha faraona i jeho regenta. Nechtě oba žijí tisíc let!“

Asmor ho odvedl do zadní části stanu a podržel mu záves, aby mohl projít. Ocitli se venku v palmovém hájku.

Došli k osamocenému stanu s jedinou místností. Kolem něj stálo dvanáct ozbrojených strážců. Bez regentova pozvání se k tomuto místu tajných porad nesměl nikdo ani přiblížit. Na Asmorův rozkaz strážce u vchodu ustoupily a Taita vešel do stinného interiéru.

Naja vzhledl od bronzové mísy, ve které si myl ruce.

„Buď vítán, velký mágu!“ Srdečně se usmál a pokynul rukou k poduškárně na koberci uprostřed stanu. Asmor s taseným mečem v ruce se posadil ke vstupu.

Naja odložil šperky a insignie svého úřadu, usedl na podušku naproti Taitovi a ukázal na ták se sladkostmi a zlatými miskami s šerbetem. „Posluž si.“

Taita by nejraději odmítl, jenže tím by dal najevo své nepřátelství.

Prozatím nebylo důvodu, proč by měl Naju varovat, že ví o jeho zločinech i ambicích a že tuší, jak miní naložit s novým faraonem. Sklonil proto hlavu, poděkoval a sáhl po zlaté misce, která stála nejdál. Čekal, až si vezme také regent. Naja tak vzápětí učinil a bez váhání se napil.

Taita pozvedl misku ke rtům, uskl osvěžujícího nápoje a podržel ho na jazyku. Už potkal i takové, kteří se chlubili, že znají jedy bez chuti, a proto nezjistitelné. Sám studoval a znal všechny žiravé prvky a poznal by jejich chuť, i kdyby byla maskovaná trpkým ovocem. Studený čaj byl čistý a Taita ho s potěšením polkl.

„Díky za důvěru,“ řekl Naja vážně a Taita věděl, že za tím vězí víc než pouhé přijetí nápoje.

„Jsem služebník krále, a proto i jeho regenta.“

„Pro korunu jsi člověk nevyčísitelné ceny,“ lichotil mu

Naja. „Věrně jsi sloužil třem faraonům a všichni spoléhali na tvé rady.“

„Přeceňuješ mě, lorde regente. Jsem starý a slabý muž.“

Naja se usmál. „Starý, říkáš? Ano, jsi starý. Stejně starý a monumentální jako hora. Slyšel jsem, že ti je přes dvě stě let.“

Taita sklonil hlavu, aniž Najův výrok potvrdil nebo popřel. „Ale slabý nejsem. Všichni vědí, že tvá moudrost je bez hranic. Znáš prý dokonce i tajemství věčného života.“

Lichocením bylo tak zjevné a neskryvané, že Taita pro něj hledal vysvětlení. Naja se odmlčel a s očekáváním ho pozoroval. Co čeká, že uslyší? Taita mu pohlédl do očí a soustředil se, aby uhádl jeho myšlenky. Zjistil, že jsou prchavé a nestálé jako mihotavé stíny netopýřů na zšeřelém večerním nebi.

Podářilo se mu spolehlivě dešifrovat jen jedinou jeho myšlenku, a ta stačila, aby pochopil, co po něm Naja chce.

To zjištění mu dodalo sílu a cesta se před ním otevřela jako brány dobytého města.

„Po tisíce let hledají králové a učenci tajemství věčného života,“ odpověděl tiše.

„Možná ho jeden z nich našel.“ Naja s lokty na kolenou se dychtivě nahnul kupředu.

„Můj lorde, tvá slova jsou příliš vážná pro starce, jako jsem já. Dvě stě let není věčnost.“ Taita omluvně rozhodil ruce, ale sklopil zrak a dovolil, aby Naja z jeho polovičního odmítnutí vyčetl to, co vyčíst chtěl. Dvojitou korunu a věčný život, pomyslel si stařec a v duchu se usmál:

Regentovy touhy jsou prosté a není jich mnoho.

Naja se napřimil. „Promluvíme si o těchto záležitostech jindy.“ V jeho žlutých očích zablýskla světylka triumfu.

„Ale teď k jiné věci, na kterou bych se tě rád zeptal. Bude to způsob, jak si ověříš, že mé dobré mínění o tobě je plně oprávněné. Poznáš, že má vděčnost nezná mezí.“

Krouť se jako úhoř, pomyslel si Taita, a já jsem ho kdysi považoval za tupého, zabedněného válečníka. Dokáže zakrýt světlo své lucerny přede všemi. Ale nahlas řekl:

„Neodepřu faraonovu regentovi žádné přání, pokud jeho splnění bude v mé moci.“

„Jsi znalec labyrintů Ammon Ra,“ pokračoval Naja tónem, který nepřipouštěl odmítnutí.

Taita nahlédl hlouběji do stinných ambic tohoto muže a žasl. Nejen koruna a život věčný! Chce ještě, aby se před ním otevřela budoucnost. Pokorně přikývl. „Můj lorde, celý život jsem studoval mystéria, snad jsem se i něco naučil.“

„Celý dlouhý život.“ Naja zdůraznil slovo dlouhý.

„A naučil ses hodně.“

Taita se uklonil a mlčel. Proč se mi vždycky zdálo, že mě chce zabít? ptal se sám sebe. Vždyť mě bude chránit vlastním životem, protože věří, že ve svých rukou držím klíč k nesmrtelnosti.

„Taito, ty, kterého milují králové i bohové, přál bych si, abys kvůli mně navštívil labyrinty Ammon Ra.“

„Můj lorde, já jsem ještě nikdy nenavštívil labyrinty kvůli nikomu, kdo nebyl královna či faraon nebo nebyl na trůn

našeho Egypta předurčen.“

„Je docela možné, že tě právě taková osoba o to žádá,“ prohlásil Naja významně.

Sám velký Hór mi tě poslal, jásal v duchu Taita. Odevzdává tě do mých rukou. „Skláním se před přáním faraonova regenta.“

„Navštívíš labyrinty Ammon Ra ještě dnes? Velice toužím poznat přání bohů.“ Najovy nádherné rysy poznamenala dychtivost.

„Návštěva labyrintů není lehká pro nikoho,“ varoval ho

Taita. „Velké nebezpečí nehrozí jen mně, ale i tomu, kdo mě o to žádá. A příprava na cestu do budoucnosti vyžaduje jistý čas.“

Naja byl viditelně zklamaný. „Jak dlouho?“

Taita vzal hlavu do dlaní a předstíral hluboké zamyšlení.

Jen ať chvíli čichá k návnadě, aspoň potom o to dychtivěji háček spolkně. „V první den festivalu Býka z Apisu.“

Když příštího rána faraon Nefer Seti vyšel z velkého stanu, už to nebyl ten ušmudlaný páchnoucí otrhánek, který včera při jel do oázy Boss.

S rozhodností hodnou krále rozhořčeně odmítl pokusy dvorních kadeřníků, kteří mu chtěli oholit hlavu. Místo toho mu tmavé vlnité vlasy umyli voňavým roztokem, že na ranním slunci svítily ohnivým leskem. Na čele mu seděla zlatá čelenka uraeus zobrazující Nekhbet, supí bohyni, a kobru Naju s očima z rudého a modrého skla. Falešná bradka-odznak královské hodnosti -dodávala jeho mladé tváři potřebnou vážnost. Zkušeně provedené líčení zdůraznilo nádhru králova vzhledu a celkový efekt umocňovaly umělé nehty z tepaného zlata a sandály z téhož kovu. Na hlavě měl jeden z nejceněnějších korunovačních klenotů

Egypta - Tamosův medailon zobrazující boha Hóru jako sokola. Davy čekající před stanem vzdychly obdivem a bázní a lidé v pokoře padali k zemi. Na prsou nesl zkřížené symboly moci berlu a cep a na mladíka jeho věku krácel pevným krokem. Upřeně hleděl před sebe, dokud v čele davu koutkem oka nezahlédl Taitu. Podíval se na starce, vyvrátil oči v sloup a drobným uličnickým gestem naznačil rezignaci.

Krok za ním se v oblaku vůní nesl lord Naja. U boku mu visel modrý meč a na pravé paži měl přivázanou sokolí pečeť. Za nimi šly obě princezny se zlatými pery bohyně Isis ve vlasech a zlatými prsteny na ruku i nohou. Už nebyly jako včera oděny do nepohodlných rób posázených drahými kameny. Od krku až po kotníky je halily dlouhé šaty z plátna tak jemného, že byly průsvitné jako jitřní mlha nad

Nilem. Na rozdíl od Merykary, která měla dlouhé štíhlé údy a plochou chlapeckou hrud', Heseřetino tělo nabízelo očím smyslné křivky. Růžové hroty jejích prsů vyzývavě zvedaly průzračné záhyby šatu a pod břichem se v hnízdě stehů rýsoval stín temného trojúhelníku.

Faraon nastoupil do obřadního kočáru a usedl na vyvýšený trůn. Po jeho pravici stál lord Naja a princezny mu seděly u nohou.

Kněží ze všech padesáti thébských chrámů se zařadili před kočár a za zvuků lyr, bubnů, Bister a rohů spustili kvílivé chvalozpěvy a supliky k bohům.

Za kočár nastoupili Asmorovi strážci a za ně zapadla

Hiltova švadrona čerstvě vyleštěných válečných vozů ozdobených vlajkami a květinami. Ve hřivách koní svítily zapletené stužky a srst se jim leskla jako vzácný kov. Krky sněhově bílých volů v postražích královského vozu zdobily věnce lilí a leknínů a jejich mohutné rohy, a dokonce i kopyta pokrývala zlatá fólie.

Spřežení řídili černí núbijští otroci, jejichž nahá těla natřená olejem se leskla na slunci. Holé hlavy a ostatní části těl zbavené chlupů zdůrazňovaly velikost jejich genitálií.

Černí jako Seth vytvářeli zářející kontrast k neposkvrněné běli volů. Když konečně pobídlí tažná zvířata k pomalému těžkopádnému kroku, z tisíce hrdel válečníků Pťahovy gardy zahřměl hymnus chvály. Hlavní městskou bránu a koruny hradů obsadily davy jásajících obyvatel. Cestu ke chrámu pokrýval koberec květin a palmových ratolestí.

Hradby, domy i věže v Thébách byly postaveny z hliněných cihel sušených na slunci. Kamenné kvádry se používaly výhradně na stavbu chrámů a hrobek. Ale v údolí Nilu přišlo jen vzácně a hliněné stavby zůstávaly v dobrém stavu po celá staletí. Dnes byly do poslední čerstvě nabílené a ověšené zástavami nebesky modré barvy Tamosova domu.

Průvod vyjel z brány a prodíral se zástupy rozjásaných občanů, kteří úzké uličky doslova ucpali. Mnozí radostí plakali.

Královský kočár postupoval želvím tempem.

U každého z chrámů kolem cesty zastavil a faraon vystoupil, aby obětoval bohu, kterému byl ten který chrám zasvěcen.

K dokům na břehu řeky, kde je čekala královská vlajková loď, která je měla přepravit na západní břeh k Memnonovu paláci, přijeli teprve pozdě odpoledne. Když byl celý průvod na palubě, dvě stovky veslařů se opřelo do vesel.

V rytmu bubnu vesla padala dolů a zvedala se mokrá a lesklá jako křídla gigantické volavky.

Královskou loď doprovázelo přes řeku množství galér, feluk a nejrůznějších malých lodí. Ovšem vyloděním na západním břehu královy povinnosti pro tento den zdaleka nekončily.

Než vjeli na vyvýšenou cestu k pohřebnímu chrámu

Neferova otce faraona Tamose, bylo už tma. Kolem ohňů osvětlujících cestu se bavili občané rozveselení pivem a vínem z královských sklepů. Před Tamosovým chrámem přivítal faraona Setiho ohlušující pozdravný ryk a provázal ho vzhůru schodištěm lemovaným žulovými sochami otce a jeho patrona, boha Hóru, zobrazeného ve stovce božských převleků: Hór- jako dítě Harpokratovo s lokny vlasů a palcem v puse, Hór- sající mléko z prsu Isis, Hór v podobě lotosového květu či slunečního kotouče s parukou. Nechybělo ani standardní ztvárnění boha se sokolí hlavou.

Lord Naja s kněžími zavedl mladého faraona do Síně žalu, na posvátné místo, kde na balzamovací desce z černého dioritu ležela Tamosova mumie. Černá socha boha hřbitovů

Anubise hlídala alabastrové kanopy s královými vnitřnostmi, uložené v oddělené boční svatyni.

V druhé, protilehlé svatyni čekal na faraonovo tělo zlatý sarkofág. Faraonův portrét na víku byl rovněž ze zlata a působil tak živě, až se Neferovi žalem srdce sevřelo a do očí mu vhrkly slzy. Zbavil se jich zamrknáním a následoval velekněze k balzamovacímu stolu.

Naja se postavil na opačný konec kamenné desky naproti

Neferovi a velekněz stojící u hlavy mrtvého zahájil obřad otvírání úst. Dva kněží stáhli z mrtvoly plátěnou přikrývku a Nefer nechtěně couvl, když spatřil otcovo tělo.

V době, kdy se Nefer s Taitou toulali v poušti, balzamovači dlouhé týdny pracovali na těle mrtvého faraona.

Nejdřív dlouhou stříbrou lžičkou vybrali přes nosní dírky obsah faraonovy lebky a odstranili oční bulvy, které rychle podléhají zkáze. Oční důlky, stejně jako celou lebeční dutinu, naplnili solí a voňavými bylinami. S výjimkou hlavy pak tělo ponořili do vysoce koncentrovaného alkalického roztoku. V lázni, kterou denně vyměňovali, nechali tělo máčet třicet dnů. Za tu dobu se veškerý tuk rozpustil a kůže se sloupala. Jen hlava zůstala nedotčena.

Když nakonec tělo z lázně vytáhli a položili na dioritovou desku, omyli ho tinkturou z bylin a natřeli oleji. Břišní dutinu vycpali plátěnými poduškami nasáklými pryskyřicí a voskem. Ránu po smrtícím šípku pečlivě sešili a zakryli zlatými amulety s drahými kameny. Zlomený dřevěný šíp s hrotem balzamovači odstranili hned na počátku procedury, a když ho prozkoumala státní rada, uložili ho do zlatého pouzdra. Skončí spolu s tělem v hrobce jako mocné kouzlo proti všudypřítomnému zlu, které by mohlo faraona překvapit na cestě do záhrobí.

Dalších čtyřicet dnů tělo vysoušel horký pouštní vítr proudící síní, až bylo suché jako dříví na topení a mohlo být ovázáno.

Balzamovači ukládali plátěné obvazy rafinovaným způsobem a sbor kněží jim k tomu zpíval a modlil se. Pod obvazy vložili vzácné amulety a talismany a každou vrstvu natřeli pryskyřicí, která po čase ztuhlá a vytvořila lesklý krunýř. Jen hlava zůstala volná. Celý týden předcházející rituálu otvírání úst se zkušený tým maskérů z cechu balzamovačů snažil králův obličej vmést voskem a líčidly do životní krásy.

Chybějící oči nahradili věrnými replikami z křišťálu a obsidiánu. V průhledném bělmu seděly duhovky a zornice věrně imitující barvu skutečných faraonových očí.

Nefer s úžasem zíral na skleněné zřítelnice vyzařující inteligenci jako za živa a měl dojem, že otcova víčka každým okamžikem zamrkají a zornice se mu rozšíří, až ho pozná.

Jemně tvarované rty s vrstvou růže jen čekaly na úsměv a nalíčená hedvábná pleť se zdála být teplá a živá, jako by pod ní stále proudila krev. Umyté vlasy měl učesané do tmavých lokem které Nefer tak důvěrně znal.

Lord Naja s veleknězem a sborem už začali zpěvně recitovat formule zahánějící druhou smrt, ale Nefer stále nemohl odtrhnout zrak od otcovy tváře.

Je odrazem, ne zrcadlem.

Je hudbou, ne lyrou.

Je kamenem, ne dlátem.

Bude pít navždy.

Velekněz přistoupil k chlapci a podal mu zlatou lžičku.

Kněží Nefera důkladně poučili, jak má rituál vypadat, ale přesto se mu ruka třásla, když pokládal lžičku na otcovy rty a deklamoval: „Otvírám tvá ústa, aby se ti opět vrátila řeč.“

Pak se lžičkou dotkl otcova nosu. „Otvírám tvé chřípí, abys opět mohl dýchat.“ Když se postupně dotýkal obou imitací očí, odříkal poslední větu: „Otvírám tvé oči, abys znovu mohl vidět nádhru tohoto světa i světa, který přijde.“

Nefer skončil a královská družina čekala, až balzamovači ovážou hlavu a napustí obvazy vonnými pryskyřicemi.

Na slepou tvář pak nasadili zlatou masku, která jí znovu vdechla zdání života. Oproti zvyklostem zůstalo jen při jedné posmrtné masce a jednom zlatém sarkofágu. Když ukládali do hrobu Tamosova otce, byl vybaven na cestu sedmi maskami a sedmi sarkofágy ze vzácného kovu. Byly uloženy jeden do druhého a každá větší posmrtná schránka byla zdobenější než předešlá.

Po zbytek noci stál Nefer vedle zlaté rakve, pátil kadidlo, modlil se a prosil bohy na Panteonu, aby přijali otce mezi sebe. Za svítání vyšel Nefer v doprovodu kněží na terasu chrámu, kde ho čekal otcův vrchní sokolník. Na ruce kryté koženou rukavicí mu seděl královský sokol.

„Neferteme!“ zašeptal Nefer jméno dravce. „Lotosový květe!“ Vzal od sokolníka nádherného ptáka a podržel ho na zdvižené pěsti vysoko nad hlavou, aby na něj lidé shromáždění pod terasou dobře viděli. Na pravé noze sokola byl zlatým řetízem přivázán zlatý přívěsek s vyrytou královskou kartuší Neferova otce. „Toto je božský sokol faraona Tamose Mamose. Je to duch mého otce,“ zvolal Nefer.

Musel se odmlčet, protože mu oči začaly vlhnout. Po chvíli pokračoval: „Dávám mu svobodu.“ Stáhl dravci z hlavy koženou čepičku a jeho divoké oči zaměřily se do jasnějšího světla. Nefer mu odvázal z nohy kožený řemínek a sokol roztáhl křídla. „Leť, božský duchu!“ vykřikl Nefer. „Vyleť vysoko za mého otce i za mě!“ S těmi slovy vyhodil dravce vzhůru.

Sokol zachytil ranní vítr a vznesl se k obloze. Dvakrát zakroužil nad hlavami lidí a rozloučil se divokým skřekem.

„Božský pták zamířil na západ,“ zvolal velekněz. Všichni věděli, že to je nanejvýš nepříznivé znamení.

Tělesně i emocionálně vyčerpaný Nefer se zapotácel, ale Taita pohotově přiskočil a zachytil ho dřív, než se mladík zhroutil.

V Neferově palácové ložnici Taita namíchal šálek uklidňujícího lektvaru a v pokleku ho faraonovi nabídl. „Proč má otec jen jednu malou rakev?“ divil se Nefer. „Podle tvého vyprávění dědečka uložili do sedmi zlatých sarkofágů, které byly tak těžké, že jeho pohřební vůz muselo táhnout dvacet volů.“

„Otec tvého otce měl nejhonosnější pohřeb v celé historii naší země,“ souhlasil Taita. „Vzal si s sebou do podsvětí velké množství pohřebních předmětů. Jen na těch sedm rakví bylo zapotřebí třicet laků čistého zlata. Stát kvůli tomu málem přišel na mizinu.“

Nefer zamyšleně hleděl do šálku a pak obsah vypil do poslední kapky. „Můj otec si taky zasloužil bohatý pohřeb. Byl to přece mocný muž.“

„Tvůj dědeček hodně myslel na svůj posmrtný život,“ vysvětloval trpělivě Taita. „Zato tvůj otec víc myslel na svůj lid a blaho země.“

Nefer o jeho slovech chvíli uvažoval, pak vzdychl, uleh na lůžko vystlané ovčími kůžemi a zavřel oči. Když je znovu otevřel, řekl prostě: „Jsem na svého otce hrdý.“

Taita mu položil ruku na čelo a zašeptal. „Vím, že jednoho dne tvůj otec bude mít důvod být hrdý na tebe.“

Taita nepotřeboval varovné znamení Nefertema, aby věděl, že dospěli k nejosudnějšímu údobí celé dlouhé historie Egypta. Když opustil Neferův stan a zamířil do pouště, zdálo se mu, že hvězdy zamrzly na svých drahách a všichni starověcí bohové se stáhli a opustili Egypt v hodině největšího ohrožení.

„Velký Hóre, potřebujeme tvé vedení. Držíš ve svých dlaních Ta-meri, tuto vzácnou zem. Nenech ji proklouznout mezi prsty, aby se neroztříštila jako křišťál. Neotáčej se k nám zády, když se zmítáme v agonii. Pomoz mi, mocný sokole. Porad' co mám udělat-Zjev mi své přání natolik jasně, abych mohl dbát tvé vůle.“ Taita stoupal do kopců na okraji velké

pouště a modlil se.

Dopady jeho dlouhé hole vyplašily žlutého šakala a malá šelma před ním prchala po úbočí svahu ozářeného měsíčním světlem. Když konečně nabył jistotu, že ho nikdo nesleduje, vydal se souběžně s tokem řeky a prodloužil krok.

„Hóre, ty dobře víš, že balancujeme na hraně války a porážky.“

Faraon Tamos zemřel a my nemáme nikoho, kdo by se nám postavil do čela a vedl nás. Rostoucí síla a moc Apepiho a jeho Hyksósů na severu se zdá být neotřesitelná.

Táhnou proti nám a my se s nimi nemůžeme měřit.

Dvojitá koruna obou království je prolezlá červy zrady a sotva by přežila další tyranii. Otevři mi oči, mocný bože, a ukaž mi cestu, jak porazit nájezdné hordy Hyksósů a zvítězit nad zhoubným jedem ve vlastní krvi!“

Po zbytek dne Taita bloudil po skalnatých kopcích.

Modlil se a hledal cestu, po které by měl v dalších dnech jít. Teprve pozdě večer zamířil zpátky k řece a našel cíl svého putování. Mohl sem připlout v lodici, jenže by si toho všimlo mnoho očí a on potřeboval být v poušti sám.

V hluboké tmě, když už lidé dávno spali, došel k chrámu boha Bes na břehu Nilu. Ve výklenku nad bránou plápolala pochodeň a osvětlovala vyřezávanou sochu boha. Bůh

Bes, pokřivený skřet holdující pití, vítal Taitu opilým úsměvem a z jeho poťouchlých mlsných úst trčel vyplazený jazyk. Taitovi otevřel jeden z chrámových noviců a zavedl ho do kamenné cely, kde na stole, vedle talíře s krající prosného chleba, stál kamenný džbán naplněný kozím mlékem a mísa s pláství medu. Kněží, kteří Taitu znali, věděli, že má slabost pro med z květů mimózy.

„Čekají na tebe tři muži, můj pane,“ oznámil mu mladý kněz.

„Přiveď mi nejdřív Basteta,“ požádal Taita.

Bastet, vrchní písař monarchy z Memfisu, poskytoval

Taitovi nejceněnější informace. Nepřítel bohatý muž nesl břemeno dvou krásných, ale drahých žen a početného zástupu dětí, které Taita zachránil před žlutými květy.

I když sám písař- mohl jen málo ovlivnit dění, seděl blízko křesel mocných a měl citlivé uši afenomenální paměť. Přinesl Taitovi spoustu zpráv o tom, co se v provincii událo od počátku vlády nového regenta, a peníze přijal s upřímnou vděčností. „Tvé požehnání by mi bylo dostatečnou odměnou, mocný mágu.“

„Z požehnání děti neztloustnou,“ odbyl jeho lichotku

Taita a písaře propustil.

Další se dostavil Obos, velekněz Hórova chrámu v Thébách. Za své postavení vděčil Taitovi, který se za něj přimluvil u faraona Tamose. Do Hórova chrámu přicházeli mnozí šlechtici, aby se tam pomodlili a přinesli oběti, a všichni se veleknězi svěřovali se svými starostmi.

Jako třetí a poslední přišel se svým hlášením Nolro, tajemník štábu severního vojska. Podobně jako Taita byl eunuch a oba stejně postižené muže spojovalo pouto vzájemné solidarity.

Od chvíle, kdy Taita, tehdy ještě mladík, poprvé ze stínu trůnu ovlivnil běh státních záležitostí, pochopil absolutní nezbytnost spolehlivých informací. Po celý zbytek noci poslouchal zprávy tří mužů a podrobně se jich na všechno vyptával. Než se vydal na zpáteční cestu do Memnonova paláce, věděl o všech důležitých událostech a významných politických proudech a vírech, které se objevily během jeho pobytu v poušti Gebel Nagara.

Večer se vracel zpátky do paláce nejkratší cestou podél

Nilu. Rolníci pracující na polích ho poznali, zvedali hlavy a zdravili ho znamením pro štěstí a dlouhý život. „Pomodli se za nás k velkému Hórovi, mágu,“ volali na něj a nutili mu drobné dárky. Oráči ho pozvali k jídlu - prosným plackám s praženými kobyilkami, které zapíjeli teplým, čerstvým nadojeným kozím mlékem. Příchodem noci Taita poděkoval pohostinným vesničánům, rozloučil se a vstal od ohně. Spěchal nocí v obavách, že zmešká obřad králova dosazení na trůn.

K paláci došel až za svítání a sotva mu zbył čas na vykoupání a převlečení. Pospíchal do královské ložnice, jenže před vstupem mu zahradila cestu dvojice zkřížených kopí.

Taitu to překvapilo, nic podobného se mu doposud nestalo. Do funkce Neferova vychovatele a učitele ho před třinácti lety jmenoval sám faraon Tamos. Vyčítavě pohlédl na setníka stráže. Muž sklopil oči, ale starce dál nepustil.

„Nechci se tě dotknout, mágu, ale mám jasné rozkazy od velitele tělesných stráží plukovníka Asmora. Nikdo nesmí ke

králi bez svolení regenta.“

Setník byl neoblomný a Taita odešel na terasu, kde v kruhu svých oblíbenců a pochlebovačů snídal Naja.

„Můj lorde,“ oslovil ho stařec, „ty dobře víš, že mě faraonův otec ustanovil Neferovým vychovatelem a učitelem.

Měl jsem k němu právo vstoupit v kteroukoliv denní nebo noční dobu.“

„Milý mágu, to se stalo před mnoha lety,“ odpověděl

Naja žoviálně a polkl kousek oloupaného pomeranče, který mu sluha stojící za ním vhodil do úst. „Tehdy to bylo v pořádku, jenže dnes už faraon Seti není dítě. Už nepotřebuje guvernantku.“ Použil urážlivého ženského rodu neúmyslně, jenže pro Taitu to nebylo o nic méně bolestné.

„Jsem jeho poručník. Napříště bude radu a vedení hledat u mě.“

„Uznávám tvá práva a povinnosti ke králi, ale zbavit mě možnosti ho navštěvovat nebylo nutné. Připadá mi to kruté,“ protestoval Taita. Naja ho povýšeným gestem umlčel.

„Bezpečnost krále je přednější,“ řekl a vstal od stolu.

Naznačil tím, že snídaně i audience skončila, a Taitovi nezbylo než odejít.

Hleděl za Najou, který se svým doprovodem odcházel sloupořadím k poradní síni. Nevydal se za nimi hned. Odešel k jezírku a usedl na parapet, aby zvážil poslední vývoj.

Naja chce Nefera izolovat. Chce z něj udělat vězně v jeho vlastním paláci. Až přijde vhodný čas, bude sám a obklopený nepřáteli. Taita se snažil najít způsob, jak ho ochránit. Znovu ho napadla myšlenka na útěk z Egypta.

Kdyby dostal Nefera přes poušť pod ochranu cizí moci, mohl by v bezpečí vyrůst a zesílit. Pak by se dokázal ubránit nástrahám a obhájil své nástupnictví. Jenže Taita si byl jistý, že Naja nezůstal pouze u zavřených dveří královských komnat, ale uzavřel i všechny únikové cesty z Théb a celého Egypta.

Taita nenašel žádné jednoduché řešení a po hodině usilovného přemýšlení vstal a zamířil do poradní síně. Stráže u dveří ustoupily stranou a stařec vešel dovnitř a posadil se do první lavice na své obvyklé místo.

Nefer seděl na stupni vedle regenta, na hlavě měl hedjet

- lehčí korunu horního Egypta - a byl bledý a pohublý.

Taita se polekal, že je to následek pomalu působícího jedu, jenže nenašel kolem chlapce žádnou auru smrti. Pohlédl na svého chráněnce a soustředil se, aby mu dodal sílu a odvahu.

Nefer ho odměnil chladným, káravým pohledem. Trestal ho za to, že zmeškal obřad jeho dosazení na královský trůn.

Taita začal sledovat projednávané záležitosti. Rada debatovala o posledních zprávách ze severní fronty, kde Apepi po tříletém obléhání znovu dobyl Abnub. Od první invaze Hyksosů za vlády Tamosova otce faraona Mamose nešťastné město už osmkrát změnilo vládce.

Kdyby Tamos nešrážil hyksoský šíp, mohla jeho smělá strategie té tragické porážce zabránit a egyptské armády by místo příprav na obranu Théb před útokem Hyksosů obléhaly nepřátelskou metropoli Avaris.

Stařec zjistil, že se názory rady na krizi radikálně liší.

Všeobecně převládala snaha najít viníka, na kterého by poslední porážku svalili, a přitom bylo nad slunce jasné, že hlavní příčinou je faraonova smrt. Zanechal svou armádu bez hlavy i bez srdce a Apepi bezvládně pohotově využil.

Tak Taita hádku sledoval, cítil mnohem silněji než kdykoliv dřív, že probíhající válka je hnusavý vřed na těle Egypta. Rozladěný vstal a potichu opustil jednací síň.

Už nemohl ničím přispět, protože vypukl spor o to, kdo po faraonu Tamosovi převezme velení severních armád.

„Po Tamosově smrti nemáme velitele, který by se se Apepim mohl postavit. Asmor ani Teron, a dokonce ani samotný

Naja se mu nevyrovnají,“ mumlal si Taita cestou z paláce. „Naše země za šedesát let válčení už téměř vykrvácela.

Musíme získat čas abychom načerpali nových sil a objevili nového velkého vojevůdce.“ Pomyslel na Nefera, jenže ten byl na takový úkol ještě příliš mladý.

Z labyrintů Ammon Ra věděl, že potrvá léta, než bude schopný převzít roli, kterou mu věštba přisoudila. „Musím pro něj získat potřebný čas a zajistit mu bezpečí, dokud nebude připravený.“

Zamířil k příbytkům žen. Jako eunuch měl přístup i tam, kam ostatní muži nesměli. Uplynuly tři dny od chvíle, kdy princeznám oznámili, že se brzy budou vdávat, a Taita si vyčítal, že je nenavštívil dřív. Věděl, jak jsou zoufalé a jak bolestně touží po jeho radě a utěšení.

Merykara ho na nádvoří spatřila první. Vyskočila od stolu, kde ji kněží bohyně Isis učili zacházet s tabulkou na psaní a štětcem, a rozběhla se k němu. Dlouhé nohy jí kmitaly a vlasy bláznivě poletovaly kolem ramen. Objala ho v pase a přitiskla se k němu. „Ach, Taito, kdes byl tak dlouho? Hledám tě už celé dny.“

Když k němu vzhledla, Taita poznal, že plakala. Červené oči měla podmalované tmavými kruhy. Hned se taky dala znovu do pláče a ramena jí cukala potlačovanými vzlyky. Taita ji zvedl a podržel před sebou, dokud se trochu neuklidnila. „Co se děje, moje malá opičko? Co se stalo, že jsi tak nešťastná?“

„Prý mě lord Naja odvede na tajné místo a bude mi dělat strašné věci. Bude do mě strkat něco dlouhého a ostrého. Bude mě to bolet a poteče mi krev.“

Taita stěží krotil svůj hněv. „Kdo ti to napovídal?“

„Magara a Saak,“ vzlykala Merykara. „Ach, Taito, nemůžeš mi v tom zabránit? Prosím, prosím.“

Taitu nepřekvapilo, že za vším stojí dvě malé nubijské otrokyně. Obvyklým námětem jejich strašidelných historek bývali afričtí skřeti a duchové, ale teď našly něco jiného, čím mohly svou důvěřivou oběť strašit. Taita přísahal oběma drzým dračím odplatu a začal tišit princezniny slzy. Merykara byla tak vyčerpána, že musel vynaložit všechn svůj důvtip a výmluvnost, než ji uklidnil.

Odvedl ji do tichého koutu zahrady a posadil se s ní pod strom. Merykara mu usedla na klín a přitiskla tvář na jeho hrud.

Dívčiny obavy byly samozřejmě liché. Ani po svatbě by ji Naja proti zvyku, zákonu a přírodě nemohl vzít do

manželského lože dřív, než Merykara uvidí svůj první červený měsíc. A do té chvíle scházela ještě léta. Když se konečně utišila, odvedl ji do královských stájí, kde se pomazlila s čerstvě narozeným hříbětem.

Když se pak vraceli do harému, Merykara se zase smála a vesele švitořila. Cestou jí Taita pro potěšení předvedl pár malých kouzel. Ponořením prstu proměnil nilskou vodu v hrnku v lahodný šerbet, který spolu hned vypili. Pak vyhodil do vzduchu drobný kámen, který se změnil v živého kanárka. Ptáček vyletěl do koruny fíkovníku, poskakoval ve větvích a zpíval, zatímco dívčina pod ním radostí tančila a výskala.

Taita ji nechal s kanárkem a šel najít dvě malé otrokyně

Magaru a Saak. Spustil na ně tak zhurta, že se k sobě ustrašeně tiskly a usedavě plakaly. Věděl, že duši všech rošťáren je Magara, a proto jí za uchem vyčaroval živého šтира a podržel ji ho pár centimetrů před očima. Pohled na jedovatého tvora v ní vzbudil takový záchvat hrůzy, že se strachem počurala.

Spokojený Taita odešel za starší princeznou Hesperet. Jak čekal, našel ji dole u řeky. Vzhledla k němu, smutně se usmála a dál přebírala struny své lyry. Posadil se k ní do trávy pod svěšené větve vrby. Písničku, kterou začala zpívat, milovala její babička. Slova i melodie ji naučil Taita.

Mé srdce bije křídly zraněné křepelky, když milého tvář uhlídám, a lice mé zahoří jak nebe za úsvitu pod září slunce jeho smíchu.

Její svěží líbezný hlas Taitovi vehnal do očí slzy. Zdálo se mu, že znovu slyší Lostris, a při refrénu se k dívce připojil.

Hlas měl stále jasný a pevný jako zamlada. Veslaři na galéře plující kolem složili vesla a zaujatí zpěvem se nechali unášet proudem.

Když dozpívali, Hesperet odložila lyru a obrátila se ke starci. „Drahý Taito, ani nevíš, jak jsem ráda, žeš přišel.“

„Je mi líto, že jsem tě nechal čekat, luno mých nocí.“

Usmála se při tom oslovení; k romantice neměla nikdy daleko. „Jakou službu po mně žádáš?“

„Musíš navštívit lorda Naju a předat mu moji upřímnou omluvu, protože se za něj nemůžu provdat.“

Tolik se podobala Lostris, když byla stejně mladá.

Lostris mu taky ukládala nemožné úkoly a stejně neoblomně věřila v jeho schopnosti je splnit. Hesperet na něj upřela velké zelené oči. „Víš, já už jsem slíbila Merenovi, že se stanu jeho ženou.“ Meren, vnuk Kratase, byl bujný Neferův společník.

Taita si nejednou všiml, jak toužebně hledí za Hesperet, jenže neměl tušení, že mu princezna přízeň oplácí. Napadlo ho, jak asi daleko zašli v konzumaci svých nezralých vášní, ale raději podobné myšlenky zapudil. „Hesperet, už jsem ti tolikrát vysvětloval, že nejsi jako ostatní dívky.

Jsi princezna královského domu. Tvůj sňatek není záležitost lehkomyšlného mládí. Je to věc dalekosáhlých politických následků.“

„Nerozumíš mi, Taito,“ namítla Hesperet tiše, ale s rozhodností, která Taitu vyděsila. „Miluju Merenu. Milovala jsem ho, už když jsem byla malá. Chci si vzít Merenu, ne lorda Naju.“

„Já nemůžu zvrátit prohlášení místokrále Egypta,“ pokoušel se jí to vymluvit. Jenže Hesperet zavrtěla hlavou a mile se na něho usmála.

„Jsi tak moudrý, Taito, ty už něco vymyslíš. Vždycky jsi něco vymyslel,“ řekla a Taita měl dojem, že mu pukne srdce.

„Taito, o tvém přístupu k faraonovi nebo o mém úmyslu oženit se s princeznami odmítám diskutovat. V obou záležitostech jsem se už definitivně rozhodl.“ Na důkaz, že to Naja myslí vážně, obrátil pozornost ke svítku na psacím stole. Uběhl čas, který stačil hejnu divokých hus z močálů na východním břehu překonat široký šedý proud Nilu. Na těžkých křídlech přetáhly nad jejich hlavami. Taita odtrhl oči od oblohy a měl se k odchodu. S úklonami začal couvat a Naja vzhledl.

„Ještě jsem ti nedovolil odejít.“

„Myslel jsem, že už mě nepotřebuješ, můj pane.“

„Naopak, potřebuju tě velmi naléhavě,“ řekl regent a pokynul Taitovi, aby se zase posadil. „Pokoušíš moji trpělivost i přízeň, kterou tě zahrnuji. Víš, že jsi pro faraona Tamose ochotně navštívil labyrinty, kdykoliv ti to přikázal. Proč to tedy odkládáš v mém případě? Jako regent

Egypta nepřipustím žádné další odklady. Nežádám tě o to pro svůj vlastní prospěch, ale pro blaho celé země. Jde o její přežití ve válce na severu. Potřebuji, aby mě bohové na panteonu vedli, a ty jsi jediný, kdo to může zařídit.“

Naja vstal od stolu tak prudce, že ho převrhl. Svítky papýru a štětce s inkoustem padaly na dlaždice. Naja si toho nevšímal a téměř křičel: „Nařizuji ti celou autoritou sokolí pečeti...“ dotkl se pečeti na pravé paži.

„Poroučím ti navštívit labyrinty Ammon Ra.“

Taita na znamení rezignace teatrálně sklonil hlavu. Už celé týdny čekal podobné ultimátum. Odkládal tu záležitost, jak to jen šlo, aby získal co nejvíce času, po který byl

Nefer před regentovými ambicemi v relativním bezpečí.

Byl přesvědčený, že Naja proti Neferovi nic nepodnikne, dokud nedostane požehnání labyrintů.

„Nejpříhodnější doba je úplněk,“ namítl Taita. „Už jsem skončil s přípravami.“

Naja klesl na stoličku. „Uděláš to zde v mých komnatách.“

„Nikoliv, lorde regente. Není to nejvhodnější místo.“

Taita věděl, že pokud má nad Najou získat převahu, musí nahlodat jeho samolibost. „Čím blíže budeme k bohům, tím přesnější bude jejich předpověď. Už jsem se domluvil s kněžími Osirisova chrámu v Busiris. Tam, ve vnitřní svatyni, navštívím labyrinty o půlnoci za plného měsíce.

Kněží tam uchovávají djet, svatý pilíř-páteř boha Osirise, kterou rozsekal jeho bratr Seth. Ta svatá relikvie umocní sílu našeho snažení.“ Taitův hlas byl plný tajemných významů.

„Ve svatyni budeme jen my dva. Nikdo z živých nesmí slyšet, co nám bohové sdělí. Jeden Asmorův regent musí

přístup ke svatyni přísně střežit.“

Naja zvážněl. Byl Osirisův muž a Taita věděl, že na něj výběr času i místa zapůsobí.

„Nechť je, jak pravíš,“ přikývl regent.

Královské lodi doprovázené dvěma galérami s Asmorovovými muži trvala cesta do Busiris dva dny.

Přistáli u pláže pod zdi chrámu, kde už na ně čekali kněží. Vítili regenta palmovými ratolestmi a pálili myrhu. Zvěst o regentově oblíbených vůních se už rozšířila po celé zemi.

Ukázali jim přibytky, které pro vzácnou návštěvu připravili.

Než se Naja vykoupal, navoněl a občerstvil ovocem a šerbetem, Taita s veleknězem navštívili svatyni, kde stařec obětoval velkému bohu Osirisovi. Na Taitův pokyn ho velekněz opustil, aby se mohl připravit. Lord Naja nikdy nebyl svědkem rituálu návštěvy labyrintů; ostatně nebylo mnoho smrtelníků, kterým se to podařilo. Taita pro něj připravil dojemnou scénu, ale podstoupit skutečnou strastiplnou cestu do budoucnosti nemínil.

Po západu slunce pozval velekněz Naju na banku- Na jeho počest se podávalo proslulé víno z chrámových vinic.

Právě zde v Busiris zavedl bůh pěstování vinné révy v Egyptě. Když lahodné víno pozvedlo náladu regenta i společnosti, kněží přehráli pár výjevů ze života velkého boha. Herci v roli Osirise měnili barvu pleti: bílou jako obvazy mumie, černou coby symbol duše mrtvých a červenou v roli boha odplaty. Ve všech obměnách bůh držel odznaky vladaře - berlu a cep, a nohy měl stále u sebe, jako mívají mrtví. V závěrečném aktu mu tvář obarvili na zeleno.

Zelená barva symbolizovala vztah Osirise k přírodě.

Stejně jako zrna prosa durha, která představovala život a potravu, byl Osiris pochován do země symbolizující smrt. V temnotách podsvětí vzkřísil jako prosné zrnko, aby se znovu vynořil v úžasném cyklu věčného života.

Po závěrečném výstupu velekněz odříkal mocná jména

Osirisova: „Okno nocí“, „Nekonečný blahobyť“, „Syn

Geba“ a „Wennefer, dokonalý v majestátu“.

V kouři páleného kadidla a za zvuků gongu a bubnu kněží odrecitovali epickou báseň o souboji dobra a zla.

Legenda popisovala, jak závistivý Seth svého sourozence, ctnostného Osirise, zamkl do truhlice a hodil do Nilu.

Když bratrovo mrtvé tělo řeka vyplavila na břeh, Seth ho rozsekal na kusy, které ukryl na různých místech. V Busiris skryl páteř djet - svatý pilíř. Jejich sestra Isis vyhledala všechny části bratrova těla a znovu je složila. Pak s Osirisem souložila, a když byli jedno tělo, větrem svých křídel mu vrátila dech.

Ještě před půlnocí regent Egypta dopil džbán opojného vína a dostal se do nálady plné nedočkavosti. Když otvorem ve střeše chrámu dopadl stříbrný paprsek kulatého měsíce na dlaždici a pomalu se pohyboval k zavřeným dveřím svatyně, kněží se na pokyn představeného zvedli a odešli. Taita s Najou osaměli. zpěv kněží dozněl a v prostorách chrámu nastalo tísnivé ticho. Taita vzal regenta za ruku a vedl ho přes chrámovou loď osvětlenou měsícem. Dveře svatyně se před nimi samy otevřely a ruka lorda Naji v Taitově dlani se začala chvát.

Možná by se i vrátil, kdyby ho mág nevtáhl dovnitř.

Svatyni osvětlovaly čtyři koše se žhavým dřevěným uhlím, umístěné v rozích místnosti, a uprostřed dlážděné podlahy stála stolička. Taita vybídl Naju, aby se na ni posadil. Sotva uposlechl, dveře se samy od sebe zavřely.

Naja na ně ustrašeně zíral a už už chtěl vstát, ale Taitova ruka ho zastavila.

„Nesmíš se pohnout, ať uvidíš nebo uslyšíš cokoliv.“

Jestli je ti život milý, nedělej nic a nic neříkej.“

Taita odešel důstojným krokem k obří soše boha a zvedl ruce, ve kterých se mu z ničeho nic zjevil zlatý kalich.

Zvedl ho do výše a požádal Osirise, aby jeho obsah požehnal.

Pak se vrátil k Najovi a donutil ho kalich vypít. Medově hustá tekutina chutnala jako drcené mandle a voněla po houbách a růžových plátcích. Sotva regent dopil, na Taitovo zatleskání kalich zmizel.

Před tváří vyděšeného regenta Tai ta vztáhl ruce a zase je stáhl. Ty tajemné pohyby opakoval tak dlouho, až se v jeho spojených dlaních objevily labyrinty Ammon Ra. Taita

Naju vyzval, aby kotoučky ze slonoviny podržel, a sám začal vzývat boha Ammon Ra. „Veliký ve světle a ohni, divoký v božském majestátu, sestup a vyslyš naše prosby.“

Jak se zpocenému Najovi kotoučky v rukou zahřívaly, začal se na stoličce vrtět a s viditelnou úlevou je vrátil

Taitovi. Sledoval, jak je stařec odnáší, pokládá soše k nohám a vkleče se nad nimi uklání. Hluboké ticho ve svatyni oživovalo jen syčením plamenů. Jejich plápolavé světlo vrhalo na kamenné stěny tančící stíny.

Místností se náhle rozlehl nelidský skřek. Vypadalo to, jako by zlý bratr Osirisovi znovu rval vnitřnosti z těla.

Naja tiše zasténal a zakryl si hlavu šálou.

V následujícím tichu plameny ohňů znenadání vzplály až ke stropu a jejich původně žlutou barvu vystřídaly syté odstíny barev zelené a fialové, které vzápětí přešly v modrou a šarlatovou. Svatyni naplnila mračna hustého kouře. Naja dostal záchvat kašle a měl dojem, že se zadusí. Smysly ho začaly opouštět a v hlavě slyšel ozvěnu svého vlastního dechu.

Taita se k němu pomalu obrátil a Naja se zhroutil jeho proměny. Taitova tvář zářila zeleným světlem a připomínala tvář vzkříšeného boha. Z otevřených úst mu na prsa stékala zelená pěna a slepé zřítelnice jeho očí vrhaly stříbrné paprsky světla. S nehybnými nohama se sunul k Najovi a jeho rozšklebená zpěněná ústa imitovala hlasy hordy divokých démonů. Svatyní zněl děsivý chór skřeků, kvílení, syčení, vrčení a šíleného smíchu.

Naja se pokusil vstát, jenže kouř a zvuky mu zatemnily hlavu. Temnota ho přemohla, nohy se pod ním podlomily a regent se zhroutil na dlažbu svatyně.

Když regent Egypta opět nabyl vědomí, slunce už stálo vysoko na obloze a jeho světlo se třpytivě odráželo od říční hladiny. Zjistil, že leží na hedvábné rohoži na palubě zářivé nástavby královské lodi.

Přístřešek ze žlutého plátna ho chránil před kousavými slunečními paprsky.

Rozhlížel se kolem sebe prázdným pohledem. Proti syté zeleni vegetace říčních břehů zářily plachty doprovodných galér jako bílá křídla volavek. Oslňující světlo ho donutilo znovu zavřít oči. Hlava mu třeštila, trápila ho ukrutná žízeň a v krku ho páliło, jako by polkl hrst drčeného šterku.

Zasténal, otrásl se a začal zvracet do kbelíku, který mu otrok pohotově přidržel.

Taita k němu přistoupil, pozvedl mu hlavu a dal mu napít nějakého studeného nápoje. Zázračný odvar brzy zmínil bolesti hlavy a způsobil, že z Najova nafouklého břicha v hlasité erupci vyrazily odporné páchnoucí plyny.

Když se regent konečně vzchopil natolik, že byl schopný slova, zašeptal: „Pověz mi všechno, Taito. Nic si nepamatuju. Co labyrinty odhalily?“

Než Taita odpověděl, poslal z doslechu posádku i otroky.

Pak poklekl vedle rohože a Naja mu položil třesoucí se ruku na rameno. „Nepamatuji si nic od chvíle, co...“ Zaváhal, když si připomněl hrůzu z včerejší noci, a zachvěl se.

„Za chvíli budeme u Se.bennytyos, Veličenstvo,“ odpověděl

Taita. „Vrátíme se doThéb ještě před příchodem noci.“

„Co se stalo, Taito?“ Naja zatřásl Taitovi rukou. „Co labyrinty odhalily?“ opakoval otázku.

„Vel ké di vy, Veličenstvo.“

„Divy?“ Najův zájem vzrostl a pokusil se posadit.

„A proč mě oslovuješ veličenstvo? Nejsem faraon.“

„To je součást zjevení.“

„Pověz mi to! Hned mi to řekni!“

„Nevzpomínáš si, jak se chrámová střecha rozevřela jako lotosový květ a z noční oblohy se k nám spustila cesta?“

Naja zakroutil hlavou, ale pak nejistě přikývl. „Ano, už si vzpomínám. Zlatý žebřík.“

„Opravdu si to pamatuješ,“ pochválil ho Taita.

„Stoupali jsme po tom žebříku,“ pokračoval Naja a pohledem se ujistil, jestli se neplete.

„Ne, vynesli nás nahoru dva okřídlení lvi.“

„Ano, na lvy si ještě vzpomínám, jenže dál je všechno zamlžené a nejasné.“

„Taková mystéria omámí vědomí a zamlží oči každému, kdo na ně není zvyklý. Dokonce i mě, mistra sedmého a posledního stupně, ohromilo, čím vším jsme prošli,“ ochotně vysvětloval Taita. „Ale nemusíš si zoufat. Bohové mi přikázali, abych ti všechno vyjevil.“

„Pověď, velký mágu, a nevynechej žádnou maličkost.“

„Na hřbetech okřídlených lvů jsme letěli vysoko nad temným oceánem a přes štíty bílých hor. Pod námi ležela světská i nebeská království.“

Naja ožil. „Pokračuj!“

„Konečně jsme dorazili k citadele, kde sídlí bohové. Její základy sahaly hluboko do podsvětí a její sloupky podpíraly klenbu nebe s hvězdami. Nad námi jel Ammon Ra ve své ohnivé nádheře a ostatní bohové Panteonu seděli na trůnech ze zlata a stříbra a taky z ohně, křišťálu a safíru.“

Naja zamrkal, jako by nemohl zaostřit zrak. „Ano. Když tě teď poslouchám, začíná se mi to všechno vybavovat. Trůny ze safíru a diamantů.“ Zoufalá potřeba uvěřit v něm plála jako oheň. „Pak bůh promluvil,“ zkusil hádat. „Promluvil ke mně, nemám pravdu?“

„Ano. Velký bůh Osiris řekl hlasem silným, jako když se hroutí hora: Milovaný Najo, tys byl vždycky stálý ve své víře ve mě. Za to budeš odměněn.“

„Co tím míníš? Vylož mi to, Taito.“

Taita významně přikývl. „Ano, Veličenstvo.“

„Pověz, proč stále používáš toho titulu?“

„Jak přikazuješ, Veličenstvo. Zopakuji ti každé slovo.“

Velký Osiris vstal v celé své děsivé nádheře, zvedl tě ze hřbetu okřídleného lva a posadil tě vedle sebe na trůn z ohně a zlata. Dotkl se tvých úst a tvého srdce a pozdravil tě titulem Božský bratře.“

„Nazval mě božským bratrem? Co tím chtěl říct?“

Taita nedal znát podráždění. Naja, bystrý a vnímavý člověk, obvykle nepotřeboval tak pracné vysvětlování každé podrobnosti. Magický účinek hub, které mu Taita podal minulou noc, a omamného kouře z drog ještě zcela nepominul. Může trvat i několik dní, než se mu vrátí jasná mysl.

Budu ho muset pořádně zatahat za nos, rozhodl se a pokračoval: „Taky mě jeho slova mátlá. Jejich význam mi zpočátku nebyl jasný, jenže potom bůh řekl: Vítám tě v nebeské společnosti, Božský bratře.“

Najovi se rozjasnila tvář a objevil se v ní pyšný triumfální výraz. „Povýšil mě na boha, Taito? Jeho slova se určitě nedají jinak vykládat.“

„Pokud jsem měl nějaké pochyby, Osiris je okamžitě rozptýlil, protože vstal, vzal dvojitou korunu Horního a Dolního Egypta, posadil ti ji na hlavu a řekl: Buď zdrav,“

Božský bratře! Buď zdrav, příští faraone!“ Naja mlčel a pozoroval Taitu jiskrnými očima. Po dlouhém tichu Taita pokračoval: „Dvojítá koruna na hlavě tvou svatost jasně dokazovala. Poklekl jsem před tebou a spolu s ostatními bohy jsme ti prokazovali úctu.“

Naja své pohnutí neskrýval. Byl v transu a zranitelný jako při orgazmu. Taita využil příležitosti. „Pak Osiris znovu promluvil: V těchto tajemných záležitostech se budeš řídit radami mága Taiti, protože on je mistr všech mystérií a znalec labyrintů.“

Buď poslušný jeho pokynů a odměna kterou jsem ti slíbil, bude tvá.“

Taita sledoval Najovu reakci, protože nevěděl, jestli nemluvil příliš otevřeně. Ale jak se zdálo, regent ten striktní příkaz

přijal bez námitek.

„Co se dělo dál, Taito? Co mi ještě velký bůh řekl?“

„Tobě už nic, můj pane. Dál mluvil jen ke mně. Jeho slova mi zapadla hluboko do duše, protože mi svěřil těžký úkol. Řekl přesně: Taito, mistře labyrintů, od této chvíle nemáš jiné lásky, věrnosti ani povinnosti. Budeš sluhou mého královského a božského bratra Naji. Tvým jediným zájmem bude pomáhat mu naplnit jeho osud. Nepolevíš v úsilí, dokud neuvidíš na jeho hlavě dvojitou korunu

Horního a Dolního Egypta. „

„Žádná jiná věrnost ani láska,“ opakoval tiše Naja. Jak se zdálo, už se zbavil všech příznaků nevolnosti. Síla se mu vrátila a v očích mu znovu zaplála známá lišácká světylka.

„A co ty, mágu? Přijal jsi úkol, který ti uložil velký Osiris?“

Pověz jasně a po pravdě, jsi teď skutečně můj člověk, nebo popřeš slovo, které jsi velkému bohu dal?“

„Jak bych se mohl protivit jeho vůli?“ ohradil se Taita prostě a čelem se dotkl paluby. Oběma rukama objal Najovu pravou nohu a položil si jeho bosé chodidlo na hlavu.

„Přijímám úkol, který mi svěřili bohové. Jsem tvůj člověk,

Veličenstvo. Srdcem, hlavou i duší patřím jen tobě.“

„Co tvé další povinnosti? Tvá přísaha věrnosti faraonu

Neferovi Setimu při jeho narození a jiná, kterou jsi nedávno složil při jeho korunovaci?“

„Veličenstvo, velký bůh Osiris mě zprostil všech předchozích závazků. Žádná jiná přísaha než ta, kterou jsem teď složil tobě, mě neváže.“

Naja ho pozvedl a zahleděl se mu do očí. Hledal v nich nějaký náznak neupřímnosti nebo falše. Jenže Taita mu pohled vrátil bez nejmenších rozpaků. Cítil, jak se regentovy pochyby, naděje a podezření spolu mísí a sváří jako krysy v košíku čekající na chvíli, kdy s nimi nakrmí královské sokoly.

Přání je otcem činu, uvažoval Taita. Musí uvěřit, protože touží, aby se tak stalo.

Viděl, jak z Najových žlutých očí mizí pochyby. Konečně ho

Naja objal a řekl: „Věřím ti. Až budu nosit dvojitou korunu, odměním tě tak, že si to ani nedovedeš představit.“

Následující dny si Naja držel Taitu blízko u sebe a stařec nově nabyté důvěry využil ke změně některých jeho záměrů.

Na regentovo naléhání znovu vyzkoušel augurskou věštbu. Z královské voliéry vypustil sokola a sledoval jeho let.

Taky zabil ovci a prozkoumal její vnitřnosti. Z těchto úkolů vydedukoval, že bůh nemíní požehnat Najovu sňatku s princeznami.

„Následkem takového činu by přinejmenším skončily pravidelné záplavy na Nilu,“ oznámil. Takovou pohromu si ani Naja nedovolil riskovat. Na záplavách velké řeky závisel život celého Egypta. Touto věštbou Taita zmírnil obavy princezen a oddálil nebezpečí hrozící Neferovi.

Naja sice vehementně protestoval, ale od oné strašidelné noci v Busiris se nedokázal Tahovým předpovědím doopravdy vzepřít. Hrozivé zprávy přicházející z fronty na severu ho udělaly ještě povolnějším. Přes Taitův nesouhlas nedávno vydal rozkaz k zoufalému protiútoků s cílem dobýt zpět Abnub. Neuspěl a při bojích o město ztratil tři sta válečných vozů a téměř celý pěší regiment. Podle přicházejících zpráv se Apepi chystal k drtivému útoku na demoralizované a oslabené egyptské vojsko, aby si otevřel cestu k Thébám. Tohle nebyl pravý čas ke svatbám a Naja se podvolil. Neferovo bezpečí tak bylo na nějaký čas zajištěno.

Po cestě i po řece proudily z Théb na jih nepřetržité zástupy uprchlíků a počet obchodních karavan do města citelně poklesl. Zásoby veškerého zboží zmizely a ceny závratně vyskočily nahoru.

„Existuje jediný způsob, jak zabránit zničující porážce,“ radil Taita regentovi. „Musíš s Apepim uzavřít příměří.“

Chystal se právě ospravedlnit svůj návrh tvrzením, že příměří v žádném případě neznamená porážku a že využijí přestávku k posílení vlastních vojenských pozic, jenže

Naja ho předešel. „Smýšlím stejně, mágu,“ souhlasil živě.

„Častokrát jsem se snažil přesvědčit svého milovaného společníka faraona Tamose o moudrosti této cesty. Nikdy mě neposlouchal.“

„Potřebujeme získat čas,“ začal Taita. Naja ho gestem ruky umlčel.

„Samozřejmě že máš pravdu.“ Naju nečekaná podpora vzrušovala. Už nějaký čas se neúspěšně snažil přimět jednotlivé členy rady, aby mir s Hyksósy odsouhlasili, jenže nikdo se k němu nepřidal. Dokonce i loajální Asmor riskoval jeho hněv a přísahal, že raději nalehne na svůj meč, než by se Apepimu vzdal. Pro Naju to nebylo právě příjemné zjištění, že čest dokáže vykvést na tak nečekaném místě a že jeho neomezená moc prosadit v radě svou vůli má své hranice.

Mír s Hyksósy byl úhelny kámen Najových představ o sjednocení obou království, o jednotném Egyptě pod vládou jediného faraona. Jedině faraon, který je napůl Hyksós a napůl Egyptan, mohl doufat, že se mu to podaří, a Naja bez nejmenších pochybností věřil, že právě to mu bohové prostřednictvím labyrintů slíbili.

„Měl jsem vědět, že ty, Taito, jsi jediný, koho předsudky nezaslepily,“ pokračoval. „Všichni ostatní křičí: Žádnou odevzdanost! Raději smrt než zneuctění!“ Zavrtěl hlavou.

„Jen my dva vidíme, že to, co nemůžeme docílit silou zbraní, možná získáme mnohem jemnější formou. Po šedesáti letech života v údolí Nilu se Hyksósové stali víc Egyptany než Asiaty. Nechali se svést egyptskými bohy, egyptskými filozofy a egyptskými ženami. Egyptská krev zředila jejich válečnickou krev a egyptská civilizace zušlechtila jejich divokou a nezkontrolovanou povahu.“

Taitu přehnaná regentova reakce na jeho zkušební návrh překvapila. Vězelo za tím víc, než si představoval. Aby získal čas na rozmyšlenou a zjistil Najovy skutečné záměry, zeptal se šeptem: „To jsou moudrá slova, jenže jak můžeme doufat, že se nám podaří dosáhnout příměří, lorde regente?“

Naja začal ochotně vysvětlovat. „Vím, že mezi Hyksósy je mnoho těch, kterým by se podobná myšlenka zamlouvala.

Nebude to trvat dlouho a přidají se k nám. Pak můžeme oběma královstvím přinést mír a jednotu.“

Závoj se začal rozevírat. Taitovi přišlo náhle na mysl podezření, které kdysi zaslechl. 'Tehdy ho hned zapudil.

„Kdo jsou ti hyksóští sympatizanti?“ zeptal se. „Jsou ve vysokém postavení? Blízko Apepiho?“

„Ano, jsou to šlechtici. Jeden dokonce sedí v Apepiho válečné radě.“ Už se zdálo, že Naja bude pokračovat, jenže pak s očividným přemáháním zmlkl.

Taita nepotřeboval víc. Šeptané zprávy o Najově spojení s

Hyksósy měly své opodstatnění, a pokud by se ukázaly pravdivé, zbylé kostky skládačky už na své místo zapadnou samy. Šíře a hloubka Najových ambicí ho ohromila.

„Bylo by možné setkat se s těmi šlechtici a promluvit s nimi?“ zeptal se Taita opatrně.

„Ano,“ ujistil ho Naja bez váhání. „Můžeme se s nimi spojit během několika dnů.“

Pro Taitu byl dosah tohoto jednoduchého prohlášení nedozírný. Regent Egypta má tajné spojení v řadách tradičního národního nepřítele! Co ještě v něm zůstává skryto? Kam všude dosáhly jeho hrabivé prsty? Taitu zamrazilo a stříbrné chlupy v zátylku se mu zježily.

Tak to je ten milovaný přítel, který stál vedle faraona, když ho srazila střela. On jediný byl svědkem faraonovy smrti. Tohle stvoření bezbřehých ambicí a krutých úmyslů přiznává, že je důvěrníkem hyksóských šlechticů, a faraona zabil hyksóský šíp. Jak daleko asi celé spiknutí pokročilo?

Nic z Taitových úvah se neodrazilo v jeho tváři. Jen zamyšleně přikývl a Naja rychle pokračoval: „Jsem si jist, že můžeme s Hyksósy dosáhnout dohody, a dovedu si představit, jak bych vládl s Apepim prostřednictvím společné státní rady. Tvým úkolem bude přesvědčit státní radu, aby takovou dohodu ratifikovala. Možná by ses mohl znovu poradit s labyrinty a zjistit přání bohů.“

Taita se polekal. Naráží Naja na podvodnost zjevení v Busiris? Nepodezírám ho, že celou věc zinscenoval? I když to považoval za nepravděpodobné, rozhodl se okamžitě podezření rozptýlit a nasadil strohý výraz. „Vzít jméno boha Asmon Ra nadarmo a pochybovat o jeho revelaci spojené s labyrinty znamená koledovat si o strašnou odplatu.“

Naja se rychle stáhl. „Neměl jsem na mysli takové rouhání.

Bohové mi už přece prostřednictvím labyrintů svou podporu slíbili.“

„Nejdřív musíme zjistit, jestli je taková dohoda vůbec možná,“ radil Taita. „Apepi může věřit, že jeho vojenská pozice je neotřesitelná, a odmítne nás. Přes všechny naše snahy o mír se rozhodne pro vedení války až do jejího hořkého konce.“

„Myslím, že se tak nestane. Povím ti jména našich spojenců, jenže za nimi musíš jít v tajnosti. Jsí dobře známý a vážený i mezi Hyksósy a já ti dám na cestu talisman, který prokáže, že přicházíš s mým posláním. Pro naši věc budeš nejlepším vyjednavatelem. Vyslechnou tě.“

Taita, ponořený v myšlenkách, ještě chvíli mlčel. Uvažoval, jestli by nemohl ze situace vyčíst nějaké výhody pro Nefera a princezny, jenže za daného stavu na nic nepřišel. Ať se stane cokoli, Nefer zůstane dál ve smrtelném nebezpečí.

Před Taitou zůstala jediná cesta, jak zajistit Neferovo přežití: dostat ho z Egypta. Neotvírá se k tomu možnost právě teď? Naja mu nabízí volnou cestu za hranice země.

Nemohl by toho využít a vzít Nefera s sebou? Ve vteřině si uvědomil, že to nepůjde. Podmínky jeho styku s chlapcem stále určoval Naja a nikdy mu nedovolil být s ním o samotě.

Dokonce při zasedáních rady ani nesměl v jeho blízkosti sedět. Před několika týdny sice Naja povolil vyjimku, protože Nefer onemocněl bolestivým zánětem hrdla, a stařec o něj pečoval. Jenže i tehdy byli vždy přítomni Naja i Asmor a neušlo jim jediné slovo. Kvůli postižení nemohl

Nefer mluvit nahlas a jen šeptal, ale nespustil z Taity oči, a když přišel čas rozloučení, držel ho dlouho za ruku. Od té chvíle už uběhlo víc než deset dnů.

Taita zjistil, že Naja pro Nefera našel nové učitele. Z řad

Modrých mu Asmor vybral instruktory, kteří vedli faraonův výcvik v zacházení s mečem a v ovládání vozu. Ovšem ze starých přátel k němu nesměl nikdo. Dokonce i jeho druh z mládí Meren byl z faraonovy blízkosti vykázan.

Kdyby se pokusil Nefera dostat ze země, nejenže by obětoval Najovu důvěru, ale v případě neúspěchu by faraona vystavil smrtelnému nebezpečí. Ne, tuhle cestu přes linie Hyksósů může využít jen k tomu, aby mladému faraonovi zajistil větší bezpečí.

„Je mou povinností všemožným způsobem ti pomáhat, jak mi přikázali bohové,“ prohlásil Taita. „Přijímám úkol a podniknu tu cestu. Jak se dá nejbezpečněji překročit fronta? Určitě mě Hyksósové poznají?“

Naja takovou otázku předvídal. „Musíš použít starou vozovou cestu přes duny a pak projet vyschlým vádím u Gebel Wadunu. Přátelé na druhé straně ji mají pod dohledem.“

Taita přikývl. „To je ta cesta, kde faraon Tamos našel svou smrt. Jenže já jsem nikdy nešel dál než do Gallaly.

Na zbytek cesty budu potřebovat průvodce.“

„Pošlu s tebou vlastního zbrojnoše a švadronu Modrých,“ souhlasil Naja. „Ale cesta je dlouhá a těžká. Musíš vyjet neprodleně. Každý den, každá hodina může být rozhodující.“

Taita urazil cestu z Gallaly o půl dne dřív než Naja s Tamosem. Nebral ohled na nic a hnal koně do úmoru.

Vojáci jeho doprovodu v devíti dalších vozech žasli nad starcovou výdrží. Věděli, že je otcem jízdy, protože byl prvním Egyptanem, který postavil vůz a nechal ho tahat spřežením. Jeho slavná jízda z Théb do Elefantiny, kam přinesl zprávu a vítězství faraona Tamos nad Hyksósy, se stala podkladem pro legendy. Když za ním pádili přes duny, pochopili, že legendy nepřehánějí. Starcova vytrvalost byla ohromující. Jemnými rukama pevně svíral opratě a dokázal z koní dostat to nejlepší. Nebylo jediného muže ve švadroně, který by ho neobdivoval, ale nejvíc si ho vážil jeho zbrojnoš.

Najův nosič kopí Gil měl drsnou tvář osmahlou sluncem.

Stavbou těla sice příliš nevynikal, což ostatně byla pro jízdu ve voze výhoda, ale na druhé straně mu nechyběla zdravá

síla a upřímná, veselá povaha. Jeli celou noc chladným vzduchem s měsícem za zády a za svítání zastavili na odpočinek. Gil napojil koně a přišel za Taitou, který seděl na balvanu, odkud měl dobrý výhled na vádí Gebel Wadun. Právě zaháněl žízeň. Od půlnoční zastávky pil poprvé a hořkou vodu ze studny v Gebel Nagaře polykal bez náznaku nechuti.

Ten starý ďáblův postrach je nezdolný jako beduín, pomyslel si Gil s obdivem, dřepel v uctivé vzdálenosti od starce a čekal na další příkazy.

„Ty znáš místo, kde faraona srazil šíp,“ začal rozhovor Tai ta.

Gil ukázal dolů, kde se kdysi plně koryto vádí rozlévalo do rovin. „Tam, pane, nedaleko kopců.“

Když Gila poprvé vyslyšel před radou, kde zbrojnoš vypovídal o okolnostech faraonovy smrti, zdálo se mu jeho svědectví souvislé a důvěryhodné. Na Gila nepůsobila důstojnost a pompa státní rady ani význačné osobnosti, které u ní seděly. Mluvil prostě jako čestný a obyčejný voják, kterým také byl. Když mu ukázali oba kusy zlomeného hyksóského šípu, poznal v nich střelu, která faraona Tamose usmrtila.

Při té příležitosti se setkali poprvé. Od chvíle, kdy vyjeli z Théb, spolu sice jednou či dvakrát krátce promluvili, jenže na delší rozhovor nebyl čas.

„Byl tam toho dne s tebou ještě někdo jiný?“ zeptal se Taita.

„Pár Najových osobních strážců a vozka Samos. Jenže ten čekal u vozu dole v korytě, když nás Hyksósové napadli,“ odpověděl Gil.

„Zaveď mě na místo bitvy,“ přikázal Taita.

Gil pokrčil rameny. „To nebyla žádná bitva, jen šarvátka.“

Těžko tam něco zajímavého najdeme, je to pustina. Ale udělám, jak velký mág přikazuje.“

Vojáci nasedli a zástup vozů sjížděl příkrým svahem dolů k vádí. V těch místech nezapršelo snad sto let a pouštní vítr nedokázal zahladit stopy faraonových vozů, a tak když sjeli na dno vyschlého řečiště, Taita sledoval hluboké rýhy vytlačené koly.

Bedlivě pozorovali oba břehy, aby je Hyksósové nezaskočili, ale všude byl klid.

„Tamhle je strážní věž,“ ukázal před sebe Gil. Proti čisté bledé obloze se rýsovaly kontury rozeklané skály, která se opile nakláněla do údolí.

Za dalším zákrutem vyschlého koryta dojeli k místu, kde faraonova jízda zastavila. Jemný písečný povrch poznamenaly stopy mnoha mužů. Taita signalizoval své malé jednotce, aby zpomalila do kroku.

Gil ukázal přes bočnici vozu. „Zde faraon vystoupil a s lordem Najou se vydal na obhlídku Apepiho ležení.“

Taita zastavil a s ním i zbývající vozy. „Tady na mě počkáte,“ přikázal desátníkovi ve voze za sebou. „A ty pojď se mnou,“ řekl Gilovi. „Ukážeš mi, kde došlo k boji.“

Gil našel kamenitý chodník a s ohledem na Taitovo stáří nasadil pomalejší tempo. Jenže po chvíli zjistil, že mu Taita bez potíží stačí, a protáhl krok. Sklon svahu se zvětšoval a pěšina byla hůře schůdná. Než dorazili k balvanům, které přehrazovaly stezku, i sám Gil se zadýchal.

„Tady jsem zůstal stát,“ vysvětloval.

„Kde přesně faraon padl?“ Taita zamyšleně obhlížel otevřenou, téměř holou stráň. „Kde se skryvali Hyksósové?“

Odkud vyletěl ten osudný šíp?“

„To nevím, pane,“ zavrtěl Gil hlavou. „Dostali jsme příkaz, abychom počkali zde.“

„Faraon šel s Najou dál?“

„Ne. Ne hned. Král čekal s námi. Lord Naja vpředu něco zaslechl a šel na výzvědy. Zmizel nám z dohledu.“

„Nechápu to. Odkud vás napadli?“

„Viděl jsem, že faraon začíná být netrpělivý. Po chvíli na druhé straně balvanu Naja hvízdal a faraon vyskočil.“

Jdeme, chlapci! řekl nám a vykročil první.“

„Šel jsi blízko za ním?“

„Ne, držel jsem se na konci zástupu.“

„Viděls, co se stalo potom?“

„Faraon zmizel za balvanem a ozvaly se zvuky boje a výkřiky. Slyšel jsem hlasy Hyksósů a taky šípy a kopí narážející na skálu. Vyběhl jsem, jenže chodník zablokovali naši muži, kteří se snažili co nejrychleji dostat přes kameny na místo srážky.“ Gil ukázal Taitovi místo, kde se pěšina obcházející balvany úžila. „Až tam jsem se dostal, když lord Naja zavolal, že faraona zasáhli. Nastal zmatek a vzápětí ke mně dotáhli královo tělo. Myslím, že už byl mrtvý.“

„Jak blízko byli Hyksósové a kolik jich bylo? Jízdní, nebo pěší? Poznal jsi, ke kterému regimentu patřili?“ chtěl vědět Taita. Hyksósové nosili zřetelné symboly svých útvarů, které egyptští bojovníci dobře znali.

„Byli blízko, bylo jich mnoho.“

„Ke kterému regimentu patřili?“ opakoval Taita otázku.

„Poznal jsi perý na jejich přilbách?“

Gil znejistěl. „Můj pane, já ve skutečnosti neviděl jediného nepřítele,“ přiznal zkroušeně. „Viš, oni byli tamhle za skálou.“

„Jak potom víš, kolik jich bylo?“ mračil se Taita.

„Lord Naja křičel a=, Gil zmlkl asklopil oči.

„Spatřil nepřítele někdo jiný kromě lorda Naji?“

„To nevím, ctihodný mágu. Lord Naja nás hned poslal dolů k vozům. Viděli jsme, že je král těžce zraněný a možná i mrtvý, a dostali jsme strach.“

„Později jsi o tom přece musel hovořit se svými druhy.“

Rekl z nich někdo, že se s nepřítelem utkal? Že někoho z Hyksósů zasáhlo jeho kopí nebo šíp?“

Gil zakroutil pochybovačně hlavou. „Nevzpomínám si.

Ale myslím, že ne.“

„Zranili kromě krále ještě někoho jiného?“

„Nikoho.“

„Proč jsi to zamlčel před radou? Proč jsi neřekl, že jsi žádného nepřítele neviděl?“ Taitův hlas se chvěl zlostí.

„Lord Naja nám přikázal, abychom odpovídali stručně a nemařili vzácný čas rady jalovým vychloubáním a dlouhým líčením naší účasti v boji.“ Gil rezignovaně svěsil ramena. „Taky nikdo z nás nechtěl přiznat, že jsme utekli bez boje.“

„Nemusí tě trápit vina, Gile. Plnil jsi jen příkazy,“ utěšoval ho Taita. „A teď vylez tady na skálu a měj oči otevřené, jsme hluboko na území ovládaném Hyksósy. Vráť se za chvíli.“

Taita začal obcházet balvan překážející v cestě. Pěšina stoupala vzhůru přes kamenité stupně a pak mizela za hřebenem holého kopce, který by sotva poskytl Hyksósům úkryt pro přepad ze zálohy. Na kamenitém svahu rostlo jen pár trnitých keřů. Pak si uvědomil, že k incidentu došlo v noci, ale přesto ho něco znepokojovalo. Cítil ve vzduchu přítomnost zla, jako by ho ze skrytu pozorovala mocná zlovlná síla.

Pocit rostl a Taita zůstal chvíli nehybně stát se zavřenýma očima. Naslouchal svému vědomí a své duši a nasával z okolního vzduchu neznámý vliv, jako suchá mořská houba vodu. Nepříjemný pocit takřka okamžitě zesílil.

Někde blízko před ním se ukrývalo něco zlého. Otevřel oči a pomalu postupoval dál. Kromě keřů a sluncem rozpáleného kamení neviděl nic, ale ze země vycházel čpavý zápach připomínající dech divoké mrchožravé šelmy.

Zastavil se a nasál vzduch nosem. Necítil nic, jeho čichové buňky pach nezaregistrovaly. Pochopil, že ten podivný odér není přirozeného původu. Byla to ozvěna zla, které prostupovalo okolí, ale když se pokusil určit přesnější polohu zdroje, pach zmizel. Udělal krok vzhůru a pak ještě jeden. Znovu ho ucítil a udělalo se mu špatně.

Donutil se k dalšímu kroku a vzápětí ho zasáhla tak silná vlna zápalu, že vykřikl bolestí, klesl na kolena a nemohl dýchat.

Měl dojem, jako by mu had kolem prsou utahoval smyčky.

Podánilo se mu vstát a o pár kroků ustoupil. Pocit zmizel stejně náhle, jak se objevil.

Gil zaslechl Taitův výkřik a spěchal mu na pomoc. „Co se stalo? Co tě bolí, pane?“

Taita ho odstrčil. „Jdi pryč! Tady ti hrozí velké nebezpečí.

To není záležitost lidí, ale bohů a démonů. Jdi, a počkej na mě dole na úpatí kopce!“

Gil váhal, ale když spatřil Taitovy oči, poslechl.

Ještě dlouhou chvíli Taita bojoval o kontrolu nad svým tělem i vědomím, neschopný postavit se silám, které ho obklopovaly. Vytáhl amulet královny Lostris, podržel ho v pravici a vykročil kupředu.

Když došel do stejného místa jako dřív, bolest ho zasáhla s ještě větší silou. Cítil ji jako hrot šípů vstřeleného do prsou. Stačil jen vykřiknout a uskočil zpátky. Bolest zmizela.

Taitovu pozornost upoutal podivný nehmotný stín na kamenité zemi. Jaksi ho prohlížel, měnil se mu před očima v temně rudou kaluž. Stařec pomalu klesl na kolena. „Na tomto místě skonala faraon Tamos,“ zašeptal. „Je to krev krále a boha.“ Vzpařoval se z úleku a začal tichým hlasem vzývat boha Hóru. Tak mocná slova mohl vyslovit pouze mistr sedmého stupně. Při sedmém opakování zaslechl šum neviditelných křídel. „Bůh přiletěl,“ zašeptal „Taita a začal se modlit. Prosil Hóru, aby faraona a přítele zbavil utrpení a pozvedl ho z věčných muk.

„Dovol mi odejít z těchto hrozných míst. Byla to vražda a jeho duše zde uvízla jako v pasti.“

Jak se modlil, krvavá kaluž se mu před očima začala zmenšovat, jako by ji pila vyprahlá zem. Když zmizela i poslední kapka, Taita zaslechl tichý zvuk podobný pláči spícího děcka. Těžké břímě ztráty a žalu mu spadlo z ramen a cítil velkou úlevu. Vstal, stoupl si na místo, kde před chvílí byla krev, a bolest se už neozvala. Pocit dobré pohody zůstal.

„Jdi v pokoji, příteli a králi, a žij věčně,“ řekl nahlas a rituál zakončil znamením pro dlouhý život.

Začal scházet dolů k čekajícím voLŮm, ale něco zastavilo jeho kroky. Zvedl hlavu a znovu testoval vzduch. Zdálo se mu, že opět cítí náznak přítomnosti čehosi zlého, i když ten vjem byl nepoměrně slabší než předcházející. Opatrně se vydal vzhůru kolem místa, kde padl faraon. Pach rostl s každým krokem a Taita pochopil, že ho opět zasáhla nadpřirozená síla. Šel dál a po dvaceti opatrných krocích začal pach slábnout. Jenže když se vracel po svých stopách, opět vzrostl. Taita chodil tam a zpátky, dokud nenašel místo nejsilnějšího vjemu.

Zastavil se pod trnitým stromem rostoucím vedle stezky.

Podivně zkroucená zmeř' větví připomínala dilo lidských rukou a proti modři oblohy se výrazně rýsovalo znamení kříže. U kořenů stromu uviděl kámen podobný koňské hlavě.

Nedávno s ním někdo hýbal. Taita ho nadzvedl a zjistil, že zakrývá noru. Odvalil ho stranou a díru mezi kořeny prozkoumal pozorněji.

Objevil překrásně vypracovaný toulec na šíp. Styl zdobení a heraldické znaky nepřipouštěly pochyby. Zobrazení na koženém krytu představovalo Seuetha, krokodýlího boha války, kterého uctívali hyksóští válečníci.

Taita uvolnil kryt a uvnitř objevil pět šípů opatřených zelenými a karmínově červenými pery. Srdce se mu rozbušilo, když jeden z nich vytáhl. Nemohl se mýlit. Sám podrobně zkoumal zlomený šíp se zaschlou krví, který do rady přinesl Naja. Faraona zabil stejný šíp.

Znak vyrytý na dřívku představoval stylizovanou hlavu leoparda držícího v tlamě zdobné písmeno „T“. Osudná střela nesla shodný znak. Taita obracel šíp v prstech, jako by z něj chtěl vyčíst nějakou další informaci. Nakonec k němu přičichl. Voněl dřevem a barvou, po předchozím zápachu nebylo ani stopy. Proč by faraonův vrah toulec ukrýval? Po boji přece zůstali na místě sami a měli dostatek času, aby zbraně odnesli. A takový toulec s šípů bezpochyby představoval cennou součást výzbroje. Žádný bojovník by se ho nevzdal, kdyby nemusel.

Celou další hodinu Taita prohledával stráž, ale už nic zajímavého nenašel. Než se vrátil dolů k vozům, ukryl toulec pod zástěru.

Čekali ukrytí ve vyschlém korytě na příchod noci.

Osy vozů čerstvě namazali skopovým lojem, koním na kopyta nasadili kožené návleky a pod vedením Gila jeli dál. Najův zbrojnoš znal cestu dokonale a Taita si jen domýšlel, kolikrát už ji asi se svým pánem absolvoval při tajných setkáních s nepřítelem.

Z cesty přes záplavové roviny Nilu museli dvakrát spěšně odbočit a pod rouškou noci počkat, až přejedou nepřátelské hlídky. K půlnoci dorazili k opuštěnému skalnímu chrámu nějakého dávno zapomenutého boha. Prostorná jeskyně by s rezervou poskytla přístřeší celé jízdní švadroně včetně koní a vozů. Hned při vstupu bylo zřejmé, že už k podobnému účelu mnohokrát sloužila. Za pobořeným oltářem našli lampy a amforu s olejem. Svatyně byla plná balíků sena.

Vojáci odstrojili koně, dali jim vodu, nakrmili je a usedli na rohože ze suché trávy. Zhlkli své přiděly jídla a brzy usnuli.

Gil mezitím vyměnil vojenskou uniformu za nepopsatelnou směsici oblečení, jaké nosili rolníci. „Nemůžu jet na koni, budil bych zbytečnou pozornost,“ vysvětloval

Taitovi. „Pěšky mi cesta do tábora v Bubasti potrvá půl dne, takže se nevrátím před večerem,“ dodal a vyklouzl z jeskyně.

Ten Gil nebude jen tak prostý voják, pomyslel si Taita, když usedal k dlouhému čekání na odpověď Najových spojenců.

Z podzemního chrámu vyúsťovala na vrchol kopce větrací šachta a Taita k ní za rozbřesku posadil hlídku. Krátce před polednem se shora ozval hvizd varující před nebezpečím. Taita okamžitě vylezl za hlídkou a na východě uviděl karavanu oslů s těžkými náklady. Směřovala k jeskyni a Taita usoudil, že ji kupci používají k odpočinku.

Nepochybně to byli oni, kdo do svatyně přivezl krmení pro zvířata. Stařec slezl z kopce a nepozorován postavil na cestu před karavanu z bílých kamenů obrazec podle asyrské knihy

Hora zla. Z úkrytu sledoval, co se bude dít.

První zvíře šlo asi dvacet metrů před ostatními. Zřejmě dobře znalo cestu k chrámu, který znamenal píci a odpočinek, protože běželo klusem bez toho, aby ho mežkař poháněl. Když osel došel k obrazci na cestě, uskočil stranou tak prudce, až se mu náklad svezl ze hřbetu a visel mu pod břichem. Bláznivými poskoky začal utíkat pryč od chrámu a jeho zděšené hýkání polekalo ostatní zvířata. Vytrhla se svým vodičům a běhala v kruzích, jako by je napadl roj včel. Mezkaři po zbytek odpoledne chytali splašená zvířata a uklidňovali je. Když vyrazili dál, šel v čele statný vůdce karavany a vzdorné zvíře táhl za sebou. V uctivé vzdálenosti od bílých kamenů zastavil a s ním zůstal stát i zbytek karavany.

Po krátké poradě plné vzrušených hlasů a rozčilených posuňku vůdce vykročil kupředu. Jeho zpočátku smělý krok se postupně krátil. Nakonec zastavil a z uctivé vzdálenosti zkoumal kamenný symbol. Pak znechuceně plivl směrem ke kamenům a uskočil zpátky, jako by čekal, že mu urážku vrátí. Udělal znamení proti zlu, otočil se a spěšně se vracel ke svým druhům. Máváním jim naznačoval, že se mají vrátit. Mezkaři nepotřebovali přesvědčovat a celá karavana se vydala zpátky po cestě, odkud přišla. Aby rozptýlil kouzlo a otevřel cestu pro očekávané návštěvníky,

Taita rozházel kameny po okolí.

Těsně před setměním se na cestě objevilo dvacet jezdců v čele s Gilem. Před vchodem do jeskyně seskočili z koní a vešli dovnitř. Vedl je vysoký muž s rozložitými rameny.

Měl husté zježené obočí a skobovitý nos. Konce dlouhého černého kníru mu sahaly až na hrud' a ve vousech na bradě měl zapletené barevné stužky.

„Ty jsi ten čaroděj?“ zeptal se egyptsky s těžkým hyksóským přízvukem. Taita nemínil prozrazovat, že mluví jazykem Hyksosů, a odpověděl taky egyptsky. Svou čarodějnou moc nepotvrdil ani nepopřel. „Jmenuji se Taita a jsem služebník velkého boha Hóra. Necht' ti požeňná.

Vidím, že jsi mocný muž, ale neznám tvé jméno.“

„Jsem „Trok, nejvyšší náčelník klanu Leopardů a velitel

Apepiho severních armád. Máš poznávací znak, čaroději?“

Taita otevřel pravici s kouskem modrého glazovaného porcelánu, úlomkem z drobné votivní sošky boha Seuetha.

Trok si ho zběžně prohlédl a z měšce na opasku vytáhl jiný porcelánový fragment. Obě poloviny do sebe přesně zapadly a

Trok spokojeně zavrčel. „Pojď se mnou, čaroději!“

Trok s Taitou beze slova vystoupili na kopec a dřepi si tvářemi proti sobě. Trok držel svůj zakřivený meč v pochvě mezi koleny a nespustil ruku z jílce. Nezdá se, že má ke mně přílišnou důvěru, pomyslel si Taita.

„Přinášíš zprávy z jihu?“ začal Trok rozhovor dotazem, který zněl víc jako prohlášení než otázka.

„Můj pane, zajisté jsi slyšel o smrti faraona Tamose.“

„Víme o smrti thébského samovládce od Egypt'anů, které jsme zajali při dobytí Abnubu.“ Trok ani náznakem nemínil uznat legitimitu faraonova nároku na egyptský trůn. Pro Hyksósy byl jediným právoplatným a uznávaným vládcem obou království Apepi. „Taky jsme se doslechli o děcku, které si nyní dělá nárok na trůn Horního Egypta.“

„Faraonu Neferovi Setimu je zatím čtrnáct,“ připustil

Taita a stejně důsledně trval na titulu faraon. „Ještě pár let potrvá, než bude plnoletý. Do té doby ho zastupuje lord Naja.“

Náhly Trokův zájem způsobil, že se Taita v duchu usmál. Hyksósové musí mít dost špatné informace, když nevědí o tak důležitých záležitostech Horního království.

Jenže pak si připomněl kampaň, kterou spolu s faraonem

Tamosem nedávno vedli proti hyksóským špehům a informátorům v Thébách. Zatkli a uvěznilí jich přes padesát.

Vyslechli je na mučidlech a všem st'ali hlavy. Taita měl dobrý pocit, když si potvrdil, že tok zpráv k nepříteli vyschl. Ten barbar zdaleka neví všechno.

„Tak ty k nám přicházíš z pověření regenta jihu. Jakou zprávu od Naji přinášíš?“

„Lord Naja chce, abych jeho návrh přednesl přímo Apepimu.“

Taita nemínil sdělit víc, než bylo nezbytné.

Uražený Trok se okamžitě ohradil. „Naja je můj bratranec.

Určitě by si přál, abych slyšel každé slovo zprávy, kterou posílá.“ Taita dovedl tak mistrně ovládat své emoce, že neprojevil nejmenší známku překvapení. To prohlášení bylo z Trokovy strany velice neprozřetelné, protože potvrdilo Taitovo podezření o Najově původu. Taita odpověděl stejně odměřeným hlasem: „Ano, můj pane, to je mi známo.

Ale to, co mám sdělit Apepimu, je tak závažného charakteru...“

„Podceňuješ mě, čaroději. Mám plnou důvěru vašeho regenta.“ Trokovi zdrsnel hlas. „Vím naprosto jistě, že přinášíš Apepimu nabídku příměří a dojednání trvalého míru.“

Tenhle Trok může být dobrý voják, ale jeho konspirační schopnosti jsou ubohé, napadlo Taitu, ale bez změny tónu nebo výrazu prohlásil: „Nic víc ti nemůžu říct. Svou zprávu smím předat jen Apepimu, náčelníkovi Pastýřů.“ Pod tímto názvem znali hyksóského vládce v Horním Egyptě.

„Můžeš mě k němu zavést?“

„Jak si přeješ, čaroději. Drž jazyk za zuby, jestli chceš, ale nemáš k `tonou nejmenší důvod.“ Trok vztekle vstal.

„Král Apepi je v Bubasti. Vyjedeme k němu ihned.“

Mlčky se vrátili ke skalnímu chrámu. Taita přivolał Gila a velitele doprovodu. „Odvedli jste dobrou práci,“ pochválil je.

„Jenže teď se musíte vrátit do Théb stejně nepozorovaně, jak jste přijeli sem.“

„Ty se s námi nevrátíš, pane?“ zeptal se Gil s úzkostí v hlase. Očividně se cítil za starcovo bezpečí zodpovědný.

Taita zavrtěl hlavou. „Zůstanu zde. Až budete regentovi podávat zprávu, povězte mu, že jedu navštívit Apepiho.“

V chabém světle olejových lamp zapřáhli muži Taitova doprovodu koně a v krátkém čase byli připraveni vyrazit. Gil donesl z vozu Taitovi sedlové brašny a aktivě zasalutoval.

„Bylo pro mě velkou ctí jet s tebou, pane. Když jsem byl malý, otec mi často vyprávěl o tvých dobrodružstvích. U Asyutu jel s tvým regimentem. Velel levému křídlu.“

„Jak se jmenoval?“ zeptal se Taita.

„Lasro, můj pane.“

Taita přikývl. „Dobře si na něj vzpomínám. Ztratil v bitvě levé oko.“

Gil hleděl s úžasem na starce. „To se stalo před čtyřiceti lety a ty si ho pamatuješ?“

„Před třiceti sedmi; ` opravil ho Taita. „Jdi v pokoji, mládenče. Minulou noc jsem ti sestavil horoskop. Budeš žít dlouho a dosáhneš významného postavení.“

Vděčný zbrojnoš vzal opratě a vyjel do noci.

Taita přehodil sedlové brašny přes plece koně, na kterém přijel Gil, a nasedl. Hyksósum jízda obkročmo nedělala potíže tak jako Egyptanům a bez dalšího otálení se vyšvihli na své koně a zamířili na západ, na opačnou stranu než vozy.

Taita jel uprostřed eskorty, zatímco Trok se držel v čele.

Od chvíle, kdy mu stařec odmítl sdělit Najovo poselství, se choval povýšeně a odměřeně. Taitovi jeho nevšímavost přišla vhod. Měl o čem přemýšlet a nikdo ho nerušil. Najova nejasná pokrevní linie nabízela řadu netušených možností. K ležení Hyksósů v Bubasti jeli celou noc. Byla tma, a přesto cestou potkávali stále víc povozů. Dlouhé kolony vozů a kár naložených vojenským materiálem a zásobami jely shodným směrem jako oni a prázdné povozy se vracely do Avarisu a Memfis.

Kolem Bubasti blikaly do noci nesčetné ohně tábořícího vojska. Obrovská aglomerace lidí a zvířat se táhla mnoho mil po obou březích Nilu.

Nic na světě nesmrdí tak jako vojenské ležení. Směsici pachu koní a hromad hnoje zahušťoval kouř z trusu páleného na ohních a pach nemytých lidských těl, kyselého piva, odpadků a latrín. Korunu té bédné atmosféře dodával omračující zápach nepohřbených lidských těl.

Taita ucítil i stopy nemoci. Tušil, o jakou chorobu jde, ale teprve když před jeho koněm spadl nějaký člověk a donutil ho prudce zastavit, věděl to jistě. Bledou tvář nešťastníka hyzdily růžové skvrny. Rázem mu svítilo, proč Apepi tak dlouho otál se završením svého vítězství u Abnubu. Pochopil, proč ještě neposlal své válečné vozy k Thébám, které mu byly prakticky vydány na milost.

Dojel na úroveň Troka a tiše se ho zeptal: „Pane, jak dlouho už vaše jednotky decimuje mor?“

Trok rázně zastavil. „Kdo ti to řekl, čaroději?“ zeptal se zhurta. „Patří i tahle prokletá nemoc k jednomu z tvých kouzel?“ Nečekal na odpověď a vyrazil kupředu.

Světlo zesílilo a hustým závojem mlhy nad řekou prosvítlo mdlé slunce. Jeho paprsky propůjčovaly scéně přízračný vzhled. V mazlavém bahně nedávné záplavy se vlekla zvířata a lidé proměnění v temné démonické stíny.

Potkali první z pohřebních vozů. Vojáci kolem Taity si cípy plášťů spěšně zakrývali nosy a ústa před pachem, který vydávala kára vrchovatě naložená mrtvolami. Trok patami přinutil koně ke klusu, aby povoz rychleji předjel, jenže řada povozů před ním vezla stejný náklad.

O kus dál projížděli kolem kremačních polí, kam káry přivázely svá děsivá břemena. V tomto kraji bylo dřevo vzácné a plameny kremačních hranic nebyly dost silné, aby hromady těl spolehlivě pohltily. Ohně prskaly a blikaly a tuk prýstící z rozkládajících se tkání vydával mraky černého olejovitého kouře, který při vdechnutí vytvářel v ústech odporný slizký povlak.

Kolik mužů asi mor zahubil? uvažoval Taita. A kolik jich padlo v boji s naší armádou?

Mor jako černý přízrak provázel tažení každé armády.

Apepiho vojsko žilo už mnoho let v táborech plných krys, supů a mrchožravých čápů marabu. Muži plní vši a blech se mačkali ve vlastní špíně, jedli zkaženou potravu a pili vodu ze zavodňovacích kanálů, kam prosakovaly hnilobné látky z

hrobů, latrín a hromad hnoje. Nebylo divu, že se v takových podmínkách moru náramně dařilo.

Blíž k Bubasti táborů přibývalo. Stany, přístřešky a brlohy se tísnily u samých zdí a příkopů města proměněného v kasárna. Ti šťastnější z nemocných leželi pod přístřešky z palmových listů, které poskytovaly aspoň nějakou ochranu před spalujícím sluncem. Jiní zůstali v rozšlapaném bahně polí ponechaní na pospas žízni a živlům. Mrtví se mísili s umírajícími a zranění v boji leželi vedle postižených úplavici.

Léčitel jako Taita mohl sotva nějak pomoci. Vojáci byli odsouzeni už samotným svým množstvím. Jak by mohl jedinec pomoci takovému obrovskému davu? A kromě toho to byli nepřátelé Egypta. Kdyby uzdravil jen jediného Hyksóse, pomašlují na Théby o jednoho víc. Vrhne do jeho milovaného města a bude tam pálit, loupit a znásilňovat. Navíc Taita nepochyboval, že tu pohromu na ně seslali bohové.

V samotné pevnosti nebyla situace o mnoho lepší. Oběti moru ležely tam, kde je zákeřná choroba sklátila, a krysy spolu s toulavými psy je ohryzávali. A nejen mrtvolky.

Napadali i nemocné, kteří se už nedokázali bránit.

Apepi umístil svůj štáb v jedné z největších budov v Bubasti, rozlehlém paláci v centru města postaveném z nepálených cihel. Sluhové u brány se jim postarali o koně a jeden z nich Taitovi odnesl sedlové brašny. Trok ho vedl přes nádvoří a temné haly, kde v bronzových nádobách vonělo kadidlo a santalové dřevo, ale i zde zněly nářky nemocných a téměř v každém rohu ležela nějaká postava.

Stráž, která je zastavila před bronzovými dveřmi v zadním traktu budovy, poznala Troka a nechala je projít.

Za dveřmi se nalézaly Apepiho soukromé příbytky.

Na zdech visely vzácné koberce a nábytek z cizokrajných dřev zdobila perleť a slonovina. Každý jednotlivý kus pocházel z vyloupených egyptských paláců a chrámů.

Trok odvedl Taitu do malého, přepychově zařízeného předpokoje, kde mu služby nabídly šerbet s talířem datlí a granátových jablek. Taita usrkával nápoj, ale ovoce jen ochutnal. V jídle i pití býval celý život střidmý.

Čekání se vlekl. Sluneční světlo pronikající jediným vysokým oknem putovalo po protější zdi a vytrvale odměřovalo běh času. Taita ulehl na koberec, pod hlavu si dal brašny a dřímál. Při každém hluku se okamžitě probudil.

Čas od času uslyšel za stěnou ženské vzlyky a kvílivý nářek.

Konečně se na chodbě ozvaly těžké kroky a na prahu stanul urostlý muž. Suknici z karmínového plátna měl přepásanou zlatým řetězem a jeho nahou hrudkryl porost prošedivělých chlupů hustých jako medvědí srst. Mužův oděv doplňovaly sandály a lesklé kožené chrániče holení. Jeho silné paže brázdily nespočetné jizvy. Některé, hedvábně bílé, zůstaly jako památka po zcela zhojených ranách z bitev a jiné, novějšího data, ještě neztratily zlobně fialovou barvu. Husté prošedivělé vlasy měl neupravené a jeho vousy postrádaly obvyklé barevné stužky. Černé mužovy oči působily dojmem očí šilence a skobovitý nos i silné rty měl pokřivené jako při bolesti.

„Ty jsi lékař Taita,“ řekl silným hlasem bez cizího přízvuku. Narodil se v Avarisu a z egyptské kultury i životního stylu mnohé převzal.

Taita věděl, s kým má tu čest. Pro něj to byl krvavý barbar, nepřítel jeho země a faraona. Musel se přemáhat, aby odpověděl klidným hlasem. „Jsem Taita,“ potvrdil Apepiho slova.

„Slyšel jsem hodně o tvém umění. Právě bych z něj něco potřeboval. Pojď se mnou.“

Taita si přehodil brašny přes rameno a následoval hyksóského krále. V sloupořadí na ně čekal Trok s houfem ozbrojenců, kteří ho obštoupili a vedli hlouběji do paláce.

Pláč, který se před nimi ozýval, sílil. Na konci chodby

Apepi rozhrnul závěs a vstřčil Taitu dovnitř.

V přeplněné komoře dominoval sbor kněží z avariského chrámu bohyně Isis. Taita jen ohrnul rty, když na hlavách kněží spatřil čelenky z volavčího peří. Za zpěvného zařikávání chřestili sistry nad nádobou s ohněm a vypalovacími železy.

Taitovy profesionální spory s těmito podvodnými felčary už trvaly celé dvě generace.

Kromě léčitelů se kolem lůžka nemocného shromáždily dvě desítky jiných osob. Tísnili se tam dvořané, armádní důstojníci, písaři a úředníci. Všichni se tvářili vážně jako při pohřbu, ale o chlapce na lůžku pečovala jen jediná osoba. Dívka se nezdála být o mnoho starší než její pacient a Taita odhadl její věk na třináct, možná čtrnáct let.

Onývala chlapce houbou namočenou v meděné míse s teplou parfémovanou vodou.

Taitovi stačil jediný pohled, aby poznal, že je překvapivě krásná. Z výrazu její rozhodné inteligentní tváře a zkušených pohybů hbitých rukou bylo zřejmé, že má o nemocného chlapce eminentní zájem.

Chlapec byl dobře stavěný, ale nemoc jeho tělo zdecimovala.

Zpocenou kůži poznamenala typická stigmata moru a na prsou, tam, kde mu kněží bohyně Isis pouštěli krev a vypalovali rány, zůstaly zanícené jizvy. Husté černé vlasy promáčené potem mu visely do čela a jeho oči, zapadlé v temných švestkově modrých důlcích, se leskly horečkou. Chlapec dění kolem sebe nevnímá.

Apepi přistoupil k lůžku a bezmocně shlédl na dítě. „To je můj nejmladší syn Khyan. Jestli mu nepomůžeš ty, mágu, podlehne moru.“

Khyan zasténal z agonie a s koleny přitáženými k hrudi se převálil na bok. Ze sevřených pŮlek jeho úzkého zadku vyprskla směs tekutých výkalů a krve. Dívka, která o něj pečovala, mu okamžitě zadek otřela plenou a beze známek odporu očistila i maras z prostěradla. Z rohu se znovu ozval chór léčitelů. Za kvílivých zvuků velekněz vytáhl ze žhavého uhlí kleště a zamířil s nimi k posteli.

Taita mu vyšel vstříc a svou dlouhou holí mu zahradil cestu. „Odstup!“ zasyčel. „Už jsi se svými řezníky napáchal škody dost.“

„Musím z těla vypálit horečku,“ protestoval kněz.

„Pryč!“ opakoval Taita výhrůžně a obrátil se k ostatním v místnosti. „Všichni ven!“

„Znáš tě dobře, Taito. Jsi rouhač! Společník démonů a zlých duchů!“ Velekněz zůstal na svém místě a hrozivě mával

rozžhaveným nástrojem. „Nebojím se tvé magie.

Tady nemáš žádné právo. Princ je moje záležitost.“

Taita odstoupil a hodil berlu knězi pod nohy. Muž vykřikl a uskočil zpět, protože dřevo se začalo kroutit a syčet.

Had, který se plazil ke knězi, náhle vztyčil hlavu a mezi jeho úzkými pysky vystřelil kmitající rozeklaný jazyk.

U dveří okamžitě nastala panická tlačence. Dvořané, hodnostáři i kněží si bezohledně razili cestu ven, jen aby byli co nejdřív z místnosti pryč. Velekněz ve spěchu převrhl nádobu s ohněm a bosý poskakoval mezi žhavými uhlíky. Ječel přitom jako pominutý.

V několika vteřinách byla místnost prázdná. Zůstal jen

Apepi a dívka u lůžka. Taita se sklonil a zvedl svíjejícího se hada za ocas. Okamžitě se mu v ruce proměnil v nehybnou hůl. Namířil s ní na dívku.

„Kdo jsi?“ zeptal se.

„Jsem Mintaka a to je můj nejmladší bratr Khyan.“

Vztáhla ruce k chlapcově zpocenému čelu, jako by ho chtěla chránit, a vzdorně zvedla bradu. „Dělej, co chceš, mágu, ale já ho neopustím.“ Rty se jí chvěly a oči jí hrůzou narostly. Očividně ji děsila Taitova pověst i hadí hůl, která na ni mířila. „Nebojím se tě,“ dodala, ale pro jistotu obešla postel, aby ji od Taity dělila aspoň nějaká překážka.

„Dobře,“ připustil Taita. „Budeš mi pomáhat. Kdy bratr naposled pil?“

Dívce chvíli trvalo, než se vzpamatovala. „Dnes ráno.“

„Ti šarlatáni ani nepoznají, že chlapec umírá žízni.

Vždyť stratil většinu tělesných tekutin,“ bručel Taita a přičichl k obsahu měděného džbánu stojícího u postele.

„Tohle je plné kněžského jedu a morové nákazy.“ S těmi slovy hodil nádobu na stěnu. „Jdi do kuchyně a přines jiný.

Ujisti se, že je čistý, a naplň ho vodou ze studny. Ne z řeky.

A pospěš si, děvče!“ Dívka odběhla a Taita otevřel brašnu.

Za chvíličku se Mintaka vrátila se džbánem plným čisté vody. Taita připravil nápoj z bylin a povařil ho nad žhavým dřevěným uhlím.

„Pomoz mi to do něj dostat,“ poručil dívce, když obsah zchladl. Ukázal jí, jak má chlapci přidršet hlavu a masírovat hrdlo, zatímco sám mu odvar po kapkách naléval do úst. Po chvíli už Khyan volně polykal.

„Čím můžu přispět já?“ zeptal se král.

„Můj pane, tohle není nic pro tebe. Ty umíš líp ničít než léčit,“ odpověděl Taita bez ohlednutí. Po delší chvíli ticha klapot bronzových sandálů ohlásil králův odchod.

Mintaka záhy ztratila z Taity strach úplně a ochotně mu pomáhala. Zdálo se dokonce, že dokáže vycítit, co bratr potřebuje. Než Taita připravil další dávku lektvaru, podařilo se jí dostat do chlapcova hrdla všecek lék, aniž rozlila jedinou kapku. Když mu pak natřela rány na hrudi hojivou masť, společně Khyana zabalili do prostěradla nasáklého vodou ze studny, aby tělo rozpálené horečkou ochladilo.

Když dívka po chvíli opět přišla k lůžku, Taita ji vzal ruku a obrátil ji dlaní vzhůru. Mintaka se snažila ruku vyprostit, ale stařec ji nepustil, dokud neprohlédl její zápěstí. „To nejsou morové skvrny,“ hájila se s uzarděním.

„To jsou jenom kousance od blech. Palác se jimi přímo hemží.“

„Kde blecha kousne, tam následuje mor,“ poučoval ji

Taita. „Svleč si šaty.“

Mintaka bez váhání vstala a nechala oděv sklouznout na kotníky. Její štíhlé ohebné tělo nepostrádalo sílu a mělo atletické proporce. Na konci růžových pupenů ňader drze trčely hroty zralých moruší a mezi štíhlými pohlednými stehny už začínal rašit měkký trojúhelník chmýří.

Z plochého dívčina břicha vyskočila blecha. Taita ji zručně lapil a rozdrtil mezi nehty. Kolem půvabně nakřčeného pupku dívky zůstal po hmyzu řetězek růžových bodů.

„Otoč se!“ Dívka poslechla. Další blecha jí běžela po zádech dolů k hlubokému zářezu zaoblených hýždí. Taita ji chytil a lesklý bleší krunýř bez meškání nehty rozdrtil.

Zbyla z něj jen růžová skvrnka.

„Jestli se těch mřavých bestii nezbavíš, bude o jednu oběť moru víc.“ Poslal dívku do kuchyně pro mísu s vodou, nad ohřívacem v ní povařil sušené fialové květy pyretra a odvarem ji tělo natřel od hlavy až k patě. Stihl přitom zlikvidovat dalších pět či šest blech, které se snažily uniknout pronikavě vonící substancí.

Mintaka pak seděla vedle Taity a sušila se. S drkotajícími zuby pomáhala vybírat ze švů šatu poslední bleší nájemníky a jejich vajíčka.

Než přišla noc, Khyan se zbavil obsahu svých střev ještě několikrát, ale intervaly mezi jednotlivými případy se prodlužovaly a stolice byla bez krve. Taita přičichl k výkalům pach nemoci zřetelně slábl. Znovu chlapci podal vítažek z bylin, tentokrát už silnější, a donutil ho vypít další džbán studniční vody. Příštího rána horečka ustoupila a Khyan ležel mnohem klidněji. Dokonce se i vymočil, což Taita považoval za dobré znamení. Tmavě žlutá tekutina ještě stále silně čpěla, ale když chlapec po hodině močil znovu, barva byla bledší a pach přijatelnější.

„Podívejte, můj pane,“ vykřikla Mintaka a pohladila bratra po tváři. „Rudé skvrny blednou a kůže se zdá být chladnější.“

„Máš hojivý dotyk rajske nymfy,“ pochválil ji Taita, „ale nezapomínej na vodu. Džbán je prázdný.“

Odběhla do kuchyně a obratem byla zpátky s vrchovatou nádobou. Když bratrovi dávala pít, začala zpívat hyksóskou ukolébavku. Taitu dojala čistota a něžnost jejího hlasu.

Poslouchej vítr šumící v trávě, miláčku můj, spi, spi, spi.

Slyš líbezný zpěv řeky, mé malé dítě, sni, sni, sni.

Taita pozoroval Mintčinu tvář. Byla poněkud široká s vystouplými lícními kostmi a trochu širokými ústy.

typické hyksóské rysy nezapřely ani plné rty a silně vyklenutý nos. Žádný z tvarů nebyl sám o sobě dokonalý, ale každý měl svůj půvab a navzájem se vhodně doplňovali.

Její oči tvaru mandlí pod klenutým černým obočím byly přímo úžasné. Celkový dojem vylepšoval dlouhý krk a svěží živý výraz. Je to zvláštní krása, pomyslel si Taita, ale přesto je krásná.

Přestala zpívat, usmála se a vypískla: „Podívej, probouzí se.“

Khyan měl oči otevřené a pozoroval sestru.

„Tak ses k nám vrátil, ty náš malý nezbedo?“ Při úsměvu odhalila zářivě bílé, téměř hranaté zuby. „Tys nám ale nahnal strachu. Už to nikdy nesmíš opakovat.“ Dalším úsměvem se snažila zaplašit slzy, které jí náhle vběhly do očí.

Taita zvedl zrak od mladého páru a na prahu uviděl robustní postavu Apepiho. Nevěděl, jak dlouho už tam tak stál a pozoroval, co se v komoře děje. Ale král jen pokyvl hlavou a beze slova zmizel.

Toho večera se už Khyan s pomocí sestry dokázal posadit a vypít polévku z misky, kterou mu podržela u rtů. Za dva dny zmizela i vyrážka.

Třikrát nebo čtyřikrát denně Apepi synka navštěvoval.

Khyan byl ještě stále příliš slabý a nedokázal vstát, ale kdykoliv se otec objevil, syn se na znamení úcty dotkl srdce a rtů.

Pátého dne se vypotácel z postele a pokoušel se před otcem pokleknout, ale Apepi ho zastavil a uložil zpátky na lůžko. Dokonce ani teď nemínil plýtvatcity. Neměl chlapci co říct a odešel. Ve dveřích se zastavil, otočil se k Taitovi a nepatrným pokynem hlavy mu naznačil, aby ho následoval.

Bděli sami na vrcholu nejvyšší věže paláce. Museli zdolat dvě stě schodů, než tam vylezli, ale odměnou jim byl překrásný výhled na řeku a dobytou citadelu Abnub. Necelou stovku mil proti proudu Nilu ležely Théby.

Apepi poslal hlídky dolů, aby mohli hovořit beze svědků, a hleděl na tok velké řeky. Byl v plné válečné zbroji včetně prsního štítu a tvrdých kožených chráničů holení.

Pás jeho meče zdobily zlaté růžice a ve vousech spletených do cůpků měl zapletené stužky stejné barvy, jakou měla jeho slavnostní karminová zástěra. V prošedivělých vlasech se mu na čele provokativně típyl zlatý uraeus koruna se supem a kobrou.

Taitu nepředstavitelně dráždilo, že tento ničitel a vetřelec se považuje za vládce celého Egypta a nosí posvátné znaky královské moci. Přesto zůstal klidný. Snažil se naladit na Apepiho myšlení a uhádnout jeho záměry. Ale byly tak spletené a ďábelské, že se v nich nedokázal vyznat.

Dobře ale vycítil jejich sílu a moc, která z Apepiho dělala tak strašného protivníka.

„Aspoň něco z toho, co se o tobě povídá, je pravda,“ prolomil Apepi dlouhé mlčení. „Jsi lékař- s velkými zkušenostmi.“ Taitadál mlčel.

„Dokážeš svým kouzlem uzdravit mou armádu postiženou morem, jak jsi to předvedl u mého syna?“ zeptal se.

„Zaplatím ti lak zlata. Tolik, kolik unese deset silných koní.“

Taita se smutně usmál. „Můj pane, kdybych takové kouzlo znal, mohl bych si z pouhého vzduchu vyčarovat třeba sto laků zlata a nemusel bych se namáhat s léčením tvých hrdlořezů.“

Apepi otočil hlavu a vrátil Taitovi úsměv, jenže to nebyl úsměv veselý a nebudil důvěru. „Kolik je ti let, čaroději?“

Trok říká, že dvě stě. Je to pravda?“

Taita se tvářil, jako by nic neslyšel. „Jaká je tvá cena, čaroději?“ pokračoval Apepi. „Když ne zlata, co jiného ti můžu nabídnout?“ Byly to jen řečnické otázky a král ani nečekal na odpověď a odešel k severnímu okraji věže. Stál tam, ruce zaťaté v pěst, a hleděl na tábory svých mužů a na kremační pole za nimi. Hranice stále hořely a kouř z nich se nesl nízko nad zemí a za řekou se rozplýval v poušti.

„Zvítězil jsi, můj pane,“ začal Taita tiše, „ale dobře zvaž počty svých mrtvých. Faraon zesílí a přeskupí své síly dřív, než se mor spálí sám a tvoji muži budou zase schopni boje.“

Apepi rozmrzele zatřásl hlavou, jako když se lev zbavuje dotěrných much. „Tvá zarputilost mě dráždí, čaroději.“

„Ne, pane. To ne já, ale pravda a logika věcí tě dráždí.“

„Nefer Seti je děčko. Porazil jsem ho jednou, porazím ho zase.“

„Mnohem horší pro tebe je skutečnost, že v jeho armádě není mor. A tvoji špehové ti určitě řekli, že faraon má pět legií v Asuánu a další dvě v Asyutu. Už jsou na řece a plují po proudu na sever. Budou tady dřív, než nastane nový měsíc.“

Apepi tiše zavrčel, ale neodpověděl, a Taita neúprosně pokračoval: „Za šedesát let války obě království strašně vykrvácela. Budeš pokračovat v dědictví svého otce Salitise a zůstane za tebou dalších šedesát let krveprolití? A tvůj syn to zdědí po tobě?“

Hyksóský vládce se otočil a zamračil. „Netlač na mě příliš tvrdě, starče, a neurážej mého otce, božského Salitise.“

Po pauze dostatečně dlouhé, aby vyjádřil svou nelibost,

Apepi pokračoval: „Jak dlouho ti potrvá, než zařídíš vyjednávání s tím vaším tak zvaným regentem Horního Egypta, tím Najou?“

„Jestli mi umožníš bezpečný průchod přes své linie a zajistíš mi rychlou galéru, můžu být v Thébách za tři dny.

Návrat po proudu bude ještě rychlejší.“

„Pošli s tebou Troka, doprovodí tě na loď. Vyřídí Najovi, že se s ním setkám v chrámu Háthor na západním břehu Nilu v Perra za Abnubem. Znáš to tam?“

„Velice dobře, můj pane,“ zněla Taitova odpověď.

„Tam si můžeme promluvit. Ale pověz mu, ať z mé strany nečeká nějaké velké ústupky. Já jsem vítěz a on je poražený. Můžeš jít.“

Taita se neměl k odchodu.

„Můžeš jít, čaroději,“ propustil ho Apepi podruhé.

„Faraon Nefer Seti je skoro stejně starý jako tvá dcera Mintaka,“ nenechal se Taita odbýt. „Možná bys ji rád vzal do Perra s sebou.“

„Proč?“ Apepi si starce podezíravě měřil.

„Spojení tvé dynastie s dynastií tamosovských faraonů by mohlo oběma královstvím zajistit trvalý mír.“

Apepi si hladil stužky ve vousech, aby zakryl úsměv.

„Při Seuethovi, čaroději, ty intrikuješ stejně dobře, jako mícháš lektvary. Ale teď už běž, než mě rozzlobíš víc, než snesu.“

Staletí starý chrám bohyně Háthor byl postaven za vlády faraona Sehartaweho. Vysekali ho ve skalnaté stráni nad řekou a během času k němu každý další faraon něco přistavil. Kněžkám chrámu, bohatému a vlivnému společenství, se nějakým způsobem podařilo přežít dlouhou civilní válku vedenou mezi oběma královstvími.

V těžkých časech dokonce prosperovaly.

Kněžky ve žlutých šatech se shromáždily na chrámovém nádvoří mezi dvěma mohutnými sochami. Jedna z nich představovala Háthor jako strakatou krávu se zlatými rohy, druhá pak její lidskou podobu, vysokou krásnou ženu s rohy, korunou a zlatým slunečním diskem na hlavě.

Suita faraona Nefera Setiho vyšla z východního křídla a za zpěvu kněžek chřestících Bistry zaplnila východní část prostranství. Dvořané krále Apepiho současně vyšli na nádvoří ze západní kolonády. Pořadí příchodu na mírovou konferenci se stalo tak ožehavým tématem, že jednání málem skončilo dřív, než vůbec začalo. Tomu, kdo vstoupí první, by připadla prestiž a postavení držitele moci, zatímco druhý přichází by se ocitl v pozici žadatele, který prosí o mír.

Žádná strana se této výhody nechtěla vzdát.

Nakonec Taita přišel s návrhem, aby obě delegace vešly současně. fakticky přitom vyřešil i spornou otázku, jaké znaky královské moci protagonisté ponесou. Oba se vzdají dvojité koruny. Apepimu zůstane červená koruna Dolního Egypta zvaná deshred a Nefer Seti se omezí na bílou korunu

Horního Egypta hedjet.

Družiny obou vládců naplnily prostorné nádvoří a zarputile na sebe hleděly. Fyzicky je sice dělilo jen pár kroků, ale hořkost a nenávisť šedesáti let bojů mezi ně postavila mocnou bariéru.

Nepřátelské ticho rozbila hlučná fanfára beraních rohů a hřmění bronzových gongů. To byl signál pro panovníky, aby vystoupili z protilehlých křidel chrámu.

Lord Naja a faraon Nefer Seti slavnostně usedli na trůny s vysokými opěradly. Princezny Merykara a Hesperet je pokorně následovaly a jako Najovy snoubenky usedly u nohou jeho trůnu. Obě dívky byly tak silně nalíčené, že jejich tváře bez výrazu připomínaly tvář bohyně Háthor, v jejímž stínu seděly.

Ve stejný okamžik se hyksóská královská rodina vynořila z opačného křídla chrámu. Apepi, kráčeující v čele, měl na sobě plnou bojovou vísť, jak se na pravého válečníka slušelo. Jeho osm synů ho následovalo. Jenom nejmladší Khyan chyběl, protože se z nemoci ještě nezotavil natolik, aby mohl cestovat po řece. Stejně jako otec byli synové oděni do pancířů a pochodovali neméně rázným a statečným krokem.

Otřesná sebranka krvežíznivých barbarů, napadlo Taitu, když je z místa nedaleko Neferova trůnu pozoroval.

Apepi přivedl z mnoha svých dečr jen jedinou - Mintaku. Její krása zářila v houfu bratrů jako pouštní růže v houštině pichlavých kaktusů. Mintaka poznala Taitovu hubenou postavu se stříbrnými vlasy a tvář jí rozsvítil úsměv takjasný, jako by slunce na okamžik proniklo plátnem kryjícím nádvoří. Nikdo z Egyptůanů ji doposud nespátlil a jejich řadami letěly šeptané poznámky. Nebyli na nic podobného připraveni. O hyksóských ženách panovala představa, že jsou stejně stavěné jako jejich muži a dvojnásobně ošklivé.

Faraon Nefer Seti se nahnul kupředu a navzdory vážné atmosféře si začal potahovat ušní boltec trčící zpod bílé koruny, která se podobala lahvi. Taita se už dlouho snažil zbavit ho tohoto zlozvyku, ale dosáhl jen toho, že se k němu Nefer uchýlil pouze v okamžicích, když byl rozrušený nebo něčím silně zaujatý. Taita už Nefera neviděl přes dva měsíce - Naja je držel odděleně od chvíle, co se vrátil z návštěvy Apepiho v Bubasti -, ale znal chlapce natolik, že dokázal snadno číst jeho myšlenky. Vycítil, že se Nefer ocitl ve víru povzneseného vzrušení, jaké se ho zmocňovalo, když zahlédl gazelu, která se blížila na dostřel jeho šípu, nebo se chystal nasednout na nezkraceného hřebečka. Podobně tomu bývalo, když vypustil sokola a sledoval, jak se střemhlav řítí na volavku.

Zatím ho ale neviděl podobně reagovat v přítomnosti osoby opačného pohlaví. Na ženy, a dokonce i na sestry se vždycky díval s královským pohrdáním. Neuběhl ani rok od chvíle, co se ocitl v obtížných vodách puberty, a většinu toho času strávil s Taitou v divočině Vebel Nagary, kde nebylo nic, co by upoutalo jeho pozornost tak jako Mintaka. Taita byl pyšný na to, co dokázal s tak malým úsilím.

Kdyby zjistil, že Nefer vůči hyksóským dívkám chová silné antipatie, zkomplikovalo by to jeho plány a oba by se ocitli v nebezpečí. Pokud se ti dva vezmou, Nefer se stane

Apepiho zetěm a bude pod jeho ochranou. Dokonce ani

Naja nemohl riskovat urážku někoho tak mocného a nebezpečného, jako byl Apepi. Mintaka by tak nevědomky chránila Nefera před Najovými ambiciozními machinacemi.

Taita už jen proto ten svazek podporoval.

Během krátkého času, kdy se spolu s Mintakou starali o jejího bratra, vzniklo mezi nimi pevné přátelství. Taita odpověděl drobnou úklonou a úsměv jí vrátil. Mintaka si pak se zájmem prohlížela ženy egyptských šlechticů. Už o nich hodně slyšela, ale viděla je poprvé. Okamžitě si všimla Hesperet a ženským instinktem neomylně vytušila, že vidí dívku stejně atraktivní, jako je sama, a proto potenciální budoucí rivalku. Hesperet na ni reagovala přesně stejným způsobem. Vyměnily si krátký povýšený a vzájemně nepřátelský pohled. Následně Mintacíny oči spočinuly na impozantním zjevu lorda Naji. Fascinoval ji.

V porovnání s jejím otcem a bratry vypadal přímo nádherně.

Zářil zlatem a drahokamy a jeho šat oslňoval čistotou. Zdálo se jí, že i na tu dálku cítí vůni jeho parfému, jako by stála na stráni porostlé divokými květy. Líčidla mu tvář proměnila v masku, z níž hleděly oči podmalované uhlem. Nemohla se ale zbavit pocitu, že je to fatální krása jedovatého hada nebo nebezpečného hmyzu. Zachvěla se a obrátila pozornost k postavě sedící vedle regentova trůnu.

Faraon Nefer Seti ji pohledem přímo hltal, až jí to málem vyrazilo dech. První ji upoutala zeleň jeho očí.

Chtěla se přestat dívat, ale nemohla a začala rudnout.

S korunou na hlavě a s umělou brádkou vypadal nesmírně vznešeně. Náhle se na ni Faraon po očku mile usmál a v tu chvíli byla jeho tvář- tak chlapecká a přitažlivá, že zčervenala ještě víc. S velkým úsilím od něj odtrhla zrak a s přehnaně velkým zájmem si prohlížela sochu Bohyně Háthor.

Trvalo jí nějakou chvíli, než se zase ovládla. Mezitím regent Horního Egypta lord Naja začal řečnit. Odměřeným tónem pozdravil Apepiho. Diplomatically ho oslovil jako krále Hyksosů, ale pečlivě se vyhnul jakékoliv zmínce o jeho nárocích na egyptská území. Mintaka upřeně sledovala

Najovy rty, jenže stále cítila Neferův pohled. Umínila si, že už se na něj nepodívá.

Lord Naja mluvil nudným monotónním hlasem, až to nakonec nevydržela a koutkem oka krátce na Nefera pohlédla. Byla si jistá, že se okamžitě přestane dívat, ale jeho oči na ní stále visely a jiskřily tichým smíchem.

Učarovaly jí. Sama nebyla plachá, ale tentokrát se usmála váhavě a cudně a tváře jí znovu zahořely. Sklopila oči, hleděla na své ruce v klíně a kroutila si prsty, dokud jí nedošlo, že se to na princeznu nehodí. Nefer už ji začínal zlobit.

Rušil její klid a uváděl ji do rozpaků. Je to jen vzácný egyptský floutek. Kterýkoliv z mých bratrů je mnohem mužnější a dvakrát tak hezký, namlouvala siv duchu. Snaží se ze mě udělat hlupačku, když na mě hledí takovým neomaleným způsobem. Už na něj ani nepohlédnu. Vůbec si ho nebudu všimnout, rozhodla se a její odhodlání vydrželo do konce.

Najovy řeči. Když Naja skončil, vstal její otec, aby mu odpověděl.

Přes husté černé řasy znovu úkosem pohlédla na Nefera.

Sledoval jejího otce, ale v okamžiku, kdy se její pohled dotkl jeho tváře, oči mu zase sklouzly k ní. Pokusila se udržet přísný odmítavý výraz, ale jen se usmál, rty se jí zachvěly potlačovaným smíchem. Ve skutečnosti je stejně hezký jako některý z mých bratrů, připustila a znovu krátce vzhledla. Možná jako kterýkoliv z nich. Hleděla zpátky do klína a uvažovala o svém posledním zjištění. Asi je hezčí než všichni dohromady včetně Rugy. Okamžitě si uvědomila, že v myšlenkách svého nejstaršího bratra zradila, a svůj názor poopravila. Jiným způsobem, samozřejmě.

Nenápadně pohlédla na Rudu. S opentlenými vousy a temným obočím vypadal jako opravdový válečník. Ruga je pohledný muž, připustila omluvně.

Zdálo se, že Taita Mintaku nesleduje, ale přitom mu neušel jediný odstín tajných výměn mezi ní a Neferem.

Taita ovšem viděl víc. lord Trok, Najův bratranec, stál blízko za Apepiho trůnem, téměř na dosah od Mintaky.

Ruce se zlatými nátepičkami měl založené na hrudi, přes rameno mu visel zakřivený luk, přes druhé pozlacený toulec a na krku řetězy Zlata chvály a Zlata chrabrosti. Hyksosové přejali válečná vyznamenání a řády Egyptanů stejně jako jejich víru a zvyky. Trok hyksoskou princeznu pozoroval s výrazem, který nešlo jednoduše dešifrovat.

Další krátkou výměnu pohledů mezi Neferem a Mintakou Hyksos doprovodil temným, zamračeným pohledem.

Taita přímo cítil jeho zlobu a žárlivost a měl stejný pocit, jako když na obzoru naroste horký výhrůžný mrak khamsin.

-saharské písečné bouře. S tím jsem nepočítal, přiznal siv duchu Taita. Je Trokův zájem o Mintaku romantického, nebo politického charakteru? „touží po ní, nebo ji považuje za pouhý žebřík k moci? V obou případech je to něco nového a nebezpečného, s čím bude třeba počítat.

Pozdravné projevy skončily a nic podstatného se neřeklo.

Skutečné jednání o míru proběhne na zítřejším tajném zasedání. Obě strany vstaly ze svých trůnů a vyměňovaly si poklony a pozdravy. Gongy a beraní rohy spustily zvučnou fanfáru a delegace se začaly rozcházet.

Taita hleděl za odcházející delegací Hyksosů. Apepi se svými syny už zmizel za vstupem strážným vysokými žulovými sloupy s identickými kravskými hlavami na vrcholech. Mintaka se naposled ohlédla a následovala otce a bratry. Ani lord Trok, který šel kousek za ní, neopomněl věnovat Neferovi krátké ohlédnutí. Šípy v toulci mu přitom tiše zachrastily a Taitu zaujalo jejich barevné peří. Na rozdíl od běžných kožených toulců, Trokovo ceremoniální pouzdro na šípy pokrývaly zlaté listky. Jeho horní konec byl otevřený a nad Trokovým ramenem z něj trčely opeřené konce šípů.

Červená, zelená a žlutá barva per Taitovi připomněla cosi zlého, a tak na ně hleděl, dokud Trok neprošel bránou.

Taita se vrátil do chrámového přístavku, kde mu na dobu trvání mírové konference přidělili kamennou celu. Na dvoře bylo horko, a tak se zchladil několika doušky šerbetu. Stál u okna a pozoroval hejno pestře zbarvených snovačů a sýkor poskakujících na dlážděné terase pod ním. Začal je krmit drceným prosem durha a ptáci mu sedali na ramena a zobali zrnka z jeho spojených dlaní. Přemýšlel o tom, co dopoledne viděl, a kousky nespočetných poznatků získaných během zahajovacího obřadu začal splétat dohromady.

Radost a pohoda z toho, co vzniklo mezi Neferem a Mintakou, byla ta tam, když si vzpomněl na Troka.

Přemýšlel o jeho vztahu k hyksoské princezně a o komplikacích, které můžou nastat, kdyby prosadil své plány týkající se mladého páru.

Proud jeho myšlenek přerušil kradmý stín plížíci se při okraji terasy pod oknem. Jedna z chrámových koček, vyhublý zjizvený kocour s prašivou srstí, číhal na ptáky, kteří na terase zobali proso.

Taita jen přivřel oči, když ho spatřil. Starý kocour se zastavil a podezíravě se rozhlížel. Jeho pohled uvízl na podlaze a zíral na prázdnou kamennou dlaždici před sebou.

Najednou nahrbil hřbet a všechny chlupy se mu zježily. Bez dalšího váhání se otočil, přeběhl terasu a upaloval dál, až k nedaleké palmě. Po jejím kmene bleskově vystřelil do koruny a zastavil se až na nejhořejším listu, kde zůstal žalostně viset. Taita hodil ptákům další hrst prosa a vrátil se ke svým úvahám.

Při nedávné společné cestě měl Trok svůj válečný toulec stále zavřený a Taitu nenapadlo porovnat některý z jeho šípů

s těmi, které našel na místě faraonovy vraždy. Mohl jenom hádat, kolik jiných hyksóských důstojníků používá šipy se stejně zbarvenými pery. Asi jich bude hodně, ale každý z nich by měl mít svůj osoVítý znak. zbývala jen jedna cesta, jak dokázat spojení Troka s vraždou faraona

Tamose. Bude muset prohlédnout jeden z jeho šípů, jenže nevěděl, jak to udělat, aby nevzbudil Trokovo podezření.

Hlasy na chodbě před celou ho vyrušily z úvah. Jeden z nich byl mladý a jasný a Taita ho okamžitě poznal. Zbylé dva, drsné a hrubé, zčásti prosily a zčásti protestovaly.

„Lord Asmor vydal zvláštní příkaz=“

„Nejsem snad faraon? A vy nejste povinni mě poslouchat?“

Chci navštívit mága a neopovazujte se mi v tom bránit.

Ustupte! Oba!“ Nefer měl hlas pevný a rozhodný. Nejistý pubertální tón byl pryč, mluvil jako muž.

Mladý sokol roztahuje křídla a ukazuje pařáty, pomyslel si Taita a odvrátil se od okna. Cestou ke dveřím si očistil ruce od prosného prachu, aby mohl svého krále přivítat.

Nefer rázně odhrnul dveřní závěs a vešel dovnitř. Dva ozbrojení strážci ho váhavě následovali a rozpačitě zůstali stát ve dveřích. Nefer je ignoroval a s rukama v bok se obořil na starce.

„Taito, jsem s tebou velice nespokojený.“

„To mě mrzí, Veličenstvo.“ Taita vystříhl hlubokou poklonu. „V jakém směru, jsem se tě dotkl?“

„Vyhýbáš se mi. Kdykoliv pro tebe pošlu, řeknou mi, že jsi pryč. Jednou na nějaké tajné misi u Hyksósů, jindy jsi pryč zase odešel do pouště a podobné nesmyslné kecy.“

Nefer se mračil, aby zakryl radost ze setkání. „Potom z ničeho nic odněkud vyskočíš, jako bys ani nikam neodešel, ale pořád na mě kašleš. Dokonce ses při obřadu ani nepodíval mým směrem. Kde jsi vlastně byl?“

„Veličenstvo, stěny tady mají dlouhé uši.“ Taita očima ukázal na faraonovy tělesné strážce.

Nefer po nich zlostně vyjel: „už nejednou jsem vám kázal odejít. Jestli hned nezmizíte, dám vás oba uškrtit.“

Odtáhl jako zpráskaní psi, ale nezůstaVi daleko. Z chodby za závěsem bylo slyšet jejich reptání a cinkání jejich zbraní.

Taita pokynul hlavou k oknu. „Na řece u mola mám člun. Nechtělo by si Jeho Veličenstvo zarybařit!“ Nevyčkal souhlasu, vyhnul sukně svého chitónu a vyskočil na okenní římsu. Než seskočil na terasu, ohlédl se přes rameno.

Nefer zapomněl na svůj hněv a s radostným úsměvem pospíchal k oknu a hbitě starce napodobil. Jako dva záškoláci utíkající ze třídy se plížili přes terasu a dolů palmovým hájem k řece.

Protože strážný u mola neměl žádné příkazy ohledně mladého faraona, zasalutoval a uctivě ustoupil stranou.

Nasedli do malého rybářského člunu a odrazili od břehu.

Taita zamířil do nízké mezery mezi ostrovy rozvlákněného papýru a za pár minut byli v močálovitých vodách sami, odříznutí od břehu bludištěm skrytých vodních cest.

„Taito, kdes byl celý ten čas?“ Nefer odložil královský tón. „Tolik jsi mi chyběl.“

„Všecko ti povím,“ ujistil oval Taita, „ale nejdřív mi řekni ty, co se s tebou dělo.“

Našli tichý kout krytý ze všech stran rákosem a Nefer líčil, co se mu od posledního jejich soukromého hovoru přihodilo. Podle Najova příkazu ho drželi v pozlaceném vězení bez možnosti vidět kohokoliv z bývalých přátel.

Dokonce se nesměl stýkat ani se svými sestrami a

Merenem. Jedinou jeho zábavou bylo studium svitků z palácové knihovny a jízdy s válečným vozem.

„Bez pečlivého Asmorova dohledu mi Naja nedovolí ani rybařit nebo si zalovit se sokolem,“ stěžoval si hořce.

Nefer ani nevěděl, že se má Taita zúčastnit uvítacího obřadu v chrámu. Uvěřil, že je v Gebel Nagaře, jak mu řekli.

Při první příležitosti, když byli Naja s Asmorem zamčeni na tajné poradě s Apepim, Trokem a dalšími Hyksósy, zastrašil své strážce a spěchal za Taitou.

„Bez tebe je život tak nudný. Mohl bych klidně nudou umřít. Naja už nás nesmí dál držet od sebe. Nemůžeš ho nějak očarovat?“

„Mohli bychom o tom uvažovat,“ vyhnul se Taita obratně požadavku. „Ale teď máme málo času. Až Naja zjistí, že jsme opustili chrám, pošle za námi celou armádu. Musím ti říct svoje novinky.“ Rychle a jen v obrysech Neferovi vypověděl, co za poslední dobu zažil. Řekl mu o příbuzenském vztahu Naji a Troka a popsal mu, jak navštívil místo, kde zemřel faraon Tamos. Nezamřel ani to, co tam objevil.

Nefer ho mlčky vyslechl a při vzpomínce na otcovu smrt mu oči zaplavily slzy. Odvrátil hlavu, zakašlal a hřbetem ruky je setřel.

„Teď aspoň pochopíš, v jakém jsi nebezpečí,“ řekl mu

Taita. „Jsem si jistý, že Naja má s vraždou faraona hodně společného, a čím blíže se dostaneme k důkazům, tím větší nebezpečí nám bude hrozit.“

„Jednou otce pomstím,“ zapřisahal se Nefer chladným, rozhodným hlasem.

„A já ti v tom pomůžu,“ slíbil Taita. „Ale teď tě musím ochránit před Najovou záští.“

„Jak to chceš provést, Taito? utečeme z Egypta, jak jsme plánovali dřív?“

„Ne,“ zavrtil stařec hlavou. „Přirozeně, že jsem o tom uvažoval, ale Naja nás má pevně v hrsti. Kdybychom se pokusili zamířit k hranicím, máme za sebou nejméně tisíc vozů.“

„Co potom můžeme dělat? Ty jsi přece také ohrožený.“

„Ne. Přesvědčil jsem Naju, že nemůže bez mé pomoci uspět.“ Taita popsal komedii, kterou s Najou sehrál v chrámu Bes. Vyprávěl mu, jak Naja uvěřil, že se s ním rozdělí o tajemství nesmrtnosti.

Nefer se zasmál starcově mazanosti. „Tak co tedy plánuješ?“

„Musíme počkat na správný okamžik, ať už k útěku, nebo k možnosti zbavit svět Najovy zlovolné přítomnosti.“

Do té doby tě budu chránit, jak nejlíp dokážu.“

„A jak?“

„Naja mě poslal k Apepimu, abych dohodl tuto mírovou konferenci.“

„Vím, že jsi byl v Avarisu. Řekli mi to, když jsem tě chtěl navštívit.“

„Nejel jsem do Avarisu, ale do Bubasti, kde má Apepi hlavní- válečný stan. Když Apepi souhlasil, že se sejde s Najou, podařilo se mi ho přemluvit, aby mír zpečetil sňatkem své dcery s tebou. Až budeš pod ochrannými křídly Apepiho, Najův nůž to otupí. Nebude si moci dovolit mír porušit, protože by zemi uvrhl zpět do občanské války.“

NeFer na Taitu udiveně zíral. „Apepi mi dá svou dceru za ženu?“

„Dá,“ přisvědčil Taita. „Jmenuje se Mintaka.“

„Znáš její jméno,“ ohradil se Nefer vehementně. „Je pojmenovaná podle jedné hvězdy v souhvězdí velkého lovce Oriona.“

„Ano, to je ona,“ přisvědčil Taita. „Ošklivá Mintaka s velkým nosem a směšnými ústy.“

„Není ošklivá!“ vybuchl Nefer a vyskočil, až málem převrhl loďku. „Je nejkrásnější dívka...“ zarazil se, když uviděl Taitův výraz. „Myslím, že je na ni docela příjemný pohled.“ Lítostivě se usmál. „Vždycky mě nachytáš. Ale musíš přiznat, že krásná je.“

„Když se ti líbí velké nosy a směšná ústa.“

Nefer popadl z podlahy mrtvou rybu a hodil ji Taitovi na hlavu. Stařec se sotva stačil sehnout. „Kdy s ní můžu promluvit?“ zeptal se a snažil se, aby to znělo jako příkaz, jehož splnění pro něj není zas až tak důležité. „Mluví egyptsky, že?“

„Ano, mluví egyptsky stejně dobře jako ty.“

„Takže kdy se s ní můžu setkat? Zařídíš to?“

Taita podobnou žádost očekával. „Můžeš princeznu a její doprovod pozvat na lov do močálů. A potom třeba na pi kni k.“

„Ještě dnes odpoledne pošlu Asmora, aby ji pozval,“ horlil Nefer. Taita zavrtěl hlavou.

„Asmor půjde napřed za Najou a ten okamžitě zavěští nebezpečí. Nikdy to nedovolí a udělá všechno, co bude v jeho silách, aby vám zabránil být spolu.“

„Jak to potom uděláme?“

„Přijdu za ní sám,“ slíbil Taita. V témže okamžiku se v papyru kolem ozvaly hlasy a šplouchání vesel. „Asmor zjistil, že jsi pryč, a poslal pro tě své psy. Aspoň vidíš, jak bude těžké ho obejít. A teď dobře poslouchej, protože nás za chvíli zase rozdělí.“

Hovořili rychle. Domluvili se, jakým způsobem si budou vyměňovat zprávy, aby v případě nutnosti mohli postupovat podle náhradních plánů. Jak se lodi blížily, povyk silil. Za pár minut lehká bojová galéra plná ozbrojenců prorazila stěnu rákosu. Z velitelské paluby zazněl výkřik: „Tamhle jefaraon! Zamiřte ke člunu!“

Na pláni sousedící s papyrovými močály u řeky

Hyksósové zřídili výcvikový prostor. Když přišel

Taita, dva bataliony Apepiho stráží právě cvičily se zbraněmi. Z bezmračné oblohy sálalo dopolední slunce a dvě stovky mužů v plné zbroji běželo štafetový závod přes močál. Zatímco se pěší brodili po pás bahnem, švadrony vozů na pláni nacvičovaly náročný manévry. Z jízdy v koloně po čtyřech vozech vytvořili jednoduchý zástup, který se následně rozvinul v čelní řadu. Byla to docela pěkná podívaná. Roztočená kola vířila prach, hlavice kopí vrhaly záblesky odraženého slunce a jasné zbarvené praporky na žerdích se třepaly ve větru.

Taita zastavil u terčů a chvíli sledoval, jak pět desítek lučištníků střílí na vzdálenost padesáti kroků. Každý muž musel co nejrychleji vystřelit pět šípů, doběhnout ke svému terči, slaměnému panákovu, vytáhnout z něj šípy a znovu střílet na další terč vzdálený sto kroků. Žáda každého, kdo se opozdil nebo minul cíl, poznamenaly instruktorovy důtky. V místech, kde bronzové cvočky na řemíncích pronikly plátnem tunik, zůstávaly rudé skvrny.

Taita šel dál a nikdo si ho nevšímal. Teprve když míjel páry šermířů, kteří s bojovými výkřiky nacvičovali standardní výpady a odrazení, nastalo ticho a klid zbraní.

Muži ho vyprovázeli uctivými pohledy. Taková byla jeho reputace mezi Hyksósy.

Po krátké trávě blízko močálu uháněl podél řady terčů válečný vůz. Byl to jeden z průzkumných vozů s paprskovitými koly, lehkou bambusovou kostrou a bambusovým výpletem stěn. Vynikal rychlostí a byl natolik lehký, že ho dva muži dokázali zvednout a přenést přes překážku.

Táhl ho úžasný pár hnědých klisen pocházejících z osobního chovu krále Apepiho. Lehká dvojkolka za nimi poskakovala a kymácela se, a když se vůz po otáčce na konci řady terčů plným tryskem vracel zpět, od kopyt koní odlétaly kusy trávy a drnů. Lord Trok s opatřeními obtočenými kolem zápěstí se zakláněl a hlasitými výkřiky hnal spřežení kupředu. Vousy s barevnými pentlemi mu vlály ve větru a kníry měl až na zádech. Taita musel uznat jeho nesporné jezdecké umění.

Při takové rychlosti koně dokonale ovládal a jel s nimi v těsné blízkosti terčů, aby střelci vedle sebe poskytl nejlepší podmínky k zásahu.

Taita opřený o hůl sledoval, jak se vůz rychle blíží.

O Trokově spolejzdci nebylo pochyb. Královsky vzpřímená postava oděná v pletené karmínové sukni nad kolena nemohla být nikdo jiný než Mintaka. Kožené řemínky držící sandály měla křížem ovázané vysoko kolem pohledných lýtek. Zápěstí levé ruky si chránila koženým návlekem a tvrdý kožený kyrys, vytvarovaný pro její drobná prsa, kryl něžné bradavky před bičem tělivy.

Mintaka Taitu poznala a na pozdrav zamávala lukem nad hlavou. Černé vlasy kryté jemně tkanou síťkou jí při výkyvech vozu poskakovaly na zádech. Nebyla naličená, ale námaha s větrem jí na líc přičarovaly růž a do očí jiskry. Taita si nedokázal představit Hesperet jedoucí jako zbrojnoš ve válečném voze, jenže Hyksósové měli na ženy jiné nároky.

„Ať se na tebe Háthor usměje, mágu,“ volala rozesmátá.

Mintaka raději adoptovala za svou patronku ušlechtilou egyptskou bohyni místo některé z monstrózních božstev Hyksosů.

„Nechť tě Hór věčně miluje, princezno Mintako,“ vrátil jí Taita pozdrav. To, že jí přisoudil královský titul, i když jejího otce jako krále neuznával, byl od Taity nesporný důkaz lásky.

Seskočila do prachu, přiběhla k němu a objala ho. Pověsila se starci na krk a tvrdý okraj kyrysu se mu zařízal do žeber. Cítila, jak ucuknul, pustila ho a o krok odstoupila. „Zasáhla jsem pět hlav za sebou,“ chválila se.

„Tvoje vojenské umění může překonat jen tvá krása,“ smál se Taita.

„Nevěříš mi,“ konstatovala smutně. „Myslíš si, že když jsem děvče, nedokážu natáhnout luk.“ Nečekala na zamítavou odpověď, odběhla zpátky k vozu a vyskočila na podlážku.

„Jedeme, Troku!“ přikázala. „Další okruh. A jeď, jak nejlíp umíš.“

Trok trhnul opratěmi a otočil vůz tak ostře, že vnitřní kolo během otáčky zůstalo stát na místě. Když pak vůz srovnal, vykřikl: „Ha! Ha!“ a zamířil k cvičné řadě.

Terče byly posazené na krátkých tyčích ve výšce očí lučištníka. Představovaly je makety lidských hlav vyřezané z kusu dřeva. Jejich identita byla zřejmá. Malované tváře, karikatury egyptských válečníků v helmách se znaky regimentu, působily stejně groteskně jako strašidelně.

„Není třeba pochybovat, jaké mínění o nás umělec měl,“ posteskl si Taita.

Mintaka vzala šíp z přihrádky, založila ho a natáhla luk

Držela zamíření a jasně žlutá pera se dotýkala jejích našpulených rtů. Trok nasměroval koně k prvnímu terči a snažil se najet co nejbliž, ale zem nebyla rovná, a i když se

Mintaka snažila pokrčením kolen vyrovnávat náklony plošiny, kymácela se zároveň s vozem. Těsně před cílem vystřelila a Taita nechtěně zadržel dech. Šíp se chvěl zabodnutý v levém oku makety a jeho žlutá pera výsměšně zářila na slunci.

„Bak-her:“ zatleskal Taita. Mintaka se na něj spokojeně usmála a vůz uhněl dál. Příští šíp uvízl v čele a další v ústech makety. Taková střelba by zdobila i zkušeného jízdního veterána, nemluvě o dívce.

Trok otočil vůz kolem vzdáleného terče a vraceli se zpět.

Klisny měly uši sklopené a hřívý rozevláté. Mintaka opět vypálila a strefila se rovnou do přehnaně velkého nosu figuríny.

„Při Hórovi!“ vyjela z úst překvapenému Taitovi. „Ta střílí jakodžin!“

Poslední z cílů se rychle blížil a Mintace hořely tváře vzrušením. V soustředění si kousala dolní ret zářivě bílými zuby. Ale střela letěla vysoko a na šířku dlaně minula temeno hlavy.

„Troku, ty nešiko! Vjel jsi do díry, právě když jsem pouštěla šíp!“ ječela po vozkovi.

Ještě za jízdy seskočila z vozu a vyčítala Trokovi: „To jsi mi udělal naschvál, abys mě před mágem zesměšnil!“

„Vaše Výsosti, jsem zdrcen vlastní neschopností.“ Mocný Trok ustupoval před jejím hněvem jako malý kluk a Taita poznal, že

Trokovy city k Mintace jsou přesně tak žhavé, jak se obával.

„Není ti oduštěno. Už ti nedovolím, abys mě vozil. Nikdy!“

Taita ji ještě neviděl tak kurážnou, a když připočetl její nedávnou exhibici v lukostřelbě, hodnota dívky v jeho očích výrazně stoupla. Tohle bude dobrá žena pro každého muže, dokonce i pro faraona Tamosovy dynastie. Rozhodl se, že ani náznakem nebude zlehčovat její výkon, aby

Mintačinu zlobu neobrátil proti sobě. Ale nemusel se obávat, protože když se otočila k němu, na rtech jí zase rozkvetl úsměv.

„Čtyři z pěti, to je dobrý výsledek i pro válečníka na

Rudé stezce, Výsosti,“ ujistoval ji. „A byla to vskutku zrádná díra, do které jste vjeli.“

„Musíš mít žízeň, Taito. Já aspoň mám.“ Pohodila lадně hlavou a vedla ho na břeh řeky, kde její služby položily vlněný koberec a na něj naservírovaly talíře sladkostí a džbánky šerbetu.

„Ráda bych se tě zeptala na spoustu věcí, Taito,“ prohlásila, když vedle něj usedala na ovčí kůži.

„Neviděla jsem tě od chvíle, kdy jsi odjel z Bubasti.“

„Jak se daří bratříčkovi Khyanovi?“ předešel její dotaz.

„Je, jak býval,“ zasmála se. „Možná ještě drzejší než dřív. Otec přikázal, že až se úplně zotaví, musí přijet za námi. Při podpisu příměří chci mít u sebe celou svoji rodinu.“ Ještě chvíli mluvili o banalitách, ale Mintaka byla jako na jehlách a Taita čekal, až sama přijde s tím, co jí nejvíc leží na srdci. Překvapila ho, když se náhle obrátila k Trokovi, který jako zpráskaný pes postával opodál.

„Už můžeš jít, lorde,“ řekla mu chladně.

„Pojedeš se mnou zítra ráno, princezno?“ Trok téměř prosil. Dokonce i knír mu poklesl.

„Zítra budu mít jinou práci.“

„A pozítří?“

„Než odejdeš, přines mi můj luk a toulec,“ nařídila, jako by ani poslední otázku neslyšela. uposlechl a po chvíli jí poníženež jako lokaj požadované věci položil k nohám.

„Sbohem, můj -lorde,“ rozloučila se s ním odměřeně a obrátila se k Taitovi. Trok ještě pár minut otálel, než zamířil ke svému vozu.

Když odjel, Taita zašeptal: „Jak dlouho je Trok do tebe zamilovaný?“

Zdálo se, že ji ta otázka překvapila, ale pak se pobaveně rozesmála. „Trok, a zamilovaný do mě? Proč? Vždyť je to směšné! Je starý jako pyramidy v Gize-už mu bude třicet!“

A má tři ženy a jen Háthor ví, kolik milenek!“

Taita z nádherně zdobeného toulce vytáhl jeden šíp a zběžně si ho prohlédl. Měl žlutá a modrá pera. Dotkl se drobného znaku vyřezaného na dřívku.

„Tři hvězdy Orionova pásu,“ poznamenal. „A Mintaka je z nich nejjasnější.“

„Žlutá a modrá jsou moje nejmilejší barvy,“ vysvětlovala.

„Všecky je zhotovil Grippa, nejslavnější výrobce šípů v Avarisu. Každý jeho šíp je dokonale rovný a vyvážený, takže letí rovně. Zdobení a znak jsou umělecká díla.

Podívej, jak vyřezal a vymaloval moji hvězdu.“ Taita otáčel šíp mezi prsty a ještě chvíli ho obdivoval, než ho zasunul zpátky k ostatním.

„Jaký znak používá Trok?“ zeptal se jen tak.

Zatvářila se rozmrzele a mávla rukou. „Nevím. Z toho, jak ho znám, by to mohl být divoký kanec nebo možná vůl. Pro dnešek mám Troka dost a určitě i pro pár příštích dní.“

Dolila Taitovi miskou šerbetem. „Vím, jak máš rád med,“ změnila téma hovoru a Taita čekal, až si zvolí další.

„Ráda bych s tebou pohovořila o delikátní záležitosti,“ začala stydlivě. Natrhala v trávě kvítí a začala z něho splétat věneček. oči upřené na své dílo. Její tváře, ze které už vyprchal ruměnec námahy, začaly opět růžovět.

„Faraonu Neferovi Setimu je čtrnáct let a pět měsíců. Téměř o rok víc než tobě. Narodil se ve znamení kozorožce, což se dobře hodí ke tvé kočce.“

Taita přesně odhadl, na co myslí. Udiveně k němu vzhledla.

„Jak víš, nač se tě chci zeptat?“ Pak spráskla ruce.

„Ovšem že víš, jsi přece mág.“

„Když už mluvíme ofaraonovi, mám pro tebe zprávu od Jeho Veličenstva.“

Zájem Mintaky okamžitě vzrostl. „Zprávu?“ On dokonce ví, že existuju?“

„Všiml si té skutečnosti víc než dobře.“ Taita se napil šerbetu. „Potřeboval by víc medu.“ Přidal si do misky trochu zlaté substance a čaj zamíchal.

„Netrap mě, čaroději,“ zahrozila, „a hned mi ten vzkaz předej.“

„Faraon zve tebe i tvou družinu na lov do močálů.

A potom na piknik na ostrov Malá holubice.“

Jitřní nebe žhnulo jako čepel meče čerstvě vytažená z kovářské výhně a vršky papyru pod ním vytvářely přísnou černou hradbu. V této době před východem slunce se nezvedl ani dech vánku, který by je rozkýval, a ticho nenarušil sebemenší zvuk.

Dva lovecké čluny zakotvily na opačných stranách malé laguny při samé stěně rákosi. dělilo je od sebe sotva pětadvacet kroků. Královští lovčí jim nad hlavami ohnuli vysoké stvolý papyru, takže je shora kryla jakási primitivní stříška.

Obloha se zhlížela v dokonale klidné hladině jako v bronzovém zrcadle. Bylo právě dost světla, aby Nefer v druhém člunu rozeznal elegantní Mintačinu postavu.

Seděla s lukem na klíně, nehybná jako socha bohyně Háthor.

Každá jiná z dívek, které znal, zvlášť jeho sestry Hesperet a Merykara, by poskakovala jako kanárek v kleci a švitořila dvakrát tak hlasitě.

V hlavě se mu honily myšlenky na dnešní setkání. To byla ještě tma a nad světem visela velkolepá hvězdná nádhera. Hvězdy byly tak velké a jasné, až se zdálo, že stačí jen natáhnout ruku a trhat je jako zralé fíky. Mintaka se svým služebnictvem přišla od chrámu po stezce, kterou kvůli ní osvětlovali otroci s pochodněmi. Před ranním chladem od řeky ji chránila vlněná kapuce a Nefer se mohl sebevíc snažit, ale do tváře jí neviděl.

„Kéž faraon žije tisíc let!“ byla první slova, která kdy od ní slyšel. Její hlas mu zněl sladčeji než zvuk loutny a měl dojem, jako by ho po šíji pohladili duchové. Trvalo nějakou chvíli, než mohl odpovědět.

„Nechť tě Háthor miluje po celou věčnost!“ O tom, jakými slovy ji má uvítat, se poradil s Taitou, a přednes pozdravu vybrušoval tak dlouho, dokud nezněl, jak se patří.

Měl dojem, že zahlédl záblesk jejích zubů při úsměvu, a tak se osmělil přidat ještě něco navíc, co s Taitou nekonzultoval a co mu na jazyk přinesl záblesk inspirace. ukázal na oblohu plnou hvězd. „Podívej! Tamhle je tvá hvězda.“

Zvedla hlavu a uviděla souhvězdí lovce Oriona. Jak světlo hvězd dopadlo na její tvář, poprvé ji uviděl zblízka. Zadržel dech. Byla slavnostně vážná a Nefer by odpřisáhl, že ještě nikdy neviděl něco tak okouzlujícího. „Bohové ji tam umístili jen pro tebe,“ lichotil jí.

Tvář se jí okamžitě rozjasnila. „Faraon je stejně galantní jako graciézní.“ Mírně a trochu posměšně se uklonila a nastoupila do čekajícího člunu. Královští veslaři zabrali a loď vyrazila k močálům. Mintaka se ani neohlédla.

Nefer si opakoval její slova, jako by to byla modlitba.

„Faraon je stejně galantní jako graciézní.“

Z močálu vyletěla volavka a jako na povel se vzduch naplnil pleskotem křídel. Nefer málem zapomněl na důvod, proč vyjeli na vodu, což samo o sobě bylo mírou jeho rozrušení, protože lov vášnivě miloval. Konečně přestal očima hltat vábnou postavu v druhém člunu a sebral házečí klacek.

Dal přednost klacku před lukem, protože si byl jistý, že

Mintaka nemá ani dost síly, ani zkušenosti, aby zvládla těžší zbraň. Získá tak nad ní značnou výhodu. Při dobrém hodu má klacek širší záběr. Jeho váha pravděpodobně srazí ptáka spolehlivěji než tupý hrot šípu, který může po hustém peří vodních ptáků sklouznout. Nefer byl přesvědčený, že svými loveckými zkušenostmi udělá na Mintaku dojem.

Z jitřního šera vystřelila první letka a táhla nízkým letem. Kachny s lesklým černobílým peřím měly na konci zobáků hrbolky. Když kačer v čele zpozoroval nebezpečí, prudce odbočil, aby odvedl hejno z dostřelu. V tu chvíli spustily

svůdný křik volavky které královští lovci posadili na otevřenou vodu laguny a řemínky přivázali za nohy ke kamenům ponořeným na dně.

Divoké kachny se širokým obloukem vrátily zpět a seřadily se, aby sedly na vodu vedle volavek. Plachtily s nehybnými křídly a rychle ztrácely výšku. Ve chvíli, kdy přilétaly ke člunu, Nefer vyskočil s klackem připraveným k hodů. Počkal si na vedoucího kačera a hodil. Pták uviděl vířící střelu a složil křídla, aby se jí vyhnul. Na okamžik se zdálo, že se mu to podaří, ale pak se ozval tupý náraz, vylétl obláček peří a pták se nekontrolovaným letem řítit dolů. Přeražené křídlo táhl za sebou. Dopadl na vodu v gejzíru vodní spršky, ale hned se vzpamatoval a potopil se.

„Rychle! Za ním!“ vykřikl Nefer.

Čtyři nazí otročtí chlapci se drželi zmrzlými prsty okraje člunu. Z vody jim vyčnívaly jen hlavy a zuby jim hlasitě cvakaly zimou.

Dva z nich vyrazili za poraněným ptákem. Jenže kachna s bezvládným křídlem, která není jinak zraněná, dokáže pod vodou pronásledovatelům lehce uniknout. Nefer to dobře věděl a jen si posteskl: „Ztracený kus.“ Než stačil vyhodit druhý klacek, hejno zamířilo nad Mintačin člun.

Kachny se držely stále nízko nad vodou, ne jako čírky, které by v podobném případě vystřelily téměř kolmo vzhůru. Bohužel letěly mnohem rychleji. Křídla jim ve vzduchu jen svištěla.

Při dané výšce a rychlosti měl naději na úspěch jen vynikající lukostřelec a Nefer lovců v druhém člunu podcenil. V rychlém sledu vyletěly kachnám vstříc dva šípy. Krajinou se jasně nesl zvuk zásahů. Dva ptáci padali dolů, křídla uvolněná a hlavy bezvládné. Nebylo pochyb. Po čisté ráně zemřeli ještě ve vzduchu a zůstali na hladině nehybní.

Malí plavci je bez námahy sebrali a s kořistí v zubech se vrátili ke člunu.

„Dva šťastné šípy,“ nezdržel se Než ironického komentáře a

Taita z přídě lakonicky jeho slova doplnil. „A dvě nešťastné kačeny.“

V tu dobu už ptáci zaplnili celé nebe a jako mrak překryli vycházející slunce. Hejna byla tak hustá, že z dálky vypadala jako mrak černého kouře, který se převaluje nad rákosím.

Nefer nařídil dvaceti lehkým galérám a stejnému počtu malých člunů, aby hlídkovaly na řece tři míle v obou směrech od chrámu Háthor. Posádky lodí plašily ptáky, kteří se tam chtěli usadit, takže opeřenců neubývalo.

Kromě tuctu druhů kachen mezi nimi byly volavky, rajky, kolpíci a další ptačí havěť. Ptáci létali ve všech vrstvách, vysoko nad hladinou i těsně nad rákosím, a jejich křik, kejhání, pískání, skřeky a pískot, hlučně oživoval ranní scénu. Z druhého člunu co chvíli zazněl výbuch radostného smíchu a výskotu. Dívky otrokyně jásaly nad úlovkem a pobízely Mintaku k většímu úsilí.

Její malý luk se k lovu výborně hodil. Dal se snadno a rychle natáhnout i zamířit bez vynaložení velké námahy.

Mintaka nestřílela tradičními šípy s tupým hrotem, ale používala šípy opatřené kovovými hlavicemi, které pro ni speciálně vykoval proslavený zbrojír Grippa z Avarisu.

Jehlově ostrý hrot snadno pronikl peřím a jeho směr neodchýlila ani kost. Mintaka pochopila, že Nefer míní z lovu udělat soutěž, i když o něčem podobném nepadlo ani slovo, a chtěla dokázat, že její lovecké umění je v každém ohledu na stejné výši jako jeho.

První neúspěch a Mintačina dovednost v ovládání luku vyvedly Nefera z míry. Místo aby se soustředil na svůj úkol, neustále se rozptyloval sledováním toho, co se děje ve druhém člunu. Kdykoliv jeho oči zabloudily přes lagunu, zdálo se mu, že z nebe padají mrtví ptáci, a to ho ještě víc frustrovalo. Úplně ho opustil cit pro volbu správného okamžiku a jeho klacky vylétávaly buď příliš brzy, nebo příliš pozdě. Pokoušel se to napravit a místo celým tělem házel jen samotnou paží. Ta se brzy unavila, a tak logicky zkrátil oblouk a začal krčit loket. Odnoslo to zápěstí, které si málem vykloubil.

Obvykle se mu z desíti pokusu podařilo šestkrát zasáhnout, ale dnes nemohl dosáhnout ani polovičního počtu a jeho nervozita rostla. Mnozí z ptáků, které srazil, byli jen omráčení nebo poranění a většinou jeho chlapcům unikli pod hladinou do rákosových houštin, kde se ukryli ve spleti stonků a kořenu. Kupka ptáků na palubě jeho člunu narůstala žalostně pomalu, zatímco ve druhé lodi radostné výkřiky nebraly konce.

Nefer v zoufalství odložil zakřivený klacek a sebral velký válečný luk. Jenže si vzpomněl pozdě. Při házení si namohl pravou ruku a tětívu natahoval jen s námahou.

Jeho šípy létaly hned za rychlými a hned zase před pomalejšími ptáky. Taita sledoval, jak stále hlouběji zapadá do pastí, kterou si sám připravil.

Neferovy chyby by stačilo napravit několika rad. už před půl stoletím napsal standardní pojednání o taktice a jízdě vozem. Nechyběla tam ani stať o lukostřelbě. Pro jednu jeho sympatie nestály plně na chlapcově straně.

Jen se potajmu pousmál, když viděl, že Nefer opět minul, zatímco Mintaka dostala ze stejného hejna další dva ptáky. Bylo mu ho líto teprve tehdy, když k jeho člunu doplaval jeden z Mintačiných otroků.

„Její královská Výstost, princezna Mintaka, vzkazuje, že i když mocného faraona těší dny provoněné jasmínem a hvězdné noci naplněné zpěvem slavíků, její člun pod tíhou úlovku brzy klesne ke dnu. Taký prý už má chuť na snídani, která jí na tento čas byla slíbena.“

Nevhodný výpad! zabručel Taita v duchu, když pozoroval zamračeného Nefera. Taková impertinence!

„Můžeš děkovat bohům opic a psů, nebo jaká božstva vlastně uctíváš, otroku, že jsem mírný člověk. Jinak bych ti odsekl tvoji hnusnou palici a poslal ji tvé paní místo odpovědi.“

Taita se chopil příležitosti a zasáhl: „Faraon se omlouvá za svou bezohlednost, ale lov se mu tak zalíbil, že zapomněl na běh času. Vyříd' své paní, že na snídani odjedeme okamžitě.“

Nefer se zamračil ještě víc, ale odložil luk a nesnažil se

Taitova slova odvolat. Oba čluny pak zamířily k ostrovu.

Pluly těsně vedle sebe, takže bylo možno porovnat počty ulovených ptáků. Nikdo ve člunech to sice slovem

nekomentoval, ale všem byl výsledek lovu jasný.

„Veličenstvo,“ volala Mintaka na faraona. „Musím ti poděkovat za opravdu vzrušující ráno. Už si ani nevzpomínám, kdy jsem se naposledy tak bavila.“ Měla svěží rytmický hlas a na rtech jí hrál andělský úsměv.

„Jsi velmi laskavá a odpouštějící,“ královským gestem ji odbyl zasmušilý faraon. „Já si nemyslím, že to byla zrovna nejlepší zábava.“

Napůl se od ní odvrátil a pozoroval obzor vody a rákosí.

Mintaka se nijak nepohoršila nad ostrou, až urážlivou odpovědí a obrátila se ke svým otrokyním. „Pojďte, děvčata, zazpíváme faraonovi kousek z písničky Osel u opice.“ Jedna z dívek jí podala loutnu a Mintaka po úvodním taktu přešla k první sloce naivního dětského popěvku. Služky se přidaly k refrénu, který zahrnoval rozpustilou imitaci zvířat.

Neferovi cukaly rty potlačovaným smíchem, ale zaujal postoj mrazivé důstojnosti, ze které nedokázal vycouvat.

Zjistil, že by se rád k zábavě připojil, ale opět vězel ve vlastní pasti.

První láska je tak bezbřehá radost, napadlo Taitu v záchvatu sympatizující ironie. K potěšení dívek ve druhém člunu vymyslel improvizovanou sloku o tom, co říká opice oslovi, která byla žertovnější než všechny předešlé. Děvčata vřískala a tleskala radostí a Neferova frustrace nad tím, že se vyloučil ze společnosti, ještě vzrostla. Ostentativně se odvrátil.

Za zpěvu a smíchu přistáli u ostrova. Mezi příkrým břehem a vodou se táhl pruh černého mazlavého bahna. Lodník na přídi člunu vyskočil a zapadl do něj až po kolena.

Držel lodici, dokud otroci princeznu a její doprovod nevynesli na pevný břeh.

Když se tak stalo, přirazil faraonův člun a otroci pospíchali dopravit na břeh i Nefera. Královským gestem je odehnal. Dnes už zažil dost pokoření a nemínil dál snižovat svou důstojnost tím, že bude spoléhat na pár polonahých černochů. Balancoval na přídi člunu a celá společnost ho pozorně sledovala. Mintaka se snažila nedat na sobě znát pohnutí, ale myslela si, že vidí nejhezčího muže v životě. A opravdu bylo nač se dívat, protože jeho štíhlé chlapecké tělo právě začínalo nabírat mužné rysy. Mintaku dokonce uchvacoval i jeho povýšeně zasmušilý výraz.

To je muž z látky, ze které jsou uhnětení hrdinové a velcí faraoni, napadlo ji v romantickém zanicení. Škoda že jsem ho nahněvala. To nebylo hezké. Dřív než den skončí, musím ho zase rozesmát, umínila si. Jako že je mi Háthor svědkem. Nefer se odrazil jako leopard z větve akácie a přeskočil mezeru mezi člunem a břehem. Elegantně přistál na pevné zemi na délku paží od Mintaky. Zůstal stát a před zraky přihlížejících vychutnával slastný pocit vítězství.

Znenadání se pod ním utrhł okraj břehu. Suchý drobný jíl neudržel jeho váhu a faraon s rukama roztočenýma jako větrný mlýn dopadl zády do bahna.

Oči všech na něm znovu ulpěly. Vyděšeně hleděli na královský Egypt, jak vězí po pás hluboko v lepkavém nilském blátě a tváří se překvapeně.

Dlouhou chvíli strnulého ticha přerušil Mintačin smích.

Nechtěla se smát, ale komičnost celé situace byla na její povahu přespříliš. Nedokázala odolat, a když už jednou začala, nemohla přestat. Její nakažlivý smích nezůstal bez odezvy a sborové chichotání a pištění její družiny přemohlo i zdrženlivost člunařů a lovců. Dokonce i Taita se připojil svým nevázaným kdákáním.

Na okamžik se zdálo, že Nefer neodolá slzám, ale pak hněv, který tak dlouho potlačoval, vybuchl. Nabral hrst bahna a hodil ho po rozesmáté princezně. Pokoření dodalo jeho paži sílu i přesnost a Mintaka, zmítaná křečovitým smíchem, nestačila uhnout. Bahnitá střela skončila na jejím obličejí.

Přestala se smát a z černé blátivé masky na Nefera zíral pár velkých vyjevených očí.

Byla řada na Neferovi, aby se smál. Seděl v bahně s hlavou zakloněnou a posměšným řehotem se zbavoval frustrace. A když se smál faraon, musel se s ním smát celý svět.

Otroci, člunaři i lovci znásobili své předchozí neslané nemastné pokusy a řvali smíchy.

Mintaka se rychle vzpamatovala z šoku, vyrazila k protiútoku a skočila ze břehu na Nefera. Její nečekaný výpad ho tak zaskočil, že se ani nestačil nadechnout.

Zmizel v bahně a marně šmátral kolem sebe ve snaze najít nějaký záchytný bod. Váha dívčího těla ho doslova přišpendlila ke dnu a obě její paže se mu ovinuly kolem krku. Snažil se ji setřepat, ale byla mrštná a pokrytá bahnem klouzala jako úhoř. Po velkém úsilí se mu podařilo zvednout hlavu a rychle se nadechnout, než ho znovu zatlačila dolů. Konečně se dostal nad ni, ale stálo ho to hodně námahy, aby ji udržel. Kroutil se, svíjela a kopala kolem sebe s nečekanou silou. Její tunika, vyhrnutá až k pasu, odhalila nahá stehna a zadek. Pevně Nefera sevřela nohou zaklesnutou mezi jeho nohama a visela na něm jako pijavice. Hleděli si do očí a Nefer přes vrstvu bahna cítil, jak je teplá. Zplhlé zabláčené vlasy se jim lepily na obličej a udivený Nefer pod nánosy bahna poznal, že se Mintaka pobaveně směje. Vrátil jí úsměv, ale stejně jako ona se nechtěl vzdát, a tak zápasili dál.

Měl nahou hrud' a Mintačin tenký mokrý šifon jako by ani neexistoval. Její nahé nohy ho nepřestaly objímat.

Spustil ruku, aby se zbavil toho úporného sevření, a dlaň mu neúmyslně sjela na pevný oblý zadek, který sebou dál energicky mrskal.

Nefera se náhle zmocnil podivný vzrušující pocit, který okamžitě zaplavil celé tělo. Naléhavost jeho úsilí začala opadávat. Dělal mu radost, že ji může držet, a plně vychutnával tu novou neznámou slast.

Když si Mintaka uvědomila, že se něco změnilo, přestala se smát. Mezi jejich těly začalo narůstat cosi, co tam ještě před chvílí nebylo. Nemohla si přece nevšimnout něčeho tak velkého a tuhé. Vystrčila pánev, aby otestovala povahu toho předmětu, ale pokaždé, když to udělala, ta věc narostla a ztvrdla ještě víc. Něco takového neznala a v objevitelské touze pohyby opakovala.

Ani nepostřehla, že už se ji nesnaží od sebe odtrhnout a že ji druhou rukou objímá. Když přišťe vystrčila hýždě, napodobil její pohyb a oběma rukama si ji přitáhl k sobě.

Ta věc, která na ni dotírala, byla živá a chovala se jako nějaké malé neodbytné zvíře.

O pocitech, které přitom zažívala, neměla ani potuchy. To záhadné zvíře náhle nabylo na důležitosti, kterou nešlo srovnat s ničím, co ji doposud v životě zaujalo. Celé její bytí naplnilo nepředstavitelně příjemné teplo a cítila se jako ve snu. Aniž si to uvědomila, sáhla dolů a pokusila se to stvoření uchopit, tak jak byla zvyklá brát štěně nebo kotě. Pak si znenadání vzpomněla na divoké historky, které jí malé otrokyně vyprávěly o mužských věcech a o tom, co s nimi provádějí. Nejednou jí všechno vysvětlovaly do zarážejících podrobností, jenže to až doposud považovala za výplod jejich bujně fantazie. Ty malé přívěsky, které byly součástí anatomie jejich mladších bratrů, přece ani v nejmenším nepřipomínaly to, o čem mluvily.

Jako by znovu slyšela slova núbijské otrokyně, dívky jménem Saak. „Až uvidíš jednookého boha, když se vzteká, přestaneš marit čas modlitbami k Háthor.“

Mintaka se vytrhla z objetí, posadila se do bahna a celá zmatená hleděla na Nefera. Sedl si taky, ale z jeho pohledu se dala vyčíst spíš radost než zmatek. Oba dýchali těžce jako po namáhavém běhu. Když přihlížejícím na břehu došlo, čeho se stali svědky, výbuchy smíchu a povzbuzující výkřiky pomalu ustávaly.

Tiché rozpaky elegantně rozptýlil Taita. „Vaše Veličenstva, jestli budete ve svých plaveckých pokusech pokračovat dál, mohli byste krokodýlům připravit dobrou snídani.“

Nefer vstal a opatrně, jako by byla z nejjemnějšího hurrianského skla, Mintace pomohl na nohy. Princeznu, ze které crčela nilská voda a bláto, její služky odvedly k jezírku čisté vody skrytému v rákosí. Když se pak znovu objevila, byla čistá a převlečená v náhradních šatech.

V nové zástěře vyšívané hedvábím a perlami vypadala nádherně.

Na ruku měla zlaté náramky a na krku náhrdelník s tyrkysy a kousky modrého skla. Vlasy, třebaže mokré, měla učesané a spletené do úhledných copů.

NeFer jí pospíchal naproti a odvedl ji k rozložitému stromu, kde ve stínu větví čekala snídaně. Pod vlivem společného zážitku se mladý pár zpočátku choval upjatě, až téměř stydlivě. Brzy ovšem nabyla vrch jejich přirozená veselá povaha a přidali se ke všeobecnému veselí. Ale ani pak se nepřestali očima vyhledávat a každé druhé slovo patřilo protějšku.

Mintaka milovala hádanky a strhla ke hře i Nefera.

Navíc mu hádání ztížila tím, že mluvila hyksósky.

„Mám jedno oko a ostrý nos. Pronikám kořisti znovu a znovu a nevyteče ani kapka krve. Co jsem?“

„To je snadné!“ smál se Nefer vítězoslavně. „Jsi jehla na šití.“ Mintaka jen bezradně rozhodla ruce.

„Fant!“ křičely otrokyně. „Faraon má pravdu. Fant!“

„Nějakou písničku,“ žádal Nefer. „Ale ne tu o opici. Pro dnešek už jí bylo dost.“

„Zazpívám ti Píseň o Nilu,“ navrhla Mintaka. Když skončila, Nefer žádal další. „Jen pokud mi pomůžete, Veličenstvo,“ s předstíranou ironií si vymínila Mintaka.

Neferův silný tenor občas ujel, ale Mintaka to zamaskovala, a tak zdánlivě zpíval líp, než uměl.

Nefer si samozřejmě přinesl desku a kameny ke hře bao.

Pod Taitovým vedením si hru zamiloval a mohl se právem považovat za experta. Na oplátku, že musel zpívat, přilákal ke hře Mintaku.

„Musíš být shovívavý,“ omlouvala se, „jsem začátečnice.“

Bao byla egyptská hra a Nefer byl skálopevně přesvědčený, že tentokrát bude mít navrch on.

„Nedělej si starosti, naučím tě to,“ konejšil ji.

Taita se jen usmíval. V době, kdy pobýval v paláci v Bubasti, strávil s Mintakou při hře nejednu hodinu a věděl, co umí. Po osmnácti tazích její kameny ovládaly západní hrad a ohrožovaly Neferův střed.

„Udělal jsem správný tah?“ zeptala se sladce.

Nefera zachránil jásot na břehu. Vzhlédl od hry a uviděl galéru s regentovou vlajkou. Rychle se blížila.

„Jaká škoda,“ povzdechl si. „Právě když hra začínala být zajímavá.“ S ulehčením desku spěšně složil.

„Nemůžeme se před nimi skrýt?“ zeptala se Mintaka.

„Už nás viděli.“ Čekal tu návštěvu od samého rána. Dřív nebo později se regent musel dovědět o jejich tajném výletě, a tak se dalo předpokládat, že pro zatoulané ovečky pošle Asmora.

Galéra najela přídi na břeh, Asmor bez otálení vyskočil a kráčel po břehu ke společnosti. „Tvá nepřítomnost regenta velice pobouřila. Vyzývá tě k okamžitému návratu do chrámu, kde si státní zájmy žádají tvé přítomnosti.“

„A mě, lorde Asmore, velice pobuřují tvé nevybíravé způsoby,“ snažil se Nefer obhájit kousek své důstojnosti.

„Nejsem ani štolba, ani sluha, abys mě oslovoval tímto způsobem. Ani princezně Mintace neprojevuješ patřičnou úctu.“

Ale stejně nebylo úniku, a tak se snažil na věc dívat z veselější stránky a pozval Mintaku, aby se zpátky plavila v jeho člunu. Protože měli poprvé možnost promluvit si v soukromí, Taita se taktně odebral na příď a nechal je o samotě. Nefer si nebyl jistý, co může od Mintaky čekat, a tak ho udivilo, když místo zdvořilých slovíček přešla rovnou k možnému úspěchu či neúspěchu mírového vyjednávání.

Fascinovala ho svým politickým rozhledem a bystrým úsudkem.

„Kdybychom my ženy mohly řídit tento svět, nikdy by se tato stupidní válka neocitla na prvním místě našeho zájmu,“ zakončila své úvahy. ten závěr Nefera popudil a nemohl ho nechat bez odvěty. Po celou zpáteční cestu do chrámu se živě dohadovali a cesta jim uběhla až příliš rychle.

Před přistáním ji vzal za ruku.

„Rád bych tě zase uviděl.“

„Nemám jiné přání,“ odpověděla a vůbec se nesnažila ruku uvolnit.

„Brzy.“

„Brzy,“ souhlasila s úsměvem a jemně ruku stáhla. Hleděl za ní, jak odchází ke chrámu, a cítil se jako oloupený.

„Muj lorde, byl jsi svědkem zjevení labyrintu

Ammon Ra a víš o těžkém úkolu, který mi bohové uložili. Víš taky, že si nikdy nedovolím bagatelizovat jejich výslovné přání, a proto zůstávám tvým ambicím plně oddán. Měl jsem dobrý důvod pomáhat chlapci v tom, co nakonec nebylo nic víc než pouhá neškodná eskapáda.“

Naja se ovšem nenechal tak lehce uklidnit. Stále ještě zuřil, že se Neferovi podařilo Asmorovi uniknout a strávit v močálech s hyksóskou princeznou celé dopoledne.

„Jak ti můžu věřit, když jsi Neferovi napomáhal? Ne! Ty sám jsi ho k té hlouposti dokonce ponoukal.“

„Můj pane regente, měl by sis uvědomit, jak je pro náš podnik důležité, abych si udržel naprostou faraonovu důvěru.

Když zjistí, že jsem nedbal tvé autority a tvých příkazů, bude si myslet, že stále stojím na jeho straně.

Umožní mi to snadněji splnit nelehký úkol, který mi labyrinty uložily.“

Taita diplomaticky odrážel všechny Najovy námitky, až regentova zloba opadla. „Samozřejmě že nepochybuji o tvé věrnosti, mágu, ale nesmí se to víckrát opakovat.

Musel bys být opravdu blázen, kdyby ses chtěl vzpírat božím příkazům. Přesto až Nefer příště opustí své příbytky, musí ho doprovázet Asmor a oddíl ozbrojenců. Nemůže si dovolit riziko, že by zmizel.“

„Můj pane, jak probíhá jednání s náčelníkem Pastýřů?

Nemohl bych nějakým způsobem pomoci výsledku ovlivnit?“

Taita pohotově pustil psa po jiné stopě a Naja ho následoval.

„Apepi je indisponovaný. Dnes ráno dostal silný záchvat. Kašle. Vykašlával krev a musel opustit jednací místnost. I když se sám dalšího jednání nemohl zúčastnit, nepověřil nikoho, kdo za něj mluvil. Dokonce ani Troka, který v podobných případech mívá jeho plnou důvěru.

Jen bohové vědí, kdy se ten starý medvěd na konferenci vrátí. Asi budeme nuceni marnit čekáním další dny nebo i týdny.“

„Čím Apepi trpí?“

„Nevím.“ Naju umlčelo náhlé vnuknutí. „Proč jsem na to nepomyslel dřív? Se svými schopnostmi ho dokážeš zbavit jakékoliv nemoci. Okamžitě k němu odejdi, mágu, a udělej, co bude v tvých silách.“

Jak se Taita blížil k Apepiho apartmá, slyšel ho už ze dvora. Kdyby nevěděl, kdo to je, měl by za to, že slyší řev lva s černou hřívou, který se chytil do pastí. Na prahu

Apepiho komory ho málem porazili tři Osirisovi kněží, kteří v hrůze prchali ven. Na trám dveřního rámu za nimi dolétla těžká bronzová mísa. Hyksóský král, který ji po nich hodil, seděl nahý uprostřed komory na hromadě kožešin a zmuchlaných prostěradel.

„Kdes byl tak dlouho, čaroději?“ zařval, když Taitu uviděl.

„Už před svítáním jsem pro tebe poslal Troka, aby tě přivedl. Proč přicházíš až v půlce odpoledne? Proč jsi mě těch ďábelských fráterů s jejich smradlavými jedy a vypalovacími kleštěmi nezbavil dřív?“

„Troka jsem nepotkal,“ vysvětloval Taita, „ale přišel jsem hned, jak mi Naja řekla, že ti není dobře.“

„Není dobře? Vždyť málem umírám!“

„Dovol, ať se podívám, co můžu udělat pro tvou záchranu.“

Apepi se převálil na chlupaté břicho a Taita na jeho zádech uviděl fialový otok velikostí dvou pěstí. Když po něm přešel prsty, Apepi zařval a celý se zpotil.

„Opatrně, Taito! Vždyť jsi horší než všichni egyptští kněží dohromady.“

„Jak jsi k tomu přišel, pane?“ Taita o krok ustoupil.

„Jaké byly příznaky?“

Apepi si sáhl na hrud. „Začalo to prudkou bolestí na prsou, a když jsem se rozkašlal, bolest ještě vzrostla. Cítil jsem, jako by se mi tam něco hýbalo, a pak mi bolest vlezla do zad a objevil se tam ten hrbol.“ Sáhl si přes rameno a zasténal. Taita mu nejdřív podal odvar z rudého květu. Dávka drogy by porazila i mladého slona, ale Apepi zůstal vzhůru.

Oči mu sice šly křížem a hlas měl sotva srozumitelný, ale byl při smyslech. Když Taita znovu otok ohmatl, král znovu zasténal, ale neprotestoval.

„Hluboko uvnitř máš nějaký cizí předmět, pane,“ prohlásil

Taita na závěr vyšetření.

„Ani mě to příliš nepřekvapuje, čaroději. Zlí lidé, většinou

Egyptané, do mě vrážejí cizí předměty už od dob, kdy jsem cucal mléko z matčiných prsů.“

„Řekl bych, že je to hlavice šípu nebo hrot čepele, ale nevidím žádnou jizvu,“ meditoval Taita nahlas.

„Nač máš oči, příteli? Celé tělo mám jimi poseto.“ Apepi byl skutečně samá jizva.

„Musím to rozříznout.“

„Nežvaň a dělej, čaroději!“ zavrčel Apepi.

Zatímco Taita hledal v brašně skalpel, Apepi přeložil kožený opasek a zakousl se do něj.

„Pojďte sem!“ volal Taita na strážu u dveří. „Podržte krále.“

„Pryč, idioti!“ zrušil Apepi jeho příkaz. „Není třeba, aby mě někdo musel držet v klidu.“

Taita stál nad ním a zvažoval směr a hloubku řezu. Pak rázně řízl. Apepi zařval přes zaťaté zuby, ale ani se nepohnul.

Taita uskočil před fontánou krve a hnisu, která z rány vystříkla, a místnost naplnil otřesný puch. Taita odložil nůž a ukazovákem zajel hluboko do řezu. Když na dně nahmatal něco ostrého, vzal kleště ze slonoviny a zkoumal ránu dál, dokud špičkami nenarazil na pevnou hmotu.

Apepi přestal řvát, ležel klidně a jen zádové svaly se mu chvěly. Těžce dýchal nosem a vydával zvuky podobné prasečímu chrochtání. Na třetí pokus se Taitovi podařilo kleštěmi předmět zachytit. Zatahl a cítil, jak ta věc povoluje a

stoupá k povrchu. Za ní vytekl další hnis. Taita předmět podržel na světle.

„Hlavice šípu,“ prohlásil. „Byla tam pěkně dlouho.“

Divím se, že k mortifikaci nedošlo už před lety.“

Apepi vyplivl opasek, posadil se a chabě se usmál. „Při chlupatém Seuethově pytlí, poznávám tu serepetičku. Před deseti lety mi ji tam u Abnubu poslal jeden z vašich banditů. Tehdy mi můj lékař tvrdil, že je příliš blízko srdce, aby ji mohl vytáhnout, a tak tam zůstala. Od té doby ji nosím v sobě.“

Vzal z Taitových zakrvácených prstů trojúhelník z křemene a pyšně se nad ním usmíval. „Cítím se jako prvorodička. Pověším si ten kousek kamene na zlatý řetěz a budu ho nosit jako amulet. Nemohl bys mu přičarovat kouzelnou moc, která by mě chránila před dalšími střelami? Co říkáš, čaroději?“

„Jsem si jist, že prokáže velkou službu, můj pane.“ Taita nabral do úst horké víno s medem, které přikázal donést, a přes mosaznou trubičku ránu vypláchl a zbavil ji zbytku hnisu.

„Škoda dobrého vína,“ zavrčel Apepi, vytrhl mísu Taitovi z ruky a zbytek obsahu do poslední kapky vypil. Pak ji hodil na stěnu a hlasitě si odříhl. „A teď ti za odměnu povím něco, co tě bude zajímat, čaroději. Týká se našeho posledního rozhovoru na vrcholu věže v Bubasti.“

„Poslouchám každé tvé slovo s nejvyšší pozorností,

Výsosti.“ Taita začal pruhem plátna ovazovat Apepiho hrudník a při tom ránu zařikával.

„Svazuji tě, dílo Setha.

Zavírám rudá ústa velkému zlu. „

„Trok za Mintaku nabídl lak zlata. Chce ji za ženu,“ přerušil ho briskně Apepi.

Taitovi zdřevěněly ruce. Stál s napůl vymotaným obvazem v ruce. „Co jsi mu na to odpověděl, Výsosti?“

Málem se polekal královského titulu, který mu nechtěně vyklouzl z úst. Věci nabraly nečekaný a nebezpečný směr.

„Řekl jsem mu, že nevěsta stojí pět laků,“ křenil se Apepi.

„Ten pes je tak žhavý po moji fence, že mu klacek stojí mezi očima a oslepuje ho. Jenže ani se všim, co mi ukradl, tolik zlata nikdy nedá dohromady.“ Znovu si odříhl.

„Neboj se, čaroději, Mintaka je příliš cenná na to, aby ji dostal někdo takový jako Trok, když s její pomocí může do svého království přitáhnout tvého malého faraona.“

Vstal a zvedl svalnatou paži v pokusu prohlédnout si zavázaná záda. Vypadal jako starý kohout s hlavou pod křídlem.

„Trochu brzy ze mě děláš mumii,“ zasmál se.

„Ale je to čistá práce. Jdi a pověz svému regentovi, že jsem ochotný vydržet ještě jeden závan jeho parfémů. Asi za hodinu se znovu sejdem v konferenční místnosti.“

Taitův úspěch a Apepiho vzkaz Naju uklidnil a všechny jeho pochybnosti o Taitově věrnosti vzaly za své.

„Mám toho starého rošťáka na lopatě,“ zářil. „Bude ochotný k větším ústupkům, než si myslí. Byl jsem na tebe zlý, protože přerušil jednání a šel si lehnout.“ Naja byl tak spokojený, že nevydržel sedět. Co chvíli vyskočil a přecházel sem a tam. „Jak je mu teď mágu? Podal jsi mu nějaký nápoj, který by mu zkálil úsudek?“

„Dávka, kterou vypil, by složila buvola,“ ujišťoval ho

Taita. Naja zamířil k truhlici s kosmetikou, ze zelené lahvičky si nakapal do dlaně voňavku a potřel si s ní šíji.

„Využiju té výhody naplno.“ Zamířil ke dveřím, ale než opustil komoru, ohlédl se přes rameno. „Pojď se mnou,“ přikázal.

„Možná budu potřebovat tvoji kouzelnou moc, než to s Apepim skončím.“

Příměť Apepiho k dohodě nebyl zdaleka tak lehký úkol, jak si Naja představoval. Zranění ani medikament ho nijak neovlivnily. Křičel a tloukl pěstmi do stolu ještě dlouho potom, co hlásný na chrámových hradbách oznámil půlnoc.

Žádný kompromis, který navrhoval Naja, mu nebyl dost dobrý, a jeho zarputilost vyčerpala i Taitu. Nakonec

Naja přerušil jednání a za ranního kuropění se dovlekl do postele.

Příští den, když se o poledni zase setkali, Apepi neprojevil ani náznak ústupnosti, a jednání bylo dokonce ještě bouřlivější. Taita se ho snažil uklidnit, jak nejlíp uměl, ale Apepi se nechal dlouho přemlouvat. Teprve pátého dne mohli písaři na hliněné desky zaznamenat první podmínky paktu o míru. Dlouho do noci zapisovali egyptský a hyksóský text hieroglyfy i hieratickým písmem kněží.

Až do té doby držel Naja faraona Nefera Setino stranou jednání a zaměstnával ho triviálními úkoly. Naplánoval mu lekce s učiteli, výcvik se zbraní a setkání s velvyslanci a delegacemi kupců a kněží, kteří na něm mámili koncese a sponzorské dary. Nakonec to Nefer nevydržel a vzbouřil se. Naja ho proto poslal s Apepiho mladšími syny na lov.

Výlet brzy ztratil přátelský charakter a den skončil hlasitou hádkou nad pytle s kořistí. Výměna názorů málem vedla k pěstnímu souboji.

Druhý den se na Taitovu přimluvu připojila k lovecké družině princezna Mintaka v roli mírového prostředníka.

Mintaku uznávali i její starší bratři a podřizovali se jí v situacích, kdy by za jiných okolností tasili zbraně. Když

Mintaka jela vedle Nefera v jeho lovecké dvojkoce, bojovný duch ho téměř opustil a sotva si všiml hrozeb a chvástavého vytahování jejich hulvátských bratrů. Radoval se z dívčina vtipu a erudice, nemluvě už o její fyzické přitažlivosti. Při stíhání prchajícího stáda gazel se vůz kymácel a každý výmol je hodil k sobě. Mintaka se ho pokaždé zachytila a držela se i potom, co bezprostřední nebezpečí minulo.

Když se Nefer vrátil z první vyjízdky, poslal pro Taitu.

Očividně se s ním chtěl podělit o zážitky dne, ale byl váhavý a roztěkaný. Dokonce když se ho Taita zeptal na jeho oblíbeného sokola, Nefer neprojevil žádný velký zájem. Místo odpovědi zasněně poznamenal: „Taito, není to divné, že jsou dívky tak měkké a teplé?“

Šestáho dne ráno písaři dokončili práci a padesát tabulek paktu bylo připraveno k ratifikaci. Naja konečně poslal pro faraona, aby se zúčastnil závěrečného sezení. Jednání museli být přítomní i všichni Apepiho potomci včetně Mintaky. Ještě jednou dvůr zaplnila třpytivá kongregace královských družin. Herold mocným hlasem četl znění smlouvy a Nefera

její obsah okamžitě zaujal. Spolu s Mintakou o ní podrobně diskutovali a teď si vyměňovali významné pohledy, kdykoliv si mysleli, že v textu našli nějakou chybu nebo opomenutí. Jenže jich bylo poskrovnu a v mnoha pasážích dlouhého dokumentu Nefer vycítil Taitův stínový vliv.

Konečně nastal čas připojit pečeť. Za břeškného troubení beraních rohů Nefer otiskl svou kartuši do tvárného jílu a Apepi udělal totéž. Nefera mrzelo, když viděl, že si

Hyksós uzurpoval výsadu faraonů a posvátnou kartuši přijal za svou pečeť.

Před Najovou naličenou tváří s anonymním výrazem se spoluvládci obou království objali. Za bouřlivých výkřiků „Bak-her. Bak-her.“ Neferova štíhlá postava zmizela v medvědí náruči Apepiho. Vojáci drhli zbraněmi o své štíty nebo tloukli násadami kopí do kamenné dlažby.

Nefer se málem zalkl Apepiho tělesným pachem. Osobní hygiena byla jedním z mála egyptských zvyků, které Hyksósové zatím nepřevzali. Utěšoval se ale tím, že jestli se jemu zdá králův odér odporný, Naja dostane šok, až mu Apepi projeví svou náklonnost. Nenápadně se vymanil ze sevření, jenže Apepi ho úplně nepustil. Položil mu na rameno svoji chlupatou tlapu a blahosklonně na něj shlédl.

Pak očima přešel přítomné. „Občané této mocné země, která je opět sjednocená. Slavnostně se vyznávám ze své lásky k vlasti a slibuju, že budu plnit své povinnosti. Jako záruku tohoto slibu a dobré vůle nabízím ruku své dcery princezny Mintaky faraonu Neferovi Setimu, spoluvládci

Egypta. Faraon Nefer Seti se stane mým synem a otcem mých vnuků a bude se mnou sdílet dvojitou korunu Dolního a Horního království.“

Dlouhou chvíli naprostého ticha, které zavládlo, dokud se shromáždění nevyrovnalo s překvapivým prohlášením, ukončil výbuch nadšených ovací doprovázených ohlušujícím rachotem zbraní a dusotem okovaných vojenských sandálů.

U každého jiného smrtelníka by se výraz Neferovy tváře dal nazvat úsměvem idiota. Duchem nepřítomný zíral přes dvůr na Mintaku. Stála nehybně, ústa zakrytá dlaní, jako by chtěla zadusit výkřik, a její rozšířené oči vyjeveně hleděly na otce. Temný ruměncem jí pomalu barvil tváře, když stydlivě pohlédla na Nefera. Hleděli si do očí a přeplněné nádvoří nevnímali.

Taita musel uznat, že Apepi oznámení mistrně načasoval.

Teď už nemohl nikdo, ani Trok, ani Naja, nové manželství překazit.

I pod nánosemličidel se v regentově tváři zračila zjevná konsternace. Uvědomil si svoji kritickou situaci. Jestli se Nefer ožení s princeznou, bude mimo jeho dosah. Cítil, jak mu dvojité koruna vyklouzává z rukou. Naja musel na sobě cítit Taitův pohled, protože mu ho vrátil. Na kratičký okamžik mu Taita nahlédl do duše a měl dojem, že nahlíží do studny plné živých jedovatých hadů. Naja přivlel žluté dravčí oči, chladně se usmál a souhlasně přikývl, jenže Taita věděl, že usilovně přemýšlí. Jeho úvahy byly tak rychlé a komplikované, že je stařec nestačil sledovat.

Taita otočil hlavu a zaměřil svou pozornost na hřmotnou postavu lorda Troka stojícího uprostřed řady Hyksósů. Na rozdíl od regenta se Trok ani v nejmenším nesnažil své pocity skrývat. Ve stavu slepého vzteku se mu vousy zježily a naběhlá tvář mu zrudla přívalem krve. Otevřel ústa, jako by chtěl vykřiknout slova uraženého protestu, ale zase je zavřel a ruka mu sjela na jilec meče. Taita si na okamžik myslel, že zbraň vytasí a vyrazí přes dvůr k Neferovi. Trok se s velkým sebezapřením ovládl, uhladil si vousy a rázným krokem zamířil ven z nádvoří. Všeobecný povyk způsobil, že si ho nikdo nevšímal. Jen Apepi ho vyprovázal cynickým úsměvem.

Když Trok zmizel mezi žulovými sloupy bohyně Háthor, Apepi spustil ruku z Neferova ramene a vykročil k Najovu trůnu. Lehce zvedl regenta z jeho podušek a objal ho ještě vroucněji než faraona. Ústy přitisklými k Najovu uchu mu pošeptal: „Už žádné další egyptské triky, moje sladká navoněná květinko. Jinak ti je vrazím do prdele tak hluboko, kam až má ruka dosáhne.“

Pustil Naju zpět na polštáře a sedl si na trůn, který mu vedle regenta přistavili. Naja zbledl, přidržel si u nosu ubrousek napuštěný parfémem a snažil se vzpamatovat z šoku. Nádvořím zatím letěla jedna vlna ovací za druhou.

Když jásot začal utíchat, Apepi plácal svými medvědíma tlapama do opěrek trůnu, aby dav povzbudil k většímu úsilí, a oslavný křik znovu zesílil. Byl sám se sebou spokojený a náramně se bavil tím, že nutil shromáždění k jásotu, až do úplného vyčerpání.

S korunou Dolního Egypta deshret na hlavě Apepi dominoval celému shromáždění. Nefer, byť s autoritou vysoké koruny hedjet, vedle něho vypadal jako nedochůdce. Po další vlně aplausu vstal Naja a zvedl obě ruce.

Následovalo vděčné ticho.

„Ať přistoupí svatá panna!“ Z odděleného oltářního prostoru, krytého vyřezávanou stěnou, vyšla velekněžka chrámu vedená novickami a předstoupila před trůny. Dvě kněžky před ní přinesly dvojité koruny nshent. Za zpěvného vzývání bohyně ctihodná matka představená šla z hlav spoluvládců jednoduché koruny a vyměnila je za dvojité, které měly symbolizovat opětne sjednocení Egypta. Pak rozechvělým věkovitým hlasem oběma faraonům i nově zemi požehnala a zmizela kdesi v hlubinách chrámu. Protože obřad sjednocení země se v dlouhé historii Egypta konal poprvé, nebyl zaveden žádný protokol, který by určoval, co má následovat.

Chvilky rozpačitého ticha obratně využil Naja. Znovu vstal a postavil se před Apepiho. „V tento mimořádně radostný den se netěšíme jen z opětného spojení obou království, ale též ze zasnoubení faraona Nefera Setiho a krásné princezny Mintaky. Proto nechť vejde ve známost, že svatba se bude konat v den oslav faraonovy plnoletosti, případně až splní jednu z podmínek, která ho bude opravňovat k samostatné vládě bez rad a ochrany regenta.“

Apepi se zamračil a Nefer reagoval zoufalým gestem, ale bylo pozdě. Verdikt byl pronesen před plným dvorem takovým způsobem, jako by regent mluvil ústy obou korunovaných hlav. Pokud Nefer nechytí svého božského sokola nebo neuspěje na Rudé stezce, a tím nepotvrdí svůj nárok na trůn, Naja zvítězí a sňatek efektně odloží o několik let.

Mistrný tah, pomyslel si Taita trpce a chtěl nechť musel obdivovat Najův politický bystrozrak. Rychlým uvažováním a

včasnou intervencí odvrátil hrozící pohromu. Naja vyvedl protějšky z rovnováhy a pokračoval dál: „Současně zvu faraona Apepiho i faraona Nefera Setiho k oslavám jiné, neméně šťastné události. Bude jí moje svatba s princeznami Hesperet a Merykarou. Tento radostný obřad se bude konat v chrámu bohyně Isis v Thébách za deset dnů, to je prvního dne oslav svátků Nanebevzetí Isis.“

Za deset dnů se Naja stane členem královské rodiny

Tamosů a nejbližším nástupcem faraona Nefera Setiho, uvažoval Taita chmurně. Aspoň nad veškeré pochybnosti víme, kdo byl ten had v sokolím hnízde na útesech Bir Umm Masary.

Veshodě s ustanoveními mírového paktu zůstal Apepiho sídlem Avaris a Nefer Seti setrvá v Thébách.

Každý bude vládnout svému dřívějšímu království, jenže formou dvojvládní. Dvakrát ročně, na začátku a na konci rozvodnění

Nilu, se na kombinovaném královském zasedání v Memfis projednávají věci týkající se obou království.

Tam se posoudí zavedení nových zákonů a přednesou se legální apelace. Ovšem dřív než se oba panovníci rozloučí a odjedou do svých sídel, poplují společně proti proudu Nilu do Théb, kde se zúčastní oslav Najovy dvojnásobné svatby.

Současné nalodění obou delegací na molu pod chrámem se změnilo v chaotickou záležitost, která zabrala téměř celé dopoledne. Taita se vmísil do proudu lodníků, otroků a důležitých pasažérů mířících k molu. Překvapily ho hromady zavazadel, které čekaly na pláži, až je naloží na lehčí feluky a galéry. Oba tábory se dohodly, že zpáteční cestu absolvují podél řeky ve vozech, a nakládání koní a vozů celou situaci na břehu ještě víc zkomplikovalo.

Pro jednou se Taita nestal středem pozornosti. Všichni měli plné ruce práce a jen tu a tam někdo zvedl oči, aby ho pozdravil a vyprosil si požehnání. Jak přecházel pláž, nenápadně hledal věci Trokova regimentu. Poznal je podle rudozelených vlaječek. Pak uviděl i samotného Troka a jeho muže. Taita se přišoural blíž a slyšel, jak Trok spílá svému zbrojnoši: „Kde máš mozek, ty paviáne? Jak jsi mi to zabalil moji výstroj? Tady leží můj vzácný luk jen tak, určitě ho někdo z těch chomoutů přejede.“ Jeho nálada ze veřejšího dne nedoznala změny. Kráčel po molu, a kdo se mu namanul do cesty, seznámil se s jeho jezdeckým bičem.

Taita ho sledoval, jak se zastavuje a hovoří s nějakým svým důstojníkem. Oba pak zamířili nahoru ke chrámu.

Jen co zmizeli, Taita přistoupil ke zbrojnoši. Voják byl jen v bederní roušce a na nohou měl sandály. Prohýbal se pod vahou truhlice s Trokovou výbavou a klopýtal k čekající lodici. Jeho nahá záda pokrývala zřetelná kruhová vyrážka trichofycie. Na palubě galéry muž předal truhlici lodníkovi a na zpáteční cestě si všiml Taity. Uctivě ho pozdravil přiložením pěsti na prsa. „Pojď sem, vojáku,“ zavolal na něho Taita. „Jak dlouho máš tu vyrážku na zádech?“

Chlapík se poškrábal pod lopatkou tak vehementně, že si rozedřel kůži do krve. „Ta prokletá věc mě otravuje od dobytí Abnubu. Myslím, že je to dar jedné z těch špinavých egyptských kurev.“ Provinile zmlkl. Taita tušil, že mluví o ženách, které znásilnil během dobývání města. „Promiň, čaroději,“ omlouval se. „Zapomněl jsem, že už jsme spojenci a krajané.“

„Proto ti taky od té nemoci pomůžu. Běž do chrámové kuchyně a přines hrnek sádla. Namíchám ti mazání.“ Taita se posadil na kupu Trokových věcí a voják pospíchal přes pláž k chrámu. Mezi zavazadly stařec uviděl Trokovy válečné luky. Trok svého zbrojnoše plísnil neprávem, protože každý luk měl povolenou tětivu a byl pečlivě zabalený v kůži. Taita na Trokovy truhlice nesedl náhodou. Všiml si na víku jedné z nich pečete Grippy, avariského výrobce šípů, který hyksóské důstojníky svými produkty zásoboval. Ze záhybů chitónu vytáhl malou dýku a přefízl řemínek, který víko zajišťoval. Uvnitř truhlice pod vrstvou slámy našel šípy uložené střídavě hrotem k peři a naopak. Taita jeden zvedl a prohlížel si ho.

Ihned ho upoutal vyřezávaný znak. Stylizovaná leopardí hlava držela v čelistech hieratické písmeno „T“. Šíp byl identický s těmi, které našel v toulci na místě faraonovy vraždy. Konečně našel poslední vlákno do osnovy zrady.

Naju a Troka nesporně spojoval krvavý komplot, jehož plný rozsah mohl dosud jen odhadovat.

Taita zasunul šíp pod chitón, zaklapl víko a zručně navázal přefíznutý řemínek.

Starý voják byl za Taitovu pomoc nadmíru vděčný a požádal ho o další laskavost. „Můj přítel dostal egyptské neštovice.“

Co s tím má dělat? Taitu vždycky pobavilo, když

Hyksósové nazývali tu nemoc „egyptské neštovice“.

Jak se zdálo, nikdy se žádný muž nenakazil sám, ale vždycky měl nějakého přítele, který nemocí trpěl.

Svatební obřady a oslavy sňatku lorda Naji se dvěma tamosovskými princeznami překonaly svou okázalostí všechny rekordy. Taita konstatoval, že nádherou se jim nevyrovnaly ani svatby obou synů boha Ra: faraona Tamose a jeho otce faraona Mamose, necht' žijí věčně.

Obyčejnému lidu Théb Naja daroval dvě stě tučných volů, dva lodní náklady prosa ze státních sýpek a pět tisíc velkých kameninových nádob piva. Oslavy trvaly celý týden, ale ani hladová ústa Thébanů nedokázala zkonsumovat takové množství potravy v tak krátkém čase.

Zbytky prosa a masa konzervovaného uzením ži vily město ještě řadu měsíců. Ovšem s pivem tomu bylo jinak - vypili ho dřív, než týden oslav skončil.

Svatební hostina se konala v chrámu bohyně Isis za účasti obou faraonů, šesti set kněží a čtyř tisíc pozvaných hostů.

Při vstupu do chrámu každý host dostal upomínkový předmět: vyřezávaný šperk, slonovinu, korál, ametyst nebo nějaký jiný drahokam se jménem obdarovaného vyrytým mezi jmény regenta a jeho dvou nevěst.

Obě princezny přijely na setkání s ženichem ve státním kočáře taženém posvátnými bílými voly s hrbem. Povozy řídil nahý núbijský kočí. Cesta byla posypána květy a palmovými snítkami a z dvojkolky, která jela před svatebním vozem, rozhazovali šilicím davům kolem cesty stříbrné a měděné kroužky. K nadšení lidu nemalým dílem přispělo pivo od lorda Naji.

Nevěsty byly oděny v sněhobílých šatech z plátna téměř průsvitného. Malá Merykara sotva unesla tíhu zlata a šperků, kterými byla ověšena. Slzy jí vymyly cestičky v antimonové běli a Heseret ji musela držet za ruce, aby ji aspoň trochu uchlácholila.

U chrámu na ně čekali oba faraonové. Nefer vedl Merykaru do chrámové lodi a šeptem jí domlouval: „Neplač, kotě, nikdo ti přece nechce ublížit. Na noc budeš zase zpátky ve své ložnici.“

Nefer chtěl dát najevo nesouhlas se svatbou svých sester tím, že se snažil vyhnout povinnosti dovést mladší Merykaru do svatyně, jenže Taita mu to rozmluvil. „Nemůžeme tomu zabránit a sám víš, že jsme se o to snažili. Naja se už rozhodl a od tebe by bylo kruté, kdybys tam nebyl a neutěšil sestru v nejhorší epizodě, jakou v tak mladém věku musí zažít.“ Nefer se s nechutí podvolil.

Apepi vedl k oltáři Heseret. V bílé róbě s trpytivými šperky byla krásná jako rajska nymfa. Už před měsíci se smířila s osudem, který jí připravili bohové, a její počáteční zděšení se časem změnilo ve zvědavost a plíživé očekávání. Lord Naja byl muž oslnivého zevnějšku a její služky i družky při hrách si o něm vyprávěly do nejmenších detailů. Donekonečna vychvalovaly jeho očividné přednosti a s bezdechým chichotáním spekulovaly o jeho skrytých attributech.

Asi následkem podobných diskuzí měla Heseret velice fantastický sen. Běžela nahá zelenými zahradami kolem řeky a regent ji pronásledoval. Když se po něm ohlédla, zjistila, že je také nahý, jenže lidskou postavu měl jen do pasu. Od pasu dolů byl kůň, přesně stejný jako Neferův oblíbený hřebec Stargazer. Když byl hřebec mezi klisnami, často ho viděla ve stavu, v jakém se právě nalézal regent, a ten pohled ji podivně vzrušoval. Bohužel když po ní regent právě hmátl rukou plnou šperků, sen náhle skončil a ona zjistila, že sedí vzpřímená na rohoži. Aniž si uvědomila, co dělá, sáhla si do rozkroku a zjistila, že má prsty mokré a kluzké. Byla tak vzrušená, že už nedokázala usnout a navázat na sen tam, kde skončil. Mermomocí chtěla poznat, jak dopadl ten vzrušující zážitek. Ráno byla vznětlivá a neklidná a svoji špatnou náladu dala znát všem kolem sebe. Od té doby začal její dívčí zájem o Merenu upadat. Viděla ho v ty dny zřídka a po smrti jeho dědy, který skončil Najovou rukou, Merenova rodina upadla v nemilost. Uvědomila si, že je to jen chudý obyčejný voják bez protekce a bez vyhlídek. Společenské postavení lorda Naji se téměř vyrovnalo jejímu postavení a jeho bohatství mnohokrát převyšovalo majetek, kterým se mohla pochlubit ona.

Ted' když ji Apepi vedl dlouhou sloupovou síní do svatyně chrámu, se chovala cudně a zdrženlivě. Naja už na ně čekal. Přestože ho obklopovala suita dvořanů v přepychových róbách a důstojníků ve slavnostních uniformách, Heseret měla oči jen pro něj.

Aby se podobal bohu Osirisovi, měl na hlavě čelenku z pštrosího peří a převyšoval Troka i Asmora, kteří mu stáli po boku. Když Heseret přišla blíž, zachytila závan jeho parfému. Směsici vůní cizokrajných květů ze zemí za řekou Indus podtrhávala ambra, dar bohů oceánských hlubin, která se jen vzácně nacházela na mořském břehu. Její vůně ji vzrušovala. Bez váhání přijala ruku, kterou jí Naja nabídl, a pohlédla do jeho uhrančivých žlutých očí.

Když Naja nabídl druhou ruku Merykaře, začala hlasitě vzlykat a ani Nefer ji nedokázal utiшит. S krátkými přestávkami ubrekávala po celý dlouhý obřad.

Nakonec Naja rozbitím džbánu s nilskou vodou ceremoniál ukončil a zástupy vzdychly překvapením. Voda velké řeky, na jejímž břehu chrám stál, se zbarvila modře. Trik byl prostý. Regent nařídil, aby nad prvním zákrutem řeky od břehu k břehu zakotvily lodi a jejich posádky na signál vylyly do vody barvivo. Efekt stál za to. Modrá byla barva Tamosovy dynastie, a Naja tak světu deklaroval svoje čerstvé spojení s rodem faraonů.

Taita, který obřad sledoval z koruny západních hradeb, spatřil, jak řeka mění barvu, a zachvěl se zlou předtuchou. Zdálo se mu, jako by slunce na vysokém egyptském nebi na okamžik potemnělo a modrá voda zrudla barvou krve. Jenže když vzhlédl, nenašel na obloze jediný mráček a voda dole byla zase blankytně modrá.

Ted' je i Naja královské krve a Nefer ztratil poslední ochranu, hořekoval Taita. Jsem jeho jediný štít a jsem už starý. Vystačí mi síly, abych dokázal zahnat kobru od čerstvé opeřeného sokolíka? „Dej mi sílu, božský Hóre! Mocný bože, po celá léta jsi býval mým kopím i štítem, neopouštěj mě ani v tento čas.“

Naja odvážel své nové ženy k paláci posvátnou alejí strážnou dvěma řadami žulových lvů. U brány vysedli a v průvodu prošli zahradami do hodovní síně.

Mnozí hosté už přijeli před nimi a ochutnávali víno z chrámových vinic. Společnost svatebčanů uvítaly ohlušující ovace. Naja pyšně vedl za ruce své nové manželky a trojice důstojně prošla rozjásanými zástupy. Zběžně si prohlédli množství darů naskládaných uprostřed síně. Jak se dalo čekat, dary odpovídaly velkolepé události. Apepi věnoval pozlacený kočár, který zářil tak, že i v šeru haly nebylo příjemné na něj hledět přímo. Od babylonského krále Sargona Naja dostal stovku otroků a každý z nich přinesl truhlici ze santalového dřeva naplněnou šperky, drahými kameny a zlatými nádobami. Otroci po jednom klekali před regentem a truhlice mu nabízeli. Na znamení, že dar přijímá, se Naja každého z nich dotkl. Taita poradil Neferovi, aby daroval svému novému švagrovi pět rozlehlých statků na březích Nilu. Písáři, kteří dary zapisovali, vyčíslili celkovou hodnotu darů na celé tři laky ryzího zlata. Regentův majetek se tak přiblížil majetku samotného faraona.

Když svatební trojice zasedla do čela slavnostní tabule, tisícovka otroků začala nosit na stůl jídla připravená chrámovými kuchaři. Slavnostní menu se skládalo ze čtyřiceti různých chodů. Nechyběly lahůdky a speciality jako sloní choboty, buvoli jazyky a řízky z núbijských horských koz či maso z divokých prasat bradavičnatých. Pochopitelně že byla zastoupena i běžná domácí a lovná zvěř: volí a ovce, gazely, núbijští kozorožci, nilští varani, hrozníši, krokodýli a hroši. Marně byste hledali jediný druh nilských ryb, který se nenabízel k ochutnání, od vousatých sumců s masem prorostlým žlutým tukem až po bělomasé cejny a okouny. Rychlé galéry přivezly z delty Nilu dary severního moře - tuňáky, žraloky, kanice, raky a kraby. Ptačí říše obohatila tabuli o němle labutě, tři druhy hus, početnou varietu kachen, skřivany, drogy, koroptve a křepelky, to všecko upravené na nejrůznější způsoby. Restované, pečené nebo grilované, marinované ve víně či v medu divokých včel nebo nadívané bylinami a kořením z

Orientu. Aromatický kouř a vůně připravovaných pokrmů se táhla na míle daleko a vhněly lačné sliny do úst obyčejných Egyptanů, kteří se tísnili u palácových bran a zaplnili opačné nábřeží.

Jiní zase v lodích uprostřed řeky bojovali s proudem, aby mohli hodování sledovat zblízka.

O zábavu hostů se starali hudebníci, kejklři, akrobaté a krotitelé zvířat. Jednoho z mohutných hnědých medvědů hluk poplašil tak, že se utřhl z řetězu a utekl. Několik hyksóských šlechticů vedených lordem Trokem s opileckými kletbami nahánělo zdivočelou šelmu po zahradě, až ji na břehu řeky dostihli a zabili.

Králi Apepimu se tak zalíbila pružnost a hbitost dvou asyrských akrobatek, že je sebral pod paže a bez ohledu na jejich protesty, ječení a kopání si je odnesl do svých komnat. Když se po chvíli vrátil, svěfoval se Taitovi:

„Jedna z nich, ta hezká s dlouhými vlasy, byla chlapec. To, co jsem uviděl mezi jeho stehny, mě tak překvapilo, že mi málem utekl,“ řval smíchy. „Naštěstí se mu to nepodařilo, protože se ukázal být mnohem šťavnatější sousto než ta holka.“

Do večera byla většina hostů opilá a přežraná. Když ženich s nevěstami odcházel, sotva se drželi na nohou.

Naja manželky doprovodil do jejich pokojů a zavolal chůvy, aby odvedly Merykaru. „Zacházejte s ní jemně,“ varoval je. „To ubohé dítě spí ve stoje.“

Pak vzal Heseret za ruku a odvedl ji do svého přepychového apartmá s výhledem na Nil, na jehož temných vodách tančily odlesky zlatých hvězd.

V komoře za stěnou z bambusu komorné pomohly

Heseret odložit šaty a šperky.

Naja pečlivě prohlédla svatební lože vystlané bělostnými ovčími kůžemi a spokojený vyšel na terasu nadýchat se chladného vzduchu od řeky. Otrok mu přinesl mísu kořeněného vína a regent douškem otestoval jeho kvalitu. Po celý večer si zachoval čistou hlavu. Věděl, jak je pro přežití důležité udržet si před nepřáteli bdělost a rozvahu.

S pohrdáním sledoval hosty, kteří se zpíjeli do žalostného stavu. Dokonce i Trok, do kterého vkládal největší důvěru, podlehl své zvířecí povaze. Naja ho naposled spatřil, jak bohatýrsky zvrací do mísy, kterou mu přidržovala pohledná libyjská otrokyně. Když skončil, oťel si ruce do její sukně, hodil ji dívce přes hlavu a začal ji zezadu obšťastňovat. Ta podívaná Najovy vybrané způsoby přímo urážela.

Vrátil se do ložnice, teprve když dva otroci přinesli škopek teplé vody, ve které plavaly okvětní lotosové plátky.

Naja si postavil mísu s vínem vedle a začal se koupat.

Jeden z otroků mu po koupeli osušil a učesal vlasy a druhý přinesl čistou róbu z bílého plátna. Naja je propustil, ulehl do svatebního lože, natáhl si údy a vyholenou hlavu položil do opěrky ze slonoviny vykládané zlatem.

Z opačného konce místnosti zaslechl šustění látky a ženský smích. Heseretino chichotání ho vzrušovalo. Zvedl se na lokty a pohlédl k bambusové zástěně. Mezerami mezi výplní zahlédl dráždivou bledost hladké nahé kůže.

Hlavním důvodem jeho sňatku byly zájmy politické a mocenské, ale nezůstalo jen při nich. Povoláním byl sice voják a duší dobrodruh, jenže jeho povaha nepostrádala ani smyslnou stránku. Už léta s rostoucím zájmem sledoval Heseretinu cestu k ženství. Všiml si jí od děvčat, přes nemotorná dívčí léta až k slibným okamžikům, kdy se jí začaly nalévat pupeny prsů a přebytečný tuk se změnil na půvabné ženské tvary. I vůně jejího těla doznala změny.

Kdykoliv se k ní přiblížil, zaregistroval slabý závan sladkého ženského pižma, které ho uchvacovalo.

Jednou při lovu se sokolem na Heseret narazil. Trhala se dvěma přítelkyněmi lotosové květy na pletení věnců. Stál na břehu nad ní a ona ho pozorovala přes clonu vlasů. Jemným plátnem sukně přilepené k nohám prosvítala její kůže.

Gesto, kterým si odhrnula vlasy z obličeje, bylo nevinné, a přece silně erotické. Její výraz zůstal vážný a cudný, ale v šikmých očích měla listivý vlnitý lesk, který ho fascinoval.

Ten zážitek trval jen okamžik, než zavolala své kamarádky.

Dívky vylezly na břeh a odběhly k paláci. Sledoval její kmitající nohy a půlky kulatých hýždí, které se pod plátěnou sukní rytmicky vlnily a měnily tvar. Přistihl se, že dýchá krátce a stále rychleji.

Při té vzpomínce pocítil tlak v podbřišku a toužil, aby vystoupila z krytu zástěny, ale současně ten okamžik perverzně oddaloval a naplno vychutnával rozkoš očekávání.

Konečně k tomu došlo. Dvě komorné ji vyvedly, ale hned zmizely a nechaly ji stát uprostřed ložnice. Olejová lampa na trojnožce v rohu místnosti za ní vrhala teplé žluté světlo prozařující jemné hedvábi. Zvýrazněné křivky jejích boků a ramen svítily měkce-jako leštěná slonovina. Ruce i nohy měla obarvené henou, ale neposkvřněná pleť zbavená ličidel dovolila mladé krvi, aby ji zbarvila přirozeným ruměncem. Rty se jí chvěly, jako by se každým okamžikem měla dát do pláče, a ruce jí visely volně podél boků.

V bezbranném dívčím postoji ho pozorovala přes řasy sklopených víček. Krev se v něm vařila, když v jejích zelených očích znovu zahlédl ten zlomyslný svit, který ho tolik vábil.

„Otoč se,“ požádal ji jemně zastřeným hlasem. V krku mu vyschlo, jako by vypil šťávu z nezralého tomelu.

Poslechla, ale pohybovala se pomalu jako ve snu. Hýždě se jí přitom vlnily a pavučinou hedvábné tkaniny měkce prosvítalo ploché břicho.

„Jsi krásná!“ Hlas se mu zadrhl. Náznak úsměvu jí zvedl koutky rtů. Olízla si je špičkou růžového jazyka, jak to dělávají kočky. „Jsem ráda, že se mému lordu regentovi líbím.“

Vstal z postele, došel k ní a vzal ji za ruku; byla teplá a měkká. Vedl ji k posteli a ona šla bez váhání. Poklekla na bílé kůži, sklonila hlavu a vlasy jí spadly přes obličej.

Pomaloučku nad ní skláněl, až se jich dotkl rty. Sálala z ní omamná vůně zdravé mladé ženy v prvním prožitku fyzického vzrušení. Pohládl ji po vlasech. Pohlédla na něj přes temný závěs loken. Jediným pohybem je rozhodil, vzal ji za bradu a mučivě pomalu jí zvedal hlavu.

„Máš oči lkony,“ zašeptala. Ikona, krotký leopard, ji současně děsil i fascinoval. Teď zažívala stejný pocit, protože jí tu velkou kočku připomínal. Ženským instinktem vycítila jeho skrytou krutost a bezcitnost, a to v ní vzbudilo emoce, jaké

doposud nepoznala. „Jsi taky krásný,“ zašeptala a nelhala. V tu chvíli jí připadalo, že vidí nejkrásnější stvoření, jaké kdy zem nosila.

Políbil ji a jeho ústa ji překvapila. Chutnala jako nějaké cizokrajné ovoce, které okusila poprvé, a přirozeně otevřela vlastní ústa, aby ten pocit vychutnala. Bez zábran si je hbitým hadím jazykem přivlastnil. Úplně se v polibku ztratila a Najova ruka hledající prsa ji zastihla nepřipravenou.

Oči se jí rozšířily a zhluboka se nadechla. Pokusila se ho odstrčit, jenže ji držel pevně a zkušeným laskáním se snažil její strach rozptýlit. Když jí začal dráždit bradavky, projel jí tělem až do konečků prstů impuls závatné elasticity, a když potom ruku stáhl, neubrnila se pocitu silného zklamání.

Zvedl ji na nohy, takže stála s řadry v úrovni jeho tváře.

Bez otálení z ní strhl hedvábnou košili, plnými ústy nasál prs a současně sevřel v dlani hrbol měkkého černého chmýří. Hlasitě vykřikla, ale ani v nejmenším jí nenapadlo bránit se jeho dotěrným rukám. Zcela se jim vydala na milost.

Z toho, co jí napovídaly otrokyně, se bála, že jí ublíží, jenže jeho silné hbité ruce s ní zacházely jemně, hravě a zkušeně. Měla dojem, že zná její tělo líp než ona sama, a cítila, jak stále rychleji klesá pod hladinu vědomí a topí se v moři nových pocitů.

Ještě jednou vyplavala na povrch, když náhle otevřela oči a zjistila, že před ní stojí úplně nahý. Vzpomněla si na hřebce, kterého viděla ve snu, a bojácně pohlédla dolů.

Jenže hladký růžový úd dokonalého tvaru se zásadně lišil od hřebcova monstrózního orgánu a strach z ní vyprchal.

Znovu se poddala Najovým rtům i rukám a okamžik pronikavé bolesti vzápětí ustoupil nezvykle nádhernému pocitu plnosti. Později zaslechla potlačovaný výkřik a ten zvuk otevřel cestu jejímu vlastnímu nesnesitelně příjemnému vjemu, hraničícímu s bolestí. Sevřela muže rukama i nohama, jak nejsilněji dokázala, a křičela s ním.

Ještě dvakrát během té kouzelné, ale příliš krátké noci ji donutil křičet radostí z šíleného potěšení, a když jitro zalilo komoru růžově stříbrným světlem, ležela v jeho náručí klidná a nehybná. Cítila se, jako by jí odsál všechnu životní sílu. Kosti měla z měkkého říčního bláta a hluboko v ní doznívala tichá bolest.

Vyklouzl z jejího objetí a jí sotva zbyla síla k protestu.

„Ach, neodcházej! Prosím neodcházej, můj pane! Můj krásný pane!“

„Nebude to na dlouho,“ zašeptala zpod jejího těla opatrně vytáhl ovčí kůži. Na sněhobílém rouně zůstala skvrna barvy okvětních plátků růže-památka na její nevinost.

Naja vynesl kůži na terasu a přehodil ji přes parapet.

Zdola se ozval tlumený jásot, kterým shromáždění obyvatelé ocenili vystavený důkaz manželčina panenství. Hesperet nezajímala pochvala hordy rolníků a soustředila pozornost na nahá manželova záda. V prsou i lůně se jí zvedla vlna lásky, a když se vrátil, vroucně ho objala.

„Jsi úžasný,“ zašeptala a usnula mu v náručí. Mnohem později, když se postupně probouzela, překvapila ji lehkost a radost ze života- pocitu, jaké nikdy předtím nezažila tak silně. Zprvu si nebyla jistá, co je zdrojem toho blaha, jenže pak se jí v náručí pohnulo teplé svalnaté tělo.

Když otevřela oči, viděla, jak ji pozoruje svými sugestivními žlutými očima a něžně se usmívá. „Bude z tebe překrásná královna,“ řekl tiše a myslel to upřímně. V noci u ní objevil kvality, které ani nečekal. Vycítil, že v Hesperet našel někoho, jehož touhy a instinkty byly v dokonalém souladu s jeho touhami a jeho instinkty.

„Jakého nádherného faraona by v tobě našel náš Egypt,“ vrátila mu kompliment a smyslně se protáhla. Pak se tiše zasmála a pohlédla ho po tváři. „Jenže k tomu nikdy nedojde.“ Náhle se přestala smát. „Nebo snad ano?“

„Jen jediná věc nám stojí v cestě,“ odpověděl. Nemusel říkat nic víc, protože v jejích očích zahlédl listivý žádostivý svit. Šla přesně v jeho šlépějích.

„Jsi dýka a já budu tvojí pochvou. Nezáleží na tom, oč mě požádáš, já tě nikdy nezklam, můj krásný pane.“

Položil jí ukazováček na zrudlé rty naběhlé líbáním.

„Vidím, že spolu nepotřebujeme vyměňovat slova, protože naše srdce bijí stejným rytmem.“

Apepi se svou družinou zůstal v Thébách ještě měsíc po svatbě jako host faraona Nefera Setiho a Naji.

Bavili se báječně v královském stylu. Taitovi, to zpoždění přišlo vhod. Byl si jistý, že dokud je Apepi se svou dcerou v Thébách, Naja se proti Neferovi neodvážá nic podniknout.

Královští hosté začínali dny lovem. Pak navštěvovali početné chrámy zasvěcené všem možným egyptským bohům, které stály na obou březích řeky. Jindy zase přihlíželi turnajům mezi regimenty vojsk Severního a Jižního království.

Vojáci závodili v lukostřelbě, jízdě na vozech a běhu. Pořádali dokonce soutěž v plavání přes Nil. Na vítěze čekala zlatá soška Hóra.

V poušti honili gazely a přimorožce a s pomocí rychlých pouštních sakerů lovili velké dropy. V palácových voliérách totiž nezůstal jediný královský sokol, protože během pohřebních obřadů Neferova otce všechny pustili.

U řeky si krátili čas lovem kachen a volavek a v mělčinách oštěpy nabodávali vousaté sumce. Zkusili i lov říčních koní - mohutných hrochů. Sám Nefer stál u kormidla jedné z válečných galér pojmenované „Hórovo oko“. Princezna Mintaka vedle něj vzrušeně ječela, když se na hladinu vody zružovělé krví vynořil obrovitý hřbet ježící se oštěpy.

Poslední čas se Mintaka s Neferem vidali často. Při lovu, když stíhal stádo přehajících přimorožců, jela v jeho voze a podávala mu kopí. Když pročešávali rákosí a hledali volavky, nosila na ruce vlastního sokola, a při loveckých piknicích sedávala vedle Nefera. Vybírala nejlepší citrusy, dlouhými štíhlými prsty je loupala a sladké kousky mu podávala do úst.

Na banketech, které se v paláci pořádaly večer co večer, Mintaka sedávala po jeho levici. Podle zažitých tradic musely ženy sedávat tak, aby mužově pravici nebránily v přístupu ke zbraní. Rozesmávala ho svými ironickými poznámkami a dokázala věrně napodobit známé osoby. Dokonale imitovala Hesperet i její uculování a vyvracení očí. „Můj manžel, regent Egypta,“ opakovala po ní pompézním tónem,

který si Neferova sestra nedávno osvojila.

Jenže ať se snažili sebevíc, nikdy nebyli spolu úplně sami. Postarali se o to rovnou měrou Naja i Apepi. Ani Taita, kterého Nefer požádal o pomoc, jim nedokázal zařídít tajnou schůzku. Nefer ovšem netušil, že se Taita nijak zvlášť nesnaží. Stejně jako Apepi by je rád udržel nevinné.

Před mnoha lety zaranžoval dostaveníčko pro Tanuse a milovanou Lostris a následky mu ještě dnes hučely v hlavě jako ozvěna hromu.

Kdykoliv Nefer s Mintakou hráli bao, zdržovaly se poblíž dívky-otrokyně a nedaleko číhal všudypřítomný lord Asmor. Nefer se poučil z první lekce a přestal Mintaku podceňovat. Hrál stejně soustředěně, jako by proti němu seděl Taita. Poznal silné stránky její hry, ale i pár slabin.

Pokaždé poněkud přehnaně hájila vlastní hrad, a když

Nefer pořádně přitlačil na její kvadrant, obvykle otevřela obranu na křídlech. Dvakrát toho využil a rozbil její postavení, jenže potřetí se mu to už nepovedlo. Příliš pozdě zjistil, že prohlédla jeho taktiku a připravila mu past.

Když otevřel západní hrad, vtrhla do mezery a Nefer musel kapitulovat. Smála se mu potom tak otevřeně, že jí to ani nedokázal úplně odpustit. Jejich souboje se vyostřovaly a nakonec i Taita vydržel sedět vedle nich celé hodiny a sledovat hru. Souhlasně přitom pokyvoval hlavou nebo se štířil svým lišáckým stařeckým úsměvem.

Jejich láska byla tak zřejmá, že hrála i lidi kolem. Kde se ukázali, nechybělo veselí a smích. Když Nefer vezl Mintaku ulicemi Théb, hospodyně vybíhaly na práh a muži zvedali oči od práce, aby je pozdravili a popřáli jim hodně štěstí.

Dokonce i Naja se na ně blahosklonně usmíval.

Málokdo by uvěřil, jak těžce nesl, že se od něj a jeho nevěsty pozornost obyvatelstva odklonila.

Jedině lord Trok zůstával při lovu i zábavě v paláci nerudný a zachmuřený.

Společně strávený čas ubíhal nemilosrdným tempem.

„Stále máme kolem sebe spoustu lidí,“ zašeptal Nefer nad deskou baa. „Toužím být s tebou sám. Třeba jen na pár minut. Zbývají nám už jen tři dny, než se s otcem vrátíš do

Avarisu. Možná uběhnou měsíce nebo i roky, než se zase uvidíme. Chtěl bych ti toho tolik říct, jenže nemůžu, když na nás všude ty oči a uši míří jako založené ší py.“

Přikývla a táhla kamenem, na který ve svém rozpoložení zapomněl. Málem přehlédl, že se jeho západní hrad dostal do kleští. Vyděsilo ho to. Dalšími třemi tahy prorazila jeho frontu a vítězně táhla dál. Ještě chvíli držel ztracenou partii, jenže jeho síly byly rozvrácené a konec nevyhnutelný.

„Využila jsi mé chvilkové nepozornosti. Myslel jsem na jiné věci,“ vyčetl jí trpce. „Co jiného se dá čekat od ženy.“

„Veličenstvo, nechci být ničím jiným než ženou.“ Ironický tón, jakým jeho titul vyslovila, ho bodl jako dýka.

Pak se ale nahnula blíž a zašeptala: „Slibuješ, že se nedotkneš mé cti, když spolu budeme sami?“

„Přisahám na Hórovo zraněné oko, že tě nepřivedu do hanby, dokud budu žít,“ sliboval horlivě.

Usmála se. „Moji bratři by se zrovna neradovali, kdyby tě slyšeli. Docela by uvítali záminku, aby ti mohli podříznout hrdlo.“ Přivřela své úžasné tmavé oči. „A když ne hrdlo, mohla by je uspokojit jiná část tvého těla.“

Možnost schůzky se jim naskytla hned druhý den. Jeden z královských lovčích se vrátil z kopců nad vesnicí Dabba se zprávou, že z východu přišel lev, který během noci vyplenil dobytčí ohradu. Přeskočil plot a zabil osm vyděšených zvířat. Za svítání ho vesničané zahnali pochodněmi, bubny a křikem.

„Kdy k tomu došlo?“ zeptal se Naja.

„Před třemi dny, Vaše Milosti,“ odpověděl muž klečící před trůnem. „Jel jsem vzhůru po řece, jak nejrychleji jsem mohl.

Jenže proud je silný a vítr měnil směr.“

„Co se stalo se lvem?“ vložil se dychtivě do hovoru Apepi.

„Utekl zpět do kopců, ale moji dva nejlepší nubi jští stopaři jdou za ním.“

„Viděl ho někdo z tvých mužů?“ Jak je veliký? Je to lev, nebolvice?“

„Vesničané tvrdí, že to byl vzrostlý samec s plnou hřívou, hustou a černou.“

Už pomalu šedesát let nikdo neslyšel, že by se lev ukázal v krajích kolem řeky. Lvi byli považováni za královskou zvěř a faraonové je nemilosrdně vybíjeli. Ani ne tak kvůli škodám, které působili na dobytku rolníků, ale hlavně proto, že byli vyhledávanou trofejí královských honů.

Po čas dlouhých těžkých bojů s Hyksósy byli faraonové příliš zaneprázdnění a lovy na lvy pořádali jen zřídka.

Navíc těla padlých na bojištích poskytovaly lvům smečkám snadný zdroj obživy. V posledních několika desetiletích se jim dařilo dobře a jejich počty se několikanásobně zvýšily.

Stejně tak tomu bylo s jejich smělostí.

„Nechám hned nalodit vozy,“ rozhodl Apepi. „Za současného stavu řeky můžeme být u Dabby zítra časně ráno.“

Zazubil se a práskl pěsti do tvrdé dlaně. „Při Seuethovi, líbí se mi možnost získat černou hřívu. Od chvíle, co jsem přestal zabíjet Egyptany, se mi stýská po opravdové zábavě.“

Naja se zamračil. „Veličenstvo, pozítří ráno se máš vrátit do Avarisu.“

„Máš pravdu, regente. Ale většinu zavazadel už mám na lodích a Dabba leží při cestě domů. Jeden či dva dny strávené lovem nehrají roli.“

Regent váhal. Nemiloval hony natolik, aby kvůli nim zanedbával početné záležitosti, které si žádaly jeho pozornosti.

Kromě toho se na odjezd Apepiho těšil. Jeho bouřlivá a nevázaná přítomnost v Thébách se mu už začínala zajídat.

Navíc měl jiné plány, ve kterých mohl pokračovat, teprve až Apepi Théby opustí. Přesto nemohl dovolit, aby hyksóský faraon lovil na území Horního království sám.

Nejen proto, že by to nebylo právě zdvořilé, ale ani z politického hlediska nebylo vhodné, aby se Apepi v Jižním království choval, jako by na něj měl výhradní právo.

Dřív než Naja vymyslel vhodné odmítnutí, zasáhl Nefer.

„Veličenstvo, s největší radostí se k vám připojím.“

Vycítil příležitost k velkolepému sportovnímu zážitku. Neměl ještě možnost lovit lva a vyzkoušet si vlastní odvahu tváří v tvář mocné šelmě. Jenže stokrát víc než samotný lov ho lákala představa, že odloží rozloučení s Mintakou. Příznivé okolnosti na honu slibovaly, že se mu konečně podaří strávit s ní aspoň chvilku o samotě. Než tomu stačil Naja zabránit, Nefer oslovil lovčího, který stále klečel před trůnem a tiskl tvář k podlaze. „Dobře sis vedl. Komorník tě odmění za námahu zlatým kroužkem a vrátíš se nejrychlejší felukou do Dabby. Vypravíme se za lvem v plné síle.“ Nefer litoval jen jedné věci: Při jeho první lovecké výpravě za lvem mu Taita nepomůže radou ani povzbuzením.

Stařec totiž zmizel v divočině na jedné ze svých pravidelných cest do neznáma a nikdo nevěděl, kdy se vrátí.

Příštího dne časně ráno se lovecká výprava vylodila na břehu řeky pod vesnicí Dabba. Z malého konvoje lehkých galér vyložili na břeh koně a dvě desítky vozů. Zbrojnoši přioštěli hlavice kopí, vyměnili tětiny luků a zkontrolovali šípy.

Zatímco čeledín napájeli a krmili koně, lovci snědli snidani, kterou jim přinesli vesničané. Nálada byla skvělá.

Apepi poslal pro lovčího, který se vrátil z kopců. „Je to opravdu velký lev,“ ujistoval stařec. „Největší, jakého jsem na východ od řeky viděl.“

„Opravdu jsi ho viděl?“ zjišťoval Nefer. „Nebo jsi jenom četl jeho stopy?“

„Viděl jsem ho dobře, i když jen z dálky. Byl vysoký jako kůň, šel vznešeným královským krokem a hřívá mu vlála jako stonky prosa ve větru.“

„Při Sethovi, ten chlápek je úplný básník,“ vložil se do hovoru Naja. „Drž se faktů a krásná slova vynech, darebáku.“

Stopař kajícíně položil pěst na srdce a zaraženým hlasem pokračoval: „Včera zalehl v zarostlém vádí pět mil odsud, ale s příchodem noci vyrazil na obchůzku. Naposled se nažral před čtyřmi dny, je hladový a znovu loví. Přes noc se pokusil strhnout přimorožce, jenže ten ho odkopl a utekl.“

„Kde myslíš, že bychom ho mohli najít dnes?“ zeptal se ho Nefer mírným tónem. „Jestli lovil, bude mít žízeň. Kam chodí pít?“

Lovčí na něj pohlédl s uznáním. Důvodem nebylo jen

Neferovo postavení, ale i znalost divočiny, kterou prokázal.

„Po neúspěchu s přimorožcem odešel do kamenitého terénu, kde jeho stopu nelze sledovat.“ Apepi rozmrzele mávl rukou a stopař spěšně pokračoval. „Ale myslím, že dnes ráno pil v malé oáze.“

„Jak daleko leží to místo?“ vyptával se dál Nefer. Muž vymezil na obloze oblouk odpovídající třem hodinám sluneční pouti.

„Pak nemáme času nazbyt.“ Nefer se na muže usmál a zavolal na kapitána, který velel vozům. „Za jak dlouho můžeme vyrazit?“

„Všecko je připraveno, Veličenstvo.“

„Nasedat!“ přikázal Nefer. Troubení rohů zvalo lovce k čekajícím vozům. Mintaka se držela Neferovi po boku.

Za takovýchto neformálních okolností byla veškerá královská důstojnost zapomenuta. Stal se z nich prostý mladý pár na vzrušujícím výletě.

Iluzi jim pokazil lord Trok. Jakmile naskočil do svého vozu a uchopil oprať, zavolal na krále Apepiho: „Výsosti, není moudré nechat princeznu jet s nezkušeným chlapcem.

Nejedeme na lov gazel.“

Nefer strnul a rozhořčeně na Troka pohlédl. Mintaka mu položila ruku na rameno. „Neprovoď ho. Je to rváč a má děsnou povahu. Jestli ho vyzveš, neochrání tě ani tvé vysoké postavení.“

Nefer ruku vztekle setřásl. „Moje čest mi takovou urážku nedovolí přehlédnout.“

„Prosím, miláčku, nech ho být. Kvůli mně.“ Takovou náklonnost projevila poprvé a udělala to záměrně, protože věděla, jaký účinek na něj to oslovení bude mít. Naučila se ovládat jeho momentální nálady instinktem milující ženy, který na ní předstihl její věk i zkušenosti. Nefer okamžitě zapomněl na Troka i na svou dotčenou čest. „Jak jsi mě to nazvala?“ zeptal se přidušeným hlasem.

„Nejsi přece hluchý, miláčku,“ zopakovala lichotku a smála se mu do očí. „Slyšels docela dobře.“

„Neměj obavy, Troku,“ zahulákal Apepi. „Svěřil jsem svou dceru do péče faraona. Bude v bezpečí.“ Zachechtal se a trhl opraťmi. „Už jsme tady promarnili skoro půl dne.

Jedeme!“ zařval na svou družinu.

Nefer se zařadil za Apepiho před nos nazlobenému Trokovi.

Když ho míjel, věnoval mu chladný pohled a řekl:

„Jsi hulvát, lorde Troku. Nemysli si, že tím to skončilo.

Ještě si o tom promluvíme.“

„Bojím se, že sis z něj udělal nepřítele,“ zašeptala

Mintaka. „Trok má špatnou pověst a ještě horší povahu.“

Pod vedením královského lovčího, jedoucího na holém hřbetě zakrslého poníka, zástup lovců stoupal na holý skalnatý pahorek. Protože šetřil i koně, jel i pomalu a po každém prudším stoupání nechali zvířata vydechnout. Za hodinu narazili na núbijského stopaře. Seběhl dolů z kopce nahlásit lovčímu, co viděl. Chvilí spolu vzrušeně hovořili a lovčí se vrátil ke královskému houfu, aby tlumočil, co se dozvěděl. „Núbijci prohledali kopce a další stopy nenašli.

Ale jsou si jisti, že lev přijde k napajedlu. Protože ho nechtěli vyrušit, raději na nás počkali.“

„Doved' nás k vodě,“ rozkázal Apepi.

Před polednem sjeli do mělkého údolí. Nebyli daleko od řeky, ale krajina připomínala vyprahlou poušť. Lovčí přiklusal k Apepiho vozu. „Napajedlo je na opačném konci údolí a šelma nebude ležet daleko od vody.“

Apepi jako starý válečník přirozeně převzal velení a Nefer neprotestoval. „Rozdělíme se na tři části a oázu obklíčíme.

Pokud ho vyplašíme, nebude mít kam uniknout.

Lorde regente, vezměte si na povel levé křídlo, já zajistím pravý bok a faraon Nefer Seti podrží střed.“ Zamával svým těžkým válečným lukem nad hlavou. „Kdo první zraní lva, získá trofej.“

Všichni vozkové byli zkušení a bez otálení zaujali nové pozice. Nefer nesl luk na rameni a opatřil držel jen lehce, aby měl v případě potřeby obě ruce volné. Mintaka se k němu tiskla, kopí na dlouhé násadě připravené. Předávání zbraní si za poslední dny dokonale nacvičili a Nefer se na ni mohl plně spolehnout.

Volným krokem se blížili k oáze. Koně vycítili napětí mužů a možná i zachytili pach šelmy, protože šli neklidně, pohazovali hlavami a nervózně frkali.

Řada vozů pomalu obkličovala ostrůvek nízkých křovin a přerostlé trávy kolem napajedla. Když kruh zcela uzavřeli, Apepi zvedl ruku na znamení, že mají zastavit. Královský lovčí sesedl a vedl poníka za sebou. Opatrně se blížil k hnědému porostu.

„Kdyby tam lev byl, určitě by ho už viděl,“ řekla Mintaka rozechvělým hlasem a Neferovi se ten náznak strachu docela zamlouval.

„Lev se dokáže přikrčit, až úplně splyne s okolím.

Můžeš jít kolem tak blízko, že bys na něj dosáhla, a vůbec si ho nevšimneš,“ poučoval ji.

Každých pár kroků lovčí zastavil, poslouchal a očima prohledával keře a trsy vysoké trávy před sebou. Na okraji křoví nabral hrst drobných kaménků a začal je systematicky házet do míst, kde by se šelma mohla skrývat.

„Co to dělá?“ zašeptala Mintaka.

„Dřív než lev vyrazí, zavrčí. Snaží se ho vyprovokovat, aby se prozradil.“

Napjaté ticho rušilo jen rachocení oblázků a frkání zvířat.

Čekali se založenými šípy, připraveni rychle napnout tětivy. Náhlé zavřeštění a chrastění trávy způsobilo, že luky jako na povel vyletěly vzhůru a zbrojnoši pozvedli kopí. Všichni si oddychli, když z trávy vystřelil čokoládově hnědý čáp a splašeným letem zamířil k řece.

Lovčí minutku počkal, až se uklidní, a pak krok za krokem postupoval houštím k prameni. Kapky mírně slané vody vyvěraly ze země a plnily mělké kamenité jezírko, které by sotva stačilo uhasit žízeň velkého zvířete. Lovčí poklekl a hledal stopy. Po chvíli zavrtěl hlavou a vstal.

Rychle prošel zbytkem houští, nasedl na poníka a vrátil se k Apepiho vozu. Ostatní lovci přijeli blíž, aby si poslechli jeho hlášení. Lovčímu nebylo příliš do řeči. „Veličenstvo, zmýlil jsem se,“ přiznal zkroušeně. „Lev tady nebyl, šel jinou cestou.“

Apepi neskrýval zklamání. „A co teď kamaráde?“

„Toto napajedlo vypadalo nejslibněji, ale jsou tady ještě jiná. Z místa, kde jsem ho naposled viděl, mohl přejít údolí, nebo zalehl někde poblíž a čeká na noc. Přijde se napít až za tmy.“ Mávl rukou zpět ke kamenité stráni. „O kus níž je mnoho úkrytů.“

„Kde jinde je ještě voda?“ zeptal se Apepi.

„V sousedním údolí. Ale táboří tam beduíni, mohli ho vyplašit. Pod kopci tamhle na západě je další malý pramen.“

Lovčí ukázal na řadu nízkých fialových pahorků na obzoru. „Lev může být u kteréhokoliv z nich, nebo u žádného,“ vysvětloval. „Taky se mohl vrátit na okraj plání, kde je dostatek vody. Možná ho tam kromě žízně přilákal i pach dobytka.“

„Takže nemáš ani potuchy, kde může být,“ konstatoval lord Naja. „Budeme muset hon odvolat a vrátit se ke člunům.“

„Ne!“ protestoval Nefer. „Vždyť jsme teprve začali.“

Přece se nevzdáme tak brzy!“

„Chlapec má pravdu,“ souhlasil Apepi. „Budeme pokračovat, jenže musíme prohledat velkou rozlohu země.“

Chvilí uvažoval. „Rozdělíme se a budeme hledat každý jinde.“ Pohlédl na Naju. „Můj lorde regente, ty povedeš skupinu vozů k táboru beduínů. Pokud kořist spatříš, poví ti kde. Já pojedu k prameni pod kopci.“ Otočil sek Trokovi.

„Vezmeš tři vozy a stopaře a budete hledat stopy v údolí.“

Asmore, vezmi si taky tři vozy a vrať se okrajem pláně do Dabby pro případ, že by se lev vrátil na místo posledního úlovku.“ Nakonec pohlédl na Nefera. „Faraone, ty se vydáš na opačnou stranu. Na sever k Achmimu.“

Nefer si uvědomil, že dostal nejmiň slibný vísek, ale neprotestoval. Nový plán mu konečně umožnil setřást přímý dozor svých strážců - Naju, Asmora i Troka Apepi poslal jinam. Čekal, že někdo vyrukuje s námitkou, jenže všichni byli zaujati honem a zdálo se, že si význam Apepiho rozhodnutí ani neuvědomují. Najovi to vzápětí došlo.

Přísně pohlédl na Nefera. Zřejmě uvažoval o možnosti zvrátit Apepiho rozhodnutí, ale nakonec to vzdal. Tušil, že by se nezachoval moudře, a napadlo ho, že poušť bude

Nefera hlídat stejně efektivně jako Asmor. Nebylo kam utéct, a i kdyby se o to s Mintakou pokusili, vydají se za nimi dokonce dvě armády.

Když Apepi stanovil místo, kde se sejdou, a vydal poslední rozkazy, rohy zatroubily nástup a pět skupin vozů se rozjelo do různých stran.

Poslední vůz zmizel mezi přísnými pahorky a Mintaka zašeptala: „Konečně je k nám Háthor milosrdná.“

„Já věřím, že nám svou přízeň věnoval Hór,“ usmíval se

Nefer. „I když tu laskavost ochotně přijmu od kohokoliv.“

Dvěma doprovodným vozům velel plukovník Hilto, starý veterán, který je s Taitou nedávno zastavil, když se pokoušeli uprchnout z Egypta. Hilto sloužil Neferovu otci a byl Tamosovu rodu oddán tělem i duší. Nefer mu mohl naprosto důvěřovat.

Jeli rychle, aby co nejvíc využili denního světla. Po hodině jízdy se pod nimi otevřel výhled na roviny kolem řeky.

Zastavili na chvíli a těšili se z nádherného pohledu na

Nil, který se vinul krajinou jako smaragd zasazený do bohaté zeleně polí.

„To je krása, Nefere,“ vzdychla Mintaka zasněně. „Musíme mít stále na mysli, že země nepatří nám, ale myji.“ Nefer občas zapomínal, že se narodila v Avarisu a že má k zemi stejný vztah jako on. Byl na ni pyšný, když viděl, že miluje přírodu stejně vřele a má stejné vlastenecké cítění. Zvedl ji tvář. „Dokud mi budeš stát po boku, nikdy na to nezapomenu.“ Rozevřela rty a Nefer ucítil vůni jejího dechu. Ovládla ho nesnesitelná touha spojit svá ústa s jejími, jenže za sebou cítil pohledy Hilda a ostatních. Koutkem oka zahlédl, jak se jeden z mužů znalecky usmívá. Zpomalil a počkal na Hilda. Příkaz, který se mu chystal dát, už nesl v hlavě od chvíle, kdy opustili ostatní vozy.

„Plukovníku, jestli tady lev je, bude asi zalehlý někde na svazích pod námi.“ Gestem ruky objel krajinu před sebou.

„Chci, abychom dál postupovali v řadě. levé křídlo pojede dole při okraji roviny a pravé po hřebeni kopců. My prohledáme terén uprostřed.“ Hilda se zatvářil pochybovačně a poškrábal si jizvu na líci.

„To je příliš široká fronta, Veličenstvo. Do údolí je nejméně dvě míle. Nebudeme na sebe vidět.“

Nefer věděl, že jeho návrh odporuje všem vojenským zásadám, a proto plukovníka spěšně uklidňoval. „Tamhle za třetím hřebenem pod tím malým pahorkem se zase sejdem. Poslouží nám jako dobrý orientační bod.“ Nefer ukázal na kamenitý kopec, který se zvedal čtyři míle před nimi. „Kdyby se někdo opozdil, počkáme, až bude slunce v tomto místě, a teprve pak se vydáme chybějící vůz hledat.“

Zajistil tak pro sebe a Mintaku nějakou hodinu samoty navíc.

Hilda stále váhal. „Prosím za prominutí, Veličenstvo, ale lord Naja mi co nejpřísněji nakázal –“

Nefer ho ostře přerušil. „Chceš se snad hádat se svým faraonem?“

„To nikdy, Veličenstvo!“ Hilda byl nařčením otřesen.

„Tak hled' splnit svou povinnost, příteli.“

Hilda zasalutoval a za jízdy vykřikoval rozkazy mužům

I v druhém voze. Když odjeli, Mintaka šťouchla do Nefera.

„Tak hled' splnit svou povinnost, příteli,“ napodobila jeho povýšený tón a rozesmála se. „Prosím, nikdy na mě nehleďte tak přísně a nemluvte se mnou tímto tónem, Vaše

Veličenstvo. Nebo umřu strachy.“

„Máme málo času,“ odpověděl Nefer, jako by přeslechl její ironii. „Musíme ho využít a najít místo, kde budeme sami a z dohledu ostatních.“

Otočil vůz a přešel hřeben, aby je z údolí řeky nebylo vidět. Nedočkavě se rozhlíželi.

„Podívej, tamhle!“ ukázala Mintaka stranou. Terénní vlna po pravé ruce téměř zakrývala malý hájek trnitých stromů.

Vyčnívaly z ní jen vršky bledě zelených korun.

Nefer k nim zamířil a našel malou roklinu, kterou během tisíciletí ve stráni vyhlodal vítr a řídké bouře. Vzrostlé stromy svědčily o přítomnosti vody a jejich husté listí nabízelo stín a soukromí. Zastavil a Mintaka seskočila na zem.

„Vypřáhni koně a nech je odpočinout,“ radila.

Nefer chvíli váhal, jenže pak zavrtěl hlavou. Osamocení a bez podpory museli mít vůz stále připravený pro případ náhlé potřeby.

Když konečně přišla tolik očekávaná chvíle, byli stydliví a měli svázané jazyky. Znenadání na sebe pohlédli a spustili oba najednou.

„Chtěl jsem ti říct,“ začal Nefer.

„Myslím, že bychom měli = ` zaznělo současně z Mintaciných úst.

Zmlkli a rozpačitě se na sebe usmívali. Mintaka zčervenala a s nezvyklým zájmem pozorovala špičky svých sandálů, zatímco

Nefer hladil hřívu hřebce.

„Co jsi chtěla říct?“

Zavrtěla hlavou. „Nic. Nic důležitého.“ Všiml si, jak zrudla, a její rozkvetlé tváře se mu líbily. Hleděla dál do země a sotva slyšitelným hlasem se zeptala: „A ty?“

„Kdykoliv si vzpomenu, že za pár dnů odjedeš, je to, jako by mi usekli pravici a já umíral.“

„Ach, Nefere.“ Vzhledla a velké oči jí plavaly ve zmatcích první lásky. „Miluju tě. Opravdu tě miluju.“

Vzápětí si padli do náruče a jejich zuby na sebe hlasitě narazily. Neferův dolní ret zůstal mezi nimi a kapka krve dodala jejich polibku slanou příchut'. Nezkušené objetí překypující nešikovností a spěchem v nich vyvolalo nekontrolovatelné pocity. Tiskli se k sobě a sténali pod silou neznámého prožitku. Pokusil se ji přitáhnout co nejbliž a Mintaka se nebránila. Chtěla splynout v jeden celek, v jednu hmotu. Toužila se proměnit v hrnčířskou hlínu. Zaťala prsty do Neferových hustých vlasů a přidušeně vzdychala.

Přerušil polibek. „Nechci tě ztratit. Nikdy tě nechci ztratit.“

„Já tě neopustím. Nikdy, nikdy!“ Znovu se líbali a snad ještě vášnivěji než předtím, pokud to vůbec bylo možné.

Měli dojem, že se ocitli v neznámém království jedné duše a jednoho těla. Letěli spolu v neřízeném voze taženém spřežením lásky a touhy.

V objetí klesli do jemného písku a dál svírali jeden druhého jako nepřátelé v boji na život a na smrt. Jejich zdivočelé oči neviděly a těžký přerušovaný dech nestačil zásobovat plíce kyslíkem. Mintacina plátěná sukně neodolala

Neferově ruce a trhala se jako papyrový pergamen. Hrál do trhliny. Zasténala jako v agonii, zvláčněla a stehna seji samovolně rozevřela. Netušili, co přijde dál, a Nefer prahl po styku vlastní kůže s její hladkostí. Celý jeho život závisel na té potřebě. Strhl ze sebe zástěru, jejich nahá těla se střetla a propadli extázi splnutí. Bez jakékoliv vědomé snahy se Mintaka začala zvedat a její pohyb vycházel vstříc Neferovým pohybům, jako by se rytmičky kolébali ve voze letícím přes nerovnou zem.

Pak náhle ucítila, jak se něco tvrdého imperiálně dobývá do brány jejího ženství. Zažívala neodolatelnou touhu a

odpovědět na tlak vlastním tlakem, a usnadnit tak přístup do tajných hlubin svého těla. Znenadání ji zasáhla realita jejich počínání. Začala kopat, prohnula záda a s nečekanou silou se pokoušela osvobodit z Neferova sevření jako zraněná gazela z tlamy geparda. Odtrhla ústa od jeho rtů a vykřikla. „Ne, Nefere! Slíbilš to! Přisahal jsi při zraněném Hórově oku!“

Odskočil, jako by ho švihla bičem, a hleděl na ni rozšířenými polekanými očima. Chraptivým, zadýchaným hlasem se omlouval. „Mintako, má lásko, nevím, co se to se mnou stalo. Bylo to šílenství. Nechtěl jsem, aby k tomu došlo.“ Udělal zoufalé gesto. „Raději bych zemřel, než bych porušil přísahu a zneuctil tě.“

Dýchala těžce a nedokázala hned odpovědět. Odvrátila zrak od jeho nahého těla a Nefer pokračoval v litostivých omluvách. „Prosím, nesmíš mě za to nenávidět. Opravdu jsem nevěděl, co se to se mnou děje.“

„Nedokážu tě nenávidět, Nefere. Nikdy to nedokážu.“

Jeho zděšení bylo pro ni přespříliš. Nejraději by mu znova skočila do náruče a utěšila ho, jenže tušila, jak by to bylo nebezpečné. Přidržela se kola vozu a vstala. „Mám na tom stejný kus viny jako ty. Neměla jsem to připustit.“ Nohy měla roztřesené a oběma rukama se pokoušela odhrnout vlasy z obličeje.

Vstal a vykročil k ní. Když se stáhla, zůstal stát.

„Roztrhl jsem ti sukni,“ řekl váhavě. „Mrzí mě to.“

Pohlédla na sebe a zjistila, že je téměř nahá. Spěšně dala roztržené konce k sobě a o krok couvla. „Musíš se obléct,“ zašeptala a bezděčně na něj znovu pohlédla. Vypadal tak svůdně, že ji zavalila nová vlna žádostivosti. Donutila se odvrátit zrak. Nefer sebral ze země pomačkaný chitón a oblékl se.

Stáli mlčky v rozpacích a Mintaka zoufale hledala slova, kterými by to trapné mlčení ukončila. Samo tělo jí nabídlo východisko. Uvědomila si, že ji tlačí měchýř. „Musím jít!“

„Ne,“ prosil. „Opravdu jsem to nechtěl. Odpusť mi.“

Už se to víckrát nestane. Zůstaň se mnou a neopouštěj mě.“

Chabě se usmála. „Ne, nerozumíš mi. Odejdu jen na chvíli.“ Rukou, ve které držela cáry sukně, udělala jednoznačné gesto. „Hned jsem zpátky.“

Viditelně se mu ulevilo. „Ach tak, už chápu. Připravím vůz.“

Zamířil ke koním a Mintaka zmizela v trnitém porostu.

Lev zalehlý mezi stromy sledoval, jak se k němu blíží.

Přitiskl uši k lebce a ještě víc se přikrčil k zemi.

Byl už starý a svá nejlepší léta měl dávno za sebou.

V košatém keři hřivý se mu začaly objevovat šedivé chlupy a hřbet, který kdysi svítil modravým leskem, už také stářím pošedl. Opatřebované skvrnité zuby mu přestávaly sloužit a jeden ze špičáků měl ulomený. Ještě sice dokázal strhnout plně vzrostlého buvola a zabít ho jedinou ranou mocné tlapy, ale drápy měl odřené a tupé, takže se na hbitější kořisti nedokázal udržet. Minulou noc neuspěl u přimorožce a v útrokách mu neodbytně hryzal hlad.

Žlutými očima pozoroval Mintaku a při tichém zavrčení ohrnul horní pysk. V raném mládí ho matka naučila požírat mrtvoly na bojištích a lidské maso se mu neprotivilo jako většině ostatních masožravců. Za léta života zabil člověka a nakrmil se jeho masem, kdykoliv se mu naskytla příležitost. Proto považoval blízcího se tvora za přirozenou kořist. Padesát kroků před ním Mintaka zastavila a rozhledla se.

Instinkt lvu přikazoval, aby se při číhání nedíval přímo na kořist, a proto držel hlavu nízko u země, oči přivřené v úzké štěrbině. Protože stále čekal na správný okamžik k útoku, držel ocas nízko a v klidu.

Mintaka dřepla za kmen nejbližšího stromu. Lev zachytil čpavý pach moče, čenich mu pokrčily hluboké vrásky a jeho zájem ještě vzrostl. Mintaka se postavila, spustila potrhanou sukni a vracela se k Neferovi.

V předešlé k útoku lev zvedl hlavu a začal mrskat ocasem ze strany na stranu. Černá štetka na jeho konci rytmicky švihala boky šelmy.

Mintaka zaslechla divné zvuky, zvědavě se ohlédla a zírala přímo do žlutých očí šelmy. Vysoký ječivý výkřik Nefera přimrazil. Otočil se a v okamžiku pochopil situaci dívku a přikrčenou šelmu proti ní.

„Neutíkej!“ vykřikl. Věděl, že kdyby začala běžet, kočičí reflexy by šelmu vyprovokovaly k útoku. „Jdu za tebou.“

Sebral luk a toulec a za běhu založil šíp. „Neutíkej!“ opakoval zoufale.

Lev zavrčel a pod Mintakou se zachvěla zem. Nedokázala už snést hrůzu, která se na ni valila jako lavina. Otočila se a s očima plnými slzí bezhlavě běžela k Neferovi.

Zježená hřiva obalila lvi hlavu jako temná aura. S očima upřenými na kořist vyrazil a podobný temnému stínu Mintaku nezadržitelně doháněl. Vypadalo to, jako by stála na místě.

Nefer zastavil, odhodil toulec, aby měl obě ruce volné, a přitáhl peří šípu ke rtům. Mířil na mohutnou hrud' šelmy, ale navzdory krátké vzdálenosti nebylo snadné cíl zasáhnout.

Šelma se k Mintace blížila pod ostrým úhlem a dívka se ocitla v dráze střely. Nefer věděl, že pokud lva jen zraní, Mintaku nezachrání. Aby unikla nezraněná, musí šíp zasáhnout životně důležité orgány a zvíře okamžitě srazit.

Na další úvahy mu nezbyl čas.

Lev při každém skoku zavrčel a od jeho mohutných tlap odlétal písek a drobné kamení. Nefer postoupil o krok kupředu a zakřičel, jak nejsilněji dokázal: „Mintako, k zemi! Ať můžu vystřelit!“

Po týdnech společného lovu mezi nimi došlo k takovému sblížení, že mu Mintaka bezvýhradně důvěřovala.

Neváhala a v plném běhu se vrhla na zem.

Ve stejný okamžik Nefer tětívu uvolnil. Jeho oči šílené hrůzou vnímaly šíp jako linou střelu, která neuvěřitelně pomalu překonává mezeru mezi ním a šelmou. Šíp, drobný tenký proutek, který se proti mohutnému zvířeti zdál naprosto bezvýznamný, přeletěl nad Mintakou a začal klesat.

Právě když lev otevřel tlamu a ukázal řady skvrnitých tesáků, křemenný hrot zmizel v houštině chlupů pokrývajících

jeho hrud'. Zabořil se neslyšně a hluboko. Konec dřiku vyčníval z prsou šelmy jen na šířku dlaně.

Lev vyskočil kolmo vzhůru a jeho vrčení přešlo v nepřerušovanou lavinu řevu, která setřásla z větve stromu nad ním mrak suchého listí. Po dopadu na zem se točil dokola, chňapal po šípů a hryzal jeho vyčnívající konec. Mintaka ležela v bezprostřední blízkosti jeho sekajících tlap.

„Uteč!“ křičel Nefer. „Běž od něj dál!“

Spěšně vybral z toulce u nohou druhý šíp a vyběhl kupředu. Mintaka se už vzpamatovala z úleku natolik, že neběžela rovnou k Neferovi, aby mu nebránila ve střelbě, ale přikrčila se za kmen nejbližšího stromu.

Její pohyb přitáhl pozornost zraněné šelmy. Teď už ho do útoku nehnal hlad, ale bolest a šílená zloba. Začal drápy trhat kůru kmene, za kterým se ukrývala.

„Ke mně! Tady jsem!“ snažil se zoufalý Nefer lva odlákat.

Zvíře otočilo hlavu a Nefer vystřelil podruhé. Jenže ruce se mu trásly a mířil ve směru. Šíp lva zasáhl do břicha.

Šelma zakašlala, přestala si všimnout Mintaky a vyřítla se na Nefera.

Pohyby smrtelně zraněného lva sice ztratily původní rychlost, ale Nefer neměl naději uniknout. Toulec s dalšími šípy ležel kus za ním, a tak sáhl po dýce za pasem.

Proti tak velkému zvířeti to byla směšná zbraň. Tenká bronzová čepel nebyla dost dlouhá, aby pronikla do srdce. ale od starých lovců slýchal historky o zázračném úniku z podobného smrtelného nebezpečí. Když se lev odrazil k poslednímu osudnému skoku, Nefer nevzdoroval jeho váze a úmyslně před ním spadl na záda. Ležel mezi předními tlapami bestie, která se mu chystala děsivými čelistmi rozdrtit lebku. Nefer ovanul pach otevřené mordy a zvedl se mu žaludek. Potlačil nevolnost a vrazil pravici s dýkou hluboko do rozevřené tlamy. Lev pudově skousl.

Nefer držel zbraň čepelí vzhůru a její hrot při sevření pronikl až po rukojeť do horního patra šelmy. Spěšně dýku pustil a stáhl ruku, aby mu ji tesáky nerozdrtily. Jenže se obával zbytečně, protože lví čelisti zůstaly otevřené.

Postarala se o to dýka vzpříčená v tlamě.

Co lev nemohl dokázat zuby, snažil se dokončit drápy.

Nefer se kroutil a uhýbal tvrdým hákům, ale slyšel, jak trhají zástěru, a cítil, že se s ní trhá i kůže. Pochopil, že dlouho nevydrží vzdorovat, a ochrnutý hrůzou začal na lva bezděčně křičet.

„Táhni, bestie! Běž pryč!“

Lev nepřestával řvát a hnilobný dech mu vyháněl z tlamy růžový oblak slin smíšených s krví.

Faraonův křik Mintaku probudil z letargie. Vyhlédla z úkrytu za stromem, a když uviděla zkrvaveného Nefera pod tělem šelmy, zapomněla na vlastní strach.

Neferův luk vězel pod jeho tělem a samotný toulec se šípy již nebyl k ničemu. Vyběhla proto k vozu. Řev a výkřiky za ní již hnaly šíleným tempem. Měla dojem, že se jí srdce každým okamžikem rozskočí.

Pach šelmy a hluk boje koně poplašil. Pohazovali hlavami a vzpínali se v postraňcích. Určitě by už dávno utekli, kdyby Nefer nezablokoval kolo. Mintaka bez váhání proběhla kolem jejich rozevřených kopyt, vyskočila na podlahu vozu a sebrala opratě. „Stůj, Mammere! Klid, Stargazere!“ křičela na koně.

Na dřívějších projížďkách Nefer nechával Mintaku řídit a hřebci znali její hlas i způsob zacházení s opratěmi.

Zvládla je rychle, ale jí to připadalo jako celá věčnost.

V okamžiku, kdy se zvířata zklidnila, Mintaka uvolnila brzdu a po ostré otáčce zamířila s vozem k Neferovi.

Mammere se začal vzpínat, ale Stargazer zůstal klidný a táhl dál. Mintaka polekaného hřebce přetáhla bičem a na lesklém koňském zadku naskočila žíla tlustá jako palec.

„Hyjé!“ zaječela. „Jeď, ty proklatče!“

Veškerou pozornost lva zaměstnávala oběť svíjející se mezi jeho předními tlapami a přijíždějícího vozu si nevšímal.

Mintaka odhodila bič a z držáku vytrhla kopí. Při lovu zbraň držela celou hodinu, připravená podat ji Neferovi, a tak jí v ruce připadala lehká a známá. Lev nahrbený nad kořistí měl skloněnou šíji. Mintaka se vyklonila přes bočnici vozu, odhadla bod, kde se krční páteř šelmy spojovala s lebkou, a silou umocněnou strachem o Nefera vrazila kopí do husté hřivy.

Hlavice zbraně urychlené pohybem vozu lehce pronikla srstí i tuhou kůží a hluboko uvízla ve zvířecím krku. Náraz hrotu na kost se přenesl do Mintakina zápěstí. Ucítila ořes, ale pak hrot sklouzl do mezery mezi obratli a přešel míchu.

Vůz letěl dál a násada se Mintace vysmekla z ruky. Jenže to už se lev zhroutil a jeho bezvládné tělo zavalilo Nefera jako chlupatá hora.

Zdivočelé spřežení ujelo ještě třicet kroků, než se ho

Mintace podařilo zastavit a obrátit zpátky. Než seskočila z vozu, zbylo jí ještě dost duchapřítomnosti, aby ho zabrzдила.

Stačil jediný pohled, aby poznala, jak je Nefer zřízený.

Byl celý od krve a nehýbal se. Poklekla vedle něj. „Nefere, slyšíš mě? Řekni něco!“ budila ho plačtivým hlasem.

S nesmírnou úlevou viděla, jak otvírá oči. „Ty ses vrátila,

Mintako?“ vydechl. „Bak-her! Bak-her!“

Pochopila, že ho dusí váha těla mrtvého lva. „Musím tě vyprostit.“ Vyskočila, uchopila šelmu za hřivu a snažila se ji odtáhnout.

„Za ocas,“ bolestně vydechl Nefer. „Tahej za ocas a odval ho stranou.“

Poslechla okamžitě. Sevřela chlupatou bambuli na konci lví ohánky a táhla, co jí síly stačily. Zadní nohy lva se pomalu začaly zvedat a po krátkém vypětí byl Nefer volný.

Mintaka k němu poklekla a pomohla mu posadit se. Vrávorál jako opilý a musel se Mintaky přidržet, aby se nezhroutil.

„Háthor, pomoz mi!“ prosila Mintaka. „Vypadáš hrozně. Tolik krve!“

„Není všechna moje,“ snažil se ji uklidnit, jenže když se pokusil vstát, z rány na paži, kde dráp porušil tepnu, vytryskla krev. Taita ho naučil, jak ošetřovat válečná zranění, a tak do rány bez váhání vrazil palec.

„Přines vodu,“ zašeptal a Mintaka odhlehla k vozu. Když se vrátila, podržela mu měch u rtů a Nefer hltavě pil. Pak mu opatrně smyla krev a špinu z tváře a s úlevou zjistila, že zůstala nedotčená. Jenže když Neferovi prohlédla další části těla, nedokázala zakrýt šok nad jejich žalostným stavem.

„Ve voze jsou příkrývky,“ zašeptal. Když ranec donesla, požádal ji, aby ho rozvázala. Uvnitř našla uzlík s drobnými potřebami. Vyloučila z nich jehlu a hedvábnou nit. Poradil jí, jak má krvácející tepnu podvázat. Poslechla ho bez zdráhání a rukama po zápěstí od krve nit utáhla. Krvácení okamžitě přestalo. Pak hbitými prsty sešila nehlubší rány a podle Neferových instrukcí je ovázala cáry potřhaného chitónu. Bylo to hrubé a neodborné ošetření, ale zabránilo další ztrátě krve.

„Víc s tím už nesvedu. Pomůži ti do vozu a odvezu tě zpátky k lodím. Tam se už o další postará lékař. Škoda že s námi není Taita.“

Vzala Stargazera za uzdu a přivedla spřežení s vozem k Neferovi. Opíral se o loket a zamyšleně hleděl na mrtvé zvíře.

„MŮj první lev,“ zašeptal lítostivě. „Jestli ho hned nestáhneme, kůže se pokazí a chlupy slezou. Přijdu o trofej.“

Mintaka už víc nevydržela a v návalu emocí a strachu se na něj osopila: „To je snad vrchol mužské stupidity, jakou jsem kdy zažila. Pro kousek smradlavé kožešiny budeš riskovat život?“ Nazlobená mu pomohla vstát. Pověsil se na ni celou vahou a nechal se odvést k vozu, kde se bezmocně zhroutil na podlažku.

Mintaka rozbalila ovčí kůži, aby mu udělala cestu snesitelnější, a postavila se nad něj s opratěmi v rukou.

„Kam pojedeme?“ zeptala se.

„Zbytek našeho oddílu už bude někde v údolí,“ uvažoval

Nefer nahlas. „Jedou opačným směrem a sotva bychom je dohonili. Ostatní jsou rozptýleni v poušti. Můžeme jezdit třeba celý den a nemusíme na ně narazit.“

„Pak musíme jet rovnou k lodím. Na některé z nich určitě bude lékař,“ došla Mintaka k jedinému možnému závěru. Nefer přikývl. Vyjeli z lesíka vzhůru na hřeben a zamířili zpátky k jihu.

„Do Dabby je nejméně tři hodiny jízdy,“ starala se Mintaka.

„Ne, když si cestu zkrátíme přes oblouk řeky,“ oponoval

Nefer. „Ušetříme tím pár mil.“

Váhavě pohlédla na vyprahlou poustinu. „Co když zabloudím?“ zašeptala.

„Povedu tě,“ ujistil ji sebevědomě. Spoléhal na Taitovy rady, jak se má v poušti orientovat. „Je to naše jediná naděje.“ Odbočila k modravému pahorku, který jí Nefer ukázal.

Dřív, když byli zdraví a silní, je jízda nerovným terénem těšila a kymácení ani kodrcání vozu jim nevadilo. Teď bylo všechno jinak. Když jeli krokem nebo příležitostně volným klusem, každý kámen nebo hrbol a každý pád kola do díry se bolestně přenesl do Neferova potřhaného těla. Svíjel se a potil, ale snažil se bolest před Mintakou skrýt. Po hodině jízdy rány ztuhly a bolest začala být nesnesitelná. Při jednom obzvlášť krutém nárazu Nefer hlasitě zasténal a upadl do bezvědomí.

Mintaka okamžitě spřežení zastavila a pokoušela se ho vzkřísit. Namočila lněný ubrousek a vyždímala pár kapek vody mezi Neferovy pootevřené rty. Otírala mu bledou zpocenou tvář a šeptala: „Zase budeš v pořádku, miláčku.“

Jenže sama příliš nevěřila tomu, co říká. Než se znovu chopila opratí, jemně ho objala a políbila na temeno zkrvavené hlavy.

O hodinu později, když Neferovi a koním dala poslední zbytek vody, vylezla na čelní desku vozu a rozhlédla se po krajině. Kolem ležel svět pustých pahorků, kamení a jílových břídlí. Poznala, že zabloudila. „Nezajela jsem příliš k východu?“ uvažovala nahlas a podle výšky slunce odhadla čas. Nefer se zavrtěl a zasténal. Shlédla dolů a statečným tónem ho ujistila: „Už to není daleko, miláčku. Za příštím hřebenem bychom měli uvidět řeku.“

Upravila mu svazek kůží pod hlavou, a když opět vzala do rukou opratě, uvědomila si, jak je strašně unavená.

Bolel ji každíčký sval a oči zarudlé prachem ji pálily.

Překonala záchvat slabosti a přinutila koně do kroku.

Zpocená zvířata s bílými mapami zaschlé soli na bocích zneklidněla a jevila známky strachu. Po několika metrech koně zastavili a Mintaka se je marně pokoušela přimět k další cestě. Seskočila z vozu a táhla je za ohlávky.

Sama už umdlávala, ale klopýtala dál, až na písčitém dně údolí uviděla stopy vozu. Ten objev ji povzbudil.

„M íří na západ,“ šeptala okoralými rty, které už začínaly prskat. „Dovedou nás k řece.“ Chvilí sledovala vyjeté koleje, jenže pak zastavila a zmateně hleděla na šlépěje vedle nich. Nějakou dobu jí trvalo, než pochopila, že se pohybuje v kruhu po vlastních stopách.

Podlehla zoufalství. Bezmocná a ztracená klesla na kolena a šeptala k bezvládnému Neferovi: „Je mi to líto, milý.“

Zklamala jsem tě.“ Odhrnula si vlasy z obličeje, bezděčně vzhlédla k pahorku na východě a překvapením zamrkala. Na hřebenu stála vysoká postava a opírala se o dlouhou hůl. Nebyla si jistá, jestli je to skutečnost, nebo vidí přízrak. ale cítila, jak se jí vrací síla. Stříbrné vlasy muže svítily jako bělostný mrak a horká bríza si pohrávala s lemem jeho sukně, ze které trčely tenké volavčí nohy.

„Ach, díky Háthor a všem bohyním. To se mi snad jenom zdá,“ šeptala nevěřicně a zatřásla hlavou, aby se vidiny zbavila.

Nefer vedle ní otevřel oči. „Taita je nablízku,“ zamumlal.

„Cítím to.“

„Ano, Taita je tady,“ potvrdila jeho slova slabým hlasem a v údivu si zakryla ústa dlaní. „Jak se dozvěděl, kde nás má hledat?“

„V í to. Taita to ví,“ odpověděl Nefer a opět ztratil vědomí.

Stařec k nim začal sestupovat. Mintaka se s námahou postavila a vyšla mu vstříc. Slabost ji jako zázrakem opustila a v šílené radosti vykřikovala pozdravy a díky.

Taita nějakým záhadným instinktem vytušil, co bude potřebovat, a obvazy i léky přinesl s sebou.

Zručně převázal Neferovy rány a odvedl koně k nedalekému napajedlu. Když se zvířata napila, neomylně nasměroval jejich hlavy dolů k řece, k vesnici Dabba na jejím břehu. Koně poslušně reagovali na jeho povely a šli volným krokem. Mintaka stála vedle Taity a škemrala, aby jí prozradil, jak zjistil, že ho potřebují a kde ho má hledat. Taita se jen usmíval a mírnil koně: „Pomalů, Mammere! Klid, Stargazere!“

Nefer s ošetřenými ranami ležel na podlážce vozu v drogovém omámení. Uspal ho extrakt z rudého květu.

Nad Nilem hořel rudý západ jako zmírající požár v buši a lodi na jeho hladině v šeré dálce připomínaly dětské hračky.

Lord Naja s Apepim jim vyjeli v ústřety. Jen se přiblížili na doslech, Apepi býčím hlasem zařval: „Kdes byla tak dlouho, huso hloupá? Hledá tě půlka armády.“

Lord Naja uviděl Neferu ležícího bezvládně v obvazech na dně vozu a jeho rozčilení opadlo. Dokonce ožil skrytou nadějí, když mu Taita popsal rozsah faraonova zranění.

Lodníci opatrně přenesli nosítka s Neferem na palubu

jedné z galér. „Musím faraona dopravit co nejrychleji do

Théb,“ oznámil Taita Najovi. „Hrozí vážné nebezpečí, že se rány zanítí. Při napadení velkými kočkami se to stává často. Jako kdyby měly tesáky a drápy napuštěné nějakým prudkým jedem.“

„Můžeš s galérou odplout okamžitě,“ prohlásil Naja před ostatními. Jenže pak vzal Taitu za paži a odvedl ho na břeh, kde ho nikdo nemohl slyšet. „Nezapomeň, mágu, na úkol, který ti bohové uložili. Já za těmito mimořádnými událostmi zřetelně vidím jejich zásah. Pokud faraon na zranění zemře, celé království to bude považovat za přirozenou smrt.“ Zmlkl a žlutýma očima zkoumal Taitovu tvář.

„Vůle bohů zvítězí,“ odpověděl Taita vyhýbavě.

Naja v ní slyšel to, co slyšet chtěl. „Nelišíme se v názorech, Taito. Máš moji důvěru. Jeď v pokoji. Vráť se za sebou do Théb, jen co se postarám o Apepiho.“ Poslední

Najova slova zněla Taitovi divně, jenže byl příliš rozrušený, aby o nich uvažoval. Naja se záhadně usmál. „Kdo ví, možná si vyměníme zajímavé zprávy, až se zase uvidíme.“

Taita pospíšil zpátky na palubu a našel Mintaku, jak v slzách klečí vedle nosítek s Neferem.

„Co se děje, má milá?“ zeptal se něžně. „Byla jsi statečná jako lvice, gardový válečník by nebojoval líc. Proč se teď rozplýváš v slzách?“

„Zítřka ráno mě otec odveze do Avarisu a já bych chtěla zůstat u Nefera a starat se o něho. Jsem jeho snoubenka, potřebuje mě. Potřebujeme jeden druhého.“ Litostivě vzhledla. Taitovi neušlo, jak je fyzicky i mentálně vyčerpaná. Vzala Taitu za ruku. „Ach, mágu! Nezašel bys za otcem a nepožádal ho, abych směla zůstat a mohla o Nefera pečovat? Tebe otec určitě vyslyší.“

Apepi se rozchechtal, když se ho Taita pokusil přemluvit.

„Nechat své jehně v Najově stáji?“ Pobaveně zavrtěl hlavou. „Věřím Najovi stejně jako štíru. Kdo ví, jaké triky by zkusil, kdyby dostal do úschovy tak cennou minci.“

A pokud jde o to štěně Nefera, vlétl by jí pod sukně jako sokol na droga, pokud už to neudělal.“ znovu se zasmál.

„Ne, čaroději, nechci znehodnotit cenu jejího panenství.“

Mintaka se vrátí do Avarisu pod má křídla a zůstane tam až do svatby. Žádné tvé kouzlo nedokáže změnit mé rozhodnutí.“

Smutná Mintaka se přišla před odjezdem rozloučit.

Nefer, omámený drogou a oslabený ztrátou krve, sotva vnímal, co se kolem děje. Teprve když ho Mintaka políbila, otevřel oči a hleděl na ni, jak mu tiše slibuje lásku a věrnost. Než odešla, sňala z krku zlatý medailonek. „Je v něm pramínek mých vlasů. Je to moje duše, dávám ti ji.“ Položila drobný šperk do Neferovy dlaně a zavřela mu prsty. Stála sama na břehu a sledovala, jak rychlá galéra s Neferem a Taitou na palubě bojuje s proudem. S dvaceti veslaři na každé straně a bílou pěnou pod přídi mířila vzhůru po řece k Thébám. Viděla Taitovu vychrtlou siluetu na zádi, jenže smutek jí nedovolil ani zamávat.

Příštího rána se Apepi sešel s Najou na palubě své lodi. Rozloučení bylo přítomno všech devět jeho synů a Mintaka mu seděla u nohou. Po odjezdu lodi s Neferem ji nespustil z očí. Ze zkušenosti znal tvrdou hlavu své dcery natolik, aby nedůvěřoval jejím úmyslům a nespolehal se na její poslušnost a smysl pro povinnost.

Jakmile se jednou rozhodla k činu, nebylo snadné jí v tom zabránit.

Ceremoniál rozloučení se nesl v duchu manifestace vzájemné důvěry a plného oddání věci míru.

„Necht' potrvá tisíc let,“ pronesl Naja při předávání Zlata věčnosti, vyznamenání, které pro Apepiho nechal zhotovit právě k této významné příležitosti.

„Tisíckrát tisíc let,“ zdůraznil Apepi, když mu váha zlata posázeného drahokamy spočinula na ramenou. Regent a král se objali vřele jako bratři a Naja odjel člunem k vlastní galéře. Pak obě lodi zamířily opačnými směry.

Najova k Thébám a Apepiho po proudu k Memfis a Avarisu.

Posádky jásaly a hladinu řeky mezi plavidly pokryly girlandy a věnce vyhazované na rozloučenou ze zádi obou lodí.

Apepi nespěchal a neriskoval plavbu za bezměsíčné noci. Na večer přirazili ke břehu v Balasfuru pod chrámem Hapi, hermafroditní bohyně Nilu. Král s rodinou vystoupil na břeh a na oltáři svatyně obětoval bílého vola. Velekněz vyvrhl vnitřnosti zvířete a prozkoumal je, aby z jejich stavu vyčetl Apepiho budoucnost. Vyděsil se, když uviděl střeva zamořená páchnoucími bílými červy, kteří se v neuvěřitelném množství vysypali na dlažbu svatyně. Rychle se cípem pláště snažil krále ohydného pohledu uchránit a začal blekotat nějaké nesmysly. Apepi ho rázně odstrčil.

Jenže ani neohrožený válečník jako Apepi nesnesl pohled na ten výjev. Viditelně s ním otrásl.

Dokonce i posvátní černí kohouti odmítli zobat obsah vnitřností oběti a kněží tu příšernou směs hodili na chrámový oheň. Jenže místo aby oheň vnitřnosti strávil, plameny, které nepřetržitě hořely už od nepaměti, uhasly.

Situace nemohla být horší a velekněz přikázal vnitřnosti zakopat a oheň znovu zapálit. „Tak nešťastné znamení jsem od Hapi ještě nezažil,“ svěřoval se kněží. „Varuje nás před nějakou katastrofou. Snad válkou nebo smrtí vládce Egypta. Musíme se celou noc modlit za uzdravení faraona NeFera Setiho.“

Na břehu nechal Trok pro královskou rodinu postavit velké stany vyzdobené pestrými závěsy rudých, žlutých a zelených barev. Nad jámami se žhavým popelem lodníci opékali voly a ve vodě Nilu chladili amfory s vybraným vínem. Otroci se prohýbali pod jejich tíhou, když jednu po druhé vynášeli žíznivým hodovníkům na břehu. Apepi hulákal a stále se dožadoval dalších.

Králova zasmušilost tála s každou vyprázdněnou miskou.

Opojené víno mu pomáhalo zapomenout na věštbu.

Prinutil své syny, aby s ním zpívali oplzlé vojenské pochody. Některé popěvky byly tak sprosté, že se Mintaka vymluvila na bolest hlavy a chystala se vrátit na loď.

Chtěla s sebou vzít i nejmladšího bratra Khyana, jenže Apepi to nedovolil. „Jen nech chlapce tady, ty malá dračice.

Musí se naučit milovat pěkné melodie.“ V návalu přízně syna objal a přitiskl mu misku s vínem ke rtům. „Dej si doušek a budeš zpívat jako slavík, ty moje princátka.“

Khyan svého otce zbožňoval a takový veřejný projev přízně ho naplnil pýchou. Konečně s ním otec jednal jako s mužem a válečníkem. Málem se zahltit, než misku dopil, ale Trok a jeho společníci jeho výkon ocenili jáсотem, jako by v bitvě poprvé zabil nepřítele.

Mintaka váhala. Cítila mateřskou povinnost bratra chránit, ale pochopila, že otec už není schopný rozumně uvažovat, a s vlečkou svých komorných rozvernou společnost důstojně opustila.

Ležela na rohoži a poslouchala výbuchy veselí na břehu.

Snažila se usnout, jenže myšlenky na Nefera jí to nedovolily. Pocity ztráty a starosti o Neferovo zdraví, které si celý den držela od těla, se neúprosně vracely a nutily ji k potlačovaným slzám.

Zadusila vzlyky polštářem a konečně upadla do hlubokého bezesného spánku, ze kterého se těžce probouzela.

Okusila jen kapku vína, a přesto se cítila jako opilá a bolela ji hlava. Z chmurných úvah ji vyrušil hluk. Loď se rozhoupala pod vahou mužů vylézajících na palubu a nad hlavou zaslechla opilý smích a výkřiky. Z komentářů lodníků vyrozuměla, že muži vynášejí na palubu otce a opilé bratry.

Bylo jí to divné, protože muži z její rodiny se obvykle neopíjeli do němoty, ale nejvíce se bála o malého Khyana.

Vstala z lůžka a při oblékání se jí zatočila hlava.

Dovrávorala na palubu a uviděla Troka. Dirigoval muže, kteří vlekli jejího otce. Na zvládnutí jeho objemné tělesné schránky jich potřeboval šest. Její starší bratři na tom nebyli o nic líp. Styděla se za ně a popadla ji zlost.

V náručí jednoho lodníka zahlédla Khyana a rozběhla se k němu. To museli udělat i jemu? ptala se v duchu trpce.

Oni s tím nepřestanou, dokud z něj taky neudělají opilce.

Zavedla lodníka do otcovy kajuty, kde ho muž položil na rohož. Mintaka ho svlékla a vnutila mu do úst pár kapek lektvaru, aby se vzpamatoval. Elixír z bylin jí dal Taita jako univerzální lék na všechny nemohy, a jak se zdálo, účinkoval.

Khyan zasténal a otevřel oči, jenže hned zase usnul.

„Aspoň budeš mít ponaučení pro příště,“ kárala ho tiše.

Nemohla dělat nic víc, než ho nechat, až se z kocoviny vyspí. Sama se také necítila dobře, pokoušela se o ni závrat' a bolest hlavy přesáhla práh snesitelnosti. Vrátila se do své kajuty, oblečená padla na rohož a vzápětí usnula.

Když se vzbudila podruhé, měla dojem, že se jí zdá nějaký hrůzný sen. Slyšela výkřiky a dusil ji hustý dým. Než se probírala, něčí ruce ji zabalily do kožešin a jako ranec vynesly na palubu. Vzpírala se ze všech sil, ale v pevném sevření byla bezmocná jako nemluvně.

Tmavou bezměsíční noc ozařovaly plameny. Ohnivě jazyky šlehající z otevřeného poklopu na přidi začínaly olizovat stěžeň a lanová. Ještě nikdy neviděla hořící loď a rychlost zuřícího požáru ji děsila.

Nebylo jí dopřáno pozorovat oranžové peklo, protože se vzápětí ocitla v malé feluce čekající u lodi. Konečně se vzpamatovala úplně a začala proti hrubé síle opět bojovat.

„Kde je otec a bratr Khyan? Kde jsou ostatní?“ křičela.

Feluka odrazila od lodi a Mintaka zvýšila úsilí, aby se vysvobodila, jenže silné paže, které ji držely, byly nelítostné.

Podánilo se jí otočit hlavu a uviděla tvář muže, který ji unesl.

„Trok!“ Popadl ji vztek. Jak si může dovolit s ní takto zacházet? „Pust' mě! Je to rozkaz!“

Trok si jejího křiku nevšímal a s klidným netečným výrazem sledoval hořící loď.

„Vrat' se!“ křičela mu do obličeje. „Je tam otec a moji bratři. Vrat' se a zachraň je!“

Jedinou odpovědí byl rozkaz veslařům. „Držte tempo!“

Lodice vjela do proudu a zakymácela se. Posádka feluky jako v transu zírala na hořící trup, odkud se ozýval šilený křik uvězněných mužů.

Zadní nástavba se zřítla a proměnila se v sloup plamenů a jisker. Kotevní lana prohořela, volný vrak se pomalu otočil a obrovská pochodeň se vzdalovala od břehu.

„Prosím!“ změnila Mintaka tón. „Prosím, lorde Troku, je tam moje rodina! Přece je nenecháš shořet.“

Výkřiky z podpalubí umlkaly v temném hučení plamenů a Mintace zalily tvář slzy bezmoci a zoufalství.

Hlavní poklop hořící paluby náhle vyskočil vzhůru a posádka feluky jen vydechla hrůzou, když se v něm objevila postava. Trok sevřel Mintaku silněji, až měla dojem, že jí rozdrtí hrudník. „Ne, ne, to není možné!“ vykřikla.

Apepi, napůl zakrytý clonou kouře a plamenů, vypadal jako přízrak ze stínů podsvětí. Nahý s vybouleným břichem a ústy dokořán vrávorál k boku lodi. V náručí nesl nejmladšího syna a lapal po vzduchu, kterého se mu v moři plamenů nedostávalo.

„To monstrum má tuhý život. Není snadné ho zabít.“

Troková zlobná slova pod barvily obavy a zděšená Mintaka pochopila jejich význam.

„To ty, Troku!“ zašeptala. „To je tvoje dílo.“ Trok na její nařčení nereagoval.

Žár sežehl Apepimu chlupy a holé tělo mu zčernalo.

Pak se objevily puchýře a praskající kůže v cárech odpadávala na palubu. Vlasy a vousy mu plály jako pochodeň napuštěná smůlou. Zůstal stát na rozkročených nohách a zvedl Khyanovo tělo nad hlavu. Zřejmě ho minil hodit do řeky, jenže síly ho opustily. Stál jako hořící kolos uprostřed ohnivého živlu, neschopný zmobilizovat zbytek sil a dopravit syna do chladné náruče Nilu.

Mintaka strnula a mlčky zírala na tu příšernou scénu.

Zdálo se jí, že trvá celou věčnost. Konečně paluba pod

Apepiho nohama prohořela a on se propadl do žhnoucího pekla lodních útrob.

„A je konec,“ pronesl Trok a pustil Mintaku do splašků na dno člunu. „Jedte k mé galéře,“ přikázal veslařům.

„Jednou zaplatíš za to, co jsi udělal mé rodině,“ přísahala

Mintaka u jeho nohou. „Donutím tě.“

Cítila se jako ochrnutá, jako by ji někdo spráskal bičem.

Její otec, kterého trochu nenáviděla, ale mnohem víc milovala, byl pryč a s ním všichni její bratři i s benjamínkem

Khyanem, který byl pro ni víc synem než sourozencem.

Viděla, jak shořel, a věděla, že se té vzpomínky nezbaví do konce života.

Feluka přirazila k Trokově galéře a Mintaka rezignovala.

Trok ji zvedl a jako hračku odnesl na palubu a pak dolů do hlavní kajuty. Nečekaně jemně ji položil na rohož. „Tvé otrokyně jsou v bezpečí, pošlu je za tebou,“ řekl a odešel.

Slyšela, jak za ním zapadla závora na dveřích.

„Jsem uvězněná,“ zašeptala. V porovnání s událostmi, kterých byla právě svědkem, to nehrálo roli. Zabořila tvář do polštáře páchnoucího Trokovým potem a plakala, dokud jí stačily slzy. Pak usnula.

Hořící trup Apepiho královské lodi se zastavil u břehu naproti chrámu bohyně Hapi. Za svítání čněl do klidného ranního vzduchu vysoký sloup dýmu. Mintaku vzbudil pach spáleniny vnikající do kajuty a zabylo jí nevolno. Nad východní kopce vyšlo slunce a kouř jako maják přivedl po proudu flotilu Najových lodí.

Mintace tu novinu přinesly její otrocké dívky. „Naja připlul s celou družinou,“ sdělovaly jí vzrušeně. „Včera nás opustil u Dabby a vrátil se do Théb. Není to divné, že se tady objevil tak brzy, když měl být padesát mil odsud?“

„Podezřele divné,“ přisvědčila Mintaka smutně. „Musím se obléct a připravit, ať už mi nové otroctví přinese cokoliv.“

Její věci shořely, ale služby jí vypůjčily nějaké oblečení od žen šlechticů ve flotile. Umyly ji, učesaly a oblékly do jednoduchých plátěných šatů převázaných zlatým pásem.

Před polednem se na galéru dostavila eskorta ozbrojenců a

Mintaku vyvedli na palubu. Její pohled okamžitě upoutaly ohořelé zbytky lodi u vzdáleného břehu. Nikdo se nesnažil vyprostit z vraku pozůstatky obětí. Plavidlo samo posloužilo jako pohřební hranice a hyksóská tradice kremaci prikazovala. Hyksósové si nepotrpěli na balzamování ani na složité pohřební obřady.

Mintaka věděla, že by otec schválil způsob, kterým odešel ze světa, a to jí poskytlo aspoň malou útěchu. Jenže pak pomyslela na Khyana a musela odvrátit zrak. Stálo ji nemalé přemáhání, aby zadržela slzy a slezla dolů do čekající lodice, která ji dovezla kchrámu Hapi.

Naja s celou družinou čekal na břehu. Vroucně ji objal, ale Mintaka si zachovala chladný, povýšený výraz. „Je to hořký čas pro nás pro všechny, princezno,“ utěšoval ji.

„Tvůj otec, král Apepi, byl mocný válečník a vynikající státník. Ve světle nedávného paktu mezi oběma královstvími a opětného sjednocení Egypta v jeden posvátný historický celek po něm zůstává nebezpečné prázdno. Pro dobro všech musíme tu mezeru co nejrychleji zaplnit.“

Vzal ji za ruku a odvedl do stanu, který byl včera v noci svědkem hýření. Dnes se v něm sešel slavnostní sněm šlechticů a vysokých úředníků obou království.

Před Najovým trůnem Mintaka zahlédla Troka. U boku mu visel meč a na rameni nesl válečný luk. Za ním se tísnili jeho důstojníci. Ve vousech měli zapletené stužky veselých barev, ale byli vážní a z chladných očí jim hleděla hrozba.

Sledovali ji bez úsměvu a Mintaka si trpce připomněla své postavení. Zůstala poslední z Apepiho rodu, opuštěná a bez ochrany.

Ráda by věděla, kdo z nich jí ještě zůstal věrný, koho by mohla požádat o pomoc. Hledala v zástupu nějakou známou tvář. Byli zde všichni rádcové jejího otce, jeho generálové a druzi z bitev, ale jejich oči se od ní spěšně odvracely.

Nikdo se na ni neusmál a pohled jí nevrátil.

Ještě nikdy se necítila tak osamělá.

Naja ji posadil na polštářovanou stoličku u stěny stanu a jeho muži ji obstoupili tak těsně, že na ni nebylo vůbec vidět. Nepochybovala, že to udělali záměrně.

Lord Naja zahájil sněm nářkem nad tragickou smrtí krále

Apepiho a jeho synů. Pak začal vychvalovat slavné činy mrtvého faraóna. Připomněl jeho četná vítězství na válečném poli a vyzvedl jeho státnické skutky, které vyvrcholily sjednáním příměří v chrámu Háthor.

„Bez krále Apepiho nebo jiného silného faraóna, který by spravoval záležitosti Dolního Egypta, je mírová smlouva ohrožena. Ovšem návrat válečných hrůz minulých šedesáti let je nemyslitelný.“

Lord Trok tloukl pochvou meče do svého štítu a vykřikl:

„Bak-her! Bak-her!“ K jeho souhlasnému projevu se okamžitě přidali vojenští velitelé za ním a ovace se postupně šířily shromážděním, až přerostly v ohlušující řev.

Naja je nechal chvíli křičet a pak zvedl ruce nad hlavu.

Když nastal klid, pokračoval: „Tragické okolnosti Apepiho smrti zavinily, že nezanechal žádného dědice koruny.“ O Mintace se ani slůvkem nezmínil. „Naléhavost vzniklé situace si vyžádala, abych záležitost nástupnictví okamžitě konzultoval s rádcí a guvernéry provincií obou království.“

Jednomyslně se shodli na novém faraónovi a požádali lorda

Troka Uruka z Memfisu, aby se ujal otěží moci a převzal dvojitou korunu. Tento statečný a čestný muž povede národ ve smyslu šlechtitných tradic založených králem Apepim.“

Hluboké ticho, které nastalo po tomto oznámení, se nepříjemně protahovalo. Překvapení muži hleděli jeden na druhého a teprve teď si všimli, že během Najova projevu nenápadně při pochodovaly dva regimenty severní armády, kterým velel Trok. Jejich meče sice zůstaly v pochvách, ale ruce vojáků manifestačně spočívaly na jejich jílcích. Tasit mohli okamžitě. Na vyděšené shromáždění padla tíseň.

Mintaka využila příležitosti, vyskočila a vykřikla: „Lordové a věrní občané Egypta.“

Dál se nedostala. Čtyři statní hyksóští ozbrojenci ji obstoupili a umlčeli. Začali obnaženými meči tlouct do štítů a sborem hulákali: „Ať žije faraón Trok Uruk!“ Ostatní vojáci se k nim připojili a ve všeobecné vřavě silné ruce vystrkaly Mintaku ze stanu. Marně se bránila, její hlas zanikl v bouři ovací. Na břehu se jim na okamžik vysmekla a ohlédla se.

Nad hlavami zástupů uviděla Najujuk na hlavu nového faraóna klade dvojitou korunu.

Vojáci ji dovlékli k čekající feluce, která ji odvezla zpátky na Trokovu galéru.

Mintaka seděla se svými služkami v těsné kajutě a čekala, co jí nový faraón po návratu na loď oznámí. Když viděla, jak jsou její dívky vyděšené a zmatené, snažila se je trochu rozptýlit a začala s nimi hrát jejich oblíbené hry. Jenže to je brzy omrzelo, a tak si nechala přinést loutnu. Vlastní nástroj jí shořel na otcově lodi, ale dívky vypůjčily od stráží jiný.

Po chvíli navrhl uspořádat závod v tanci a donutila každou dívku, aby předvedla, co umí. Dívky se smály a tleskaly do rytmu. Jenže když na palubě zazněly kroky nového faraóna, okamžitě zmlkly a Mintaka je nutila pokračovat, dokud se opět nerozproudila nevázaná zábava.

Sama se k veselí nepřipojila. Už dřív si pečlivě prohlédla kajutu a její příslušenství a zjistila, že sousedí s malým kumbálem, který nebyl větší než příborník. Sloužil jako toaleta. Vybavení se skládalo z kameninové mísy zakryté víkem a džbánů s vodou na umytí. Stěna, která záchodek dělila od sousední kajuty, byla tenká a chatrná; stavitelé lodi zřejmě šetřili na váze. Mintaka už znala galéru z dřívějšíka, ze šťastnějších dnů, kdy s otcem pobývala na její palubě jako host lorda Troka, a věděla, že za přepážkou je hlavní kajuta.

Nenápadně vklouzla dovnitř a za přepážkou zaslechla mužské hlasy. Poznala Najův rozkazovací tón i drsné odpovědi Troka. Opatrně přiložila ucho na stěnu a hlasy zesílily natolik, že sloům dobře rozuměla.

Naja poslal pryč strážce. Mintaka slyšela, jak odcházejí, a následující dlouhé ticho ji málem přesvědčilo, že Naja zůstal v kajutě sám. Jenže pak se ozvalo zurčení nalévaného vína a Najův sarkastický komentář: „Veličenstvo, nepřeháněj to občerstvování.“

Trok se zasmál a podle hlasu Mintaka poznala, že už má dost. „Poslouchej, bratráčku, nebuď tak přísný a vezmi si se mnou. Připij na zdar našeho snažení. Připij na korunu na mé hlavě a druhá bude zanedlouho zdobit hlavu tvoji.“

Najův tón poněkud zjemněl. „Před rokem, když jsme to všechno plánovali, se cíl zdál nedosažitelný a nekonečně vzdálený. Tehdy nás přehlíželi a opovrhovali námi. Od trůnu nás dělila vzdálenost, jaká dělí zemi od slunce. A ejhle, jsme tady a držíme spolu v rukou celý Egypt.“

„A dva bývalí faraóni jsou pryč,“ připojil se Trok. „Tamos zemřel tvým šípem a Apepi se usmažil se svými prasátky ve vlastním sádle,“ dodal a triumfálně se rozřehtal.

„Proboha, ne tak nahlas! Takovou otevřenost si nemůžeš dovolit, ani když jsme sami,“ napomínal ho Naja. „Ať si naše drobná tajemství odnese Apepi na dno řeky a Tamos do hrobky v Údolí králů.“

„Počkej,“ odbyl ho Trok. „Napij se se mnou na všechno, čeho jsme dosáhli.“

„Ano, na všechno, čeho jsme dosáhli,“ souhlasil Naja,

„a na všechno, co bude následovat.“

„Dnes Egypt a zítra bohatství Asýrie, Babylonu a celého zbytku světa! Nic nás nezastaví!“

Mintaka slyšela, jak Trok hlasitě polyká, jenže pak v místě, kde měla ucho, něco třesklo. Polekala se a uskočila zpátky, ale hned jí došlo, že Trok o přepážku rozbil svou prázdnou misku na víno. Novopečený faraón si hlasitě odříhl a pokračoval: „Zbývá ještě jedna drobnost. Tamosovo šteně nosí na hlavě tvou korunu.“

Mintaku rozhovor uvrhl do víru emocí. Jejich věcný a nevzrušený tón, jakým mluvili o vraždách otce, bratrů a faraóna Tamose, jí sice naháněl hrůzu, jenže nebyla připravena na to, co Trok právě řekl o Neférovi.

„Nebude ji nosit dlouho,“ odpověděl Naja. „Postarám se o to, jen co se vrátím do Théb. Všecko už je připraveno.“

Mintaka si přikryla ústa, aby nevykřikla. Chystali se zavraždit Nefera stejně chladnokrevně, jako zabili ostatní.

Srdce se jí v hrudi scvrkávalo, ale byla bezmocná. Věznili ji a zůstala bez přátel. Přemýšlela o způsobu, jak by mohla Nefera varovat, a uvědomila si, jak ho miluje. Udělala by cokoliv, aby ho zachránila.

„Škoda že to lev neudělal za tebe,“ poznamenal Trok.

„Místo pořádné práce hojen trochu poškrábal.“

„To zvíře připravilo krásný scénář. Nefér už potřebuje jen trošku postrčit a já mu vystrojím nádhernější pohřeb než jeho otci.“

Trok se opile zasmál. „Tys býval vždycky velkomyslný.“

„Když už mluvíme o Tamosově frackovi, promluvíme si také o tom, co zbylo z Apepiho rodu,“ navrhl Naja.

„Princezníčka snad měla shořet s ostatními. Nebo se mýlím?“

„V tomto bodě jsem si dovolil změnu,“ omlouval se

Trok. Mintaka zaslechla, jak si dolévá víno.

„Je nebezpečné nechat dozrát jakékoli Apepiho sémě,“ varoval Naja. „V příštích letech se může Mintaka lehce stát

důležitou loutkou. Zárodečným zdrojem rebelií. Zbav se jí, bratranče. A zbav se jí co nejdřív.“

„Proč jsi totéž neudělal s Tamosovými dcerami? Proč ještě žijí?“ bránil se Trok.

„Oženil jsem se s nimi,“ namítl Naja. „A Heseret je do mě blázen. Udělá, co jí řeknu. Máme stejné ambice.

Bratříčka Nefera by viděla v hrobě stejně ráda jako já.

Prahne po koruně a po mém královském žezle.“

„Až jednou Mintaka přivítá ve svém růžovém lotosovém květu moji včelu, nebude jiná,“ prohlásil sebevědomě Trok.

Mintace naskočila husí kůže a nechybělo mnoho, aby podlehla panice. Obraz, který ji před očima vyčarovala

Trokova vychloubačná slova, ji tak vyděsil, že málem přeslechla Najovu příští poznámku.

„Takže tě drží za genitál, bratráčku?“ zasmál se Naja.

Tón, jakým to vyslovil, nesvědčil o tom, že se baví. „Pro můj vkus je příliš smělá a špatně ovladatelná. Ale přeju ti, aby sis ji užil. Jen buď opatrný, má v sobě hodně divokosti.

Dokáže víc, než si myslíš.“

„Během minulých let ve mně zapálila oheň, který může uhasit jen její mladá sladká míza. Ožením se s ní okamžitě a hned ji udělám dítě,“ ujišťoval Trok. „S rancem v břiše bude povolnější.“

„Měl bys víc spoléhat na svou hlavu než na ocas, bratráčku,“ radil Naja. „Doufejme jen, že se nedožijeme toho, abychom museli tvé vášně litovat.“ Mintaka slyšela, jak

Naja vstává a odchází. „Ať tě bohové milují a chrání,“ řekl ode dveří. „Oba máme před sebou vážné úkoly. Zítřka se musíme rozloučit, ale sejdem se podle plánu v Memfis na konci záplav.“

Během cesty z Balasfuru Mintaka neopustila Trokovu galérii.

Pokud pluli, mohla se volně pohybovat po palubě, jenže kdykoliv přistáli nebo zakotvili u břehu, zavřeli ji do její kajuty a ke dveřím postavili stráž.

Docházelo k tomu často, protože Trok zastavoval u každého chrámu podél řeky a vycházel na břeh poděkovat a obětovat příslušným bohům za své dosazení na egyptský trůn. I když to zatím nikdo nevěděl, Trok si bohy předcházal, protože se k nim na panteonu chystal brzy připojit jako rovný k rovným.

Kromě tohoto omezení se Trok jinak snažil Mintace přiblížit a chybějící něhu nahrazoval a vytrvalostí. Každý den jí věnoval aspoň jeden významný dar. Jednou to byl pár bílých hřebců, který obratem darovala kapitánovi galéry, jindy zase pozlacený, šperky zdobený kočár, který její otec ukořistil králi Libye. Dostal ho plukovník palácové stráže, bývalý stoupenec Apepiho. Mezi jiným jí Trok daroval taky balík nejjemnějšího hedvábí z Orientu a stříbrnou skříňku s drahokamy. Podělily se o ně Mintachiny otrokyně.

Když se potom vyšňořily, Mintaka je Trokovi provokativně předvedla. „Tyhle laciné cetky vypadají na otrokyních docela dobře,“ poznamenala odmítavě, „jenže pro lepší dámu se nehodí.“

Nový faraón se nedal odradit, a když za Asyutem překročili hranice Dolního Egypta, ukázal jí svěží úrodné polnosti, které se táhly nejméně tři míle podél východního břehu. „Jsou tvoje, Výsosti. Tady je darovací listina.“ S pyšným úsměvem jí dokument podal.

Ještě též den poslala pro písaře, kteří sepsali dekret o propuštění na svobodu všech otroků ve vlastnictví statku.

Druhým dokumentem převedla celý statek do majetku knězi chrámu Háthor v Memfis.

Mintaka se snažila rozptýlit smutek tancem a zpěvem.

Vycházela se svými děvčaty na zářovou palubu a hledala zapomenutí v hrách. Jednou se Trok pokusil k zábavě připojit. Přiměl dvě mladé otrokyně, aby si s ním zatančily

„Letěly tři vlaštovky“, a pak se obrátil na Mintaku. „Dej mi nějakou hádanku, princezno,“ požádal ji.

„Vypadá to jako buvol, smrdí to jako buvol, a když se to dvoří gazele, dělá to s elegancí buvola. Co je to?“ zeptala se mile. Za divčího chichotání Trok zrudl. „Promiň, Výsosti, to je pro mě moc těžké,“ odpověděl a zamračený odešel za svými důstojníky.

Už druhý den jí Trok urážku odpustil, ale nezapomněl.

Při zastávce u vesnice Samalut pozval na palubu skupinku potulných kejklířů a muzikantů. Jeden z kouzelníků byl velice pohledný mladík, který uměl docela zábavně žvanit, ale jeho repertoár byl vyčichlý a provedení postrádalo eleganci. Mintaka se dozvěděla, že komedianti využívají mírové dohody a mají namířeno nahoru do Théb, kde minili hrát pro dvůr jižního faraóna. Byla nadšená jejich výkony a obzvláštní zájem projevila o mladého kouzelníka jménem Laso.

Po představení všechny pozvala na malé občerstvení. Podával se šerbet a mandle s medem. Gestem kouzelníka přivolala a posadila ho na podušku u svých nohou.

Mladík brzy překonal ostych a vyprávěl jí pár historek, které ji rozesmály.

Za štěbetání a smíchu svých otrokyň se ho nenápadně zeptala, jestli by v Thébách nepředal vzkaz slavnému mágovi Taitovi. Laso, dojatý její přízní, bez váhání souhlasil. Mintaka mu nejdřív připomněla tajnou a delikátní povahu úkolu a pak mu vložila do dlaně malou roličku pergamentu. Ukryl ji pod chitón.

Když později viděla komedianty vystupovat na břeh, spadl jí ze srdce těžký kámen. Už řadu dní zoufale hledala nějaký způsob, jak by mohla varovat Taitu a Nefera. Pergamen obsahoval manifest lásky k Neférově upozornění na Najovy vražedné úmysly. Připojila taky varování, aby nevěřili Heseret, protože se spolčila s jejich nepřáteli.

Popsala i okolnosti smrti svého otce a svých bratrů a závěrem uvedla, jak Trok plánuje, že si ji vezme za ženu, přestože je zasnoubená s Neférem, a prosila Nefera, aby zasáhl a zabránil mu v tom.

Odhadovala, že skupině komediantů potrvá cesta do

Théb nejméně deset dnů a vkleče s tváří na deskách paluby prosila Háthor, aby její zpráva dorazila včas. Tu noc spala mnohem klidněji než noci po děsivých událostech v Balasfuru. Ráno vstala s úsměvem a vyslechla poklony svých dívek, které se předháněly v lichotkách, jak báječně vypadá.

Trok trval na tom, aby s ním posnídala na přední palubě, kde kuchaři připravili úplnou hostinu. U stolu sedělo nejmní dvacet dalších osob a Trok ji posadil vedle sebe.

Mintaka si umínila, že si nenechá pokazit náladu.

Ostentativně ignorovala Troka a svůj zájem i šarm manifestačně věnovala jeho důstojníkům, kteří tvořili převážnou část společnosti.

Na konci jídla si Trok zatleskáním zjednal pozornost.

Hosté se ztišili a Trok oznámil: „Mám dar pro princeznu Mintaku.“

„Ach, ne!“ protestovala Mintaka. „Co s ním budu dělat?“

„Věřím, Výsosti, že ti bude víc po chuti než dřívější ubohé nabídky.“ Trok se tvářil tak sebejistě, že Mintaka zrozpačitěla.

„Tvá velkodušnost nepadá na úrodnou půdu, můj pane.“

Zásadně ho neoslovovala žádným z jeho mnoha nových titulů. „Tisíce tvých poddaných, obětí války a moru, strádají.

Potřebovali by ji mnohem víc než já.“

„Tohle je něco zvláštního, co bude mít cenu jen pro tebe samotnou,“ ujišťoval.

Rezignovaně zvedla ruce. „Jsem jen jedna z tvých poslušných poddaných.“ Nesnažila se skrýt sarkazmus.

„Když na tom trváš, nemůžu odmítnat.“

Trok znovu zatleskal a dva gardisté přinesli z přídě pytel z nevyčíněné kůže. Silně páchl a pár dívek znechuceně vykřiklo, ale Mintaka zůstala klidná. Vojáci se zastavili před ní.

Na Trokův pokyn pytel rozvázali a obsah vysypali na palubu. Tentokrát zaječely všechny dívky a ani pár mužů se nezdrželo projevů nevole.

K Mintaičiným nohám se přiklátila odseknutá lidská hlava a hleděla na ni vypoulenýma slepýma očima. Dlouhé tmavé vlasy byly slepené zaschlou krví.

„Lasol!“ zašeptala Mintaka jméno mladého kouzelníka, kterému svěřila svou zprávu do Théb.

„Aha! Pamatuješ si jeho jméno,“ smál se Trok. „Asi na tebe svými triky udělal stejný dojem jako na mě.“

V letním žáru se hlava začínala rozkládat a odporně smrděla.

Pach okamžitě přilákal mouchy, které lezly po bulvách otevřených očí.

Mintace se zvedl žaludek a rychle polkla. Mezi Lasovými fialovými rty uviděla útržek papyrového pergamenu.

„Hledme! Zdá se, že jeho poslední trik patřil k nejpodařenějším.“ Trok se sklonil, zvedl pergamen pocákaný krví a podržel ho Mintace před očima, aby viděla svou vlastní kartuši, kterou do pečeti otiskla. Pak svitek hodil na žhavé uhlí, nad nímž se opékal jehněčí kebab. Shofel rychle a zkroucené zbytky se rozpadly na prach.

Trok pokynul vojákům, aby hlavu uklidili. Jeden z nich ji chytil za vlasy, hodil zpátky do pytle a odnesl pryč. Do zaraženého ticha zněly tlumené vzlyky Mintaičiných dívek.

„Královská Výsosti, tvůj božský otec musel mít nějakou předtuchu o tom, co mu osud chystá,“ oslovil Trok Mintaku slavnostním hlasem. Mintaka byla příliš rozrušená, aby dokázala odpovědět. „Před svou tragickou smrtí si mě zavolal a řekl, že tě svěřuje do mé ochrany, a já jsem ten posvátný úkol přijal. Už nikdy nemusíš hledat útočiště jinde. Já, faraón Trok Uruk, jsem tvůj přísahný ochránce.“

Položil si pravou dlaň na skloněnou hlavu a zvedl levici s papyrovým svítkem.

„Toto je můj královský výnos, kterým ruším zasnoubení princezny Mintaky z domu Apepiho s faraónem Neferem Setim z domu Tamose. Dále obsahuje oznámení svatby princezny Mintaky a faraóna Troka Uruka. Dokument je stvrzen pečeti lorda Naji, který ho akceptoval a schválil jménem faraóna Nefera Setiho.“ Se strohou instrukcí předal svitek svému kancléři. „Necháš vyhotovit stovku kopií a zařídíš jejich vyvěšení v každém městě egyptských provincií.“

Pak zvedl Mintaku ze stoličky. „Už nebudeš dlouho sama. Než nastane měsíc Osirise, budeme muž a žena.“

Po třech dnech cesty přijel faraón Trok Uruk do Avarisu, hlavního města Dolního království. S neutuchajícím elánem se dal okamžitě do práce. Chopil se státních záležitostí a upevňoval svou moc.

Obyvatelé šleli radostí, když se doslechli o dohodě, která slibovala mír a prosperitu. Jenže nový faraón nařídil velké odvody mužů do armády, a přišlo rozčarování. Brzy se rozneslo, že Trok chce zdvojnásobit počet regimentů pěchoty a postavit dva tisíce nových bojových vozů.

Lidé se ptali, kde míní faraón najít nového nepřítele, když se Egypt sjednotil a žije v míru. Odliv tolika pracovních sil z polí a pastvin k vojsku způsobil nedostatek potravin a prudké zvýšení jejich cen. Navíc výdaje na vybudování armády nutně vedly ke zvýšení daní. Začalo se šeptat, že i když Apepi taky vybíral daně, opovrhoval bohy a byl posedlý válčením, nevládl zase až tak špatně, jak si dřív mysleli.

Za několik týdnů Trok nařídil rozsáhlou přestavbu paláce v Avarisu, kam se zamýšlel se svou budoucí manželkou princeznou Mintakou přestěhovat. Architekti odhadli náklady na dva laky zlata a reptání zesílilo.

Trok si byl dobře vědom obecného nesouhlasu a čelil mu tím, že se nechal prohlásit za boha. Nařídil, aby práce na stavbě jeho vlastního chrámu, pro který vybral místo vedle velkolepého stánu boha Seuetha v Avarisu, začaly do týdne. Stavba měla nádherou a pompézností překonat chrám jeho božského bratra. Střízlivé odhady potřebného počtu dělníků dosáhly čísla pět tisíc a dílo mělo být dokončeno za pět let. A náklady? Další dva laky zlata.

Vzpoura začala v deltě Nilu, kde jistý pěší regiment celý rok nedostal žold. Vojáci povraždili své důstojníky a táhli na Avaris. Cestou přemlouvali obyvatelstvo, aby jim pomohlo v boji s tyranem. Trok proti nim vyjel se třemi stovkami vozů a u vesnice Manashi je prvním útokem rozsekal na cucky.

Pět set vzbuřenců nechal vykastrovat a narazit na kůly.

Morbidní alej zdobila míli cesty do Manashi. Vůdce povstání uvázali za vozy a vlekli je do Avarisu, kde měli přednést své stížnosti. Bohužel ni kdo z nich cestu nepřežil.

Než dorazili na místo, už ani nepřipomínali lidské bytosti.

K potěšení toulavých psů, šakalů a mrchožravých vran ztratili cestou části údů a většinu kůže.

Asi stovce povstalců se podařilo masakru uniknout.

Zmizeli v poušti na východě a Trok se neobtěžoval je stíhat.

Celá ta drobná záležitost už si i tak vyžádala dost pozornosti a o měsíc zpozdila jeho svatbu. Netrpělivý faraón spěchal do Avarisu a cestou uštvál tři páry koní.

Mintaka využila Trokovy nepřítomnosti a dvakrát se pokusila propašovat zprávu do Théb. Prvním poslem byl eunuch z harému, tlustý laskavý černoch jménem Soth, kterého znala od dětství. Eunuchy z obou království spojovalo zvláštní pouto, které nebralo v úvahu národnost ani rasu. Dokonce i v letech, kdy bylo království rozděleno, si

Soth vážil Taity a zůstal jeho přítelem a důvěrníkem.

Jenže Trokovi všudypřítomní špehové nespali. Soth se nedostal ani do Asyutu. Přinesli ho sotva živého v koženém pytlí. Zemřel, když mu hlavu ponořili do kotle s vařící vodou. Vyvařenou lebku vybělili a vyleštili, oční důlky vyplnili bulvami z lazulitu a darovali ji Mintace jako speciální dárek od faraóna Troka.

Po té příhodě se už Mintaka nepřinutila najmout dalšího posla. Nechtěla nikoho odsoudit k hrůzné smrti. Přesto se její libyjská otrokyně Thana, která znala hloubku lásky své paní, nabídla, že zprávu donese. Dívka nepatřila právě k nejhezčím, protože měla velký nos a šilhala na jedno oko, ale byla věrná a upřímně svou paní milovala. Na její návrh ji Mintaka prodala obchodníkovi, který druhého dne cestoval do Théb. Odvedl Thanu s sebou, jenže za tři dny byla zpátky v Avarisu přivázaná za ruce a nohy k postranici vozu pohraniční stráže.

Trok si to s Thanou vyřídil po návratu z Manashi.

Odsoudil ji k smrti umilováním a dal ji v plen regimentu, který vedl útok proti vzbouřencům. Vystřídalo se na ní víc než čtyři stovky mužů, než třetího dne vykrvácela.

Mintakaji po čtyři dny nepřetržitě oplakávala.

Svatba faraóna Troka Uruka a princezny Mintaky probíhala v duchu prastarých hyksóských tradic.

Vznikly o tisíc let dřív daleko na východě v širých stepích za horami Asýrie, odkud potomci tamních kmenů vyrazili dobýt Egypt.

Za rozbřesku svatebního dne vtrhla skupina dvou set příbuzných a členů Mintačina kmene do královských příbytků, kde Trok od příjezdu do Avarisu držel princeznu v zajetí. Stráže, které nájezd očekávaly, nezasáhly a únosci odváželi Mintaku na východ. Jeli v těsné formaci s princeznou uprostřed, vykřikovali odbojné výzvy a mávali kyji a holemi. Sečné zbraně všeho druhu byly při oslavách zakázány.

Když horda s nevěstou získala dostatečný náskok, začali ji stíhat leopardi - příslušníci ženichova kmene. Únosci se příliš nesnažili, a když se v dohledu objevili pronásledovatelé, otočili se a s chutí se pustili do boje. I když se bojovalo bez dýk a mečů, odneslo to pár rozbitých hlav a nějaká zlomená ruka.

Ani ženich neušel modřinám a šrámům, ale nakonec si svou nevěstu vybojoval, vzal ji kolem pasu a zvedl ji do svého vozu.

Mintaka svůj odpor nepředstírala. Na Trokově tváři zůstaly hluboké škrábance, z nichž jeden jen těsně minul oko. Krev z tváře poskvřnila barevnou nádheru jeho svatebního šatu.

„Porodí ti spoustu bojovných synů!“ utěšovali ho soukmenovci, když viděli, jak se Mintaka zuřivě brání.

Trok, pyšný na bojovného ducha své nevěsty, se potěšeně zubil a vítězoslavně si ji odvážel do svého chrámu, kde čekali čerstvě jmenovaní knězi faraónova nového řádu, aby závěrečným obřadem sňatek legalizovali.

Radost svatebčanů a nadšení ženicha neovlivnila ani skutečnost, že z celého chrámu zatím stály jen základy a vysoké hromady stavebních kamenů. Pod baldachýnem ze spletaného rákosu velekněz přivázal provazem z ohlávky nevěstu k ženichovi.

Při vyvrcholení rituálu Trok podřízl hrdlo svému oblíbenému koni, krásnému kaštanovému hřebci. To na důkaz, že si své nevěsty cení víc než vzácného majetku. Když zvíře padlo a ve smrtelné křeči kopalo nohama, jásající společnost vysadila pár do kočáru ozdobeného květinami.

Cestou do paláce Trok jednou rukou pevně svíral nevěstu v pase, snad aby mu podruhé neutekla. Vojáci lemující cestu se tlačili kolem povozu a házeli do něj amulety pro štěstí. Jiní na počest Troka zvedaliisky s vínem, a když mu připili, vychrstli zbytek na jeho tuniku.

Než dojeli do paláce, byl Trok nasáklý rudým vínem zvenčí i zevnitř a silně se potil. Prach z boje o nevěstu se na jeho tváři i oděvu proměnil v mazlavé bláto. Trok nedbal a oči mu hořely divokým chtíčem.

Odnesl Mintaku do komnat nového sídla, ale ostatní svatebčany stráž u dveří tasenými meči zastavila. Jenže svatební hosté nerezignovali a oblehli palác. Bujarými výkřiky povzbuzovali ženicha a nevěstě dávali oplzlé rady.

V ložnici Trok pohodil Mintaku na ovčí kůži a chvíli zápasil se sponou pásu. Bohapustě přitom klel, protože nechtěla povolít. Mintaka po dopadu na lože vyskočila jako králík, kterého fretka vyhnala z nory.

Běžela ke dveřím na terasu a pokoušela se je otevřít.

Jenže byly zvenku zajištěné závorou, kterou tam prozíravý

Trok nechal přidělat. Zoufale se snažila nehty odtrhnout výplň, ale robustní dveře se ani nepohnuly.

Trok se konečně zbavil pásu s mečem a odhodil ho na dlaždice. Přišel k ní těžkopádným, nejistým krokem.

„Bojuj, jak je ti libo, krasavice,“ sípál. „Tvé kopání a křik rozpálí můj klacek doběla.“

Jednou rukou ji vzal kolem pasu a druhou ji hmatl po hrudi. Prsty mozolnatými od jílce meče a opratí pevně stiskl její prs. „Při Seuethovíjak zralý a šťavnatý plod!“ Svíjela se bolestí a pokoušela se mu dosáhnout na oči. Sevřel ji zápěstí.

„Ten trik ti podruhé nevyjde.“ Zvedl ji a odnášel zpátky na lože.

„Ty pavíane!“ křičela. „Smradlavá chlupatá opice. Špinavé zvíře!“

Jak krásnou milostnou píseň to zpíváš, maličká. Srdece mi tuhne, když slyším, jak po mně toužíš. A nenísamo.“

Znovu ji hodil na postel, jenže tentokrát si ji přidržel a sklonil se k ní. Vousy ji píchaly do líc a Trokův dech páchl

kyselým vínem. Odvrátila se. Drsně se zasmál a jediným škubnutím jí roztrhl hedvábné šaty od krku až po břicho. Hrubým stiskem znovu otestoval její prsa. Na jemné kůži zůstaly krvavé otisky jeho nehtů. Štípal ji do bradavek a natahoval je, dokud neztmavly, a pak jí dlaní přejel břicho. Hravě prstem potlačil na důlek pupku a pokusil se jí ruku vecpat mezi nohy. Přeložila je přes sebe a křečovitým sevřením stehen se jí podařilo mu v tom zabránit. Náhle se vztyčil, plnou vahou se posadil obkročmo na spodní část jejího těla, aby se nemohla vzpouzet, a strhl ze sebe tuniku. Pod ní už měl jen nahé tělo vytrénované bojem, lovem a hrubými zápasy. Přes bolest, která Mintace zatemňovala zrak, musela obdivovat jeho široká ramena a mohutné vypracované svaly na prsou i končetinách silných jako větve libanonských cedrů.

Zalehl ji a přitiskl své břicho na její. Cítila, jak jí hrubý porost na jeho hrudi drásá prsa a s rostoucí hrůzou si uvědomila tlak neúměrně velkého penisu.

Měla dojem, že už nebojuje jen o čest a důstojnost, ale o holý život. Snažila se mu zakousnout do obličeje, ale její drobné zuby uvázly v houštině vousů. Začala mu nehty do zad. Nereagoval.

Pokusil se kolenem dostat její stehna od sebe. Křečovitě je tiskla k sobě, jednu nohou obtočenou okolo druhé. Celá ztuhla a byla stejně nepoddajná a nepřístupná jako žulová socha bohyně.

Oba se potili, ale Trok podstatně víc. Pot mu stékal po těle a smáčel jí kůži. Cítila, jak jí penis klouže po břiše a začíná se dobývat do jejího klína.

Pojednou se Trok vztyčil a otevřenou dlaní jí silně uhodil přes tvář. Zuby jí cvakly a z rozbitých rtů a z nosu jí vytryskla krev. Zatmělo se jí před očima.

„Otevři se, děvko!“ sípal nad ní. „Otevři tu svoji horkou škvíru a pusť mě dovnitř.“ Znovu potlačil hýžděmi a ta hnusná věc jí začala pronikat mezi stehna. Navzdory bolesti a mrákotám se jí podařilo nápor odrazit, ale tušila, že se dlouho bránit nevydrží. Byl příliš těžký a silný.

„Háthor, pomoz mi!“ Zavřela oči a začala se modlit.

„Sladká bohyně, nedopusť, aby se to stalo!“

Slyšela, jak sténá, a otevřela oči. Tvář měl naběhlou a temnou návalem krve. Nahrbil záda a kňučel bolestí.

Nevnímající vypoulené oči mu zrudly a otevřená ústa pokřivila smrtelná křeč.

Mintaka nechápala, co se děje. Na okamžik si myslela, že bohyně vyslyšela její prosbu a probodla mu srdce božskou střelou. Pak se jí po břiše rozlila tekutina horká tak, že se bála, aby jí nespářila kůži. Zkusila se jí vyhnout, jenže váha těla nad ní jí to nedovolila. Konečně začal pramen té odporné látky slábnout, až vyschl úplně. Trok naposled zasténal a zhroutil se na ni. Ležel bezvládně a Mintaka se bála pohnout, aby ho nevyprovokovala k další aktivitě.

Leželi tak, dokud si Trok neuvědomil výkřiky davu čekajícího u palácových zdí. Zvedl se a pohlédl na ni. „Zostudilas mě, ty malá děvko. Donutila jsi mě vyplýtvat semeno nadarmo.“

Než si uvědomila, o čem to mluví, sevřel jí šíji a obličej jí oťel do bílého rouna.

„Poslouží mi krev z tvého nosu, když ji nemůžu dostat z tvé lastury.“

Odstrčil ji stranou a s chmurným uspokojením si prohlížel rudou skvrnu na bílé vlně. Potom nahý odešel ke dveřím, jediným kopancem je vyrazil a zmizel v oslňujícím denním světle.

Mintaka cípem prostěradla setřela odporný sliz z břicha a polekala se, když na prsou a končetinách našla rudé otisky Trokových prstů. Jenže strach okamžitě nahradila zuřivost.

Oči jí zabloudily k meči na podlaze. Tíse vyklouzla z postele, vytáhla z pochvy lesklou bronzovou čepel a přikrčila se u dveří vedoucích na terasu.

Venku Trok pyšně ukazoval potřísněnou kůži a těšil se z bouřlivých ovací. „Líbilo se jí to,“ odpovídal na otázky.

„A jak! Když jsem s ní skončil, ležela široká a mokrá jako močál v deltě Nilu a žhavá jako Sahara.“

Mintaka pevněji stiskla rukojeť těžkého meče a sbírala odvahu.

„Sbohem, přátelé,“ volal Trok. „Vracím se pro další sladké sousto.“

Slyšela pleskání bosých chodidel na dlažbě a do otvoru dveří padl stín.

Když vstoupil do dveří, Mintaka vyrazila. Mířila mezi důlek pupku a hustý černý porost chlupů, ze kterých visely Trokovy přebujelé genitálie.

Kdysi před lety na lovu pozorovala, jak otec míří na statného leoparda, který neměl tušení o jejich přítomnosti.

Vyrušilo ho teprve drnění tětiny otcova luku. Uskočil stranou dřív, než střela našla svůj cíl. Trok vlastnil stejný dravčí instinkt.

Dřív než výpad dokončila, ucukl a bronzový hrot o šířku prstu minul jeho břicho. Vzápětí už držel ve své chlupaté tlapě obě její zápěstí. Tiskl je tak silně, až měla dojem, že jí popraskají klouby. Zbraň jí vypadla z ruky a řinčela na dlažbě.

Táhl ji zpátky na zdrchané lože nasáklé potem a zalykal se hrubým smíchem. „Teď jsi moje žena,“ řekl a postavil se nad ni. „Patíš mně jako chovná kobylna nebo fena. Proto se musíš naučit poslouchat a vážit si mě.“

Ležela s tváří přitisklou k pošpiněnému prostěradlu a odmítala na něj pohlédnout. Zvedl z podlahy pochvu meče.

„Tahle lekce bude pro tvoje dobro. Trošku bolesti teď nám později oběma ušetří potíže a trápení.“

Potěžkal pouzdro z vyleštěné kůže ovinuté pásky zlata a elektronu a posázené kovovými růžicemi. Pochva pleskla o nahá stehna a na bílé kůži naskočil otok s rudým vzorem otištěných ozdob. Rána Mintaku tak překvapila, že proti své vůli vykřikla.

Smál se její bolesti a napřáhl ruku k dalšímu úderu. Snažila se vzdát z dosahu a příští ránu zastavila zdviženou pravicí. Další dopadla na záda. Přestala křičet, zlostně se rozesmála a prskala jako rys. To ho rozčililo a přidal na důrazu.

Shodil ji z postele, a když se pokoušela odplazit, šel za ní a bil jí po zádech. Schoulila se do klubička a rány přšely dál stejným rytmem tam, kam padly. Ramena, záda, zadek, všechno jedno. Jednotlivé údery prokládal zadýchanými slovy. „Už- na mě - víckrát - nevztáhneš - ruku. Až za tebou přijdu příště, budeš se chovat jako milující manželka, nebo tě čtyři moji muži podrží, než ti to udělám.“

A až skončím, dostaneš zase bití jako teď.“

Mintaka zatínala zuby, ale už se nedokázala vzepřít.

Naštěstí Trok skončil a udýchaný odešel k loži.

Natáhl na sebe ušpiněnou tuniku, připjal si pás a zastrčil meč do pochvy potřísněné Mintačinou krví. Ve dveřích ložnice se zastavil. „Jednu věc si pamatuj, ženo,“ řekl. „Bud' si své kobyly podrobím, nebo, při Seuethovi, pode mnou zemřou.“ Otočil se a vyšel ven.

Mintaka pomalu zvedla hlavu a hleděla za ním. Nemohla mluvit, a tak aspoň plivla jeho směrem. Na dlaždicích se rozstříkla směs slin a krve z rozbitých otekých rtů.

Měsíc Isis skončil, ale trvalo ještě řadu dní, než se

Mintace sloupily strupy z ran a modřiny na její krémové kůži ustoupily zelenožlutému odstínu.

Ať už to byl Trokův úmysl, nebo náhoda, zuby jí zůstaly všechny. Ani jinak její tváři neublížil.

Po hrůzném svatebním dnu ji nechával samotnou a většinu času trávil na jihu. Dokonce se jí vyhýbal i během krátkých návratů do Avarisu. Možná ho odpuzovaly její šrámy, nebo se styděl za svou neschopnost žít v novém manželství normálně. Mintaka příliš nepřemýšlela o důvodech manželovy zdrženlivosti a těšila se z volnosti nezatížené jeho brutální pozorností.

Na jihu vypukla další vážná rebelie a Trok podle přirozenosti reagoval divoce. Napadl povstalce a zabil ty, kteří se mu vzepřeli. Majetek jim zabavil a jejich rodiny prodal do otroctví. Naja mu na pomoc při potlačení vzpoury poslal dva své regimenty. Podpořil tak svého bratrance a současně se přizivil na kořisti.

Mintace se doneslo, že se Trok před třemi dny vrátil do

Avarisu, a děkovala bohyni, že se u ní neobjevil. Ale její radost byla předčasná. Předvolání přišlo čtvrtý den. Mintaka se měla zúčastnit mimořádného zasedání státní rady.

Záležitost tak spěchala, že jí na přípravu zbyla necelá hodina. Trokův vzkaz varoval, že pokud by se rozhodla jeho výzvu ignorovat, její strážci ji na sněm přivedou násilím.

Neměla na vybranou a její dívky ji spěšně oblékly.

Mintace se poprvé od svatby naskytla příležitost ukázat se na veřejnosti a pod maskou pečlivého make-upu vypadala stejně dobře jako dřív. V přepychově vyzdobené jedné síni zaujala místo na trůně příslušejícím královně, který stál pod faraónovým trůnem. Umínila si, že bude jednání sledovat s povýšeným nevšímavým výrazem, ale její odhodlání vydrželo jen do chvíle, než poznala královského herolda klečícího před faraónem.

Trok ho vyzval, ať vstane a přednese radě své poselství.

Herold poslechl a opakovaně si odkašlal. Mintaka viděla, že je velice rozrušený. Začal mluvit, ale hlas se mu trásl tak silně, že sotva rozuměla tomu, co říká. Slyšela sice slova, ale jejich významu odmítala uvěřit.

„Vaše posvátné Veličenstvo faraóne Troku Uruku a královno

Mintako Apepi Uruk, vážení členové státní rady, občané Avarisu a bratři krajané nově sjednoceného Egypta.

Přináším z jihu tragickou novinu a raději bych podlehl stonásobné přesile v bitvě, abych vám ji nemusel sdělit.“

Zmlkl, znovu si odkašlal a zvýšil hlas.

„Přivezla mě z Théb rychlá galéra. Pluli jsme dnem i nocí a zastavovali jsme jen kvůli výměně veslařů. Cesta do Avarisu mi trvala dvanáct dnů.“

Udělal další pauzu a rozhodil ruce v zoufalém gestu.

„Minulý měsíc v předvečer oslav svátku Hapi mladý faraón

Nefér Seti, kterého jsme všichni milovali a v něhož jsme vkládali své naděje, podlehl strašným zraněním, která mu při lovu způsobil lev.“ Hluboký bolestný vzdech zašuměl síní. Jeden z rádců si zakryl rukou oči a začal tiše vzlykat.

Tisnivé mlčení ukončila další heroldova slova. „Regent

Horního Egypta lord Naja, který se přiznal do Tamosovy rodiny, a stal se tak prvním nástupcem zemřelého faraóna, byl dosazen na trůn Horního království. Podrží si navěky jméno Naja a ke slávě země přidává své druhé jméno Kiafan.

Před faraónem Najou Kiafanem se bude třást celý svět.“

Slova žalu nad odchodem faraóna Nefera Setiho pohltily výkřiky oslavující nového faraóna.

Mintaka, ohlušená křikem, hleděla na herolda. Pod vrstvou líčidel byla křídově bledá a nepotřebovala ani zvýraznit oči uhlem, aby vypadaly velké a tragické. Svět kolem potemněl a trůn se pod ní propadal. Věděla o Najových záměrech odstranit Nefera, ale přesvědčila sama sebe, že k tomu nikdy nedojde. Uvěřila, že se Nefér s Taitovou pomocí nějakým způsobem vyhne zlovolným intrikám Naji a Troka i bez jejího varování.

Trok ji pozoroval výsměšným pohledem plným skrývané radosti a Mintaka viděla, jak se pase na její bolesti.

Ale už jí na tom nezáleželo. S Neferem odešla i její vůle k odporu a k životu vůbec. Vstala z trůnu a náměsíčným krokem opustila síň. Čekala, že jí manžel nařídí, aby se vrátila, ale neudělal to. Ve všeobecném zmatku a nářku si jen málo přítomných všimlo jejího odchodu a ti, kterým to neušlo, znali hloubku jejího smutku. Věděli, že ještě nedávno byla s faraónem Neferem Setim zasnoubena, a tak jí to porušení etikety a dvorního protokolu odpustili.

Mintaka se zavřela do své ložnice a tři dny odmítala potravu. Vypila jen trochu zředěného vína. Nechtěla nikoho vidět a všechny vykávala pryč včetně svých děvčat a doktora, kterého k ní Trok poslal.

Čtvrtý den zavolala velekněžku z chrámu bohyně Háthor.

Zůstaly spolu celé dopoledne, a když stará žena odešla,

Mintaka si na znamení smutku přikryla oholenou hlavu bílou šálou.

Příštího rána se kněžka vrátila se dvěma novickami, které přinesly košík s palmovými ratolestmi. Postavily ho před

Mintaku a odešly.

Stará kněžka poklekla vedle Mintaky a tiše se jí zeptala:

„Určitě chceš jít cestou bohyně, má dcero?“

„Už nemám proč žít, matko,“ odpověděla Mintaka prostě.

Celé hodiny jí kněžka zrazovala od jejího záměru, a teď to zkusila naposled. „Jsi ještě mladá a...“

Mintaka ji zdviženou dlaní umlčela. „Matko, možná jsem nežila dlouho, ale za ten krátký čas jsem zakusila víc bolesti, než mnohé potká za celý dlouhý život.“

Stařena sklonila hlavu. „Pomodleme se k bohyni.“ Mintaka zavřela oči a kněžka spustila: „Požehnaná paní, ochránkyně hudby a lásky, vševídnoucí a všemocná, vyslyš modlitby svých dcer, které tě milují.“

V košíku před nimi se něco pohnulo a palmové listí tiše zašustilo, jako když bríza rozvlní ostrov papyru. Mintaku zamrazilo v břiše a tušila, že je to první chlad smrti.

Naslouchala modlitbě, ale myslí byla u Nefera. Živě si připomínala všechno, co spolu prožili, a v duchu ho viděla, jako by stále žil. Viděla, jak se směje a jak pyšně drží hlavu na silném rovném krku. Ráda by věděla, kam až došel na své cestě podsvětím, a modlila se za šťastný konec jeho pouti. Modlila se, aby bezpečně dosáhl zelených rajsých pahorků, a těšila se, že se k němu zakrátko připojí.

„Brzy tě budu následovat, můj milý,“ slibovala.

„Tvá milovaná dcera Mintaka. Žena božského faraóna

Troka Uruka, tě prosí o laskavost, kterou nabízíš těm, kteří na tomto světě příliš trpěli. Mocná Háthor. dovol jí, ať se setká s tvým temným poslem, jehož přičiněním najde mír na tvých prsou.‘,

Kněžka dokončila modlitbu a čekala. Další krok musela

Mintaka udělat sama. Otevřela oči a hleděla na košík, jako by ho viděla poprvé. Oběma rukama pomalu otevřela víko. Uvnitř bylo šero, ale postřehla černé lesklé závitky hadího těla, které se líně stáčely a rozvíjely jako olejová skvrna na hladině vody v hluboké studni.

Mintaka se sklonila, aby líp viděla, a před obličejem se jí vztyčila šupinatá hlava. Na světle kobra rozevřela černobíle vzorovanou kápi širokou jako dámský vějíř. Její černé oči, podobné skleněným korálkům, se zlověstně leskly a tenké pysky se na ni šklebily cynickým úsměskem. Kmitajícím rozeklaným jazykem testovala okolní vzduch a vůni dívky sedící před ní.

Dívka a kobra na sebe zíraly po dobu stovky pomalých úderů Mintakina srdce. Jednou had zaklonil hlavu, jako by se chystal udeřit, ale pak se znovu napřímil. Připomínal jedovatou květinu na dlouhém stonku.

„Proč nedokončí své dílo?“ zašeptala Mintaka. Její rty byly tak blízko, že by si s kobrou téměř mohly vyměnit polibek. Vztáhla ruku a had pozorně sledoval, jak se její prsty blíží. Mintaka beze strachu pohládila hřbet roztažené kápě. Místo útoku se kobra napůl odvrátila jako kočka, která nastavuje hlavu k mazlení.

„Přiměj ji, ať udělá, co udělat má,“ požádala Mintaka kněžku. Stařena udiveně zavrtěla hlavou.

„Něco takového jsem ještě neviděla,“ zašeptala. „Musíš poslat rukou udeřit. To ho určitě přinutí, aby ti dar bohyně vydal.“

Mintaka napřáhla ruku a chystala se hada uhodit otevřenou dlaní, ale náhle si to rozmyslela a nechala ruku klesnout. Zmatená se rozhlédla po zšeřelé komoře a pohlédla na kněžku.

„To jsi promluvila ty, matko?“

„Nic jsem neřekla.“

Mintaka znovu zvedla ruku, ale tentokrát byl hlas silnější a zřetelnější. Poznala ho a zachvěla se pověřčivou hrůzou. Cítila, jak jí mrazí za krkem.

„Taito?“ zašeptala a znovu se rozhlédla. Čekala, že ho uvidí za sebou, ale kromě košíku s hadem a staré kněžky byla místnost prázdná. „Ano.“ řekla, jako by odpovídala na otázku nebo příkaz. Chvilí poslouchala ticho a pak dvakrát přikývla a zašeptala: „Ach ano!“

Kněžka neslyšela nic, ale pochopila, že do jejich konání vstoupila nějaká tajemná moc. Ani se nedivila, když kobra pokojně klesla zpět do košíku. Zavřela víko a měla se k odchodu.

„Odpusť mi, matko,“ omlouvala se Mintaka tiše. „Nepůjdu cestou bohyně. Ještě mi na tomto světě zbývá mnohé udělat.“

Stařena vstala a vzala košík. „Ať ti bohyně žehná a dá ti život věčný.“ Couvala ke dveřím, ale Mintaka už si jí nevšímal a dál naslouchala hlasu, který kněžka nemohla slyšet.

Díky prášku z rudého květu Nefér přečkal cestu do

Théb v hlubokém spánku. Když galéra přirazila ke kamennému molu pod palácem, Taita nechal faraóna vynést na břeh. Nosítka přikryl ubrusem, aby ho ušetřil pohledu zvědavců. Nebylo by zrovna moudré, kdyby jeho kritický stav přišel v obecnou známost. Už víckrát v historii králova smrt uvrhla město do chaosu a zoufalství.

Zavinila zničující spekulace s cenami prosa, nepokoje a loupeže a měla neblahý vliv na zvyky a morálku celé společnosti.

Když byl Nefér v bezpečí královských komor, mohl se Taita konečně v klidu věnovat jeho poraněním. Nejdrůbež prohlédl tržné rány na chlapcových nohách a dolní části břicha.

Nejvíce se obával, že došlo k protržení střev a že se jejich obsah dostal do břišní dutiny. Pokud se tak stalo, budou jeho zkušenosti sotva co platné. Sundal obvazy, jemně prohmatl trhlínu a přičichl k nim, jestli nepáchnou po fekáliích. Spadl mu kámen ze srdce, když nic takového nezjistil. Nejhlubší rány vypláchl směsí vinného octu a orientálního koření, sešil je kočičím střívkem a pečlivě je ovázal. Přitom se každého závitku obvazového plátna dotýkal zlatým amuletem Lostris. Svěřoval bohyni jejího vnuka do ochrany.

Během následujících deseti dnů postupně snižoval dávky rudého květu, a když se Nefér konečně probрал ze spánku, odměnil Taitu úsměvem. „Taito, já věděl, že jsi se mnou.“

Ospalý a ještě pod vlivem drogy se rozhlédl po místnosti.

„Kde je Mintaka?“

Taita vysvětlil její absenci a Neferovo zklamání bylo přímo hmatatelné. Byl příliš slabý, aby ho dokázal skrýt. Taita ho utěšoval, že jejich odloučení je jen dočasné a že se brzy zotaví natolik, aby ji mohl v Avarisu navštívit. „Najdeme nějakou záminku, aby ti Naja cestu povolil,“ ujišťoval ho.

Chvilí se zdálo, že se Neferův stav zlepšuje. Příští den už se posadil a pojedl prosný chléb a slepičí polévku s hráškem. O den později s pomocí berlí, které mu Taita zhotovil, dokonce udělal pár kroků. Požádal také o maso, ale Taita se obával, aby se mu nepřehřála krev, a dovolil mu sníst jen kousek ryby a drůbeže.

Příští den ho navštívila Merykara a zůstala u něj celý den. Nefér měl radost z jejího dětského žvanění a veselého smíchu. Zeptal se jí, proč s ní nepřišla i Heseret, ale

Merykara odpověděla vyhýbavě a vyzvala ho k další partii baa.

Pro tentokrát schválně otevřel střední hrad a nechal ji vyhrát.

Následující den dorazily do Théb zprávy o tragédii u Balasfuru. Hovořily o tom, že v plamenech zahynula celá Apepiho rodina včetně Mintaky. Žal Nefera znovu upoutal na lůžko a Taita musel zase naordinovat dávky rudého květu.

V průběhu několika hodin se Neférovi zanítilo zranění na stehně a jeho stav se v dalších dnech rapidně zhoršoval. Ocitl se na pokraji smrti. Taita u něj seděl a pozoroval, jak se zmítá v agonii a blouzní. Jako ohnivé řeky se mu po stehnech a břiše plazily vzhůru šarlatové linie mortifikace.

Pak ale došly z Dolního království zprávy, že Mintaka tragédii přežila. Taita neváhal a spěšně mu tu novinu pošeptal do ucha. Zdálo se, že Nefér rozumí a reaguje. Už příští den byl plně při smyslech a přesvědčoval Taitu, že je dost silný a že dlouhou cestu do Avarisu vydrží. Taita ho opatrně zrazoval od jeho úmyslu, ale slíbil, že až mu bude jen trochu líp, využije veškerého svého vlivu, aby Naju přesvědčil a Nefér mohl Mintaku navštívit. S vidinou brzkého shledání se Nefér zase rychle zotavoval a Taita s úžasem pozoroval, jak pouhou silou vůle vítězí nad horečkou a potrháním tělem. Lord Naja se vrátil ze severu a za pár hodin se u Nefera objevila Heseret. Přišla ho navštívit poprvé od chvíle, kdy ho napadl lev. Přinesla mu pláštvečku mezi a novou desku baa z barevného achátu s kameny ze slonoviny a černého korálu. Sestra byla milá a plná starostí o jeho zdraví. Omlouvala se, že ho zanedbávala a nepřišla za ním dřív.

„Můj drahý manžel, regent Horního království, proslulý lord Naja, byl celé týdny pryč,“ vysvětlovala, „a já jsem tolik toužila po jeho návratu, že jsem neměla náladu na někoho tak nemocného, jako jsi ty. Myslela jsem, že bych svým smutkem tvůj stav jen zhoršila, můj ubohý miláčku.“

Pobyla hodinku, zazpívala mu a pověděla, co se děje u dvora. Většinou to byly skandální záležitosti. Konečně se omluvila: „Můj manžel, regent Horního království, nemá rád, když ho opustím na delší čas. Tolik se milujeme, Nefere. Je to úžasný muž, naprosto oddaný tobě a Egyptu.“

Musíš mu plně důvěřovat, tak jako já.“ Vstala a mimochodem dodala: „Zajisté tě potěšilo, když ti řekli, že se faraón lord Trok dohodl s mým drahým manželem, regentem Horního

Egypta, na zrušení tvých zasnub s tou malou hyksóskou barbarkou. Litovala jsem tě, když jsem slyšela, jak ponižující manželství pro tebe připravují. Já i můj manžel, regent Horního Egypta, jsme to neschvalovali od samého počátku.“

Po jejím odchodu klesl Nefér rezignovaně na polštář a zavřel oči. Když za ním po chvíli přišel Taita, nemohl uvěřit, do jaké letargie upadl. Sňal obvazy a zjistil, že se infekce znovu probudila. Z nehlubších ran vytékal páchnoucí žlutý hnís. Zůstal u něj celou noc a s použitím veškeré své moci odháněl temné stíny, které se k mladému faraónovi slétaly.

K ránu Nefér upadl do komatu a Taitu jeho stav opravdu polekal. Takové zhoršení přece nemohl přivodit samotný zámutek. Z myšlenek ho vyrušil hluk za dveřmi. Už chtěl zakročit a zjednat klid, když zaslechl Najův strohý hlas, který nařizoval stráž, aby mu uvolnila cestu. Vtrhl do komory bez pozdravu, sklonil se nad nehybným Neferem a upřeně hleděl na jeho bledou strhanou tvář. Po dlouhé chvíli se napřímil a kývl na Taitu, aby ho následoval na terasu.

Naja hleděl za řeku, kde na vzdáleném břehu švadrona vozů v plném trysku nacvičovala změnu formace. Bylo s podivem, že válečné přípravy od podepsání míru tak zesílily. „Přeješ si se mnou mluvit, lorde?“ zeptal se Taita.

Naja k němu otočil zasmušilou tvář. „Zklamal jsi mě, starče,“ řekl. Taita sklonil hlavu a mlčel. „Doufám jsem, že cesta k osudu, který mi určili bohové, bude prostá překážek.“ Jeho výraz ztvrdl. „Ale ty, jak se zdá, místo abys byl nápomocen, se tomu ze všech sil snažíš zabránit.“

„To je pouhá přetvářka. Předstíral jsem péči o pacienta a přitom jsem podporoval tvé zájmy. Jak sám vidíš, faraón stojí na okraji hluboké propasti.“ Taita pokynul k lůžku.

„Copak necítíš stíny, které se nad ním stahují? Můj lorde, už jsme téměř u cíle, tvá cesta bude za pár dní volná.“

Jenže Naju nepřesvědčil. „Má trpělivost je u konce,“ varoval Taitu a rázným krokem opustil terasu. Prošel komorou a na faraóna už ani nepohlédl.

V následujících dnech Neferův stav kolísal mezi hlubokým komatem a záchvaty neklidného blouznění. Když Taita pochopil, že má zřejmě silné bolesti, sundal obvazy na noze a zjistil, že mu stehno hrozivě nateklo. Stehy, kterými ránu sešil, se hluboce zařezávaly do horké fialové tkáně.

Taita věděl, že by neměl s chlapcem hýbat ve stavu, kdy jeho život visí na vlásku, ale plány, které po celé týdny tak pečlivě připravoval, nemohl bez drastického zásahu uskutečnit. Jakákoliv manipulace se zraněním znamenala riziko fatální otravy krve. Bohužel jiné východisko neměl.

Připravil si nástroje a celou nohu omyl vinným octem. Mezi

Neferovy rty vpravil silnou dávku rudého květu, a zatímco čekal, až droga začne účinkovat, modlil se Horovi a bohyni Lostris. Pak vzal skalpel a přefízl jeden ze stehů. Zděsil se, když z otevřených okrajů rány vyrazil proud žlutého hnisu. Zlatou lžičkou začal ránu čistit a kov narazil na nějaký pevný předmět. Po několika marných pokusech vytáhl pinzetou ze slonoviny kus zlomeného lviho drápu. Byl delší než jeho malíček.

Po vyčištění rány zasunul zlatou drenážní trubičku a znovu ji ovázal. Do večera se Neférovi zázračně ulevilo.

Ráno byl ještě slabý, ale horečka ustupovala. Taita mu podal posilující lék a na poraněnou nohu mu položil amulet

Lostris. V poledne, když seděl u Neférova lůžka, se zvenčí ozvalo tiché zaklepání. Otevřel dveře a dovnitř vpadla Merykara. Klesla před Taitou a objala mu nohy.

„Oni mi sem zakázali chodit,“ šeptala plačtivě. „Ještě že znám strážce. Pustili mě za vámi.“

„Pomalů, mé dítě.“ Taita ji pohládl po vlasech. „Nezoufej si tolik.“

„Taito, oni se ho chystají zabít.“

„Kdo jsou ti oni?“

„Ti dva.“ Merykara začala znovu vzlykat a nesouvisle vysvětlovala: „Mysleli si, že spím nebo nerozumím, o čem hovoří. Ani jednou nepadlo jeho jméno, ale jsem si jistá, že mluvili o Neférovi.“

„Co říkali?“

„Pošlou pro tebe, a když Nefér zůstane sám, už prý to nebude dlouho trvat.“ Odmlčela se a polkla naprázdno.

„Je to strašné, Taito! Naše vlastní sestra a ten hrozný člověk -to monstrum..“

„Kdy?“ zeptal se Taita a mírně s ní zatřásl, aby se vzpamatovala.

„Brzy. Velmi brzy.“

„Řekli, jak to udělají, princezno?“

„Noom, ten lékař z Babylonu. Naja říkal, že tenkou jehlicí přes nosní díрку propíchne Neférovi mozek. Prý nepoteče krev a nezůstanou žádné stopy.“ Taita Nooma dobře znal. Hádali se kdysi spolu v thébské knihovně o správném léčení zlomených končetin. Pod tíhou Takových znalostí a jeho výřečnosti Noom z boje utekl. Od té doby nepřestal žárlit na Taitovu pověst i na jeho umění a stal se z něj zahořklý soupeř a nepřítel.

„Bohové tě, Merykaro, odměni za to, že ses odvážila přijít a varovat nás. Ale teď musíš zpátky, dřív než tě tady najdou. Kdyby tě začali podezírat, naloží s tebou stejně, jako plánují naložit s Neferem.“

Po jejím odchodu Taita chvíli uvažoval o změně plánů.

Nemohl je uskutečnit sám, a tak musel požádat o pomoc.

Zvolil ty nejspolehlivější přátele. Byli srozuměni se svými úkoly a čekali na Taitův pokyn.

Otroci přinesli kotlík teplé vody a Taita Nefera pečlivě omyl od hlavy až k patě. Pak znovu převázal poranění a na zející ránu na stehně, kde ještě nechal dren, přiložil jehněčí vlnu.

Když skončil, přikázal strážcům, aby všechny vstupy do komory zavřeli a nikoho nepouštěli dovnitř. Chvilí se modlil a pak do nádoby se žhavým uhlím přihodil hrst kadidla.

V modrém aromatickém dýmu pronesl mocnou zaklínací formuli k Anubisovi, bohu hřbitovů a zemřelých.

V nové, nepoužité olejové lampě začal připravovat Anubisův elixír. Směs zahrál nad uhlím na teplotu krve a hustou tekutinu nalil po kapkách Neférovi do ucha. Nakonec ušní otvor ucpal smotkem vlny a zátku potlačil dostatečně hluboko, aby ji bez podrobného zkoumání nikdo nenašel. Zbytek elixíru vylil na žhavé uhlí, kde se proměnil v obláček čpavé páry.

Dřepěl vedle lůžka a sledoval, jak Nefér dýchá. Nádechy postupně slably, intervaly mezi nimi se prodlužovaly, až ustaly docela. Přiložil dva prsty na Neferův krk. Pulzování

Neférovy životní síly taky pomalu sláblo. Nakonec bylo nepatrné jako chvění motýlích křídel a Taita musel využít veškeré své zkušenosti, aby tep vůbec nahnatal. Prsty levé ruky našel vlastní pulz a porovnával ho s Neferovým. Na tři sta úderů vlastního srdce se Neferovo srdce zachvělo jen jednou. Jemně zavřel chlapci oči, a jak přikazovala tradice, položil mu na víčka amulet. Zajistil ho pruhem plátna a druhým přivázal Neferovu bradu, aby se mu ústa samovolně neotevřela. Pracoval rychle, protože nedokázal přesně určit, jak dlouho bude elixír účinkovat. Konečně odsunul závoru na dveřích.

„Zavolejte regenta Horního Egypta. Ať přijde hned a vyslechne zlou novinu o faraónovi.“

Lord Naja se objevil překvapivě rychle. Doprovázela ho

Heseret a zástup nejbližších známých a hodnostářů. Přišel i lord Asmor a asyrský doktor Noom spolu s většinou členů státní rady.

Naja nařídil, aby všichni počkali na chodbě, a v doprovodu

Heseret vešel do faraónovy ložnice. Taita vstal a přivítal je.

Heseret ostentativně plakala a přikrývala si oči vyšívanou šálou. Naja pohlédl na nehybné tělo a pak se s otázkou v očích obrátil na Taitu. Taita odpověděl mírným příkřívnutím. Naja se snažil zamaskovat radostný lesk očí a poklekl vedle lože. Položil ruku na Neferovu hrud', jejíž teplo ustupovalo mrtvolnému chladu, a začal se hlasitě modlit k Horovi, patronovi zesnulého faraóna. Když vstal, pevně stiskl Taitovi paži.

„Nezoufej, mágu, udělal jsi všechno, co jsme po tobě žádali. Zasloužíš si odměnu.“ Zatleskal a stráží, která spěšně vrazila do dveří, nařídil: „Zavolejte členy rady.“

Muži vážných tváří zaplnili místnost a ve třech řadách obklopili faraónovo lože.

„Ať přistoupí doktor Noom.“ nařídil Naja, „a ověř, že faraón skutečně zemřel, jak tvrdí mág.“

Rady se rozestoupily a uvolnily asyrskému lékaři cestu.

Vysoký muž lemem své dlouhé róby zdobené magickými vzory a vyšívanými symboly cizích bohů zametal podlahu a dlouhé vlasy zvlněné horkými kleštěmi mu padaly přes ramena. Podle babylonské módy měl nakulmované i vousy.

U lože zemřelého poklekl a začal s prohlídkou. Nejprve velkým skobovitým nosem, z jehož dírek trčely štětiny černých chlupů, přičichl k Neferovým rtům, pak přiložil ucho na jeho hrud' a poslouchal. Taitovi stokrát úzkostlivě zabušilo srdce, než se Noom napřímil. Až příliš spoléhal

Noomovu neschopnost.

Noom vytáhl ze záhybů róby dlouhou stříbrnou jehlicí, otevřel Neferovu bezvládnou ruku a zapíchl ji hluboko pod nehet prstu. Sledoval přitom reakci svalů a případné krvácení.

Konečně pomalu vstal a zavrtěl hlavou. Taitově pozornosti neušel jeho trpce ohrnutý dolní ret ani znechucený výraz, a

přičetl to doktorovu zklamání. Zřejmě mu byla slíbena mnohem větší odměna za použití jehlice k jinému účelu. „Faraón je mrtvý,“ prohlásil a okolostojící udělali znamení proti zlému pohledu a hněvu bohů.

Lord Naja zaklonil hlavu a začal hlasitě naříkat. Hesperet za ním ho okamžitě doplnila svým afektovaným kvílením. Taita netrpělivě čekal, až zástup truchlících poddaných projde kolem lože a opustí komoru. Zůstal jen Naja s Hesperet a Noomem. Taita přistoupil k Najovi. „Lorde regente, prosím o laskavost. Víš, že jsem byl vychovatelem a sluhou faraóna Nefera Setiho od jeho narození. Jsem mu povinován úctou i po smrti. Prosím, prokaž mi důvěru a dovol mi, abych mohl dopravit jeho tělo do Síně žalu, a tam vyjmout jeho srdce a vnitřnosti. Budu to považovat za největší poctu, jakou mi můžeš udělit.“

Lord Naja se zamyslel, ale pak přikývl. „Zasloužíš si tu čest. Pověřuji tě tím úkolem. Dopravíš faraónovo posvátné tělo do pohřebního chrámu a řezem zahájíš balzamování.“

Starý válečník Hilto uposlechl Taitovy výzvy a dostavil se rychle. Čekal ve strážnici u palácové brány.

Přivedl s sebou nubijského šamana Baye a čtyři své nejspolehlivější muže. Byl mezi nimi i Neferův přítel a společník z dětství Meren. Mladík vyrostl a sloužil u gardistů jako praporečník. Měl čistý přímý pohled a Taita jeho účast výslovně požadoval.

Čtyři gardisté nesli dlouhý koš, ve kterém balzamovači odnášeli těla zemřelých do pohřebního chrámu. Prázdna schránka se jim zdála být těžší, než očekávali.

Taita je zavedl do faraónovy komory. „Rychle!“ zašeptal

Hiltovi do ucha. „Každá vteřina je drahá.“

Neferovo tělo už zabalil do dlouhého pohřebního rubáše, ale obličej jen volně přikryl cípem látky. Nosiči postavili koš vedle lože a s úctou do něj faraónovo tělo uložili.

Taita ho zajistil polštáři a zavřel víko. „Do chrámu,“ zavelel.

„Teď všechno záleží na rychlosti.“

Taita svěřil svou brašnu Merenovi a pospíchali palácovými chodbami a nádvořími. Doprovázel je žalostný nářek.

Ženy si zakrývaly tváře a kvílely, zatímco strážci klopili hlavice svých zbraní a poklekali, když je skupina nesoucí faraónovo tělo mýjela. V paláci nesvítla jediná lampa a v kuchyních uhasly ohně.

Na vstupním nádvoří čekal oddíl Hiltovy jízdy. Nosiči naložili koš do čelního vozu a přivázali ho koženými popruhy.

Meren k němu přiložil Taitovu koženou brašnu s nástroji a Taita se chopil opratí. Trubači odtroubili smuteční fanfáru a zástup vozů vyjel krokem z brány.

Zpráva o faraónově smrti se šířila městem jako požár.

Občané shromáždění u bran je vyprovázeli nářky a žalostným kvílením. Ženy z truchlících davů lemujících řeku zasypávaly koš s faraónovou mrtvolou posvátnými lotosovými květy.

Taita pobídl koně do klusu a později do cvalu. Zoufale potřeboval dostat tělo co nejdříve do svatyně pohřebního chrámu faraóna Tamose. Neférovi pohřební chrám ještě nepostavili. Byl příliš mladý a nikdo jeho předčasný skon nemohl předvídat. Zemřel nečekaně, a tak museli využít budovy postavené pro jeho otce.

Vysoká stavba se sloupy z růžové žuly stála na nízkém návrsí s výhledem na vody Nilu. Narychlo povolání kněží s čerstvě vyholenými hlavami natřenými olejem už na ně čekali. Za pomalého rytmu bubnů a sister vjel Taita na široký násep a zastavil u schodiště do Síně žalu.

Hiltovi vojáci zvedli koš na ramena a stoupali po schodech vzhůru. Kněží před nimi padali na kolena a zpívali smuteční žalmy. Před otevřenými dveřmi svatyně Taita zastavil a otočil se ke kněžím.

„Z moci a milosti regenta našeho Egypta jsem já, Taita, pověřen vynětím faraónových vnitřností.“ Hypnotizujícím pohledem zastavil velekněze. „Dokud posvátný úkol nesplním, všichni počkáte venku.“

V řadách Anubisova bratrstva to zašumělo překvapenými protesty. Něco takového bylo prohřeškem proti tradicím i jejich autoritě. Taita dál upřeně hleděl na velekněze a pomalu zvedl pravici s amuletem Lostris.

Velekněz znal pověst o úžasné moci této relikvie a kapituloval. „Jak přikazuje regent Egypta. Než mág svůj úkol dokončí, budeme se modlit.“

Vešli do svatyně a nosiči koš položili na podlahu vedle dioritové desky uprostřed síně. Taita pohledem pokynul Hiltovi, zjizvený velitel odkráčel ke dveřím síně a před zraky kněží je zavřel. Spolu pak otevřeli koš, zvedli Neferovo tělo a položili ho na černou desku.

Taita odhrnul cíp rubáše zakrývajícího obličej. Neférova krásná bledá tvář připomínala tvář mladého boha Hóra.

Taita mu jemně otočil hlavu stranou a pokynul Bayovi, aby přinesl brašnu s nástroji. Taita pinzetou vytáhl smotek vlasy z Neférova ucha. naplnil si ústa tmavou, rubínově zbarvenou tekutinou a zbytek elixíru přes zlatou trubičku pečlivě vypláchl. Když se ujistil, že se ušní dutina nezanítila, vytřel ji utišující masťou a znovu ji uzavřel vlněnou zátkou. Bay otevřel lahvičku s protilátkou rušící účinek Anubisova elixíru. Ovanul hočpavý pach síry a kafru.

Hilto pomohl Nefera zvednout do sedu a Taita mu vpravil do úst celý obsah skleněného flakonu.

Meren, který s ostatními vojáky rituál vyjeveně sledoval, neměl ani potuchy, o čem jde, když Nefér chrčivě zakašlal, odskočil zpátky jako před jedovatým hadem. Okamžitě se zaštitili znamením proti zlu. Taita začal masírovat faraónova nahá záda a Nefér znovu zakašlal. Zatímco Taita vytrvale pokračoval v oživování, Hilto přinutil své muže pokleknout a přísahat, že všechno, čeho byli svědkem, podrží v přísné tajnosti. Vyděšení muži odpřísáhli mlčení na své životy.

Taita přiložil ucho na Neférova záda a chvíli poslouchal.

Pak přikývl a pokynul Bayovi. Šaman vytáhl z brašny svazek sušených bylin, od jedné z početných chrámových lamp zapálil jeden konec a podržel ho Neférovi pod nosem.

Chlapec kýchl a snažil se odvrátit hlavu. Spokojený Taita ho znovu zabalil do lněného rubáše a přistoupil ke koši.

Užaslí vojáci zírali, jak zvedá falešné dno rákosové schránky. Pod ním se objevilo tělo zabalené do stejné bílé tkaniny.

„Pojďte!“ přikázal Hilto. „Zvedněte ho!“

Pod Taitovým přísným pohledem a podle Hiltových instrukcí vojáci obě těla vyměnili. Nefera uložili do koše, ale falešné dno zatím nechali stranou. Bay podřepl a hlídal

Neferův stav. Vojáci mezitím neznámou mrtvolu položili na dioritovou desku.

Taita odstranil rubáš a pod ním se objevilo tělo mladíka stejného stáří a podobných tělesných proporcí jako Nefér. Dokonce i hustými černými vlasy ho připomínal. Mrtvolu obstaral Hilto. Za současných poměrů v zemi to nebyl obtížný úkol. V chudých okrajových provinciích si mor vybíral bohatou daň, a navíc se v ulicích města denně nacházely oběti rvaček a loupežných vražd.

Hilto zvažoval všechny možnosti, jenže požadavky na ideální náhradu za mladého faraóna nemohl zajistit náhodným výběrem. Městští zřizenci nedávno zavřeli mladíka, který rozřízl měšec jistému vlivnému obchodníkovi s prosema soudci chlapce neváhali odsoudit k trestu smrti uškrtením.

Odsouzenec se vzrůstem i celkovým vzhledem tak podobal Neférovi, že mohl být považován za jeho dvojníka.

Navíc byl dobře stavěný a na rozdíl od vychrtlých obětí moru vypadal zdravě. Hilto si promluvil s velitelem městských stráží, které měly popravu vykonat, a během přátelského pohovoru se do důstojnickovy kapsy nenápadně přestěhovaly tři zlaté kroužky. Dohodli se, že popravu odloží, dokud Hilto nedá pokyn, a že ji provedou tak, aby škrticí smyčka zanechala co nejmenší stopy. Vězni se dostalo spravedlnosti téhož rána, kdy faraón údajně skonal, a tělo ještě nestačilo vychladnout.

Taita požádal Merena, aby z malé svatyně na konci síně přinesl kanopy. Mezitím mrtvolu převrátil a dlouhým řezem otevřel její bok. Na nějaké rituál ní finesy nezbyl čas, a tak vstrčil ruce do otvoru a skalpelem uvolnil obsah tělní dutiny. Nejdřív prořízl bránici, aby získal přístup do hrudi, a pak nahmatl průdušnici, přeřízl ji a tělo znovu převrátil.

Meren na požádání roztáhl mrtvole hýždě a Taita jistým řezem uvolnil svaly řitního svěrače. Obsah hrudní i břišní dutiny byl volný.

Když Taita vnitřnosti vytáhl na dioritovou desku, Meren zbledl. Zatočila se mu hlava a rukama si zakryl ústa. „Na podlahu ne!“ vykřikl Taita. „Do odpadu!“ Meren bojoval v regimentu faraóna Troka proti rebelům na severu a sám jednoho muže zabil. Masakr na bitevním poli s ním neotřásl, ale tato hrůzná podívaná byla pro něj přespříliš. Jen co doběhl ke kamennému korytu v rohu síně, začal hlučně zvracet.

Taita, až po lokty od krve, orgány roztřídil. Oddělil játra s plícemi a žaludek se střevy odnesl do koryta, kde už Meren odevzdal svůj díl. Vyprázdnil obsah žaludku i střev a propláchnuté je uložil do kanop. Nádobu pak naplnil žiravou sodou a zátky utěsnil. Stejným způsobem naložil i s ostatními vnitřnostmi.

Když si nakonec v bronzové misce ruce opláchl, tázavě pohlédl na Baye. Núbijec příkivnutím potvrdil, že je Nefér v pořádku. S kontrolovaným spěchem Taita zašil břišní dutinu mrtvoly a ovázal ji hlavu, aby nebyla vidět tvář.

Společně s Hiltem ji pak přenesli do velké lázně a ponořili do žiravého alkalického roztoku. Po dvou měsících knězi obvazy odstraní a záměnu zjistí. Jenže v té době už budou s Neferem daleko.

Spláchnutí desky vědrem vody a sklizení Taitových nástrojů bylo dílem okamžiku. Taita přiklekl ke koši a položil dlaň na Neferovu nahou hrud. Kůže byla teplá a chlapec dýchal, i když ještě slabě a pomalu. Pak mu zvedl oční víčko, zkontroloval reakci zorničky na světlo a spokojený přikázal vrátit falešné dno na původní místo. Hilto s Bayem poslechli a chystali se koš zavřít, ale Taita je zastavil.

„Nechte víko otevřené, ať knězi vidí, že je prázdný.“ Hilto otevřel dveře a nosiči v čele s Taitou vyšli ven. Knězi věnovali prázdné schránce jen povrchní pozornost a o překot se hrnuli do síně, aby převzali úkol Jehož úvodní část jim byla tak nezvyklým způsobem upřena.

Bez povšimnutí davu, který oblehl pohřební chrám, naložili koš do prvního vozu a kolona vyjela zpátky k městu.

Projeli hlavní branou a proplétali se téměř prázdnými uličkami. Občané odešli buď k pohřebnímu chrámu, kde se modlili za zesnulého faraóna, nebo oblehli palác, aby si poslechli prohlášení faraónova nástupce. O tom, kdo se jim stane, pochyboval jen málokdo.

Hilto odjel s vozem do kasáren gardistů poblíž východní brány a zadním vchodem nechal koš odnést do svého příbytku.

Tam už bylo všechno připraveno. Vytáhli Nefera z úkrytu a Taita s pomocí Baye pokračovali v práci na jeho probuzení. Za hodinu byl zase při smyslech, pojedl kousek prosného chleba s medem a vypil miskou teplého kobylišího mléka.

Taita usoudil, že se může na chvíli vzdát, a svěřil Nefera

Bayovi. Při cestě opuštěnými ulicemi ho z úvah vyrušil nenadálý výbuch hlučných ovací a před palácem vjel do davu obyvatelstva oslavujícího nového faraóna. „Věčný život Jeho svatému Veličenstvu, faraónu Najovi Kiafanovi!“ provolávali v zápalu pochybné oddanosti a džbány s vínem putovaly z ruky do ruky.

Dav byl tak hustý, že museli s Merenem vystoupit z vozu a dál se prodírat pěšky. Strážci u palácové brány Taitu poznali a násadami kopí mu uvolnili cestu. Pospíchal do velké síně, kde ho zdržel zástup servilních poddaných.

Důstojníci všech možných hodností, státní hodnostářů, dvořanů a významnější občané města čekali, aby mohli novému faraónovi složit hold a odpřisáhnout věrnost. Taitova pověst a jeho přísný pohled mu umožnil projít bez potíží.

Faraón Naja Kiafan s královnou Hesperet seděli za zavřenými dveřmi privátního pokoje na konci haly, ale Taita na přijetí dlouho nečekal.

K velkému překvapení zjistil, že Naja si už nasadil dvojitou korunu a drží na prsou zkřížené odznaky moci, berlu a cep. Hesperet vedle něj zářila jako pouštní růže po dešťové přehánce. Z její klidné tváře pokryté bílou vrstvou líčidla hleděly oči enormně zvětšené zkušeným použitím uhle.

Taita ji tak krásnou ještě neviděl.

Když vešel, Naja okamžitě všechny vykázal ven a stařec zůstal v pokoji s královským párem sám. Novopečený faraón odložil berlu i cep a radostně Taitu objal. „Mágu, nikdy jsem o tobě nepochyboval,“ řekl na uvítanou. Jeho rozkazovací tón už stačil získat patřičný důraz. „Zasloužíš si můj vděk.“ Stáhl z prstu masivní zlatý prsten s velkým

rubínem a navlékl ho na prst Taitovi. Stařec se divil, že mu dává tak vzácný dar. Spokojil by se s pouhým pramínkem jeho vlasů nebo ústřížkem nehtu a byl by to mocnější amulet.

Heseret ho políbila. „Drahý Taito, vždycky jsi věrně sloužil mé rodině. Budeš mít zlata, země i vlivu tolik, že se ti o tom ani nesnilo.“

Za celá léta ho tak málo poznala. „Tvou velkomyslnost převyšuje pouze tvá krása,“ zalichotil jí. Samolibě se uculila. Taita se obrátil zpět k Najovi. „Udělal jsem, co po mně žádali bohové, Milosti, ale těžce jsem za to zaplatil.

Není snadné jít proti vlastnímu smyslu pro povinnost a diktátu srdce. Ty víš, že jsem Neferu miloval. Stejná láska a povinnost teď patří tobě, ale nějaký čas musím držet smutek a usmířit Neferův stín.“

„Bylo by vskutku podivné, kdybys s mrtvým faraónem necítil,“ souhlasil Naja. „Co žádáš? Stačí jen slovo.“

„Milosti, žádám o svolení, abych na nějaký čas mohl odejít do pouště a být tam sám.“

„Jak dlouho?“ zeptal se Naja a Taita poznal, že se bojí o klíč k věčnému životu. Naja neochvějně věřil, že ho stařec drží ve svých rukou.

„Ne nadlouho, Veličenstvo,“ ujišťoval Taita.

Naja chvíli uvažoval; nebyl muž uspěchaných rozhodnutí. Pak vzdychl a odešel ke stolu s psacími potřebami. Na papyrový svitek spěšně napsal propustku a opatřil ji vlastní královskou pečeti. Nebylo pochyb, že své povýšení očekával a pečť si nechal vyřezat v předstihu. Zatímco čekal, než inkoust zaschne, kladl si podmínky. „Můžeš tam zůstat do příštího rozvodnění Nilu. Pak se musíš ke mně vrátit. Tento list ti umožní cestovat bez obav se vším, co uznáš za vhodné. Potřebné jídlo a vybavení dostaneš v kterémkoliv královském skladě na území pod mou vládou.“

Taita padl na kolena, ale Naja ho zvedl. Byl to mimořádný projev náklonnosti. „Jdi, mágu, ale ve stanovený den se vrať pro odměnu, kterou si bohatě zasloužíš.“

Taita se svítkem papyru v ruce couval ke dveřím a loučil se gesty vděčnosti a požehnání.

Théby opustili příštího dne časně ráno, když většina města ještě spala. Strážní u východní brány zívali a měli ospalé oči.

Jeli ve voze taženém dvěma páry koní. Hilto pečlivě vybíral zdravá a silná zvířata, která nebyla natolik atraktivní, aby přitahovala pozornost nebo vzbuzovala závist. Vezli základní potraviny a věci potřebné k životu v poušti. Hilta převlečeného za bohatého farmáře, doprovázel jeho syn Meren a otrok Bay.

Nefér ležel na slámové rohoži přikrytý vyčištěnou kůží.

Byl už plně při smyslech a rozuměl všemu, co mu Taita řekl.

Ale ani královský glejt nezlomil setníkovi oficiálnost.

Taitu pod kápi nepoznal, a tak vylezl na vůz zkontrolovat jeho náklad. Když pozvedl kůži a uviděl bledou Neferovu tvář pokrytou nezaměnitelnými skvrnami moru, zaklel a polekaně z vozu seskočil. Lampa mu přitom vypadla z ruky a roztránila se mu u nohou.

„Už ať jsi pryč!“ křikl na Hilta. „Odvez tu špinavou morovou bídu z města.“

Ještě dvakrát je cestou přes zátopové pláně řeky zastavily vojenské patroly. Královský list a oběť moru stačily, aby je bez velkého zdržování pustili dál ke kopcům lemujícím okraj pouště.

Z chování vojáků bylo zřejmé, že záměna faraónova těla ještě nebyla objevena. Ale i tak se Taitovi ulevilo, když přejeli kopce a ocitli se na staré obchodní cestě směřující na východ k Rudému moři.

Nefér slezl dolů a chvíli kulhal vedle vozu. Zpočátku ho noha hodně bolela, i když to zapíral, a teprve po několika dnech se jeho chůze zlepšila natolik, že vydržel na nohou delší čas.

Ve starých ruinách města Gallaly zastavili a z napůl vyschlé studny doplnili kožené měchy hořkou vodou. I zvířata, unavená po namáhavém úseku cesty plné kamení a výmolů, potřebovala odpočinek. Bay s Taitou jim ošetřili kopyta a třetí den za večerního chladu vyrazili dál. Jeli do pouště Gebel Nagara po stezce, kterou znal jen Taita. Hilto s Bayem za vozem zametali stopy.

K jeskyni dorazili o půlnoci. Protože skoupý zdroj vody by nestačil pro tolik lidí a zvířat, Hilto s Bayem se s nimi rozloučili a bez meškání se vydali na zpáteční cestu. S

Taitou a Neferem zůstal jen Meren. Pod záminkou špatného zdravotního stavu Hilto rezignoval na službu v armádě, a tak se mohl bez problémů kdykoliv vrátit do Théb a přivést zásoby a čerstvé zprávy.

První měsíc v Gebel Nagaře uběhl rychle. V čistém suchém vzduchu se Neférové rány zacelily bez zánětlivých recidiv. Dokonce už si troufal Merena doprovázet do pouště na lov. Občas vyplašili pouštního zajíce a srazili ho házecími klacky, jindy zase Taita vylezl na skálu nad pramenem a svým kouzlem přivábil stádo gazel na dostřel jejich šípů.

Ke konci měsíce se z Théb vrátili Hilto s Bayem a oznámili, že zatím na Taitův podvod nikdo nepřišel. Faraón

Naja Kiafan a jeho poddaní dál skálopevně věřili, že

Neferovo tělo leží v Síní žalu naložené v sodné lázni.

Přivezli i zprávy o povstání v Dolním království a kruté odvěť faraóna Troka u vesnice Manashi. I v Horním Egyptě se prý šíří nepokoje, protože Naja, stejně jako Trok, zvýšil daně a odvody do armády. „Lidé žehrají na zvyšování počtu mužů ve zbrani, když zem žije v míru,“ hlásil Hilto.

„Myslím, že se vzpoury v armádě brzy rozšíří i na jih do

Horního Egypta a Naja se s nimi vypořádá stejně laskavě jako severní vládce. Ti, kteří tak nadšeně vítali nástup nových faraónů, dostanou brzy příležitost toho litovat.“

„Máš nějaké další zprávy z Dolního království?“ dychtil

Nefér. Hilto začal sáhodlouze líčit obchodní transakce, pohyby cen prosa a okolnosti návštěvy zvláštního asyrského vyslance u dvora faraóna Troka. Nefér ho poslouchal jen na půl ucha, a když starý veterán skončil, zeptal se: „Co víš o princezně Mintace?“

Hilto rozpačitě zavrtěl hlavou. „Téměř nic. Povídá se, že je v Avarisu. Ale nejsem si jistý.“

Na posledním úseku cesty Hilto narazil na stopy početného stáda přimorožců a prosil Taitu, aby mu za nimi dovolil vyjet. Taita pohotově souhlasil, ale prohlásil, že Nefér s nimi na lov nemůže, protože ještě dostatečně nezesílil. Nefér to kupodivu přijal bez protestů a navrhl Taitovi, aby se lovu zúčastnil sám a využil svých mimořádných schopností při vyhledávání stáda a případně kouzlem ukryl lovce, až se k zvěři přiblíží. Když Nefér v jeskyni osaměl, vybalil skříňku z cedrového dřeva s čerstvými papýrovými svítky a psacími potřebami, které mu přivezl Hilto, a začal psát dopis Mintace.

Věděl, že se zpráva o jeho smrti určitě dostala i do Avarisu, a nezapomněl na vlastní utrpení, které zažíval, když slyšel zprávu o údajné Mintaciině smrti. Chtěl ji ušetřit podobné bolesti a taky vysvětlit, že jejich zasnoubení Naja s Trokem zrušili svévolně. Ujistil ji, že ji miluje víc než svou naději na věčný život a nikdy milovat nepřestane.

Pro případ, že by psaní skončilo v nepravých rukách, použil slova, kterým rozuměli jen oni dva.

V úvodu dopisu ji oslovil „První hvězdo“. Určitě si vzpomene, jak diskutovali o původu jejího jména. Řekla tehdy:

„Pojmenovali mě podle třetí hvězdy v pásu nebeského lovce Oriona.“

„Ne třetí,“ odpověděl Nefér, „ale první z celé nebeské báně.“

Pečlivě kreslil znaky hieratického písma - v krasopisu vždycky vynikal. Sám sebe nazval „bláznem z Dabby“, protože si byl jistý, že pozná narážku na jeho prohřešek, když zůstali v poušti sami.

Večer po návratu lovců si pochutnávali na šťavnatě pečených přimorožce a Nefér čekal na příležitost, aby si mohl s Hiltem promluvit mezi čtyřma očima. Ten okamžik nastal, když se Taita zvedl a odešel na chvíli do pouště.

Hilto přivezl z Théb pár objemných nádob s pivem a Taita neodolal a dopřál si džbánec nebo dva. Jedním z mála příznaků jeho stárí byla rychlost, s jakou zlatý mok jeho organizmem protékal.

Jen co byl Taita z doslechu, Nefér se naklonil k Hiltovi a zašeptal: „Mám k tobě zvláštní prosbu.“

„Bude mi velkou ctí vyhovět, Veličenstvo.“

Nefér mu podal tenký svitek. „Musíš ho opatrovat i za cenu vlastního života.“ kladl mu na srdce. Hilto svitek ukryl do šály a vyslechl instrukce, jak ho má předat princezně v Avarisu. Nefér skončil výzvou: „Přisahej, že o tom nikomu neřekneš. Ani mágovi!“

Příští večer po západu slunce, když se vzduch začal ochlazovat, Hilto s Bayem opustili Gebel Nagar. Poklonili se Neférovi, od Taity si vyžádali požehnání a ochranu na cestu a vyjeli do pouště osvětlené hvězdami. Koně vytáhli vůz na svah první duny mezi bludiště stříbřitých skalisek, které v nočním vzduchu praskavě chladly.

Bay, který šel před záprahem, náhle zastavil a vykřikl.

Na náhrdelníku spěšně našmátral lví kůstku a namířil s ní na postavu, která se vynořila ze stínu skály.

Hilto byl ještě aktivnější. „Ustup, zlý stíne,“ vykřikl a zapráskal bičem. Pak udělal znamení proti zlu a začal odřikávat slova zahánějící duchy.

„Klid, Hilto!“ ozvalo se konečně zjevení. Světlo vycházejícího měsíce vrhalo na zem dlouhý mužův stín a jeho vlasy proměnilo v kos stříbra. „To jsem přece já, Taita.“

„To není možné! Taita zůstal v Gebel Nagaře, když jsme z ní po západu slunce vyjížděli. Já tě znám. Patříš ke stínům z podsvětí a za mága se jen vydáváš.“

Taita popošel blíž, vzal Hilta za ruku a přiložil ji k svému obličejí. „Cítíš teplo mého těla?“ zeptal se. „Sáhni si na mou tvář a slyš můj hlas.“

Teprve až se Bay dotkl sloní kůstkou Taitovy hrudi a nenašel v jeho dechu pach hrobky, Hilto neochotně uvěřil.

„Jenže jak je potom možné, že ses tady objevil před námi?“ divil se.

„Takové už jsou cesty mistrů,“ odpověděl Bay vyhýbavě. „Lépe je podobné otázky neklást.“

Taita jejich jalové řeči ukončil. „Hilto, ty máš u sebe něco. co nás všechny vystavuje smrtelnému nebezpečí. Cítím pach smrti a chaosu.“

„Nemám ponětí, co by to mohlo být,“ vymlouval se rozpačitě Hilto.

„Je to něco, co ti svěřil sám Egypt,“ trval na svém Taita,

„a ty dobře víš, o čem jde.“

„U všech rohatých!“ Hilto se škrábal ve vousích a vrtěl hlavou.

Taita zvedl ruku a starý voják s pov zdechem kapituloval.

Sáhl do měšce, vytáhl drobnou ruličku a podal ji Taitovi.

„Nikomu o tom neříkej,“ varoval ho Taita. „Nesmíš se to dozvědět ani samotný faraón. Slyšíš dobře, Hilto?“

„Slyším, mágu.“

Taita zvedl pergamen a upřeně na něj hleděl. Za pár vteřin se na svitku objevila žhnoucí skvrna se spirálou kouře a pergamen vzápětí vzplál.

Taita ho nechal dohořet do konce a neucukl, ani když mu oheň olizoval prsty. Nakonec zuhelnatělý zbytek rozdrtil na prach.

„Zázrak,“ vydechl Hilto.

„Jednoduchá věc,“ bručel Bay. „To dokáže i učeň.“

Taita zvedl pravici a požehnal jim. „Necht' vás během cesty bohové uchrání všech nebezpečností,“ řekl a sledoval, jak vůz mizí v šeru.

Když později Taita seděl u malého ohně v jeskyni a vyháněl ze starých kostí noční chlad, pozoroval

Nefera spícího pod ovčí kůží.

Nezlobil se na jeho dojemný pokus o lest. Stárí mu neubralo na lidskosti ani nezatemnilo vzpomínky na vlastní muka milostné vášně. Chápal Neferovu snahu zmírnit Mintaciho utrpení a obavy. Přispěla k tomu i vlastní náklonnost hraničící s láskou, kterou k Mintace cítil.

Rozhodl se, že tento prohřešek, který mohl mít tak velmi závažné následky, nebude Neférovi vyčítat a nechá ho v

opojení víry, že se Mintaka dozví o jeho zmrtvýchvstání.

Dřepl si k chlapci a snažil se proniknout do jeho nitra.

Podobně uplatnění své vůle už na něm vyzkoušel mnohokrát, a tak se mu to zdařilo bez velké námahy. Když se nad Neferem rozprostřela síť Taitovy moci, zavrtěl se, zamumlal něco nesrozumitelného a málem se probudil.

Neferovo tělo vytrvale sledovalo cestu k plnému zotavení a

Taita se ponořil hlouběji. Zjistil, že chlapcův duch zůstal silný a útrapy, kterým byl vystaven, na něm nezanechaly žádné stopy. Zanedlouho bude schopen podstoupit další úsek cesty, kterou plánovali.

Taita přiložil na oheň pár akáciových větví a usedl na své místo. Hlavou mu vířily myšlenky vyvolané nedávnými událostmi. Nechal je volně plynout kolem, jako by byl pouhou skálou v proudu bytí.

Druhý měsíc uběhl ještě rychleji než předcházející.

Nefér zesílil a byl stále neklidnější. Kulhání se den ode dne zmenšovalo, až zmizelo docela. Brzy s Merenem běhali o závod ze dna údolí na hřeben kopců a tyto soutěže se staly pravidelnou součástí jejich života v oáze. Ze začátku Meren snadno vítězil, jenže to netrvalo dlouho.

Za rozbřesku dvacátého dne po odjezdu Hilta vystartovali z ústí jeskyně a běželi bok po boku napříč kamenitým údolím. Na svahu duny šel Nefér do vedení a v polovině stoupání se v něm probudila nečekaná síla. Nechal Merena daleko za sebou a čekal na něho na hřebenu s rukama triumfálně založenými v bok. Paprsky vycházejícího slunce vykouzlily kolem jeho hlavy zlatou svatozář.

Taita ho pozoroval zdola a už se vracel zpátky do jeskyně, když ho zastavil ostrý skřek přicházející z nekonečné oblohy. Zvedl zrak a v modré výši uviděl černou tečku opisující široké kruhy. Křik se ozval znovu a stařec měl silný pocit blízké přítomnosti boha. Ten zvuk se mu přímo zařezával do srdce. Nezapomenutelné volání královského sokola ho vždycky dojímalo.

Nefér na hřebenu duny ho taky zaslechl, a když na obloze našel tmavý bod, pozvedl k němu ruce. Jako na povel sokol složil křídla a střemhlav se řítit dolů. Tělo dravce se zvětšovalo, nabývalo tvar a vítr zpíval v jeho peří. Padal přímo na Nefera. Při té rychlosti by jeho nálet mohl mít vážné následky, ale Nefér stál bez hnutí a nastavoval dravci svou mladou tvář.

V posledním okamžiku pták roztáhl křídla a těsně nad chlapcovou hlavou přešel do stoupavého letu. Nefér měl dojem, že stačilo víc natáhnout ruku a pohladil by peří na ptačí hrudi. Sokol vykřikl ještě jednou a zmizel v oslnivé záři žhavého slunečního kotouče.

Při poslední návštěvě Hilto přivezl těžký válečný luk a Nefér s ním pod Taitovým vedením každý den cvičil. Posiloval zádné svaly, dokud nezískal dost síly, aby ho plně napjal a bez třesu rukou ho udržel napnutý.

Na Taitův pokyn pak šíp vyletěl do výše a padal na cíl vzdálený sto kroků.

Nefér si z akáciové větve vyřezal hůl, vyleštil ji a v ranním chladu s ní trénoval tradiční bojovou techniku.

Zpočátku měl ohled na Taitovo stáří a držel se zpátky, ale když mu mág zkravil holeň a natrhl kůži na hlavě, rozlítíl se a zaútočil naplno. Jenže stařec byl dostatečně rychlý a hbitý a pokaždé stačil uskočit z dosahu jeho hole.

Na oplátku Neférovi uštědřil bolestivou ránu na nekrytou část těla.

Taita neztratil mnoho ani ze svého šermířského umění.

Hilto jim přinesl pár těžkých zakřivených mečů, a když stařec rozhodl, že tréninku s holi už bylo dost, seznámil oba mladíky s celou škálou výpadů a odražení. Nechal je každý manévr padesátkrát opakovat a začali znovu. Před večerí, když výcvik ukončil, byli uřícení a mokří, jako by právě vylezli z Nilu, zatímco Taita měl kůži suchou a studenou.

Na Merenovu lítostivou poznámku stařec s úsměvem odpověděl:

„Poslední kapku potu jsem vycedil v době, když jsi ještě nebyl na světě.“

Jindy se oba chlapci svlékli do naha, natřeli si těla olejem a zápasili. Taita jim dělal rozhodčího a trenéra. Meren byl vyšší a měl silnější ramena i končetiny, ale štihlejší Nefér dokázal plně využít svého talentu i Taitových rad, jak soupeřovu váhu zužítkovat ve svůj prospěch. Jejich souboje byly vyrovnané.

Každý večer Nefér dlouho do noci sedával s Taitou u ohně. Debatovali o politice, medicíně, válce i náboženství. Taita často vyslovil nějaký postulat a vyzval

Nefera, aby našel v jeho argumentech chyby. Vkládal do lekcí skryté pasti a nelogičnosti a Nefér slabiny stále častěji a rychleji odhaloval. Výuka obvykle končila partií baa. Nad hrací deskou se snažili odhalit zákonitosti nekonečných možností tahu a postavení kamenů.

„Jestliže porozumíš všemu, co je skryto v kamenech baa, pochopíš taky všechno, co je třeba znát o samotném životě,“ poučoval ho Taita. „Nuance hry ostří a vyladují myšlení k řešení větších záhad.“

Měsíc uběhl nečekaně rychle. Jednou Nefér stíhal zraněnou gazelu a nemohl uvěřit svým očím, když na obzoru chvějícím se v horkém vzduchu uviděl mrak žlutého prachu.

Pod ním rozeznal obrysy vozu přijíždějícího z údolí řeky. V okamžiku zapomněl na gazelu a rozběhl se Hiltovi vstříc. Přestože byl Hilto zvyklý na fyzickou zdatnost svých mužů, rychlost Neférova běhu přes rozpálenou poušť na něj udělala dojem.

„Hilto!“ křičel Nefér na dálku. „Nechť tě bohové milují a darují ti věčný život! Co je nového? Jaké zprávy neseš?“

Hilto předstíral, že nechápe, nač se Nefér ptá, a vyrukoval s dlouhým recitálem o politických a ekonomických poměrech v království. „Na severu vypukla další vzpoura a Trok zjistil, že už ji tak snadno nepotlačí. Během tří dnů tvrdých bojů ztratil čtyři sta mužů a polovina vzbouřenců unikla jeho hněvu.“

„Hilto, nedělej, že nevíš, co chceš od tebe slyšet.“

Starý válečník kývl hlavou k Bayovi. „Možná není právě vhodná chvíle na hovor o jistých věcech,“ odbyl ho taktně.

„Veličenstvo, nemohli bychom si o tom promluvit později v soukromí?“ dodal a přinutil Nefera zvědavost potlačit.

Večer seděli v jeskyni u ohně a Nefér byl jako na trní, když musel poslouchat Hiltovo nekonečné hlášení. Nejdůležitější

byla skutečnost, že Anubisovi knězi sňali obvazy z hlavy podvrženého faraóna a záměnu zjistili. Faraón Naja Kiafan dělal, co mohl, aby tu skandální novinu utulal.

Kdyby se veřejnost doslechla, že Nefér Seti žije, podkopalo by to základy jeho trůnu. Samozřejmě se mu nemohlo podařit nadlouho skrývat tak mimořádnou událost, o níž vědělo příliš mnoho lidí. Podle Hiltova zjištění si již o tom lidé povídali na ulicích Théb a zpráva se šířila i do okolních měst a vesnic.

„S částečným přispěním této šeptandy v Horním království roste neklid. Rebelové se nazývají Modrá frakce.“

Modrá byla barva Tamosovy dynastie, Naja si zvolil barvu zelenou a Trok byl rudý.

Navíc se nepokoje objevily i na východě. Egypťští faraónové poslali hurrianského velvyslance zpět k Sargonovi, králi Babylonu, s požadavkem, aby každoroční poplatek

Egyptu zvýšil na dvacet laků zlata. To bylo zarážející množství, na které Sargon nikdy nemohl přistoupit.

„Tím se taky vysvětluje, proč obě království zbrojí,“ poznamenal Taita, když se Hilto na chvíli odmlčel. „Je nad slunce jasné, že naši faraónové jsou lační bohatství

Mezopotámie. Jsou dychtiví kořistit. Po Babylonu přijde na řadu Libye a Chaldea. Nepřestanou, dokud celý svět neskončí v jejich područí.“

Hilto se tvářil překvapeně. „Na tohle jsem nepomyslel, ale asi máš pravdu.“

„Jsou mazaní jako dva staří paviáni plundrující pole farmářů u řeky. Vědí, že válka je sjednocující faktor. Až vyrazí do Mezopotámie, národ se ve vlasteneckém šílenství požene za nimi. Armáda miluje vyhlídku na kořist a slávu a obchodníci nikdy nepohrdnou příležitostmi ke zvýšení zisku.“

Je nádherné zbavovat lidi jejich bídy.“

„Ano,“ přikývl Hilto. „Teď už to chápu.“

„Nám to samozřejmě bude jen ku prospěchu,“ uvažoval

Taita nahlas. „Hledal jsem pro nás nějaké útočiště, a jestli bude Sargon ve válce s Najou a Trokem, pak nás přivítá...“

„My opustíme Egypt?“ vskočil mu do řeči Hilto.

„Jistě,“ přisvědčil Taita. „Teď když Naja a Trok vědí, že je Nefér naživu, určitě za námi vyrazí. Pro nás je otevřená jediná cesta na východ. Nebude to nadlouho, jen dokud nezesílíme a nezískáme spojení a podporu. Pak se vrátíme a budeme pro Nefera žádat jeho dědičné právo.“

Pozorovali Taitu vyjevenýma očima. Sami tak daleko nemysleli a nikdy si nepředstavovali, že budou donuceni opustit rodnou zem.

Ticho přerušil Nefér. „Tohle nemůžeme udělat,“ řekl. „Já z Egypta nepůjdu.“

Taita nesouhlasně zavrtěl hlavou a vyzývavě pohlédl na ostatní. Hilto, Meren a Bay poslušně vstali a vyšli z jeskyně.

Taita Neferovo odmítnutí čekal a věděl, že bude potřebovat veškerou svou výmluvnost, aby ho přesvědčil. Chlapec prezentoval svůj názor zatvrdělým tónem, který Taita dobře znal. Nefér hleděl do ohně a stařec si uvědomil, že musí počkat, až mlčení přeruší. Pokud se tak stane, bude mít větší naději na úspěch.

„Měl jsi se mnou svůj plán prodiskutovat,“ řekl konečně

Nefér. „Nejsem už žádné děcko, jsem faraón.“

„Vždyť jsem ti své záměry vysvětlil,“ oponoval Taita tiše.

Seděli, hleděli do plamenů a znovu mlčeli, ale Taita v Neférově postoji vycítil trhlinu.

Konečně Nefér opět promluvil. „Viš, je tady Mintaka.“

Taita neodpověděl. Intuitivně vytušil, že se do jejich vztahu vkrádá krize, a protože jednou přijít musela, nesnažil se ji bránit.

„Poslal jsem jí zprávu,“ pokračoval Nefér. „Napsal jsem jí, jak ji miluju, a přísahal jsem na svůj život a věčnou duši, že ji neopustím.“

„Viš určitě, že Mintaka dostala tvou hloupou přísahu, která vystavila ji, tebe a všechny kolem smrtelnému nebezpečí?“

„Jistě. Hilto -“ Nefér zmlkl a jeho výraz se změnil.

Náhle vstal a odešel ke vchodu jeskyně. Nešel jako chlapec, ale jako muž, jako velmi nahněvaný muž. Za několik posledních měsíců se úplně změnil a Taita zažíval hluboké uspokojení. Leží před ním těžká cesta a bude potřebovat všechnu svoji čerstvě nalezenou sílu a rozhodnost.

„Hilto!“ zavolal Nefér do tmy. „Pojď sem.“ Hilto zřejmě vytušil v Neférově tónu novou autoritu, protože přišel rychle a poklekl před ním.

„Veličenstvo?“

„Doručil jsi zprávu, kterou jsem ti svěřil?“

Hilto tázavě pohlédl na Taitu.

„Na něj se nedívej,“ vyštěkl Nefér. „Já se tě ptám, budeš odpovídat mně.“

„Nedoručil jsem ji. Chceš vědět proč?“

„Myslím, že důvod dobře znám,“ odpověděl Nefér hrozivě. „Ale poslouchej dobře. Jestli v budoucnu svévolně neuposlechněš mého rozkazu, těžce za to zaplatíš.“

„Rozumím,“ zněla Hiltova odpověď.

„Pokud ještě někdy budeš volit mezi starcem, který se plete, do čeho nemá, a faraónem, zvolíš si faraóna. Je ti to jasné?“

„Jasně jako polední slunce, Veličenstvo.“ Hilto lítostivě sklonil hlavu, ale pod vousy se smál.

„Už jednou ses mě otázce vyhnul, Hilto. Pověz, co víš o princezně Mintace.“

Hilto se přestal usmívat. Ve snaze najít odvalu ke sdělení nepříznivé zprávy otevřel ústa a zase je zavřel.

„Mluv!“ přikázal Nefér. „To už jsi tak brzy zapomněl na své povinnosti?“

„Veličenstvo, ty zprávy tě nepotěší. Před šesti týdny se princezna Mintaka provdala za faraóna Troka Uruka.“

Nefér stál jako socha z žuly a dlouhou dobu v jeskyni znělo jen praskání akáciových polen. Pak bez jediného slova vyšel do noční pouště.

Když se vrátil, na východě už se rděl příslib nového dne.

Hilto s Mereném spali pod ovčími kůžemi vzadu jeskyně, ale Taita seděl ve stejné poloze, jak ho večer opustil. Na chvíli dokonce myslel, že stařec spí. Jenže Taita zvedl hlavu a ve světle ohně se zaleskly jeho bdělé oči.

„Já jsem se mýlil a tys měl pravdu. Potřebuji tě teď víc než kdykoliv předtím, příteli. Neopustíš mě?“

„Nemusíš se ptát,“ odpověděl Taita tiše.

„Nemůžu ji nechat Trokovi.“

„Ne, to nemůžeš.“

Taita se zhluboka nadechl. Bouřka se přehnala a zase byli spolu.

Nefér postrčil kus ohořelé větve dál do ohně a znovu pohlédl na Taitu. „Snažil ses mě naučit hledět do dálky,“ řekl.

„Jenže já jsem si to umění plně neosvojil. Aspoň do minulé noci ne. Tam venku v pusté tmě a velkém tichu jsem se

snažil zahlédnout Mintaku. Tentokrát jsem cosi viděl,

Taito, ale bylo to nezřetelné a já jsem tomu nerozuměl.“

„Láska tě učinila citlivým k její auře,“ vysvětloval Taita.

„Co jsi viděl?“

„Viděl jsem pouhé stíny, ale cítil jsem velký smutek a takové zoufalství, že jsem si přál zemřít. Pochopil jsem, že to nebyly moje vlastní pocity, ale Mintačiny.“

Taita hleděl netečně do ohně a Nefér pokračoval: „Musíš se za ní vydat místo mě. Teď už jí můžeš zachránit jenom ty, Taito.“

„Máš od Mintaky nějakou věc? Dárek nebo něco podobného?“

Nefér si sáhl na krk, kde na zlatém řetízku visel malý zlatý medailonek. „To je moje nejcennější památka.“

Taita natáhl ruku přes oheň. „Dej mi ho.“ Nefér váhal.

Otevřel víčko a držel amulet v zavřených pěsti.

„Dřív než moje ruce se ho dotýkaly jen ruce Mintačiny.

Je v něm pramínek jejích vlasů.“

„Pak je to velice mocný amulet. Obsahuje její vůni. Jestli chceš, abych jí pomohl, musíš mi ho dát.“ Nefér poslechl.

„Počkej v jeskyni,“ řekl Taita a vstal. Přestože seděl celou dobu na zkřížených nohou, pohyboval se stejně hbitě jako mladík. Vyšel do jitra, vystoupal na hřeben duny a dřepěl si do písku tváří k jitrnímu nebi.

S amuletem přitisklým na čelo zavřel oči a začal se pomalu kývat ze strany na stranu. Slunce vyšlo nad obzor a pozlatilo mu tvář.

Amulet v jeho pravici jako by ožil a Taita cítil, jak bije v rytmu jeho vlastního srdce. Otevřel své vědomí a nechal do něj volně vstupovat proudy bytí, které kolem něj vířily jako voda velké řeky. Jeho duše opustila tělo a vzlétla do výše jako na křídlech ptáka. Pod sebou uviděl nejasné obrazy země - pouště, lesy, pláně a města. Viděl armády na pochodu, švadrony vozů zvedajících oblaka žlutého prachu, ve kterém se blýskaly hlavice kopí. Viděl lodě bičované vlnami na rozbouraném moři a hořící vydrancovaná města. V hlavě mu zněly hlasy, které přicházely z minula i budoucna. Zjevily se mu tváře lidí dávno mrtvých i těch, kteří se ještě nenarodili.

Jeho duch letěl vedený majákem amuletu a volal: „Mintako!“

Medailonek ho začal v dlani pálit.

Obrazy se pomalu vyjasňovaly a zaslechl milý hlas:

„Tady jsem. Kdo mě volá?“

„Mintako, to jsem já, Taita,“ odpověděl. Vy tušil, že se do jejich spojení vkrádá něco zlého, a celou svoji energii soustředil na rozptýlení černých mraků, které mu Mintaku zakryly. Mračna se spojila a dostala tvar vztyčené kobry. Stejně zlověstný zjev potkali v hnízdě královského sokola na útesu Bir Umm Masara.

Ve svém vědomí bojoval s kobrou a snažil se ji zahnat, ale místo toho se hrozivý obraz zvýraznil. Náhle poznal, že to není pouhý přelud, ale přímé smrtelné nebezpečí.

Zdvojnásobil své úsilí, aby závojem zla k Mintace pronikl, ale bolest, která je dělila, vytvořila nepřekonatelnou hradbu. Pak uviděl ruku, jemnou a štíhlou, jak se blíží k šupinaté hlavě. Byla to Mintačina ruka. Poznal modrý lazulitový prsten s její kartuší. Když začala hada hladit po roztažené kápi, celou silou svého bytí ho zrazoval před útokem.

A kobra otočila hlavu jako kočka, která očekává pohlázení.

„Udělej, co máš udělat,“ slyšel Taita Mintačin hlas a jiný, který mu odpovídal: „Něco takového jsem ještě neviděla.

Musíš poslat rukou udeřit. To ho určitě přiměje, aby ti dar bohyně vydal.“ Taita poznal hlas velekněžky z chrámu Háthor a pochopil. Mintaka podlehla žalu a rozhodla sejít cestou bohyně.

„Mintako!“ zavolal.

„Taito?“ zašeptala. Konečně s ní navázal kontakt a její obraz se vyjasnil.

Mintaka se nacházela v kamenné cele a klečela před košem, z něhož se zvedal smrtelně jedovatý had.

„Nesmíš jít touto cestou,“ nařizoval jí Taita. „Ta není pro tebe. Bohové ti připravili jiný osud. Slyšíš mě?“

„Ano!“ Mintaka k němu otočila tvář, jako by ho viděla.

„Nefér je naživu. Nefér žije, slyšíš?“

„Ano! Ach ano.“

„Buď silná, Mintako. Přijďme si pro tebe. Nefér a já.“

Soustředěním zatínal nehty do dlani, až mu z nich prýštila krev, ale kontakt déle udržet nedokázal. Mintaka se začala ztrácet. Její obraz se rozpíval a bledl, ale dřív než zmizela úplně, zahlédl na její tváři úsměv. Krásný úsměv plný lásky a obnovené naděje.

„Bud' silná, Mintako! Vydrž!“ Ozvěna vlastního hlasu se mu vrátila jakoby z velké dálky.

Nefér čekal na úpatí duny. Taita byl ještě v půlce svahu a

Nefér už poznal, že se událo něco mimořádného. Vyběhl starci vstříc. „Tys ji viděl!“ křičel.

„Co se jí stalo?“

„Potřebuje nás,“ odpověděl Taita a položil Neférovi ruku na rameno. Nedokázal mu říct, v jak zoufalém stavu ji zastihl, ani o osudu, který si chystala. Nefér by to nesnesl a mohl by reagovat nějakým bláznivým činem, který by je oba zničil. „Měl jsi pravdu,“ pokračoval Taita. „Všecky naše plány na opuštění země teď musí jít stranou. Půjdem za Mintakou, slíbil jsem jí to.“

„Ano!“ souhlasil Nefér nadšeně. „Kdy vyrazíme?“

„Velice to spěchá. Odjedeme hned.“

Po patnácti dnech tvrdé jízdy dorazili do malých kasáren a přepřahací stanici v Thane, den cesty na jih od Avarisu.

Čtyřikrát cestou měnili koně.

K výměnám unavených zvířat a doplnění zásob Taita používal list, který mu vydal Naja.

Před odchodem z Gebel Nagary své plány nekonečně dlouho probírali s vědomím, že se vydávají proti mocnému faraónovi Troku Urukovi. Důstojníci, se kterými mluvili, odhadovali Trokovu vojenskou sílu na dvacet sedm plně vybavených a vycvičených regimentů s více než třemi tisíci válečnými vozy. Proti tomuto množství měli jen jeden starý vůz, který už nezapřel známky dlouhé služby. Jeho kola mohla odpadnout v nejmenším vhodném okamžiku a kostru držely pohromadě kožené řemeny. A byli jen čtyři: Nefér,

Meren, Hilto a Bay, jenže měli s sebou Taitu.

„Mág má cenu nejmenších dvaceti regimentů,“ konstatoval

Hilto. „Snadno se Trokovi vyrovnáme.“

Hilto znal kapitána, který velel táboru v Thane, starého zjizveného šeredu jménem Socco. Kdysi dávno spolu jeli Rudou stezkou, společně bojovali a kleli. Po hodině vzpomínek a džbánu kyselého piva mu Hilto podal rekvirovací list. Socco ho držel vzhůru nohama a tvářil se moudře.

„Vidíš faraónovu kartuši?“ ukázal Hilto na pečeť.

„Kdybys tě neznal, Hilto, při Horovi, myslel bych si, žeš ten list napsal sám.“ Socco vrátil svitek Hiltovi. „Co potřebuješ, ty starý rabiáto?“

Ze stáda čítajícího několik set koní vybrali čerstvá zvířata. Pak Taita obešel řadu zbrusu nových vozů, které právě přijely od výrobců z Avarisu, tři z nich vybral a svěží koně donichzapřáhl.

Když vyjžděli z Thane, Taita řídil starý povoz a Meren,

Hilto a Nefér jeli v nových vozech. Bay za nimi hnál dvě desítky náhradních koní. Nejeli přímo a město objeli z jihu.

Na okraji pouště se nalézala malá oáza, kde se zastavovali beduíni a kupci při návratu z Orientu.

Zatímco ostatní vykládali ze starého vozu krmivo přivezené z Thane, hřebelcovali koně a mazali osy nových vozů, Taita zašel za vůdcem karavany, která tábořila nedaleko.

Koupil od něj náruč starého potrhaného šatstva a dvacet vlněných koberců utkaných v zemi na pobřeží dalekého moře. Materiál i provedení bylo mizerné, ale musel za ně zaplatit horentní sumu. „Tenhle Asyřan bude nejspíš hrdlořez a lupič,“ mumlal si, když je nakládal dovozu.

„K čemu nám budou?“ divil se Nefér, ale Taita se tvářil, že nic neslyšel.

Tu noc si Taita stříbrnou hřívou obarvil odvarem z kůry mimózy, čímž dramaticky změnil svou vizáž. V šeru časněho rána se oblékli do hader, usedli na hromadu koberců a s bídným rozviklaným vozem zamířili k Avarisu. Bayovi nechali hlídat stádo koní a vozy. Taita si oblékl dlouhou róbu s Šerpou a obličej si zahalil po vzoru občanů města

Uru z Chaldehy. S obarvenými vlasy byl k nepoznání.

Do královského města severu dojeli večer. Před městskými hradbami tábořilo několik tisíc duší, většinou žebráci, toulaví muzikanti, cizí kupci a jiná individua. Utábořili se mezi nimi a časně ráno se připojili k zástupům, které čekaly na otevření městských bran. Meren hlídal vůz.

Ve městě se Hilto vydal na obchůzku taveren a hampejžů v úzkých uličkách staré čtvrti, kde doufal najít pár svých starých kamarádů ve zbrani. Rád by se od nich dozvěděl, co je ve městě nového. Taita s Neferem procházeli uličkami probouzejícího se města s houfem žebráků, obchodníků a prosebníků. Nesnažili se dostat do paláce, jen poslouchali, co lidé kolem říkají.

Nakonec Taita navázal rozhovor s jedním babylonským kupcem, který se představil jako Nintura. Taita mluvil akkadským jazykem jako rozený Mezopotámec a jeho zvláštní oblečení tomu odpovídalo. Vypili spolu šálek vzácné kávy z etiopských bobů a Taita využil svého vtipu a kouzla, aby si naklonil muže, který se posledních deset dnů pohyboval kolem paláce. Potřeboval z něj dostat, co se povídá o Trokově nové nevěstě. Nintura zaplatil nepřiměřený bakšíš palácovému vezírovi, který po něm požadoval jen za to, že může vstoupit do blízkosti mladé faraónovy manželky, ale předběhlo ho mnoho jiných.

„Povídá se, že Trokova nová žena s ním nakládá krutě.

Vůbec prý ho nepouští do své postele.“ Nintura se zasmál.

„Je do ní celý blázen a chová se jako jelen v říji, ale ona drží nohy křížem a dveře do své ložnice zamyká. Trok by si rád zajistil její přízeň přemrštěně drahými dary. Prý všechno, co jí nabídne, vezme, jenže obratem to znovu prodá za zlomek ceny nebo dary rozděljuje městské chudině.“ Rozřehtal se, až se plácal do kolen. „Prý znovu a znovu kupuje stejné věci a Trok je plátí.“

„Kde je teď Trok?“ vyzvídal Taita.

„Bojuje kdesi na jihu,“ odpověděl Nintura. „Zašlapává plameny povstání, ale sotva se otočí, vzplanou mu za zády jako dřív.“

„Na koho se mám obrátit, abych si sjednal přístup ke královně Mintace?“

„Na palácového vezíra. Soleth se jmenuje. Takový tlustý vykleštěný čuník.“ Nintura nevěděl, že mluví se stejně postiženým člověkem.

Taita o něm věděl jen tolik, že patří k bratrstvu eunuchů.

„Kde ho najdu?“ zeptal se.

„Zaplatíš zlatý kroužek, aby ses k němu dostal,“ varoval ho Nintura.

Soleth seděl u lotosového jezírka ve své vlastní obezděné zahradě. Ani se neobtěžoval vstát, když k němu Taitu přivedli.

Hyksósové už natolik opustili své staré zvyky a přešli na stranu Egyptanů, že ani nezavírali své ženy do harémů.

Eunuchové si stále drželi dostatečnou moc nad královskými ženami, ale pokud měly vhodný doprovod, těšily se relativní volnosti. Mohly vycházet ven, pro zábavu jezdit po řece na svých bárkách a směli k nim přicházet kupci a nabízet jim své zboží. Taky se mohly bez zábran bavit, zpívat, tancovat a hrát si se svými přítelkyněmi.

Taita Soletha uctivě pozdravil a představil se pod smyšleným jménem. Spojením zahnutých malíčků naznačil, že patří k bratrstvu. Soleth překvapením zamrkal a zrakem přešel Taitovu štíhlou postavu. Vůbec kleštěnce nepřipomínal. Pokynul Taitovi, aby se posadil. Taita přijal miskou šerbetu, kterou mu otrok nabídl, a chvíli hovořili o zdánlivě bezvýznamných věcech. Taita, obeznámený se záležitostmi bratrstva, si brzy získal důvěru, a Soleth nenápadně studoval jeho obličej a přebarvené vlasy. Po chvíli mu oči zasvítily poznáním. „Možná jsi na svých cestách potkal mága Taitu?“ zeptal se tiše.

„Taitu dobře znám,“ přisvědčil mág.

„Zřejmě stejně dobře, jako znáš sám sebe.“

„Přinejmenším stejně dobře, jako znám sebe.“

„Nic dalšího neříkej. Jakou službu požaduješ? Stačí jen říct.“

Ten večer Taita zastavil s vozem, jehož zadní kolo se povážlivě naklánělo, před jednou z bočních bran paláce. Nebyl sám. Na balíku koberců seděli Meren a Hilto.

Taita dal jednomu z umouněných uličníků potulujících se kolem měděný kroužek a požádal ho, aby vůz pohlídal. Potom patkou hole zabušil na bránu. Otevřela se okamžitě, ale za ní je uvítala řada nastavených kopí. Vstup do harému byl silně strážný; Trok si svou mladou laň dobře hlídal.

Soleth ho nepřišel přivítat sám, z pochopitelných důvodů se držel stranou. Poslal pro Taitu svého podřízeného, starého černého otroka, který ho provedl strážemi. Taita se prokázal svítkem od Soletha, ale kapitán stráží přesto trval na prohlídce vozu, než je pustil dovnitř. Prikázal rozvinout koberce a každý záhyb tkaniny prověřil hrotem kopí. Spokojený s prohlídkou je pustil dovnitř.

Starý otrok se před nimi belhal spleť uzounkých uliček a zastavil u bohatě vyřezávaných dveří ze santalového dřeva, které strážili dva statní eunuši. Šeptem si vyměnili pár slov se starým otrokem a ustoupili stranou. Vešli do velké vzdušné místnosti naplněné směsicí vůní květin a opojného aroma zdravého mladého ženství. Z terasy zněly tóny loutny a ženské hlasy.

Starý otrok vyšel na terasu a zakvákal: „Vaše Veličenstvo, přišel obchodník s krásnými hedvábnými koberci ze Samarkandu a čeká na Vaši Milost.“

„Na jeden den jsem už viděla smětí dost,“ odpověděl dívčí hlas a Neférovi se málem zastavilo srdce, když ho poznal. „Pošli ho pryč.“

Otrok pohlédl na Taitu, protáhl obličej a bezmocně rozhodil ruce. Nefér shodil z ramene koberec a odešel ke vchodu na terasu. Na prahu zůstal stát. Byl oblečený v hadrech a z hrubé šály, která mu zakrývala tvář, svítily jen jeho zelené oči. Mintaka seděla na nízké zídce se dvěma mladými otrokyněmi u nohou. Nevěnovala Neférovi ani letmý pohled a dala se znovu do zpěvu. Zpívala známý popěvek o opici a oslovi. Jak Nefér sledoval ladnou linii její napůl odvrácené tváře a černých hustých vlasů padajících na záda, usedalo mu srdce.

Znenadání zmlkla a rozmrzela na Nefera pohlédla.

„Nezevluj tam jako hlupák,“ utrhla se na něho. „Seber si své zboží a zmiz.“

„Odpusťte, Veličenstvo.“ Nefér prosebně vztáhl ruce. „Já jsem ten ubohý blázen z Dabby.“

Mintaka vykřikla, upustila loutnu a rukama si zakryla ústa. Pohlédla Neférovi do očí a jasná červeň jí zalila tvář.

Černý otrok vytáhl dýku a pokusil se zasáhnout, ale Mintaka ho pohotově zastavila. „Ne, nechej ho!“ Zvednutou pravicí příkaz zdůraznila. „Nechej nás o samotě.“ Otrok se tvářil nejistě a váhal, hrot dýky stále namířený na Neferovo břicho.

„Udělej, jak pravím,“ zavrčela Mintaka vztekle jako leopard.

„Zmiz, nemehlo! Už ať jsi pryč!“

Zmatený stařík ukryl dýku a vycouval z terasy. Mintaka nemohla z Nefera spustit oči a její dívky nechápaly, co ji tak vzrušilo. Tušily jen že se děje něco nezvyklého. Za černým otrokem zapadl závěs a Nefér odhalil tvář. Dlouhé vlnité vlasy mu spadly na záda.

Mintaka opět vykřikla. „Při milostivé Háthor, jsi to ty?“

Jsi to opravdu ty? Už jsem myslela, že nikdy nepřijdeš.“

Vběhli si do náručí a oba spustili najednou. Nesouvisle vypovídali o potřebách své lásky a o tom, jak těžko snášeli odloučení. Otrokové dívky se probraly z překvapení a začaly kolem nich křepčit. Tleskaly a vzlykaly radostným vzrušením, dokud je Taita neusměrnil dobře mířeným pokynem své hole.

„Přestaňte s tím nesmyslným ječením, trdla, nebo sem do minuty přiběhnou všechny strážce.“ Když zmlkly, požádal Merena a Hiltu, aby na dlažbu v komoře rozprostřeli největší z koberců.

„Teď mě poslouchej, Mintako! Na řeči bude později času dost.“

Obrátila k Taitovi hlavu, ale její ruce dál objímaly

Neferovu šíji. „To jsi byl ty, kdo na mě nedávno volal?

Slyšela jsem tvůj hlas docela jasně. Kdybys mě nezastavil, tak bych–“

„Čekal jsem, že budeš rozumnější, než abys tady tak stála a švitořila, když je tolik v sázce,“ přerušil ji Taita.

„Chceme tě zabalit do koberce a vynést z paláce. Tak si pospěš!“

„Mohla bych si dojit pro –“

„Ne!“ Taita se už zlobil. „Máš čas jen na to, abys mě poslechla.“

V prodlouženém objetí ještě jednou Nefera políbila, odběhla do pokoje a ulehla na koberec. Ohlédla se po děvčatech, která vyjeveně sledovala její počínání.

„Udělejte, co vám nařídí Taita.“

„Nemůžeš nás opustit, paní,“ vzlykala její oblíbenkyně

Tinia. „Bez tebe nejsme ničím.“

„Nebude to nadlouho,“ konejšila ji Mintaka. „Slibuju, že pro tebe brzy pošlu, ale zatím buď statečná a nezklam moji důvěru.“

Nefér pomohl Mintaku zabalit do vzorovaného koberce.

Aby mohla bez potíží dýchat, vsunul jí mezi rty tenkou rákosovou trubku. Její druhý konec nepatrně vyčníval z role ven.

Taita mezitím instruoval obě fňukající dívky. „Ty, Tinio, běž do ložnice a zavři dveře na závoru. Přikryj se v posteli, abys vypadala jako tvá paní. Ostatní zůstanete zde v přijímacím pokoji a za žádnou cenu nikomu neotevřete. Když se vás někdo zeptá, odpovíte, že se paní necítí dobře, protože má červený měsíc a nechce nikoho vidět. Rozuměly jste?“ Tinia přikývla. Zoufalství jí nedovolilo ani promluvit. „Zdržte je tak dlouho, jak jen dokázete, ale až půjde do tuhé, nic nezapírejte a řekněte, co budou chtít slyšet.“

Nepokoušejte se něco zamlčovat, vaše smrt by nikomu neposloužila.“

„Nemohla bych jít s královnou?“ škemrala Tinia. „Nedokážu bez nížít.“

„Slyšela jsi přece, co paní slíbila. Hned jak se dostane do bezpečí, pošle pro tebe. A teď za námi zavři závoru.“

Když odcházeli s rolemi koberců, starý otrok už na ně čekal. „Je mi to líto. Udělal jsem pro vás, co jsem mohl, jak mi Solet h nařídil. Královna Mintaka bývala kdysi laskavá a šťastná dívka, ale to už neplatí. Když se provdala, začala být smutná a zlá.“ Pokynem hlavy je vyzval, aby šli za ním.

Vedl je uličkami harému k boční bráně, kde je zastavil tentýž seržant jako při vstupu do harému.

„Rozbalte ty koberec!“ přikázal stroze.

Taita k němu přistoupil blíž a upřeně mu hleděl do očí.

Seržant vypadal trochu zmatený a jeho přísný nepřátelský výraz začal tát. „Jsem rád, že tě vidím spokojeného a šťastného,“ řekl stařec tiše a mužův ošklivý vrásčitý obličej pozlatil úsměv. „Velmi šťastného,“ dodal Taita a zlehka položil pravici na mužovo rameno.

„Jsem velmi šťastný,“ souhlasil voják.

„Už jsi jednou koberec prohledával. Určitě nechceš plýtvat svým drahocenným časem podruhé. Nebo snad ano?“

„Nechci plýtvat svým časem,“ prohlásil seržant, jako by s tou myšlenkou přišel on sám.

„Chceš nás tedy pustit.“

„Jděte!“ Muž ustoupil stranou a jeden ze strážců zvedl závoru. Vyšli na ulici a poslední ohlédnutí za seržantem jim potvrdilo, že je vyprovází laskavým úsměvem.

Povoz našli tam, kde ho pod dohledem malého umouněnce zanechali. Opatrně koberec naložili a Nefér tiše zašeptal do ústí role: „Mintako, srdce moje, jsi v pořádku?“

„Je tady horko k zalknutí, ale je to jen malá cena za jistotu, že jsi nablízku,“ ozvala se tlumená odpověď. Nefér natáhl ruku do otvoru role a pohládl Mintaku po temeni hlavy.

„Jsi statečná jako lvice,“ řekl a vylezl na vůz za Taitou.

Stařec švihl do koní. „Brzy bude noc a zavrou městské brány. A jestli objeví, že Mintaka zmizela, uzavrou celé město a prohledají kdejaký dům a každý povoz.“

Jeli tryskem po široké ulici vedoucí k východní bráně.

Když se k ní přiblížili, zjistili, že před nimi stojí dlouhá fronta lidí a povozů. Předcházející den se v městě konaly náboženské slavnosti s procesím a zbožní osadníci i hýřilové se vraceli do vesnic kolem Avarisu. Zástup postupoval hlemýžďím tempem.

Slunce už zašlo za městské hradby a světla ubývalo. Před nimi ještě pořád stálo pár vozů, když kapitán stráží zavolal na své muže: „To stačí! Slunce zapadlo, zavřete bránu!“

Z řad čekajících na odbavení se ozvaly rozhořčené výkřiky.

„Vežu nemocné dítě. Musím se dostat domů.“

„Zaplatil jsem svůj poplatek. Nechte mě projet, jinak se mi zkazí náklad ryb.“

Menší povoz na čele kolony záměrně popojel vpřed, aby zabránil strážím bránu uzavřít, a propukla drobná šarvátka.

Mihly se obušky strážných a do všeobecného křiku a nadávek znělo řetání vzpínajících se zvířat. Náhle se ozval hluk i z druhé strany hradeb a mocnější hlasy umlčely protesty uvnitř.

„Udělejte místo pro faraóna! Uvolněte cestu faraónu

Trokovi Urukovi!“

Dunění válečných bubnů dodalo příkazům váhu. strážci přestali bránu zavírat a v překotné snaze znovu ji otevřít zakopávali jeden o druhého. Na cestě se objevila švadrona bojových vozů. Nad prvním z nich vlála červená zástava s leopardem a pod ní se hrdě tyčila statná vousatá postava samotného faraóna Troka Uruka. S lesklou bronzovou helmou na hlavě vypadal impozantně a rukama v dlouhých rukavicích pevně svíral opatř a bič.

Když bránu dostatečně otevřeli, vehnal faraón své čtyřspřeží do masy lidí a vozů a každého, kdo se mu připlétl do cesty, nemilosrdně sešvihal bičem. Jeho muži běželi před ním a tahali překážející vozy stranou neboje převraceli. Náklady ryb i zeleniny skončily ve stoce.

„Cestu pro faraóna!“ překlíkaly hrubé hlasy nárek postižených. Vojáci došli k Taitovu povozu a začali ho taky převracet. Taita je odháněl bičem, ale většinu ran schytaly helmice a bronzové nárameníky. Muži se mu vysmívali a povoz společným úsilím desítky rukou převrátili na bok.

Koberec s Mintakou se smýkl po podlaze a jen zázrakem neskončil pod vozem.

„Pomozte mi!“ vykřikl Nefér. Hlito uchopil roli na jednom konci, Bay na druhém, a dřív než se vůz převrátil a polámal, ji vytáhli i s Mintakou ven a odnesli ji ke zdi nejbližšího domu.

Faraón Trok se hnál zmatkem trosek a nákladů, práskal bičem nad hlavami svého spřežení a křičel: „Udeř! Udeř!“ Jeho váleční koně, vycvičení v bitvách, na tento povel okamžitě reagovali. Začali se vzpínat a kopyty s bronzovými podkovami bez milosti sráželi všechno kolem sebe. Nefér viděl, jak nějaká starší žena vběhla přímo pod větrný mlýn koňských noh. Úder kopyta jí rozbil obličej a z úst jí vyletěla přešršel vyražených zubů. Koně letěli dál a žena skončila pod Trokovým vozem.

Kola s bronzovými obručemi poskakující přes její tělo těsně minula Nefera, který se snažil balík s Mintakou chránit vlastním tělem. Na okamžik se oči obou mužů střetly, jenže Trok Nefera v hadrech a se zahalenou tváří nepoznal. Přesto si neodpustil krutý šleh bičem přes jeho záda.

Kovové zakončení řemínků proťalo tkaninu Neférova oděvu a na kůži zanechalo řádku krvavých skvrn. „Z cesty, venkovane!“ zavrčel Trok a Nefér už se chystal, že na něj skočí a vytáhne ho za opentlené vousy z vozu. Před očima mu vířila rudá mlha vzteku. Tahle bestie pošpinila Mintaku!

Zadržela ho Taitova ruka. „Nechej ho jet, blázinku, a vynes koberec za bránu, jinak tady uvázneme jako v pasti.“

Nefér se vzpíral a snažil se setřepat Taitovu ruku. „To ji chceš zase tak brzy ztratit?“ zeptal se ho Taita.

Konečně se Nefér uklidnil natolik, aby se dokázal ovládat.

Sklonil se a s pomocí ostatních zvedl koberec. Vyběhli k bráně, ale kolona válečných vozů už projela a strážní pospíchali s uzavřením těžkých dřevěných křidel. Taita vpředu se oháněl holí a jeden ze strážců zvedl nad hlavu obušek. Zastavil ho starcův hypnotizující pohled. Muž strnul, jako kdyby potkal lidožravou šelmu.

Na poslední chvíli se s břemenem protáhli škvírou dovírajících se dveří a běželi k tábořišti pod hradbami.

Provázely je zlobné výkřiky stráží, ale v houstnoucím šeru se jim podařilo zmizet mezi stany a chatrčemi. V kozí ohradě své drahocenné břímě rozbílili. Uhřátá a rozcuchaná Mintaka se posadila a usmála se na Nefera, klečícího před ní. Před zraky všech se objali.

Taita je rychle vrátil do reality. „Trok se nečekaně vrátil,“ připomněl Mintace, „a brzy zjistí tvou nepřítomnost.“

Pomohl jí na nohy. „Ztratili jsme povoz a máme před sebou dlouhou cestu. Pokud nevyjdeme hned, zastihne nás denní světlo ještě před oázou, kde na nás čekají vozy.“

Mintaka bleskurychle vystřízlivěla. „Jsem připravená,“ oznámila pohotově.

Taita mlčky pohlédl na její křehké zlaté sandály zdobené tyrkysovými cvočky a zmizel mezi chatrčemi. Za pár minut se vrátil se stařenou pochybného vzhledu a nesl pár hrubých odřených sandálů, jaké nosí vesničanky na pole.

„Dám ti za ně tyhle,“ ukázal na Mintacíny nohy.

Mintaka skvostný pár bez protestů zula a podala ho stařeně, která bez meškání pospíchala pryč, aby si někdo výměnu ještě nerozmyslel. „Teď je to v pořádku,“ řekla Mintaka sebevědomě a vstala. „Kam půjdeme, mágu?“

Vzala Nefera za ruku a vyšli za Taitou do pouště.

Trok projel palácovou bránou a na nádvoří před svým přepychovým sídlem spřežení uprášených a zpocených koní zastavil. Dva plukovníci jeho kavalerie, oba velmi dobří známí, vešli za ním do hodovní síně, kde otroci připravili faraónovi na uvítanou bohatou hostinu.

Trok vyprázdnil misku sladkého rudého vína a zakousl se do pečené kančí kýty.

„Mám nárok na víc požitků než pouhé jídlo a pití.“

Zamrkal na své společníky, kteří se zasmáli a šťouchli do sebe. Trok věděl, že jeho manželské spory se v armádě staly námětem vtípů a že způsob, jak s ním nová manželka zachází, mu na pověsti nepřidává. Navzdory vítězství nad rebely na jihu a tvrdé odplatě, kterou jim přichystal, jeho mužská prestiž strádala. Rozhodl se to změnit právě tuto noc.

Mávl rukou k prostřenému stolu. „Je zde jídla víc, než dokážou sežrat i dva staří buvoli, jako jste vy, a ve víně můžete utopit hrocha. Dopřejte si, co hrdlo ráčí, ale nečekejte, že se k vám připojím dřív než ráno. Mám pole, které potřebuje zorat, a vzdornou klisničku, kterou musím podrobit své vůli.“

Opustil síň s napůl ohryzanou kostí v ruce a cestou hlta tučná sousta. Dva otroci běželi před ním a pochodněmi mu svítili na cestu do harému. Předě dveřmi Mintacína apartmá ho přivítala stráž eunuchů. Pozvedli zbraně a na pozdrav je zkřížili na svých vypasených prsou.

„Otevři!“ nařídil Trok a odhodil kost. Mastné ruce utřel do sukně své tuniky.

„Vaše Veličenstvo,“ hlásil jeden ze strážných rozechvělým hlasem, „dveře jsou zevnitř zavřené na závoru.“

„Na čí příkaz?“ zeptal se Trok zhurta.

„Na příkaz Jejího Veličenstva královny Mintaky.“

„Při Seuethovi! Pro mě takový příkaz neplatí! Ta hloupá husa musí vědět, že jsem tady,“ zahřměl Trok a vytáhl meč.

Bronzovou hruškou jílc zatloukl na dveře. Nedočkal se žádné odpovědi a zabušil znovu. Rány se nesly ztichlou chodbou, ale za dveřmi se nic nepohnulo. Odstoupil o krok a narazil ramenem do dveří. Zatřásly se, ale nepovolily.

Vytrhl z rukou strážce piku a začal s ní štipat výplň dveří.

Po několika úderech se mu podařilo prorazit otvor dostatečně veliký, aby dovnitř vsunul ruku a zvedl závoru. Jediným kopancem dveře otevřel a rázným krokem vešel dovnitř. U protější zdi se jako uzlíčky hrůzy krčily otrocké dívky. „Kde

je vaše paní?“

Drmolily nějaké nesouvislé vysvětlení, ale jejich oči jednotně pošilhávaly ke dveřím ložnice. Trok k nim zamířil, ale výkřiky dívek ho okamžitě zastavily.

„Je nemocná.“

„Nemůže vás přijmout.“

„Přišel její měsíc.“

Trok se rozesmál. „Používá tu výmluvu až příliš často.“

Zabušil na dveře. „Jestli tam má být nějaká krev, pak ji bude celá řeka-víc než jsem ji prolil u Manashi. Při Seuethovi, i kdybych se měl krví brodit po kolena, ke sladkým portálům se dostanu!“

Začal do dveří kopat. „Otevři, ty malá čarodějnice! Přišel tvůj manžel, aby ti připomněl tvé povinnosti.“

Pod příštím kopancem dveře ložnice povolily. Utrhly se z kožených závěsů a Trok vítězně vešel dovnitř. Z kupy plátěného povlečení na posteli vyřezávané z afrického ebenu vykládaného stříbrem a perletí vyčnívala jen drobná ženská noha. Trok upustil meč na podlahu a hulákal: „Jistě jsi mě postrádala, moje malá lilie. Toužila jsi po mé milující náruči?“

Vytáhl ženu za nohu z ložního prádla. „Pojď, moje sladké večerní jehně. Mám pro tebe jiný dar. Tak dlouhý a tvrdý, že ho nedokážeš prodat ani vyměnit.“ Zmlkl a vyjeveně zíral na ustrašené fňukající děvče. „Tinio, ty malá špinavá kurvo, co děláš v posteli mé paní?“ Nečekal na odpověď, stáhl dívku na podlahu a začal ze stěn zuřivě strhávat závěsy a záclony. „Kde jsi?“ Kopal do dveří přístěnku. „Vylez ven! Ta dětinská lest ti bude málo platná.“

Po necelé minutě zjistil, že tam Mintaka není, a vrátil se k nebohé Tinii. Chytil ji za vlasy a táhl napříč ložnicí.

Pak ji kopl do břicha. „Kde je?“ Dívka zavyla a pokoušela se odvalit z dosahu jeho okovaných sandálů. „Já to z tebe vytřískám. Sedru ti kůži z tvého mizerného těla do posledního kousku.“

„Není tady!“ zaječela Tina. „Odešla!“

„Kam?“ Trok otázku zdůraznil dalším kopancem. Jeho válečné sandály pobité bronzovými cvočky trhaly křehké dívčí tělo. „Kam?“

„Nevím,“ vyjekla. „Přišli nějakí muži a odvedli ji.“

Znovu ji nakopl. Jací muži?“

„Nevím.“ Přes Taitovu radu nedokázala zradit svou milovanou paní. „Byli to cizinci. Ještě jsem je tady nikdy neviděla. Zabalili ji do koberce a odnesli pryč.“ Trok jí uštědřil poslední brutální kopanec a odešel ke dveřím.

„Najděte Soletha,“ zařval na eunuchy na stráži. „a okamžitě mi toho tlustého slimáka přiveďte!“

Soleth se kroutil a mnul si své tlusté ruce. „Božský faraóne! Největší z bohů! Mocný tohoto Egypta!“ Vrhł se Trokovi k nohám a vysloužil si rázný kopanec.

„Kdo byli ti muži, kterým jsi dovolil vstoupit do harému?“

„Podle tvých příkazů, božský faraóne, jsem si dovolil vpustit kupce se vzácným zbožím, aby ho královně mohli ukázat.“

„Kdo byl ten prodáváč koberců? Ten, který sem naposled vstoupil.“

„Prodáváč koberců?“ odpověděl Soleth otázkou, jako by zvažoval, nač se faraón ptá.

Další kopanec ukončil jeho vzpomínání. „Ano, Solethe, koberců! Jak se jmenuje?“

„Už si vzpomínám. Byl to kupec z Uru. Ale jeho jméno jsem zapomněl.“

„Pomůžu tvé paměti.“ Trok přivolal hlídku eunuchů.

„Podržte ho na posteli!“

Dotáhli Soletha k lůžku a přitiskli mu obličej do polštářů.

Trok sebral z podlahy odhozený pás a vytáhl meč.

„Zvedněte mu róbu.“ Jeden z eunuchů odhalil kleštěncův podsaditý třaslavý zadek. „Polovina palácových strážů už prošla touto cestou,“ řekl Trok a přiložil hrot meče k Solethovu řitnímu otvoru, „ale nikdo z nich nebyl tak tvrdý, jako je tahle čepel. Tak mluv, kdo byl ten obchodník s koberci?“

„Přisáhám na chléb a nilskou vodu, že jsem ho nikdy předtím neviděl.“

„Máš velkou smůlu,“ litoval ho Trok a na délku článku prstu vrazil meč do zadku nešťastného eunucha. Soleth zaječel.

„To byla jen špička,“ varoval ho. „Jestli se ti to ovšem líbí, můžeš tam mít bronzu celý loket. Pěkně nahoře ve střevech.“

„Byl to Taita,“ vykřikl Soleth. „Taitaji odvedl.“

„Taitá!“ vykřikl překvapený Trok a vytáhl zbraň. „Mág

Taita,“ opakoval s pověřčivostí v hlase a dlouhou chvíli mlčel. „Pusťte ho,“ přikázal eunuchům.

Správce harému se posadil. Plyny ze střev uvolněné při pohybu vyšly ven z jeho poraněného konečníku v dlouhém bublavém prdu.

Trok si nevšímal zvuku ani odporného zápachu fekálií, který ložnici zamořil. „Kam ji unesl?“

„To mi neřekl.“ Třesoucí se rukou Soleth stáhl prostěradlo a nacpal si jeho cíp mezi nohy, aby krvácení zmínil.

Trok zvedl meč a dotkl se jeho plandavého prsu.

Soleth fňukal a dál prděl. „Neřekl kam, ale mluvili jsme o zemi mezi Eufratem a Tigrisem.“

Trok nad jeho slovy uvažoval jen chvíli. Bylo to logické řešení. Taita se zřejmě dozvěděl o napjatých vztazích mezi Egyptem a východními královstvími a pochopil, že tam najde útočiště, pokud se ovšem tak daleko vůbec dostane. Ale proč unášel Mintaku? Určitě to nebylo kvůli výkupnému.

Taita pohrdal zlatem a bohatstvím vůbec, takže důvodem nemohla být chtivost ani chlipná touha. Jako letitý kleštěnec nebyl schopný fyzické žádostivosti. Bylo to snad přátelství mezi ním a dívkou? Žádala po něm, aby jí pomohl utéct z Avarisu a z manželství, které se pro ni stalo nesnesitelné? Určitě s ním odešla dobrovolně a možná i s radostí. Způsob, jakým se dívky snažily její útěk zamčket, tomu nasvědčoval. A kdyby křičela, určitě by to strážě slyšely.

Po chvíli pustil podobné úvahy z hlavy. Musí se především soustředit na okamžité stíhání obou uprchlíků. Musí je

dostihnout dřív, než se dostanou k Rudému moři a přes něj na území babylonského krále Sargona. Usmál se na Soletha. „Tvým přátelům se určitě bude líbit podobný akt, který potěšil tvůj upovídaný otvor. A s tebou si to ještě vyřídím, až se vrátím. Je spousta hladových hyen a supů, kteří nepohrdnou drobným pamlskem.“

Oba plukovníky našel v hodovní síni, kde si dopřávali jídla a pití. Za krátký čas se ještě nestihli zpít do němoty.

„Kolik válečných vozů můžeme do rána připravit k cestě na východ?“ zeptal se Trok. Trochu je vylekal, ale byli to válečníci a rychle se přizpůsobili situaci i náladě svého velitele.

Plukovník Tolma vyprskl víno, které se právě chystal polknout, a vyskočil z lavice. Stál na mírně nejistých nohách a koktal: „Do dvou hodin můžu mít padesát vozů na cestě.“

„Chci jich celou stovku,“ reagoval Trok.

„Před půlnocí budou pod mým velením,“ přispěchal se svým návrhem plukovník Zanger. Nechtěl za Tolmou zůstat pozadu. „A dalších sto vozů vyjede na východ za svítání.“

Taita vedl skupinu uprchlíků ve světle měsíce, kterému chybělo do úplňku jen pár dnů. Koncem berly ťukal do kamenité stezky a jeho stín, podobný velkému černému netopýrovi, pochodoval před ním.

Ostatní museli hodně protáhnout krok, aby mu stačili.

Po půlnoci začala Mintaka kulhat a zaostávat. Nefér zpomalil a držel se při ní. Něco takového nečekal. Obvykle bývala silná jako chlapci v jejím věku a dokázala většinu z nich předběhnout. Snažil se ji povzbudit a mluvil šeptem, aby se jeho slova nedonesla k Taitovým uším. Nechtěl starce na její slabost upozornit.

„Už to není daleko,“ utěšoval ji. „Bay už má pro nás připravené koně. Po zbytek cesty do Babylonu se povežeme jako králi.“ Odpověděla úsměvem, který skončil tichým zasténáním, a Nefér pochopil, že s ní není něco v pořádku.

„Co tě bolí?“

„Nic,“ odbyla ho. „Byla jsem dlouhý čas zavřená v paláci a nohy mi změkly.“

Ale Nefera její výmluva neuspokojila. Vzal Mintaku pod paži, donutil ji usednout na balvan vedle stezky a zul jí sandál.

„Sladký Hóre!“ vykřikl. „Jak můžeš na takových nohou udělat jediný krok?“ Hrubé sandály jí těžce poničily nohy, na nichž se v měsíčním světle černě leskly krvavé odřeniny. Opatrně zvedl i druhou nohu a zbavil ji obuvi.

Z puchýřů na chodidle se loupaly kusy kůže.

„Je mi to líto,“ zašeptala. „Ale neboj se, můžu jít na boso.“

Vztekle odhodil zkrvavené sandály mezi kameny. „Měla jsi mi o tom říct dřív.“ Vstal, pomohl jí na nohy a obrátil se k ní zády. „Obejmi mě kolem krku a naskoč si!“ Vyšli za ostatními, jejichž temné stíny se už ztrácely v pustině.

Mintačina ústa se ocitla těsně u Neférova ucha, a tak mu aspoň povídáním ulehčovala strastiplnou cestu. Vyprávěla, jak jí chyběl a jak bez něj nechtěla žít, když se doslechla o jeho údajné smrti. „Chtěla jsem umřít, abych tě znovu potkala.“ Pověděla mu taky o kněze z chrámu Háthor a o hadovi, kterého jí přinesla.

Nefér se tak vyděsil, že ji spustil na zem a hrubě s ní zatřásl. „To bylo hloupé. Už na něco podobného v budoucnu ani nepomyslíš, ať se stane cokoliv.“

„Nemůžeš vědět, jak moc tě miluju. můj drahý. Nedovedeš si představit ten zničující pocit prázdna, který mě zavalil, když jsem se dozvěděla, že jsi odešel do stínů.“

„Musíme se dohodnout. Ode dneška budeme žít jeden pro druhého a nikdy nepomyslíme na smrt, pokud sama nezvaná nepřijde. To mi přisahej!“

„Přisáhám, miláčku. Ode dneška budu žít jen pro tebe,“ odpověděla a polibkem slib stvrdila. Naloživši ji na záda a pokračovali v cestě.

Zdálo se, že její váha s každým krokem roste. Tam, kde byla měkká písčité země, ji zezad sundával, a Mintaka zavěšená na jeho rameni kulhala vedle něj. Když se opět dostali na pevný kamenitý podklad, vlezla mu zpátky na záda a vlekli se dál. Pokračovala ve vyprávění a popsala mu, jak ji Taita ve vidinách našel a zachránil ji od úmyslu zemřít.

„Byl to naprosto mimořádný pocit,“ svěřovala se. „Mluvil ke mně tak hlasitě, jako by stál vedle mě. Řekl mi, že stále žiješ. Jak daleko jste byli, když mě vyhledal?“

„Na jihu v Gebel Nagaře. Patnáct dnů cesty z Avarisu.“

„Tak daleko se může přenést?“ divila se. „Copak jeho moc nezná mezí?“

Při další zastávce se Mintaka naklonila k Neférovi.

„Musím ti něco říct,“ zašeptala. „Víš, ta svatba s Trokem...“

„Ne!“ zastavil ji vehementně. „Nechci o tom nic slyšet.“

Myslíš, že jsem dost netrpěl, kdykoliv jsem na to pomyslel?“

„Musíš mě vyslechnout, milý. Nikdy jsem mu nepodlehla jako žena. a i když se mě snažil donutit, dokázala jsem mu odolat. Láska k tobě mi dodávala sílu.“

„Slyšel jsem, jak ukazoval z palácových hradeb ovčí kůži s rudou skvrnou.“ Vlastní slova ho zabořila tak, že se musel odvrátit.

„Ano, byla to moje krev,“ přiznala. Nefér se pokusil odtáhnout její objímající paže, ale držela se pevně. „Jenže to nebyla krev mého panenství. Vytekla mi z úst a nosu, když mě bil, aby mě donutil k poslušnosti. Přisáhám při lásce k bohyni a naději, že ti dám syny. Jsem ještě stále panna a budu jí. dokud se o tom sám nepřesvědčíš a na důkaz mé lásky nepřijmeš moji dívčí ctnost.“

Objal ji a zlíbal. Oplácela mu stejně a slzy radosti a úlevy jim smáčely tváře.

Po nějaké chvíli zase vstal a naložil si ji na záda. Její přísaha mu dodala novou sílu a cesta jim ubíhala mnohem rychleji. Teprve po půlnoci ostatní pochopili, že se mladému páru muselo něco přihodit, a vrátili se pro ně. Taita Mintace nohy ovázal a Hilto s Mereném ji střídavě nesli dál. Třebaže šli rychle, hvězdy začaly blednout a do oázy dorazili za rozbřesku. Bay s odpočatými koňmi už na ně čekal.

Všichni už byli velmi unavení, ale Taita jim dovolil odpočívat jen chvilku. Sám přestávky využil k odbarvení svých

vlasů. S pomocí nějaké pěnicí přísady, kterou nalil do vědra s vodou, barvu smyl.

„Proč si umýváš vlasy právě teď?“ divil se Meren.

„Možná chce znovu získat sílu, kterou barvením ztratil,“ napadlo Mintaku a nikdo o jejích slovech nepochyboval.

Než odešli, Taita je nutil pít vodu až k prahu zvracení.

„Cítíš to taky?“ zeptal se tiše Baye.

Bay se zamračil a přikývl. „Je to ve vzduchu a cítím to jako chvění země. Přijíždějí.“

Přes naléhavost chvíle Taita využil poslední příležitosti k ošetření Mintačiných nohou. Odřeny a sloupané puchýře natřel hojivou masťou a chodidla jí převázal. Teprve pak přikázal nasedat.

Taita si vzal Merenu do prvního vozu jako zbrojnoše a Neferův vůz s Mintakou je následoval. Aby odlehčila podřeným chodidlům, Mintaka napůl visela na bočnici.

Hilto s Bayem v posledním voze skupinku uzavírali.

Když míjeli asyrského obchodníka s koberci, který právě dohlížel na své otroky nakládající vozy, otočil se za nimi a zamával. Jeho zájem okamžitě vzrostl, když v prostředním voze zahlédl dívku. Zaprášené šaty ani rozcuchané vlasy nedokázaly její krásu zakrýt. Vyprovázel je pohledem, dokud nezmizeli za prvním návrším staré karavanní cesty.

Irok netrpělivě čekal, až se jeho švadrona shromáždí před městskými branami. Právě přikazoval Tolmovi, aby poslal své muže prohledat tábořiště cizinců pod hradbami Avarisu. „Obraťte naruby každou chatrč a zjistěte, jestli se tam královna Mintaka neskrývá. Hledejte také čaroděje Taitu a přiveďte všechny vysoké a štíhlé starce, které najdete. Vyslechnu je sám.“

Z tábořiště se po chvíli ozval křik a praskání rozbíjených dveří a chatrných stěn. Tolmeho vojáci začali svědomitě plnit rozkazy svého velitele. Zakrátko dva muži dověkli před Trokův vůz starou beduínskou poběhlíci. Stařena se bránila kopáním a své únosce častovala hysterickými nadávkami.

„Co to je?“ obořil se na ně Trok, když mu ji pohodili k nohám. Jeden z vojáků pozvedl pár jemných zlatých sandálů. Ve světle pochodní zazářily ozdobné tyrkysové knoflíčky.

„Vaše Veličenstvo, tohle jsme našli v jejím brlohu.“

Trok sandály poznal a zrudl zlostí. Nakopl ženu do břicha.

„Kdes je ukradla, ty stará špinavá opice?“

„Nikdy jsem nic neukradla, božský faraóne,“ bránila se stařena. „Dal mi je.“

„Kdo ti je dal? Odpověz rovnou a podle pravdy, nebo ti nacpu tu tvoji špinavou hlavu do rozkroku, ať se utopíš ve vlastních smradlavých šťávách.“

„Byl to starý muž.“

„Popiš mi ho.“

„Vysoký, vychrtlý a -“

„Jak starý?“

„Jako kameny v poušti. To on mi je dal.“

„Byla s ním nějaká dívka?“

„Byla. Taková pěkná mladá kurvička. Měla fajnové šaty a namalovaný ksicht. A ve vlasech měla pentle. Byli s nimi ještě tři jiní muži.“

Trok ji prudce zvedl na nohy a vykřikl do její polekané tváře: „Kam odešli?“

Třaslavým prstem stařena ukázala na cestu vedoucí ke kopcům a do pouště.

„Kdy?“

„Měsíc stál tamhle.“ vymezila rukou oblouk cesty nočního poutníka odpovídající čtyřem či pěti hodinám.

„Kolik měli koní?“ zavrčel Trok. „Nějaké válečné vozy? Jak jeli?“

„Neměli žádné koně,“ ujistěvala je stařena. „Šli pěšky a moc pospíchali.“

Trok ji odstrčil a zašklebil se na Tolmu, který stál vedle.

„Pěšky se daleko nedostanou. Dostihneme je brzy, jen co se ti podaří vykopat své liné paviány z rohoží.“

Horké slunce urazilo půlku své dráhy k zenitu, než

Trok dorazil na vrchol kopce nad oázou. Za ním se táhlo procesí dvou set vozů seřazených po čtveřicích. Každý z nich vezl čtyři těžce ozbrojené vojáky, měchy s vodou a sadu náhradních oštěpů a šípů. Pět mil za nimi svítil na slunci vysoký prašný chochol - Zander přijížděl s dalšími dvěma stovkami vozů.

Od studny dole stoupal do svahu asyrský kupec v čele své karavany. Trok mu vyjel vstříc a už z dálky na něj volal:

„Buď pozdraven! Odkud přicházíš a čím se zabýváš?“

Obchodník úzkostlivě pohlédl na válečnický zjev. Nevěděl, co bude následovat, Trokův přátelský pozdrav nemusel znamenat nic. Na své dlouhé cestě z Mezopotámie už nejednou potkal bandity, lupiče a náčelníky válčících kmenů.

Trok zastavil s vozem těsně před ním. „Jsem faraón Trok

Uruk. Vítej v Dolním Egyptě a neměj obavy, jsi pod mojí ochranou.“

Kupec padl na kolena a začal se klanět. Pro jednu Troka netěšilo, že mu někdo projevuje úctu, a spěšně ukončil mužovy lichotivé tirády. „Vstaň a mluv, statečný brachu.“

Když budeš upřímný a řekneš mi co chceš slyšet, dostaneš povolení k volnému obchodu bez daní po celém mém království.

A ještě s tebou pošlu do Avarisu jeden ze svých vozů jako doprovod.“

Kupec pracně vstal a začal květnatě vyjadřovat svou hlubokou vděčnost, i když z dlouhé zkušenosti dobře věděl, že podobné královské sliby obvykle nebývají levné. Trok ho rychle umlčel. „Stíhám bandu uprchlých kriminálků.

Neviděls je?“

„Cestou jsem potkal řadu poutníků,“ začal Asyřan opatrně.

„Nemohlo by Vaše Veličenstvo laskavě ty zločince popsat. Já udělám všecko, abych Vaši Milost uvedl na jejich stopu.“

„Bylo jich asi pět nebo šest, měli namířeno k východu a šla s nimi jedna mladá dívka. Ostatní byli muži. Jejich vůdce je letitý darebák, vysoký, štíhlý a šedivý. Možná si obarvil vlasy nahnědo nebo načerno.“

Trok se už v popisu nedostal dál, protože Asyřan ho přerušil. „Znám ho velice dobře, Vaše Veličenstvo. Nedávno si ode mě koupil nějaké koberce a staré šatstvo. Ale tehdy s ním ta žena nebyla. Koně a tři vozy nechal tamhle v oáze na starost jakémusi šerednému černému opičákovi. Ostatní s ním a nakoupenými koberci odjeli ve starém povoze do Avarisu. Jeli po stejné cestě, na které stojíme.“

Trok se samolibě usmál. „To je ten muž, kterého hledám.

Viděl jsi ho od té doby? Vrátil se pro vozy?“

„Dnes časně ráno přišli pěšky od Avarisu a byla s nimi i žena, o které jste se před chvílí zmínil. Asi byla zraněná, protože ji nesli.“

„Kam odešli a kterou cestou?“ vyzvídál dychtivě Trok, ale Asyřan nespěchal.

„Ta žena byla mladá a krásná. Měla dlouhé černé vlasy a pěkné šaty. Určitě byla urozeného původu.“

„To stačí. Tu ženu znám dobře i bez tvého popisu. Kterou cestou z oázy odešli?“

„Zapřáhli koně do tří vozů a ihned odjeli.“

„Kterou cestou, člověče? Kterým směrem?“

„Na východ po karavanní stezce.“ Ukázal na stopy vinoucí se po svahu pahorku k území dun.

„Kdy odjeli?“

„Asi hodinu po východu slunce, Veličenstvo.“

„V jakém stavu byli jejich koně?“

„Odpočatí a dobře napojení. Tři dny zůstali v oáze a byli dobře krmeni. Když ráno oázu opouštěli, měl i vodní měchy plné a dost zásob na cestu k moři.“

„Pak jsou před námi jen několik hodin,“ jásal Trok.

„Výborně, příteli! Máš můj dík. Moji písaři ti vystaví povolení k obchodu a plukovník Tolma ti zajistí doprovod. Až se vrátím do Avarisu s uprchlíky v poutech, odměním tě. Při jejich popravě dostaneš místo v přední řadě. Do té doby ti přeju šťastnou cestu a dobré zisky.“

Obrátil se a začal udílet rozkazy. „Dej tomu chlápku obchodní povolení a eskortu do Avarisu,“ nařídil plukovníku Tolmovi. „U studny řádně napoj koně, ale pospěš si a připrav se k odjezdu před polednem. Mezitím za mnou pošli své šamany a kněží.“

Vojáci vodili koně k studni po dvaceti najednou a ti, kteří neměli co dělat, se natáhli do stínu vozů a jedli skrovnou stravu kavalerie - prosný chléb a sušené maso.

Trok si našel stín pod sukovitým tamarindem poblíž studny. Šamani a svatí muži poslechli jeho výzvy a pospíšili si. Přišli čtyři - dva Seuethovi knězi v černých róbách a s vyholenými hlavami, núbijský šaman ověšený amulety a čaroděj z východu známý pod jménem Ishtar z Médie.

Ishtar silně šilhal na jedno oko a na tváři měl vytetované fialové kruhy a přesleny.

„Muž, kterého stíháme, je mistr okultního umění,“ vysvětloval Trok. „Vynaloží všechny své síly, aby nás svedl ze stopy. Povídá se, že ovládá kouzlo, kterým se udělá neviditelným a dokáže vyčarovat obrazy schopné zmást naše legie.

Musíte jeho moc svými vlastními kouzly srazit.“

„Kdo je ten šarlatán?“ zeptal se Ishtar z Médie. „Můžeš si být jistý, že naše spojené síly nepřemůže.“

„Jmenuje se Taita,“ odpověděl Trok. Jediný Ishtar se nezachvěl při identifikaci jejich protivníka.

„Taitu znám jen z doslechu,“ řekl, „a už dlouho hledám příležitost změřit s ním své síly.“

„Spojte své magie,“ vyzval je Trok.

Seuethovi knězi odešli stranou, do písku rozložili své rekvizity a mystické ozdoby a začali nad nimi zpívat a trást chřestidly.

Núbijec prohlížel kameny v okolí studny a pod jedním objevil jedovatou zmiji rohatou. Ukroutil jí hlavu a krev si nakapal na leбку. Jak mu tekla po tvářích a odkapávala z nosu, poskakoval v kruhu jako velká černá ropucha. Po dokončení každého kolečka plivl směrem k východu, kde se Taita právě nalézal.

Ishtar vedle studny rozdělal ohniček, dřepel k němu, houpal se na patách a mumlavě vzýval Marduka, nejmocnějšího ze všech dvou tisíc a deseti mezopotamských bohů.

Trok vydal příkazy a sledoval šamanovo počínání. Ishtar si nabodl zápěstí a nechal pár kapek krve spadnout do plamenů. „Jaké kouzlo to provádíš?“ zeptal se po chvíli.

„To jsou čary ohně a krve. Stavím Taitovi do cesty překážky a těžkosti,“ odpověděl Ishtar, oči upřené do ohně.

„A vnáším zmatek do duší těch, kteří ho následují.“

Trok sice skepticky zavrčel, ale Ishtar na něj udělal dojem. Odešel kousek po stezce a hleděl na obrys východních kopců. Nejraději by vyrazil za uprchlíky hned, čekání ho znervózňovalo. Na druhou stranu byl natolik soudný, aby věděl, že odpočinek a napojení zvířat po celonoční jízdě je naprosto nezbytné.

Charakter cesty před sebou dobře znal. Jako mladý kapitán jízdy tam mnohokrát patroloval. Často přejížděli úseky břídlíce, jejíž ostré hrany řezaly koním kopyta a hlezna, a v dunách museli snášet žízeň a nepředstavitelná vedra.

Když se vracel ke svému vozu, musel zastavit a obrátit se zády k náhlému prašnému víru, který se zvedal nad rozpálenou žlutou pláň do výše několika set metrů. Vzápětí ho vír pohltil. Vzduch byl žhavý jako dech pece na tavení bronz. Musel si pokrývkou hlavy zakrýt oči i ústa a dýchat přes tkaninu, aby plíce uchránil před žhavým pískem. Vír se přehnal a kroutil se nad rozpálenou zemí s elegancí harémové tanečnice. Trok ještě chvíli kašlal a utíral si oči.

Krátko před polednem, když dokončili napájení zvířat, se na svahu k oáze objevila kolona plukovníka Zandera.

Potřebovali vodu stejně nutně jako první voj a hrozilo nebezpečí, že se v oáze ušlapou. Studna už byla skoro prázdná a ta trocha vody, co v ní zůstala, byla zkalená.

Přijíždějícím vozům nezbude než se spolehnout na zásoby vody, které si s sebou přivezli.

Na krátké poradě s Tolmou a Zanderem Trok vysvětlil svůj plán, jak uspořádat formaci vozů, aby Taita neměl možnost vyklouznout ze sítě, kterou pro něj připraví.

„Varujte velitele regimentů před možnými magickými nástrahami, kterými je Taita může svést z cesty. Ishtar z Médie proti Taitovi použil mocné kouzlo a já mu věřím.

Už pro mě pracoval víckrát a nikdy mě nezklamal. Jestli budeme připraveni na všechny Taitovy úskoky, neuspěje. Jak by taky mohl uspět proti takové síle?“ Rozmachem ruky přejel početné řady válečných vozů. „Ne! Při Seuethově dechu, zítra o tomto čase povleču Taitu s Mintakou za svým vozem zpátky do Avarisu.“

Přikázal vedoucímu voji nasedat. Po čtveřicích zamířily válečné vozy do pouště. Kolona byla dlouhá přes půl míle. Taita zastavil vozy za sebou. Stáli ve fialovém stínu pod vysokou dunou vytvarovanou do elegantní křivky gigantické mořské lastury.

Koně už projevovali známky únavy. Věšeli hlavy a hrudi se jim zvedaly těžkými nádechy. Zaschlý pot vykreslil na jejich srsti matné skvrny s bílými konturami.

Pečlivě odměřili vodu z měchů do kožených věder a zvířata dychtivě pila. Taita využil zastávky a zkontroloval. Mí ntačí nohy. S uspokojením konstatoval, že se rány hojí bez zanícení. Když jí chodidla převázal, odvedl Baye z doslechu ostatních.

„Už nás našli,“ oznámil mu krátce. „Pomalů nás obkličuje zlovolná síla.“

„Taky jsem ji pocítil,“ přisvědčil Bay. „Pokouším se jí vzdorovat, jenže je mocná.“

„Nejlíp ji potlačíme spojenými silami.“

„Musíme si všimnout ostatních, jsou víc zranitelní.“

„Buduje varovat, aby se měli na pozoru.“

Taita se vrátil k mužům, kteří ještě pečovali o koně.

„Připravte se, za chvíli pojedeme dál,“ řekl Neféroví.

„Půjdu s Bayem kousek dopředu najít cestu. Za chvíli se vrátíme.“

Když zašli za křivku duny a byli z dohledu, zastavili.

„Víš o někom, kdo ovládá tak mocná kouzla a mohl by Trokovi sloužit?“

„V každém regimentu má kněze a kouzelníky, ale nejschopnější z nich je Ishtar z Médie.“

„Toho znám,“ řekl Taita. „Pracuje s ohněm a krví. Musíme se pokusit obrátit jeho působení proti němu samotnému.“

Bay rozdělal ze suchého koňského trusu malý oheň.

Když se rozhořel, píchli se do břicha palce a vytlačili do ohně pár kapek krve, které se proměnily v obláček páry.

Obrátili se k západu, protože neblahý vliv se šířil ze směru, odkud přicházel nepřítel, a spojili své magické síly. Po chvíli cítili, jak působení cizí síly začíná slábnout.

Rozplývala se jako kouř z dohořívajícího ohně. Dokončili rituál a oheň uhasili.

„Pořád je tady,“ poznamenal Bay tiše.

„Ano,“ souhlasil Taita. „Zeslabili jsme ji, ale stále je dost nebezpečná. Zvlášť pro ty, kteří neznají, jak jí čelit.“

„Mladší budou náchylnější,“ souhlasil Bay. „Faraón s Merenem a to děvče.“

Vrátili se k vozům, a než nasedli, Taita promluvil k ostatním.

Věděl, že by je polekal, kdyby jim rovnou řekl pravdu, a tak volil opatrnější slova. „Vstupujeme do zvlášť nehostinné a nebezpečné části dun. Vím, že už jste všichni žízni a unavení namáhavou cestou, ale neopatrnost by se mohla každému z nás krutě vymstít. Hlídejte koně a sledujte krajinu před sebou. Nenechte se rušit žádným cizím zvukem nebo divným obrazem, ať už půjde o ptáka, nebo zvíře.“

Odmkl se a pohlédl na Nefera. „To platí především pro tebe, Veličenstvo. Buď pořád bdělý.“

Nefér přikývl a pro jednu nic nenamítal, i zbytek skupiny se tvářil vážně, protože pochopili, že je Taita nevaruje bezdůvodně.

Pokračovali dál údolím mezi vysokými dunami a s každou otáčkou kola vozu se horko stupňovalo. Stěny volného písku po obou stranách hýřily celou škálou živých barev.

Od citrónově žluté a zlaté, přes švestkově modrou a fialově modré tóny volavčího peří, až po liščí červen a šedohnědý odstín lví srsti. V některých místech písek pokrývala jinovatka mastku, jinde byl zase černý jako saze z olejové lampy.

Ostře mosazná obloha nad nimi měnila charakter krajiny.

Žluté éterické světlo zkreslovalo vzdálenosti a deformovalo tvary. Nefér přimhouřenýma očima sledoval podivné nebe, které viselo tak nízko, až měl dojem, že by na něj dosáhl špičkou biče. Chvějivý obraz Taitova vozu jedoucího dvě desítky metrů před ním se vzdálil kamsi na neostřý horizont.

Žhavé slunce spalovalo každý kousek nekryté kůže a Nefér cítil, jak ho svírá beztvarý děs. Neměl k němu žádný důvod, a přesto ho nemohl setřást, a když mu Mintaka náhle sevřela paži, věděl, že se cítí stejně. Ve vzduchu viselo velké zlo.

Rád by zavolal na Taitu a požádal ho o radu a ujištění, že se mu to jenom zdá, ale hrdlo mu sevřel prach a žár. Nevyšel z něj ani hlásek.

Mintaka vedle něj znenadání ztuhla a její nehty se mu zaryly do bicepsu. Pohlédl na ni a viděl, jak je vyděšená.

Druhou rukou ukazovala nahoru na hřeben duny, který jim doslova visel nad hlavou.

Od vrcholu se odpoutalo něco obrovského a temného a valilo se to dolů přímo na ně. Těžká beztvará hmota připomínající gigantický měch s vodou zakrývala celý svah duny. Na úbočí téměř kolmé stěny nabíral rychlost, vlnil se, kmítal a neslyšně poskakoval. Rychle se přibližoval a rostl, až zastínil žluté nebe. Mrazivý chlad, který z něj v horku čísel, jim bral dech z plic, jako by se nořili do ledové vody horské bystřiny.

I koně to cítili. Splašeně vystřelili kupředu, odbočili z cesty a pádili napříč údolního dna pryč od temného přízraku. Přímě před nimi leželo pole lávových balvanů.

Nefér zpozoroval nebezpečí a snažil se spřežení strhnout stranou, ale koně nešlo ovládat. Zápolil s opratěmi a Mintaka vedle něj ječela jako pominitá.

Nefér se ohlédl zpátky. Věděl jistě, že zvířata poplašilo černé monstrum, a čekal, že ho za zády uvidí, protože stále za krkem cítil jeho mrazivý dech. Ale svah duny byl hladký a tichý a prázdná obloha svítila čistou žlutí. Oba zbývající vozy stály klidně pod dunou a jejich osádky na ně udiveně zíraly.

„Pr!“ křičel Nefér na koně a plnou vahou se zapřel do opratí, ale zvířata nereagovala a řítily se dál. Plným tryskem vjela do lávového pole. „Pr!“ vykřikl znovu.

„Stůjte, vy proklati!“

Koně, šílení hrůzou, nebyli k zadržení. Prohýbali krky proti tahu opratí a při každém bláznivém skoku zařehotali.

„Drž se, Mintako!“ Jednou rukou ji chytil kolem ramen a přitáhl k sobě. „Narazíme!“

Písek hnaný větrem vybrousil černé balvany do podivných tvarů. Některé byly veliké jako lidská hlava a jiné větší než vůz pod nimi. Neférovi se podařilo minout první z nich, ale vjel mezi dva větší. Mezera byla příliš úzká a jedním kolem zachytili o kámen. Po nárazu se kolo rozbilo a roztržštěné paprsky s částmi obruče vylétly do vzduchu.

Osa kola po pádu vozu na zem stáhla spřežení stranou a vrhla ho na druhý balvan. Náručnímu koni přední nohy praskly jako klacíky na podpal. Náraz Nefera s Mintakou vymrštil z vozu, jen o vlasek minuli kamenný blok a dopadli do měkkého písku.

„Je ti něco, Mintako?“ staral se Nefér. „Jsi v pořádku?“

„Ano,“ odpověděla okamžitě. „A ty?“

Nefér se zvedl na kolena a vytržštěně zíral na vrak vozu a zmrzačené koně.

„Dobrý Hóre!“ vykřikl. „Jsme vyřízeni.“ Vůz byl natolik rozbitý, že jeho oprava nepřipadala v úvahu ani za příznivějších okolností. Jeden kůň ležel na zemi, obě přední nohy přeražené. Druhý sice zůstal připoutaný k volnému oji, ale přední noha vytržená z kloubu mu bezvládně visela.

Nefér se mátožně zvedl a pomohl Mintace na nohy. Když

Taita dojel se svým vozem k okraji lávového pole, našel je v zoufalém objetí. Podal opratě Merenovi a zamířil k nim.

„Co se stalo? Proč se koně splašili?“

„Vy jste to neviděli?“ divil se Nefér. Byl ještě otřesený a pořádně vyděšený.

„Co?“ zeptal se Taita.

„Tu věc. Temnou a mohutnou jako hora. Valila se na nás z vršku duny.“ Nefér marně hledal slova, jak by popsal to, co viděl.

„Byla veliká jako chrám Háthor,“ přispěchala mu na pomoc Mintaka. „A byla děsivá. Museli jste ji přece taky vidět.“

„Ne,“ popřel její slova Taita. „Byla to pouhá vidina, poblouznění smyslů. Způsobili to naši nepřátelé.“

„Čáry?“ zeptal se udivený Nefér. „Ale koně to též viděli.“

Taita přivolal Hiltu a ukázal na zmrzačená zvířata.

„Doraz je. A ty. Nefere, mu pomoz.“ Stařec chtěl odvést chlapcovu pozornost od myšlenek na neštěstí a na jeho následky.

S těžkým srdcem podržel hřebci hlavu, pohladil ho a šálou mu přikryl oči, aby neviděl přicházející smrt.

Za léta bojů musel starý voják Hiltu podobnou věc udělat mnohokrát. Přiložil hrot dýky hřebci za ucho a vehnal mu čepel do mozku. Kůň ztuhl, zachvěl se a znehybněl. Stejným způsobem vyřídili i jeho druha.

Taita s Bayem sledovali ten smutný akt milosrdenství a černoch tiše prohodil: „Méd je silnější, než jsem si myslel.

Vybral ty nejzranitelnější a svůj vliv na ně soustředil.“

„Nebyl sám, pomáhali mu mágové z Trokova regimentu, a tím jeho moc posílili. Od této chvíle musíme hlídat Merenu a taky Hiltu,“ míní Taita. „Dokud neshromáždím veškeré své síly, abych se mohl Ishtarovi postavit, jsme všichni ve velkém nebezpečí.“

Odstoupil od Baye, aby si ostatní nemysleli, že se spolu tajně domlouvají. Bylo víc než důležité udržet jejich ducha na patřičné výši.

„Odneste vodu,“ přikázal Taita. Jeden měch při havárii praskl a dva další zůstaly jen zpola plné. Přesto je naložili do zbývajících vozů.

„Merene, dál pojeděš s Hiltem a Bayem. Já si vezmu do vozu Jejich Veličenstva.“

S vahou vodních měchů a pasažérů navíc byly vozy přetížené a pro koně představovaly podstatně větší zátěž.

V sálajícím vedru pod zlověstně rudým sluncem zamlženým podivnou žlutou clonou jeli stále pomaleji.

Taita držel v pravici zlatý amulet Lostris a tichými zpěvnými modlitbami odháněl zlo, které kolem nich houstlo.

Ve voze za ním Bay zpíval monotónní refrén.

Přijeli do míst, kde stopy karavan a poutníků zavál vítr.

Kromě drobných pyramid z kamení, postavených v řídkých intervalech, nebylo nic, podle čeho by se mohli orientovat.

Nakonec se i ty vytratily, a tak jeli hladkým pískem a spoléhali jen na Taitovy zkušenosti a jeho znalost pouště.

Konečně se dostali na kus rovné země mezi dvěma hřebeny vysokých dun. Písek před nimi byl hladký a rovný, ale Taita na okraji zastavil a opatrně zvažoval cestu dál. Po chvíli slezl z vozu, kývl na Baye a společně zkoumali zdánlivě bezpečný terén.

„Mně se vůbec nelíbí,“ vrtěl hlavou Taita. „Musíme najít cestu, jak to místo objet. Něco tam není v pořádku.“

Bay ušel pár kroků po pevném písečném povrchu a číchal horký vzduch. Pak dvakrát plivl na zem a prohlížel vzor, který slina zanechala. „Nic závadného jsem nenašel,“ řekl, když se vrátil. „Jestli budeme hledat cestu kolem, může nás to zdržet celé hodiny, nebo dokonce i dny. Pronásledovatelé nebudou daleko. Musíme zvážít, co je větší riziko.“

„Něco tam není v pořádku,“ opakoval Taita. „Stejně jako ty cítím nutkání jet dál, jenže ten pocit je nelogicky silný. Tu myšlenku nám nutí Méd.“

„Mocný mágu,“ zavrtěl hlavou Bay, „v tomto případě s tebou nesouhlasím. Musíme riskovat a údolí přejet, jinak nás do tmy Trok dostihne.“

Taita mu položil ruce na ramena a pohlédl do jeho černých očí. Viděl, že jsou malinko rozostřené, jako by kouřil konopí.

„Ishtar pronikl tvým krytem,“ prohlásil a přiložil mu na čelo amulet Lostris. Bay zamrkal a otevřel oči dokořán. Taita sledoval, jak bojuje s cizím kouzlem, a vlastní vůlí se mu snažil pomoci.

Konečně se Bay zachvěl a pohled se mu vyjasnil. „Máš pravdu,“ zašeptal. „Ishtar mě dostal. Toto místo skrývá velké nebezpečí.“

Hleděli na dlouhé úzké údolí, žlutou řeku písku, která se vinula do ztracena. Nedohlédli ani na začátek. V nejužších místech nebyl druhý břeh dál než sto padesát kroků, ale mohl být dlouhý i stovky mil. ATrokovy regimenty se blížily.

„Na jih, nebo na sever?“ zeptal se Bay. „Já žádnou možnost objížděky nevidím.“

Taita zavřel oči a zapojil veškerou svou volní sílu. Do naprostého ticha náhle zazněl slaboučký výkřik. Oba muži současně vzhledli ke žlutému nebi. Vysoko nad hlavou uviděli černou tečku. Královský sokol ještě dvakrát zakroužil a pak dvojnásobnou rychlostí odletěl k jihu. Za chvíli zmizel ve žlutém oparu.

„Na jih,“ rozhodl Taita. „Pojedeme za sokolem.“

Byli tak zabráni do úvah, že si nevšimli Hiltu, který zastavil s vozem nedaleko a poslouchal jejich rozhovor.

Netrpělivý veterán se mračil a náhle vykřikl: „Už toho bylo dost! Cesta před námi je volná a nemůžeme si dovolit žádné zdržování. Odvážíte se jet za mnou, když vás povedu?“

Práskl do koní a polekaná zvířata vyrazila kupředu.

Překvapený Meren málem vypadl z vozu.

„Vrať se! Jsi očarovaný. Nevíš, co děláš,“ volal na něj Taita.

Bay vyběhl v marné snaze zachytit postraňky bližšího koně. Vůz kolem něj proletěl a pádil po pláni. Hiltu nutil koně do plného trysku a jeho smích se nesl tichem. „Cesta je volná. Hladká a rychlá,“ pochvaloval si.

Nefér trhl opratěmi. „Zastavím ho.“

„Ne!“ varoval ho Taita a zoufale zvedl ruku na protest.

„Zastav, Nefere! Je to nebezpečné.“

Ale Nefér nedbal jeho varování. Švihl koně a kola na tvrdém rovném písku jen zpívala. Rychle Hiltu doháněl.

„Ach, sladký Hóre!“ zděsil se Taita. „Podívej!“

Za koly Hiltova vozu vyskakovaly obláčky stříbrného prachu. S hrůzou sledovali, jak se obláčky mění ve žluté chvosty husté kaše. Koně začali zapadat do měkkého povrchu a zpomalili. Od kopyt jim odpadávaly kusy bláta a přelétaly Hiltovi nad hlavou. Jenže Hiltu nedbal a hnál spřežení dál.

„Písečná bažina!“ vykřikl zděšený Taita. „To je Medova práce. Skryl před námi správnou cestu a přivedl nás do této pasti.“

Hiltův pár koní se náhle propadl povrchovou krustou do zrádného močálu. Když kola vozu zapadla, Hiltu s Merenem setrvačností přeletěli čelní desku. Leželi na zdánlivě pevném povrchu, ale když se pokusili vstát, zabořili se až po kolena.

Koním z bažiny trčely už jen hlavy a přední části hrudi.

Žalostně řehтали, a jak se snažili vyprostit, klesali níž a níž.

Zmatený Nefér reagoval příliš pomalu a ve chvíli, kdy se rozhodl vrátit, bylo pozdě. Po pěti metrech jízdy se kola ponořila nad osy a koním bahno sahalo po břicha. Nefér seskočil z vozu a pokoušel se zvířata vypřáhnout a odvést zpátky, ale v okamžiku vjel v mokrém písku až po pás.

„Nestůj!“ radila mu zoufalá Mintaka. „Stáhne tě to dolů.“

Lehni si a zkus plavat.“

Samu po hlavě vyskočila z potápějícího se vozu a zůstala ležet na písku jak široká, tak dlouhá. „Takhle, jak to dělám já.“

Nefér překonal šok a lehl si na břicho. Nemotornými plaveckými pohyby, jako děčko, které se učí lézt, se doplzl k vozu a dýkou přeřízl kožené popruhy, které držely pohromadě prkna podlahy. V šíleném spěchu je odtrhl a odhodil.

Desky na tekutém písku spolehlivě plavaly, ale těžký vůz klouzal nezadržitelně pod hladinu a táhl s sebou i koně.

V několika málo minutách zbyly na žlutohnědé pláni jen světlejší skvrny označující jejich hrob.

Hiltův vůz už taky zmizel a s ním i spřežení. Hiltu s Merenem, kteří vězeli v blátě až po ramena, řvali hrůzou a zoufale se snažili udržet nad hladinou.

Nefér ukázal najedno z prken a křikl na Mintaku: „Vezmi si ho!“ Poslechla a doplázila se k němu.

Sám udělal totéž, sebral další dvě desky a za zbytky řemenů je táhl napříč močálem. Když se k tonoucím dostal blíž, hodil jim je. S jejich pomocí se dokázali vyhrabat z blátivé pasti a všichni čtyři se namáhavě plazili zpátky ke břehu za Takou a Bayem.

Taita začal zuřivě mávat rukama. „Už jste v polovině cesty. Otočte se a plavte na druhý břeh.“

Nefér okamžitě pochopil, co má na mysli. Obrátili se o sto osmdesát stupňů a pomalu se plazili přes bažinu k východnímu břehu. Bahno se jim úporně lepilo na paže, nohy a prkna a brzdila jejich postup. Lehčí Mintaka brzy získala náskok a na pevnou zem se dostala první. Po chvíli se to podařilo i třem jejím společníkům. K smrti unavení leželi na úpatí duny.

Během jejich vyčerpávajícího souboje se zrádným pískem měl

Taita čas uvažovat o kritické situaci, ve které se ocitli. Zdála se beznadějná. Byli rozdělení na dvě skupiny, které dělila takřka nepřekonatelná řeka písku. Neměli koně ani vozy a ztratili i zbraně a vybavení. Ale ze všeho nejhorší byla ztráta vody.

Dotyk Bayovy ruky Taitu vytrhl z úvah. „Poslouchej!“

Odněkud zdáli k nim vítr donesl tichý hluk. Občas se ztratil, jenže po chvíli se ozval znovu a silněji. Vzdálená ozvěna odražená od okolních dun byla sotva slyšitelná, ale zdroj zvuků byl nepochybný - kolona jedoucích vozů.

Čtyři zablácení uprchlíci na protějším břehu je zaslechli.

Vyskočili a poslouchali, jak se Trok a jeho vozy blíží.

Mintaka náhle vyběhla k okraji močálu, kde nechali prkna, která jim zachránila životy. Nefér se snažil uhádnout, co má v úmyslu, ale teprve až je sebrala a brodila se s nimi napříč písečné řeky, pochopil, proč to dělá.

„Vrať se!“ volal za ní. „Půjdu místo tebe.“

„Jsem lehčí a rychlejší než ty,“ odbyla ho a přes všechno naléhání a prosby šla dál. Když se začala bořit do písku, nalehla na desku a plazila se k opačnému břehu.

Silící hluk vozů přinutil Mintaku k většímu úsilí. Jak ji

Nefér pozoroval, jeho myšlenky oscilovaly mezi obavami a hněvem nad její tvrdohlavostí. Ale nejvíc mu imponovala její statečnost. „Má srdce královny i válečníka,“ šeptal obdivně.

Taita si zasunul hůl za pas, aby měl ruce volné, a spolu s Bayem vyšli Mintace vstříc. Vzali od ní volná prkna, lehli na ně a společně vyrazili na nezvyklou plavbu ke spásnému východnímu břehu.

Z dun za nimi se vynořila kolona vozů. V prvním z nich jel Trok a jeho triumfální býčí hlas hřměl ozvěnou z dun.

„Kupředu! Do útoku!“

Přední falanga vozů se plným tryskem blížila k okraji písečné bažiny, kde tři uprchlíci pádlovali přes žluté bahno jako šílení. Hnal je řev Trokovy jízdy.

Váha Trokovy mohutné postavy tlačila kola hlouběji do volného písku, a i když koně hnal bičem, za první řadou útočníků zaostával.

První tři vozy útočné řady vjely plnou rychlostí do písečné bažiny a bahno je pohltilo stejně rychle jako vozy uprchlíků. Jejich neslavný konec Troka včas varoval před nebezpečím. Stačil ještě své spřežení zvládnout a včas zastavil.

Vytrhl z držáku krátký zakřivený luk a seskočil na zem.

Vozy za ním taky zastavily. První útok nevyšel a vojáci se bezradně shlukli na břehu. „Luky!“ zařval Trok. „Hromadnou salvu! Nesmí nám utéct.“

Lučičtíci s plnými toulci na zádech vyběhli kupředu a na okraji močálu vytvořili střeleckou formaci.

Mintaka se opět dostala před své spolčáky. Byla už za polovinou trasy, a přestože Taita i Bay pádlovali rukama, co jim síly stačily, stále víc se zani opožďovali.

Trok rázoval podél řad lučičtíků a udílel rozkazy.

„Založit šípy!“ Sto padesát mužů nasadilo drážky šípů na tětivy luků.

„Natáhnout a zamířit!“ Zvedli zbraně, přitáhli struny ke rtům a namířili hroty šípů ke žluté obloze.

„Uvolnit!“ Temný mrak šípů stoupal k nebi. Střely dosáhly vrcholu dráhy a začaly padat na tři drobné postavy v močálu.

Taita zaslechl jejich svištění a ohlédl se. Smrtonosný mrak se snášel dolů a tiše svištěl jako křídla divokých husí za letu.

„Do bláta!“ vykřikl Taita. Všichni tři sklouzli ze svých prken a ponořili se do hustého bahna. Trčely jim z něj jen hlavy.

Šípy dopadaly hustě jako kroupy při bouři. Jeden se zabodl do desky, na které ještě před vteřinou ležela Mintaka.

„Nahoru!“ zavelel Taita. Vyškrábali se na svá primitivní plavidla a pádlovali dál, ale získali sotva pár metrů, když vzduch znovu naplnilo svištění padajících střel. Nezbylo než se znovu uchýlit pod ochranu písku.

Ten manévr zopakovali třikrát, ale vzdálenost se pokaždé o něco zvětšila a salvy byly méně přesné. Mintaka zrychlila a dostala se z účinného dostřelu.

Trok řval vzteky a nutil své muže střílet dál. Šípy pleskaly do bahna kolem dvojice uprchlíků, jenže už zdaleka ne tak hustě jako na začátku.

Taita se ohlédl po Bayovi. Jeho velká zjizvená hlava se leskla potem, ústa měl dokořán a oči mu lezly z důlků.

„Vdrž, Bayi!“ povzbuzoval ho. „Už budeme na druhé straně.“ Jen to dořekl, uvědomil si, že zapomněl dodat:

Když bohové dají.

Trok viděl, jak mu uprchlíci vyklouzávají z hrsti. Jeho vojáci používali kratších, méně výkonných luků určených pro střelbu z jedoucího vozu. Sto padesát kroků byla pro ně hranice účinného dostřelu.

„Dones mi můj válečný luk!“ křikl na svého zbrojnoše držícího spřežení. Jediný Trok vezl ve voze dlouhý luk.

Sám rozhodl, že dlouhé luky ve voze zavazují a že jejich větší dostřel tuto nevýhodu nevyváží.

Ovšem Trokova síla a délka jeho paží ho stavěla nad omezení platná pro menší muže. Většinou taky používal krátký, zpětně zakřivený luk, ale delší neskladnou zbraň si ponechal a na bočníci vozu si nechal přidělat zvláštní držák.

Zbrojnoš přiběhl s lukem a toulcem se speciálními šípy vhodnými pro delší luk. Zdobila je rytá hlava leoparda.

Trok si prorazil cestu do první řady, založil šíp a přimhouřenýma očima odhadoval vzdálenost.

Hlavy obou plavců už byly jen drobné míčky na žlutém moři písku. Muži kolem něj dál pilně stříleli, jenže jejich šípy končily bez efektu v bahně. Trok vykročil levou nohou a v duchu počítal úhel, pod kterým musí střelu vypustit.

Zhluboka se nadechl a s napřaženou levicí přitáhl peří šípu ke rtům.

Dlouhý luk dokázal prověřit i jeho enormní sílu. Svaly na levici mu pyšně naběhly a tvář mu pokrivila námaha.

Vteřinku držel luk napnutý, a než tětivu pustil, o zlomky úhlu změnil zaMěření. Tělo luku se vymrštilo jako dravá šelma a šíp vyletěl vysoko nad mrak menších střel. Snadno je předhlonil, dosáhl svého zenitu a jako útočící sokol padal dolů.

Taita zaregistroval změněný zvuk jeho letu a vzhlédl.

Viděl, že padá na něj, ale už neměl čas opustit své prkno a nic jiného dělat nemohl. Zavřel proto oči a čekal. Uslyšel tlumený náraz a otočil hlavu za zvukem. Dlouhý šíp zasáhl

Bayův zátylek a připíchl šamana ke dřevu. Vypadal jako lesklý černý brouk.

Stařec hleděl do jeho hlubokých černých očí, vzdálených na dosah ruky, a viděl v nich přicházet smrt. Bay otevřel ústa, jako by chtěl něco říct, ale jeho slova se utopila v proudu krve. Stačil ještě strhnout z krku náhrdelník a podával ho Taitovi. Poslední dar, bezcenný relikv, vězel v černém spáru zkřiveném předsmrtnou křečí.

Taita ho opatrně vyprostil ze ztuhlých prstů. Když si ho uvázal kolem krku, cítil, jak mu síla umírajícího šamana proudí do těla a znásobuje jeho sílu. Vztáhl ruku a přiložil dva prsty na Bayovo hrdlo. Byl mrtvý a Taita už pro něj nemohl nic udělat. Než znovu vystartoval za Mintakou a Neferem, kteří ho z břehu povzbuzovali, všiml si leopardí hlavy na dřívku smrtelné střely.

Ještě čtyři dlouhé šípky dopadly v blízkosti starce, než se dostal z jejich dosahu, ale žádný se ho nedotkl.

S pomocí Nefera a své hole se Taita dostal z bahna a vyčerpaný klesl na pevnou zem. Těžce dýchal, ale po minutě už se posadil a hleděl přes písčnou bažinu na Troka stojícího na vzdáleném břehu. Z jeho postoje čísel vztek a frustrace.

Trok přiložil ruce k ústům. „Nemysli si, že jsi mi unikl, čaroději. Dostanu tebe i tu svoji děvku. Oba vás dostanu, i kdybyste se ukryli třeba v pekle.“

Mintaka vyšla na samý okraj písčného močálu. Zнала dobře Trokovu achillovu patu a věděla, jak ho pokořit před jeho vojáky. „Drahý muži, tvoje hrozby jsou stejně zvadlé a prázdné jako tvoje genitálie.“ Její hlas a smích slyšelo všech dvě stě Hyksósů. Po chvilce zaraženého ticha v jejich řadách propukla bouře smíchu. Troka nenáviděli i jeho vlastní muži a jeho pokoření jim působilo radost.

Trok v nepřítomném vzteku dupal a mával lukem nad hlavou.

Nakonec se obrátil ke svým vojákům a něco zavrčel.

Okamžitě zmlkli, zaražení vlastní troufalostí.

„Ishtare! Ishtare z Médie, přístup blíží!“ zařval do ticha.

Ishtar stál na břehu písčného močálu a pozoroval malou skupinku na opačném břehu. Jeho šilhavé oko hledělo z drobných fialových větven jako stříbrný disk. Bradu a lice měl pokryté vzory, které se podobaly kapradinám, a z hlavy mu trčely dlouhé bodce vlasů zpevněných červeným šelakem.

Po chvilce spustil róbu na zem a zůstal úplně nahý. Jeho záda a ramena zdobily leopardí růžice a pod břichem s velkými vytetovanými hvězdami mu visel neúměrně dlouhý penis. Jeho velikost ještě zdůrazňovala nepřítomnost chlupů.

V předkožce měl zapíchnuté titěrné zvonečky ze zlata a stříbra. Upřeně pozoroval Taitu, který mu vyšel naproti k okraji močálu, a jak na sebe upřeně hleděli, vzdálenost mezi nimi jako by se zmenšovala.

Ishtarův pyj zvolna mohutněl a zvonečky při erektu tiše cinkaly. Nakonec se prohnul v kyčlích a vystrčil proti Taitovi vztekle rudou hlavu svého přirození. To gesto mělo zdůraznit Taitův status eunucha a vlastní mužnou převahu.

Taita zvedl hůl a namířil ji na šamanův rozkrok. Dlouho stáli nehybně, své síly soustředěné na protivníka.

Ishtar náhle zasténal a začal ejakulovat. Když všecko své semeno vystříkal do písku a penis mu ochabl, klesl na kolena a spěšně si navlékl róbu, aby zakryl své ponížení.

Tak Ishtar prohrál své první přímé Měření sil s čarodějem Taitou.

Obrátil se k Taitovi zády, šouravě se vrátil k oběma

Seuethovým kněžím a nubijskému šamanovi a dřepel k nim do kruhu. Chytili se za ruce a začali zpěvně deklamovat nějaké zaklínací formule.

„Co to dělají?“ divil se Nefér.

„Myslím, že povolávají vnuknutí, jak obejít písčnou bažinu,“ zašeptala Mintaka.

„Taita je zastaví,“ prohlásil Nefér s přesvědčením, kterému sám nevěřil.

Ishtar znenadání vyskočil, jako by dostal žihadlo. Zakrákal jako havran a rukou ukázal na jih písčné řeky.

„Objevil cestu, kterou nám ukazoval sokol,“ posteskl si

Taita. „Ještě nejsme v bezpečí.“

Vojáci nastoupili do vozů a vyjeli klusem za Trokem a Ishtarem. Jak odjížděli, nezapomněli se hrozbami a kletbami rozloučit s uprchlíky na druhém břehu.

Hlavní voj odjel a na místě zůstalo jen pět vozů a deset mužů. Trok jetam nechal, aby uprchlíky hlídali.

„Do tmy přechod najdou,“ chmurně prorokoval Taita.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Nefér bezradně.

„Ty jsi faraón,“ odpověděl Taita. „Jsi pán deseti tisíc vozů.“

Výdej rozkaz, Veličenstvo.“

Nefér na něj zaraženě hleděl; Taita se mu posmíval.

Hněv mu stoupal do hrdla a měl hořkou chuť žluče. Zkoumal starcovy bledé oči, ale žádný výsměch v nich nenašel.

Chystal se protestovat a poukázat na to, že ztratili vozy i vodu a že před nimi leží vyprahlá žhavá poušť a za nimi armáda, která je vytvrle pronásleduje. Uklidnil ho dotyk

Mintačiny ruky. Znovu pohlédl do starcových očí a dostal nápad.

Začal svůj plán vysvětlovat a Hilto už se zubil a přikyvoval. Meren se otevřeně smál, radostí si mmul ruce a

Mintaka pýchou vyrostla o pár centimetrů.

Taita uznale pokývl hlavou. „To je bojový plán hodný opravdového faraóna,“ pochválil Nefera. Řekl to nevzrušeným věcným tónem, ale v očích mu hrály jiskry spokojenosti.

Konečně se ujistil, že úkol, který mu dala Lostris, je splnitelný. Nefér už byl schopný postarat se o svůj osud sám.

Po několika milích jízdy Ishtar ukázal před sebe.

Trok zastavil kolonu a namáhal si oči, aby v té dráždivě žluté mlze a chvějivém horku dohlédl do míst, kde se písčná řeka prudce zužovala.

„Co tam vidíš?“ zeptal se. Zdálo se mu, že napříč řekou plave mořský had a z hladiny písku trčí ostrý rozeklaný hřeben

jeho hřbetní ploutve.

„To je náš most,“ odpověděl Ishtar. „Kamenný výběh překlenující písčnou bažinu z jednoho břehu na druhý. Po něm se dostaneme na opačnou stranu.“

Trok poslal dva spolehlivé muže dopředu, aby přechod odzkoušeli. Přeběhli ho lehce a z druhého břehu na ně mávali a křičeli, že je cesta bezpečná. Trok pobídl koně bičem a vyjel za nimi. Ostatní vozy ho jeden za druhým následovaly. Když poslední vůz bezpečně přešel, Trok zamířil k severu[^] místu, kde Taitovu skupinu uprchlíků spatřili naposled.

Ale neujeli ještě ani polovinu vzdálenosti, když žlutý opar zhoustl v hustou mlhu, která zhoršila viditelnost natolik, že museli zastavit. I tak už světla kvapem ubývalo a během několika minut nastala předčasná noc.

„Zvířata jsou unavená,“ snažil si Trok zachovat tvář a omluvit své rozhodnutí. Důstojníci k němu přišli pro rozkazy.

„Napojte koně a nechte je i muže odpočívat. Čaroděj se pěšky a bez vody daleko nedostane. Zítra před polednem je dohoníme.“

Taita Mintace sundal obvazy a spokojeně pokývl hlavou. Pak plátno napustil alkalickou vlhkostí z písčného močálu a chodidla jí znovu ovázal.

Nefér ji přes protesty nazul své sandály. Byly příliš velké, ale vrstva obvazů ten nedostatek poněkud zmírnila.

Za bedlivého dozoru Hyksósů z druhého břehu zamířili na východ. Nemuseli nic nést, zbyly jim jen desky z podlahy potopeného vozu, a přesto na hřeben duny vylezli zadýchaní jako po běhu. Nebylo divu, už samotná žízeň jim působila opravdová muka.

Nefér naposled pohlédl na písčnou bažinu. Trokovi vojáci za ní vypřahali koně a z vozů stavěli hradbu. Dokonce už zapálili strážní ohně. Nefér jim ironicky zamával na rozloučenou a sešel východním svahem duny za ostatními.

„Každá námaha nás přijde draho,“ varoval je. „Celé hodiny jsme nic nepili a ještě nějaký čas vodu neuvídíme.“

Všichni mlčeli a pozorně naslouchali, jestli neuslyší příjízďet vozy. Mintaka vyslovila obavu za všechny. „Prosme bohy, aby Trok nenašel přechod a nedojel dřív, než se setmí.“

Když si odpočinuli, vedl je Nefér úbočím duny rovnoběžně s písčnou řekou. Ušli jen krátkou vzdálenost a museli znovu odpočívat, vedro z nich nelítostně ždímalo síly.

Nečekali dlouho a zahalila je žlutá mlha. Krátce nato se setmělo.

Jenže ani tma nepřinesla mnoho úlevy, protože teplota klesla jen nepatrně. Vyšplhali zpátky na vršek duny a podle záře ohňů našli polohu hyksóského tábora.

Nepřátelské vozy byly rozestaveny do čtverce, kola zaklesnutá za sebe. Dva muži na hlídce seděli u ohňů a zbytek ležel na rohožích uprostřed vozové hradby.

„Viděli nás odcházet na východ a nám nezbyvá než doufat, že uvěřili, že půjdeme tím směrem dál, a nemají důvod k ostražitosti,“ řekl Nefér a začal klouzat dolů čelem duny zpátky k písčné řece. Vzdálenost několika set metrů od tábora zajišťovala, že nebudou spatřeni a že ani hluk, který by mohli způsobit, hlídky nezazaslechnou.

Aby se navzájem neztratili, drželi se za ruce a tápali tmou. Světlo ohňů je vedlo jako maják.

Pomocí prken překonali bažinu. Nenarušeny povrch byl mnohem pevnější a při plazení stačilo jen prkna přidržovat.

S tekutým pískem už navíc měli jisté zkušenosti.

V sevřené formaci se plížili k táboru a skrčení za hranicí světla obhlíželi situaci. Zdálo se, že kromě dvou hlídek všichni spí. Koně byli klidní a do ticha noci znělo jen praskání plamenů. Najednou se jeden z vojáků zvedl, odešel za svým druhem a tiše spolu hovořili. Nefera čekání znervózňovalo a už chtěl Taitu požádat o pomoc, ale stařec uhádl jeho myšlenky a holí namířil na dvě temné postavy u ohně.

Za pár minut začali muži zívát. Konečně jeden z nich vstal, protáhl se a odešel na své místo. Usedl do písku a meč položil do klína.

Taita na něj namířil hůl a muži hlava pomalu klesla na prsa. Od druhého ohně zaznívalo zdravé chrápání.

Nefér pokynul Merenovi a Hiltovi. Nebylo třeba slov, oba věděli, co mají dělat.

Nefér se doplížil k bližší hlídce a zvedl meč, který muži sklouzli z klína. V příštím okamžiku na vojákův spánek dopadla bronzová hruška jílce. Muž se nehlučně svezl na zem.

Hilto s Merenem už byli také hotoví. Voják u druhého ohně ležel na zemi schoulený jako spící pes a Hilto nesl jeho meč.

Všichni tři vyběhli k nejbližšímu vozu. Oštěpy našli na svém místě v příhradce na postranici.

Vtom jeden z koní polekaně zaržál a začal dupat. Na okamžik se zdálo, že se nic neděje, že všichni spí dál, když tu se ze čtverce vozů ozval rozespálý hlas:

„Nooso, ty nespíš? Jsi to ty?“

Voják ještě napůl ve spánku zamířil tápavým krokem k ohni. Měl jen bederní roušku a v ruce držel meč.

Zastavil se před Neferem a zíral na něho jako na zjevení.

„Kdo jsi?“ zeptal se polekaným hlasem.

Merenův oštěp se mu zabodl do zad. Muž stačil jen rozhodit ruce a klesl do písku. Meren se zmocnil jeho meče a všichni tři společně vtrhli do čtverce vozové hradby.

Jejich křik probudil zbytek osazenstva tábora. Zmatení vojáci se chápali zbraní, ale ukořistěné meče uprchlíků dopadaly v nemilosrdném rytmu a jejich čepele zmatněly krví.

Pouze jeden z nepřátel se vzchopil k odporu. Velký muž zvířecího vzhledu řval jako zraněný lev a tlačil je zpátky.

Napřáhl se k ráně na Neferovu hlavu a Nefér ji sotva stačil odrazit. Náraz mu umrtvil paži a bronzová čepel jeho meče praskla.

Bezbranný sledoval, jak se jeho protivník připravuje k finálnímu úderu. Zasáhl Taita. Vynořil se ze tmy za hromotlukem a uspal ho úderem své hole. Muž se zapotácel a Nefér mu z bezvládných prstů vytrhl zbraň dřív, než dopadl na zem.

Boj skončil. Pět vojáků, kteří přežili, klečelo s rukama za hlavou pod dozorem Merena a Hilta. Tři nepřátelé zemřeli a dva utrpěli vážná zranění.

Taita se postaral o zraněné a ostatní zajatce svázali řemeny, které našli ve vozech. Konečně přišel čas na vodu a skrovné jídlo ze zásob vojáků.

V době, kdy končili s jídlem, začalo svítat. Východní nebe se teprve halilo do zlobného šarlatu, ale vedro už bylo k zalknutí. Nefér vybral tři vozy a k nim nejlepší šest koní. Ukořistěné vozy zbavili všeho zbytečného vybavení. Vyhodili osobní věci vojáků i zbraně, které nepotřebovali.

Přebytečné koně odvázáli a vyhnali do pouště.

Světlo krvavě rudého rozbřesku s každou minutou sílilo, a tak chvatně dokončili přípravy k odjezdu. Nefér ještě zašel ke skupince spoutaných zajatců.

„Jste Egyptané jako my,“ řekl jim, „a moc mě mrzí, že jsme museli zabít a zranit vaše druhy. Neudělali jsme to úmyslně ani pro radost, uchvatitel Trok nás k tomu donutil.“

Dřepl k obrovi, který ho málem zabil. „Jsi statečný muž.“

Přál bych si, abys jednoho dne bojoval po mém boku proti společnému nepříteli.“

Neférovi se při dřepu vyhrnula sukně a voják zahlédl na jeho stehně faraónskou kartuši. Brada mu poklesla. „Faraón Nefér Seti je mrtvý, proč nosíš jeho královské znamení?“ zeptal se.

Nefér ukázal na obrazec, který mu před mnoha lety vytetoval

Taita. „Nosím ho právem,“ řekl. „Já jsem faraón Nefér Seti.“

„Ne! Ne!“ Voják se zřejmě polekal víc, než se mu kdy přihodilo na válečném poli.

Mintaka seskočila z vozu a přišla za nimi. „Víš, kdo jsem já?“ zeptala se přátelským tónem.

„Jsi Její Veličenstvo princezna Mintaka. Tvůj otec byl bůh a byl to můj velitel. Miloval jsem ho, a proto miluju a ctím i tebe.“

Mintaka vytáhla dýku a přeřízla mu pouta. „Ano, jsem

Mintaka a toto je faraón Nefér Seti, můj snoubenec. Jednou se vrátíme do Egypta a domůžeme se svého dědictví. Pak budeme vládnout spravedlivě a v míru.“

Vstali a Mintaka pokračovala: „Předej tu zprávu svým druhům ve zbraní. Pověz lidem, že žijeme a že se do Egypta brzy vrátíme.“

Muž se po kolenou připlazil k Mintace a políbil jí nohy.

Pak vzal Neferovu nohu a položil si její chodidlo na hlavu.

„Jsem tvůj člověk,“ řekl. „Donesu lidem tvé poselství.“

Vrát se k nám brzy, božský faraóne.“

Zbytek zajatců se přidal k jeho projevům lásky a oddanosti.

„Zdráv buď, faraóne! Ať žiješ a vládneš tisíc let!“

Nefér s Mintakou nastoupili do vozu a osvobození zajatci sborem vykřikli: „Bak-her! Bak-her!“

Tři vozy vyjely ze zpusťoseného tábora. Taita v čele jel sám, protože dokázal nejlíp vzdorovat Ishtarovým uskokům a uměl najít cestu, která ostatním zůstávala skryta.

Nefér s Mintakou ho následovali v těsném závěsu a Hilto s Merenem malou kolonu uzavírali. Vraceli se po cestě, která je sem včera přivedla.

Ještě měli přepadený tábor v dohledu, když Taita zastavil a ohlédl se. „Co je?“ zeptal se Nefér. Starcova zvednutá ruka ho umlčela. V tichu zaslechli vzdálený hluk Trokovy jízdy a uviděli čelo jeho vojska, které se vynořilo ze záhybů dun.

Trok zarazil spřežení a zařval na Ishtara: „Při Seuethově krvi a semeni, ten čaroděj nás zase přelstil. Copak jsi nemohl předvídat, že můžou překročit znovu řeku a zmocnit se vozů našich hlídek?“

„A ty jsi to předvídal?“ zavrčel Ishtar. „Jsi přece první z generálů.“

Trok se napřáhl k ráně, aby ho ztrestal za tu nehoráznou drzost, ale když pohlédl šamanovi do očí, rozmyslel si to.

„Co teď, Ishtare? Necháš je utéct?“

„Mají jen jednu cestu a po ní sem jede Zander se dvěma stovkami vozů. Ocitli se mezi dvěma mlýnskými kameny jako zrna prosa.“ Trokovi rozčísil tvář divošský úsměv. Ve zlosti na Zandera málem zapomněl.

„Právě vyšlo slunce, máme celý den na to, abychom se vrátili k přechodu a stíhali je dál,“ pokračoval Ishtar.

„Rozhodím své síť a dovedu tě ke kořisti jako věrný lovecký pes.“

Trok pobídl koně a vjel na pevný písek okraje močálu.

Podalil se mu široký, téměř přesvědčivý úsměv.

„Přátelé,“ volal. „Těším se možná víc než vy sami.“

Pomsta je jídlo, které nejlíp chutná studené. Při Seuethovi, už se na něj třesu!“

„Nejdřív musíš králíka chytit, než ho upečeš,“ odpověděla mu Mintaka.

„Já si ho chytím. Buď jistá, že mám v záloze ještě nějaké překvapení, které tě potěší.“

Jeho úsměv zmizel, když tři vozy vyjely do pouště a Mintaka mu vesele zamávala. Věděl, že ho tím chtěla nazlobit, a přesto se v něm vařila žluč.

„Zpátky!“ zařval na své muže. „Zpátky k mostu!“

Cestou Taita stále častěji zkoumal oblohu a s rostoucím neklidem pozoroval, jak sirný opar klesá níž k zemi.

„Takové nebe jako dnes jsem ještě neviděl,“ prohlásil

Hilto, když v půli dopoledne zastavili, aby dali koním pít.

Bylo s podivem, jak bez hledání uviděli správnou cestu v místě, kde o den dřív bloudili. Zdálo se nemožné, že přehlédli zřetelnou kamennou pyramidu, která ji označovala.

Dneskaji uviděli zdaleka.

„Ishtar nás oslepil,“ zašeptal Nefér, když se blížili ke křižovatce, „ale tentokrát mu tak snadno nenaletíme.“ Pak vzhlédl k obloze a udělal znamení zahánějící zlo. „Kéž jsou k nám bohové milosrdní!“

Hilto okem válečníka zpozoroval žlutý mrak první. Tryskem dojel Taitův vůz. „Mágu, před námi jedou vozy! Mnoho vozů.“

Zastavili a společně hleděli k západu. Mrak se nezadržitelně blížil.

„Jak jsou daleko?“

„Sotva míli.“

„Myslíš, že to je druhá část Trokova vojska?“

„Znáš taktiku Hyksosů líp než já. Nevzpomínáš na bitvu u Dammen? Jak nás tam Apepi sevřel do kleští mezi dvěma svými divizemi?“

„Stihneme dojet na křižovatku, než nás odříznou?“ zeptal se Taita.

Hilto přimhouřil oči. „Snad ano, ale bude to vyrovnaný závod.“

Taita se ohlédl zpátky. „Trok už za námi určitě vyjel.“

Přece mu nevjedeme do náruče.“

„Opustit cestu by znamenalo jistou katastrofu. Nechali bychom mu zřetelnou stopu a koně by v hlubokém písku do večera padli.“

„Žádný div, že se nám Trok smál,“ poznamenala Mintaka trpce.

„Už jsme se zase ocitli mezi kladivem a kovádkou,“ přisadil si Meren.

„Musíme se pokusit uniknout,“ rozhodl Nefér. „Musíme se dostat na hlavní cestu dřív než oni. Nic jiného nám nezbyvá.“

Hilto souhlasil. „Ano, pojedeme naplno, i kdybychom měli uštít koně.“

Vyrazili v řadě vedle sebe. Vozy poskakovaly a kymácely se, ale zvířata běžela skvěle. Prašný mrak proti nim hrozivě rostl a kamenná pyramida jako by se ani nepřibližovala.

K odbočce jim chybělo ještě dvě stě metrů, když se v zlověstném žlutém světle objevily první vozy nepřátelské divize. Čelo kolony zastavilo, jako by Hyksosové nevěděli jistě, komu patří trojice vozů, která se k nim tryskem blížila. Pak se ale rozjeli uprchlíkům vstříc.

Taita ždímal z koní poslední kousek rychlosti, ale cítil, jak slábnou. Přesto jel do posledního okamžiku, až bylo naprosto zřejmé, že na křižovatku nedojedou dřív než protivník. Nakonec zastavil a s ním i dva zbývající vozy.

„Dost!“ vykřikl. „Tento závod nemůžeme vyhrát.“

Zchvácení koně zalití potem těžce dýchali a z očí uprchlíků hledělo zoufalství.

„Kam teď, faraóne?“ obrátil se Hilto pro radu k Neférovi.

Vida, už si začínají zvykat na jeho velení, pomyslel si Taita.

„Zbývá jediná cesta. Zpátky, odkud jsme přijeli.“ A pak dodal tiše, aby ho Mintaka neslyšela: „Do Trokovy náruče.“

Aspoň budu mít poslední příležitost srovnat si s ním účty.“

Taita souhlasně přikývl, na místě otočil vůz a vyjel zpět k písčitému močálu. Ostatní ho bez váhání následovali.

Zpočátku vozy Hyksosů kryl prašný příkrov, ale když náhlý závan horkého větru odvál prach stranou, uviděli, že je nepřítel dohání.

Nutili spřežení k větší rychlosti, ale koně začínali slábnout. Měli těžký krok, a jak jim nohy ochabovaly, vyhazovali kopyta do stran. Nefér poznal, že jsou u konce se silami. Vzal Mintaku kolem pasu. „Miluji tě od prvního okamžiku, co jsem tě spatřil, a budu tě milovat věčně.“

„Jestli mě opravdu miluješ, potom mě nikdy nenecháš znovu padnout do rukou Troka. Bude to tvoje poslední příležitost, jak mi svou lásku můžeš dokázat.“

Nefér na ni nechápavě pohlédl. „Nerozumím.“ Položila ruku na jeho ukořistěný meč.

„Ne!“ vykřikl a přitiskl ji k sobě.

„Musíš to pro mě udělat, drahý. Nesmíš mě vydat Trokovi.“

Nemám odvahu udělat to sama, a tak musíš být silný i za mě.“

„To nemůžu!“ vykřikl.

„Bude to rychlé a bez bolesti. Jinak.“

Nefér byl tak rozrušený, že málem vrazil do Taitova vozu, který před ním prudce zastavil.

Trok byl před nimi. I na tu vzdálenost mohli rozeznat jeho medvědí postavu v čele smečky, která se na ně řtila.

Z opačné strany se přibližovala druhá část nepřátelské jízdy.

„Do posledního boje!“ vykřikl Hilto a tasil meč.

První jenejhorší a druhý stejně tak.

Poslední je z celé hry nejlepší.“ Bylo to jedno z pořekadel

Rudé stezky a Hilto ho citoval s opravdovým patosem.

Taita vzhlédl k nebi barvy žluče a nový závan větru mu rozvlnil vlasy jako trs stříbrné trávy.

Mintaka zatahala Nefěra za ruku. „Slibuješ?“ zašeptala.

Neférovi zvlhly oči.

„Slibuju,“ odpověděl, ale to slovo ho pálilo na jazyku.

„A pak vlastníma rukama Troka zabiju. Až to udělám, vydám se na temnou cestu za tebou.“

Taita nezvýšil hlas, ale přesto ho všichni zřetelně slyšeli.

„Jedte za mnou! A přesně ve stopách mých kol.“

K překvapení všech Taita odbočil na sever do zrádných dun, kolmo k cestě, po které přijeli. Nefér čekal, že se mu kola okamžitě zaboří až po nápravy, jenže Taita nějakým záhadným způsobem našel pevný povrch. Jel dál rovnoměrným klusem a ostatní ho následovali, přestože věřili, že je to poslední zoufalý krok, který tak jak tak vede do záhuby.

Nefér se ohlédl a viděl Jak se oba prašné mraky, jeden od východu a druhý od západu, k sobě blíží. Neměli nejmenší

naději, že by si nepřátelé nevšimli stop odbočujících vozů, až k tomu místu přijedou, pokud ovšem Taita stopy neskryl i před Ishtarovým zrakem. Na to ovšem mohl spoléhat jen zoufalec. Ishtar už prokázal, že není příliš citlivý na Taitovy čáry, a Trok sám nebyl slepý, aby přehlédl stopy tří vozů. Nefér zjistil, že Taita svírá v pravici zlatý amulet královny Lostris. Neohlížel se a jako v extázi pozoroval hrozivě žlutou oblohu.

Situace byla beznadějná, ale Nefér přesto zažíval nelogicky perverzní pocit naděje. Pochopil, že Bayův dar nějakým záhadným způsobem zvětšil už i tak úžasnou starcovu moc.

„Podívej na Taitu,“ zašeptal Mintace, „možná ještě není konec. Snad nám zbývá poslední tah, než hra skončí.“

Trok se hnál po stopě až k místu, kde tři vozy odbočily do dun.

Stopi kol byli hluboko vytlačeny do písku a přesně kryly, jako by je tam zanechal jediný vůz.

V té chvíli z opačného směru přijel Zander se svou divizí.

„Výborně!“ křičel mu v ústrety Trok. „Otočil jsi kořist zpátky. Teď je máme v hrsti.“

„Je to dobrý lov, Veličenstvo. Jakou pozici přikazuješ zaujmout?“

„Jed' za mnou po čtyřech vozech v řadě.“ Otočil vůz za uprchlíky a dvě divize vyrazily za ním. Taita se svými druhy mezitím zmizel v úzkém zářezu mezi vysokými haldami písku. Mezera mezi dunami byla ponurá a stinná. Trok neujel ani sto kroků, když vozy po stranách uvázly v písku.

Konečně pochopil, proč Taitovy vozy tak úzkostlivě sledovaly stejnou stopu. Povrch písku byl dostatečně pevný jen uprostřed.

„V zástupu vpřed!“ změnil Trok formaci. „Držte se v mých kolejkách.“ Kolona se roztáhla na dvě míle a vojáci s rostoucím neklidem pozorovali strmé svahy písku a hrozivě žluté nebe. Trok nedokázal přinutit koně k dřívějšímu tempu a jel krokem. Ze stop před sebou vyčetl, že Taita taky zpomalil. Ujeli zhruba dvě míle, když se charakter pouště rapidně změnil. Ze závějí měkkého písku v dálce trčel k nebi temný skalnatý útvar. Vypadal jako nějaké malé plavidlo na oceánu dun. Za tisíce let abrazivní písek vyhlodal ve stěnách kamenné homole reliéf podobný včelí plástvi a její vrchol byl ostrý jako zub nějakého bájného monstra.

Na vrcholu skály stála štíhlá postava, kterou nešlo nepoznat, i když ji dálka proměnila v trpaslíka. Bohatý koš Taitových bílých vlasů svítil v pekelně žlutém světle jako stříbrná helma.

„To je čaroděj.“ zajásal Trok. „Našel útočiště na skále.“

Čeká, že se tam s ním utkáme. Zatrub do útoku!“ přikázal trubači.

Když Nefér s Mintakou spatřili v dálce skálu, překvapilo je to.

„Taitao ní věděl?“ divila se Mintaka.

„Jak by mohl?“

„Kdysi mi řekl, že ví všechno,“ umlčela ho Mintaka. Aby zamaskoval rozpaky, ohlédl se a viděl, že prašný mrak je vytrvale sleduje.

„Stejně na tom už nezáleží,“ rezignovaně poznamenal.

„K čemu nám poslouží? Proti stovkám Trokových vojáků ten balvan uhájíme jen chvíli. To je definitivní konec.“

Zmáčkli měch s vodou zavěšený na bočnici vozu. Byl téměř prázdný. Nestačil by koně udržet při životě ani den.

„Musíme mu věřit,“ hájila Taitu Mintaka.

Nefér se trpce usmál. „Zdá se, že nás bohové opustili, tak komu jinému máme věřit než Taitovi.“

Jeli dál, ale koně se už jen vlekli. Konečně dojeli k věži černě a okrově zbarveného kamene. Zvedala se do výše asi třiceti metrů a sálalo z ní akumulované teplo jako z pece.

Na jejím rozpraskaném povrchu se neuchýtila jediná rostlina.

„Zajed'te s vozy co nejbliž ke stěně,“ přikázal Taita.

„Koně vypřáhněte a ved'te je za mnou.“ Taita přivedl své spřežení za roh skály, kde stěnu dělila hluboká průrva s kolmými stěnami.

Když došli na její konec, Taita rozkázal: „Donu'te zvířata lehnout.“

Vycvičení koně kavalérie to zvládli bez problémů. Na pokyn klesli na kolena a pak se s frkáním a funěním převálili na bok.

Aby se neplašili, zavázali jim oči pruhy plátna a hlavy jim přivázali k oštěpu zaraženému do země. To proto, aby nemohli vstát.

„Přineste zbytek vody. Bohužel nezbude na zvířata,“ posteskl si Taita. „Ani pro nás jí nebude dost.“

Taita je vedl k mělkému převisu ve stěně. Šel naprosto jistě, jako by o něm věděl. Vodorovná škvíra byla tak nízká, že se tam dalo vlézt jen po kolenou.

„Ohrad'te prostor kameny.“

„Barikáda?“ divil se Nefér. „To přece nemyslíš vážně?“

Tady se neubráníme. Vždyť v té díře nelze ani stát, natož mávat mečem.“

„Na diskuze nezbývá čas,“ odbyl ho Taita. „Udělej, jak říkám.“

Nefér byl podrážděný. Těžkosti posledních dnů a obavy o Mintaku udělaly svoje. Vyzývavě si změnil Taitu a ostatní zpozorněli - mladý býk vyzýval starého. Vteřiny se protahovaly. Konečně si Nefér uvědomil pošetilost svého chování a kapituloval. Z této bezvýchodné situace je mohl zachránit pouze jediný člověk.

Shýbl se, zvedl velký kámen z hromady sutí, dovedl ho ke vchodu mělké jeskyně a pospíchal pro další. Ostatní mu ochotně pomáhali. Dokonce i Mintaka přiložila ruku k dílu.

Ale kamenná hráz nebyla ještě zdaleka hotová a už měla ruce rozedřené do krve.

„Co uděláme dál?“ zeptal se Nefér vyzývavě. Nemohl na utkání se starcem zapomenout.

„Napijeme se,“ odpověděl Taita klidně.

Nefér nalil vodu z měchu do koženého vědra a podal ho Mintace. Vypila pár doušek a nabídla vodu Taitovi. Zavrtěl hlavou. „Jen se napij. A napij se pořádně.“ Když každý vypil, co snesl, Nefér Taitu znovu popíchl. „Acoted?“ „Počkejte tady,“ přikázal stařec. Vzal hůl a začal šplhat na strmou popraskanou skálu. „A ta barikáda,“ volal za ním Nefér, „k čemu nám bude?“ Taita se zastavil na úzké římsě asi tři metry nad jeho hlavou a shlédl dolů. „Až přijde čas, Jeho Veličenstvo se to dozví,“ řekl a lezl dál. „Úkryt, nebo hrobka?“ pokračoval Nefér v jízlivých poznámkách. Ale Taita neodpověděl a ani se neohlédl. Bez zastávky vyšplhal nahoru, postavil se na vrchol skály a hleděl směrem, odkud přijížděl Trok se svými vozy. Pětice v průrvě ho sledovala se zakloněnými hlavami. Hilito s Merenem nechápavě, Mintaka s nadějí a jen Nefér s hněvem. „Nelelkujte tady a přineste z vozů oštěpy a ostatní zbraně!“, vyrušil je faraón. „Musíme se připravit k obraně.“ Nečekal na ostatní a vyběhl k vozům. Meren s Hiltem ho následovali. Vrátili se s náručemi oštěpů. „Co to tam Taita dělá?“ zeptala se Mintaka a ukázala nahoru. „Stojí nahoře jako socha. Za celý čas se nepohnul.“ Složili zbraně, posadili se u vchodu do těsného úkrytu a opět vzhledli k Taitovi, jehož postava se ostře rýsovala proti sírově žluté obloze. Mlčeli, dokud nezaslechli známý hluk blížících se vozů. Byl ještě slabý, ale vytrvale silil. Občas ho utlumily duny, aby se po chvíli ozval znovu a hlasitěji. Náhle Taita zvedl obě paže k nebi. V pravici držel hůl, v levici amulet Lostris a na krku mu visel náhrdelník od Baye. „Co to ksakru provádí?“ divil se Hilito. Nikdo mu neodpověděl. Taita stál nehnutě, jako by byl součástí skály. Hlavu měl zakloněnou a stříbro vlasů rozlité po ramenou. Pozvednutá roba odhalovala jeho tenká lýtka. Vypadal jako starý pták na hřadě. Náhle nebe překryl nízký vířivý mrak. Zastínil slunce a podivné žluté světlo zesláblo. Jenže pak prořídlo a slunce znovu vysvitlo. Taita se stále nehýbal, hůl namířenou na těžké těhotné břicho oblohy. Vzdálené troubení ohlašovalo příjezd vojska. „To je výzva k útoku,“ strchovala se Mintaka. „Trok Taitu určitě zpozoroval.“ Trubač hnaný Trokovými hrozbami se snažil ze všech sil, ale zvuk rohu jako by polykala poušť a nízké zlobné nebe. „Počkej!“ umlčel ho Ishtar. Upřeně pozoroval Taitovu postavu na vrcholu vzdálené skály. „Počkej!“ „Co se stalo?“ chtěl vědět Trok. „Nemůžu na to stále přijít.“ odpověděl Ishtar, oči upřené na skalní věž. „Ale je to něco mocného.“ Dlouhá řada vozů za nimi zastavila a vojáci s pověřivou hrůzou zírali na kamennou výspu s postavou na vrcholu. Poušť se zahalila do dramatického ticha. Dokonce i koně stáli tiše s hlavami svěšenými. Jenom nebe zůstalo v pohybu. Kolem mágovy hlavy se vytvořil vír, obrovské kolo kouřově temných mračen. Jeho střed se pomalu rozevíral jako oko probouzejícího se monstra. Nebeským okem padal dolů kužel zářivého slunečního světla. „Horovo oko!“ vydechl Ishtar. „Přivolal samotného boha.“ Udělal ochranné znaménka Trok vedle něj strnul. Zářící kužel zasáhl skálu a jako blesk osvětlil postavu na jejím vrcholu. Kolem hlavy jí vzplála stříbrná svatozář. Stařec koncem své hole pomalu objížděl okolí a hyksóští vozkové se přikrčili jako psiska před bičem, když na ně hůl ukázala. Slunce tančilo po dunách a písek odrážel jeho oslňující paprsky jako vyleštěný bronzový štít. Vyděšení muži mlčky zvedali vlastní štíty a rukama si chránili oči před tím zvláštním svitem. Taita na vršku opsal holí další magický kruh a někde v dáli zašumělo. Ten zvuk, tichý jako milenecký vzdech, jako by přicházel shůry z nebeské klenby. Vojáci zpytavě obrátili tváře směrem k jeho zdroji. Ještě jednou Taita objel krajinu hrotem hole a šum přešel v tichý skučivý tón. Ze zářícího bezmračného nebe se blížila obrovská stěna písku, která strměla od země až kamsi k nebesům. „Khamsin.“ Trok to strašlivé slovo zašeptal. Stěna písku hnaného větrem se k nim blížila s děsivou rychlostí. Vlnila se a pulzovala jako živá příšera a její dřívější šepot už připomínal vytí démonů. „Khamsin!“ letělo od vozu k vozu a bojová nálada válečníky rázem přešla. Před ničitelem lidí, měst a civilizací se změnili v malé ustrašené tvory. Jak se vozkové snažili písečné bouři ujet, formace se v okamžiku rozpadla na osamělé ostrůvky. Jen co vozy sjely z pevnější cesty, jejich kola pohltil písek. Muži je opouštěli i s vybavením a koně, kteří pudově vycítili nebezpečí, začali říčet, vzpínali se a kopáním se pokoušeli zbavit postraňků. Khamsin se neúprosně blížil a jeho vytí přerostlo v řev. Zpanikaření muži před ním bezhlavě prchali. Klouzali a padali do závějí sypkého písku, znovu vstávali a utíkali dál. S hrůzou v očích se ohlíželi po gigantické bouři, která se za nimi hnala a řvala jako šílené monstrum. Obrovské písečné válce a záclony, mosazně žluté tam, kde je ozářilo slunce, a temně ponuré v místech zastíněných vlastními nebetyčnými výšinami, se valily přes sebe v perverzní touze ničit a zabíjet. Taita stál s rozpraženými rukama a sledoval, jak bouře polyká armádu pod ním. Trok a Ishtar ještě stáli na slunci nehybní jako kamenné sochy, ale pak je bouře dostihla a zmizeli, jako by mávl kouzelným proutkem, a s nimi zmizeli koně i vůz. Stařec spustil ruce, otočil se k běsnící bouři zády a beze spěchu začal slézat dolů. Dlouhými nohama překračoval obtížná místa a s pomocí hole přeskakoval z římsy na římsu.

Mintaka s Neférem na něj čekali u paty skály. Drželi se za ruce a vítali ho obdivnými pohledy. „To ty jsi přivolal tu bouři?“ zeptala se Mintaka nevěřicně.

„Chystala se už pár dní,“ odpověděl Taita klidně. „Všichni jste si přece všimli horka a podivně žluté mlhy.“

„Ne,“ odporoval Nefér. „To nebylo samo sebou. To jsi způsobil ty. Ty víš všechno a všemu rozumíš. Přivolals ji. A já o tobě pochyboval.“

„Jděte do úkrytu,“ vybídl je Taita. „Bouře už je nad námi.“ Jeho hlas se ztrácel v ječivé kakofonii větru.

Mintaka vlezla po kolenou do otvoru v hrázi a ostatní se hnuli za ní. Hlito ještě přitáhl měchy se zbytky vody.

Jen Taita zůstal před úkrytem a s vážnou tváří pozoroval bouři, jako by byla jeho dílem.

Udeřila s divokou silou, až se zdálo, že i skalní blok se zachvěl. Taková vychrtlá postava v okamženi zmizela.

První nápor trval jen pár vteřin, a když pominul, Taita stál na stejném místě, nehybný a klidný. Bouře mezitím nabrala novou sílu, s šíleným řevem vtrhla do průrvy a zahnila do úkrytu i Taitu. Prolezl otvorem a opřel se zády o skalní stěnu.

„Uzavřete vstup,“ přikázal. Meren s Hilem zahradili otvor připravenými kameny.

„Přikryjte si hlavy,“ pokračoval Taita v instrukcích,

„a zavřete oči, jinak oslepnete. Dýchejte pomalu, aby se vám písek nedostal do plic.“

První nápor bouře byl tak mocný, že převrhl Trokův vůz a vymršťená oj zlámala koním vaz.

Trok vypadl do písku a snažil se postavit, ale vítr ho okamžitě srazil zpátky. S vynaložením veškeré své brutální síly se dostal opět na nohy, ale ztratil orientaci.

Když se pokusil otevřít oči, písek ho okamžitě oslepil. Nevěděl, co leží před ním ani kam má jít, aby se ukryl. Písek vířil, takže se zdálo, že přichází ze všech směrů současně, a Trok se podruhé neodvážil oči otevřít. Než se vzpamatoval a zakryl si tvář pokrývkou hlavy, letící písečná zrna mu podřela obličej.

Do vírů písku a větru vykřikl: „Zachraň mě. Ishtare!“

Zachraň mě a dostaneš odměnu, o které se ti nezdálo ani v nejchamtivějších snech.“

V ohlušujícím řevu větru ho někdo mohl zaslechnout jen zázrakem, ale přesto na paži ucítil stisk ruky.

Klopýtali s Ishtarem dál a co chvíli klesli na kolena do písku, který tekł jako voda. Trok o něco zakopl a ztratil s Ishtarem kontakt. V panice šmátral kolem sebe, až nahnatal předmět, který mu pomohl na zem. Hmatem poznal, že je to zpola zavátý vůz.

Oslepený vrávorál kolem něj a vykřikoval Ishtarovo jméno. Konečně ho šamanova ruka vytáhla za vousy z bludného kruhu. Písek ho sežehl, oslepil a teď se ho chystal utopit.

Klesl na kolena, a než ho Ishtar znovu postavil na nohy, vytrhl mu hrst vousů. Pokusil se promluvit, jenže sotva otevřel ústa, dusil se pískem. Pochopil, že umírá, že pohromu, která je postihla, nemůže nikdo přežít.

Jejich mučivá cesta nikam trvala nekonečně dlouho.

Znenadání Trok ucítil, že ďábelská síla větru zeslábla.

Nějakou chvíli si myslel, že se bouře přehnala, ale její řev neutichal. Právě naopak ještě zesílil. Potáceli se dál a naráželi do sebe jako dva opilci, kteří se snaží jeden druhého dovést z krčmy domů. Ale vítr skutečně zeslábl.

Trok si nejasně představoval, že je Ishtar nějakým kouzlem chráněn, jenže vzápětí ho náhlý větrný poryv zvedl a mrštil s ním o skálu tak silně, že mu praskla klíční kost.

Spadl na kolena a tiskl se ke kameni jako děčko k matčinu prsu. Nevěděl, jak ho Ishtar dovedl ke skále, a bylo mu to jedno. Jediné, co ještě hrálo nějakou roli, byl skalní blok lámající strašnou sílu větru. Cítil, jak mu Ishtar vyhrnuje tuniku a přikrývá mu s ní hlavu. těsně jeskyňce se Nefér doplazil k Mintace a vzal ji do náruče. Snažil se ji utěšit a povzbudit, ale oba měli hlavy obalené látkou a vítr přehlušoval jakékoliv zvuky. Položila si hlavu na jeho rameno a odevzdaně čekala. Byli pohřbeni ve řvoucí tmě, slepí a naplň udušení.

Každý nádech přes tkaninu musel být krátký, aby se jim jemný prach nedostal do úst a do plic.

Po nějaké době hluk větru utopil nejen jejich sluch, ale i ostatní smysly. Úplně ztratili pojem o čase. Jen slabý vjem světla pronikajícího přes zavřená víčka jim naznačil příchod rána, které se ohlásilo jemnou růžovou aurou. Příští noc je naopak uvrhla do naprosté nekonečné tmy. Nefér ještě takovou tmou nepoznal a nebýt Mintaky, která se k němu choulila, mohl klidně zešít.

Občas se zavrtěla a oplatila mu stisk ruky. Možná i chvílemi usnul, ale nic se mu nezdálo, a pokud ano, byl to sen o řevu bouře v temnotách.

Uplynul další neurčitý časový úsek. Když se pokusil pohnout nohama, zjistil, že nemůže. Ve slepé panice ho napadlo, jestli slabostí neztratil kontrolu nad svým tělem, a zkusil to ještě jednou. S velkým úsilím dokázal pohnout prsty na nohou a chodidlem. Pochopil, že má nohy zaváté pískem pronikajícím do úkrytu škvírami v kamenné hrázi.

Písek mu sahal už do pasu a pohřbíval ho zažíva. Rukama závěj odhrabal a uvolnil nohy sobě i Mintace.

Ostatní si počínali stejně, jenže do těsné jeskyně vtékal další písek, jako by to byla voda.

A bouře řádila dál.

Po dva dny a tři noci vítr nepolevil a Nefér už dokázal odstraňovat písek jen do té míry, aby mohl hýbat hlavou a rukama. Dolní část těla měl spolehlivě zasypanou. Nesnažil se už ani nohy vyhrabat, protože písek nebylo kam dávat. Zvedl ruku a přejel prsty kamenný strop jeskyně nad hlavou.

Byl mírně klenutý, a protože vchod byl zavátý až po okraj převisu, další písek se dovnitř nedostal.

Občas cítil, jak Mintaka zavzlykala. Vydýchaný vzduch v malém uzavřeném prostoru začal páchnout a Neféra zavalila nová vlna děsu. Báł se, že se všichni zadusí, že toto malé množství vzduchu neudrží při životě. Ale přes vrstvu písku musel dovnitř nějaký čerstvý vzduch pronikat, protože i když dýchali s námahou, stále žili.

Přihlásila se žízeň. Na začátku bouře vypili téměř všechny zásoby vody, a přestože se nemohli hýbat a vodu vypotit, horký písek z jejich těl vlhkost vysával. Nefér cítil, jak mu jazyk v ústech bobtná a opírá se o patro. Později už mu

naběhlá houbovitá hmota začala ztěžovat i dýchání.

Obavami a žízni úplně ztratil pojem o čase. Zdálo se mu, že uplynula celá léta, a z otupělosti ho probrala teprve změna.

Snažil se pochopit, oč jde, ale jeho mysl odmítala reagovat. Sevřel Mintaku; odpověděla slabým zachvěním.

„Žije!“ vydechl úlevou. Oba žili, jenže byli zasypáni pískem a nemohli se hýbat.

Cítil, jak upadá zpátky do temné apatie. Zdálo se mu o vodě, o chladných zelených rozlohách velké řeky, o vodopádech křišťálově čisté vody z hor. Znovu se probral z mrákot a poslouchal. Neslyšel nic, a právě absence řevu, to nesmírně тихо ho probudilo. Ticho uzavřené hrobky, napadlo ho, a znovu podlehl panice.

Začal s pískem bojovat. Po velké námaze uvolnil pravou ruku a nahmatal Mintačinu hlavu. Pohladil ji a zaslechl tiché zakřučení. Pokusil se ji utěšit a povzbudit, ale oteklý jazyk mu přestal sloužit. Natáhl ruku dál a zkoušel se najít

Hilta, který seděl vedle ní, ale nahmatal jen písek. Hilto byl pryč.

Chvilku odpočíval a pak se začal dobývat ven z jeskyně.

Jenže to, co odhrabal, nebylo kam dát. Po hrstech přemísťoval písek do výklenku ve skále. Brzy byla jeho ruka krátká a dokázal nabrat jen pár zrněk. Přesto se zoufale snažil dál, aby aspoň udržel naději.

Náhle cítil, jak mu písek protéká mezi prsty. Přes tkaninu mu vnikl do plic sladký čerstvý vzduch a na zavřená víčka dopadl první paprsek světla. Pomalu začal odmotávat látku z tváře a jas zesílil. Když měl obličej volný, opatrně otevřel jedno oko. Světlo ho bolestně oslnilo. Po chvíli, když se oko přizpůsobilo, zjistil, že otvorem, který do písku udělal, by sotva prostrčil palec. Venku byl klid. Bouře ustala.

Posílený novou nadějí sňal látku i z Mintačiny hlavy a slyšel, jak dýchá. Chtěl ji probudit, jenže hlas mu opět selhal.

Nedokázal se ani otočit, protože měl tělo uvězněné v písku do výše paží.

S vynaložením posledních sil se pokusil zbavit smrtelného objetí, jenže brzy podlehl únavě. Ústa i hrdlo mu hořelo

žízní. Napadlo ho, jak by to bylo kruté zemřít se slibem světla a vzduchu, který mu otvor výsměšně nabízel.

Výčerpaný zavřel oči a pomalu upadal do letargie. Probrala ho změna světla a opět oči otevřel. Nevěřicně zíral na ruku, která se k němu otvorem natahovala. Seschlou vráscitou ruku s tmavými skvrnami stáří.

„Nefěre!“ zaslechl své jméno. Jenže hlas zněl tak drsně a cize, že nemohl uvěřit, že patří Taitovi. „Nefěre, slyšíš mě?“

Nefěr si hned neuvědomil, že nemůže mluvit, ale nateklý jazyk mu to okamžitě připomněl. Natáhl ruku a dotkl se Taitovy ruky. Starcovy prsty mu překvapivě silně sevřely zápěstí.

„Vydrž! Vyhrabeme tě.“

Nefěr zaslechl ještě další hlasy. Byly ochraptělé a slabé, ale patřily živým lidem. Cizí ruce ho začaly zbavovat zhoubného objetí písku a po chvíli ho za nohy vytáhly ven.

Nefěr vyklouzl z díry, jako by ho skála porodila. Meren a Hilto se dali znovu do práce a z temného lůna hory vytáhli na sluneční světlo i Mintaku.

Postavili je na nohy a podpírali, aby nespadli. Ale Nefěr odstrčil Merenovy ruce a mlčky Mintaku objal. Trásla se jako při záchvatu malárie. Po chvilce odstoupil, podržel si ji na délku paží a se směsí hrůzy a lítosti prohlížel její obličej.

Vlasy měla plné písku a bílá písečná zrna jí ulpěla i na obočí. Rty jí naběhly a zčernaly, a když se pokusila promluvit, z prasklin jí na bradu stékaly rubínové kapky krve.

„Vodu,“ konečně řekl Nefěr. „Musí pít.“

Padl na kolena a začal hrabat v písku jako šílený. Meren a Hilto mu okamžitě přispěchali na pomoc. Spojenými silami vyhrabali měch s vodou. Vytáhli ho ven a zjistili, že je téměř prázdný. Na každého zbylo jen pár doušek, ale i to málo je mohlo ještě chvíli udržet při životě. Nefěrovu dehydrovanému tělu se vrátila síla a poprvé se rozhlédl kolem.

Bylo dopoledne a v klidném vzduchu se ještě vznášela zlatá mlha jemného prachu. Kolik dnů byli zasypaní, nevěděl.

Zastínil si oči, pohlédl do pouště a nepoznával ji. Krajina kolem se radikálně změnila. Vysoké duny odpochoďovaly pryč a nahradily je jiné, jiných tvarů a uskupení. Tam, kde dřív čnuly písečné hory, zela údolí a někdejší údolí obsadily hory. I barvy doznaly změn. Ponurou fialovou a modrou nahradily odstíny červené a zlatě žluté.

Udiveně kroutil hlavou a pohlédl na Taitu. Mág se opíral o svou hůl a pozoroval ho živýma očima.

„Trok?“ vypravil ze sebe Nefěr. „Kde je Trok?“

„Pohřbený v písku,“ odpověděl Taita. Teprve teď si

Nefěr všiml, jak je stařec vysušený. Vypadal jako kus dříví na podpal a zřejmě zažíval stejná muka jako ostatní.

„Voda?“ zašeptal Nefěr a dotkl se svých naběhlých krvácejících rtů.

„Pojď,“ vyzval ho Taita.

Nefěr vzal Mintaku za ruku a pomalu následovali starce do mosazného moře písku. Na Taitu dolehla žízeň a byl se silami u konce. Pohyboval se toporně a šel, jen co noha nohu mine. Ostatní na tom nebyli o mnoho líp.

Stařec zdánlivě bez cíle bloudil čerstvým pískem. Hůl držel před sebou a kýval s ní ze strany na stranu. Jednou nebo dvakrát poklekl a dotkl se čelem země.

„Proč to děláš?“ divila se Mintaka. To málo vody, co vypila, nestačilo zahnat žízeň a rychle slábla. „Modlí se?“

Nefěr jen zavrtěl hlavou. Nemínil se unavovat zbytečným mluvením. Taita mu pohyby a manipulací s holí připomínal hledače vody.

Ještě jednou stařec poklekl a přitiskl tvář k zemi.

Tentokrát si ho Nefěr všiml pozorněji. Poznal, že se nemodlí, ale čichá vzduch nad povrchem písku. Pochopil, proč to dělá.

„Hledá zasypané vozy Trokovy divize,“ pošeptal Mintace.

„Jeho hůl má nadpřirozenou moc a on zjišťuje pach rozkládajících se těl zasypaných pískem.“

Taita s námahou vstal a pokynul Hiltovi. „Tady kopejte.“

Začali písek vyhrabávat rukama. Netrvalo dlouho a v hloubce rozpětí paží narazili na něco tvrdého. Nález zdvojnásobil jejich úsilí a ve chvilce obnažili kolo vozu ležícího na boku. Po několika dalších minutách horečného hrabání vytáhli

měch na vodu. Zklamaně na něj zírali, protože byl děravý a prázdný. Zřejmě praskl, když se vůz přeVrhl. Ani opakované ždímání nepřineslo kýžený výsledek.

Nezískali ani kapku drahocenné tekutiny.

„Musí tam být další,“ nevzdával se Nefér. „Kopejme dál.“

S posledními zbytky sil se dali znovu do práce. Jak se dostávali níž, pach koňských mršin sílil.

Nefér hrábl hlouběji do kráteru a nahmatal něco měkkého a poddajného. Když na tu věc potlačil, zaslechl šplouchání. Odstranili ještě další písek a společně vytáhli na světlo vypoulenou koženou nádobu i s koženým vědrem, které leželo vedle ní. Slzy se jim nahrnulý do očí a doslova vzlykali žízni, když Taita roztřesenýma rukama plnil vědro.

Voda byla teplá jako krev, ale když stařec přidržel nádobu

Mintace u rtů, zavřela oči a pila v tiché extázi.

„Nesmíš pít tolik najednou,“ napomínal ji Taita. Vzal jí vědro od úst a podal ho Neférovi. Putovalo dokola, až se zase vrátilo k Mintace. Když se znovu napila, oběhlo ještě jednou.

Taita mezitím odešel na další průzkum a po krátkém čase je znovu vyzval ke kopání. Tentokrát měli větší štěstí. Nejen že vůz ležel nízko pod povrchem, ale vydolovali tři nepoškozené měchy plné vody.

„Teď je řada na koních,“ připomněl jim Taita. Provinile se na sebe podívali; na zvířata zapomněli. Dověkli měchy zpátky ke skále.

Úzká průrva, kam zvířata uvázali, byla situována kolmo ke směru větru a ochránila koně před plným nápojem bouře. První zvíře našli téměř okamžitě. Západ jim napověděl, co můžou očekávat. Zvíře poslo a mělo břicho nafouklé plyny. Zkusili vyhrabat jiné.

A štěstí jim přálo. Klisna, kterou vyprostili, byla nejsilnější a nejvitálnější ze všech koní ukořistěných na břehu písčné bažiny. Ještě žila, ale měla namále. Odřízli řemen, který ji držel u země, jenže byla příliš slabá, aby se sama postavila. Když jí muži pomohli vstát, nejistě roztřesené nohy ji sotva udržely. Zdálo se, že musí každým okamžikem zkolabovat, ale dychtivě pila z vědra, které ji Mintaka přidržela.

Muži mezitím hledali další koně. Dva našli ještě živé, jenže poslední dva posli žizni nebo zadušením. Nechali Mintaku, aby se postarala o živá zvířata, a sami se vrátili k odkrytým vozům pro krmivo. Přinesli pytle zrní a další měch s vodou.

„Dobře se o ně staráš,“ pochválil Nefér Mintaku a pohladil kobytku po šíji. „Ale bojím se, že jsou natolik zesláblí, že sotva ještě někdy utáhnou vůz.“

Mintaka se zamračila. „Já je dám všechny do pořádku.“

To přísahám bohyni. Pod pískem musí ležet stovky pytlů s krmivem a měchů s vodou. Můžeme se tady zdržet celé dny, a když přijde čas jít, tahle statečná zvířata nás odvezou.“

Nefér se zasmál a popraskané rty mu připomněly, že to nemá dělat. „Hluboce se skláním před tvým vášnivým odhodláním,“ řekl ironicky.

„Neprovoď mě,“ varovala ho, „nebo se ti dostane většího důkazu mé vášně.“ Poprvé od konce bouře se dokázala usmát. „A teď se vrať a pomoz ostatním. Nemáme dost vody.“

Nefér odešel na pláň, kde Taita pátral po dalších vozech

Hyksosů. Jenže ne všechny byly tak lehce přístupné jako první dva, které našli. Mnohé z nich přikryly nové duny. Při průzkumu se stále víc vzdalovali od skály a nenacházeli jen vozy, ale i páchnoucí mrtvoly s nafouklými břichy.

Troka probudilo hluboké ticho. Zasténal a pokusil se pohnout, jenže písek ho tlačil k zemi jako těžké závaží. Měl dojem, že mu láme žebra a vyhání vzduch z plic. Přesto došel k názoru, že Ishtar vybral dobré místo k ukrytí před bouří.

Kdekoliv jinde by už leželi zasypání navždy, jenže sem vítr navál písku jen slabou vrstvu.

Kdykoliv během bouře hrozilo, že ho sypká hmota zadusí, podařilo se mu vyhrabat výš. Nechal na sobě jenom tolik písku, aby ho chránil před abrazivními účinky písčných zrn.

Teď se dral k povrchu jako potápěč, který se vynořuje z hlubin jezera. Jak se pracně dobýval ven. zraněné rameno mu hořelo jako v ohni. Ale nedbal bolesti, bojoval dál a mhouřil oči před oslnivým slunečním svitem. Vítr se uklidnil, jenže vzduch byl ještě plný jemného prachu.

„Ishtar! Kde jsi?“ pokusil se zavolat. Místo slov vydal jen nesrozumitelné krákoravé zvuky. Pomalu otočil hlavu.

Šaman seděl zády opřený o skálu pár kroků od něj. Vypadal jako čerstvá mrtvola, kterou právě vykopali z hrobu. Jenže Ishtar znenadání otevřel zdravé oko.

„Voda?“ zeptal se Trok sotva srozumitelně. Ishtar zavrtěl hlavou.

Takže jsme přežili bouři jen proto, abychom umřeli žizni? bouřil se v duchu Trok.

Zůstal ležet a cítil, jak v něm uhasínají poslední zbytky vůle po přežití. Propadal vyčerpání a postupné rezignaci.

Jak by bylo snadné zavřít oči a poddat se spánku, ze kterého by se už neprobudil. Ta myšlenka ho znovu vyburcovala a donutila ho zvednout opuchlá víčka.

„Vodu,“ zakrákal. „Najdi vodu!“

S oporou skály se zvedl na nohy a bezvládnou pravici si přitiskl na prsa.

Ishtar ho pozoroval a jeho nehybné slepé oko připomínalo oko mrtvoly. Vrávoravě jako opilec Trok obcházel skalní stěnu a každých pár kroků do ní narazil. Došel až k místu, odkud byl výhled do pouště. Čisté, neposkvřené hřebeny dun se vlnily ve smyslných křivkách připomínajících těla krásných mladých dívek.

Vozy, zvířata, vojáci, všechno beze stopy zmizelo. Jeho skvělé bojové divize, nejlepší z celého Egypta, byly pryč.

Zkusil si olíznout rty, ale ve vyprahlých ústech mu nezbyla ani kapka slin. Nohy se pod ním podlomily. Věděl, že když upadne, už víckrát nevstane. Opřel se o skálu a potácel se dál. Nevěděl, kam jde, a ani ho to netrápilo. Měl jen jedinou utkvělou myšlenku - musí jít.

Pak zaslechl lidské hlasy a byl přesvědčený, že jsou to halucinace. Když hlasy zmlkly, udělal dalších pár nejistých

kroků, zastavil se a poslouchal. Hlasy se ozvaly znovu, byly blíže a zřetelnější. Do jeho zmučeného těla se vrátila síla. Pokusil se zavolat, jenže vyprahlé hrdlo odmítlo poslouchat.

Vykročil kupředu, ale po dvou krocích zastavil a uvažoval.

Ženský hlas? Určitě to byl ženský hlas.

„Mintaka!“ To jméno se nezvučně zformovalo na jeho opuchlých rtech. A ten druhý patřil muži. Nedokázal rozpoznat, kdo to byl, ani nerozuměl, co říká. Jestli ale slyšel Mintaku, musítobýt někdo z jejích únosců, které pronásledoval. Nepřítel!

Podíval se na sebe. Neměl zbraň a byl oblečený pouze v tunice plné písku, která mu dřela kůži jako žíněná košile.

Rozhlédl se kolem po nějakém klacku nebo kameni, ale nic nenašel. Všecko přikryly závěje písku.

Stál nerozhodný a hlasy se ozvaly znovu. Mintaka a ten muž byli ve skalní průrvě. Jak tak váhal, zaslechl vrzání písku. Kroky směřovaly k němu.

Přitiskl se ke skále. Dvacet kroků před ním vyšel z ústí skalní soutěsky muž a zamířil rozhodným krokem do dun.

Trok měl dojem, že ho dobře zná, jenže hned nevěděl, kam ho zařadit. Svitlo mu, teprve když se neznámý otočil a zavolal zpátky: „Nenamáhej se zbytečně, Mintako, nemáš sil nazbyt.“

Muž odešel a Trokovi poklesla čelist. To není možné, to nemůže být on. Najova zpráva přece hovořila jasně...

Zvažoval, jestli to není nějaký duch, který na sebe vzal podobu mladého faraóna Neféra Setiho. Jenže pak viděl Jak se mladík připojil k dalším třem mužům. Jeden z nich byl čaroděj

Taita. Troka napadlo, že právě on nějakým zázrakem vzkřísil mrtvého faraóna. Jenže momentálně neměl čas ani náladu na podobné úvahy. Jediná utkvělá představa zatlačovala do pozadí všechno ostatní. Byla to voda.

Doplížil se k ústí skalní průrvy, odkud zaslechl dívčin hlas, tak tiše, jak jen dokázal, a nahlédl dovnitř. Mintaku hned nepoznal. Byla oblečená v hadrech jako bídná vesničanka a vlasy, stejně jako potřhanou tuniku, měla plné písku.

Zarudlé, hluboce zapadlé oči a ztrhané rysy jí na vzhledu rovněž nepřidaly. Klečela u hlavy jednoho ze tří koní, v rukou vědro s vodou.

A voda byla jediná věc, na kterou dokázal myslet. Cítil její vůni a prahl po ní celým bytím. Vrávoravě k Mintace vykročil. Byla k němu otočená zády a písek tlumil jeho kroky, a tak si ho všimla, až když ji chytil za ruku. Vytrhl ji vědro a srazil ji na zem. Protože měl funkční pouze jednu ruku, přidržel si ji v písku kolenem.

Pil chtivými doušky, dusil se, kašlal a říhal, ale nepřestal.

Mintaka se svíjela pod jeho vahou a křičela: „Nefére! Taito! Pomozte!“

Znovu si odříhl a potlačil jí tvář do písku, aby zmlkla.

Když dopil poslední kapku, rozhlédl se kolem, přikrčený jako lev u kořisti. U skalní stěny uviděl měch na vodu a vedle něj oštěpy a meče.

Vstal a zamířil k nim. Mintaka se okamžitě pokusila vyskočit ze země, ale srazil ji kopancem zpátky. „Nic takového, děvko,“ zakrákal. Za vlasy ji dotáhl až k vodě.

Tam ji pustil a opět přišlápl k zemi. Měch sevřel mezi kolena, vytáhl dřevěnou zátku, přiložil hrdlo ke rtům a chlemtal teplou tekutinu.

Mintaka si uvědomila, že Trok je vodou posedlý a že musí něco podniknout dřív, než žízeň ukojí a obrátí svou pozornost k ní. Věděla, že ho pokořila víc, než dokázal snést, a že ji raději zabije, než by ji nechal znovu uniknout.

Natáhla ruku k oštěpům opřeným o skálu a uchopila násadu jednoho z nich. Trok, který stále pil, hlavu zvrácenou dozadu, ucítil její pohyb a položil měch s vodou právě ve chvíli, když se ho chystala bodnout do břicha. Z polohy vleže mřtila nízko a nedala do rány ani potřebnou sílu.

Trok zahlédl blýsknutí bronzového hrotu a uskočil.

„Ty zrádná mrcho!“ zachřčel a vrhnul se zpátky k dívce.

Mintaka, která se na okamžik ocitla volná, vyskočila a pokusila se kolem něj proklouznout ven ze soutěsky. Zastoupil jí cestu a hrábl po lemu její tuniky. Odskočila stranou, plátno povolilo a byla zase volná, jenže zůstávala dál v zajetí skalní soutěsky.

Těžce a pomaluji začal pronásledovat. Mintaka doběhla na konec průrvy a hbitě jako opice lezla po skále vzhůru, Než se k ní Trok dobelhal, už na ni nedosáhl. Šplhala rychle a neměl naději ji dohonit. Zvedl oštěp, který odhodila, | a mrštil ho po ní. Levé ruce ovšem chyběla síla i přesnost.

Mintaka se sklonila a oštěp narazil na skálu nad ní.

Strach ji dodal energii a ještě zrychlila. Trok se dovlékł zpátky k oštěpům, sebral jiný a opět minul.

Vztekem bez sebe to zkusil potřetí, jenže to už Mintaka dosáhla římsy a ztratila se mu z dohledu. Okamžitě přilehla ke skále a slyšela, jak Trok dole zuří a kleje. Přes vypjatost chvíle a strach se jí z jeho nadávek zvedal žaludek.

Příští oštěp jí přeletěl nad hlavou, chvíli rachotil po skále a dopadl na římsu vedle ní. Zachytila ho dřív, než přepadl dolů. Opatrně nahlédla přes hranu skalní police.

Trok ji váhavě pozoroval. Zraněná paže mu volně visela po boku a tvář měl zkřivenou vztekem a bolestí. Popošel ke skalní stěně, jako by chtěl za ní vylézt. Ukázala mu hlavici oštěpu. „Jen polez,“ syčela, „a udělej mi tu radost, ať můžu probodnout to tvoje prasečí panděro!“

Zastavil se. Možná by dokázal lézt a bránit se i s jednou rukou, ale viděl, že hrozbu myslí vážně. Zatímco váhal, Mintaka začala znovu křičet: „Nefére! Taito! Hilto! Pomozte mi!“

Její křik se odrážel od stěn soutěsky a Trok se nervózně ohlížel v očekávání vpádu jejích společníků. Konečně dospěl k rozhodnutí. Zvedl vak s vodou a pověsil si ho na zdravé rameno. „Netěš se. Ještě jsi mi definitivně neunikla.

Jednoho dne naplno okusím sladkost tvého těla a pak tě dám pro potěšení svým vojákům.“ S těmi slovy se pokusil nasednout na kobylu, jenže ta byla příliš slabá a klesla pod ním.

Trok se pracně zvedl a vlekl se do pouště.

Mintaka se neodvážila slézt, protože se bála, že Trok odchod jen předstírá, a opakovaně volala Neféra. Když se Nefér konečně objevil, nemohl ji utišit. V patách za ním přiběhli Hilto a Meren.

„Co se stalo?“ ptal se Nefér, když mu z římsy sklouzla do náruče.

„Trok!“ vzlykala. „Trok žije. Byl tady.“

Zadhrávane vyprávěla, co se přihodilo. Ještě neskončila a Nefér už vydával rozkazy, aby se připravili vyrazit. Taita zůstal s Mintakou, zatímco zbylí tři muži se vydali po Trokových stopách. Postupovali pomalu a opatrně, jako by stopovali zraněného lva, až došli k místu, kde se Trok ukryl před khamsinem. Nefér pečlivě místo prohlédl. „Byli dva,“ oznámil. „Bouře je zavála jako nás, ale vyhrabali se. Jeden z nich čekal tady.“ Sebral ze skály vlněné vlákno. „Černé.“ V Egyptě se černá barva nosila jen zřídka. „To byl určitě Méd.“

Hilto souhlasně přikývl. „Ishtar musel přežít bouři s pomocí kouzel. Určitě zachránil i Troka, stejně jako Taita zachránil nás.“

„Tady,“ Nefér se sklonil a ukázal na další otisk v písku.

„Nesou měch s vodou. Trok se vrátil pro šamana a spolu odešli tímhle směrem.“

Sledovali stopu do pouště. Směřovala k západu. „Vracejí se k Nilu, myslíš, že se tam dostanou?“

„Ne, když je dohoníme,“ odpověděl Nefér rozhodně a potěžkal v ruce oštěp.

„Veličenstvo, mají vodu a velký náskok,“ namítl Hilto.

„Už budou pěkně daleko. Bez vody za nimi nemůžeme.“

Nefér váhal, i když chápal Hiltovy námitky, nedokázal se tak lehce smířit se skutečností, že nechá Troka uniknout. Podle toho, co tvrdila Mintaka, byl Trok zraněný, a proto mnohem méně nebezpečný protivník než dřív.

Nakonec vyšplhal na vrchol nejbližší duny, přistínil si dlaní oči a zkoumal poušť na západě. Napříč neporušenou plání písku umeteného větrem se táhla šňůra stop. Míli daleko, a možná i dál, zahlédl dvě drobné postavičky, které vytrvale směřovaly na západ. Sledoval je, dokud se v horkém chvějivém vzduchu nerozplynuly.

„Ještě bude příležitost,“ utěšoval se Nefér. „Jednoho dne si pro tebe přijdu. To přísahám na stovku svatých jmen Hóra.“

Našli a vykopali ještě šestnáct dalších pohřbených vozů.

S bohatými zásobami vody a jídla se rychle zotavili.

Navíc odkryli i řadu mrtvých Trokových vojáků a jejich ošacení jim náramně přišlo vhod. Nefér našel Mintace nové sandály, které jí seděly na čerstvě zhojených chodidlech mnohem líp než ty jeho.

Desátý den se připravili k odchodu. Koně sice nebyli dost silní, aby v čerstvém písku utáhli vůz, ale Nefér rozhodl, že aspoň poslouží jako nákladní zvířata. Naložil na ně tolik zásob, kolik unesli.

S příchodem noci vyrazili do dun. Kobylka ještě nebyla schopná nést náklad a neunesla by ani Mintaku, a tak ji Nefér přivázal na krk kožený popruh, na který se dívka zavěsila, a s pomocí zvířete snadněji překonávala cestu pískem. Bouře změnila krajinu k nepoznání a Taita se musel řídit podle hvězd. Šli vytrvale celou první i druhou noc a nad ránem druhého dne narazili na starou karavanní cestu.

Khamsin ji místy zavál, ale světla přibývalo a podle kamenných pyramid se jim cestu podařilo vždy znovu objevit. Zjistili, že po bouři už před nimi někdo šel. Dva páry stop, jedny velké a druhé menší, směřovaly na západ k Nilu. Taita s Neférem je pečlivě prozkoumali.

„Tahle je Trokova. Nikdo jiný nemá sandály velké jako nilská bárka. Mintaka měla pravdu. Je zraněný na pravé straně. Podívej, jak opatrně našlapuje na pravou nohu,“ četl stopu Taita. „Ale o té druhé stopě nemůžu s jistotou tvrdit, komu patří.“ Sledovali je až ke kamenné pyramidě.

Blízko ní někdo v písku složil z kamenů záhadný obrazec. „Už není pochyb. Byl to Ishtar z Médie.“ Taita kameny vztekle rozházal. „Vzývá svého špinavého Marduka Požírače,“ vysvětloval a jeden z menších kamenů hodil na cestu za Trokem a Ishtarem.

U kamenného směrníku čekalo na Neféra obtížné rozhodnutí.

„Jestliže se vydáme na dlouhou pouť na východ, budeme potřebovat zásoby a zlato. Nemůžeme přijet ke dvoru Asyřana jako bídní vyhnanci.“

Taita přikývl. „V Egyptě žije mnoho mocných mužů, kteří nám rádi půjčí, jen když budou mít jistotu, že faraón žije.“

„Hilto s Merenem musí zpátky do Théb,“ rozhodl Nefér.

„Nejraději bych šel s nimi, jenže mě a Mintaku hledá celý svět.“ Stáhl z prstu svůj královský prsten a podal ho Hiltovi. „Poslouží ti jako důkaz, až ho ukážeš přátelům.“

Vrať se s dalšími muži, zlatem, koni a vozy. Ke králi Sargonovi musíme přijet ve stavu, který ho přesvědčí, že v Egyptě ještě stále máme nějakou moc.“

„Udělám, jak přikazuješ, Veličenstvo.“

„A stejně důležité budou pro nás informace. Zjistíš, co je nového. Musíme vědět o všem, co samozvaní faraónové podnikají.“

„Po setmění vyjedu, Veličenstvo,“ souhlasil Hilto.

Horký den strávili pod přístřeškem, který našli v jednom z vyhrabaných vozů, a když slunce zapadlo a vzduch zchladl, skupina se rozdělila. Hilto s Merenem záměřili na západ k Thébám, Taita, Nefér a Mintaka na východ k Rudému moři.

„Počkáme na vás ve zříceninách Gallaly,“ volal Nefér za Hiltom, než s Merenem zmizeli v houstnoucím šeru.

Po dvanácti dnech dorazili do opuštěných ruin. V měchu jim zbývalo posledních pár kapek vody. Týdnů čekání se staly měsíce a Hilto se nevracel.

Taita trávil dny v kopcích nad městem. Nefér s Mintakou ho v dálce občas zahlédli a často ho přistihli, jak koncem hole

poklepává na kameny. Jindy zase seděl před hradbami města u téměř vyschlých studní a upřeně hleděl do temných šachet.

Když se ho Nefér opatrně zeptal, byl nedůtklivý a odpovídal vyhýbavě. „Armáda potřebuje vodu,“ to bylo vše. co z něj dostal.

„Vždyť voda stačí sotva pro nás,“ namítl Nefér. „Nemluv o armádě.“ Taita přikývl, vstal a odešel do pouště.

Mintaka připravila v ruinách bydlení a Nefér jejich provizorní příbytek zastřešil potrháním stanovým dílcem.

Jako hyksóská princezna nemusela nikdy vařit ani uklízet a její první pokusy skončily katastrofálně. Při žvýkání připáleného sousta Taita poznamenal: „Jestli chceme zničit

Trokovu armádu nejúčinnějším způsobem, pošleme tě k nim za kuchařku.“

Mintaka se nedala. „Když jsi tak chytrý, předved' nám svoje kulinářské umění.“

„To vyjde nastejno,“ nebránil se Taita.

Nefér se vrátil ke své někdejší roli lovce a hned první den přišel s tučnou mladou gazelou na zádech. Navíc přinesl ještě čtyři velká vzorovaná dropí vejce, která podle jeho slov měla být určitě čerstvá. Mintaka přičichla k omeletě, kterou připravil Taita, a odstrčila pokrm stranou. „Tohle že uvařil ten člověk, kterému se nelíbilo moje jídlo?“

Pohlédla úkosem na Neféra. „A ty nejsi o nic lepší. Příště půjdu s tebou, abych se ujistila, že to, co přineseš, bude taky k jídlu.“

Leželi vedle sebe v mělkém vádí a pozorovali stádo gazel, které se popásalo na řídké suché trávě a pomalu se k nim blížilo.

„Jsou elegantní a jemné jako víly,“ zašeptala Mintaka nadšeně. „Prostě krásné.“

„Jestli je ti jich líto, budu střílet já.“

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Nefekla jsem, že to neudělám,“ ohradila se rozhodným tónem. Nefér už ji natolik znal, že nezpochybňoval její rozhodnutí.

V čele stáda šel samec s jemně skořicovým hřbetem a břichem stříbřitě bílým jako hlavy bouřkových mraků nad obzorem. Mezi vztyčenými trubkovitými ušima nesl rohy tvarem podobné lyže. Otočil hlavu na dlouhém prohnutém krku a kontroloval své malé stádo. Jedno z mláďat začalo trojčit. Vyskakovalo na nemotorných nohách a nosem se téměř dotýkalo vlastních kopýtek obrostlých dlouhými chlupy.

„Ten drobeček se nám předvádí,“ smál se Nefér.

Samec ztratil zájem o skotačící mládě a pásl se dál. Když došel k úseku kamenité země, po každém graciézním kroku zastavil a zkoumal okolí.

„Zatím nás neviděl, ale to nebude trvat dlouho. Není s námi Taita, aby ho oklamal,“ šeptala Mintaka.

„Je od nás sotva padesát kroků. Střílej, nebo nám uteče.“

Mintaka ještě počkala, až otočí hlavu. Pak se pomalu zvedla na kolena a natáhla luk, menší zakřivenou zbraň, kterou našli v zasypaném voze. Šíp se v elegantní křivce vznesl k bledému nebi.

Gazelí samec okamžitě zaregistroval Mintacin pohyb a otočil hlavu, připravený k útěku. Při zadrnčení tětivy vyskočil a vyrazil mnohem dřív, než šíp dopadl. Od kopyt mu odlétaly drobné obláčky prachu a šíp poskakoval po kamenech v místě, kde před chvílí stál. Mintaka vstala a rozesmála se. Vůbec jí nevadilo, že minula.

„Podívej, jak běží. Letí jako vlastovka.“

Taita Neféra učil, že opravdový lovec svou kořist miluje a ctí, a Mintacina ukázka citu ke zvěři mu zalichotila. „Máš smůlu, milý. Dnes večer půjdeš spát hladový.“

„Ne, dokud máme u ohně Taitu.“

Závodili spolu, kdo bude první u šípu. Mintaka vystartovala dřív, a taky k němu dřív doběhla. Když se pro něj shýbala, vyhnula se jí krátká roztřepená sukénka. Měla hladká snědá stehna a dokonale kulaté hýždě. Tam, kde se kůže nedotklo slunce, byla bílá a čistá jako hedvábí z Orientu.

Narovnala se, a když zahlédla Nefěrův pohled, zrudla, i když jako panna sex nepoznala, ženské instinkty měla plně vyvinuté. Dobře si všimla, jakou vášnivou reakci způsobilo její nevinné gesto, a to vědomí ji taky vzrušilo.

Viděla, jak po ní touží, a její vlastní touha přerostla práh bolesti.

Cítila, jak se v ní něco taví, vlhkého a horkého jako plástev medu ponechaná v žáru poledního slunce.

Pokorně se k němu blížila a Nefér se zastyděl za svoji žádostivost, která ho málem přemohla. Připomněl jí svůj slib.

„Raději zemřu, než bych porušil přísahu.“ řekl a vzpomínka ho donutila odvrátit zrak. Zjistil, že se mu chvějí ruce, a drsným chraptivým hlasem pokračoval:

„Vím, kde najdeme jiné stádo, ale musíme si pospíšet. Brzy bude tma.“

Vyšel do pouště a ani se neohlédl. Mintaka se cítila podvedená. Tolik chtěla cítit jeho objímající ruce a pevné mladé tělo, které se k ní tiskne.

Rychle se vzpamatovala a vyšla za ním. Snažila se zbavit těch divných pocitů, které ji málem strhly do víru vášně, jenže to nebylo vůbec lehké. Dohnala ho a klusala pár kroků za ním.

Ze zadu si ho prohlížela. Viděla, jak se mu na zádech natrásají husté černé vlny vlasů, a obdivovala šířku jeho ramen.

Jak se změnil od chvíle, kdy ho potkala poprvé.

Pohled jí sklouzl níž a líce jí znovu zahořely, když pod tenkou látkou krátké suknice zahlédla pohyby jeho zadku.

Těšil ji podivný, téměř lahodný pocit hanby nad svými hříšnými představami.

K okraji dlouhého vádí zařezlého do kopců došli nečekaně brzy. Ohlédl se a zjistil, že si ho prohlíží. Zvedla oči právě včas.

„Tam dole ve skále je spousta starých hrobů. Otec mě sem zavedl těsně předtím, než -“ odmlčel se. Vzpomínka na poslední dny s otcem ho rozesmutněla.

„Či jsou to hroby?“ zeptala se, aby ho odvedla od bolestných vzpomínek.

„Taita tvrdí, že jsou staré přes tisíc let. Pocházejí prý z časů Cheopse a Chephrena, kteří postavili velké pyramidy v Gize.“

„Pak budou stejně staré jako sám Taita.“ Oba se zasmáli.

„Prohlížels je někdy?“ zeptala se.

Nefér zavrtěl hlavou. „Od chvíle, kdy jsme sem přijeli poprvé, jsem to chtěl mnohokrát udělat, jenže nikdy nebyla příležitost.“

„Tak to zkusme dnes,“ navrhla Mintaka, ale Nefér váhal.

„Potřebovali bychom lampy a provazy.“ Ale Mintaka ho už neposlouchala a slézala dolů. Nefér musel chtě nechtě za ní. Dole zjistili, že většina hrobek je mimo jejich dosah.

Po chvíli Nefér našel jeden otvor, o kterém si myslel, že je k dosažení. Vylezl po skalní suti a stanul na úzké římsě.

„Určitě ho budou strážit duchové zemřelých,“ poznamenal, když pohlédl do temného tunelu. Řekl to lehkým tónem jako žert, ale padla na něj úzkost.

„Samozřejmě,“ potvrdila jeho slova Mintaka a za zády udělala znamení proti zlu.

„Je tu tma. Zítra se sem vrátíme s lampami.“

Mintaka mu pohlédla přes rameno. Krátká chodba v rostlé skále vedla mírně nahoru. Kresby na zdech byly i po staletích dobře čitelné.

„Podívej!“ zajásala Mintaka a pohladila primitivní obrázek vyrytý v kameni. „Tady je žirafa a tady muž.“

„Ano,“ zubil se Nefér. „Bezpochyby je to muž. A jaký!“

Předstírala, že se zlobí, jenže nemohla skrýt úsměv. Pravěký umělec zvětšil lovce s velkým vztyčeným přirozením.

Mintaka šla dál. „A tady jsou nějaké nápisy. Ráda bych věděla, co znamenají.“

„To už se nikdo nedoví,“ odpověděl Nefér a postavil se za ní. „To písmo je dávno zapomenuté. Měli bychom se vrátit.“ Kamennou podlahu pokrývala vrstva jemného měkkého písku. Poněkud hlouběji se štol ztrácela v husté přízračné tmě.

„Podíváme se ještě kousek,“ žadonila Mintaka.

„Nezdá se mi to zrovna dobrý nápad,“ oponoval Nefér.

Protlačila se před něj. „Půjdu první.“

„Počkej!“ chtěl ji zadržet, ale vysmekla se mu. S rukou na jílci dýky se vydal za ní a trochu se styděl za vlastní váhavost. Její příklad ho zahanboval.

Tmy s každým krokem přibývalo. Po chvílce zastavila i Mintaka a nejistě hleděla před sebe. Nefér sebral z podlahy kámen a hodil jí ho přes rameno. Rachotil po skále do temného neznáma. „Nic,“ řekla, když nastalo ticho.

Ještě neudělala krok a něco se před ní mihlo. Stísněný prostor zesílil tiché ševlení a ostrý vysoký tón přešel ve sborové pištění. Křídla temných stínů se jim otírala o tváře.

Mintaka zaječela, otočila se a padla Neférovi do náruče.

Pevněji stiskl a stáhl ji dolů na písčnou podlahu.

„Netopýři,“ uklidňoval ji. „Jsou to jen netopýři.“

„Vím!“ odpověděla bezdechým hlasem.

„Neublíží ti.“

„Já vím,“ opakovala klidněji, ale vůbec nespíchala spustit ruce z Neférova krku. Zabořil tvář do jejích hustých vlasů. Voněly jako čerstvě posečená tráva.

Tiše zasténala, přitiskla obličej k Neférovi krku a jemně se mu třela o hrdlo.

„Mintako.“ Pokusil se ji jemně odstrčit. „Dal jsem ti slib, že se to víckrát nestane.“

„Zbavuju tě toho slibu,“ řekla tak tiše, že jí stěží rozuměl.

Zvedl jí tvář. Měla teplý voňavý dech a plné měkké rty se jí chvěly, jako by se chtěla každou chvíli rozplakat. „Chci být tvojí ženou a toužím potom jako po ničem jiném na světě.“

Sklonil se a našel její ústa. Vlhké rty měla tak horké, až měl dojem, že se o ně popálí. Úplně se v nich ztratil.

Líbal ji a konečky prstů přejížděl křivku jejích prohnutých zad.

Sledovaly páteř, která jako řada perel padala dolů mezi dvěma břehy pevných svalů.

Pohládl ji v pase a radoval se z tvaru, jaký mívají vzácné keramické vázy. Pak mu ruce sjely níž. Dokonalá symetrie polokoulí zadku a jejich pružnost ho fascinovala.

Vystrčila kyčle kupředu, aby se setkala s jeho klínem, a Nefér ji přitáhl pevněji. Cítil, jak mu přirození tuhne a zvětšuje se. Nahrbil se, aby to před ní utajil. Tiše protestovala a nepustila ho od sebe. Radovala se z důkazu vzrušení a touhy, kterou v něm probudila.

V paměti se jí vynořila prchavá vzpomínka na Troka a jeho monstrózní úd s modrými žilami, kterým se do ní dobýval. Ta děsivá epizoda neměla nic společného s tím, co se dělo teď a tady. Bez váhání ji pustila z hlavy.

Cítila, jak jí Neférovi prsty zajíždí do svislé brázdy zadku a soustředila se na ten pocit. Blažil ji a žasla, když cítila, jak vyvěrá z tajemných hlubin jejího těla a stoupá do tuhnoucích hrotů ňader.

„Dotýkej se mě,“ šeptala mu do úst. „Ano! Dotýkej se mě a drž mě. Hlad’ a miluj!“

Závratné pocity rozechvívaly každíčké vlákno jejího vědomí i těla. Konečně přerušil polibek a rty se začal mazlit s jejím nahým ramenem. Instinktem pochopila, co chce, otevřela předešlou tuniku a nabídla mu prs. Zdál se jí v ruce těžký a hrot byl bolestivě naběhlý. Volnou rukou zajela do černých vlasů na Neferově šíji a vložila mu bradavku do úst. Hladově se přisál jako kojeneček a Mintaka pocítila hluboko v závěru břicha něco jako křeč.

Vyměnila prsy v jeho ústech a úžasný pocit ještě zesílil.

Oslňená blahem si uvědomila, že jí zvedá sukni a prsty zápolí s její bederní rouškou. Pomohla mu rozvázat tkaničku na boku, rouška sklouzla a chladný vzduch hrobky jí ovanul nahý zadek.

Cítila, jak se Neférova ruka laská s křehkými prstýnky jemného porostu nad jejím ohanbím. Rozechvělé prsty nahmataly zduřené pysky a jemně je rozevřely. Vykřikla jako v bolesti a bez vědomé snahy vyhrnula sukni Neférovi zástěry. Překvapila ji síla a velikost jeho údu a něžně objela jeho konec prsty. Při dotyku vyskočil jako živý tvor. Neodolala pokušení, mírně Neféra odstrčila a pohlédla do mezery mezi jejich těla.

„Jsi tak nádherný,“ vzdychla. „Hladký a silný.“

Stáhla Neféra na sebe a přivítala ho rozevřenými stehny.

Bolestně cítila, že postrádá zkušenosti, a to zjištění v ní probudilo ochranný mateřský pud. Při vlastní neznalosti ho naváděla, dokud nezačal vklouzávat do její překypující touhy a nepřekročil práh jejího nejintimnějšího já. Změnila úhel kyčlí. Ponořil se do ní hluboko a zaplnil ji, až se bála, že ji rozštípnou vedví.

Vítězoslavně vykřikla slastnou bolestí.

Jel na nijako na koni a ona cválala s ním. Pohybem mu vycházela vstříc, až měla dojem, že se ocitli na samém konci. K jejímu překvapení se dobral dál. Na kraji v nebi zbavení zemské tíže se přiblížili k vyvrcholení. Cítila, jak v ní exploduje a jak se v ní rozlévá žhavá láva. Dvě oddělené bytosti splynuly v jeden celek a jejich hlasy se slily v jediný jásavý výkřik. Dlouho potom, co se vrátili ze závratných výšin a leželi spojení ve vzájemném objetí, Mintaka zašeptala:

„Chtěla bych, aby to nikdy neskončilo. Chtěla bych takto s tebou zůstat věčně.“

Uplynulo ještě hodně času, než se Nefér líně posadil, pohlédl ke vstupnímu otvoru a posteskl si: „Jak ten den rychle uběhl. Už se začíná šerit.“

Mintaka se zvedla na kolena a uhladila si sukni. Neferově pozornosti neušla tmavá skvrna na jejím okraji. „Tvoje panenská krev,“ zašeptal obdivně.

„To je můj dar,“ odpověděla. „Důkaz, že jsem milovala jen tebe.“

Vztáhl ruku a utrl rudý kousek lemu.

„Co to děláš?“ divila se.

„Uschovám si ho jako památku na tento překrásný den.“

Otevřel medailon, který nosil na krku, a přidal útržek hadříku k pramínku jejích vlasů.

Sledovala, jak medailonek zavírá. „Opravdu mě miluješ, Nefere?“

„Do poslední kapky krve, která mi koluje v těle. Víc než věčný život.“

Když později vešli do provizorního apartmá ve starém pobořeném domě, Taita seděl u ohně a míchal něco v hrnci nad žhavým uhlím. Pohlédl na Mintaku; mokrá sukně se jí lepila ke stehnům. Vyprala ji, jenže nestačila ještě uschnout. „Je mi líto, že se vracíme tak pozdě,“ omlouvala se provinile. „Pronásledovali jsme v poušti gazely.“

Dřív se nikdy neomlouvali, když přišli pozdě, a Taita na ně zkoumavě pohlédl. Nefér shlížel na Mintaku měkkým, okouzleným pohledem. Milování z nich vyzařovalo tak silně, jako by je obklopovala zářící aura. Stařec ji cítil ve vzduchu jako vůni divokých květů.

Stalo se, co se stát muselo, uvažoval bez hořkosti. Je vůbec divné, jak dlouho to vydrželi. „Vidím, že jste je nedohonili,“ zabručel. „To běžely tak rychle, nebo jste měli na práci něco jiného?“ Stáli trochu v rozpacích, zaskočení pocitem viny. Viděli, že před Taitou nic neutají.

Stařec se opět věnoval vaření. „Aspoň někdo se stará o jídlo,“ poznamenal. „Podařilo se mi chytit do oka párek divokých holubů. Nepůjdeme spát hladoví.“

Následující dny prožil mladý pár v mlze zlatého opojení.

Snažili se před Taitou chovat zdrženlivě a diskrétně.

V jeho přítomnosti na sebe moc nehleděli a dotýkali se, jen když mysleli, že se nedívá.

Mintaka přeměnila prázdnou komůrku sousedící s jejich obývacím pokojem na útulnou ložnici a Nefér každou noc čekal, až Taita začne tiše chrápat. Pak se kradmo vplížil do jejího malého budoáru a přilehl k ní na rohož. Ráno se probouzel dlouho před rozedněním a v domnění, že Taita spí, se tiše vracel zpět do hlavního pokoje.

Třetího rána stařec prohlásil: „Zdá se, že tyhle místnosti jsou plné krys nebo nějakých podivných tvorů. Jejich pobíhání a šramocení mě budí ze spánku.“ Mladí se tvářili zaraženě a Taita pokračoval: „Našel jsem si klidnější bydlení.“

Přestěhoval si rohož i svůj skrovný majetek do malého kamrlíku ve zbořeništi na opačné straně náměstí a po společné večeři tam večer co večer odcházel.

Milenci trávili dny v poušti povídáním a milováním.

Vymýšleli tisíce plánů do budoucna. Uvažovali, kdy a jak se vezmou a kolik synů a dcer budou mít. Dokonce už pro ně vymysleli i jména.

Natolik se ztratili ve své lásce, že zapomínali na okolní svět. Jednoho rána opustili ruiny města už za svítání. Rozhodli se znovu prozkoumat starověké hrobky a tentokrát s sebou vzali provaz a dvě olejové lampy. Na skalním útesu zastavili, aby zklidnili dech a pokochali se pohledem na jitra rodící se nad temně modrými kopci.

„Podívej!“ vykřikla náhle Mintaka. Vyskočila Neférovi z náruče a ukázala k západu na starou obchodní cestu do Egypta. Nefér udiveně zíral na podivnou karavanu, která se k nim blížila. Pět rozviklaných starých povozů sledoval zástup lidí.

„Musí jich být nejmíň stovka,“ odhadla Mintaka jejich počet. „Co jsou zač?“

„Nevím,“ přiznal Nefér vážně. „Měla bys běžet za Taitou a varovat ho. Já se na ně zatím trochu podívám.“

Mintaka neprotestovala. Rozběhla se svahem dolů ke

Callale a s hbitostí přimorožce skákala z kamene na kámen. Nefér ukryl provaz i lampy, natáhl tětívu luku a zkontroloval šipý v toulci. Pak se opatrně doplížil na místo, odkud mohl nepozorován karavanu sledovat.

Neskýtala zrovna radostný pohled. Když přitáhli blíž,

Nefér viděl, že vpředu jedou dva napůl rozpadlé válečné vozy tažené vychrtlými unavenými zvířaty. Vozidla

konstruovaná pro zátěž dvou lidí okupovalo až pět mužů a povozy za nimi na tom nebyly o nic líp. Zranění a nemocní se choulili k sobě nebo leželi na provizorních nosítkách.

Za nimi se táhl dlouhý bědný průvod. Muži se belhali o berlich nebo se opírali o hole a jiní nesli nosítka s dalšími raněnými.

„Při Horově jméně, ti vypadají, jako by prchali z bitevního pole,“ šeptal Nefér a snažil se rozpoznat muže v prvním voze. Po chvíli konečně poznal vysokou postavu, která držela opratě vedoucího páru koní. Vyskočil z úkrytu za kamenem a vykřikl: „Mereně!“ Meren zastavil, přistínil si oči před vycházejícím sluncem a vrátil Neférovi pozdrav.

Nefér nedbal sutí, která mu ujížděla pod nohama, a běžel dolů. Přátelé se objali a spustili oba najednou.

„Kde jste byli tak dlouho?“

„Kde je M i ntaka a Tai ta?“

Vzápětí přiběhl Hilto a poklonil se Neférovi. Za ním přispěchali vyčerpaní a zranění vojáci. Měli ztrhané rysy a z těl jim visely cáry špinavých obvazů ztvrdlých krustou krve a hnisu. Dokonce i muži na vozech a na nosítkách, kteří nedokázali stát na nohou, se zvedali a v úžasu zírali na Neféra.

Zběžným pohledem Nefér zjistil, že jsou to většinou válečníci, kterým útrapy zlomily tělo i duši.

Hilto Neféra pozdravil a otočil se. Je to tak, jak jsem vám sliboval!“ vykřikl. „Zde před vámi stojí opravdový faraón Nefér Seti. Faraón nezemřel! Faraón žije!“

Jenže vojáci hleděli na Neféra apaticky a váhavě.

„Veličenstvo,“ zašeptal mu Hilto do ucha, „postav se tady na kámen, aby tě všichni dobře viděli.“

Nefér vyskočil na skalku a se zájmem si prohlížel nuzné procesí. Vraceli mu pohled mlčky. Většina svého krále viděla poprvé a ti, kteří ho měli možnost spatřit při oficiálním palácovém procesí, ho zahlédli jen z dálky. Tehdy seděl nehybně v královském povozu taženém bílými voly a s maskou líčidel připomínal hračku oděnou do nádherných šatů a ověšenou šperky. Nedokázali si tu nepřirozenou figurku spojit s urostlým mužem, který měl osmahlou tvář a jehož oči hořely energií a životem. Ničím nepřipomínal faraóna-děcko, které většinou znali jenom z vyprávění.

Zatímco dál stáli a vyměňovali si pochybovačné pohledy, z ničeho nic se na kameni vedle Neféra objevil Taita.

Starce znali z pověstí i od vidění.

„To je čaroděj Taita,“ vydechli úžasem.

„Vím, co jste museli vytrpět,“ oslovil je Taita jasným hlasem. „Vím, jakou cenu jste zaplatili za to, že jste vzdorovali tyranii uzurpátorů a vrahů. Vím, že jste podstoupili těžkou cestu, abyste zjistili, že váš pravý král stále žije.“

Souhlasně zabručeli. Nefér konečně pochopil, že má před sebou zbytky rebelů, kteří přežili povstání proti Najovi a Trokovi. Zůstávalo záhadou, kde je Hilto našel, ale ti ubožáci kdysi bývali elitní vozkové a válečníci.

„To je začátek,“ řekl Taita tiše Neférovi. „Hilto ti přivedl zárodek tvých budoucích legií. Promluv k nim.“

Nefér před nimi stál vznešeně a pyšně a ještě chvíli si je měřil pohledem. Našel muže, který byl starší než ostatní.

Ve vlasech mu svítil první sníh pokročilého věku a z tváře inteligentního vzhledu hleděly bystré rozhodné oči. Přestože měl na sobě hadry a byl vyhladovělý, šíří kolem sebe zdání autority a schopnosti velet. „Kdo jsi, vojáků?“ oslovil ho Nefér. „Jaká je tvá hodnost a ke kterému regimentu patříš?“

Muž zvedl hlavu a vypjal prsa. „Jsem Shabako, Nejlepší z deseti tisíc, absolvent Rudé stezky a velitel středního voje regimentu Mut.“

Muž jako lev! pomyslel si Nefér, ale řekl pouze: „Zdravím tě, Shabako.“ Pak zvedl chitón a obnažil své stehno s vytetovanou kartuší. „Já jsem Nefér Seti, pravý faraón

Dolního i Horního Egypta.“

V řadách zjizvených vojáků to zašumělo údivem.

Poznali královskou kartuši a jako jeden muž padli na zem.

„Bak-her, božský a bohy milovaný!“

„Jsme tvoji poslušní poddaní. Přimluv se za nás u bohů.“

Nefér vzal za ruku Mintaku, která přišla s Taitou, a pomohl jí k sobě na kámen. „Představuji vám princeznu Mintaku z domu Apepiho. Mintaka se stane mojí ženou a vaší svrchovanou vládkyní.“

Pozdravili ji jásotem.

„Hilto a Shabako vás povedou,“ pokračoval Nefér.

„Dokud vítězně nevtáhneme do Théb a Avarisu, bude naší prozatímní základnou Gallala.“

Vstali ze země, a dokonce i vážně zranění se snažili slézt z nosítek, aby mohli vzdát poctu svému novému králi.

Několik desítek hlasů se téměř ztratilo v rozlohách tiché pouště, ale Neféra naplnily pýchou a odhodláním. Vylezl na čelní vůz, vzal Merenovi opratě z rukou a vedl svou skrovnou otrhanou armádu do rozpadlého města.

Když se v provizorních kasárnách usadili, Nefér nechal zavolat Hiltu, Shabaku a další velitele, kteří přitáhli s procesím. Dlouho do noci poslouchal jejich vyprávění o rebelii, bojích a definitivní porážce.

Vylíčili mu i podrobnosti děsivé odplaty, kterou Naja s Trokem připravili těm, kteří jim padli do spárů.

Na Neférovo přání popsali organizaci nových egyptských armád, jména velitelů, počty a názvy jednotlivých regimentů i množství mužů, vozů a koní, které měli faraónové k dispozici.

Mezitím Taita s Mintačinou pomocí zařídil provizorní ošetrovnu pro nemocné a raněné. Hilto přivedl i několik žen, manželek uprchlých vojáků a jiných, které se ke karavaně cestou připojily, a Taita z nich udělal ošetřovatelky. Sám se celé dny staral o pacienty. Napravoval zlomeniny, pomocí svých zlatých lžic z jejich těl vytahoval ostnaté hlavice šípů a sešíval sečné rány. V jednom případě dokonce provedl i trepanaci lebky proražené válečným kyjem.

Po západu slunce, když se setmělo a nemohl pečovat o nemocné, připojoval se k Neférovi a velitelům, kteří ve světle olejových lamp studovali mapy nakreslené na vyčištěných jehněčích kůžích a plánovali příští výpravy.

Nefér sice zastával funkci vrchního velitele, jenže ve skutečnosti se válečnému umění teprve učil. Zkušený vojenští

veteráni mu dělali instruktory a lekce, které dostával, byly k nezaplacení.

Nefér obvykle opouštěl válečnou radu až po půlnoci a přícházela za Mintakou, která na něj trpělivě čekávala. Milovali se a tiše si šeptali. Přestože bývali unavení prací, často se jítro vplížilo nad tichou poušť dřív, než ve vzájemném objetí usnuli.

V Gallale žilo všeho všudy sto padesát duší a pět desítek koní. I tak bylo po několika dnech zřejmé, že chabý zdroj vody nestačí ani pro tento skrovný počet. Každý den studny vyprázdnili a do rána natékalo stále menší množství vody a její kvalita se postupně zhoršovala. Den ode dne byla víc hořká a slaná. Bez kobyliho mléka ji nešlo pít.

Museli začít vodu přidělovat. Koně žízňdivočeli, kobyly ztratily mléko, ale pramínek podzemní vody se dál zmenšoval.

Nakonec Nefér svolal nouzovou poradu. Na konci hodiny řečnění Hilito problém shrnul: Jestli Hór neudělá zázrak, studny vyschnou úplně a my budeme nuceni město opustit. Kam se potom vydáme?“

Nefér zpytavě pohlédl na Taitu. „Až studny vyschnou, kam půjdeme, mágu?“

Taita otevřel oči. Po celou dlouhou debatu seděl velmi tiše a všichni mysleli, že spí. „Zítřka za prvního světla ti muži, kteří mohou vládnout rýčem, nastoupí před městské brány.“

„Na kterém konci města?“ zeptal se Nefér, ale Taita se jen záhadně usmál.

V chladném svítání se před prastarou branou shromáždilo šestapadesát mužů. Taita s čerstvě umytými a zapletenými vlasy se objevil se všemi svými odznaky kouzelné moci

- amuletem Lostris, náhrdelníkem od Baye a dalšími náramky a talismany. Opíral se o svou hůl s vyřezávanou hadí hlavou a tvářil se tajemně. Muži se podle jeho příkazu vyzbrojili nářadím na kopání-dřevěnými rýči a lopatami nebo větvemi opatřenými kovovými hroty, které se používaly místo motyk. Taita spokojeně pokývl hlavou a s Neférem po boku vyšel v čele procesí do údolí. Muži s nářadím na ramenou se na Neférův pokyn seřadili do pochodového útvaru. Nemuseli jít daleko. Na úpatí kopců Taita zastavil a vzhlédl k výšinám.

Nefér si vzpomněl, že v posledních měsících v těchto místech stařec trávil spoustu času. Často ho s Mintakou vidávali, jak se zavřenými víčky dřímá na slunci jako ještěrka. Jindy zase holí převracel kameny a zkoumal zem pod nimi.

Poprvé si Nefér všiml, že kopce v této části údolí jsou jinak formované. Kameny se drobily a mezi vrstvy krystalické břidlice prosvítaly vápencové žíly. Napříč kopců spálených sluncem běžel hluboký zlom s okrajovými vrstvy horniny odlišné barvy. Pak mu oči spočinuly na značkách, kterými někdo kameny označil. Záhadné hieroglyfy byly namalovány bílou pastou z drceného vápence.

„Nefére, musíš muže rozdělit do pěti skupin,“ přikázal

Taita. Nefér udělal, jak stařec požadoval. „Začnete hloubit tamhleto štolu.“ Ukázal holí na hieroglyfy označující otvor, který se černal ve stráni.

Muži si vyměnili rozpačité pohledy, ale Shabako se pohotově ujal velení. „Slyšeli jste mága? Tak rychle do práce.“

Nebyl to snadný úkol. I když se skála rozpadávala, museli těžce dobývat každý kus kamene a vybírat drť s hlinou pod ním. Brzy je zahalilo mračno prachu. Usazoval se na zpocených tělech kopáčů a na dlaních se jim začaly dělat krvavé puchýře. Ovázali si ruce pruhy plátna a pokračovali v těžké práci. Se stoupajícím sluncem stoupala i teplota a Shabako musel vystřídat první partu dělníků čerstvým týmem.

V poledne za největšího horka odpočívali. Taita mezitím vešel do mělké jeskyně a pozorně studoval skálu. Když se po hodině mlčky vynořil, Shabako nahnal kopáče zpátky do štol a propustil je teprve za tmy. Vrátili se domů ke skrovné večeři -zásoby prosa se tenčily stejně rychle jako voda ve studních.

Za ranního chladu se dali opět do práce. Do západu slunce se prokopali do hloubky pouhých deseti kroků a narazili na vrstvu tvrdého modrého kamene, na který bronzové hroty motyk neměly nárok. Muži začali reptat.

Jsme válečníci, nebo horníci?“ vrčel jeden z veteránů, když prohlížel své poničené dlaně plné strhlých puchýřů.

„Co tady asi vykopeme? Vlastní hroby?“ přidal se jiný a začal si zavazovat hluboký šrám po neopatrném úderu primitivní motykou.

Další z mužů si vytíral pot z očí podlitých krví. „Jak se můžeme prokopat pevnou skálou?“

Taita je poslal do údolí k lesíku suchých akácií - tiché vzpomínce na vodu, která se před dávnými lety ztratila.

Nasekali otepi pokřivených větví a podle Taitových instrukcí rozdělali u vzdorné skály oheň. Udržovali ho celou noc.

Ráno, když skála svítila rudým žářem, polili ji vodou z vysychajících studní. V oblacích syčící páry kámen popraskal.

Jednoho muže zasáhl ostrý úlomek explodující horniny do oka.

Taita mu odstranil zbytek bulvy a víčka sešil k sobě.

„Bohové nám darovali dvě oči právě pro podobná neštěstí,“ utěšoval svého pacienta. „Jedním okem uvidíš totéž, co jsi viděl oběma očima.“

Nechali rozpraskanou skálu vychladnout a potom páčili ven kusy zčernalého kamene. Pod ním se objevila skála stejně tvrdá a nepoddajná jako ta, kterou odstranili.

Nanosili další větve a celou zdlouhavou a pracnou proceduru zopakovali se stejným výsledkem. Po několika dnech těžké dřiny dobyli dalších pár metrů nepoddajné skály.

Dokonce i Nefér začal rezignovat a v noci se svěřil se svými pochybami Mintace.

„Je mnoho věcí, kterým nerozumíme, drahý,“ odpověděla prostě a přivinula se blíž.

„Nevíme ani, proč nás tu díru nutí kopat. Když jsem se ho zeptal, hodi l po mně nasupeným okem staré žel vy. M už i už toho mají právě dost a já taky.“

Mintaka se zasmála „Stará želva! Buď rád, že tě neslyší.

Mohl by tě proměnit v ropuchu, a to by se mi vůbec nelíbilo.“

Příštího rána se unavení a nahněvaní muži shromáždili u vstupu do tunelu a čekali na mágův příchod.

Objevil se na svahu s obvyklým dramatickým výrazem a rolí plátna na rameni. První papský vycházejícího slunce mu zezadu rozzářily stříbrný keř vlasů.

Nefér s důstojníky ho zdravili, jenže on si jich nevšímal a přikázal Shabakovi, aby nechal vstup do štolý přikrýt látkou. Když byl závěs na místě, vešel dovnitř a shromáždění venku mlčky čekalo.

Čekání se jim zdálo nekonečné, i když ve skutečnosti trvalo jen chvíli. Slunce se stačilo vyhoupnout nad obzor sotva na šířku dlaně, když Taita odhrnul závěs stranou a stanul na prahu jeskyně. Ať už se tak stalo náhodou, nebo podle mágovy představy, slunce svítilo přímo do vstupu a ozařovalo prázdné čelo štolý. Řada mužů zvědavě přistoupila blíž. Na modré skále uviděli namalované zraněné oko velkého boha Hóra.

Taita se tvářil tajemně a začal boha zpěvně vzývat.

Čekající kopáči padli na kolena a sborem se přidávali.

„Zlatý Hóre, mocný býku!
Neviditelný v síle!
Vládce svých nepřátel!
Svatý ve svém zrodu!
Zraněné oko vesmíru!
Neopouštěj své věrné.“

Po závěrečném verši se Taita otočil a za bedlivé pozornosti všech přítomných přistoupil k modrošedé stěně čerstvě odkryté skály. Drobná zrnka živce zarostlá v kameni jiskřila odrazem slunečních paprsků.

„Kydaš!“ vykřikl stařec a holí udeřil do skály. Muži polekaně ustoupili, protože zaslechli jedno z nesmírně mocných slov.

„Mensaar!“

S otevřenými ústy hleděli na skálu, když na ni hůl dopadla podruhé.

„Ncube!“ Pronesl třetí zaklínadlo, naposled udeřil do kamene a odstoupil.

Nic se nedělo a Nefér nedokázal potlačit zklamání. Taita stál nehnutě a slunce pomalu stoupalo výš, až stěnu zahalil stín.

Muži kolem začali vzrušeně šeptat a Nefér pocítil záchvěv nové naděje. Uprostřed skalní stěny se pod namalovaným okem zjevila vlhká skvrna. Postupně rostla, až se objevil první drahokam vzlínající vodní kapky. Pomalu stékala po skále dolů a zmizela v prachu na podlaze.

Taita se obrátil a vyšel ze štolý. Skála za ním ostře zapraskala, jako když zlomí suchou větev, a čelní stěnu štolý rozdělila svislá puklina. Voda z ní kapala na podlahu stále rychleji. Ozvaly se další zvuky připomínající kameninu pukající v plameni a ze skály se odlomil kus kamene.

Z otvoru po něm vyrazila žlutá blátivá stružka. Vzápětí se s rachotem zřítíla celá stěna. Následující proud bahna se postupně měnil v gejzír křišťálově čisté vody. Jeskyně tekla potok hluboký po kolena a v jiskřivých kaskádách pospíchal přes kameny do údolí.

Za překvapených výkřiků Meren skočil po hlavě do proudu. Když se vynořil, prskal a zplhlé vlasy mu visely přes tvář. Nabral vodu do dlaní a napil se. „Sladká!“ vykřikl. „Chutná jako med!“

Muži odhodili oděvy a nazí se brodili studenou vodou.

Cákali na sebe, házeli po sobě hrsti bláta a bláznivě se smáli. Nefér nedokázal odolat. Odhodil svůj majestát, skočil za Merenem a stáhl ho pod hladinu.

Taita stál na břehu potoka a se shovívavým úsměvem pozoroval dovádění velkých dětí. „Pusť tu myšlenku z hlavy,“ řekl Mintace.

Jakou myšlenku?“ bránila se s předstíranou neviností.

„Byla by to ostuda, kdyby egyptská princezna vyváděla s bandou hrubých nahatých válečníků.“ Vzal ji za ruku a vedl dolů po stráni. Toužebně se ohlédla zpátky. „Jak jsi to udělal, Taito?“ zeptala se. Jak jsi dokázal pramen objevit? Co jsou to za kouzla?“

„Kouzla zdravého rozumu a dlouhého pozorování. Voda už tady byla celá staletí a čekala jenom na nás, abychom ji prokopali cestu.“

„A co ty modlitby a mocná slova? Copak ta neměla žádný účinek?“

„Lidé občas potřebují povzbudit,“ usmál se Taita a chytil se za nos. „Trocha magie je pro upadajícího ducha živá voda.“ následujících měsících muži vykopali strouhy, kterými přivedli vodu ze zřídla ve skále do starých studní. Když byly vrchovatě plné, Taita si prohlédl stará pole v údolí. Za staletí zpustla a zarostla kamením, ale systém zavodňovacích kanálů, které vyhloubili už starověcí obyvatelé, zůstal. Stačilo je vyčistit a napustit do nich vodu. Půda v poušti je úrodná a není splavována deště.

S dostatkem vody a slunečního svitu prosná semena dovezená z Egypta vzklíčila a zázračně změnila vzhled pustiny. Egypťané byli od nepaměti tradičními zemědělci a zahradníky a měli dostatek zkušeností i citu pro půdu a rostliny. Za několik měsíců už sklízeli první úrodu prosa. Obnovené pastviny poskytovaly mnohem víc píce, než momentálně spotřebovali, a do roka měli dostatek sena pro celou armádu koní, i když zatím vlastní zvířata postrádali.

Téměř každý den do města přicházeli noví uprchlíci, kteří se odvážili přejít poušť a utéct před tyranii samozvaných faraónů. Přicházeli v malých skupinkách na smrt vyčerpaní žízni a podvýživou. Strážé rozmístěné po kopcích je zastavovaly a posílaly k Hiltovi, který je nejdřív donutil přísahat věrnost faraónu Neférovi Setimu a pak je napojil a nakrmil. Podle schopností je zařazoval do výcvikových regimentů, nebo na práce na polích. Zbytek poslal budovat pobožené město. Pochopitelně že všichni rekruti nebyli jen tuláci a nalezenci. Jednoho dne připochoďovala se svými oštěpy celá kohorta dezertem z armády samozvaných faraónů. Sotva zahlédli hradby města, začali provolávat slávu Neférovi Setimu. Pak přijela pod vedením plukovníka Timuse i švadrona vozů z regimentu Ankh.

Všichni se radostně zapřísahali, že jsou přívrženci faraóna

Neféra Setiho. Timus přinesl důležitou zprávu o tom, že faraónové Trok a Naja jsou konečně připraveni vytáhnout se

svými armádami proti Sargonovi, králi Babylonu a Asýrie.

Za poslední měsíce oba vládci Egypta shromáždili v Avarisu expediční síly v počtu tří tisíc vozů. Plánovali s nimi přejet pruh země, který spojoval Egypt s východními královstvími. Trasa vedla na sever přes Velké hořké jezero a jezero Timsah. Nejdřív vyslali ozbrojené oddíly, které vytlačily babylonské hlídky podél hranic, a do strategických zásobovacích stanic v suchých oblastech nechali dopravit tisíce nádob s vodou. Dál už ležela úrodná krajina s dostatkem vody.

Spojovací pruh země chtěli překonat při úplňku. Za jasných nocí projedou Ismáílíji a průsmykem Khatmia do Beersheby a cestou přiberou síly svých vazalských místodržících.

Nefér s Taitou byli nuceni připravit obranu Gallaly před hrozícím útokem samozvanců. Zpráva o jejich přítomnosti ve starém městě se roznesla po obou královstvích, a mohli proto očekávat, že je Trok s Najou před mezopotamským dobrodružstvím napadnou. Zpráva o jejich plánu je překvapila.

„Neberou vážně hrozbu naší přítomnosti blízko hranic,“ jásal Nefér. „Kdyby nás napadli teď, dokud jsme slabí, nezbylo by nám než uprchnout.“

„Možná že i tuto možnost zahrnují do svých plánů,“ souhlasil Taita. „Jenže taky můžou počítat s tím, že pokořením Mezopotámie nás odříznou od pomoci, kterou by nám Orient mohl poskytnout. Pak by nás obklíčili a dostali do izolace. Ale myslím, že se přepočítali, protože nám dávají nejméně rok času. Za tu dobu zesílíme.“

„Můžeme si být jistí, že to není léčka?“ namítl zamyšlený

Nefér. „Není expedice na východ jen záminka? Třeba je jejich skutečná ofenzíva namířená proti nám. Až nás ukolébá pocit bezpečí, zaútočí.“

„Jistě. Taková možnost existuje vždycky. Trok sám je jen býk, kdežto Naja je mazaný a ďábelsky lstivý. Ten by s tímhle trikem mohl vyrukovat.“

„Musíme získat přehled o pohybu expedičních sborů,“ rozhodl Nefér. „Povedu průzkumnou skupinu na sever. Pohlídáme cestu do Ismáílije a zjistíme, jestli po ní skutečně vyrazili.“

„Pojedu s tebou,“ prohlásil Taita

„Ne, mágu. Tady tě bude víc potřeba. Musíš zajistit obranu, a pokud zjistíš, že Naja míří k nám, připravit obyvatelstvo k okamžitému útěku. A je tu ještě jedna věc, o kterou bych tě rád požádal...“ Nefér chvíli váhal.

„Postarej se o Mintaku. Mám obavy, že nebude ve společnosti zdejších žen spokojená a podnikne něco neuváženého.“ Taita se usmál. „Prudká reakce ze strany princezny se nedá nikdy vyloučit. Ale já dobře znám svou hlavní povinnost. Pojedu s tebou.“ A i když Nefér argumentoval dlouho a neústupně, Taita zůstal neoblomný. Nakonec byl Nefér rád, že bude mít starce po svém boku.

Ani s příchodem posledních vojáků nedokázali dát dohromady víc než dvaatřicet bojeschopných vozů a necelou stovku koní, které do nich mohli zapřáhnout.

Polovinu z nich nechali Shabakovi na obranu Gallaly a s šestnácti zbylými vozy se Nefér vydal v doprovodu Merena a Hilta k východnímu břehu Velkého hořkého jezera. Úplněk skončil před několika málo dny a noci už nebyly tak jasné, ale příjemný chlad jim umožňoval rychlý postup. Cestu zvládli dřív, než měsíc dosáhl druhé čtvrtě.

Za svítání patnáctého dne po odjezdu z Gallaly zalehli na kopcích východně od Ismáílije, odkud byl dobrý výhled na město. Hlavní cesta, po které musely armády obou faraónů projet, vedla pod jejich vyhlídkou. Egyptská pohraniční pevnost Ismáílija byla pro vojenskou akci přirozeným výchozím bodem.

„Jak se zdá, naše informace jsou spolehlivé,“ volal

Nefér na Taitu z koruny vysokého cedru na okraji srázu, odkud měl rozhled na míle daleko. „Město se hemží aktivitou. Jsou tam řady koní a před hradbami stojí celé stanové město.“ Přistínil si oči. „Po cestě od delty se blíží mračno prachu. Vypadá to, jako by se všechny vozy Egypta daly do pohybu.“

Po celý zbytek rána hlásil starci, co vidí. Teprve když žár slunce uspal téměř veškerou činnost kolem města a cesty opanovala polední dřímota, slezl dolů a jako ostatní vyhledal stín, kde přečkal nejteplejší hodiny.

Až pozdě odpoledne Nefér opět vyšplhal na svoji pozorovatelnu.

Okamžitě mu bylo jasné, že přijeli právě včas. Cesta na východ pulzovala životem jako tepna. Švadrona za švadronou, každá o síle padesáti válečných vozů následovaných povozy se zásobami a krmivem, vyjížděla z bran Ismáílije a všechny vozy směřovaly k místu jejich úkrytu.

Armáda projížděla tak blízko Neférova stanoviště, že přes větve cedru dokázal rozpoznat jednotlivce.

Vojsko proudivo jako nekonečná řeka a hustý prašný příkrov, který se nad ní zvedal, proměnil slunce v ohnivě rudý kotouč.

Za čtyřmi vozy předvoje následovala mežera. Zřejmě proto, aby se prach, který zvedly, trochu usadil pro větší pohodlí královské družiny jedoucí za ní.

Pak se na cestě objevily dva vozy vedle sebe. Masivně stavěné a pokryté zlatem vážily tolik, že každý z nich musely táhnout tři páry koní. Když Nefér poznal, koho vezou, hořká chuť nenávisti ho páčila v hrdle jako žluč.

Opraté bližšího vozu držel Trok. Jeho široká ramena a tmavý plnovous zdobený stužkami nepřipouštěl omyl.

Na hlavě mu seděla zlatá přilba ve tvaru včelího úlu zdobená chocholem bílého pštrosího peří a na zádech mu poskakoval zdvojený štít s pláty tlustými na šířku palce. Povídalo se, že je tak těžký, že s ním dokáže vládnout z celé armády jen on sám, stejně jako s dlouhým válečným lukem.

V druhém velkém voze jel faraón Naja Kiafan. Podobně jako jeho jmenovkyně kobra měl štíhlejší a mnohem elegantnější postavu. Prsa mu kryl pancíř ze zlata zdobený drahými kameny a na hlavě pyšně nesl modrou válečnou korunu. U boku, ve stříbrné pochvě posázené tyrkysy a lazulitem, mu visel legendární modrý meč, který uloupil zavražděnému Neférovi otci.

Přestože Naja postrádal Trokových fyzických vlastností, už na pohled se jevil mnohem nebezpečnější.

Zlaté vozy přejely a zakryl je prach, ale Nefér dál ležel na tlusté větvi cedru a zamyšleně pozoroval válečné falangy směřující na východ.

Slunce už sklouzlo za obzor, ale světla zbývalo ještě dost, aby rozeznal další část nekonečné kolony. Zvedl se a jeho zájem opět vzrostl.

Po cestě, rozježděné stovkami vozů, se kodrcala dvoje krytá nosítka tažená volskými potahy. Jejich velikost a zdobné hedvábné záclony se zlatými hvězdami a růžicemi

Neférovi napověděly, že v nich jedou ženy z královského harému. Nedokázal si představit, že by Trok na válečné tažení vezl své ženy nebo konkubíny - slyšel, že mu k potěšení stačí zajatci z dobytých měst. Nedělal rozdíly mezi chlapci a dívkami, oboje zneužíval se stejným gustem.

Jestli ty ženy nepatřily Trokovi, pak musely patřit

Najovi. Nefér by rád věděl, jestli už Naju Heseret omrzela a neveze si svoje milenky.

Závěs druhých nosítek se znenadání otevřel a na prašnou cestu vyskočila dívčina. Od chvíle, kdy ji Nefér viděl naposled, se hodně změnila, ale i tak ji okamžitě poznal.

To rozkošné stvoření byla mladší sestra Merykara. Nenosila už dětský účes. Vlasy měla vzadu zastřižené na ramenou a vpředu v úrovni obočí. Ztráta bočních loken byla známkou, že už spatřila svůj první rudý měsíc. Neféra zamrzelo, že ta malá veselá opička přestala být dítětem. Najovi tak už nic nebránilo, aby ji vzal do manželského lože. Slyšel, že Naja je smilný satyr, a představuje, jak przní jeho malou sestřičku, mu byla odporná jako zkažená ryba na jazyku.

Cítil nepřekonatelnou potřebu s Merykarou promluvit.

Rád by zjistil, jestli je šťastná a jestli neexistuje nějaká možnost, jak by jí její úděl ulehčil. Pak ho napadlo, že ji může unést a odvézt do Gallaly. Tušil, jak jsou podobné myšlenky nebezpečné, a věděl, že ho ostatní budou zrazovat od takového sebevražedného fantazírování.

Hned za nosítky se z prachu vynořily královské pokladnice samozvanců. Nefér v nich okamžitě našel motiv, kterému jeho muži porozumí. Důkladně stavěné nevzhledné káry, natřené nevýraznou špinavou modří, měly zesílené plošiny schopné unést těžký náklad. Kola s okovanými obručemi se hluboko zařezávala do povrchu cesty. Dveře na zádi byly uzamčeny a zajištěny řetězy a za vozem pochodovali ozbrojenci. Bez této standardní dopravy zlata se žádná armáda na pochodu neobešla. Nefér si dovedl představit, co bude uvnitř: zlato přetavené do tyčí a tyčinek zvaných prsty, zlaté kroužky a korálky. To všecko sloužilo k vyplácení žoldu, k zajištění loajality malých králů a vladařů, k podplacení spojenců Babylonu a Asýrie a k odměnám pro špehy a informátory v nepřátelských řadách.

Nefér sjel po kmeni cedru na zem. Taita pod stromem tiše dřímá. Dřív než se ho stačil dotknout, stařec otevřel oči.

„Vezou válečné truhlice faraónů,“ zašeptal Nefér.

„Bude v nich dost zlata na zaplacení armády nebo zakoupení trůnu.“

Nefér s mágem jel řadu následujících nocí souběžně s kolonou a z měsíčních stínů sledovali vozy s pokladnicemi.

Pozorovali zvyky a chování stráží, i když už od počátku bylo zřejmé, že nebude možné se jich zmocnit přímo, protože by okamžitě měli v zádech celou armádu.

„Při rychlosti, jakou dokáží jet volské zápřahy, nás

Najovy vozy dostihnou dřív, než ujedeme pár mil,“ konstatoval lítostivě Nefér.

„Musíme být trochu víc rafinovaní,“ mínil Taita. „Jedinou možností, jak se o něco pokusit, jsou denní tábory.“

„A co stráž?“

„Ach,“ mávl rukou Taita, „stráž nebudou velký problém.“

Každý den, když slunce stouplo výš a horko začalo být nesnesitelné, armáda zastavila a utábořila se.

Nosítka s královskými ženami a pokladnice obvykle umístili v odděleném táboře nedaleko ležení hlavní armády.

Zpočátku v táboře panoval čilý ruch. Vojáci vypřahali zvířata, napájeli je a krmili a ženám stavěli stany.

Pak rozdělali ohně, uvařili oběd a spláchli ho pivem. Po jídle se Merykara a Heseret odebraly v doprovodu svých družin do stanů a vojáci, kteří neměli službu ve stráží, se uchýlili do stínu provizorních přístřešků, kde odpočívali po namáhavé noční cestě. Tábor postupně upadal do ospalého ticha.

Nefér s Taitou nechali zbytek své skupiny zalehlý v křovinatém porostu nad údolím a sami se vydali k spícímu táboru.

Podávalo se jim příplížit k prvním hlídkám na vzdálenost několika set kroků a ukrytí v řídkém křoví tiše diskutovali, jak se dostat k válečným truhlicím a přitom nevzbudit jejich pozornost.

„Existuje nějaký způsob, jak je odvést?“ zeptal se Nefér.

„Na to bychom potřebovali pomoc někoho v táboře.“

Nefér na Taitu tážavě pohlédl. „Merykary?“

„Merykary,“ přikývl Taita.

„A jak se s ní spojíme?“ namítl Nefér. Taita se jen usmál a dotkl se amuletu Lostris, který měl zavěšený na krku. Pak zzzavřel oči a Nefér myslel, že spí.

Už ho stáří dohání, napadlo ho a chystal se s ním zařást, ale hlasy z tábora upoutaly jeho pozornost.

Merykara vyšla ze stanu, protáhla se a zívla. Určitě spala.

Byla oblečená jen v modré plátěné sukni a od pasu nahoru byla nahá. Neféra překvapilo, jak jí vyrostly prsa.

Měly tvar hrušek s pyšně vystupujícími růžovými bradavkami.

Merykara se hlasitě hádala se stráží před vchodem do stanu a její imperiální hlas se donesl až k Neférovi.

„Nemůžu spát, musím se na chvíli projít.“ Strážný seji pokoušel zastavit. Pohodila vzpurně hlavou, až se jí vlasy na ramenou roztančily. „Ne, nechci žádnou eskortu. Chci být sama.“ Voják trval na svém a Merykaru to rozčililo.

„Odstup, hlupáku, nebo si na tvé chování budu stěžovat manželovi.“ Strážný neochotně poslechl, spustil oštěp k zemi a úzkostlivě za ní volal: „Prosím, Veličenstvo, nechoďte daleko a brzy se vraťte. Kdyby to faraón zjistil, můj bídný život mu nebude stačit.“

Merykara si ho nevšimala a prošla mezi řadami koní k průchodu v trnité ohradě postavené kolem tábora. Ohlédla se, jestli ji nikdo nesleduje, a jako na zavolání zamířila přímo ke křovinám, kde se ukrývali Taita s Neférem.

Nefér si všiml, že její zelené oči hledí upřeně před sebe.

V tváři měla zasněný výraz, jako by poslouchala hudbu, kterou mohla slyšet jen ona sama.

Když se přiblížila téměř na dosah, Nefér na ni tiše zavolal:

„Merykaro! Klid, neboj se, to jsem já, Nefér.“

Strnula jako náměsíčník probuzený ze spánku, ale vzápětí jí tvář rozkvetla nespoutanou radostí. Přiskočila k němu a chtěla ho obejmout.

„Počkej!“ varoval ji Nefér. „Neprozrad' nás strážím.“

Poslechla okamžitě a Nefér se ani nedivil. Už jako dítě vynikala inteligencí. Rychle se rozhlédla a roztřeseným hlasem zašeptala: „Probudila jsem se z pokojného spánku a něco mě nutilo vyjít ven do pouště. Jako by mě volal nějaký hlas.“ Pohlédla na Taitu. „To byl tvůj hlas, mágu?“ Oči jí sklouzly zpátky na Neféra. „Bratříčku milý, ani nevíš, jak jsem tě postrádala. Nejdřív jsem myslela, že jsi zemřel, a želela jsem tě v tvém pohřebním průvodu. Hlavu jsem si posypala popelem a tady, podívej, tady mám jizvy. Jak jsem si pořezala paže a krvácela jsem pro tebe.“

„Jak vidíš, Merykaro, žiju. Věř mi, nehleďš na můj stín.“

„Já vím, Nefére. Dnes už celý svět ví, jak jsi unesl Mintaku z Avarisu, a já jsem celým srdcem věřila, že si jednou přijdeš i pro mě.“ Šťastně se usmála. „Věděla jsem to.“

„Ano,“ přisvědčil Nefér, „vezmeme tě s sebou, ale nejdřív nám s něčím musíš pomoci.“

„Pro tebe a Taitu udělám cokoliv.“

Taita jí rychle a jednoduše vysvětlil, co má udělat, a nechal si od ní všechno zopakovat. Zvládla to bez chyby.

„Jsi chytré děvče, maličká,“ pochválil ji Taita. „Přesně to potřebujeme udělat.“ Podal jí malý sáček. „Tady je ten prášek. A pamatuj, do každé nádoby jen tolik, kolik se ti vejde na nehet prstu.“

„Nejdřív mi řekneš, že jsem chytrá, a pak se mnou jednáš jako s hlupačkou,“ ohradila se.

„Promiň, Veličenstvo.“ Taita předvedl kající gesto.

„A netituluj mě tak. Sňatek s tím slizkým hadem nenávidím od samého začátku. A teď, když vím, co se mnou zamýšlí dělat, nenávidím ho ještě víc.“

„Tobě není lehké vyhovět, Merykaro. Vrať se do tábora, než tě strážé začnou hledat.“

Zastavila se na okamžik a políbila Neféra na rty. „Takže zítra, můj milý bratříčku.“

Příští den tábořila egyptská armáda pod vysokým platem, kterým končila písečná poušť. První náročnou část cesty měli téměř za sebou. Zítra překročí průsmyk a dostanou se do chladnějších končin k oázám vzdáleným pouhý den cesty. Do kraje s lesy, poli, vinicemi a horskými potoky, které po celý rok nevysychají.

Když doprovod královských manželek začal stavět denní tábor, mladá královna Merykara byla podrážděná a arogantní, jako by to ani nebyla ona. Chtěla postavit stan dál od stanu sestry, královny Heseret, a když jí vyhověli, požadovala, aby káry s válečnými pokladnicemi odvezli do úzkého vyschlého koryta vzdáleného dvě stě kroků od hlavního tábora. Marně velitel strážil namítal, že dno vádí je vystláno měkkým pískem a že se do něj kola těžkých povozů budou bořit.

„I kdyby měly v písku zmizet celé, mně je to jedno,“ odbyla ho. „Už je mi nanic z pohledu na ty hnusné káry a neustálé bučení volů mi leze na nervy. Nechci je vidět.“

Odvezte je pryč!“

Velitel zvažoval, že si vyžádá schválení Merykařina požadavku od faraóna Naji Kiafana, jenže pak mu došlo, že kolona je roztážená po délce dvou desítek mil. Trvalo by mu nejméně hodinu rychlé jízdy, než by dojel na její čelo, a zpáteční cesta by nebyla o nic kratší. Navíc bylo horko k zalknutí a kromě toho měl domluvenou schůzku s jednou z Merykařiných otrockých dívek. Okouzlující černá Núbijka znala i lepší triky než napodobit opici. Nechal proto káry převézt do vyschlého řečiště a jako úlitbu svému svědomí k nim postavil zdvojenou stráž.

Když se stalo po její vůli, Merykara se zase změnila v roztomilou dívku, kterou měli všichni rádi.

„Je mi to líto, Morame, že jsem byla na tebe tak zlá. To děsné horko nás všechny poznamenalo,“ omlouvala se veliteli stráží před jeho muži. „Řeknu Mise, aby ti donesla pět džbánů nejlepšího piva z mých zásob. Nezapomeň se spravedlivě rozdělit se svými muži, protože jsem jim přidala práce a starosti.“

Miša, statná núbijská služka s vyhlášenou postavou a legendárními hýžděmi, přinesla pivo do Moramova stanu. Jeho muži už stáli v řadě, aby nepřišli o svůj díl.

Po prvních doušcích pěnivého moku svolávali na Merykařinu hlavu požehnání bohů a připíjeli na její zdraví.

Pivo bylo tak vynikající, že Morám přes sliby, které dal

Merykaře, vypil víc, než byl jeho díl. Když zůstal ve stanu s Misou sám, začal na ni dotírat. Se smíchem ho odmítala, ale nakonec si dala říct a nechala se zvednout sukně. Její obří zadek vyskočil z plátna černý a lesklý jako čerstvě narubaný antracit. Dva trslavé pŕlmsíce byly příliš velké i pro Moramovy mohutné tlapy.

V návalu vášně na ni zezadu nalehl, jenže po několika milostných pohybech začal umdlévat a usnul dřív, než dopadl na zem. Miša na něj překvapeně zírala. Za svůj krátký rušný život nic podobného nezažila. Morám chrápal, až se stan třásl jako při vzdáleném hřmění. Miša vyskočila, urovnala si sukni, uštěďřila spícímu milenci zuřivý kopanec a vyběhla ze stanu za svou paní. Stráž u vchodu královského stanu rovněž spala jako zabitá.

„Všichni muži jsou prasata,“ ulevila si Miša ve svém rodném jazyce a statnou nohou nakopla i druhého spáče.

Nefér vedl svou malou skupinu dolů vyschlým řečištěm. Vysoký břeh je kryl před pohledem zvenčí a písek tlumil jejich kroky.

Čtyři káry stály vedle sebe, kola svázaná řetězy, aby je nešlo rychle odvézt.

Kolem nich hlídkovalo osm ozbrojenců. Jenže vojáci do jednoho leželi v písku jako mrtvolky čekající na balzamování.

Taita nejdřív každému zkusil pulz a zvedl víčko, a teprve pak kývl na Neféra a odešel k zadním dveřím první pokladnice.

Z měšce vylovil bronzový šperhák a chvíli zápasil s velkým zámek. Když povolil a hašpa s klapnutím odskočila, otevřel masivní dveře. Uvnitř objevil čtyři menší truhlice přivázané k okům upevněným v podlaze vozu. Víka truhlic byla opatřena hliněnými pečeti s otiskem kartuše faraóna Naji Kiafana.

Pomocí dýky pečeti rozlomil a uschoval je do měšce, aby neprozradily, že někdo s truhlicemi manipuloval. Hrotem dýky odšrouboval víko a zvedl ho. Truhlice byla plná kožených měšců. Taita jeden potěžkal a spokojeně se usmál. Když ho pak rozvázal, nezaměnitelný třpyt vzácného kovu jeho domněnku potvrdil.

Zatímco pracoval. Nefér s Merenem vyhrabali v písku pod vozem díru a měšce, které jim Taita podával, ukládali na její dno. Stařec vybral z první truhlice padesát měšců a víko přišrouboval. Kouskem jílů, který si k tomu účelu přinesl, ho znovu zapečetil a do hlíny otiskl kámen prstenu, který mu Naja daroval před odjezdem z Théb. Na rubínů byla vyryta jeho královská kartuše. Stejným způsobem naložil i s dalšími truhlicemi.

„Trokovi a Najovi zůstane větší polovina zlata,“ hořekoval

Nefér. „Proč nevezmeme víc?“

„Chamtivost by byla naše zkáza,“ mírnil ho Taita a vypáčil poslední víko. „Takto nezjistí, že nějaké zlato schází, dokud správce pokladu znovu víko neotevře a nekontroluje obsah. A k tomu nemusí dojít dřív než za pár měsíců.“

Z každého vozu vybrali dvě stě kožených váčků a zahrabali je do písku na dně vádí. Třebaže pracovali tak rychle, jak jim jen opatrnost dovolila, než uzavřeli poslední pokladnici a uzamkli dveře čtvrtého vozu, slunce viselo nízko nad západním obzorem. Jeden ze strážců se zavrtěl, něco zamumlal a posadil se. Taita k němu došel, jemně mu položil ruku na čelo a muž s povzdychem pokojně ulehl zpátky do písku. Taita mu otevřel ústa a na jazyk mu nasypal bílý prášek.

„Musíme si pospíšet, začínají se probouzet.“

Zasypali díru pod posledním vozem a v povrchu písku zanechali stopy, aby jeho neporušenost nevzbudila podezření.

„Kolik myslíš, že si odneseme?“ zeptal se Nefér.

„To nejde říct bez vážení,“ odpověděl Taita. „Odhadem ho může být nejméně tři laky.“

„Dost na pořízení armády i s vybavením,“ konstatoval Nefér.

Naposled zkontrolovali káry a okolí, aby se ujistili, že nic nepřehlédli, a vytratili se korytem zpátky do kopců na úpatí plata, kde nechali Hilta s vozy. Z úkrytu pak sledovali, co se bude dole dít, ale žádnou nezvyklou aktivitu nezaznamenali.

Stráže asi cítily vinu za porušení svých povinností a nikomu neohlásily, co se jim přihodilo.

Za soumraku viděli, jak volské potahy z koryta vádí vytahují čtyři káry a řadí se za nosítka králových žen.

Armáda faraónů zahájila noční pochod.

Po pět dnů a nocí se egyptská vojska pohybovala kolem sledovaného místa. Švadrony vozů, regimenty kopiníků, lučištníků a práčat bez ustání proudily na východ. Za nimi pochodovaly zástupy otroků určených pro hrubé práce při stavbě opevnění a kopání tunelů pod hradbami obležených měst. Následovali je řemeslníci - tesaři, stavitelé vozů, zbrojníci a výrobci šípů. Kolonu uzavíral nezbytný doprovod kurev, milenek a manželek s dětmi a služebnictvem. Nechyběli ani kupci s povozy naloženými zbožím všeho možného druhu a kvality, které prodají vojákům, až při drancování zbohatnou.

Nikoho z toho množství lidí nenapadlo zajít do vyschlého vádí s ukrytým pokladem, třebaže celé dny odpočívali na místě, kde stály předcházející tábory.

Když zmizel poslední vůz na cestě ke skalnatému průsmyku

Khatmia Pass, Taita a Nefér si oddechli. Bylo zřejmé, že si nižší váhy pokladnic nikdo nevšiml a nikdo nenavštívil koryto vádí, kam poklad zahrabali.

V noci sjeli dolů. Vozy i se záprahy zanechali na břehu vyschlého řečiště připravené k okamžitému odjezdu. Podle kolejí zanechaných vozy našli správné místo. Stačilo párkrát zabodnout dřevěné rýče a Meren s radostným hvízdnutím vyzvedl první měšec zlata. Když měšce přepočítali a ujistili se, že nic nezapomněli, vynesli zlato na břeh vádí a uložili ho vedle čekajících vozů. Kupa osmi set měšců naplněných ryzím zlatem vypadala velice impozantně.

„Je toho příliš moc!“ bědoval Nefér. „Vždyť to ani všechno naráz neodvezeme.“

Taita zavrtěl hlavou. „Jeden z přirozených zákonů tohoto mizerného světa praví, že zlata nemůže být nikdy dost.“

Lehké bojové vozy nebyly stavěné na přepravu těžkých břemen jako nákladní káry. I když je naložili, až se osy prohýbaly a rámy sténaly, víc než polovina pokladu zůstala na místě. Šli vedle koní a opatrně je vedli vzhůru do kopců. Museli se dvakrát vrátit, než všechno odvezli.

Poklad rozdělili na pět stejných dílů a čtyři z nich zakopali na různých místech v dostatečné vzdálenosti od sebe, aby v případě odhalení nepřišli o celou kořist. Pátý díl rozložili do třinácti vozů, které pod velením Hilta poslal

Nefér zpět do Gallaly. Až tam dojedou, Hilto se s větším počtem vozů vrátí pro zbytek.

Zbývající tři vozy Nefér zabral pro sebe. Merena a Taitu a obě skupiny se rozloučily. Hilto se zlatem zamířil na jih a Nefér vyjel za armádami obou faraónů na východ.

Nefér jel ve dne, protože věděl, že vojsko, které sledují, přes den odpočívá v táborech. Při dobré viditelnosti se nemusel obávat, že narazí na nějaké nemilé překvapení.

Vystoupali na plato, kde našli dostatek vody. Bohužel zvířata a lidé, kteří tady po tisících přešli, většinu vodních zdrojů znečistili. Koně měli odpočaté a s lehce naloženými vozy jeli rychle. Míjeli stovky opuštěných tábořišť s vyhaslými ohni, polorozpadlými přístřešky a spoustou odpadků.

Našli taky čerstvě zahrnuté hroby. Vojáci na pochodu trpěli neustálou zátěží a z ní plynoucí únavou a vyčerpaností.

Hyeny už některé mrtvolky vyhrabaly a vedle hrobů ležela zčásti ohryzaná lidská těla.

„Tahle se nám bude hodit,“ prohlásil Nefér u těla mladé ženy, asi jedné z armádních kurev. Nedalo se určit, na co zemřela, protože supi téměř dokončili to, co hyeny začaly.

Lebka bez očí a rtů na ně cenila zuby zčernalé krví.

„Pro lásku boží,“ vykřikl Meren, „copak jsi úplně ztratil rozum? Vždyť ta věc smrdí na míle.“

„Pomoz mi ji zabalit,“ ignoroval Nefér jeho znechucení.

Našel kus vyhozeného plátna, špinavého a potrhaného, které ani beduíni prohledávající opuštěná tábořiště nepovažovali za použitelné, a ubohé zbytky do něj zabalili.

Přes hlasité Merenovy protesty naložili balík do jeho vozu.

Vyjeli při prvních náznacích rozbřesku, ale zadní voj dostihli teprve v půli dopoledne. Kouř z ohňů podél trasy přesunu označoval stovky míst, kde armáda tábořila.

Sjeli z cesty a oklikou předjeli nákladní vozy. Káry se zlatem a nosítka králových žen našli v hájku olivovníků.

Bylo už po poledni, když se Nefér připlížil do jejich blízkosti, a z koruny tamarindu sledoval, co se děje uvnitř zareby - ohrady z trní.

Merykařin stan stál v uctivém odstupu od stanu Hesperet, ale obě sestry seděly pod plátěnou stříškou a pochutnávaly si na bohatém obědě, který jim služby přinesly od ohňů.

Nefér byl příliš daleko a neslyšel, co si povídají. Hesperet, sedící čelem k němu, se vesele smála a Nefér musel uznat, že je dokonce krásnější, než si ji pamatoval z dřívějších. I pro tak neformální událost, jakou byl táborový oběd, se nezapomněla pečlivě nalíčit.

Asi proto, že chtěla vypadat jako socha bohyně Háthor.

Její šaty se třpytily šperky a čerstvě zvlhčené černé vlasy měla natřené olejem.

Miša, vysoká černá otrokyně s legendárním pozadím, jí právě doplňovala zlatou misku červeným vínem. Pár rudých kapek potřísnilo předešlé Hesperetiny šaty a královna začala těžkým vějířem ze stříbra a pštrosího peří služku bít.

Dívka klesla na kolena, oběma rukama si chránila hlavu a mezi prsty jí prosakovala krev. Merykara se snažila starší sestru zadržet, ale marně. Rány přšely na Misinu hlavu, dokud se držadlo vějíře nerozlomilo vedví. Hesperet zbytek rukojeti hodila po Merykaře a jako fúrie pospíchala pryč.

Přes rameno chrčila nadávky a hrozby.

Merykara pomohla otrokyni na nohy a odvedla ji do svého stanu. Po nějakém čase vyšla Miša s ovázanou hlavou ze stanu. S pláčem zmizela mezi stromy. Nefér, ukrytý ve větvích tamarindu, trpělivě čekal, dokud se před stanem neobjevila Merykara.

Obezřetně se rozhlédla a vyměnila pár slov s vojákem, který stan hlídal. Pak se nazdařbůh toulala kolem trnité bariéry. Nefér ji při posledním setkání radil, aby byla pozorná a připravená, až si pro ni přijde. Zřejmě si jeho rady vzala k srdci, protože očividně hledala v okolí nějaký náznak jeho přítomnosti. Stráže si jí nevšimly.

Nefér vytáhl vyleštěný plátek stříbra a pustil Merykaře do očí paprsek odraženého slunečního světla. Okamžitě zůstala stát, zastínila si rukou oči a podívala se ke zdroji světla. Nefér signál tři krát opakoval. I na tu dálku viděl, jak se šťastně usmála, když jí paprsek potřetí ozářil tvář.

Merykara ležela bdělá v kymácejících se nosítkách na polštářích naplněných prachovým labutím peřím a Miša jí dřímala u nohou schoulená jako štěně. Shrnutými závěsy dovnitř vnikal studený noční vzduch a s ním i zvuky táhnoucí armády: dusot kopyt, vrzání a rachocení vozů, bučení žíznivých volů a kroky stráží pochoduujících vedle nosítek.

Náhle někde vpředu nastal zmatek. Mezi práskáním bičů, nárazy kol na kameny a hučením vody Merykara zaslechla zlobný hlas své sestry. „Hej, vy tam! Co se to děje?“

„Vaše Veličenstvo, brodíme se přes bystřinu. Musím vás poprosit, abyste vystoupila. Nosítka by se mohla převrátit a prvním našim úkolem je bezpečnost vaší božské osobnosti.“

Zaslechla ještě, jak si Hesperet stěžuje na nepohodlí, a využila rozruchu, aby Mise pošeptala poslední instrukce.

Potom obě vystoupily z nosítek. Otroci s lucernami je dovedli ke břehu říčky, kde už čekala Hesperet.

„Výrušili mě ze spánku,“ stěžovala si Merykaře. „Nahlásím toho chrapouna velitele karavany svému manželovi, faraónovi Horního Egypta.“

„Určitě to prospěje tvému zdraví, když mu bičem sedrou kůži ze zad,“ ironicky poznamenala Merykara. Hesperet pohodila hlavou a odvrátila se.

V tu chvíli někde nahoře proti proudu řeky zazpíval slavík.

Merykara se zachvěla. Ještě v dětství ji Nefér učil napodobit tiché vibrující ptačí volání, jenže to nikdy nezvládla. Ptačí trylek zazněl ještě dvakrát. Nikdo jiný si toho nevšiml, všichni měli plno starostí, jak dostat nosítka a těžké pokladnice přes zrádnou říčku. Vjezd i výjezd z brodu byl rozbahněný a rozježděný tisíci koly, které tady projely před nimi. Teprve po půlnoci byly všechny vozy na druhém břehu.

Velitel karavany poslal otroky s přenosnými nosítky pro faraónovy manželky. Na opačném břehu je čekal další zmatek.

Jedna kára se zlatem ztratila kolo a zablokovala cestu ostatním. Navíc otroci při přechodu brodu namočili

Hesperet nohy a královna trvala na tom, že musí být potrestáni na místě. Šlehání dozorcova biče a nařikání trestaných nervozitu ještě zvýšilo.

V hluku a povyku Merykara znovu zaslechla slavičí volání.

Tentokrát zaznělo docela blízko a na stejném břehu, kde stála. „Nesmíš mě zklamat,“ zašeptala Mise.

„Můj život patří vám, paní,“ odpověděla dívka. Merykara ji políbila.

„Už jsi to často prokázala a já na to nikdy nezapomenu.“

Merykara se otočila a zamířila do tmy.

Všimla si jí jenom Hesperet. „Kam jdeš, Merykaro?“

„Utopit zlé víly,“ odpověděla Merykara dětským eufemizmem.

Hesperet pokrčila rameny, vlezla do nosítek a zatáhla závěs.

Když byla Merykara z dohledu, zastavila se a zkusila napodobit slavičí hlas. Vzápětí ji pevná ruka uchopila za rameno.

„Proboha přestaň, maličká, jinak vyplašíš všechny slavíky až do Beersheby,“ zašeptal jí do ucha Nefér.

Otočila se a neschopná slova ho objala a stiskla, co jí síly stačily. Jemněji odstrčil, vzal ji za ruku a vedl po temném břehu. Šel rychle a jistě, jako by měl oči leoparda.

Nezakopl a ani na okamžik nezaváhal. Kromě tichého varování před dírou nebo překážkou nepromluvil a Merykara ho slepě následovala.

Teprve při krátké zastávce na odpočinek se zeptal: „Vi

Miša, co má dělat?“

„Stáhne všechny závěsy na nosítkách a každému, kdo se zeptá, řekne, že spím a nechci být rušena. Nikdo se nedoví, že jsem pryč.“

„Do příštího rána, než zastaví,“ upřesnil její prohlášení

Nefér. „Do té doby musíme být dostatečně daleko. Můžeš jít dál? Někde v těchto místech se potřebujeme dostat přes řeku.“

Zvedl ji jako hračku a přenesl na druhou stranu. Překvapilo ji, jak vyrostl a zesílil. Na opačném břehu ji zase postavil na nohy a šli dál.

Po chvíli zatahala Neféra za ruku. „Co to tady tak hrozně smrdí?“ divila se.

„To ty,“ zažertoval, ale hned se opravil. „Nebo spíš ta, která zaujme tvé místo.“

Sotva to dořekl, vyhouply se ze tmy před nimi dva stíny a Merykara strachem vyjekla.

„To je Taita s Merenem,“ uklidňoval ji Nefér. Odvedl ji do mlázi a otevřel krytku na lucerně, kterou odkudsi vytáhl.

Merykara znovu vypískla, když v chabém žlutém světle spatřila hrůzný objekt na zemi. Mrtvola byla tak znetvořená, že jen málokdo by v ní poznal ženské tělo.

„Rychle!“ spěchal Nefér. „Dej mi své šaty a všechny šperky.“

Merykara se svlékla donaha a oblečení podala bratrovi.

Taita jí přinesl ranec s náhradním šatstvem - tuniku se sukni a sandály.

Nefér poklekl vedle torza dívky, navlékl jí na krk náhrdelníky a na kostnaté ruce náramky a prsteny. Merykařinu sukni a bederní roušku potrhal a vyvážel v blátě. Pak se hrotem dýky píchl do palce a vlastní krví látku pokapal.

Nedaleko se ozval děsivý chór smečky hladových hyen.

Merykara se zachvěla. „Cítí mrtvolu.“

„Dodají jen další důkazy, aby Naja uvěřil, že tě sežrala divá zvěř.“ Nefér vstal. „Musíme dál.“

Vozy čekaly kousek výš proti proudu, protože Nefér nechtěl, aby v blízkosti mrtvé dívky zůstaly stopy po kolech. Když Merykaru vytáhl na plošinu vozu, ukázal k východu. „Ranní hvězda. Za hodinu bude světlo. Musíme zbývající tmy co nejvíce využít.“

Jitro, které za nimi rozkvetlo jako kytice květů růží a mimózy, je zastihlo v půlce svahu náhorní roviny. Dole pod nimi ležela poušť.

Ten pohled byl tak velkolepý, že neodolali, zastavili koně a s úžasem hleděli na nekonečný oceán zlatého písku.

Všichni kromě Merena. Jako poutník, který projde půlku světa, aby uviděl svatyni bohyně, kterou uctíval, Meren zbožně zíral na Merykaru. Doposud ji skrývala tma, ale teď, když ji pozlatily paprsky vycházejícího slunce, mohl na ní oči nechat. Většinu svého života ji znal jako drzou a zlomyslnou sestřičku svého nejlepšího přítele. Jenže od chvíle, kdy ji viděl naposled, uplynuly dva roky, a čas udělal zázrak. Každý její pohyb, gesto či postavení hlavy byly dokonale elegantní. Rysy její tváře, krémová pleť s odstíny perleti, křivky štíhlého těla a vůbec všechno na ní se mu jevilo mimořádně krásné. Svit velkých zelených očí by jí mohl závidět i ten nejproslulejší smaragd. Meren ještě neslyšel hudbu, která by svou krásou překonala její hlas a smích.

Taita si všiml jeho zájmu a v duchu se usmál. I v těch nejhorších situacích život nepřestává bojovat o svou obnovu, pomyslel si, ale nahlas řekl Neférovi: „Veličenstvo, nemůžeme se tady zdržovat. Koně potřebují vodu.“

Na úpatí kopců odbočili z cesty na jih k Velkému hořkému jezeru a jeli bez zastávky až k první občerstvovací stanici - nádobám s vodou, které si ukryli pro zpáteční cestu.

Hiltosetam už zastavil před nimi. Podle stop poznali, že se jeho vozy naložené zlatem pohybují pomalu a že nemůže mít velký náskok.

Oddechli si, když zjistili, že nespotřeboval všechnu vodu.

Čtyři nádoby zůstaly nedotčeny a to postačovalo, aby je koně bez problémů dovezli do oázy Zinalla.

Merykara živě štěbetala a žertovala s Taitou a Neférem, ale k Merenovi se chovala, jako by ho ani neznala. Jeho směrem se podívala, jen když si byla jistá, že si toho nikdo nevšimne. Meren ji donedávna bohorovně přehlížel, ale teď byl tak zaražený, že se k ní nedokázal ani při blížít.

Tím, že se provdala za faraóna, třeba nepravého, stala se v jeho očích přinejmenším bohyní.

Kdykoliv zastavili, Meren se nemotorně snažil postavit tak, aby na něj viděla. Jednou, když odpočívala ve stínu rozkvetlé akácie, konečně zvedla oči a pokývla hlavou.

„Zdravím tě, Veličenstvo,“ vykoktal Meren. „Velice mě těší, že tě vidím v bezpečí. Strašně jsem se o tebe bál.“

Věnovala mu jediný dlouhý pohled, zvědavý a hodnotící.

Zaregistrovala, jak vyrostl a jak sebevědomě drží pevná ramena. Všimla si také jeho dlouhých hustých vlasů a poprvé pocítila divný tlak na prsou. „Merené Cambysesi,“ řekla odMěřeně, „když jsme naposled měli spolu co do činění, rozšlapal jsi mi mého oblíbeného papírového draka.“

Jak ti můžu ještě věřit?“

„Celým svým životem,“ odpovéděl zaníceně.

Když byli koně nakrmeni a odpočatí a nastal čas k odjezdu, Merykara se obrátila k bratrovi a řekla jen tak mimochodem:

„Tvoji koně vezli moji váhu navíc celou noc. Myslím, že bych jim to měla trochu ulehčit.“

„Jak to míníš udělat?“

„Pojedu v jiném voze,“ odpověděla prostě a odešla za čekajícím Merenem.

Příští den dorazili do oázy Zinalla a našli tam Hiltu.

Nefér rozdělil muže i náklad zlata rovnoměrně na všechny vozy a ke Gallale mohli jet mnohem rychleji.

Mintaka stála na střeše chrámu Háthor. Spolu s ženami a starci ho opravovala, aby byl pro bohyni obyvatelný, a mohli se k ní modlit v její přítomnosti.

Budova byla postavena kdysi před tisíci lety.

Kdy přesně, to nikdo nevěděl. Stěny zůstaly většinou překvapivě zachovalé a potřebovaly jen nepatrné opravy.

Horší to bylo se střechou. Při stálém slunečním počasí sice nevadily ani velké díry, ale bylo načase vyměnit shnilé krovy, které pro bohyniny vyznavače představovaly smrtelné nebezpečí. Mintaka dozírající na práce měla na sobě jednoduché obnošené šaty jako ostatní ženy a slunce ji stejně osmahlo jako je. Život v Gallale byl na hony vzdálený uzavřené existenci v avariském harému a Mintaka se těšila z volnosti a přátelství obyčejných lidí.

Právě se narovnála, protáhla bolavá záda a přistínila si oči. Bylo radost pohledět na zelená pole mladého prosa se sítí zavodňovacích kanálů, v nichž jiskřila voda z Taitova pramene. Na bohatých loukách se pásala stáda skotu a tlustoocasých ovcí. Jen koní mezi nimi bylo poskrovnu.

Jejich nedostatek trápil každého obyvatele Gallaly.

Jako každou hodinu během posledních dlouhých dnů od chvíle, kdy Nefér opustil město, jí oči zabloudily do údolí sevřeného hradbou pustých kopců, které tak přísně kontrastovaly se zelení kolem. Z toho směru měl přijet Nefér.

Hleděla do modré dálky bez valné naděje, protože ji nedávno už mnohokrát zklamala.

Náhle se jí rozbušilo srdce. Proti nekonečné klenbě oblohy objevila droboučkou skvrnku, nepatrné éterické peříčko unášené větrem. Asi prашný vírtančící nad rozpálenými písky pouště, pomyslela si.

Začaly jí slzet oči, a tak jim dopřála odpočinku a setřela si pot z čela. Když opět vzhledla, prашný přízrak se přiblížil a její naděje znovu ožila. V tu chvíli se z dálky ozvalo dlouhé zatroubení beraního rohu; hlídky na hřebenu kopců ho taky spatřily. Lidé kolem ní přestali pracovat a sledovali závěr údolí. Z ulic doletěl křik dětí, štolbové běželi ke stájím a vozkové k vozům postaveným za tržištěm.

Celé město ožilo.

Mintaka už nevydržela a s hbitostí kočkodana přistiženého v sadu při krádeži ovoce seběhla po lešení postaveném kolem vnější zdi. Přes náměstí ujížděl s vozem Shabako a mířil k severní bráně.

„Shabako!“ křičela a běžela za ním. Odbočil k ní a přitáhl koním uzdu, aby mohla naskočit. Tryskem projeli bránou na rozježděnou cestu.

„Pověz, Shabako, jsou to oni?“

„Věřím, že ano, Veličenstvo,“ vykřikl do větru.

„Tak proč jedeš tak pomalu?“

Hřeben návrší přešel jediný vůz a Mintaka se nahýbala přes čelní desku, aby zjistila, kdo ho řídí. Jenže byl ještě příliš daleko.

„Podívej, paní, má modrou vlajku!“ Shabako ukázal na barevný kousek látky vlající nad vozem na konci bambusové tyče.

„Je to Nefér! Ach, chvála bohyni, je to on!“

Strhla si z hlavy pruh bílé látky a zuřivě mu mávala na pozdrav. Nefér nutil koně do maximální rychlosti jako při útoku.

„Vysaďte!“ křičela na Shabaka a tloukla ho pěstmi do zad, aby příkaz zdůraznila. Poslušně zbrzdil koně do klusu.

Vyskočila za jízdy, ladně přizpůsobila krok rychlosti vozu a s rozpraženými rukama běžela Neférovi vstříc.

Taita ve voze za Neférem už se obával, že ji Nefér ve své dychtivosti porazí. Zpomalil v posledním okamžiku a prudce odbočil, aby se jí vyhnul. Když byla blízko, vyklonil se z vozu a ona se s důvěrou vrhla do oblouku jeho paže. Kdyby zaváhala nebo uskočila, mohla skončit pod kopyty koní a kovovými obručemi kol, ale Nefér dívku bezpečně zachytil a rozesmátou ji zvedl do vozu.

Nefér svolal na náměstí zasedání rady, aby jejím členům podal zprávu o své výpravě. Podrobně popsal, jak získali zlato z pokladnic faraónů.

Dychtivě poslouchali, a když jim představil Merykaru a vyličil její osvobození, zvolali „Bak-her!“ a vstoje mu zatleskali. Pak poslal pro písaře, kteří před očima členů rady zlato zvážili. Konečné množství podstatně přesáhlo půl laku.

„A to je, pánové, jen pětina toho, co jsme ukořistili. Hiltu se s kón vojem vozů vrátí pro zbytek. Odjede zítra a potřebuje pomoc.“

Všichni muži, kteří se mohli hýbat, ochotně nabízeli své služby, ale když byl odmítnut i Shabako, jeho zkušený válečníci trpce protestovali. „To nás chce faraón nechat v

Gallale dřímát u krbů jako stařeny?“ bouřil se Shabako.

Nefér se rozesmál. „Pro vás mám mnohem náročnější práci. Ale slunce už zapadlo a my musíme oslavit vítězství.

Brzy se znovu setkáme na válečné poradě, to vám přísahám,“ uklidňoval je. Sněm skončil a odmítnutí muži se rozcházelí nabručení. Teprve po několika džbancích čerstvě uvařeného piva se jim nálada vrátila.

Nefér hned po příjezdu přikázal porazit dva voly a tucet tučných ovcí a ženy strávily všecek čas přípravou slavnostní hostiny. Každý obyvatel města, muž nebo žena, byl vítán, a svůj díl dostaly i hlídky a posádky v pevnůstkách na kopcích. Podobně jako nalezení zřídla i získané zlato soudržnost společnosti upevnilo.

Taita složil oslavnou báseň, která se setkala s okamžitým úspěchem, jako ostatně veškerá jeho kreativní činnost.

Když skončil, nedovolili mu ani sednout. Křičeli a tloukli do stolů miskami, dokud všech šedesát veršů nezopakoval.

Pak se naučili celou báseň nazpaměť, a když hudebníci narychlo přidali improvizovaný doprovod, bujará společnost se k třetí a poslední repríze přidala.

Potom Nefér vyzval každého, kdo cítil potřebu něco sdělit ostatním, aby promluvil. Některé projevy sice byly slátaniny

bez hlavy a paty, ale posluchači je přijali stejně dobře jako jiné, které svou rozpustilostí a pikantností přinutily mnohé k slzám smíchu. Ve vzrušené emocionální atmosféře se Merykara naklonila přes Mintaku k bratrovi.

„Královský a božský bratře,“ oslovila ho škádlivě. Ochutnala už obsah pivního džbánu a byla rozvernější než obvykle. „Ráda bych tě požádala o laskavost.“

„Malá sestřičko, která už nejsi tak malá, řekni, co si přeješ? Pokud to bude v mých silách, máš to mít.“

„Na to tvé síly bohatě vystačí.“ Zmlkla a pohlédla přes stůl na Merenu. Když se střetla s jeho upřeným pohledem, sklopila oči a zčervenala. „Viš, že jsem byla provdána jako dítě bez mého souhlasu a proti mé vůli. Manželství nikdy nedošlo naplnění. Chci, abys prohlásil můj sňatek s Najou za neplatný a naše manželství rozvedl. Chci být volná, abych si mohla zvolit muže podle vlastního přání. To bude ten největší dar, jaký mi můžeš dát.“

Nefér okamžitě vystřízlivěl a tázavě pohlédl na Taitu.

„To je možné? Je v mých silách před zraky bohů rozvést muže a ženu?“

„Jsi faraón,“ odpověděla Merykara dříve než Taita. „Stejně jako se Trok rozvedl s Mintakou, můžeš rozvést mě a Naju.“

„Trok se rozvedl s Mintakou?“ divil se Nefér tak hlasitě, že všichni kolem ztichli.

„Ty to nevíš?“ divila se pro změnu Merykara. „Promiň, že jsem ti to oznámila tak netaktně. Myslela jsem, že tak významná novina dorazila i sem.“ Nefér sevřel Mintace ruku a neschopný slova zavrtěl hlavou.

„Jistě! V den svého božského dne ve vlastním chrámu zabil berana a třikrát prohlásil: Rozvádím se s ní.“

Merykara spráskla ruce. „A hle, hrozný skutek byl dokonán.“

Nefér si přitáhl Mintaku blíž a znovu pohlédl na Taitu.

Stařec, který znal zákony líp než kterýkoliv chrámový písař v Egyptě, na faraónův nevyslovený dotaz vážně přikývl.

Merykara pokračovala. „Samozřejmě po rozvodu okamžitě obětoval druhého berana a Mintaku za cizoložství, svatokrádež a zneuctění boha odsoudil k trestu smrti.“

Nefér se otočil a dlouze se zadíval Mintace do očí. Oba zvažovali význam toho, co Merykara řekla. Na Neférově tváři se pomalu rodil nový výraz, jaký má odsouzenec, kterému právě sdělili, že dostal milost. „Jsi volná, má jediná lásko,“ řekl slavnostně, „a tvá svoboda dává volnost i mně.“

Druhý den ráno před rozedněním, když ještě většina města po pivních radovánkách spala, Nefér vyhledal Taitu v jeho soukromém apartmá, které si pořídil adaptací jednoho starého domu. Stařec vzhlédl od papyrového svitku, který četl při blikavém světle olejové lampy.

„Děláš něco důležitého?“ zeptal se Nefér ostýchavě.

„Vždyť vidíš sám,“ odpověděl Taita a odevzdaně začal svitek navíjet na dřevěný váleček. Nefér chvíli bezcílně přecházel po místnosti a zastavoval se u předmětů, které stařec shromáždil za pobytu v Gallale: vyčištěných kůží barevných ptáků, koster malých savců a plazů a suchých kousků dřeva a rostlin podivných tvarů. V miskách, lahvicích nebo sáčcích uložených na policích měl uschovány sušené byliny a jakési beztvaré substance. Taita zatím trpělivě čekal, až Nefér sám nakousne účel své návštěvy, i když dobře věděl, co to bude.

Nefér vybral fosilii nějakého předpotopního koryše a podržel ji na světle lampy. „Mintaka už není provdána za Troka,“ řekl jakoby mimochodem a dál zkoumal zkamenělinu.

„To jsem slyšel i já, i když jsem hluchý jako poleno.“

Nefér vyměnil koryš za měděnou sošku Isis kojící malého Hóra posazeného na klíně. Taita ji vykopal někde pod hradbami města a pokrývala ji silná vrstva měděnky.

Jak Chephrenovy zákony omezují sňatek krále?“

Taita se dloubal v nose a zamyšleně zkoumal, co vydoloval.

„Jeho žena musí být volná jako každá jiná nevěsta, ať už panna, či vdova.“

„Nebo rozvedená,“ dodal Nefér.

„Nebo rozvedená svým manželem nebo výnosem vládnoucího faraóna,“ přikývl Taita. „Ale dříve než se ožení nebo je prohlášen za boha, musí být legálně potvrzena jeho vladařská moc.“

„Aby mohla být potvrzena jeho vladařská moc, musí být plnoletý, což já nejsem, nebo musí chytit božského ptáka, o což jsem se pokoušel, ovšem marně. Případně musí projet Rudou stezku.“ Nefér se odmlčel. „A to jsem také neudělal. Zatím.“

Poslední slovo zdůraznil a Taita jen zamrkal, ale mlčel.

Nefér nasadil odhodlaný výraz. „Zamýšlím jet Rudou stezku.“

Taita si ho pátravě prohlížel. „Ještě jsi plně nevyrostl a dostatečně nezesílil.“

„Jsem dost velký i silný,“ přerušil ho Nefér.

„Kdo s tebou pojede?“

„Meren.“

„Jsou jiní, silnější a zkušenější, kteří ti pomůžou víc. Bude mnoho těch, kteří zatouží po copu faraóna Tamosova rodu.“

„Slíbil jsem to Merenovi,“ trval Nefér na svém.

Dvě štěňata, která ve svém nadšení a neznalosti zakopávají o vlastní tlapky, pomyslel si Taita, ale řekl: „V Gallale není jediný vhodný kůň, který by vyhověl nárokům.“

„Vím, kde je hledat. Naja s Trokem nechali zbytek stád v Egyptě nestřežený.“ Taitase neunavoval vysvětlováním, že faraónové nechali na ochranu Egypta víc veteránů, než vzali s sebou do Mezopotámie. Věděl, že Nefér není ochotný poslouchat žádné argumenty, které odporovaly jeho utkvělé představě.

„Jestliže neuspěješ, ztratíš víc než pouhé vlasy. Ztratíš pověst a tvůj nárok na trůn může definitivně skončit.“

„Já uspěju,“ prohlásil Nefér sebejistě. Taita takovou odpověď čekal.

„Kdy se chceš na Rudou stezku vydat?“

„Nejdřív si musím obstarat koně.“ dostatkem vody se Gal lála stala vhodná k trvalému osídlení a Nefér na Taitovu radu zavedl systém očisty města. Hnuj ze stájí a lidské výkaly se shromažďovaly na fekální vozy a vyvážely na pole jako hnojivo. Zbývající odpad vynášeli na skládku na konci údolí. Ta se brzy stala domovem stále populace vran, luňáků a supů, se kterými soupeřili mrchožraví čápi marabu s obscénně holými hlavami. K nim se přidali paviáni z hor, šakali a toulaví psi.

Na Nefěrův příkaz naličili na skládku pasti a chycená zvířata odnášeli v klecích pryč.

Shabako a jeho nejlepší muži byli posláni na zvědy do měst a vesnic v údolí Nilu. Popíjeli v tavernách a vyptávali se pocestných. Pozorovali taky kasárna a počítali vojáky, které viděli vcházet a vycházet ven. Za týden se vrátili s podrobnými údaji.

Hlásili, že samozvanci nechali v zemi nejméně polovinu pěchoty, kopiníků, práčat a lučištníků, kteří byli schopni odrazit jakoukoliv hrozbu z týlu. Všecky pohraniční pevnosti byly plně obsazeny a střeženy a ani kasárna nezůstala prázdná. Žila běžnou aktivitou, jako jindy.

„Co jízdní divize?“ zeptal se Nefér, když Shabako dlouhý raport dokončil.

„Trok vzal většinu vozů s sebou do Mezopotámie a v Egyptě ponechal dva neúplné jízdní regimenty. Ale v armádních dílnách běží naplno stavba nových vozů.“

„A koně?“

„Zrekvírovali všechna zvířata, která našli. Dokonce poslali armádní nákupčí do Libye, aby skupili, co uvidí.

Zdá se, že shromaždiště v Thane a Manashi jsou plná.

Většinou tam drží mladá, nezkracená zvířata. Starší koně zvyklé na válku vzali na východ.“

„Thane,“ rozhodl Nefér. „Leží mnohem blíž poušti než

Manashi.“ Připomněl, že v Thane Taita využil Najova rekvizičního příkazu, s jehož pomocí získal od Socca, starého Hiltova kamaráda ve zbrani, čerstvé koně, když jel do Avarisu osvobodit Mintaku. Pokusil se v myšlenkách vrátit zpět a vzpomenout si na umístění kasáren a okolní terén.

„Pověz mi všechno, co víš o Thane. Ještě tam tomu stále velí Socco?“

„Pili jsme v místním bordelu s jedním jeho seržantem, který nám řekl, že Socco si v kasárnách vedl tak dobře, že mu Trok udělil titul Nejlepší z deseti tisíc.“

O deset dnů později seděli Nefér s Taitou v trávě a předstírali, že hlídají stádo pasoucích se koz. Zem okolo kasáren byla dobře zavlažovaná a poskytovala bohatou pastvu, jenže byla plochá bez keřů a stromů. Postrádala pahorky, odkud by mohli sledovat, co se děje uvnitř vojenského tábora. Nejbližší kopce ležely pár mil na východ na okraji pouště.

Oba měli oblečené staré černé róby, jaké nosili beduíni, a v tom přestrojení splývali s krajinou jako pár zajíců nebo vran. Co chvíli vstali, popohnali kozy blíž k pevnosti a znovu si dřepi po způsobu beduínských pastevců.

Nedaleko se pod dohledem uniformovaných vojáků páslo velké stádo koní. „Řekl bych, že jich bude na dva tisíce,“ odhadoval Nefér.

„To se mi nezdá,“ vrtěl hlavou Taita. „Spíš kolem patnácti set. Jenže to je pořád mnohem víc, než dokážeme zvládnout.“ Lelkovali a pozorovali stádo celé dlouhé ospalé odpoledne.

V ohradách vedle kasáren drezéři učili mladé koně přivykat záprahu do vozů. Jejich povely a praskání bičů se neslo až k nim. Před večerem vojáci zahnali stáda koní z luk a ohrad k dlouhým řadám stání za pevností. Nefér s Taitou z dálky sledovali, jak je na noc uvazují.

Při západu slunce sehnali kozy do houfu a pomalu je odváděli směrem k poušti. Za šera se na cestě z Avarisu objevil malý oddíl čtyř vozů. Opratě prvního z nich držel statný důstojník se stříbrným prsním plátem Nejlepšího z deseti tisíc. Když přijel blíž, poznali ho.

„Aby to Seth spral,“ zaklel Nefér. „To je přece Socco, Hiltův kamarád. Myslíš, že nás pozná?“

Pokorně sklonili hlavy, svěřili ramena a šourali se za kozím stádem. Socco sjel z cesty a zamířil rovnou k nim.

„Smradlavá chátro!“ řval. „Kolikrát vás ještě budu varovat, abyste nepásli ty svoje špinavé nemocné bestie na mých pastvinách v blízkosti koní?“ Sehnul se a švihl Neféra bičem přes záda. Nefér okamžitě viděl všechno rudě. Ještě než stačil vytáhnout Socca z vozu, Taita ho zastavil gestem, které ho doslova přibilo k zemi. Zdálo se, že účinkovalo i na Socca, protože zmínil tón a svinul bič.

„Jestli vás tady, chlapi, ještě jednou nachytám, utrhu vám koule a nacpu vám je do prdele.“ Vrátil se s vozem na cestu a klusem zamířil k pevnosti.

O šest nocí později, když nastal nový měsíc, se do Thane vrátili v plné síle. Nechyběl jediný gallalský muž, který uměl jezdit na koni obkročmo. Čtyřicet jezdců v černých róbách s tvářemi začerněnými sazemi vezlo za sebou na koňských zadcích velké pytle. Živí šakali, které v nich věznili po dvou a po třech, se vrtěli a tiše kňučeli.

V razantnějších projevech odporu jim bránily svázané nohy a čenichy.

Nefér vedl zástup jezdců širokým obloukem kolem západního okraje pevnosti. Aby na sebe neupozornili hlídky, drželi se v bezpečné vzdálenosti od stájí a koním na kopyta nasadili kožené návleky.

Každý z mužů věděl, co se od něj čeká, protože manévry mnohokrát nacvičovali. V tichosti vytvořili půlkruh mezi řekou a kasárnami. Zůstali stát v takových roztupech, aby mohl jeden druhému tiše předávat příkazy. Nefér zaujal místo uprostřed řady a Shabaka s Merenem na konci křídla.

Když byli všichni na svých místech, Nefér třikrát napodobil zpěv slavíka. Podél řady jezdců zablikaly ohnivé body. To jeho muži otevřeli víka nádob s doutnajícím ztrouchnivělým dřevem, které rozfoukali, až hořelo plamenem.

Nefér udělal totéž a pak rozvázal pytel a vytáhl z něj statnou šakalí samici.

Srst i ohánka zvířete byla napuštěna smolnou substancí, jejíž intenzivní odér dokázal potlačit i přirozený pach zvířete.

Tu černou mazlavou tekutinu přinesl Taita odněkud z pouště. Tvrdil, že samovolně vyvěrá z velké hloubky na zemský povrch. Byla hořlavá a Taita ji smísil s další látkou, žlutým krystalickým práškem, který její hořlavost ještě zvýšil. Touto směsí natřeli všechna odchycená zvířata.

Nefér přivázal feně na oháňku nádobku s ohněm a dýkou jí přeřízl pouta na nohou. Sotva pocítila volnost, kopala a škrábala, ale Nefér nedbal, a než ji pustil, hrotem dýky přeřízl i provázek, kterým měla svázaný čenich. Fena zoufale zavřeštěla a vyrazila kupředu s ohnivým chvostem jisker za sebou.

Po celé délce řady vzplály ohnivé koule letící otevřeným polem a bolestný nářek zvířat se nesl nocí. Pár zmučených tvorů se obrátilo zpět k řece, ale většina instinktivně zamířila ke svému domovu do pouště. Kasárna v Thane jim stála v cestě a ohnivá smečka vtrhla mezi řady uvázaných koní.

Když Nefér vypustil posledního šakala, tasil meč a pohnal koně do cvalu. Jeho vojáci vyjeli za ním a jejich démonický řev zvýšil celkový efekt.

Někteří ze šakalů protáhli svoje hořící oháňky přes skládky suché píce a podestýlky a plápolavá světla požárů udělala z černých jezdců monstra.

Nefér viděl, jak nejbližší hlídky odhazují zbraně a prchají s ječením stejně hlasitým, jaké vydávaly živé pochodně.

„Džinové,“ volali.

„Zachraňte se! Přepadly nás černé Sethovy legie!“

„Pekelné hordy! Utíkejte! Utíkejte!“

Uvázaní koně se vzpínali a vyskakovali. Tam, kde kůly zaražené v zemi nápor nevydržely nebo se přetrhl provaz, ke kterému byla zvířata přivázaná, se uvolnilo dvacet koní najednou a zděšení běželi do noci.

Nefér se nahnul z koňského hřbetu, vrazil meč mezi lopatky jednoho ze strážných a nechal jeho bezvládné tělo sklouznout z čepele. Pak odbočil k místu, kde klubko vyděšených koní bojovalo s provazem, který odolával jejich spojenému úsilí. Jediným švihem provaz přetřel a zpanikařená zvířata vyrazila za prchající hordou. Pak zamířil k další skupině zdívočelých koní a pustil je do polí.

Shabako a ostatní jeho muži se k němu přidali a masa koní a jezdců, osvětlená hořícími kasárnami, pádila ke kopcům. Odněkud ze tmy se vynořil Shabako a připojil se k Neférovi.

„Při Setbově potu a semeni!“ křičel. „To byla věc!“

Pak se ohlédl zpátky. „Škoda že nás nikdo nepronásleduje.“

Dobrá rána by tomuto zábavnému večeru dodala korunu.“

„Brzy budeš mít zábavy, co hrdlo ráčí, to ti slibuju,“ smál se Nefér. „Teď musíme zastavit koně, než se uštvou k smrti.“

Donutili své koně k trysku, prodrali se cválající masou na čelo a rozjeli se do stran, aby stádo zpomalilo do klusu a postupně do kroku. Nasměrovali je do otevřené pouště směrem ke Gallale.

Ráno zastihlo dlouhý průvod volných koní v úzké skalnaté soutěsce. Šli volným stálým krokem, jehož tempo udávali Nefér, Shabako a Meren. Ostatní Neférovi muži hlídali konec a vraceli zatoulané kusy zpět do houfu.

Nefér mhouřil oči před světlem vycházejícího slunce a volal na Shabaka: „Drž je pohromadě a v pohybu. Já se vrátím a zjistím, jestli nás Socco nestihá.“

Při cestě zpět si vybral Merena a tři další muže zkušené v zacházení s mečem i oštěpem. „Jestli za námi vyrazili, musíme jim to rozmluvit, jasně?“ řekl jim krátce.

Jeli zpět po vlastních stopách a v místě, kde se skalní hřbety sbíhaly v úzké soutěsce, Nefér s Merenem nechali své koně na starost ostatním a stoupali vzhůru kamenitým svahem.

V době, kdy dosáhli hřebene, už slunce vyšlo nad obzor, ale zatím ještě nestačilo ohřát chladný noční vzduch. Země se skvěla v průzračnosti pouštního jitra a každý detail vzdálených skal, dun a sukovitých stromů byl ostrý a zřetelný.

„Tam!“ vykřikl Nefér.

„Deset jezdců,“ Meren se snažil kompenzovat zklamání, že je nespátl první.

„Jedenáct,“ opravil ho Nefér a Meren se nepřel. Místo toho se zašklebil. „Jedenáct ku pěti. To máme dobré vyhlídky.“

Nefér ukázal dolů do ústí skalní soutěsky. „Tamhle si na ně počkáme. Nikdo z nich to nesmí přežít. Nepotřebujeme, aby se zprávy o nás dostaly do Avarisu.“

„To se mi náramně zamlouvá,“ pochvaloval si Meren.

Stáli mezi balvany, ruce na nozdách koní, aby je zařetáním předčasně neprozradili. Doprostřed cesty Nefér položil kožený pytel, ve kterém přivezl šakaly. Teď v něm byly jejich noční převleky. V rostoucím horku už je nepotřebovali. Zdola se k nim doneslo klapání podkov a rachocení uvolněné kamenné suti. Nefér pohlédl na druhou stranu skalní průrvy, kde se za balvanem skrýval Meren s jedním ze svých mužů. Zvedl ruku s roztáženými prsty. Ten signál znamenal klid a pozor. Otec ho učil, že má dávat přednost ručním signálům před slovními povely. Osvědčily se v bitvě, kdy slova mohla pohltnout hluk, nebo v situacích, kdy bylo rozhodující ticho.

V ústí soutěsky se objevil vedoucí jezdec. Když uviděl pytel ležící na cestě, zastavil a obezřetně se rozhlédl.

Jeho muži se natlačili za něj. Nefér v jezdcích s helmou z krokodýlí kůže poznal Socca a záda ho začala svrbět v místě, kde mu po Soccově bičí naskočila krvavá žíla.

Přišel čas laskavost vrátit, pomyslel si chmurně. Socco, starý podezřívavý voják, nespíchal a teprve po dlouhé chvíli popojel s koněm kupředu. Ostatní ho následovali.

Obklopili pytel a sklonění na něj zírali. „Kryjte mi záda!“ zavrčel Socco a seskočil z koně. Jak se shýbal nad pytlem, Neférova zdvižená levice rázně sjela dolů.

Pět oštěpů současně zasvíštělo vzduchem. Hilto a Shabako muže dokonale vycvičili a vzdálenost byla malá, žádné dva oštěpy nenašly společný cíl. Každý skončil v nechráněné části těla jiného jezdce, tam, kde ho pancíř nemohl odrazit nebo vychýlit. Pět mužů spadlo pod kopyta svých poplašených koní, tři zasažení do hrdla a dva došije.

Nefér a jeho vojáci vyrazili cvalem z úkrytu a s meči v rukou volali bojový pokřik: „Za Hóra a Setiho!“

Ti z nepřátel, kteří přežili první vražedný útok, se instinktivně obrátili proti útočníkům, ale neměli čas tasit. Neférovi koně byli zvyklí útočit hrudproti hrudi, a když narazili do stojících soupeřů, dva Soccovi koně ztratili rovnováhu a shodili své jezdce na zem. Nefěr si vybral nejbližšího protivníka a probodl mu hrdlo. Socco už stačil vytáhnout zbraň z pochvy a zaútočil na Neférovo břicho. Nefěr ránu odrazil, jeho kůň se vzepjal a kopytem shodil Socca ze hřbetu jeho hřebce. Než ho mohl Nefěr dorazit, vyřít se na něj jiný jezdec s mečem vysoko nad hlavou. Nefěr mu vyjel vstříc a pustil se s ním do boje. Ránu následovalo odrazení, jezdci kolem sebe kroužili v těsné blízkosti a vrčeli na sebe jako dva vztekli psi. Zbytek Soccových mužů se právě vzpamatoval z prvního šoku, když ze svého úkrytu vyrazil Meren se svým druhem. Dokonale načasoval svůj výpad a zuřivě se vrhl do šarvátky. Bodl prvního soupeře do srdce, triumfálně zaječel, okamžitě ránu reverzoval a sekl muže po krku. Jeho oběť sklouzla z koně, hlavu napůl oddělenou od třesoucího se trupu. Socco ztratil helmu i meč. Plazil se po zemi a zoufale hledal svou zbraň. Zůstal poslední, kdo ještě mohl vzdorovat. Nefěr se sklonil a zamířil mezi lopatky do místa, kde Socca nechránil prsní štít z krokodýlí kůže. Na poslední chvíli si to rozmyslel, vytočil zápěstí a plochou čepele ho udeřil po šedivé hlavě. Starý voják padl tváří do písku. Nefěr se rozhlédl, aby se ujistil, že má Meren všechno pod kontrolou, a sklouzl z koně. Socco se mezitím probral, zasténal a pokusil se posadit. Nefěr ho patou zatlačil zpátky na zem a přiložil mu hrot meče na hrdlo. „Vzdej se, Socco, nebo pošlu zprávu o tvém odchodu z tohoto světa tvé matce a stovce špinavých pasáků koz, kteří se podíleli na tvém zplazení.“ Soccovo zamžené vidění se vyjasnilo a v očích mu blýsklo vzdorné světlo. „Pust’ mě k mému meči, štěně, a já tě naučím, jak máš zvedat nožku při chcaní.“ Už se chystal přidat další urážky, když tu ho bojovná nálada náhle opustila a vyjeveně zíral na kartuši na Neferově stehně. „Veličenstvo,“ vykřikl. „Odpusť mi a udeř! Vezmi si můj bezcenný život náhradou za moje hrubá a hloupá slova. Slyšel jsem řeči o tom, že žiješ, jenže já jsem plakal na tvém pohřbu. V takový zázrak jsem nemohl uvěřit.“ Nefěr si oddechl a na rtech mu zahrál úsměv. Nechtěl Socca zabít - byl to sympatický starý veterán a Hilto ho označil za člověka, který koním rozumí nejlíp v celém Egyptě. A Hilto by to měl vědět. „Odpřísáhneš mi věrnost jako pravému faraónovi?“ zeptal se Nefěr přísně. „S radostí. Celá země se třese před jménem Nefěr Seti, který je světlo celého Egypta a oblíbenec všech bohů. Mé srdce bije jen pro tebe a má duše bude zpívat při plnění povinností k tobě až do hodiny mé smrti.“ „Pak tě, Socco, povyšuji na Mistra tisíce vozů a Taita ti udělí titul poeta laureatus za tvoje skvělé slovní obraty.“ „Dovol mi políbit ti nohy, faraóne,“ prosil Socco. „Raději mi podej ruku,“ řekl Nefěr a uchopil jeho mozolnatou dlaň. Když mu pomohl na nohy, pohlédl na pobité vojáky. „Je mně líto tvých mužů. Kdyby s tebou sdíleli tvoji oddanost, nemuseli zemřít.“ „Není větší cti než zemřít rukou boha,“ prohlásil Socco. „A kromě toho čaroděj Taita může zachránit ty, co ještě sténají.“ O tři dny později přihnali do Gallaly na čtyři stovky koní a Socco jel pyšně po pravici svého nového faraóna. Jenom helma z krokodýlí kůže mu na ovázané hlavě seděla trochu vysoko. Socco nebyl jen zásobovací důstojník s hodností Nejlepší z deseti tisíc, ale taky absolvent Rudé stezky, a navíc mohl Neférovi podat přesný výčet nepřátelských bojových a nákladních povozů včetně jejich rozmístění. Zpaměti udával počty koní a volů umístěných v deltě a množství zbraní uskladněných ve zbrojnicích. „Trok a Naja odvezli na východ téměř všechny provozuschopné vozy. V Dolním a Horním království jich všehovšudy zůstalo méně než padesát. Ve vojenských dílnách v Avarisu, Thébách a Asuánu sice pracují dnem i nocí jenže každý nový vůz je okamžitě poslán do Beersheby a dál do Mezopotámie.“ „Koně už díky faraónovu smělému útoku v Thane máme, i když jsou většinou mladí a nezkušení, jenže bez vozů bojovat nemůžeme,“ chmurně podotkl Hilto. „Nemůžeme sebrat, co neexistuje, a za zlato z královských pokladnic si nekoupíme jedinou švadronu.“ Po čas nájezdu v Thane Hilto dopravil do Gallaly zbývající zlato z úkrytů při východní cestě. Ve starých kádích pod městem leželo přes tři laky vzácného kovu. „Trok musí co nevidět ztrátu zjistit a uvědomit si, že představujeme skutečnou hrozbu. Jakmile dobude Babylon, pošle část armády proti nám. A i kdyby poslal jen sto vozů, v současném stavu se s nimi nemůžeme měřit.“ Když už každý dostal slovo, Nefěr vstal a oslovil radu. Nemluvil dlouho. „Socco, ty vycvičíš naše koně a já s Taitou se postaráme o vozy.“ „Veličenstvo, k tomu bude zapotřebí menší zázrak“ mínil Socco. „Jen nebuď tak skromný, Mistře tisíce vozů,“ usmál se na něj Nefěr. „Jak můžeme využít tvého titulu s pomocí malého zázraku? Dovol, ať uvěříme ve velký.“ Taita stál na vrcholu černé skály a kolem, kam jen oko dohlédlo, se zvedaly písečné duny. Od paty skaliska ho uctivě sledovala stovka mužů. Mágova sláva byla stejně nezměrná jako poušť, která je obklopovala. Všichni byli válečníci, kteří přišli do Gallaly z vlastní vůle. Opustili samozvané faraóny a přísahali věrnost Nefěru Setimu. Jenže bez vozů a zbraní byla jejich přísaha málo platná a denně přicházely poplašné zprávy, že buď Naja, nebo Trok, případně oba, jsou na pochodu, aby potrestali jejich zběhnutí. Faraón Nefěr Seti stál na skále vedle čaroděje a živě spolu diskutovali. Příležitostně jeden nebo druhý pokynuli rukou k západu, kde nebylo k vidění nic kromě písku a zase písku. Muži trpělivě čekali v horku dne a nikdo nereptal. Všichni Taitovi věřili a obdivovali ho až s posvátnou úctou. Když stíny v dolínách mezi dunami potemněly a dostaly

fialový nádech, nesourodý pár, mladý monarcha a prastarý mág, slezli ze skály a zamířili mezi duny. Bez zjevného důvodu začal čaroděj přecházet sem a tam kolem čela jedné z nich. Co chvíli se zastavil a holí vykreslil do vzduchu jakési tajemné obrazce. Pak šel dál a faraón se svými důstojníky ho následovali.

Sero už zhoustlo, když mág konečně zabodl hůl do měkkého písku a něco faraónovi pošeptal. Následující rozkazy důstojníků vytrhly přihlížející vojáky z letargie.

Dvacet mužů přiběhlo s náradím a pod přísnými zraky mága a svého krále začali kopat. Brzy byla díra hluboká po ramena, jenže písek natékal zpátky stejně rychle, jak ho stačili vyhazovat. Museli úsilí zdvojnásobit, aby se dostali hlouběji. Hlavy kopáčů pomalu mizely pod okrajem okolní země, když ze dna výkopu zazněl vzrušený výkřik. Nefér přistoupil k okraji jámy.

Muž klečící na dně, zpoceně tělo obalené pískem, vzhlédl.

„Božské Veličenstvo! Něco jsme našli.“

„Ukaž, podívám se.“ Nefér seskočil do jámy a uviděl kus kůže. Byla ještě porostlá srstí, ale ztvrdla na kámen.

Nefér zavolal na Taitu. „Je to tělo koně.“

„Jakou má barvu?“ zeptal se Taita. „Je černý?“

„Jak to víš?“ divil se Nefér.

„Je na ohlávce zlatá kartuše faraóna Troka Uruka?“ odpověděl Taita další otázkou.

„Kopejte dál,“ nařídil zpoceným mužům. „Ale opatrně.“

Nesmíte nic poškodit.“

Muži se pustili do práce a další písek raději vyhrabávali holými rukama. Odkryli celou koňskou hlavu. Uprostřed čela, přesně jak Taita předpověděl, byl zlatý kotouček s vyrytou kartuší faraóna Troka.

Postupně vyhrabali zbytek koně. Horký suchý písek tělo dokonale konzervoval. Balzamovači v Thébách by sotva předvedli to, co dokázala poušť. Vedle prvního koně našli jeho druha. Nefér si připomněl, jak ten úžasný pár viděl naposled, když ujížděl s Trokovým vozem před hroziivou clonou písečné bouře.

Mezitím se setmělo a dělníci museli zapálit olejové lampy.

Postavili je na okraj výkopu a v jejich světle pracovali celou noc. Mrtvá zvířata zbavili postrojů a vyzvedli z jámy.

Vysušená těla byla tak lehká, že je čtyři muži bez námahy odnesli.

Pak vyprostili i postroje. Byly v bezvadném stavu a Nefér přiměl své podkoní, aby kůži napustili olejem a součásti ze zlata a bronz vyleželi.

Kopáči se zaměřili na samotný vůz, a když narazili na čelní desku, vydechli úžasem. Zlatá fólie vrhala odlesky plamenů lamp, až oči přecházely. Oštěpy a kopí zůstaly v držácích na postranicích a každá zbraň sama o sobě představovala umělecké dílo. Násady kopí, kvůli pevnosti lepené z plátků, byly zakončeny hlavicemi s kovovými hroty ostrými jako jehly a šípů, vyrobené Grippou z Avarisu, měly rovné vyvážené dřívky opatřené rytými znaky. Pera na jejich koncích byla napuštěna karmínovým a zeleným barvivem.

Našli i Trokův velký válečný luk. Byl rovněž zachovalý a jen tětíva potřebovala vyměnit. Nefér ho zkusil ohnout a vůbec si nebyl jistý, jestli by měl dost síly ho v boji použít.

Když byl povoz volný, spustili do jámy provazy, provlekli je pod rámem vozu a vyzvedli ho nahoru. Tence vytepaná zlatá fólie přidala k celkové váze vozu jen málo, zato rám byl zhotoven z tvrdého, těžkého dřeva stromů pokácených v přízračných afrických pralesích na jihu egyptských hranic. I tak bylo dřevu pružnější, lehčí a odolnější než nejlepší bronz a stavitel vozu ušetřil váhu, aniž obětoval pevnost.

Po východu slunce Nefér s Taitou obcházel típytivý vůz. Elegantní a štíhlý přímo vybízel k jízdě a jeho dlouhá oj jako by toužila po dotyku boků páru ušlechtilých koní.

Nefér pohladil zlacení. Bylo hladké a teplé na dotek jako kůže mladé ženy.

„Je jako živý,“ vydechl. „Takový nádherný válečný vůz ještě nikdo na světě nepostavil.“

Taita potáhl nosem a zavrtěl hlavou. „Před padesáti lety jsem postavil vůz pro lorda Tanuse. Ten bys měl vidět. Jenže odpočívá s Tanusem v hrobce v daleké Etiopii.“

Nefér potlačil úsměv - stařec nikdy nepřipustil, že by někdo mohl být lepší než on. „Takže se budu muset spokojit i s podřadnějším provedením,“ řekl vážně. „Už mi chybí jenom Najův modrý meč a mám výzbroj kompletní.“

Celé týdny Taita vyhledával pohřbené vozy a vybavení.

Skupiny dělníků je pak vykopávaly a odvážely opravářům, kteří si v závětrí skály postavili dílnu a přikryli ji došky z palmového listí. Padesátka jich tam pracovala spolu se stovkou zbrojířů a neodpočívali ani při největším poledním žáru. Zbrojíři leštili a ostřili meče, oštěpy a kopí, převazovali násady a vyměňovali hlavice. Nad ohněm narovnávali pokřivená těla šípů. Odborníci na vozy každý zachráněný exemplář zbavili písku, zkontrolovali jednotlivé díly a natřeli rám a panely. Nakonec vyvážili kola a namazali osy. Sestavené vozy s náklady nalezených zbraní posílali do Gallaly. Mnoho vozů písek pohřbil tak hluboko, že pokud je neodkryje nějaká příští velká písečná bouře, zůstanou zasypány navždy. Nakonec se jim podařilo zachránit sto pět kusů - dost na vybavení pěti švadron.

Když Nefér se svým královským vozem projížděl bránou do

Gallaly, Meren jel s ním.

Mintaka s Merykarou stály na střešním frontonu chrámu bohyně Háthor a sypaly na ně korunní lístky oleandru.

„Je tak nádherný,“ vzdychla Merykara přidušeným hlasem.

„Urostlý a silný.“

„Ano,“ souhlasila Mintaka. „Bude z něj největší faraón v historii Egypta.“

„Jenže já jsem nemluvila o Neférovi,“ ohradila se Merykara.

Vtom čase už mezi Gallalou a Egyptem existoval čilý pašerácký ruch. Do města přicházely pravidelně karavany z přístavu Safaga na pobřeží východního moře. S pokladem

Naji a Troka se Gallala stala městem bohatým na zlato a jeho pach lákal kupce jako mršina hyeny. Přiváželi zboží ze všech koutů světa a v městských tržištích nebyla nouze o věci denní potřeby ani o luxusní zboží. Mintaka tak mohla na oslavu Neférova návratu opatřit celý vůz nejlepšího rudého vína z vinic

Osirisova chrámu v Busiris.

Na její příkaz řezníci porazili a napíchli na rožně deset volů a stovky kuřat a hus. Štafeta rychlých vozů přivezla z pobřeží čerstvé ryby a humry. Většina vousatých koryšů ještě žila, když je házeli do hrnců s vařící vodou. Lovci pročešali okolní poušť a vrátili se s gazelami a přimorožci.

Hostina se stala veselou oslavou úspěchů a drobných vítězství nad nepravými faraóny. Nefér přivítal hosty a lidu oznámil záchranu pěti švadrón vozů ze zajetí písku.

„S koňmi, které jsme zbavili Trokovy tyranie...“ ta slova vyvolala bujarý smích a posměšné výkřiky... „a se zbraněmi a vozy, které jsme vyrvali písku, budeme schopni se bránit i proti Najovi a Trokovi. Jak jste si určitě všimli, každý den přibývají pod modrou vlajku čerství rekruti a už brzy přestaneme myslet pouze na obranu. Vezmeme si zpátky, co nám bylo uloupeno, a pomstíme hrozné skutky, které napáchala ta dvě monstra. Mají na svých rukou krev pravých urozených králů. Zavraždili krále Apepiho, otce šlechtěné ženy stojící po mém boku, a zabili i mého otce faraóna Tamose.“

Hosté ztichli a zmateně hleděli jeden na druhého. Hilto vstal a podle Neférova návodu se přihlásil s otázkou:

„Božské Veličenstvo, odpusť mi mou neznalost. Jsem jen prostý člověk a nerozumím tomu. Celý svět přece ví, že král Apepi zemřel nešťastnou náhodou, když jeho loď kotví u Balasfuru zachvátil oheň. A ty teď z toho viníš oba uchvatitele? Jak je to možné?“

„Mezi námi je svědek skutečných událostí z oné tragické noci.“ Nefér pomohl Mintace vstát. Společnost ji pozdravila ovacemi. Pro její krásu a velkodušnost ji všichni zbožňovali. Když Nefér zvedl ruce, zmlkli a dychtivě poslouchali Mintachino líčení tragické smrti otce a bratrů.

Mluvila k nim jednoduchými slovy, jako by hovořila s přáteli, a přesto se dokázala s nimi podělit o svou hrůzu a žal.

Když skončila, posluchači vrčeli jako lvi v kleci při kmení.

Pak svoji připravenou otázku pronesl Shabako. „Božský faraóne, zmínil ses taky o smrti svého otce krále Tamose, světlé památky. Kdo a jak ho zavraždil?“

„Tuto otázku vám musí zodpovědět mág Taita, před nímž není skryto žádné tajemství, byť by bylo sebevíc děsivé a ďábelské.“

Taita vstal a začal mluvit. Hovořil skoro šepem, což vyžadovalo maximální pozornost publika. Jeho tichý hlas účinně kontrastoval s ohavnými činy a výsledek se brzy dostavil. Muži zatínali pěsti a ženy se nezdržely slzí.

Na závěr Taita zvedl zlomený šíp s karmínovým a zeleným peřím. „Zde je nástroj, který faraóna zabil. Šíp se znakem Troka vystřelil Naja, muž, kterého faraón miloval a věřil mu jako bratrovi.“

K hvězdné obloze nad Gallalou se nesly kletby a volání po spravedlnosti. Taita hodil šíp do ohně, nad kterým se opékal jeden z volů. Ten doličný předmět by sotva vydržel podrobnější zkoumání, protože to nebyla střela, která faraóna zabila, ale jeden z Trokových šípů nalezených v jeho zasypaném voze. Taita se posadil, zavřel oči a znehybněl, jako by spal.

Nefér nechal lidi vyjádřit své pocity, a když začali umlkat, přikázal roznést další džbány vína.

Musel ještě udělat jedno prohlášení a čekal, až nálada dozraje. Když opět vstal, všichni zmlkli a hleděli na něj s očekáváním, kterému dobré víno z Busiris dodalo tu pravou dramatickост. Noc už přinesla tolik překvapení, že byli zvědaví, co ještě přijde.

„Než král povede své armády proti nepřítelům posvátné země, země našich otců, musí se stát skutečným králem. Čekáte, že vás povedu proti uchvatitelům, ale já ještě nejsem právně způsobilý stát se faraónem. Můžu toho dosáhnout, když počkám rok do své plnoletosti. Jenže rok je dlouhá doba a já nemíním tak dlouho čekat. Ostatně nepřítel mi takovou laskavost ani nedopřeje.“ Zmlkl, sledovaný zbožnými pohledy - tak mladý, a přesto už vysoký a silný, jako býval jeho otec. Nefér zvedl pravici k přísaze.

„Před zraky svého lidu a svých bohů přísahám, že pojedu Rudou stezku, abych dokázal svůj nárok stát se vaším králem.“

Někteří z posluchačů vzdychli a kroutili hlavami, jiní povstali a křičeli: „Ne, faraóne! Nechceme vidět, jak tě zabijí.“

Nebylo málo ani těch, kteří volali „Bak-her! Jestli padneš, padneš jako statečný muž.“

Tu noc Mintaka proplakala. „Proč jsi mi o tom neřekl dřív?“ vyčítala Neférovi v slzách.

„Protože by ses snažila mi v tom zabránit.“

„A proč to vůbec musíš dělat?“

„Je to má povinnost a moji bohové to žádají.“

„I když tě zabijí?“

„I když mě zabijí.“

Hleděla mu do zelených očí a vyčetla v nich nezvratné rozhodnutí. Políbila ho a řekla: „Jsem hrdá na to, že se mám stát ženou muže, jako jsi ty.“

Astrologové z Horova chrámu s pomocí Taity konzultovali kalendář a stanovili datum zkoušky. Měla se konat v den nového měsíce boha Hóra. Jak Taita poznamenal, Neférovi zbývalo na přípravu kriticky málo času. Proto se přestal věnovat svým povinnostem a nezbytné státní záležitosti přenechal Taitovi a radě. Než mohl novic podstoupit zkoušku, musel nejdřív zkrotit a vycvičit vlastní pár koní, kteří ho po Rudé stezce povevou.

Nefér byl při výběru spežení omezený na zvířata, která ukořistili v Thane. Rád by požádal o radu Socca, protože byl proslavený cvičitel koní a znal každé zvíře ve stádě. Bohužel Socco patřil k pěti válečníkům v Callale, kteří jediní Rudou stezku projeli. Proto musel být jedním z těch, kteří ho budou zkoušet, a nemohl mu v přípravách pomáhat.

I když Nefěr měl jiného muže, na kterého se mohl obrátit

-jeho zkušenosti s koňmi a taktikou jízdy s válečným vozem dokonce převyšovaly Soccovy znalosti -, jenže Taita nebyl válečníkem a nejel Rudou stezku. Jeho fyzická nedokonalost ho vylučovala z bratrstva, a navíc mu to nedovolovalo náboženské skrupule. Nikdy by se nezřekl

Hóra a jiných bohů tím, že by uctíval záhadného rudého boha války, jehož jméno znali jen absolventi Rudé stezky. První den oba strávili na svahu kopce nad zelenými loukami, kde se mladí koně pásli. Seděli vedle sebe a pozorovali zvířata, která je zaujala. Nefěrovi padl do oka nádherný bílý hřebec, ale Taita zavrtěl hlavou. „Bělouši se ve spřežení nádherně vyjímají, ale já jsem na ně byl vždycky opatrný. Zjistil jsem, že postrádají výdrž a srdce. Hledejme mezi vraníky a hnědáky.“

Nefěr vybral klisničku s bílou lysinou na čele, jenže Taita opět nesouhlasil. „Beduíni tvrdí, že bílou skvrnu způsobil dotyk d'ábla. Na zvířatech, která vybereme, nechci bílý ani chlup.“

„A ty věříš tomu, co říkají?“

Taita pokrčil rameny. „Bílá lysina nebo ponožky kazí symetrii. Potřebuješ pár, který by reprezentoval faraóna.“

Nefěr s Taitou vydrželi na svahu do příchodu noci a ráno, sotva bylo dost světla na cestu, už byli zase zpátky.

Tentokrát přibrali Merena a tři štolby. Začali koně třdit a nevhodná zvířata odháněli na sousední louku. K poledni měli vybráno stádo čítající třiadvacet silných kusů s čistými neposkvřněnými nohama, bez jizev a bez zjevných vad kroku.

Nechali je uklidnit, a když se koně pokojně pásli, posadili se do trávy a pozorovali je.

„Tamhleten černý hřebeček se mi líbí,“ řekl Nefěr.

„Je chromý. Určitě má prasklé levé přední kopyto.“

„Vždyť nekulhá,“ protestoval Nefěr.

„Všimni si jeho levého ucha. Při každém kroku s ním stříhne. Pošli Merena, ať ho odežene.“

O chvíli později Nefěr ukázal na černou kobyliku. Měla hezkou hlavu a bystré oko.

„Je afektovaná. A její oko je víc nervózní než inteligentní.“

„A co ten černý hřebec s dlouhou hřívou i ohonem?“

„Ohonem jen zakrývá skutečnost, že má kratší zadek.“

Pozdě odpoledne zbylo na poli už jen šest koní. Podle jakési nevyčtené dohody se vyhýbali řeči o jistém hřebci.

Byl očividně ten, kterého nemohli nevybrat. To úžasné zvíře nebylo příliš velké ani těžké a mělo dobré proporce. Silné nohy a hřbet kompenzoval dlouhý elegantní krk a ušlechtilá hlava. Sledovali ho ještě dlouhou chvíli.

Konečně stařec řekl: „Já na něm nenacházím chybu. Má jiskru v očích, která pochází z ohně v srdci.“

„Budu mu říkat Kruš,“ rozhodl Nefěr. „Je to beduínský výraz pro oheň.“

„Ano, jméno je důležité. Nikdy jsem neviděl dobrého koně s ošklivým jménem. Kruš bude tvým náručním koněm, jenže potřebuješ ještě levého.“

„Dalšího hřebce -“ začal Nefěr, ale Taita ho zastavil.

„Ne, nalevo potřebujeme klisnu. V zápalu boje bude

Kruše držet a uklidňovat. Velké srdce, které s ním potáhne, když bude cesta těžká.“

„Tys ji už vybral, nemám pravdu?“ zeptal se Nefěr.

„Vždyť ty taky,“ přikývl Taita. „Oba víme, která to je.“

Jejich oči se vrátily ke kobylice, která se pokojně pásla u hlavního závodňovacího příkopu stranou Kruše a zbytku stáda. Jako by věděla, že o ní mluví, zvedla hlavu a pohlédla na ně velkýma očima lemovanýma dlouhými řasami.

„Je krásná,“ zašeptal Nefěr. „Rád bych ji chytil bez použití provazu.“ Taita mlčel a po minutě Nefěr prohlásil:

„Zkusím to.“ Vyskočil a zavolal Merena. „Vyžeň ostatní koně z pole a nech tam jen tu hnědou klisnu.“

Když měli Nefěr s hnědkou louku jen pro sebe, přeskočil ohradu a nenápadně se blížil jejím směrem. Nešel k ní přímo, ale úmyslně se před ní procházel. Jakmile ukázala první náznak zájmu, dřepł do trávy a čekal. Začala se opět pást a každou chvíli si ho koutkem oka změřila. Nefěr začal tiše zpívat opičí popěvek. Kobyłka zvedla hlavu a upřeně ho pozorovala. Z měšce u pasu vytáhl kousek prosné placky a v dřepu jí ho nabídl. Roztáhla nozdry a hlasitě nasála vůni pochoutky.

„Pojď, maličká.“

Váhavě k němu vykročila, ale zastavila se a pohodila hlavou.

„Zlatíčko,“ lichořil jí Nefěr, „moje rozkošná krásko.“

Krok za krokem se blížila, natáhla krk a znovu hlasitě čenichala. Jenže pak sebou trhla a vystrašená vlastní smělostí odcválala pryč.

„Letí jako vítr,“ volal Meren.

„Dov,“ vyslovil Nefěr beduínský název severáku, mírného studeného větru, který fouká během zimy. „Bude se jmenovat Dov.“

Když Dov udělala zadost ženské vrtošivosti, flirtovně se v kruhu vrátila zpět a přišla k Nefěrovi z druhé strany.

Tentokrát nabízený pamlspek přijala a při hryzení jí z tlamy kapaly sliny. Sametovým čenichem hledala drobtý na Nefěrově otevřené dlani, a když nic nenašla, dorážela na měšec tak vehementně, až Nefěra povalila. Zvedl se a vyvolil další kus placky.

Jak jedla, druhou rukou ji pohladil po šíji. Kůže se jí zavlnila, jako by po ní lezly mouchy, ale neucukla. Nefěr zahlédl v jejím uchu klišťe, vytrhl ho, rozdrtil mezi nehty a nastavil jí krvavé zbytky k očichání. Znechuceně se otfásla a vyvrátila oči nad tím odporným pachem, ale nechala se pohladit a dovolila mu prohlédnout i druhé ucho. Když odcházel z pole, šla za ním jako pes. U ohrady svěsila hlavu a tiše zařehkala.

Mintaka sledovala setkání ze střechy chrámu. „Jsem žárlivostí bez sebe. Vždyť ona tě miluje skoro stejně jako já,“ stěžovala si Nefěrovi.

Příští ráno Nefér přišel na pole sám. Taita s Merenem ho sledovali z chrámové střechy. Byla to záležitost výlučně Neféra a Dov a nikdo jiný nesměl rušit.

Nefér došel k ohradě a zapískal. Dov zvedla hlavu a pádila k němu. Jen co přiběhla, strkala nozdry do měšce.

„Typická ženská,“ smál se Nefér. „Zajímá tě jen, co jsem ti přinesl.“

Konzumovala placku a Nefér ji hladil, až jí nenápadně rukou objal krk. Pak ji vodil kolem ohrady tam a zpátky a Dov se otírala o jeho ramena. Nabídl jí další placku, a zatímco si na ní pochutnávala, couval podél jejího levého boku. Přitom ji nepřestával hladit a lichočil jí, jak je krásná.

Znenadání se jí vyšvihl na hřbet a připravil se na první prudký výpad. Cukla sebou, ale zůstala stát na roztrěsených nohách. Pak otočila hlavu a zírala na něj tak komicky překvapeným pohledem, že se Nefér neubránil smíchu. „To je v pořádku, miláčku. K tomu jsi zrozena,“ domlouval ji.

Zadupala předními kopyty a zafrkala.

„Poslyš, děvče, nemíniš mě shodit, že ne?“ pokračoval.

„Vyřešme si tu otázku jednou provždy.“ Znechuceně mu očichala prsty na noze, jako by nemohla uvěřit, že se dopustil takového prohřešku proti její důstojnosti. Znovu se zachvěla a dupla kopy tem, ale stála dál.

„Tak do toho!“ pobídl ji. „Zkusíme běžet.“ Dotkl se patami jejích boků. Vyběhla pomalým klusem a pak zrychlila.

Meren na střeše chrámu začal hulákat a lidé v polích přestali pracovat a se zájmem sledovali dění v ohradě.

„A teď ukaž, že umíš opravdu běžet.“ Nefér ji pleskl po krku a koleno jí stiskl boky. Protáhla se a letěla, jako by se kopyty ani nedotýkala země. Podobala se větru, po kterém dostala jméno. Neférovi začaly vlhnout oči a slzy mu běžely po spáncích do hustých vlasů.

Kolo za kolem objíždělo ohradu a Mintaka, která se mezitím přidala k pozorovatelům na střeše, překvapením vykřikla a spráskla ruce.

Taita vedle ní se usmíval. „Královský pár,“ pochvaloval si. „Bude zatraceně těžké je na Rudé stezce dohonit.“

O milostné zápletky faraóna a jeho klan se okamžitě dozvědělo celé město a následovaly spekulace, kdy že Nefér položí ohlávku na Kruše.

Každý, kdo znal koně, věděl, že s hřebcem to bude jiná záležitost. Vzrušeně debatovali o faraónových vyhlídkách při prvním pokusu ho zkrotit. Toho rána nikdo nevyšel do polí a zastavily se i práce na výrobě vozů a opravách domů. Dokonce rekruti z výcvikových regimentů dostali den volna, aby mohli Neférovu pokusu přihlížet. O nejlepší místa na městských hradbách a střechách domů, odkud byl dobrý výhled na pole pod Horovým pramenem, se sváděly tuhé boje.

Když Nefér s Merenem procházeli městskou bránou, z hradeb je doprovázely ironické poznámky a zlomyslné rady šprýmařů. Kruš stál uprostřed stáda a jeho hlava o šířku dlaně převyšovala ostatní. Zvířata jako by vycítla náladu přihlížejícího davu, a když se muži zastavili u brány a na kůly ohrady pověsili dvě kola konopného provazu, byla neklidná a podrážděná.

„Nejdřív to zkusím s plackou,“ prohlásil Nefér a Meren se zasmál.

„Podívej na jeho oči. Ten sežere spíš tebe než placku.“

„Přesto se pokusím. Čekej tady.“

Nefér vešel do ohrady a pohyboval se pomalu, jak to dělal u Dov, ale Krušovi se jeho zájem nelíbil. Prohnul dlouhý krk a zakoulel očima. Nefér zastavil a čekal, dokud se nezklidnil a nezačal pást. Pak vytáhl z měšce prosnou placku a napráhl ruku. Jenže když vykročil kupředu, Kruš pohodil hlavou, zvedl kopyta až kamsi k obloze a odcválel podél plotu pryč. Nefér se smutně usmál. „Takový poplach kvůli drobnému dárku? Ten divoch mi to neusnadní.“

„Podívej, jak běží,“ volal Meren. „Sladký Hóre, jestli

Dov je severák, pak tenhle je khamsin.“

Ostatní koně se k němu přidali a Kruš cválal v jejich čele. Nefér a Meren vešli na pole spolu a pomalu natláčeli stádo do rohu ohrady. Jak se muži přibližovali, stádo začalo zmateně pobíhat dokola. Jenže potom koně odbočili, zamířili na horní konec ohrady a Nefér jim v tom nedokázal zabránit. Ještě dvakrát Kruš vyvedl stádo z pastí, ale když mu Meren odřízl cestu na opačný konec pole, hřebec udělal první chybu a tryskem se vracel k Neférovi.

Nefér připravil smyčku na konci dlouhého konopného provazu, který nesl na rameni, a čekal, až hřebec vběhne do úzké mezery mezi ním a ohradou. V pravý okamžik mu roztočenou smyčku hodil na krk. Hladce sklouzla po jeho šíji a skončila mu na hrudi. Jak Kruš pádil dál, závity provazu jeden za druhým padaly z Neférova ramene. Nefér si konec provazu obtočil kolem zápěstí a zapřel se široce rozkročenýma nohama.

Škubnutí přišlo náhle a bylo tvrdé. Nefér ztratil rovnováhu, spadl na břicho a zvíře ho táhlo za sebou jako saně.

Hřebec cítil tah provazu, zpanikařil a vyrazil tryskem.

Diváci na střechách a hradbách zachvátil hysterický smích. Mintaka si nACPala prsty do úst, aby přestala křičet, a Merykara si dlaní zakryla oči a odvrátila se.

„Nemůžu se na to dívat,“ vykřikla.

Hřebec doběhl k ohradě na konci pole a odbočil. Nefér využil chvilkového uvolnění provazu a zvedl se ze země.

Břicho i nohy měl podřené a zelené od trávy, jenže provaz obtočený kolem zápěstí mu nedovolil z boje odstoupit.

Škubnutí přišlo stejně náhle a nebylo o nic mírnější než to první, jenže tentokrát se Nefér udržel na nohou a dlouhými skoky běžel za koněm.

Po jednom okruhu Kruš zpomalil a Nefér srovnal krok.

Začal ho brzdit patami okovaných sandálů, které zasekával do země. Zvětšený odpor přinutil Kruše opět zpomalit a Nefér přeběhl na druhou stranu. Překvapený Kruš při změně směru tahu klopýtl, a když se srovnal, Nefér přeběhl opačným směrem. Ještě dvakrát se ocitl na zemi, ale pokaždé se mu podařilo vstát a koně zbrzdil.

Meren mezitím otevřel bránu a nahnal ostatní koně do sousední ohrady. Když ji opět zavřel, na poli zůstali jen muž a

kůň, aby svůj zápas dobojovali sami.

Nefér se znovu zapřel nohama, natočil hřebci hlavu proti hrazení a donutil ho běžet zpátky k němu. Dobral volný provaz a vyběhl k ohradě. Než se Kruš vzpamatoval, stačil provaz třikrát obtočit kolem rohového sloupu ohrady. Kruš začal trojčit. Vzpínal se, vyhazoval zadníma nohama a koulel očima, až mu bělmo svítilo.

„A mám tě,“ vydechl Nefér a ručkoval po provaze ke koni. Kruš se vzeplal na zadní, zděšeně řehal a předními kopyty dorážel na provaz. „Pomalů, klid. Chceš nás oba zabít?“

Kruš se znovu vzeplal a málem zvedl Neféra na provaze ze země. Když zase klesl, měřili se navzájem. Hřebec se chvěl a po hřbetě i bocích mu stékaly stružky potu. Nefér na tom nebyl o nic líp. Přední část těla měl podřenou a ze škrábanců a popálenin od trávy mu prýštila směs krve a bílé mizy. Zpocenou tvář mu pokrývala námaha.

Chvilí oba odpočívali a pak Nefér začal pomalinku provaz zkracovat, aby se k hřebci dostal blíže. Sáhl mu za hlavu a chytil ho kolem krku. Kruš se znovu vzeplal a zvedl ho do výše, jenže Nefér se nepustil. Znovu a znovu se Kruš pokoušel zbavit nečekaného břemene, ale Nefér se ho držel jako klíště.

Nakonec se kůň uklidnil. Stál a třásl se po celém těle jako osika. Nefér využil příležitosti a omotal mu provaz kolem zadní nohy. Když se Kruš po chvíli pokusil opět vyběhnout, nozdrami se téměř dotýkal boku a mohl běžet jen v úzkém kruhu. Nefér úvaz zajistil uzlem a odklopýtal stranou.

Byl tak vyčerpaný, že se sotva držel na nohou. Kruš se neustále snažil odběhnout, jenže dokázal pouze sledovat svůj nos a běhal v malém kolečku. Dál a dál se otáčel takřka na místě, jenže stále víc zpomaloval, až nakonec zůstal stát zmatený a bezmocný, hlavu otočenou k ohonu.

Druhý den ráno se střechy a hradby zaplnily diváky stejně jako předešlého dne. Nefér odcházel k ohradám a snažil se nekulhat. Masti namíchané

Taitou, které mu Mintaka přikládala na šrámy a odřeniny, příliš nepomohly a údy mu přes noc ztuhly. Kruš stál na stejném místě a ve stejné poloze, jak ho včera opustil.

Když Nefér procházel bránou ohrady, začal tiše zpívat.

Kruš se nepohnul a jen sklopil uši a vycenil zuby v zlověstném úšklebku.

Nefér ho pomalu obcházel, zpíval a šeptal laskavá slova.

Kruš zneklidněl a pokusil se vzdálit, ale byl uvězněný v začarovaném kruhu. Nefér se přiblížil a uzel mírně povolil tak, aby ho mohl jediným pohybem rozvázat. Hladil přitom hřebce po boku, tiše mu domlouval a v jednom okamžiku naskočil obkročmo na jeho hřbet. Kruš křečovitě strnul. Pokusil se běžet, jenže provaz mu táhl hlavu k zemi a pokus skončil dalším namáhavým kolečkem. Zkusil vyhodit zadkem, ale provaz se mu bolestně zařízal do šíje.

Zůstal stát, uši stále sklopené.

Nefér zatáhl za konec provazu, rozvázal uzel na zadní noze a pak uvolnil i smýčku na krku. Provaz spadl na zem, Kruš zvedl hlavu, ale nic se nedělo. Teprve po chvíli si uvědomil, že je volný, a jako racek, který vystartuje k letu, vystřelil vzhůru všema čtyřma nohama najednou. Předními kopyty se málem kopl do nozder. Dopadl na zem a znovu vyskočil. Točil se za ohonem a házel sebou ze strany na stranu, ale Nefér se na jeho hřbetě držel jako přibitý. Kruš začal vyhazovat zadkem. Zuřivě kopal zadníma nohama do vzduchu a v několika divokých výpadech přeběhl pole z jedné strany na druhou.

Pak se opět zvedl na zadní, zaklonil se a přepadl na záda.

Váhou svého těla chtěl tvrdošíjného vetřelce rozdrtit.

Mintaka vykřikla v očekávání, že uslyší praskot lámaných kostí, jenže Nefér stačil seskočit. S kočičí mrštností přistál na všech čtyřech a krčil se u boku Kruše, který zuřivě kopal do vzduchu.

„Jedině chytrý a bojovný kůň se pokusí takovým způsobem zabít člověka,“ poznamenal Taita nevzrušeně.

Frustrovaný Kruš se postavil na přední nohy, jenže než se stačil zvednout na zadní, Nefér se mu pevně usadil na hřbetě. Hřebec chvíli stál a třásl hlavou, ale pak znovu vyrazil ztřeštěným cvaem. Letěl napříč polem přímo k hrazení. Nefér přilehl k jeho krku a vykřikl: „Ano! Tak rychle, jak seti líbí.“

Kruš bez zpomalení doběhl k ohradě a Nefér přesunul váhu, aby mu odskok usnadnil. Vznesli se spolu jako mocná vlna, lehce se přenesli přes hrazení a hladce doskočili na druhé straně.

Rozjařený Nefér se smál a koleno pobízel Kruše k rychlejšímu běhu. „Do toho!“ křičel. „Ukaž, jak rychle umíš běžet!“

Kruš vyběhl první část svahu pustých černých kopců svižně jako přímorožec. Když zmizeli za obzorem, povyk na městských hradbách utichl.

„Musíme za ním někoho poslat,“ plačtivě volala Mintaka do ticha. „Může Neféra shodit. Možná už leží někde v poušti se sraženým vazem.“

Ale Taita zavrtěl hlavou. „Teď je to jen jejich záležitost a nikdo jiný by neměl zasahovat.“

Slunce už překročilo polední zenit a začalo klesat k západu, ale nikdo se nehnul z místa - nechtěli přijít o výsledek Měření sil mezi člověkem a zvířetem.

„Zabijí se navzájem,“ hořekovala Mintaka. „Ten kůň je úplné monstrum. Jestli Neférovi ublíží, zabiju ho,“ přísahala vzrušeně.

Přešla další hodina. Vlekla se pomalu, jako když stéká kapka medu. Náhle se na hradbách ozval šum. Muži vyskočili ze svých míst a zírali na hřeben pahorku. Vzrušený šepot pozvolna přerostl v chór radostného křiku.

Na obzoru se objevil zchvácený pár. Hřebec věšel hlavu, černou srst pokrytou bílou vrstvou soli ze zaschlého potu. Jeho vyčerpání bylo patrné z každého váhavého, zadržovaného kroku. Nefér seděl na jeho hřbetě shrbený a ochablý. Když dojel blíž, naskytl se obyvatelům Gallaly žalostný pohled na podřeného a potlučeného faraóna.

Kruš už zdaleka neměl tolik síly, aby dokázal ohradu přeskóčit, a pokorně šel prašnou cestou k městské bráně.

„Bak-her!“ vykřikla Mintaka. „Výborně, Veličenstvo!“ přidali se ostatní a oslavné výkřiky letěly údolím.

„Bak-her! Bak-her!“

Nefér se napřímil, triumfálně zvedl zaťatou pěst a jásot kulminoval.

Pod hradbami předvedl, jak umí Kruše ovládat. Udělal s ním několik otáček nejdřív na jednu a pak i na druhou ruku.

Potom ho dotykem ruky zastavil a donutil ho couvat.

Jeho povely byly sotva postřehnutelné. Stačil lehký tlak koleny nebo prsty na nohách či přesunutí váhy a kůň poslušně reagoval.

„Bál jsem se, že mu zlomí ducha,“ svěřoval se Taita

Mintace. „Jenže Kruš je stvoření, které potřebuje spíš tvrdou ruku než laskavost. Nefér musel dokázat svou nadvládu a Hór je mým svědkem, že jsem v životě neviděl nikoho, kdo by to zvládl tak rychle a dokonale.“

Nefér projel městskou bránou, zamával Mintace a vedl

Kruše dlouhou ulicí ke koňským stánům kavalerie. Uvázal ho a přidržel mu u tlamy kožené vědro, aby se mohl napít.

Když hřebec uhasil žízeň, teplou vodou z něj smyl prach a zaschlý pot. Pak ho vyvedl ze stáje ven, aby se mohl vyválet v písku, a na nos mu nasadil pytlík s prosem oslazeným medem. Zatímco Kruš dychtivě jedl, Nefér ho hřebelcoval a chválil ho, jak je statečný. Vyprávěl mu, jak spolu pojedou

Rudou stezku, a Kruš poslouchal a stříhal ušima.

Při západu slunce Nefér nanosil do stáje hrubou vrstvu slámy. Kruš k ní přičichl, uždibl kousek a unaveně se položil na bok. Nefér si lehl vedle něj a hlavu si opřel o jeho krk. Tu noc spala Mintaka sama.

Příští den představil Kruše jeho nastávající partnerce. Koně kolem sebe opatrně kroužili, očichávali se a znovu obcházel jeden druhého. Když se Kruš pokusil strčit nos Dov pod ohon, dala mu najevo, jak ji urazil.

Sekla po něm předními nohama a flirtovně odběhla pryč.

Kruš poklusával za ní. Po zbytek dne je Nefér nechal pást se spolu a druhý den jim ukázal vůz. Nebyl to luxusní královský vůz, ale starší oježděná kára. Nechal je očichat ojí, vyleštěnou boky četných koní, a obě zvířata brzy ztratila zájem o tak obyčejnou věc. Meren pak Kruše odvedl a Neférovi nezbylo, než zkusit další krok s Dov.

Hladil ji a lichořil a přitom jí opatrně navlékl na plece postroj a připevnil ho popruhy. Nešťastně se vrtěla, ale nechala si to nezvyklé pouto nasadit. Vyskočil na ni a projel s ní dva okruhy po poli. Než se vrátil. Meren měl ojí připravenou.

Nebyla připojená k vozu a Nefér připjal postroj k oku na jejím konci. Sotva Dov ucítila na boku váhu, nervózně zakoulela očima a otočila hlavu, aby si tu divnou věc prohlédla. Když ukojila zvědavost, Nefér ji vedl dál.

Rozmrzele frkala a pokukovala po tyči, která ji vytrvale následovala, ale Nefér ji uklidnil. Několikrát obešli pole, až přestala ucukávat stranou. Přišel kritický bod celého výcviku. Nefér si půjčil Hiltovu starou kobylu a zapřáhl ji na pravou stranu. Stála pokojně a bez zájmu sledovala dění kolem. Potom nalevo zapřáhl Dov a rozvázné chování staré klisny ji příznivě ovlivnilo. Zůstala klidně stát a Nefér na ohlávky obou koní zavěsil pytlíky s drceným prosem.

Když se Dov nakrmila, obalil jí zadní nohy plátnými bandážemi. Kdyby začala kopat, až za sebou ucítí zátěž vozu, mohla by si ublížit.

Vzal ji za ohlávku a vyjeli. Nefér se obával zbytečně.

Dov šla vedle staré klisny pokojně, a když ji jemně plácl po rameni, opřela se do postraňků a převzala svůj díl zátěže jako zkušený veterán. Nefér se dal do běhu a Dov poslušně klusala vedle něj. Po chvíli naskočil na vůz, vzal do rukou opratě a několikrát spežení otočil, pokaždé v menším kruhu.

Třebaže Dov nikdy dřív opratě nepoznala, věrně napodobovala pohyby partnerky. Už během tohoto prvního dne se naučila rozpoznávat povely a okamžitě na ně reagovala bez čekání na reakci staré kobyly. Celých pět následujících dní jezdil s párem klisen a Dov se rychle učila.

Přišel čas zkusit stejnou proceduru u Kruše. Tři dny trvalo, než přestal jančit a vyhazovat, když ucítil tah oje.

Nefér už ztrácel naději, ale Taita ho přesvědčil, ať vytrvá.

„Měj s ním trpělivost teď a on ti to později vrátí stonásobně. Je inteligentní a má srdce. Nenajdeš jiného, který by ho nahradil.“

Nakonec Kruš rezignoval na tyč za sebou, která tak vytrvale kopírovala jeho pohyby, a Nefér ho mohl konečně zapřáhnout vedle Dov. Otočila hlavu a hladila ho čenichem jako matka rozpustilé děcko. Kruš se zklidnil a dopřál si prosa. Když je Nefér vedl, snažil se odbočovat a pokusil se i vzeprnout, a jen rázné plesknutí po zadku ho donutilo k poslušnosti. Táhnout ho moc nebavilo a začal se ulévat, a teprve po dalším plesknutí napnul postraňky. Zřejmě si na pocit zátěže zvykl, protože brzy táhnul bez pobízení.

Jenže se objevila jiná potíž - nechtěl zastavit.

Meren jim otevřel bránu ohrady, a když ho míjeli, naskočil na vůz. Zamířili ke staré obchodní cestě a v oblaku červeného prachu vyjeli vzhůru na hřeben.

V následujících měsících jezdili po stejné cestě každý den za svítání, a koně běželi den ode dne líp. Večer se vraceli domů bok po boku, jednotně jako jedno zvíře se dvěma hlavami a osmi nohama. Oba mladé válečníky celodenní vyjížďky zocelily. Stávali se tvrdší a odolnější a pouštní slunce jim zbarvilo kůži dohněda.

Po ten čas Mintaka zažívala pocity vdovy.

V městě Gallala žilo pouze pět veteránů, kteří projeli

Rudou stezku: Hילו, Shabako, Socco, Timus a Toran. Mnoho ostatních to zkoušelo, jenže neuspěli a přišli o svůj cop.

Hילו a Shabako byli členové třetího a nejvyššího stupně řádu, vyznavači bezejmenného sumerského boha války, kterému mimo jiné přezdívali „Nebeský býk“. Jedině tito členové znali jeho skutečné jméno, všichni ostatní ho nazývali „Rudý bůh“. Rudý bůh neměl chrám ani svatyni a objevil se jenom tehdy, když ho nejmíň dva členové bratrstva přivolali pravým jménem na místě, kde v bitvě umírali muži. Takovým místem se stala i Gallala, protože tam lord Tanus zničil nepřítele Egypta a z jejich lebek na náměstí postavil pyramidu - památník na osudnou bitvu.

Vápencové podloží pod náměstím bylo provrtáno labyrintem katakomb, které se staly vhodným chrámem pro vzývání Bezejmenného.

Po půlnoci, kdy už město spalo, vedl Hilto úzkým tunelem, kterým se vstupovalo do katakomb, mladého bílého volka. Na kamenném oltáři postaveném v temném výklenku rozlehlé podzemní síně ho obětoval a všech pět mužů namočilo hroty svých mečů do kaluže zvířecí krve rozlité na kamenné dlažbě. Tím si pro své zasedání vyprosili požehnání tajemného božstva a jeho pomoc při volbě.

Potom zvažovali, jaké úkoly připraví pro faraóna Neféra

Setiho a jeho společníka.

„Nesmíme faraóna šetřit. Musí být zkoušen stejně tvrdě jako každý jiný novic,“ řekl Hilto.

„Jinak bychom urazili mocného boha války.“ Dokonce i v této vybrané společnosti Shabako váhal použít jeho pravé jméno. „A snížilo by to čest a pověst těch válečníků, kteří projeli Rudou stezku před Neférem.“

Jejich sněm trval téměř do rána. Oba novici čekali u vchodu do tunelu zahalení do vlněných plášťů. Mluvili málo, protože si uvědomovali, že pět starých válečníků v temné jeskyni pod nimi rozhoduje o jejich osudu. Světlo nového dne ještě z východního obzoru nesmazalo jiskřivý bod ranní hvězdy, když je Shabako povolal před sněm.

Šli za ním kamennou chodbou a světlo jeho pochodně matně ozařovalo výklenky, v jejichž temných stínech ležely mumie mužů a žen zemřelých před staletími. Studený suchý vzduch voněl zemí a houbami a zároveň páchl starinou a rozkladem. Do pochmurné ozvěny jejich kroků zněl tichý šepot - možná to byly hlasy zemřelých nebo šum netopýřích křídel.

Pak ucítili pach čerstvé krve, a když míjeli zabitého vola, lepkavě jim začvachtala pod nohama. V držácích na stěnách prostorné jeskyně, kde na ně čekali ostatní válečníci, hořely pochodně.

„Kdo přichází poznat mystéria?“ zvolal Hilto s tvář zakrytou pláštěm.

„Já, Nefēr Seti.“

„Mé jméno je Meren Cambyses.“

„Přejete si projet Rudou stezku?“

„Ano.“

„Jste oba přirození muži z masa a kostí?“

„Ano, jsme.“

„Zabili jste už v čestném boji svého prvního muže?“

„Ano.“

„Nefěre Seti, je mezi válečníky někdo, kdo chce být tvým patronem?“

„Já jsem jeho patron,“ přihlásil se Shabako.

„Je zde rytíř, který by chtěl být tvým patronem, Merené Cambysesi?“

„Já,“ ozval se Socco.

Úvodní rituál skončil a Nefēr s Merenem byli uvedeni do prvního stupně řádu. „Ve jménu krve Býka a ohně jeho moci jste přijati bohem za novice. Nejste ještě oprávněni zasedat ve sněmu s válečníky druhého a třetího stupně ani vyzývat Rudého boha nebo zvědět jeho skryté jméno.

Je vám pouze dovoleno pokusit se projet Rudou stezku, kterou pro vás bůh připraví. Přijímáte tuto výzvu i s vědomím, že vás pokus může stát životy?“

„Přijímáme.“

„Pak vězte, že cesta má pět etap, a první z nich je...“

Pět zasvěcených válečníků postupně vysvětlilo, jakým zkouškám budou vystaveni, a pravidla, která při nich musí dodržet. Těch pět etap nazvali: oštěp, zápas, luk, válečný vůz a meč. Oběma novicům začalo být úzko.

Na závěr opět promluvil Hilto. „Slyšeli jste, co po vás bůh žádá. Jste rozhodnutí podstoupit tento test?“

„Ano, jsme,“ odpověděli až nepřirozeně hlasitě a hlas jim přeskakoval falešným hrdinstvím. Poznali, co je čeká.

„Od této chvíle už pro vás není návratu,“ zakončil sezení Hilto.

„Válečný vůz bude hlavní disciplína,“ zdůraznil

Taita. „Pamatujte si, že je to závod. Bude vás pronásledovat deset jiných vozů a vy jim musíte ujet. Proto se naučte ze svého spřežení vyždímat maximum.“

Pracovali neúnavně a v čase, kdy nad obzor vyšel nový

Osirisův měsíc v barvě stříbra a bronz, Dov s Krušem uměli všechno, co je Nefēr a Meren mohli naučit. Běhali stejným krokem a získali i smysl pro rovnováhu a stabilitu vozu za sebou i v těch nejostřejších zatáčkách. V plném trysku dokázali zastavit vůz na dráze ne větší, než byla délka jejich těl, a okamžitě reagovali i na ty nejjemnější povely.

Mintaka s Merykarou vyjely do pouště, aby se podívaly na jejich trénink. V poledne, když výcvik přerušili a napájeli koně, Mintaka nešetřila chválou. „Perfektní! Určitě už není nic, co byste je ještě mohli naučit. Všecko ovládají dokonale.“

Nefēr se napil vody ze džbánu, utřel si rty hřbetem ruky a pohlédl k černým skalnatým kopcům.

„Tamhle nahore je jeden člověk, který by s tebou tak úplně nesouhlasil.“

Dívky sledovaly směr jeho pohledu. Na skalní výspě uviděly postavu. Seděla naprosto nehybně, že by si ji lehce spletly s kusem kamene.

„To je Taita. Jak dlouho už tam sedí?“

„Občas se mi zdá, že nás sleduje celé věky.“

„Zná něco víc, co by vám mohl předat?“ zeptala se

Mintaka. „Jestli ano, proč to neudělá?“

„Čeká, až ho požádám,“ odpověděl Nefēr prostě.

„Tak za ním jdi hned,“ radila Mintaka, „pokud ti to není proti mysli.“

Nefēr vylezl za starcem a posadil se vedle něj. Chvilí mlčeli. „Zase tě potřebuju, starý otče,“ začal Nefēr.

Taita neodpověděl a jen zamrkal jako sova, kterou slunce ráno zastihne v hnízdě. Nemohl syna zplodit a taky ho ještě nikdo otcem nenazval.

„Můžeš mi poradit? Co mám ještě udělat?“

Po dlouhém mlčení řekl Taita tiše: „Kruš vycítí, když se chystáš odhodit oštěp nebo vystřelit šíp. V tu chvíli začne z vysoka našlapovat a odvrací pravou přední. Dov to cítí a ucukává.“

Nefér se zamyslel. „Ano! Všiml jsem si, že při akci změni krok.“

„To ti může pokazit zaměření a třeba jen o šířku palce mineš.“

„Jak to mám napravit?“

„Nauč je pátý krok.“

„Pátý krok? Vždyť existují jen čtyři, chůze, klus, cval a trysk.“

„Je i další. Já ho nazývám klouzání. Jenže koně se ho musí naučit. Většina koní ho nezná.“

„Pomoz mi s učením.“

Vypřáhli koně, zbavili je postrojů a Nefér nasedl na Dov.

Kousek ji protáhl mírným cvałem, a když se vrátil k Taitovi, stařec klisnu donutil zvednout pravou přední nohu a kolem nártu ji uvázal kožený řemínek, na kterém byl připevněn hladký kulatý obláček. Dov sklonila hlavu a zvědavě ho očíhala. „Vezni ji ještě najeden okruh,“ radil Taita.

Nefér palci u nohou Dov pobídl a vystartovali. Kamínek klimbal na její vedoucí noze a Dov se ho snažila instinktivně zbavit. Při každém kroku nohou cukla a charakter jejího pohybu se úplně změnil. Hřbet jí přestal vyskakovat a narážet na Neférův zadek a přestalo i kolébání při skoku.

„Jako by pode mnou tekla řeka!“ křičel radostně Nefér. „Je jako sám Nil.“

Po dvou dnech už mohl kamínek odstranit a stačil pouhý povel, aby Dov přešla ze cvalu nebo trysku na klouzavý krok.

Když stejnou metodu poprvé zkusili u Kruše, hřebec vyváděl, jako by mu na nohu přivázali jedovatou kobru.

Vzpínal se a kopal předními nohama do vzduchu. Sotva uviděl řemínek v Neférově ruce, celý se roztřásl a ustrašeně koulel očima.

Ti dva po tři dny testovali vzájemnou výdrž. Čtvrtý den

Kruš z ničeho nic vyrazil klouzavým krokem a o den později už na povel „Nil“ klouzal stejně jako Dov.

Desátého dne Taita ze své vyhlídky sledoval, jak se

Nefér tryskem blíží k řadě terčů stojících dvě stě kroků před ním. Na zápěstí měl uvázaný házeč řemínek oštěpu.

Kruš sledoval malované dřevěné kruhy na trojnožkách, uši nervózně vystrčené kupředu. Dřív než stačil uskočit stranou,

Nefér vykřikl: „Nil!“

Dov i Kruš okamžitě změnili krok a letěli kupředu hladce jako bojová galéra pod plachtami. První Neférův oštěp skončil v červeném středovém poli terče.

Taita viděl, jak Nefér zakládá šíp, napíná luk a míří.

Sledoval přitom žlutou vlaječku na tyčce za terči.

Praporek se zvedl, zachvěl se, a když závan horkého větru pominul, zůstal zplihle viset. Nefér pustil tětívu a šíp se vznášel v líném oblouku. Jenže když dosáhl zenitu a začal klesat, jemná bríza pohladila Taitovi tváře.

Vítr ovlivnil let šípu a nepatrně změnil jeho směr. Zasáhl sice terč, ale o šířku tří dlaní stranou od rudého býčího oka.

„Ať Seth poblije ten zrádný vítr!“ zaklel Nefér.

„Lehčí šípy jsou na vítr citlivější,“ poznamenal Taita a odešel ke káfe s náhradními luky a šípy. Vrátil se s lukem v dlouhém koženém obalu.

„Ne!“ odmítl Nefér velký Trokův válečný luk. „Ten je pro mě moc těžký.“

„A kdy jsi ho zkusil naposled natáhnout?“ zeptal se Taita.

„Ten den, kdy jsme ho vykopalí,“ odpověděl Nefér.

„Vždyť víš. Byl jsi u toho.“

„To bylo před šesti měsíci.“ Taita významně pohlédl na

Neférova prsa a paže. Svaly mu zesílily a byly tvrdé jako cedrové dřevo. Podal mu zbraň.

Nefér luk neochotně vzal a rozpačitě ho převracel v rukou. Viděl, že tělo je čerstvě převázané jemným elektronovým drátem a natřené lakem. Dokonce i tětívu měl novou — kroucená šlachy z přední nohy lva byla tvrdá a nepoddajná jako bronz.

Na jazyk se mu znovu tlačilo odmítnutí, jenže Taita ho upřeně pozoroval, a tak raději mlčel. Zvedl luk a bez šípu zkusil tětívu natáhnout. Potáhl ji asi půl metru, ale ruka mu odmítla poslušnost. I když mu svaly na hrudi ztvrdly na kámen, tětívu dál nedostal. Nefér luk pomalu povoloval.

Taita napřáhl ruku. „Vrať mi ho. Nemáš dost síly ani odhodlání.“

Neférovi zablyšklo v očích a rty sevřené do vzdorné přímky mu zbělely. Vytrhl Taitovi luk z ruky.

„Nevíš všecko, starče,“ procedil mezi zuby. „I kdyby sis třeba stokrát myslel, že víš.“

Z koženého toulce s vyrytým Trokovým znakem vytáhl dlouhý hyksóský šíp. Toulec, stejně jako luk, našli v Trokově zasypaném voze. Nefér odešel na stanoviště, zaujal střelecký postoj a založil šíp. Nadechl se z plných plic a se zaťatými zuby začal luk napínat. Pomalu dotáhl tětívu do poloviny dráhy. Mrčel a dech mu hvízdal v krku, když se ji pokoušel natáhnout dál. Než to dokázal, svaly na pažích mu naběhly a ztvrdly. Lehce jako nesmělý milenec políbil tětívu a ve stejný okamžik ji pustil. Těžký šíp stoupal k modré obloze a zpíval ve větru. Přeletěl vysoko nad řadou terčů a dopadl ve dvojnásobné vzdálenosti. Křemenný hrot vykřesal na vzdáleném kameni spršku jisker a dřík při tvrdém nárazu praskl.

Nefér překvapeně zíral na zlomený šíp a nevěřicně kroutil hlavou. „Možná máš pravdu,“ zamumlal. Odložil luk a objal

Taitu. „Znáš hodně, starý otče. Dost ku prospěchu nás všech.“

Taita vzal Nefera a Merena na třídní výlet do pouště. Vedl je divokou, ale krásnou krajinou do skrytého údolí, kde z hluboké praskliny ve skále vyvěrala na povrch hustá černá kapalina. Stejnou smolnou látkou napustili srst šakalů při nočním nájezdu vThane.

Naplnili s ní kameninové nádoby a vrátili se do Gallaly.

Tai ta černou substancí vařil nad mírným ohněm, až klouzala mezi prsty hladce jako hedvábí. „Namaže náboje kol mnohem líp a na delší čas než vepřové sádlo nebo nějaký jiný tuk. Přinese vám výhodu padesáti kroků na tisíc, a to může znamenat rozdíl mezi životem a smrtí.“

Nefér měl sto chutí jet Rudou stezku v královském kočáře, ale Tai ta ho zastavil otázkou: „To chceš opravdu jet ve zlatém sarkofágu?“

„Vždyť zlata je na něm jen dvě čínské unce. Sám jsi ho vážil.“

„Až vyjedeš, mohlo by ho být třeba stonásobek, a nic ti nepomůže.“

Taita prohlédl všech sto pět vozů, které exhumovali z písku, a vybraných deset odstrojil. Převážil jejich kostry a překontroloval pevnost všech spojů. Pak roztočil kola a okem posoudil, jestli neházejí nebo nevibrují. Nakonec vybral povoz, který považoval za nejlepší.

Upravil náboje, aby kolo držel na místě jediný bronzový trn, který bylo možno úderem palice vyrazit. Když vůz znovu sestavoval, vyhodil postranice i čelní desku a zbavil ho poslední unce nadbytečné váhy. Bez opory panelů byli jezdcí odkázaní na vlastní cit pro rovnováhu a smyčku z provazu připevněného k podlážce, které se při jízdě nerovným terénem mohli přidržet. Nakonec namazal náboje kol černou vazelinou z pouštního pramene.

Pod Taitovým dozorem Mintaka s Merykarou prohlédly každou píď postrojů. Seděly pak dlouho do noci a se svými služkami spoje přešívaly.

Potom si adeпти Rudé stezky vybrali zbraně. Otáčeli oštěpy a šípy a hledali sebemenší vadu. Pak je položili na vyvažovací desku, kterou zkonstruoval Taita, a podle potřeby na konec násady nebo na hrot přidávali olovené korálky, dokud nedosáhli ideálního vyvážení. Nakonec přebrousili hroty hlavic, aby se spolehlivě zabodávaly do terčů, a podrážky sandálů opatřili bronzovými hroty. Každý novic si vybral tři meče, protože bronzové čepele v boji často praskaly. Když nabrousili jejich ostří a vyleštili je pemzovým práškem, mohli si s nimi oholit chlupy na hřbetě ruky. Protože museli maximálně zmenšit zátěž, kterou koně povezu, vzdali se pancířů i štítů a rozhodli se, že jim postačí kožené prilby a kožené kazajky. Aby nikdo jejich přípravy neviděl, pracovali v dílně za zavřenými dveřmi.

Ale nejvíc času věnovali tréninku síly a vytrvalosti.

Věděli, že pro Kruše a Dov bude nejhorší zkouška ohněm. Proto zapálili v poušti otepi suché trávy a nechali koně, ať se podívají na plameny a přičichnou ke kouři. Pak jim zavázali oči. Kruš se zpočátku vzpínal a řehal hrůzou, ale po chvíli se uklidnil a s důvěrou v jezdce na svých zádech se nechal navést do těsné blízkosti praskajících plamenů.

Mintaka s Merykarou trávily dlouhé hodiny v čerstvě opraveném chrámu Háthor. Přinášely bohyni oběti za své muže a v modlitbách ji prosily o ochranu a pomoc bohů.

Třicet dnů před úplňkem Horova měsíce dorazila do Gallaly podivná karavana. Přišla od východního pobřeží z přístavu Safaga a vedl ji jednoooký ajednoruký obr, který se jmenoval Aartla. Byl ještě deset mil od městských hradeb, když mu pět válečníků Rudé stezky vyjelo vstříc. Prokázali mu čest a doprovodili ho do Gallaly, protože patřil k bratrstvu Rudého boha a sám před třiceti lety Rudou stezku absolvoval.

Při libyjském nájezdu faraóna Tamose o deset let později mu šíp vypíchl oko a po dalších pěti letech přišel o ruku.

Núbijský sekerník mu ji jediným úderem uťal pod loktem.

Ovšem v těchto dnech už byl Aartla bohatý člověk.

Vlastnil zábavnou kočovnou společnost, muže a ženy se zvláštními talenty a dovednostmi. Jednou z jeho atrakcí byla Nubijka s pověstí nejsilnější ženy světa. Dokázala uzvednout dva koně najednou, každého v jedné ruce, nebo ukousnout konec bronzové tyče a zbytek ohnout ve svěráku vlastní vagíny. Jiná z jeho umělkyně se proslavila jako světově proslulá kráska, třebaže ji zhlédlo jen málo očí.

Pocházela ze země ležící vysoko na severu, kde se řeky v jistou roční dobu měnily v bílý kámen a přestávaly téct.

Za možnost uvidět její tvář Aartla účtoval deset čínských uncí stříbra. Povídalo se, že ta dívka má zlaté vlasy dlouhé až po zem a oči rozdílných barev - jedno zlaté a druhé modré. Cena, kterou Aartla požadoval za pohled na zbytek jejich vnaď, byla úměrně vyšší a jen velmi bohatý muž mohl plně vychutnat kouzlo jejího těla.

Aartla navíc vlastnil černou otrokyni, která v plášti ze živých štírů polykala oheň. Kolem krku sejí při produkci ovíjel velký hroznýš. Její číslo v závěru vyvrcholilo tím, že hada vlákala do své privátní ženské jeskyně, kde celý zmizel.

Všechny ty divy sloužily jako aperitiv k vybuzení chuti obecenstva na hlavní atrakci Aartlova cirkusu, na jeho šampióny. Tito profesionální zápasníci a šermíři se dokázali v boji postavit každému soupeři. Aartla nabízel dvacet uncí ryzího zlata tomu, kdo některého z jeho borců porazí.

Sázky na tyto zápasy se staly legendou a zdrojem Aartlova úžasného jmění.

Když se Aartla dozvěděl, že faraón z Tamosovy dynastie pojede Rudou stezku, přivedl šampióny z půlky světa, aby se mu postavili. Tak moc tu hru miloval, že za svou službu ani nežádal zaplatit.

Aartlovi bratři válečníci připravili pro jeho soubor jeden ze starých paláců ve městě a na oslavu jeho příjezdu uspořádali velkolepou hostinu, na kterou byli pozváni všichni, kromě Merena a Nefera. „Stejně bychom pozvání nemohli přijmout,“ vysvětloval Nefér Mintace. „Nejsme členové bratrstva a sedět s mužem, který nám bude oponentem, by znamenalo porušení zvyklostí a tradic.“

Den po hostině se šampióni pod přísným dohledem

Aartly věnovali tréninku. Cvičili na palácovém nádvoří s vyloučením veškeré veřejnosti. Mazaný Aartla nedal sázkařům možnost předem zhodnotit styl a formu jednotlivých borců, pokud za to privilegium bohatě nezaplatili zlatem.

Taita byl výjimka. Když Aartla ztratil ruku, mág mu pahýl zarovnal a zašil a zachránil ho před plynatou snětí, která infikovala ránu a ohrožovala Aartlův život. Princípál Taitu přivítal a posadil na kupu polštářů. Nejkrásnější žena světa mu přinesla šerbet ochucený medem a usmívala se na něj zpod závoje svýma uhrančivýma dvojbarevnýma očima.

Aartla nejdřív Taitu seznámil s nejnovějšími zprávami o vývoji egyptského vpádu do Mezopotámie. Podle nich byly armády krále Sargona rozprášeny a sám Sargon se prý uchýlil pod ochranu hradeb svého hlavního města Babylonu. O výsledku posledního střetnutí nemohlo být pochyb.

Vojska nepravých faraónů budou brzy volná a vrátí se do Egypta. Nepochybně se hned pokusí vyřídít malou armádu usazenou v Gallale, která ohrožovala jejich vládu. Aartlův významný pohled Taitovi naznačil, že tu informaci považuje za včasné varování od starého přítele.

Seděli na poduškách a rozprávěli o nejrůznějších záležitostech, politiku, válku, medicínu a magii nevyjímaje. Taitu diskuze zdánlivě tak zaujala, že jen občas letmo pohlédl na zpocené atlety, kteří do úmoru nacvičovali výpady a triky.

Přesto jeho bledým očím neušel jediný chvat nebo úder meče.

Šampióny jejich vražedné umění živilo. Byli vyznavači Rudého boha a jejich úsilí představovalo jistý způsob, jak mu sloužit. Taita se večer vrátil do své cely, kde na něj čekali Nefér s Merenem, a tvářil se vážně. „Sledoval jsem vaše soupeře při tréninku a musím vám říct, že se budete muset ještě mnoho naučit.“

„Povídej, starý otče,“ prosil Nefér.

„Nejdřív je tu zápasník Polios...“ začal Taita a popsal vlastnosti a sílu každého z šampiónů. Potom se zmínil i o jejich slabinách, kterých si všiml, a naznačil možnost, jak by je mohli využít.

Pět válečníků řádu začalo za asistence Aartla vyznačovat cestu, po které novici pojedou. Celé dny trávili v divočině a vytyčovali velkou okružní trasu, která začínala na centrálním náměstí v Gallale a stoupala do pustých kopců. Po deseti mílích se obrátila a vracela k městu údolím Taitova zřídla a městskou bránou zpět na náměstí. Když měli trasu vytyčenou, poslali skupiny dělníků, kteří na ní stavěli překážky.

Do zkoušky scházelo deset dnů, když Hilto a Shabako obyvatelstvu podrobně popsali cestu a pravidla zkoušky. Nakonec určili soupeře noviců.

„V zápasnickém souboji bude faraón Nefér Seti bojovat proti Poliovi z Uru.“ V davu to zašumělo. Polia předcházela pověst slavného borce. Měl přezdívku „lamač zad“ a nedávno v Damašku zabil v souboji muže. Prý to byla jeho sedmáctá oběť v ringu.

„Meren Cambyse se utká se Sigassou z Núbie.“ Taky tohoto siláka lidé dobře znali. Říkali mu „Krokodýl“, protože trpěl jakousi neznámou chorobou, která způsobila, že jeho černá kůže ztvrdla a byla plná boulí jako kůže velkých plazů.

„Ve zkoušce mečem se faraón Nefér Seti střetne s Khamou z Taurine a proti Merenovi Cambyseovi nastoupí Drossa z Ind usu.“

Toho večera Mintaka s Merykarou obětovaly bohyni bílé jehně a v slzách ji prosily o ochranu svých milovaných. Týden před zkouškou pětice válečníků vybírala pronásledovatele. Zájemci o čestnou funkci se jen hrnuli. Každý muž, který utrhne králi cop, mohl očekávat nesmrtelnost, protože Hilto slíbil, že v chrámu boha, kterého úspěšný vozká uctívá, nechá postavit vyřezávanou stělu připomínající jeho čin. Dále obdrží tisíc čínských uncí zlata - dost na zakoupení pěkného statku v rodné zemi, a navíc získá všechny zbraně a vybavení noviců.

Pětice válečníků provedla konečný výběr vyřazovací metodou a jména pronásledovatelů byla vyhlášena z kamenného stupně na centrálním náměstí.

„Vybrali deset nejlepších a nejzkušenějších mužů, kteří byli k dispozici, a dali jim příležitost zvolit vozy i koně. Vpředu i vzadu bude číhat velké nebezpečí,“ varoval Taita, když společně probírali jména pronásledovatelů. „Pozor na Dainia. Je kapitánem kavalérie a dobře ví, jak z koní vyždímat i poslední zbytky sil.“

„Všechno bude záviset na startu,“ prohlásil Nefér.

„A o něm rozhodne sám Rudý bůh.“

Sedm nocí před zkouškou Mintaka odepřela Neférovi přístup do svého lože. „Má láska by otupila tvoje odhodlání a obrala by tě o sílu. Stejně mi budeš chybět stokrát víc než já tobě,“ zdůvodnila své rozhodnutí, když společně zapléтали Krusovi hřívu.

Den před úplňkem Horova měsíce Taita oběma mladíkům nařídil odpočívat. Seděli s Merenem pod Takovým pramenem a sledovali Kruše a Dov, kteří se pokojně pásli pod nimi. Merykara přinesla košík s fíky, pomeranči a prosnými plackami, a když jednoduchou snídani snědli, posadila se za Merena a spleťla mu vlasy do dlouhého copu.

Sahal do pŮli zad. „Je tak silný a lesklý,“ zašeptala a přitiskla si ho k tváři. „A jak krásně voní. Nesmíš si ho nechat nikým vzít. Doneseš ho domů, rozumíš?“

Meren otočil hlavu a usmál se. „A jak mě odměníš, když to udělám?“

„Dostaneš odměnu, o které se ti ani nesnilo,“ slibovala Merykara a začervenala se.

„Ale ano, už se mi o ní zdálo,“ ujistil ji. „Zdá se mi o ní každou noc.“ ráno našel Taita Nefera spícího s rukou přes obličej.

Po dotyku starcovy ruky se vzbudil, zívá, a když se posadil, na záda mu spadl silný cop, který mu Mintaka večer upletla. Hleděl na Taitu a oči mu ztvrdly.

Uvědomil si, co ho ten den čeká.

Zatímco Nefér snídal, Taita odešel k oknu a pohlédl přes střechy domů na hájek mladých palem, které kolem studní vysadil. Vršky korun se kývaly v mírném větru. Všichni kolem Nefera se modlili, aby den zůstal klidný, protože vítr

přinášel hrozbu selhání.

Taita pomlčel o svých pesimistických úvahách a oči mu sklouzly dolů na ulici. Slunce ještě nevyšlo, ale polovina města už pospíchala k městským bránám.

„Dychtí si zajistit dobrá místa podél trati, aby uviděli co možná nejvíc,“ poznamenal k Neférovi. „Kromě účastníků a rozhodčích nikdo nesmí vyjet na koni a na trasu se musí dostat pěšky. Někteří se domnívají, že je možné sledovat oštěp a zápas, a pak přeběhnout kopce a zblízka uvidět šermířské souboje. Ti, kteří nemají tak hbité nohy, vylezou na Orlí horu a podívají se na průběh závodu shora. Potom poběží do Gallaly, aby stihli závěr.“

Přes velký exodus zůstaly ve městě stovky obyvatel, kteří se rozhodli sledovat start a tísnilo se na náměstí.

Jiní obsadili městské hradby a pozorovali dění z ptáčích perspektivy. Už od časného rána panovala vzrušená slavnostní nálada. Lidé na hradbách si vzali s sebou snídaně a ohryzané kosti s dalšími zbytky jídla házeli na hlavy těch, kteří zůstali dole. Muži kolem Aartly vykřikovali své sázky a písaři je zaznamenávali. Aartla nabízel rovný kurz na zkoušený pár, že přejede roklí, a jedna ku dvěma proti nim při zkoušce mečem. Na to, že dojedou do cíle nedostižení, dokonce stanovil kurz jedna ku čtyřem v jejich neprospěch.

Slunce nahlédlo přes hradby a na náměstí shromáždilo deset stíhacích vozů. Zazněly gongy a zaduněly bubny.

Ženy házely na vozy květiny a děti dováděly kolem, ale muži na vozech zůstali vážní a pomalu se řadili u startovní závozy.

Po krátké pauze napjatého ticha se od koňských stájí kavalerie donesl jásot, který rostl a blížil se k náměstí.

Za hromového volání „Bak-her!“ vjel odlehčený vůz noviců mezi hloučky diváků na okraji náměstí.

Srst jejich koní svítila na slunci jako vyleštěný kov a v hřívách měli zapletené barevné pentle.

Čerstvě naolejovaná těla obou noviců chránily jen lehké kožené vesty bez rukávů. Na náměstí seskočili z vozu a s pravicemi na jílčích mečů padli na kolena. Taita se nad nimi pomodlil k Horovi a žádal ho o požehnání a ochranu.

Nakonec sňal z krku amulet Lostris a zavěsil ho Neférovi na skloněnou šíji.

Byl to amulet jeho babičky Lostris a kromě Taity se ho ještě nikdo jiný nedotkl. Nefěr cítil, jak z něj vyzařuje podivný proud síly.

Na kamenný stupeň uprostřed náměstí vystoupil Hilto oděný do rudého pláštěku příslušníka třetího stupně řádu.

Nahlas přečetl regule zkoušky a zeptal se přísným hlasem:

„Rozuměli jste pravidlům řádu Rudé stezky a zavazujete se je dodržovat?“

„Ve jménu Rudého boha,“ přisvědčil Nefěr.

„Kdo bude stříhat copy?“ ptal se Hilto dál. Mintaka s Merykarou se postavily za dvojici klečících válečníků.

Obě dívky byly bledé a Mintaka měla oči podmalované fialovými kruhy, protože v noci nedokázala usnout. Nefěr s Merenem sklonili hlavy, dívky jim odstříhly copy a Hilto je přivázal na bambusové tyče po stranách jejich vozu.

Představovaly trofeje, které se pronásledovatelé budou snažit získat a které musí oba mladí válečníci bránit i za cenu vlastních životů.

„Nastupte do vozu!“ zavelel Hilto. Nefěr se chopil opratí a

Dov s Krušem sklonili hlavy.

„Přineste ptáky!“ zazněl další Hiltův rozkaz.

Dva pomocníci, každý s jedním bojovým kohoutem pod paží, vlezli do kruhové jámy vysypané pískem. Holé hlavy ptáků s ostříhanými hřebeny a laloky připomínaly hlavy plazů a jejich peří zářilo duhovými barvami jako olej na vodě. Přihlízející dav ztichl v napjatém očekávání. Pomocníci uprostřed jámy poklekli obličejí proti sobě a kohouty drželi před sebou. Ptáci neměli na nohou umělé ostruhy - kovová ostří a hroty by znamenaly rychlou a jistou smrt. Místo toho měli drápy naostřené a vyleštěné.

„Vydrážděte je!“ rozkázal Hilto. Pomocníci strkali opeřence proti sobě, ale kontakt jim nedovolili. Oči ptáků hořely zlobou a hlavy i holé krky jim naběhly a zrudly. Bili křídly v zuřivé snaze vyprostit se z rukou pomocníků a vrhnout se na sebe.

Hilto hrotem mečem namířil přes náměstí na rozpadlou střechu chrámu boha Běs, patrona Gallaly, kde v horké bríze líně vlála modrá vlajka. „Až kohouty vypustí, novici vystartují, a když jeden z ptáků padne, vlajka klesne. To bude signál k zahájení štvance. Rudý bůh ve své nekonečné moudrosti určí, jak dlouho mají ptáci žít a jak velký náskok novici získají. Připravte se.“

Oči všech visely na rozčepýřených kohoutech a Hilto zvedl meč.

„Ted!“ vykřikl. Volní ptáci vystřelili proti sobě ve víru lesklých křídel jako dvě opeřené fúrie. Vyskakovali do výšky a sekali po sobě vytaženými spáry.

„Dov! Kruši!“ pobídl Nefěr spřežení. Koně vyrazili tak prudce, až jim zpod kopyt odlétal šterk. Za mocného řevu přihlížejících Nefěr objel náměstí a projel ulicí k bráně.

Křik za nimi pomalu utíchal. Za bránou zabočil na cestu vedoucí ke kopcům. Byla vyznačena bílými praporky rozmístěnými v intervalech dvou set kroků. „Drž si je po pravé ruce!“ nabádal Nefera Meren. Pokud by praporek minuli po špatné straně a rozhodli to viděli, mohli by je poslat zpět, aby ho objeli správně.

Svah začal stoupat prudčeji a Nefěr zpomalil koně do klusu. Podle vlaječek a prachu za sebou poznal, že vítr fouká od západu. To byl ten nejméně vhodný směr. Bude brzdit spřežení a zhoršovat odhad vzdálenosti při lukostřelbě.

Na úpatí kopců Nefěr zapomněl na pesimistické myšlenky a soustředil se na jízdu.

Cesta začala příkře stoupat, a tak oba jezdci vyskočili z vozu a běželi vedle koní. Jenže Dov s Krušem okamžitě zrychlili, a tak se museli přichytit opratí, aby s nimi udrželi krok. Na vrcholu stoupání spřežení zastavil a nechal koně vydechnout po dobu tří set úderů vlastního srdce, které poctivě odpočítal.

Pohledem se vrátil k městským hradbám a zaslechl vzdálený řev. Pravidelně sílil a slábl jako hukot mořského příboje. Ta zvuková kulisa byla pro kohoutí zápasy typická.

Rozvášněný dav křikem oslavoval každý vydařený útok bojujících opeřenců a na střeše rozvalin chrámu stále vlála modrá vlajka, neklamný signál, že boj pokračuje.

Nefér otočil hlavu a dole na pláni uviděl řadu pěti oštěpařských terčů postavených v rozestupu dvou set kroků.

Nízká bariéra z trní, běžící rovnoběžně s terči, vozům bránila přiblížit se víc než na padesát kroků.

„Jedeme!“ zavelel Nefér. Vyskočil na vůz a ještě naposled se ohlédl po modré vlajce na střeše chrámu boha Běs.

Když se blížili ke stanovištím, Nefér si uvázal na zápěstí řemínek a soustředil se. V duchu před sebou viděl červený střed terče a představil si křivku letu oštěpu. Žluté okraje terče nevnímal. Potom chvilíčku pozoroval pohyb vlajek a odhadoval směr a sílu větru.

Na nízkém návrší uprostřed terčů stál Shabako se dvěma praporky v ruce. Červeným bude signalizovat zásah a žlutým chybu. Vezli jenom pět oštěpů a žlutou vlajku si mohli dovolit pouze jednou. Pokud by při první sérii hodů neuspěli, museli by oštěpy posbírat a pokus zopakovat.

Meren převzal opratě a najel s vozem k trnité bariéře.

První z terčů se rychle blížil. Nefér se rozkročenýma nohama zapřel o podlahu kymácejícího se vozu a vykřikl:

„Nil!“ Dov s Krušeni okamžitě změnili krok a vůz jel klidněji. Drobnější výkyvy Nefér nohama lehce vyrovnal a s drobnou korekcí na vítr oštěp odhodil. Už když zbraň opouštěla jeho ruku, nepochyboval. Oštěp, urychlený šlehnutím řemínku, přeletěl vzdálenost padesáti kroků a zabodl se do středu rudého pole. Nefér ještě koutkem oka zahlédl, jak Shabako červeným praporkem zásah potvrdil. Vzal z přihrádky další oštěp a přivázal řemínek. Cítil nezměrnou sebedůvěru a připadal si neomylný jako bůh. Věděl naprosto jistě, že další čtyři hody budou stejně úspěšné.

Při druhém pokusu se ani nemusel dívat na Shabakovu vlajku, protože Meren vedle něj vykřikl: „Bak-her, bratře!“ a zamířil k třetí metě. Jeli těsně kolem trnité bariéry a Nefér napřáhl pravici. Jenže v okamžiku, kdy násada oštěpu opouštěla jeho dlaň, kolo vozu zachytilo o větev.

Vůz sebou divoce smýkl a na chvíli se zdálo, že se převrhne. Koně ho sice společnou silou srovnali, ale oštěp už byl ve vzduchu. Zoufalý Nefér sledoval, jak letí stranou a míjí terč. Žlutá vlajka vyletěla vzhůru.

„Byla to moje chyba,“ procedil Meren mezi zuby.

„Najel jsem příliš blízko.“

„Tak se příště drž dál,“ vyštěkl zklamaný Nefér.

„Poslední dva hody musí být červené.“

Blížil se třetí terč a Nefér cítil změněný pohyb vozu.

Kolize vyvedla Kruše z rovnováhy a vypadal z rytmu.

„Klid, Kruši!“ snažil se ho uklidnit. Vtom se Dov o něj lehce otřela, Kruš ucítil její rytmus a těsně před terčem s ní srovnal krok.

Nefér odhodil a Meren vykřikl: „Červená! Čistý zásah! Dokázal s to.“

„Ještě ne,“ opravil ho Nefér a hrábl po posledním oštěpu.

Ještě zbývá jeden.“

Tryskem se hnali k poslední metě, nervy napjaté do krajnosti. Nervozita se opratěmi přenesla z Merenovy ruky na Kruše. Pravým okem zahlédl blížící se terč a věděl, že bude následovat hod. Automaticky se vrátil ke svému zlovyku a změnil krok. Vůz vybočil ze směru v okamžiku, kdy Nefér oštěp vypustil. Přesto mohl skórovat, nebýt větru.

Horký větrný porыв byl dost silný, aby rozhoupal těžké copy na žerdích. Oštěp, který už i tak směřoval mírně stranou, větru neodolal a odchylně narůstala. Skončil na šířku dvou prstů v pravé části žlutého mezikruží. Shabako zamával nad hlavou černou vlajkou a celé první kolo bylo anulováno.

Zasmušilý Nefér vytrhl Merenovi opratě z rukou a v ostré otáčce objel konec bariéry. Teď už nemělo smysl šetřit koně, a tak je donutil k maximální rychlosti. Tušil, že zápas kohoutů každou chvíli skončí a deset vozů vyrazí za nimi.

Vracel se zpět podél terčů a navedl vůz tak blízko, aby

Meren stačil vytrhávat oštěpy za jízdy. Třetí oštěp, který úplně minul cíl, dopadl mezi kameny a zlomil se. Zbyly jim tak jen čtyři oštěpy na čtyři pokusy. Stačí jediná chyba a musí zůstat na místě, kde je zastihne deset vybraných jezdců.

Potom nezbude než kapitulovat, nebo bojovat až do konce.

Na startovní čáře Nefér zastavil, seskočil z vozu a hladil

Kruše po čele. „Teď musíš běžet čistě, miláčku. Nesmíš mě znovu zklamat,“ domlouval mu.

Z velké dálky zazněl jásot. Trval dlouho a neumdléval.

„Jeden z ptáků je mrtvý!“ poznamenal Meren. „Hon začal.“

Nefér o jeho slovech nepochyboval. Některý z kohoutů podlehl a pronásledovatelé vyjeli po jejich stopách. Ztratili velkou část svého náskoku a pronásledovatelé se nemusí zdržovat, kolem terčů projedou bez zastavení. I kdyby se mu tentokrát podařilo získat všechny čtyři červené vlajky, vpředu je čekají zápasníci.

Mintaka s Merykarou stály vedle sebe a shlížely do jámy. Přinesli jim sice stoličky, aby mohly krvavý konflikt sledovat vsedě, ale úzkost jim to nedovolila.

Pečlivě vybraní kohouti byli rovnocenní soupeři, veteráni mnoha slavných zápasů, ve kterých prokázali svou statečnost i výdrž. Měli dlouhé svalnaté nohy a jejich zlověstné černé drápy dokázaly projet tělem protivníka až na kost. Mohutnými zahnutými zobáky na konci dlouhých hadovitých krků uměli trhat peří i s kůží, a když jejich oponenti ztrátou krve zeslábli, přišpendlili je k zemi a vyklovali jim vnitřnosti.

Peří staršího ptáka barvy zlata a mědi zářilo jako východ slunce a kaskáda per v jeho ocase hrála modravým světlem safírů. Jeho soupeř byl jiskřivě černý a jen holou hlavu měl rudou.

Kroužili kolem sebe a bojovali tvrdě a dlouho. Vyškubané peří poletovalo po dně jámy a oba krváceli z četných ran. Jak jim ubývalo sil, stáli na nohách stále nejistěji, ale jejich oči zůstaly stejně jasné a divoké jako na začátku souboje.

„Ctihodná a zbožňovaná Háthor,“ šeptala Merykara a sevřela Mintace ruku, „dej jim sílu, ať přežijí. Nech je bojovat až

do západu slunce.“ Protože sama dobře věděla, že prosí zbytečně, dodala: „A nedopust', aby ti lidé ublížili Merenovi a Neféroví.“

Černý kohout znenadání vyskočil vysoko do vzduchu a za mocného mávání křídel vystřelil kupředu. Soupeř byl už hodně vyčerpaný a jeho protiútok postrádal důraz. Příliš pomalu vystrčil vlastní spár. Po srážce se váleli v oblaku peří, a když od sebe odskočili, rudý pták za sebou táhl křídlo. Konec se přiblížil.

Merykara hlasitě vzlykala. „Ach, dobrá Háthor, nenech ho umřít!“ Zabořila nehty do Mintačiny paže, ale ta si bolesti nevšímal. S hrůzou hleděla, jak rudý kohout kulhá a potácí se slabostí.

Černý soupeř vycítil, že vítězí, a síla se mu vrátila.

Vyskočil znovu a svižně, jako by měl nohy na pružinách.

S široce roztaženými křídly dopadl na protivníka dřív, než se vzpamatoval z předchozí šarvátky, a srazil ho k zemi.

Zobákem sevřel volnou kůži pod jeho okem a držel.

Rudému se ještě podařilo dostat se na nohy a vlekl oponenta za sebou. „Pusť ho, ty černý Sethův stíne. Nech ho žít!“ křičely dívky do všeobecného řevu.

Rudý kohout táhl protivníka celé kolo, ale stále pomaleji. U bariéry v místech, kde stály obě dívky, konečně padl.

„Je mrtvý,“ vykřikl někdo. „Boj skončil. Vypusťte pronásledovatele.“

„Ne! Ještě žije!“ protestovala zoufalá Mintaka.

Černý pták pustil hlavu svého soupeře a rudý pták se s posledním zbytkem síly a odvahy zvedl a stál s křídly opřenými o zem. Z rány pod okem mu crčela krev.

Zdálo se, že černý pták odměřuje vzdálenost, která je dělí. Pak vyskočil a chvíli se vznášel nad oponentem, než na něj dopadl a zaťal mu drápy do srdce. Rudý kohout se zhroutil a zůstal ležet na zádech, zobák doširoka rozevřený v němém výkřiku. Křídla se mu křečovitě chvěla. Vítěz se nad ním vztyčil, zaklonil hlavu a hlasitě zakokřhal. To divoké triumfální volání proběhlo Mintace páteří až do pat.

Hlito zkrvavenou mrtvolu uchopil za krk, zvedl ji a vlajka na chrámu boha Běs klesla.

„Bohové promluvili. Je konec. Jste volní! Rudá stezka je vaše!“ zavolal na připravené pronásledovatele. „Jedte ke slávě, nebo smrti!“ Dlouhé biče zapráskaly a koně pohodili hlavami. Vozy jednou objely náměstí a zamířily k bráně.

Neferovi trvalo uklidnění koní poněkud déle. Stál, rukama objímal jejich krky a šeptal jim laskavá slova. Pak vyskočil na podlážku vozu a vyjel.

Z kroku je volně přivedl do klusu, a teprve až běželi v dokonalé shodě, vykřikl: „Nil!“

Když se přiblížili k terčům, předal opatř Merenovi.

Nekáral ho, ani mu nedomlouval. Věděl dobře, jak ho samotného předchozí chyba mrzí.

Zatímco si Nefér uvazoval řemínek kolem zápěstí, sledoval

Krusovy uši, jestli nezačnou signalizovat změnu kroku, ale držel je vzpřímené a v klidu. Kruš krok udržel a oštěp se zabodl do rudého středu. Příští terč se objevil vzápětí a Nefér brilantně odhodil i druhý oštěp. Meren vedle něj vedl koně jistě a s plnou pozorností.

Třetí oštěp zasvítíl jako paprsek světla a Shabako zvedl červenou vlajku.

S posledním oštěpem v ruce Nefér tichým hlasem domlouval koním: „Ještě jednou. Jen jednou, kvůli mně!“

Kruš jel rovně a pevně držel krok. Už v okamžiku, kdy

Nefér oštěp vypouštěl, věděl, že skončí uprostřed terče.

Zbraň byla ještě ve vzduchu, když zakřičel na koně:

„Hyjé! Jedeme!“ Koně přešli z klouzavého kroku do plného trysku a Nefér se musel pevně zapřít o podlahu vozu a přidržel se provazu, aby nepřepadl na záda.

Shabako zamával červenou vlajkou a volal za ním:

„Bak-her, Veličenstvo. Projel jsi čistě!“

Nefér věděl, že ztrátu, kterou na oštěpu nabrali, už nedohoní.

Bílé praporky je vedly širokým okruhem po okraji hluboké rokle přes řadu přírodních teras, jejichž broskvová barva zapírala jalovost měkké půdy.

Poslední, třetí stupeň obsadila padesátka diváků. Jak se k nim Nefér řítíl, zdravili ho a uhýbali mu z cesty.

Uprostřed rovného plochého vrcholu terasy čekali zápasníci.

Stáli uprostřed kruhů vyznačených bíle natřenými kameny. Nedaleko jednoho z nich Nefér spřežení zastavil a předal koně do péče dvou sluhů, kteří tam za tím účelem čekali.

„Postarejte se, aby ani jeden z nich nevypil víc než vědro vody,“ přikazoval. Bylo to první místo, kde mohli koně napojit, ale Nefér nechtěl, aby museli běžet s břichy plnými vody.

Spěšně s Mereném shodili kožené kazajky, své jediné pancíře. Odložili i krátké chitóny pod nimi a stáli na slunci úplně nazi. Dav sledoval s obdivem jejich mladá silná těla, která trénink vycepoval do atletické dokonalosti. Některé z žen nižšího postavení a pochybné morálky pohoršeně vykřikly, ale při pohledu na jejich dolní části těl se třásly chlípným vzrušením.

Nefér si jejich povyku nevšímal. Spolu s Mereném vykročili kupředu, každý k ringu, kde čekal soupeř, který mu byl přidělený. Nefér se na okraji bílého kamenného kruhu zastavil a pohlédl na Polia z Uru, stojícího uprostřed.

Nebyl nijak urostlý ani silný. Velikostí ani vahou Nefera nepředčil, protože soudcové vybírali přiměřené protivníky.

Poliovy překypující svaly ovšem nezatěžoval ani gram zbytečného tuku. Očividně se už rozcvičil, protože jeho tělo svítilo vrstvou potu a jeho naběhlé svaly zrůžověly přílivem krve. Celý jeho vzhled svědčil o tvrdosti a trénovanosti.

Ramena měl dokonale úměrná pasu, břicho ploché a údy dlouhé a pružné. Stál s pažemi založenými na prsou a měřil si Nefera tvrdým přezíravým pohledem.

Nefér se zhluboka nadechl a v uších mu zněl Taitův hlas:

„Levé koleno. To je jeho jediná slabina.“

Oči mu sklouzly dolů k soupeřově noze, ale Poliovo levé koleno se nezdálo být slabší nebo vadnější než pravé.

Bylo stejně pevné a odolné, jako by bylo vyřezáno z kmene olivového stromu.

Nefér pohladil zlatý talisman na krku a vešel do kruhu.

Dav za vyl vzrušeným očekáváním. Polios se opřel rukama o kolena, nahrbil ramena a pozoroval ho s neúprosným pohledem hada. Nefér věděl, že musí boj zahájit, protože soupeř neměl proč spěchat. Právě naopak se čekalo, že Nefera zdrží co nejdéle, aby ho vozy pronásledovatelů mohly dosáhnout. Začal ho obcházet v kruhu a Polios se otáčel s ním.

Ano, jásal v duchu Nefér. Je to tak, jak Taita řekl.

Potahuje špičku levé nohy. Ta vada byla tak nepatrná, že by ji bez Taitova upozornění nikdy nepostřehl.

„Je to staré zranění. Tady!“ řekl mu tehdy Taita a palcem mu potlačil na koleno, aby přesně místo označil. „Ale nesmíš ho podcenit, je to zabiják. Jeho přehození takřka nelze vzdorovat,“ pokračoval a nebezpečný chvat Neférovi předvedl.

Nefér začal protivníka obcházet opačným směrem a konečně objevil jeho slabinu - malou prohlubeň pod vypouklinou kolenní česky. Nemohl si dovolit další zdržování, a tak se přiblížil.

Začali klasickou předehrou. Snažili se jeden druhého uchopit a hledali chvat, který by jim umožnil soupeře přehodit.

Přetlačovali se, ustupovali a zkoušeli narušit soupeřovu rovnováhu. Náhle Polios vyrazil. Sklonil se, podběhl Neferovu obranu a jeho dlouhá paže se ovinula kolem

Neférova pasu. I když Nefér něco podobného očekával, ocitl se ve vzduchu a špičkami prstů na nohou se sotva dotýkal země. Polios s ním zatočil a pak poklekl najedno koleno a táhl Nefera k zemi. Stehno jeho druhé nohy zůstalo souběžně se zemí, tvrdé a pevné jako tesařská stolice.

Nefér na něj dopadl zády v úrovni ledvin. Kdyby tento chvat s Mereném mnohokrát nenacvičoval, zlomil by mu vaz.

Nefér reagoval rychle. Prohnul se v zádech a současně se oběma patama opřel o zem, aby přetížené páteři ulehčil.

I tak měl dojem, že mu praskají obratle.

Polios na něj nalehl plnou vahou horní části těla. Nefér v témže okamžiku pravou rukou nahmatl soupeřovo koleno a sevřel ho palcem a ukazováčkem. Taita Nefera celé hodiny nutil zpevňovat prsty. Nechával ho mačkat kožený míček, až se mu palec hluboko bořil do jeho tuhého povrchu.

Jenže stařec nebyl ani potom úplně spokojený a přiměl Nefera pokračovat ve cvičení, dokud mezi palcem a ukazováčkem nedokázal rozdrtit skořápku mořského plže.

Donekonečna mu taky ukazoval přesné místo, kde se soupeřovo zranění nalézalo. Nefér ho našel a vtlačil palec do prohlubně mezi hlavicí holenní kosti a česky.

Každíčký sval Neférovi pravice ztuhl úsilím a oči mu námahou vylézaly z důlků. Pak náhle ucítil, jak něco pod bříškem palce povoluje, a přišla závěrečná fáze stisku.

Jeho palec se bořil hlouběji a oslabená šlacha s chrupavkou začaly praskat. Česka, vytržená ze své pozice, se v sevření jeho prstů ocitla volná.

Polios vykřikl bolestí tak hlasitě, že diváci kolem ringu zmlkli. Uvolnil sevření a pokoušel se Nefera od sebe odtlačit.

Nefér se hbitě vykroutil z držení, ale stisk nepovolil a dál trhal soupeřovo poničené koleno. Polios znenadání zvald a začal naříkat jako děcko.

Nefér se dostal nad něj a přitlačil mu obličej k zemi.

Jeho soupeř už neměl sílu vzdorovat. Nefér mu ohnul zmrzačenou nohu dozadu, až se patou dotkla hýždí, a pak na ni celou vahou nalehl. Poliov řev už ničím nepřipomínal lidský hlas.

„Vzdej se!“ křičel na něj Nefér. Polios, paralyzovaný bolestí, zůstal němý a musel zasáhnout rozhodčí. Přiskočil k nim a na znamení Neférova vítězství mu poklepal na rameno.

Nefér vyskočil z kruhu a diváci šokovaní rychlostí, s jakou přesvědčivě zvítězil, se před ním mlčky rozestupovali.

Zaslechl ještě, jak někdo v davu říká: „Ten se na tu nohu už nikdy nepostaví,“ a bez ohlednutí se protlačil řadami diváků kolem druhého ringu.

Meren s Krokodýlem Sigassou bojovali ve vzájemném objetí hrudi proti hrudi. Váleli se v ringu, chvíli nahoře jeden a chvíli druhý. Na první pohled bylo patrné, že

Meren je poraněný. Sigassova chorobná kůže, tlustá a rohovitá, necítila bolest a Sigassa ji používal jako zbraň.

Třel se o Merenu a dřel mu kůži z těla. Z mělkých šrámů na

Merenově hrudi a pažích prýštila krev. Taita je před tou možností oba varoval, ale Meren se sám nedokázal zbavit odporého objetí a síly ho začínaly opouštět. Nefér přišel právě včas.

Pravidla Rudé stezky, která byla jinak záměrně postavena v neprospěch zkoušených, umožňovala jednomu z noviců přijít na pomoc druhov, ale teprve poté, co svého soupeře porazil.

Byla to jedna z mála výhod, kterou jim přísné regule dovolovaly, a Nefér jí plně využil.

Shýbl se pro menší kámen velikostí a tvarem podobný holubímu vejci, sevřel ho v dlani a jeho pěst se proměnila ve zbraň stejně účinnou, jako je tesařská palice.

Dav Krokodýla varoval před nebezpečím a černý silák

Merenu pustil. Svižně vyskočil ze země a s hlavou skloněnou se vyřítil proti Neférovi. Taita je upozorňoval na jeho holou hlavu, kterou používal jako zničující beranidlo.

Sigassa s ní taky při prvním výpadu zlomil Merenovi dvě žebra. Teď se o něco podobného pokoušel i u Nefera.

Nefér nespíchal a nechal ho přijít blíž. Odhadl správný okamžik a jeho pěst dopadla ze strany na Sigassovu čelist v místě, které mu poradil Taita. Rychlost Sigassova výpadu se střetla s plnou silou Neférovi paže podporované ramenem. Černochova velká šupinatá hlava poskočila zpátky, nohy mu změkly, ale setrvačností letěl dál a celou délkou těla vypadl z kruhu.

Nikdo z diváků ještě neviděl, že by se samotná pěst dala použít jako zbraň, a hleděli na ten div s ústy dokořán.

Dokonce i Nefera výsledek překvapil, protože jeho soupeř zůstal ležet a nehýbal se. Rychle se vzpamatoval a volal na rozhodčího: „Sigassa opustil ring! Musí být diskvalifikován!“

Sudí mu dal za pravdu. „Nefér Seti zvítězil,“ vykřikl.

„Prošel jsi zkouškou čistě, Veličenstvo!“

Nefér přiskočil k Merenovi a pomohl mu na nohy. „Jsi zraněný?“

„Moje žebra!“ sténal Meren. „Ta svině trká jako býk.“

„Musíme dál.“

„Jistě.“ Meren se narovnal a vypjal prsa. Tvář měl šedou jako popel. „To nic není,“ prohlásil statečně. Jenže sotva vyběhli k vozu, sevřel si rukou poraněnou hrud. Ve spěchu si oblékli odhozené chitóny a kožené kabátce.

„Trvalo nám to příliš dlouho. Každou vteřinou ztrácíme náskok,“ hořekoval Nefér. Vyskočili na podlažku vozu a jako na povel se oba ohlédlí.

„Už jedou,“ zavrčel Meren, když na svahu zahlédl nehmotné, bledě žluté mračno prachu. Vozy pod ním byly zatím jen temné skvrnky, ale zdálo se, že se zvětšily i za ten krátký čas, co je pozorovali.

Komentáře nebylo zapotřebí. Oba dobře věděli, jak málo jejich nepatrný náskok znamená a jak o něj můžou lehce přijít.

Stačil jediný chybný krok nebo nesprávný odhad.

Nefér opratění pobídl koně a odpočatá zvířata se naplno opřela do postraňků. Trasa vytyčená praporečky se začínala širokým obloukem vracet k jihu, k místu, odkud vyjeli.

„Polovinu máme za sebou!“ poznamenal Meren. Snažil se, aby jeho prohlášení znělo optimisticky, jenže bolest na prsou mu poznamenala hlas. S každým nádechem se zlomená žebra přihlášila znovu.

Přejeli horní plato a zamířili dolů terasami klesajícími stupňovitě k okraji rokle. Zavodňovaná pole a pastviny v údolí ostře kontrastovaly s okrovými a šedohnědými odstíny okolní krajiny. Pobořené střechy a věže Gallaly vypadaly z té dálky víc na přirozený pouštní útvar než dílo lidských rukou.

Před nimi se jako chřtán monstra šklebila rokle, jejíž nepřekonatelně strmé svahy padaly do stinné fialové hlubiny.

Kolem cesty vedoucí po okraji průrvy postávaly hloučky diváků, kteří byli svědky oštěpařské zkoušky.

Prispěchali zkratkou přes hory, aby mohli sledovat i průběh lukostřelby.

Nefér hnal koně dolů, jak nejrychleji zvířata dokázala běžet. Chtěl na pronásledovatele získat aspoň pár metrů.

V tomto úseku cesty Kruš plně odčinil své chyby na oštěpařském kolbišti. Jeho síla a srdce je nesly dál a dodávaly odvahu i Dov po jeho boku.

Jeli tak blízko okraje propasti, že kaménky odmrštěné koly vozu padaly do prázdna.

Kruš běžel blíž k roklí, a přesto nezvolnil krok ani se nesnažil uhnout ze směru. Dokazoval, že má statečné srdce i vůli vytrvat, a Nefér cítil, jak jeho duch znovu vzlétá do výšin.

„Ještě stále můžeme být u mostu před nimi,“ křičel do větru. „Rychle, Kruši! Hyjé, Dov!“

Vpředu spatřili známou postavu. Taita stál na okraji rokle a hleděl na terče na opačné straně. Když k němu dojeli, ani se neohlédl.

Předcházející večer stařec prorokoval: „Jestli bude foukat západní vítr, pak lukostřelba a přejezd rokle rozhodnou o konečném výsledku. Tam na vás počkám.“

Předali koně čekajícím sluhům a došli k Taitovi.

„Ztratili jsme hodně času s oštěpy,“ přiznával Nefér při natahování tětiny na dlouhý válečný luk. Aby těleso luku dostatečně ohnul, musel jeho jeden konec opřít o zem a celou vahou těla zatížit konec opačný.

„Kruš byl příliš dychtivý,“ odpověděl Taita. „A vy dva taky. Jenže ohlížení zpět vám nic nepřinese. Musíte se dívat kupředu!“ Pokynul napříč velkým prázdnem, na jehož druhé straně na lehké bambusové kostře visely terče prolukostřelbu.

Stejně jako u oštěpu jich bylo pět. Z příčné tyče bambusové konstrukce viselo pět nafouklých prasečích měchýřů uvázaných na konopných provázcích. Mezery mezi nimi byly dostatečně veliké, aby střela určená jednomu z nich náhodou nezasáhla jiný. Metr dlouhé úvazy umožňovaly terčům volnost pohybu a lehké měchýře se ve větru nevypočitatelně kývaly.

Otevřený prostor rokle téměř vylučoval přesný odhad vzdálenosti.

„Jak jsou terče daleko, starý otče?“ zeptal se Nefér při zakládání dlouhého šípu. Stařec dopoledne odkrokoval vzdálenost na okraji rokle, a stanovil tak délku jedné odvěsny pravoúhlého trojúhelníka. Pak deskou s podivným uspořádáním kolíků a strun změřil úhel svírající konec odměřené odvěsny s terčem. Způsobem, který Nefér naprosto nechápal, z těchto měření stanovil přesnou šířku rokle.

„Šedesát čtyři metry,“ oznámil. Nefér ten údaj připojil ke svým odhadům rychlosti a směru větru a postavil se na hranu propasti. Meren, s lehčím jezdeckým lukem v ruce, zaujal místo vedle něj.

„Ve jménu Hóra a bohyně, začněme!“ vyzval ho Nefér.

Vystřelili současně. Neferův šíp skončil vysoko nad terčem.

Merenova střela stoupala strměji a směřovala více proti větru. Když na vrcholu své dráhy zpomalila, vzdušný proud ji ovlivnil a snášel doleva. Téměř na hranici dostřelu jeho zbraně se šíp snesl k řadě poskakujících měchýřů a zasáhl střední z nich. Jako mávnutím kouzelného proutku jim zmizel z očí. Zaslechli jen slabé prasknutí.

Přihlízející odměnili zásah pochvalným křikem a rozhodčí zásah potvrdil. Meren se ovšem tvářil střízlivěji.

„Byla to šťastná náhoda.“

„Beru každou další šťastnou náhodu, kterou máš ve svém toulci, bratře,“ reagoval spokojený Nefér.

Napjali luky podruhé. Merenův šíp nedoletěl. Rachotil po stěně strže a Neférova střela minula pravý krajní cíl o dvě šířky dlaně. Nefér proklínal Setha. Vítr byl bezpochyby jeho dilem.

Pravidla Rudé stezky připouštěla při lukostřelbě libovolné množství šípů, ale střelci si je museli přivést ze startu. Jejich počet se tak stal kompromisem mezi dostatečnou rezervou a vahou nákladu. Nefér si přivezl padesát střel a stejně tak Meren. Jenže Neférový dlouhé šípy vážily o polovinu víc než Merenovy. Vystřelili potřetí a minuli. Totéž se opakovalo i při dalším pokusu. Taita pozoroval vítr a let každé střely. Soustředil všechnu svoji vůli, aby dokázal odhadnout sílu a vliv zrádných větrných poryvů. Téměř je viděl před očima, jako lze vidět spodní proudy pod hladinou čisté vody. „Míř stále do stejného místa!“ radil Neférovi. „Ale nestřílej, dokud ti neřeknu.“ Nefér napjal luk s vynaložením veškeré své síly. Svaly na pravici se mu chvěly námahou, jak se snažil zamíření udržet. Taita četl vítr, jako by sám byl jeho součástí. „Teď.“ zašeptal. Šíp plachtil nad hlubinou a měnil směr podle závanů náladového větru. Jenže pak se jeho let ustálil a jako padající sokol neomylně směřoval ke svému cíli. Měchýř praskl a dav obdivně zahučel. „Další!“ nařídil Taita. Nefér založil šíp, natáhl luk a čekal na starcův pokyn. „Střílej!“ Zdálo se, jako by Taita řídil let střely silou své vůle. Na poslední možný okamžik se západní vítr zlomyslně pokusil změnit dráhu letu, jenže šíp udržel směr a třetí terč zmizel. „Ještě jeden. Natahuj!“ zašeptal Taita. „A drž!“ O jediný úder srdce později následoval povel k výstřelu. Jenže těsně před dopadem měchýř odskočil stranou a šíp se o něj doslova oťel. Při dalším pokusu Nefér minul o délku paže. Námaha s ovládáním těžkého luku si začínala vybírat svou daň. Pravá paže ho bolela a její křečovitě napínané svaly se samovolně cukaly. „Přestávka!“ rozhodl Taita. „Stiskni v pravici amulet Lostris a odpočivej.“ Nefér odložil luk a se zlatou figurkou v dlani sklonil hlavu jako při modlitbě. Okamžitě cítil, jak se mu do vyčerpané paže vrací síla. Meren se dál snažil se svou slabší zbraní, jenže bez výsledku. Bolest zlomených žeber způsobila, že se při natahování luku napůl skláněl a po bledé tváři mu stékaly stružky potu. V té chvíli davem na okraji rokle proběhla vlna vzrušení a hlavy všech se začaly otáčet zpátky k horní terase. „Přijíždějí!“ vykřikl kdosi. Zvolání opakovali další diváci a ojedinělé výkřiky se slily v ohlušující chór. Nefér zvedl hlavu a na obzoru zahlédl první stíhací vůz. Byl už natolik blízko, že dokázal rozeznat muže u opratí. Daimiovy rúse vlasy vlály ve větru jako zlatá vlečka. Za ním se vynořovaly vozy dalších pronásledovatelů seřazené za sebou jako korálky na provázku. K Neférovi se donesly slabé výkřiky jezdců a rachocení kol na kamenité zemi. „Nehleď na ně!“ napomínal ho Taita. „A ani na ně nemysli. Soustřed se na terč.“ Nefér se obrátil zády k blížící se smečce vozů a zvedl luk. „Natáhni a drž!“ zazněl Taitův pokyn. Závan větru pominul. „Pust’!“ Šíp vyletěl k nebi a neomylně zasáhl čtvrtý a předposlední cíl. Nefér vylovil z toulce další střelu a do srdce se mu vkrádalo zoufalství. V poušti za roklí se zvedl prашný vír a blížil se k nim. Vzápětí terč zmizel v šedohnědé cloně prachu, písku a drobných zbytků pouštní vegetace. Stíhající vozkové na kopci za ním vítězně zavylí a ve skučení vířícího větru Nefér zaslechl Daimiův hlas: „Nefere Seti, teď musíš zůstat a utkat se se mnou.“ „Zbývá ti ještě jeden zásah,“ volal na Nefera rozhodčí Socco. „Zůstaň na svém místě.“ „Poslední terč zmizel,“ protestoval Nefér. „Je to vůle bezejmenného boha,“ odbyl jeho námitku Socco. „Musíš seji podřídit.“ „Tamhle je!“ vykřikl Taita. Je to manifest vůle větší a mocnější bohyně.“ Ukázal přes propast nad hustý žlutý mrak. Jako korek stoupající z hlubin kalného jezera se měchýř s utrženým provázkem vznášel vzhůru k vrcholu prašného přízraku a skotačil v proudech horkého vzduchu. „Ve jménu bohyně Lostris,“ vyzval Taita Nefera. Jedině ta nám může pomoci.“ „Ve jménu bohyně!“ vykřikl Nefér, zvedl luk a vystřelil na titěrný balónek zmitající se v divokém objetí vzdušného víru. Šíp stoupal výš a výš a už se zdálo, že svůj cíl mine, když měchýř náhle začal klesat střele vstříc. Ostrý křemenný hrot ho roztrhl a jeho zbytky odnesl vítr. „Jsi volný!“ propustil Nefera Socco. Nefér odhodil luk a Za mocného povzbuzování davu běžel s Merenem k vozu. Kruš a Dov vyběhli provázení zlostnými kletbami zklamaných pronásledovatelů. Nefér se ani nezdržoval ohlazením. Tisíc kroků před nimi se přes hrozivou hlubinu klenul provazový most, jenže cestou k němu museli ještě absolvovat zkoušku ohněm. R/Ole rozhodčího, který dohlížel na přechod mostu, byla svěřena Shabakovi. Přicválal na koni z oštěpařského kolbiště hned poté, co ho Nefér s Merenem opustili. Teď se ujal velení na dalším stanovišti, nejkritičtějším místě celé Rudé stezky. Zde měli novici na vybranou. Mohli se vyhnout bariéře ohně před mostem, ale museli by přejet rokli v místě, kde svahy klesaly pozvolna. Ovšem tato zajižďka by jim prodloužila trasu o pět mil. Shabako stál u vjezdu na most a sledoval, jak Nefér s Merenem opouští lukostřelecké stanoviště a s nepatrným náskokem před svými pronásledovateli směřují k němu. I když Shabakovy sympatie stály na straně faraóna, jeho oddanost Rudému bohu byla silnější. Celým srdcem přál Neférovi úspěch, ale neodvážil se výsledek v jeho prospěch nijak ovlivnit. Porušil by tím svou posvátnou přísahu a vystavil tak svou nesmrtelnou duši záhubě. Naposled přehlédl bariéru ze suché trávy, za kterou se krčili jeho muži s hořícími pochodněmi. Měla výšku dvou

mužských postav a vytvářela půlkruh s konci sahajícími k samému okraji srázu. Ve své náruči držela vstup na most - žádná cesta kolem neexistovala. Pokud chtěli novici na most, museli bariérou projet. Shabako s nechutí vydal rozkaz k zapálení ohně. Muži vyběhli podél bariéry a u její paty táhli pochodně. Okamžitě vzplála a vytvořila stěnu zlověstných karminových plamenů a kotoučů tmavého dýmu. I když Nefér byl na oheň připravený, přesto mu při pohledu na hradbu plamenů zatrnulo u srdce. Bylo mu taky líto koní, kteří už i tak hodně zkusili. Jakmile Kruš ucítil kouř a uviděl plameny šlehající ve větru, začal polekaně stříhat ušima.

Nedaleko za sebou zaslechl Daimiův výsměšný hlas.

„Jeď oklikou, Nefere Seti. Oheň je pro tvoji jemnou kůži moc horký.“

Nefér si ho nevšímal a pozoroval ohnivou hradbu, ke které se kvapem blížili. Neměla slabá místa. Na bližším konci, kde byla zapálena dřív, hořela rychleji a plameny zuřily divoceji. Jak ji s úzkostí pozoroval, vypadla z ní velká otep hořící trávy, po které zůstala úzká mezera. Za ní se ve žhavém vzduchu chvěly nejasné obrysy mostu.

Zamířil k té škvíře a křikl na Merena: „Přikryj si hlavu!“

Ovinuli si hlavy rouškami a polili je vodou. Svůj příděl tekutiny dostaly i chitóny.

„Připrav pásky na oči koní!“ pokračoval Nefér v pokynech.

Ucítili žár, který jim letěl vstříc, a Kruš změnil krok.

Začal trojčit a vyhazoval zadními nohama.

„Nasedneme!“ Nefér seskočil z vozu, za běhu se vyšvihl na Kruše a tiše ho uklidňoval: „To je v pořádku, miláčku.“

Už znáš, co je to běžet naslepo. Víš, že ti neublížím. Věř mi, Krusi! Věř mi!“ Zavázal mu oči pruhem vlněné tkaniny a koleno ho nasměroval k mezeře v hořící stěně. Zavalila je vlna žhavého vzduchu a voda z jejich oděvů se začala vypařovat. Nefér cítil, jak mu na hřbetě rukou naskakují puchýře. Plameny ožehly konce Krušovy hřívy, ale oba koně běželi dál.

Při nárazu na bariéru je pohltil oblak hořící trávy a Nefér měl dojem, že se mu oči v lebce usmaží. Pevně sevřel víčka, pobídl Kruše a vyjeli na opačné straně překážky s chvostem ohně a jisker za sebou.

Nefér se ohlédl přes rameno. Daimios mířil do průrvy, kterou v hořící bariéře vytvořili. Jeho koně neměli zakryté oči, a když se přiblížili k plamenům, uhnuli ze směru.

Začali se vzpínat a nechtěli vjet do pekla před sebou.

„Daimiovi koně odmítli,“ zaradoval se Nefér. „Máme naději.“

Uháněli k vjezdu na most a těsně před ním zastavili.

„Nech koním oči zavázané, ať nevidí do hlubiny!“ radil Nefér.

Most, nebo spíše visutá lávka, byl pro vůz příliš úzký.

Zřejmě by ani jeho váhu se spřežením neunesl. Museli vůz rozložit a přenést ho na druhou stranu po částech. Zatímco Meren vypřahal koně a svazoval jim přední nohy, Nefér palicí vyrazil bronzové klíny držící náboje na ose a kola stáhl. Sebrali s Merenem po jednom a běželi s nimi ke zrádné konstrukci.

Nefér bez váhání vběhl na lávku, která se mírně vlnila v poryvech větru, a Meren následoval jeho příkladu. Prkna lávky se jim pod nohama rozhoupala jako paluba lodi plující na moři. Vyrovnávali výkyvy, oči upřené na vzdálený konec, a neodvážili se pohlédnout do hrozivého prázdna pod sebou. Na opačném konci lávky kola odhodili a běželi zpět.

Pro Daimiovo spřežení byly plameny hořící bariéry stále příliš vysoké a Daimios kletbami a bičem marně nutil koně k poslušnosti.

Nefér s Merenem vyhodili všechnu zbytečnou zátěž a s holým rámem vozu vstoupili na lávku. Každý krok se jim zdál věčností. Konečně dosáhli druhého břehu a mohli své břemeno položit. Okamžitě odklusali zpátky.

Nefér si naložil na rameno oj, Meren sebral meče a postroje a absolvovali riskantní přechod potřetí. Zbývalo jen převést koně.

Na zpáteční cestě viděli, že plameny pomalu uhasínají.

Tam, kde se prohořelá hradba zřítla, zůstala silná vrstva žhavého popela, která vydávala žár srovnatelný s žárem hrnčířské pece. Jeden z pronásledovatelů jménem Rastafo přinutil své koně, aby do ní vjeli. Ale už po několika krocích jim na nohou shořela srst a zčernalou kůži začaly prosvítat fleky popálené svaloviny. Zvířata bolestně řetala a navzdory kletbám a biči se vrátila zpátky.

Nefér s Merenem doběhli ke svým koním. Se zavázanýma očima a spoutanýma nohama pokojně čekali.

„Vezmi nejdřív Dov, je klidnější,“ řekl Merenovi a čekal s rukou kolem Krušovy šíje, až Meren klisnu převede. Jenže když Dov ucítila, jak se pod ní podlaha houpá, zvedla hlavu a polekaně zafrkala. Meren ji tiše konejšil. Váhavě udělala krok a zůstala znovu stát.

„Nenuť ji,“ volal za nimi Nefér. „Ať si jde svým tempem.“

Dov došla doprostřed lávky, strnula a celá se třásla.

Merem ji hladil po čele a šeptem ji lákal dál. Poslechla, a když později ucítila pod kopyty pevnou zem, ulehčeně zatřásla hlavou a radostně zarehtala.

Daimios za bariérou vykřikl: „Dostali jednoho z koní přes most. Jestli je nezastavíme teď, nezastavíme je nikdy.“

Rastafo, dej mi svého koně, už je stejně zmrzačený. Projedu s ním, i kdybych ho měl zabít.“

Nefér se ohlédl a viděl, jak Daimios vjíždí do žhavého popela. Sahal koni až po kolena. Zvíře klopýtalo a zdálo se, že každým okamžikem padne. Daimios nedbal zápachu hořící srsti a spálené kůže a hnal koně mořem jisker dál. Trpící zvíře ho přeneslo a na volné zemi se zhroutilo.

Daimios s mečem v ruce vyrázil k Neférovi.

Nefér tasil vlastní zbraň a volal na Merena: „Vrat se pro

Kruše, já toho parchanta zdržím.“ Vykročil mu vstříc a odrazil jeho první výpad směřující na hlavu. Dlouhé čepele se

srazil y a zazvonily. Daimios zaútočil na Neferovu hlavu z druhé strany, Nefér ránu opět zadržel a přešel do protiútok u. Protivníkovi nezbylo než ustoupit.

V jediném kratičkém okamžiku Nefér zahlédl Merena, jak převádí Kruše přes lávku. Když hřebec ucítil pod nohama pohyb, pohodil hlavou a snažil se couvnout zpátky.

„Jdi dál, Krusi!“ volal Nefér naléhavě. Jeho hlas zvíře uklidnil a kůň se odvážil k dalšímu váhavému kroku.

Ale Daimios přišel s novým výpadem a Nefér musel všechnu svoji pozornost věnovat obraně. Série rychlých bodnutí směřovala na jeho hrdlo a hrud'. Když je Nefér odrazil, Daimios změnil taktiku a nízkým švihem chtěl zasáhnout Neférovi kotníky. Nefér vyskočil nad svištící čepel a zaútočil na nechráněný Daimiův hrudník. Ucítil kontakt hrotu a na kůži protivníka se objevila krev.

Daimios si mělkého řezu zdánlivě ani nevšiml, protože napadl Nefera se stejnou rozhodností jako dřív. Vyměnili si bodnutí a odrazení, pak Daimios ustoupil stranou a pokusil se Nefera obejít, aby mu zabránil vstoupit na lávku. Jenže Nefér ho znovu donutil k ústupu.

V krátké pauze si Nefér všiml, že téměř celá hradba shořela a plameny uhasly. Pronásledovatelé opustili své vozy, přeskákali chladnoucí popel a pospíchali Daimiovi na pomoc.

„Obkliče ho!“ volal na ně Daimios.

Nefér si ověřil, jak jsou Meren s Krušem daleko. Hřebci se sice třásly nohy, ale když neviděl hlubinu dole, krok za krokem postupoval dál.

Vozkové přiběhli s tasenými meči. „Teď si uřízneme cop vlasů rovnou z tvé královské prdele,“ posmívali se Neférovi. Nefér se rychle stáhl na lávku, kde na něj mohli jen po jednom. Přestali se smát a před vstupem na můstek zůstali nerozhodně stát.

„Škrábl mě,“ stěžoval si Daimios. „Jdi za ním, Rastafo!

Já si musím ránu ovázat.“ Zuby utrl lem své tuniky, a zatímco si hrud' ošetřoval, Rastafo, urostlý a hbitý jako fretka, vběhl na lávku. Z jeho snědého zarostlého obličej e hleděly kruté divoké oči. Lehce vyrovnával výkyvy lávky a jeho prudký výpad směřující na hrdlo přinutil Nefera k spěšnému ústupu.

Kruš uslyšel křik a hluk boje a vzepjal se. Rozhoupaná lávka pod ním začala poskakovat a na okamžik se zdálo, že hřebec musí nevyhnutelně spadnout do propasti. Jako zázrakem se tak nestalo. Zvíře kleslo na všechny čtyři a třáslo se po celém těle.

Zato Rastafo dychtivostí zakopl. Kymácel se na okraji lávky a roztočenýma rukama se snažil získat zpět ztracenou rovnováhu. Jediným skokem byl Nefér u něj a bodl ho pod zvednutou paži. Bronzový hrot pronikl mezi žebra a hluboko zajel do mužovy hrudi. Rastafo překvapeně pohlédl na Nefera a zasténal. „To bolí! Ve jménu Setha, to bolí!“

Nefér vytrhl čepel a z rány vytryskla jasná plicní krev.

Rastafo přepadl dozadu a s údy roztočenými jako paprsky kola padal do rokle. Jeho slábnoucí křik skončil nárazem pancíře na skálu u dna rokle.

Jeho společníci, vylekaní smrtelným pádem svého druha, zaváhali. Jejich dychtivost vtrhnout na úzký můstek rázem opadla.

Nefér využil příležitosti a poplácal Kruše po zadku.

„Klid, Krusi. Jsem tady s tebou, maličký. Jdi dál!“ Neferův hlas hřebce uklidnil, a když se kymácení lávky zmenšilo, udělal krok a pak ještě jeden.

„Dál, Krusi. Jdi!“

V polovině cesty náhle Meren vykřikl: „Za tebou, bratře!“

Nefér se otočil právě včas, aby odrazil dalšího pronásledovatele. Nefér ho znal z pověsti, která ho předcházela.

Jako libyjský otrok bojoval za svoji svobodu a bez bázně běžel po úzkém můstku. Plně využil své rychlosti a Nefér jeho úvodní ránu jen stěží odvrátil. Zaklesli se čepeli mečů, narazili na sebe hrud' proti hrudi a volnými rukama se drželi ve vražedném objetí. Zápasili a strkali se ve snaze získat nad soupeřem nějakou výhodu.

Kruš za sebou uslyšel hluk a udělal dalších pár kroků ke spásnému břehu.

Tváře obou bojovníků byly blízko sebe a Nefér zíral na Libyjcevy černé polámané zuby, kterými se snažil kousnout Nefera do obličej e. Vztekla po něm chňapal a dech mu páchl jako ryba v rozkladu. Nefér zatáhl hlavu dozadu a prudce udeřil hrotem své kožené helmy protivníka do nosu. Cítil, jak mu praská chrupavka nosní přepážky.

Otrok uvolnil držení, zavrával a zůstal bezmocně viset na nosném laně nad propastí. Nefér mu bez váhání přesekl prsty a lano vyklouzlo Libyjci ze zkrvavených pahýlů.

S křikem padal po zádech do prázdna.

Na lávce za ním zbyli ještě tři muži s Daimiem v čele.

Kromě šrámu na hrudi byl fit a měl stále chuť bojovat. Jenže když viděl, jak skončili jeho dva spolubojovníci, byl opatrnější. Nefér s ním začal šermovat, ale držel si ho na délku čepelí od těla, a kdykoliv Kruš za jeho zády popošel a uvolnil mu místo, ustupoval.

Najednou Meren radostně vykřikl: „Nefere, jsme na druhé straně.“ Klapání Krusových podkov na pevné zemi to potvrdilo.

„Merené, shod' lávku,“ vykřikl. „Přesečni nosná lana anechji spadnout.“

Polekaný Daimios uskočil zpátky. Zděšeně se ohlédl, jak daleko je ke břehu, ze kterého přišel.

Meren ťal do jednoho ze silných provazů nesoucích lávku a do půli ho přesekl. Přerušené prameny se začaly odvíjet jako hadi při páření.

Daimiovu zpocenou tvář ovanul dech hrůzy. Otočil se a v patách za svými druhy přechal nazpátek. Nefér taky neváhal a rozběhl se opačným směrem. Doběhl na konec lávky, skočil na pevný břeh a okamžitě přesekl druhé nosné lano. Lávka se zatřásla a začala se převracet. Daimios skočil ke břehu a vydrápal se na něj v okamžiku, kdy povolilo i druhé lano a

celá konstrukce spadla do rokle.

Daimios stál na břehu, těžce dýchal a hleděl přes prázdno, které ho dělilo od dvojice prehajících. Nefér zasunul meč do pochvy a výsměšně mu zamával. „Máš před sebou dlouhou cestu, příteli,“ zavolal na rozloučenou.

Začali s Mereném sestavovat vůz. Pracovali mlčky, protože ten úkon nacvičovali pod přísným Taitovým dohledem nejmiň desetkrát. Zatímco Meren přivzvedl čelo podvozku, Nefér nasadil kola na osu a zajistil je bronzovými trny. Pak zvedli oj a připevnili ji k oku na podlážce.

Nefér obětoval ještě pár vteřin a pohlédl přes propast.

Daimios a jeho společníci právě nastupovali do vozů. Přes poslední zbytky dýmu ze spáleniště sledoval, jak mizí po cestě na východ do míst, kde méně příkré břehy umožňovaly přechod rokle. Tam bez velkých potíží přejedou na druhý břeh a pustí se znovu do stíhání.

„Konečně máme dost času.“ Meren se snažil, aby jeho hlas zněl přesvědčivě, ale námaha spojená s přechodem rokle ho příliš vyčerpala. Rukou si neustále svíral poraněný bok.

„Snad máš pravdu,“ připustil Nefér a pohládl Lostrisin amulet. „Jenže o tom rozhodne vůle Rudého boha.“

Zapřáhli koně, přivázali je k ojí a bez dalšího zdržování vyjeli podél řady praporků označujících zpáteční cestu.

Teď už mohli jet maximální rychlostí, protože vpředu na ně čekala poslední zkouška. Koně budou mít dost času na zotavení, až se jejich páni postaví v ringu proti dvěma nejproslulejším šermířům Aartlovy skupiny.

Nefér hnal spřežení tryskem a značky míjeli v pravidelných intervalech. Když vyjeli závěrečné stoupání, uviděli před sebou dlouhé údolí s městem Gallala na jeho konci.

Jenže na začátku údolí, v mělké náruči kopců mezi nimi a městem, čekalo početné shromáždění. Zdálo se, že snad i poslední obyvatel města se přišel podívat na závěrečnou disciplínu - zkoušku mečem.

Pádili dolů s větrem o závod a hučení davu, připomínající bouřlivý příboj, jim letělo vstříc.

Ke dvěma kruhovým ringům, vyznačeným bílými kameny, je přivedla ulička vytyčená zábradlím z dřevěných tyčí.

Seskočili z vozu a Nefér Merena objal.

„Jsi vážně zraněný, bratře,“ zašeptal. „Není to hanba, protože jsi ke zranění přišel v čestném boji, ale bude ti na přítěž. Nesmíš se Drossovi postavit přímo, je rychlý a silný. Navíc ho chrání pancíř. Jen mu oplácej rány a ustupuj, dokud ti nepřijdu na pomoc.“

Rozešli se každý ke svému ringu. Nefér před kamenným kruhem zastavil a přeměřil si bojovníka v jeho středu.

Kharna z Taurinu byl v plné zbroji. Měl bronzovou helmu, prsní plát a chrániče nohou. Pokud by stejnou výbavu chtěli Nefér s Mereném, museli by si ji přivést ze startu.

Jenže váha dvojí plné výstroje by asi vyčerpala i Krusovu nezměrnou sílu.

Ohyzdnou masku Khamovy helmy zdobila dvě rozepjatá křídla a chránič nosu připomínající orlí zobák. Prsa mu kryl bronzový kyrys a ruce dlouhé rukavice pokryté zlatými šupinami. Na levém předloktí měl malý kruhový štít z bronzů.

„Hrdlo, zápěstí, podpaždí, kotníky a oči,“ vyjmenoval

Taita při instruktaži nekrytá místa. „Všecko ostatní má chráněné.“

Nefér stáhl z hrdla amulet Lostris, zlatý řetěz si omotal kolem levého zápěstí a políbil drobnou zlatou figurku. Pak vyšel Khamovi vstříc. Z otvorů v masce na něj hleděly dvě neúprosné dravčí oči.

Chvilí se obcházeli v kruzích, než Khamovi došla trpělivost a zaútočil bleskovou sérií bodnutí a seků, které šly sotva okem postřehnout. S ohledem na váhu soupeřovy výstroje Nefér takovou rychlost nečekal a musel sáhnout na dno svého umění, aby útok odrazil. Přesto hrot soupeřova meče pronikl jeho obranou i koženým kabátcem a poznačil mu žebra. Cítil, jak mu po boku stéká pramínek horké krve.

Dav kolem řval jako rozbourané moře, ale v okamžiku, když se od sebe odtrhli a začali znovu kroužit, nastalo ticho. V něm Nefér zaslechl bolestný Merenův výkřik.

Jeho druh dostal zásah a podle hlasu to bylo vážné. Meren potřeboval pomoc a možná na ní závisel i jeho život. Ale Neferův život byl taky ohrožen. Ještě nikdy se nestřetl s tak silným protivníkem, jakým byl Khama.

Dokonce ani Taita u něj nebyl schopen najít nějakou slabinu.

Když se znovu střetli, Nefér si všiml drobné stylové vady. Kdykoliv Khama zaútočil nízkým švihem, na okamžik odkryl pravou stranu a hlavu vystrčil kupředu. Ten návyk kazil jeho jinak dokonalý a elegantní způsob boje.

Nefér poznal, že proti němu dlouho nevydrží. Ten had byl pro něj prostě příliš silný a zkušený.

„Všechno na jednu kartu,“ řekl si a začal hrát vabank.

Nabídl soupeři nekrytou kyčli a Khama po ní okamžitě sekl. Otevřel přitom kryt a vystrčil hlavu. Připravený Nefér uhnul kyčlí z dosahu čepele. Rozřízla jen lem jeho chitónu.

Nefér roztočil zlatý řetěz. Figurka na jeho konci vyletěla jako vystřelená z praku a zasáhla oční otvor soupeřovy helmy. Ostrý kovový okraj amuletu se hluboko zařízla do Khamova oka.

Khama zavrával a zpod zlaté masky začala vytékat směs krve a sklivce. Oslepený a dezorientovaný bolestí se snažil zvednout helmu, ale sotva její okraj odhalil hrdlo,

Nefér do něj vehnal hrot svého meče. Vnikl těsně nad ohryzky a směřoval vzhůru do týlního laloku mozku.

Khama rozhodil ruce a zemřel dřív, než jeho pancíř narazil na sluncem spálenou zem.

Nefér se okovaným sandálem opřel o hrdlo mrtvolu a s námahou vyprostil čepel svíranou lemem helmy a lebeční kostí. Mrtvého soupeře si víc nevšímal.

Obtočil si řetěz amuletu zpátky kolem zápěstí a vyběhl k druhému ringu. Spěchal, protože se obával, že Meren je ve smrtelném nebezpečí. Dav zvědavců mu jen neochotně uhýbal z cesty, a tak si musel průchod zjednat mečem.

Když konečně stanul na okraji kruhu, zjistil, že Meren ztratil svou zbraň a silně krvácí z rány na pravém boku.

Téměř uříznuté ucho mu viselo na kusu kůže. Přesto se mu zatím nějakým způsobem dařilo unikat z Drossova dosahu.

Drossa se chechtal a řval samou radostí, že může zabít.

Jeho smích a výkřiky, utlumené a zkreslené válečnou helmicí, zněly příšerně. Snažil se dostat Merena do pozice vhodné pro efektní závěrečnou ránu, ale nespíchal a vychutnával soupeřovu bezmocnost.

Nefér k němu zezadu přiskočil s úmyslem bodnout ho mezi šněrování kyrsu. Instinktem divokého zvířete Drossa vycítil nebezpečí, bleskově se otočil a hrot Neférova meče sjel po kovu jeho prsního plátu. Drossa se napřáhl k plnokrevnému úderu na útočníkův spánek a Nefér se tak tak stačil sklonit a uskočit zpátky. Oba soci začali kolem sebe kroužit.

Mezitím Meren využil příležitosti a shýbl se pro svůj meč. Drossa k němu okamžitě přiskočil, strčil do něj a oslabený Meren upadl na tvář. Drossa bleskově odkopl meč z ringu a přišlápl Merena patou k zemi.

„Pohleď, mocný faraóne, kterého se bojí celý svět. Tvůj milec je v mé moci.“ Předstíral katovskou ránu, ale ostří se na týlu Merenova krku zastavilo. „Chceš jeho hlavu? Bude to královský dar králi.“

Nefera zachvátil slepý vztek. Vyřítel se na Drossu, aby ho odehnal od ležícího přítele, ale rychle vystřízlivěl, když na pravém stehně ucítil hrot protivníkovy zbraně. Odskočil zpět a z jeho očí vyčetl, že si s ním Drossa hraje. Zřejmě chtěl do poslední kapky vychutnat sadistické potěšení, které mu střetnutí přinášelo. Navíc bavil dav a davu se jeho vystoupení líbilo. Dával to aspoň hlasitě najevo.

Náhle se Meren vzepřel, oběma rukama chytil Drossu za kotník a snažil se ho povalit. Drossa se zapotácel a s kletbami vytrhl nohu z Merenova sevření. Nefér využil chvílky, kdy soupeř nestál pevně, a zaútočil. Mířil na hrdlo do mezery mezi okrajem helmice a prsním štítem, jenže Drossa ucukl a hrot Neférova meče narazil na kov.

Nefér promarnil svou šanci, ale odehnal ho od oběti.

Meren se mezitím zvedl, dobelhal se k Neférovi a skryl se za něj jako za ochranný štít.

A opět přišlo na řadu kroužení. Nefér cítil první náznaky zoufalství a ledové mrazení mu zvedlo chlupy na předloktí. Tušil, že soupeř jako Drossa mu druhou šanci nedá. Ze zoufalství zkusil zopakovat trik s amuletem, ale Drossa sklonil hlavu a zlatá figurka se odrazila od čela jeho helmy.

„To není zbraň, ale dětská hračka,“ posmíval se.

Kroužili dál a předstírali výpady. Drossa se pohyboval lehce, zatímco Nefera omezovala potřeba chránit Merena. Nemohl zaútočit a nechat přítele bez ochrany.

Drossa je naháněl po ringu a tlačil je k okraji jako ovčácký pes zatoulaná jehňata. Chtěl diváky pobavit efektním zabitím, a zvýšit tak svoji reputaci.

„Vozy jedou!“ zaječel kdosi z davu a všichni obrátili hlavy k sedlu v závěru údolí.

Na obzoru se objevil první vůz. Daimios zoufale toužil odčinit neúspěch a pokoření, kterého se mu dostalo na visuté lávce, a hnal koně tak bezohledně, že ostatním ujel.

„Neměj obavy, Velký Egypte!“ smál se Drossa. „Patříš mně a já nedovolím, aby mi tvůj cop sebral výtaha a chrapoun Daimios.“ Hrozivě se blížil a z jeho očí, sledujících Nefera přes škvíry hledí, číselo ledové odhodlání.

„Jestli padnu, zachraň se,“ šeptal Merenovi, „a vystup z kruhu.“

„Ne, faraóne, pojedu s tebou cestou do ráje jako tvůj zbrojnoš,“ odpověděl Meren a síly ho opustily. Nohy mu změkly a klesl k zemi. Drossa využil příležitosti a vyřítel se na Nefera. Jeho meč zvonil na Neférově krytu jako kladivo měditepce na kovadlině.

Každá jeho rána otrásla Neférovou paží až po rameno a na okamžik ji umrtvila. Nefér poznal, že se konec přiblížil. Sledoval soupeřovy oči a snažil se z nich vyčíst příští úder. Viděl Jak se újí a lesknou, a pochopil, že se chystá ke smrtící ráně.

Přišla shora jako blesk z nebe a Nefér mohl jen zvednout vlastní zbraň a krýt si hlavu. Věděl, že by tak mocný úder jednou rukou nezadržel, a proto levicí, rukou, která nesla zlatý amulet, sevřel zápěstí pravice svírající rukojeť meče. Zbraně na sebe narazily silou, které bronz nemohl odolat.

Obě čepele se odlomily a v blýskavých přemetech vyletěly ven z kruhu.

Oba aktéři zůstali nečekaně beze zbraní a chvíli na sebe překvapeně zírali. Nefér se vzpamatoval první, hodil zbytek meče Drossovi na hlavu a skočil po něm. Šermířský souboj se změnil v zápas.

Vířili spolu hned doprava a hned zase doleva jako pár chrámových tanečníků a snažili se jeden druhého strhnout na zem. Drossovi se podařilo uchopit Nefera v podpaždí a semknout ruce za jeho lopatkami. Přizvedl ho a začal ho drtit o bronzový kyrs. Nefér se ocitl ve vzduchu a nemohl nijak reagovat. Kromě amuletu Lostris žádnou zbraň neměl.

Obtočil si konec zlatého řetězu kolem druhého zápěstí, opřel řetěz o čelo protivníkovy helmice a táhl dolů, až sklouzl přes okraj masky na hrdlo. Napnul ho a začal s ním řezat Drossův krk. Cítil, jak se zlaté články zakusují do kůže.

Drossa zasténal, uvolnil stisk a pokoušel se Neférovi ruce odtrhnout. Jenže tím ještě zvýšil řezný účinek řetězu.

Přes hledí Drossovy helmy Nefér viděl, jak mu oči lezou z důlků a nabíhají krví. Přibral jeden závit na pravé zápěstí a dál tahal řetěz jako pilu. Drossa zachřel. Z oka mu vyskočila cévka a trčela ven jako karmínové bobule. Stále svíral Neférova zápěstí, ale klesl na kolena a řetěz se zařízl hlouběji. Z Drossovy přerušené průdušnice vyrazil vzduch a Nefér cítil, jak si články řetězu hledají cestu k páteři.

Zpod okraje helmy vytryskla krev a Nefér zmobilizoval poslední zbytky sil. Řetěz narazil na páteř a zapadl do mezery mezi krčními obratli. Drossova hlava odpadla z ramen a kutálela se přes ring.

Nefér potácivě couval z ringu a jako z velké dálky zaslechl hlas rozhodčího: „Jsi volný, Nefere Seti!“

Navlékl si zakrvácený řetěz s amuletem zpátky na krk a přes hlavy šilícího davu pohlédl na svah kopce. Daimiův vůz už byl v půlce klesání plným tryskem se blížil.

„Můžeš vstát?“ zeptal se Merena. Když se o to Meren pokusil, nohy se mu podlomily a ocitl se zpátky na zemi.

Nefér ho zvedl a vynesl ho z ringu. Hlava i končetiny mu bezvládně klubaly.

Neférovi docházely síly a Meren nebyl žádný drobeček.

S krajním vypětím ho donesl k čekajícímu vozu, položil ho na podlažku a opřený o kolo chvíli uklidňoval dech. Na delší odpočinek nebyl čas, protože Daimios už sjel na rovinu pod svahek a nebyl od nich dál než čtyři sta kroků. S triumfální grimasou poháněl koně bičem a zdálo se, že skutečně zrychlují. Vozy dalších pěti pronásledovatelů sjížděly z kopce za ním. Pokud vůbec Nefera napadlo se jim postavit, okamžitě tu myšlenku pustil z hlavy.

V momentálním stavu by se nedokázal utkat ani se samotným

Daimioem. Nezbyvalo než ujet.

Dvěma závity přídržného provazu zajistil Merenovo tělo na podlaze vozu a rozkročil se nad ním.

„Pusťte je!“ křikl na otroky držící ohlávky koní.

Poslechli a uskočili stranou.

„Jedeme, Dov! Kupředu, Krusi!“ vykřikl a pleskl je opratěmi po zádech. Vyzazili současně a hloučky diváků jim sotva stačily uhýbat z cesty. Nefér nasměroval hlavy koní k otevřené bráně města a nechal je běžet.

Jak vůz poskakoval a smýkal sebou, Meren na podlaze tiše sténal a Nefér se snažil vyhýbat místům s nerovným povrchem. Ohlédl se, teprve když za sebou uslyšel praskání biče. Daimios byl blízko a neustále své spřežení poháněl zlostnými kletbami a bičem, ale z koní už víc nedostal.

Odpočatý Neférův pár se jim pomalu vzdaloval. Nefér se přestal ohlížet a odhadoval vzdálenost, kterou ještě musí překonat.

K bráně Gallaly jim scházela asi míle. Dokázal už rozeznat i věnce z palmových ratolestí, které zdobily hradby a sloupy z červeného kamene ve vjezdu do města.

Hned za svou chvilkovou nepozornost zaplatil. Vůz najel pravým kolem na skalnatý výběh při okraji cesty, vyskočil a nebezpečně se naklonil. Málem se převrhl, nebýt Kruše, který v kritickém okamžiku zabral a pomohl vůz srovnat.

Když se Nefér znovu ohlédl, zjistil, na kolik je ta neopatrnost příšla. Daimios na ně získal nejméně sto kroků.

Na vzdálenost, která je dělila, už mohl doletět oštěp. A skutečně. Daimios si začal kolem zápěstí uvazovat házečí řemínek.

Nefér neměl čím odpovědět. Všechny své oštěpy nechal na prvním stanovišti, luk zahodil u rokle a meč se mu zlomil při souboji s Drossou. Nezbyl mu ani bič. Jeho jedinou obranou byla rychlost.

Pobídl koně, a když Dov s Krušeni uslyšeli svá jména, sklopili uši dozadu a zem jim pod kopyty zaduněla v rychlejším rytmu. Náboje kol začaly hvízdát; speciální

Taitův černý olej vyschl.

Když Nefér znovu pohlédl přes rameno, zjistil, že se

Daimios přiblížil. Přípravoval se k hodů a v zápatí to taky udělal. Nefér sledoval, jak oštěp opouští jeho ruku a letí k němu podobný jedovatému hmyzu. Instinktivně před ním uhýbal. Zabodl se do podlažky vedle jeho pravé nohy azimničněsechvěl.

Jeďte, milácci moji. Vydejte všecko, co v sobě máte!“

Zvířata poznala v jeho hlase úzkost a Kruš ve svém bojovném srdci našel ještě něco navíc a strhnul s sebou i Dov.

Začali se Daimiovi opět vzdalovat.

„Rychleji, vy svině!“ ječel Daimios. „Jeďte, nebo vám sedřu kůži ze zad.“ Jeho dlouhý bič opět zazpíval a oba vozy letěly stejnou rychlostí, jako by je spojoval neviditelný provaz.

Daimios sebral další oštěp, a když se napřáhl k hodů,

Nefér zkušeně odhadl moment, kdy střela opustí jeho ruku, a trhnul opratěmi. Dov se přitiskla ke Krušovi a spřežení nepatrně změnilo směr. Stačilo to, aby oštěp minul Neférova záda. Ale odbočení je stálo pár metrů náskoku a Daimios už držel v ruce svůj třetí a poslední oštěp.

Nefér ho pozoroval s rostoucím zoufalstvím. V okamžiku, kdy

Daimios mávl rukou, trhnul opratěmi a v plném trysku vrátil koně zpátky na původní stranu cesty. Ale

Daimios hod jen předstíral a oštěp jeho ruku neopustil.

Nefér se musel vrátit zpátky, nebo vjet do kamenitého terénu. Tentokrát Daimios nemířil na Nefera, ale na Dov, která se při odbočování mírně natočila bokem.

Oštěp ji zasáhl vysoko do ramene, pronikl kůži i svaem a narazil na kost, která zabránila, že neohrozil životně důležité orgány. Nebyla to sice smrtelná rána, ale hlavice oštěpu se zpětnými ostny zůstala v ráně. Zbraň volně visela

Dov po boku a při každém kroku jí překážela.

Kobylka se snažila celým svým srdcem, ale už nestačila s Krušem držet krok. Krev jí běžela po boku a vítr její kapky odnášel Neférovi na nohy. Zpomalili, a i když Nefér

Dov neustále povzbuzoval, násada oštěpu jí pletla krok a rychleji běžet nemohla.

Daimios je dojel. Nefér koutkem zahlédl hlavy jeho koní a v uších mu zněl jeho drsný vítězný hlas:

„Je konec, Nefere Seti. Už tě mám!“

Nefér otočil hlavu a pohlédl na svého pronásledovatele.

Rty otevřených úst měl pokrivené úděsným šklebem člověka, který zemřel s křečí žvýkacího svalů. Odhodil sice svůj poslední oštěp a odložil bič, ale v ruce třímал meč.

K bráně zbývá sotva pět set kroků, uvažoval Nefér. Tak blízko, tak strašně blízko, a přece příliš daleko.

Bezděky pohlédl na střechnu chrámu. Mezi postavami lemujícími okraj střechy, přesně v místě, kde ji čekal, našel šarlatovou tuniku. Mintaka mávala nad hlavou zelenou ratolestí a její černé vlasy jí vlály v západním větru.

„Cena nad všecky ostatní,“ zašeptal.

Neférova ruka nahmatala násadu oštěpu zabodnutého v podlaze. Hlavice vězela hluboko v tvrdém dřevě a trvalo nějaký čas, než se mu oštěp podařilo vyškubnout.

Daimiovi se zúžily oči, když v Neferově ruce uviděl zbraň. Postavil se s mečem do střehu, dotáhl se na Neferovu

úroveň a zaútočil. Nefér ránu odrazil násadou. Vozy se od sebe vzdálily, ale hned zase na sebe narazily tak prudce, že Nefér málem upadl. Musel se pevně přidržel opratí, aby náraz ustál.

Příštím cílem Daimiova útoku se stala tyč s Neférovým copem. Sekl po ní, ale tvrdý bambus nepřetáhl. Nefér se vzpamatoval a Daimiose oštěpem odehnal do bezpečné vzdálenosti.

Nefér i jeho sok se vykláněli, sekali a bodali jeden po druhém. Bronzová čepel škrábala Nefera přes prsa, a třebaže ucukl, rozřízla mu kožený kabátec i kůži pod ním.

Odpověděl oštěpem mířeným do Daimiovy tváře a donutil ho vzdát se.

Zaslechl hlasy. Téměř se ztrácely v dusotu kopyt a rachotu kol, ale stále sílily. Očima utopenýma v potu Nefér vzlhl a uviděl městskou bránu. Hradby a střechy domů zaplnil křičící dav a Nefér měl dojem, jako by v té vřavě vynikal Mintačin hlas. „Dokaž to, milý! Udělej to pro mě!“ Byl to asi jen přelud způsobený stresem a vyčerpáním, ale povzbudil ho a dodal mu síly. Křikl na koně a pobídl je opratěmi. Ale Dov už nemohla, klopýtala a brzdila Kruše.

Daimios se znovu přiblížil a zaútočil, tentokrát na oštěp.

Rázným úderem přesekl násadu jen centimetry před Neférovou pěstí. Kousek neužitečného pahýlu, který Neférovi zbyl, hodil Daimiovi do obličeje. Jenže minul a Daimios ho obratem napadl a zahnal ho na samý okraj vozu.

Okamžitě toho využil a začal Nefera předjíždět. Když ho míjel, uchopil žerd, na které visel Neferův cop, a snažil se ji zlomit. Ohnul ji jako luk, ale pružný bambus odolal.

Pokusil se proto pravou rukou zachytit samotný pletenec vlasů. Jeho konec mu plápolal v prstech, ale držel meč a nemohl cop zachytit. Nakonec zbraň pustil a uspěl. Jenže pružná bambusová tyčka se ohýbala a cop byl spolehlivě přivázaný.

Kruš a Daimiův kůň běželi těsně vedle sebe a Daimios byl plně zaměstnaný trofejí. Věděl, že Nefér nemá zbraň a že mu žádné nebezpečí nehrozí, a nevšiml si ani brány před sebou.

„Opř se do něj!“ křikl Nefér na Kruše a trhnul opratěmi.

„Vytlač ho ramenem!“ Tomuto manévru ho naučili s Taitou a Krušovi se přímé měření síly líbilo. Vybočil ze směru, pravým bokem narazil do Daimiova koně a tlačil ho stranou. Oba spojené vozy se smýkly doprava a kamenné portály brány jim letěly vstříc.

„Zpátky!“ zařval na Kruše a prudkým přitažením opratí povel zdůraznil. Druhý vůz směřoval přímo na stěnu červeného kamene.

Teprve teď si Daimios všiml, co se děje. Zděšeně vykřikl, pustil bambusovou tyč a snažil se získat vládu nad vozem. Když pochopil, že spřežení nedokáže zastavit a zabránit kolizi, rozhodl se z vozu vyskočit. Jenže už mu nezbyl čas. Koně v plném trysku najeli na kamenný sloup při okraji vjezdu a náraz je oba zabil. Nefér zaslechl jejich poslední zoufalé zařetání a praskot lámaného dřeva. Daimia náraz vymrštil obličejem proti zdi. Lebka mu praskla jako zralý meloun a jeho zuby zůstaly zakousnuty v červeném pískovci.

Později se stanou cennou kořistí malých darebů.

Navlečené na zlatém řetízku je na tržišti výhodně zpeněží.

Nefér projel bránou tak těsně, že se nábojem pravého kola otěl o stěnu. Vjel na hlavní ulici lemovanou z obou stran jásajícími davy. Rozvášnění obyvatelé Gallaly před něj házeli na cestu květiny a palmové ratolesti. Těm, kterým se květin nedostávalo, obětovali šály a jiné doplňky oblečení.

Neférova první starost patřila Dov. Hlavice oštěpu vězela hluboko v ráně a Neférovi nezbylo než spoléhat na Taitu, že jí pomůže a oštěp vytáhne. Aby jí ulehčil zbytek cesty, ulomil aspoň násadu. Pak vylezl na podlažku vozu a znovu vzal do ruky opratě.

Jel krokem a lidé se nahnuli za jeho vůz. Hystericky křičeli, vztahovali k němu ruce, aby se ho mohli dotknout, a šátky stírali krev ze šrámů na jeho nohou. Krev boha, faraóna a válečníka Rudé stezky určitě změní kousek látky v posvátnou relikvii.

„Modli se za nás, mocný Egypte, pravý faraóne!“

„Veď nás, velký vládce! Dovol nám podílet se na tvé slávě.“

„Buď zdrav, bratře Rudého boha!“

„Ať žiješ tisíce a tisíce let, Nefere Seti, božský faraóne!“

Před vjezdem na náměstí dav zhoustl natolik, že městské strážce musely vozu holemi uvolňovat cestu. prostřed náměstí na vyvýšeném kamenném pódiu stáli Socco a Shabako připravení přivítat nové bratry válečníky.

Nefér zastavil pod kamenným stupněm a spolu se dvěma muži, kteří mu přišli na pomoc, odnesli Merena do chrámu Háthor, kde už čekal Taita, aby se o něj postaral.

Položili ho na provizorní stůl a starý mág se okamžitě dal do práce. Nejdřív mu ošetřil hlubokou ránu na boku hrudníku. Merykara stála nad Merenem a její slzy se mísily s hojivou masťou, kterou natírala jeho poničené tělo.

Válečníci Rudé stezky faraóna odvedli zpět na náměstí.

Nefér odvázal z žerdí oba copy a odnesl je k nádobě s ohněm, která stála na trojnožce uprostřed stupně. Poklekl před ní a prohlásil: „Žádný nepřítel nepoložil ruku na tyto trofeje naší cti a rytířskosti.“ Zvedl copy do výše, aby je viděl celý svět, a se slovy „Odevzdávám je Rudému bohu“ hodil vlasy do ohně.

Vzplály jasným plamenem a Nefér namáhavě vstal.

„Projel jsem Rudou stezku! I když mi chybí léta, potvrdil jsem svůj nárok na dvojitou korunu Egypta a prohlašuji se faraónem. Jediným pravým faraónem. Kdokoliv jiný by si chtěl činit nárok na egyptskou korunu, zahyne.“

Za provolávání slávy před něj poklekl rytíři Rudé stezky, políbili mu pravici a pravou nohu a přísahali mu věrnost až za hrob.

Nefér si zvednutou rukou vyžádal ticho, ale nohy se mu podlomily a nebýt Mintaky, která k němu přiskočila a přidržela ho, určitě by upadl. S rukou kolem jejích ramen jí pohlédl do očí a zašeptal: „To, co jsem vykonal, jsem vykonal pro celý

Egypt a pro tebe, má lásko.“

Jen ona jediná slyšela ta tichá chraptivá slova. Stoupla si na špičky a políbila ho na rty. Obyvatelstvo to považovalo za veřejnou deklaraci zasnoubení a hromový pozdravný křik vyplašil hejno skalních holubů z útesů za městskými hradbami.

Město plovoucí na vodách dvou velkých řek leželo před nimi jako květ lotosu připravený k utržení.

Městské hradby, postavené z pálených cihel, byly čtrnáct metrů široké a převyšovaly i ty nejvyšší palmy rostoucí v této úrodné zemi bohaté na vodu.

„Jak jsou dlouhé?“ zeptal se Trok Ishtara z Médie. „Za jak dlouho bych město objel?“

„Možná třicet mil, Veličenstvo,“ odhadoval Ishtar. „Půl dne jízdy.“

Trok se ve voze napřímil a zastínil si oči dlaní. „To je ta legendární Modrá brána?“ Věděl, že Ishtar žil v královském městě Babylonu patnáct let a že se mnohému ze své magie naučil právě zde v Mardukově chrámu.

Z dálky se brána třpytila jako nějaký obrovský drahokam.

Do jejího širokého vjezdu by se vešlo deset vozů najednou a křídla vlastní brány, vyřezaná z cedrového dřeva, byla vysoká jako deset mužů stojících na sobě.

„Je vsutku modrá,“ divil se Trok. „Slyšel jsem, že je pokryta lazulitem.“

„Ne, Veličenstvo.“ Ishtarovu tvář pokřivila blahosklonná grimasa. Jsou to keramické dlaždice. Na každé je zobrazen jeden ze dvou tisíc a deseti babylonských bohů.“

Trok generálským okem změřil hradby, které se táhly na obě strany od Modré brány. Každých dvě stě kroků stály hlídkové věže a v pravidelných intervalech je zpevňovaly pilíře. Ishtar vytušil, na co Trok myslí.

„Po koruně hradbe vede cesta široká pro dva vozy. Do hodiny po ní Sargon může přemístit pět tisíc mužů na kterékoliv ohrožené místo.“

Trok dal zavrčením najevo, že ho ta informace nedojímá.

„Každá zeď může být podkopána. Stačí nám jediný průlom“

„Za nimi jsou ještě vnitřní hradby, božský faraóne,“ namítl Ishtar sametovým tónem. „A jsou téměř stejně neprostupné jako ty vnější.“

Trok pokrčil rameny. „Jestli se přes ně nedostaneme, najdeme způsob, jak je obejít. Tam vzadu, to jsou zahrady Sargonova paláce?“ pokývl bradou s opentlenými vousy k terasám, které se v mocných stupních zvedaly k obloze. Byly postaveny jedna na druhé ve tvaru obrácené pyramidy a připomínaly roztažená křídla mocného orla zbaveného zemské tíže.

„Je to šest teras obklopujících velké nádvoří. Každá vyšší terasa má větší rozlohu. V harému je pět tisíc místností pro pět tisíc Sargonových žen. V pokladnici hluboko pod palácem jsou uloženy stohy zlata převyšující hlavu vysokého muže.“

„Ty jsi všechny ty divy viděl na vlastní oči?“ zeptal se Trok podezíravě.

„Kromě harému,“ přiznal Ishtar. „Ale vstoupil jsem do hlavní pokladnice a řeknu ti rovnou, králi a bože, v celé tvé armádě není dost vozů, aby odvezly poklad, který před tebou leží.“

„A já ti řeknu rovnou, Ishtare z Médie, že můžu kdykoliv postavit další vozy.“ Trok zaklonil hlavu a rozchechtal se.

Pochod na Babylon se stal jediným dlouhým triumfem a nepřerušenou řadou vítězství. Na březích Bahral Milh se střetli s Ranem, nejstarším Sargonovým synem. Trokovy vozy z jedné a Najovy z druhé strany drtily jeho armádu jako proso durha. Plevy naházeli do jezera, jehož vody zřůžověly krví, a nafouklé mrtvoly pokrývaly hladinu od jednoho břehu k druhému.

Ránovu hlavu nabodnutou na kopí poslali jeho otci a Sargon šílený žalem jim vběhl do pasti, kterou mu nastražili.

Zatímco Naja před ním utíkal, aby ho nalákal,

Trok ho objel z jihu a s tisícem vozů mu vpadl do zad. Když se

Sargon obrátil, aby bránil své zásobovací vozy, sevřeli ho v bronzovém kruhu.

Sargonovi se s padesátkou vozů podařilo obklíčení prorazit, ale zbytek jeho armády - dva tisíce vozů a jedenáct tisíc mužů - nechal Egyptanům napospas. Trok dal všechny zajatce vyklestit. Ta práce trvala celé dva dny a sám Trok přiložil ruce k dílu. S rukama po lokty od krve jako řezník pohoupal každé oběti uříznutými genitáliemi před očima a přidal nějaký pikantní žert. Pak je nechal vykrvácet a jejich krev obětoval Seuethovi, žravému bohu, který takovou potravu miloval. Odřízlé trofeje naložené v soli poslal Sargonovi v padesáti cedrových truhlicích jako malou ukázkou toho, co může očekávat, až s Najou přitáhne do Babylonu.

Babylon stál na kousku země mezi dvěma řekami:

Eufратem na západě a Tigrisem na východě. Sargon v bezhlavém útěku nestačil strhnout mosty. I tak by k tomu potřeboval celou armádu, aby dokázal zničit mohutné pilíře z pálených cihel, na kterých stály. A Sargon už žádnou armádu neměl. Na obranu mostů mu zbyl jediný zdecimovaný a demoralizovaný regiment, který navíc neměl žádné bojové vozy. Proti dvěma faraónům se nemohl dlouho udržet.

Těm obráncům, kteří přežili, Trok nechal svázat nohy i ruce a házel je z mostu do širokého proudu hnědé vody.

Egyptští vojáci lemující most a břehy se bavili zoufalými pokusy topících se mužů, kteří do posledních sil bojovali o život.

Před více než rokem vyrazili z Avarisu a hle, stáli před samotným Babylonem.

„Ishtare, ty znáš obranný systém. Sám jsi přece některé jeho části navrhoval. Za jak dlouho město padne?“ ptal se Trok dychtící po kořisti. „Jak dlouho mi potrvá, než překonám jejich hradby?“

„Hradby jsou neprostupné, Veličenstvo,“ trval na svém Méd.

„Oba víme, že to není pravda,“ odmítl jeho tvrzení Trok.

„Když budeme mít dost času, lidí a rozhodnosti, neodolá žádná hradba.“

„Snad rok,“ zamumlal Ishtar zamyšleně. „Možná dva nebo tři.“ Ale v jeho tetované tváři se mihl lstivý výraz a uhnul pohledem.

Trok se zasmál a sevřel hrst Ishtarových vousů, které měl šaman lakem zpevněné do hrotů. Zkroutil je, až se Ishtarova tvář, zdobená modrými vřeteny, zkrivila bolestí a oči mu začaly slzet. „Chceš si se mnou hrát, čaroději? Ty víš, jak miluju dobrou hru, nebo ne?“

„Milost, mocný Egypte,“ skučel Ishtar. Trok ho odstrčil tak prudce, že ho málem shodil z vozu. Zachránila ho bočnice. „Říkáš rok? Dva? Tři? Nemám tolik času, abych tady dřepěl a hleděl na krásy Babylonu. Spěchám, Ishtare z Médie, a ty víš, co to znamená, že?“

„Vím, bože, kterému není rovno. A já jsem jen člověk, ubohý a omylný.“

„Ubohý?“ vykřikl mu Trok do tváře. „U Seuetha ty slizký šarlatáne, vždyť jsi ze mě už vydojil lak zlata, a co za to mám?“

„Máš město a říši, která je po Egyptě nejbohatší na světě.

Položil jsem ti ji k nohám.“ Už poznal Troka dostatečně, aby věděl, jak daleko může zajít.

„Potřebuju klíč k městu.“ Trok pozoroval šamanovu tvář a měl radost z toho, co z ní vyčetl. Znal Ishtara téměř stejně dobře jako on jeho.

„Musel by to být zlatý klíč,“ uvažoval Ishtar nahlas.

„Možná ze tří laků zlata.“

Trok se rozchechtal a pěstí zaútočil na Ishtarovu hlavu.

Rána nebyla míněná vážně a Ishtar se jí taky lehce vyhnul.

Trok zavrtěl hlavou tak intenzí vně, až mu stužky ve vousech poletovaly jako motýli. „Za tři laky si můžu koupit celou armádu.“

„Tam, v Sargonově pokladnici, leží sto laků. Tři ze sta?

To je přece dobrá cena.“

„Dej mi to město, Ishtare. Dej mi ho do tří úplňku a budeš mít své dva laky zlata ze Sargonova pokladu,“ sliboval Trok. Ishtar si škrábal ruce jako obchodník s koberci. „A když ti ho dám před příštím úplňkem?“

Trok se při té vyhlídce přestal usmívat a řekl vážně:

„Pak dostaneš tři laky a kón voj vozů, abys ho mohl odvézt.“

Armády dvou faraónů se utabořily před Modrou bránou a Trok poslal k Sargonovi vyjednavče s požadavkem okamžité kapitulace města. Aby prý Sargon ušetřil všecku tu geniální architekturu před plameny a sebe se svou rodinou a obyvatelstvem před mečem, jak vtipně formuloval svůj požadavek. V odpovědi mu Sargon, plný naděje a vzdoru za svými hradbami, vrátil hlavu posla.

Konaly se proto předběžné přípravy. Trok a Naja objeli město, aby Babyloňanům předvedli svou moc a nádheru.

Trokův zlatý vůz táhlo šest černých a Najův zase šest bílých hřebců. Hesperet jiskřící šperky a se zlatou korunou uraeus na vysokém účesu jela vedle Naji. Za zlatými vozy pochodovalo padesát zajatých babylonských žen, které posbírali ve městech a vesnicích ležících mezi oběma řekami.

Všecky byly těhotné, většinou už v pokročilém stupni.

Před královskými vozy jel předvoj pěti set vozů a druhá pětistovka vozů za ženami průvod uzavírala. Okruh kolem města trval pomalému honosnému procesí celý den. Teprve při západu slunce dojeli zpátky před Modrou bránu.

Sargon a jeho válečná rada se shromáždila na ochozu nad zářící bránou.

Sargon, vysoký štíhlý muž s křtící stříbrných vlasů, byl v mládí mocným válečníkem. Pokořil a přidal ke svému dominiu severní země až k Černému moři. Hořkou chuť porážky zakusil pouze jednou. Jeho armády porazil faraón Tamos, otec Nefera Setiho. A teď před branami jeho města stál pár dalších Egyptanů. Sargon se neutěšoval iluzemi, že tito dva vladaři budou stejně milosrdní, jako byl ten první.

Aby ho Trok ujistil, že se nemýlí, nechal svléct těhotné ženy donaha a jedna po druhé musela vystoupit z řady.

Před zraky celého města všem rozřízli vypouklá břicha, vytrhali ven plody a mrtvá tělíčka naskládali na práh Modré brány.

„Přidej si je ke své armádě, Sargone,“ řval smíchy Trok.

„Budeš potřebovat každého muže, kterého seženeš.“

Pro Hesperet to byl dlouhý a vzrušující den, a tak se v doprovodu svých otrockých dívek brzy uchýlila do svého stanu. Manžela a Troka nechala dumat nad mapou města.

Mapa sama o sobě představovala umělecké dílo namalované na jemně vyčištěné jehněčí kůži. Hradby, cesty a kanály byly zakresleny v měřítku a obrázky budov nepostrádaly barevné detaily.

„Jak jsi k ní přišel?“ zeptal se Naja.

„Před dvanácti lety jsem na příkaz krále Sargona město prozkoumal a vlastní rukou jsem tuto mapu namaloval,“ odpověděl Ishtar pyšně. „Nikdo jiný takové přesnosti a krásy nedosáhl.“

„Když tě Sargon tou prací pověřil, proč jsi mu ji neodevzdal?“

„Odevzdal jsem mu ji,“ bránil se Ishtar. „Dostal podřadnější kopii a originál jsem ukryl. Právě se na něj díváte.

Tušil jsem, že mi za ni jednou někdo zaplatí mnohem štedřeji, než by zaplatil Sargon.“

Ještě hodinu si mapu prohlíželi. Tu a tam padl nějaký komentář, ale po většinu času mlčeli. Jako generálové s profesionálním citem pro hlavní charakteristické znaky bojiště dokázali obdivovat velikost i pevnost hradeb, věží a pevnůstek, které byly postupně budovány celá staletí.

Konečně Trok odstoupil od stolu. „Není tam jediná slabina, kterou bych si dovedl představit. Ishtare, měl jsi onehdy pravdu. Čekají nás tři roky perné práce, než se přes tyto hradby dostaneme. Musíš vymyslet něco lepšího, aby sis zasloužil své tři laky.“

„Voda,“ řekl tiše Ishtar. „Podívej se na vodu.“

„Díval jsem se na vodu.“ Naja se usmál, ale byl to úsměv hada, studený a lstivý. „Systém kanálů zásobuje vodou každou městskou čtvrť. Je v nich dost vody na zavlažení šesti Sargonových terasovitých zahrad, které sahají až do nebe, a ještě zbude pro potřeby města na příštích sto let.“

„Faraón je moudrý a vševidoucí,“ Ishtar se uklonil. „Ale odkud voda přichází?“

„Z mohutných řek. Po Nilu největších na světě. Zdroj, který v tomto tisíciletí ještě nikdy nevyschl.“

„Ale všiml si božský faraón, kde voda vtéká do města?“

Jak prochází hradbami?“ pokračoval Ishtar. Naja a Trok si vyměnili překvapené pohledy. Začalo jim svítat.

Půl míle na sever od hradeb Babylonu na jižním břehu

Eufratu v místě, kde se tok rozšiřoval a zpomaloval, stál chrám Ninurty, boha Eufratu - boha s křídly a lví hlavou. Byl postaven na kamenných pilířích zasahujících do řeky. Fresky vyryté po obvodu vnějších chrámových zdí zobrazovaly nejrůznější podoby boha a nápis v akkadském jazyce, vysekaný do kamenné římsy nad vchodem, varoval před vstupem do svatyně. Na hlavu každého opovázlivce přivolával hněv boží.

Ishtar z Médie zrušil kletbu kouzelným obřadem, při kterém podřízl hrdla dvěma zajatcům a jejich krví postříkal vstupní portály. Když byla cesta volná, Trok v doprovodu dvaceti vojáků vstoupil na chrámové nádvoří, kde se shromáždili Ninurtovi knězi oděni ve fialových hábitech.

Vzývali svého boha a gesty rukou vetřelce vyháněli ven. Lili na cestu vodu z Eufratu a prosili Ninurtu, aby postavil neviditelnou hráz, která by Trokovy kroky obrátila zpět.

Trok tou hrází prošel bez zastavení a velekněze zabil.

Jediným máchnutím meče starci přetřel hrdlo. Ostatní knězi sice nařikali nad takovým bezbožným rouháním, ale před Trokem lehli tváří k zemi.

Trok zasunul meč do pochvy a pokynul kapitánovi, který oddílů velel. „Pobijte je všechny a zajistěte, aby nikdo neutekl.“

Rozkaz provedli rychle, a když dvůr pokryla fialově oděná těla, přikázal: „Neházejte je do řeky. Nechci, aby je městské strážce uviděly plavat kolem a domyslely si, co máme v úmyslu.“

Pak se obrátil a sledoval Ishtara, jak dalším rituálem anuluje neblahý vliv boha, kterého knězi vzývali. Ve čtyřech rozích zapálil svazky nějakých bylin. Vydávaly hustý nelibý dým, který měl být Ninurtovi odporný, a jak Trok žoviálně poznamenal, i všem ostatním bohům, stejně jako obyčejným smrtelníkům. Když Ishtar purifikaci dokončil, vedl Troka a vojáky s obnaženými meči v rukou do posvátných prostor chrámu.

Dupot jejich okovaných sandálů dutě zněl v ponurých zákoutích prostorné síně, a dokonce i Trok pocítil mrazení, když se přiblížili soše stojící na podstavci. Lví tlama boha neslyšně vrčela a široce roztažená kamenná křídla vyvolávala dojem, že Ninurta může každou chvíli vzlétnout. Ishtar odříkal další dlouhou litanii na usmíření boha, odvedl Troka do úzké mezery mezi stěnou síně a božskou modlou a ukázal na zamřížované dveře v zádech sochy. Trok uchopil mříž a s vynaložením veškeré své medvědí síly s nimi začloul. Ani se nepohnuly.

„Existuje snadnější způsob, všemocný faraóne,“ namítl

Ishtar uhlazeně. „Velekněz nosí u sebe klíč.“

„Přines ho!“ vyštěkl Trok na kapitána gardy. Muž odklusal a vrátil se se svazkem těžkých klíčů. Ruce měl umazané od krve. Trok vyzkoušel dva z nich a hned druhý pokus skončil úspěšně. Uvolnil prastarý mechanismus zámku a dveře na vzrjících závěsech se otevřely.

Trok zíral na točité schodiště klesající kamsi do tmy, odkud stoupal studený zatuchlý vzduch. Hluboko dole slyšel proudit vodu.

„Přineste pochodně!“ rozkázal. Kapitán poslal čtyři muže pro hořící louče usazené v držácích na stěnách chrámové síně. S pochodní nad hlavou začal Trok sestupovat úzkým schodištěm. Šel opatrně a váhavě, protože vlhké schody byly kluzké. Jak klesal níž, šumění vody sílilo.

„Tento chrám i tunel pod ním byly postaveny před pěti sty lety,“ poznamenal Ishtar za Trokovými zády. Konečně Trok stanul na kamenném molu u podzemní řeky. Míhotavý plamen pochodně osvětlil klenbu širokého tunelu akvaduktu překvapujících rozměrů.

Ishtar utrl ze zdi kus houby a hodil ji do proudu. Rychle zmizela z dohledu. „Voda je hluboká, zakryla by hlavu i vysokému muži,“ poznamenal. Trok spekulativně pohlédl na kapitána, jako by zvažoval, jestli nemá Ishtarova slova ověřit. Kapitán se nenápadně stáhl hlouběji do šera.

„Molo, na kterém stojíme, vede po celé délce akvaduktu,“ vysvětloval Ishtar. „Knězi ho používají k opravám a údržbě tunelu.“

„Kde tunel začíná a kde končí?“ chtěl vědět Trok.

„V řečišti pod pilíři chrámu je jímka, do které voda natéká.“

Druhý konec akvaduktu vychází na povrch v jiném

Ninurtově chrámu uvnitř hradeb Babylonu poblíž Modré brány. O existenci tunelu vědí jenom knězi. Všichni ostatní obyvatelé věří, že voda je laskavý dar boží. Voda vyvěrá z fontány uvnitř babylonského chrámu, z něj je vahadly zvedána do palácových zahrad nebo kanály rozváděna po celém městě.“

„Věřím, Ishtar, že máš blízko ke svým třem lakům.“

Trok se radostně zasmál. „Zbývá jen, abys nás touto králičí norou zavedl až do města divů a pokladů. Především pokladů.“

Trok si domyslel, že knězi z hlavního chrámu Ninurty ve městě musí udržovat pravidelné spojení s kněžími v chrámu na řece a že k tomu velmi pravděpodobně využívají tunelu. Nebude jim dlouho trvat, než zjistí, že se bratřím v říčním chrámu něco přihodilo.

Musel si proto s uskutečněním svých plánů pospíšet.

Z příslušníků svého leopardího kmene vybral dvě stě nejlepších a nejspolehlivějších mužů a rozdělil je do dvou skupin. Až si probojují cestu akvaduktem do města, první skupina obsadí Modrou bránu a zajistí, aby zůstala otevřená, dokud přes ni neprojde faraón Naja Kiafan se svými hlavními silami. Menší druhý oddíl pronikne do Sargonova paláce a zmocní se jeho pokladu dřív, než stačí zlato přemístit. „Potřeboval by k tomu nejím tisíc vozů,“ ujišťoval ho Ishtar. Ale Trok nemínil nic ponechat náhodě.

Vybraných dvě stě mužů si obléklo uniformy Sargonových vojáků, které sebrali zajatcům a padlým na bojištích.

K tunikám z proužkovaného materiálu, dlouhým až po kotníky, patřily vysoké přilby ve tvaru včelích úlů. Ishtar vojákům předvedl Jak mají použít opasky a rudé šerpy, kterými se odlišovali od nepřátel. Taky jim radil při úpravě vlasů a vousů, aby se podobali Mezopotámčům. Armádní písaři spěšně pořídili hrubé kopie mapy města, které Trok rozdál velitelům obou oddílů, aby v ulicích nezabloudili. Večer už každý muž přesně znal, co se od něj po vstupu do města očekává.

Za tmy Naja v tichosti přemístil své přepadové oddíly k Modré bráně. Ve chvíli, kdy ji Trokovi muži otevrou, vtrhnou do města.

Na nádvoří říčního chrámu boha Ninurty Trok své oddíly seřadil a Ishtar je ještě za světla odvedl po točitém schodišti dolů k akvaduktu. Nespěchali, protože na cestu podzemím měli celé hodiny. Na okované sandály si nasadili kožené ponožky, aby se ozvěna jejich kroků nešířila tunelem.

Šli mlčky, každý desátý muž nesl pochodeň a po levici jim šuměl nekonečný proud temné vody. Každých tisíc kroků Ishtar zastavil, aby dary a modlitbami usmířil boha.

Ninurtu a vyčistil cestu od magických překážek, které tam zabítí knězi určitě nastražili.

Trokovi se přízračně tichý pochod zdál nekonečně dlouhý, a když v jednu chvíli Ishtar náhle zastavil a ukázal před sebe, přišlo to jako překvapení. Na lesklých keramických stěnách tunelu se objevil slabounký odlesk světla. Trok zastavil muže za sebou a s Ishtarem šli dál. Oba měli přes vlastní oděv navlečeny fialové róby povražděných kněží a hlavy jim pokrývaly fialové roušky.

Nedaleko zdroje světla spatřili napříč tunelu mříž a po stěnách tančily pokrivené stíny vrhané světlem pochodně.

O chvíli později uviděli za mříží dvě postavy v kněžských hábitech. Muži seděli u stolu sklonění nad deskou baa.

Ishtar na ně tiše zavolal, knězi vzhledli a tlustší z dvojice se kolébavým krokem šoural k mříži.

„Přicházíš od Sinny?“ zavolal.

„Ano,“ ujistil ho Ishtar.

„Jdeš pozdě. Čekáme na tebe od soumraku. Už jsi tady měl dávno být. Velekněz se bude zlobit.“

„To je mi líto,“ zamumlal Ishtar zkroušeným hlasem,

„ale znáš Sinnu.“

Tloušť se usmál. „Jak by ne. Před třiceti lety mě učil odpovědi.“

Klíč zahrkal v zámku a brána se otevřela. „Musíš si pospíšet,“ domlouval Ishtarovi. Trok s kápí přes obličej a s mečem ukrytým v záhybech hábitu vykročil ze stínu a kněz se opřel zády o stěnu, aby mu uvolnil cestu. Trok se u něj zastavil.

„Ninurta tě odmění, bratře,“ zašeptal a vrazil mu hrot meče pod bradu.

Jeho druh polekaně vykřikl a vyskočil ze stoličky.

Převrhl stolec s hrací deskou a kameny se rozkutálely po molu. Dvěma dlouhými skoky byl Trok u něho a napůl mu odsekl hlavu. Kněz spadl pozpátku do temného proudu, který ho odnášel pryč. Nafouklá róba ho držela nad vodou.

Trok tiše hvízdal, jeho muži přiběhli k bráně a s Ishtarem v čele se společně vydali dál. Po několika desítkách kroků došli ke schodišti končícímu těžkým závěsem. Ishtar opatrně vyhlédl přes okraj a přikývl. „Chrást je prázdný.“

Chrástová síň byla větší a bohatěji zdobená než ta na řece.

Ani světlo padesáti pochodní nestačilo dosáhnout vysokého stropu, který se utápěl v šeru. Pod nimi se nad hlubokým bazénem lemovaným stříškou z bílého mramoru skláměla socha boha. Z ústí šachty do bazénu vyvěrala gigantická fontána vody, která přepadem odtékala do kanálu vedoucího ven z chrámu.

V bazénu plavalo tělo kněze, kterému Trok podřizl hrdlo.

Chrást byl prázdný, ale ve vzduchu se vznášela silná vůně kadidla.

Trok pokynul svým vojákům, aby šli dál. Vynořili se z chodby a tiše se řadili za svými kapitány. Na Trokův signál vešli za Ishtarem do chodby, která spojovala chrámovou síň se Sargonovým palácem. Trok se svými muži odbočil do úzké uličky za chrámem, která je přivedla na širokou ulici vedoucí k Modré bráně. Byla hluboká noc a nad temným spícím městem zářily jasné hvězdy.

Občas potkali nějakou postavu zahalenou v plášti, ale nikdo si jich nevšímal. Jeden či dva noční poutníci byli opilí a ostatní pospíchali za svým cílem a oddílů ozbrojenců nevěnovali pozornost. Jen jakási žena s děckem v náručí za nimi volala: „Ať se na vás Marduk usměje, stateční bojovníci, a ochrání vás před tím egyptským barbarem“

Trokem: „Trok, který znal akkadsky jen tolik, aby pochopil význam jejích slov, se usmál do vousů.“

Vukořistěných oděvech došli bez potíží na konec ulice.

Už viděli obrysy brány, když je ze dveří strážního domku vyzval hlas:

„Stůjte! Heslo pro dnešní noc!“ Setník stráží s pěti muži vystoupil ze tmy do světla pochodní. Příchod ozbrojenců je zřejmě vyrušil ze spánku, protože neměli helmy ani krunýře a civěli na ně opuchlými překvapenými očima.

„Král Sargon mě posílá k egyptským faraónům jako vyjednaváče,“ vykřikl Trok mizernou akkadštinou a dal signál k útoku. Sám zamířil k setníkovi. „Ustup a otevři bránu!“

Muž ještě chvíli váhal, ale když uviděl blýskavé čepele mečů, vykřikl: „Do zbraně! Vzbudte stráž!“ Jenže povel přišel pozdě. Trok ho jedinou ranou poslal k zemi a jeho vojáci v okamžiku zlikvidovali zbývajících pět mužů. Hluk boje ovšem upoutal pozornost hlídek na ochozu nad bránou.

Ozvalo se poplašené troubení beraních rohů a na vetřelce se snesla sprška oštěpů.

„Shodte je dolů!“ kázal Trok. Polovina jeho mužů běžela rampami po obou stranách brány nahoru k ochozu. Okamžitě se pustili do boje s hlídkami kladoucími zoufalý odpor.

Druhou polovinu svých mužů Trok zavedl do místnosti s důmyslným mechanismem ovládání brány, který tvořil složitý systém kladek a navijáků. Po několika minutách zuřivého boje osádka strojovny přemohli. Většinu z nich pobili včetně těch, kteří odhodili zbraně a vzdali se. Marně klečeli a prosili o milost, neušetřili ani raněné. Jen několika z nich se podařilo utéct zadním vchodem. Trokovi muži přiskočili k masivním rumpálům a ve dvojicích začali otáčet paprskovitými koly.

Zvuk rohů probudil městské strážce, kteří se vyrojili z kasáren a bez krunýřů i další výstroje se hrnuli k bráně.

Trok před dveře strojovny postavil vlastní vojáky, aby je bránili. Boj nahoře na ochozu mezitím skončil. Zabitě obránce shodili z hradeb a spěchali dolů na rampy, aby svým druhům pomohli odrazit dotírající Babyloňany.

Dveře do strojovny se prohýbaly pod nápořem zvenčí, ale křídla brány se otvírala dál a mezera mezi nimi se nezadržitelně zvětšovala. Ulice vedoucí k bráně už byla plná babylonských obránců, jenže je brzdil zmatek a vlastní množství. Na rampy vedoucí na ochoz brány mohli vstoupit pouze čtyři muži vedle sebe a Trokovi vojáci je bez velkých potíží tlačili zpátky. Jiní se dál dobývali do strojovny, ale pevné dveře jejich náporu dlouho odolávaly. Když je nakonec vyrazili, na prahu na ně čekal Trok a jeho vojáci.

Zvenku Najovi muži sochory pomáhali zvětšit otvor v bráně, dokud cesta pro první vůz Najovy jízdy nebyla volná.

Za ním se hrnuly další vozy a jejich brutální vpád v krátké době ulici vyčistil. Otevřenou bránou se do města valila egyptská armáda. Trok se postavil do čela švadron a vedl vojsko ke královskému paláci.

Drancování Babylonu započalo.

Navzdory tuhé obraně, kterou vedl sám Sargon, se

Trok do večera probil přes vnější hradby první terasy a s početným vojem zatlačil obránce zpátky. Netrvalo dlouho a celá obrana se zhroutila. Když vtrhli do královských ložnic, našli Sargona klečící před sochou

Marduka, žravého mezopotamského boha. Vedle něj leželo tělo jeho oblíbené manželky, šedovlasé ženy, která s ním žila třicet let. Daroval jí milosrdnou smrt ve srovnání s tím, co mohla čekat od Trokových legionářů. Sám Sargon ale nenašel dost odvahy, aby nalehl na vlastní meč. Trok mu ho vyrazil z ruky.

„Máme toho mnoho k diskuzi, Vaše Veličenstvo,“ řekl

Trok jízlivě. „Nevzpomínáš, jak jsi mě nazýval černou

Seuethovou bestii? Doufám, že tě přesvědčím, že jsi mě vymaloval nesprávnou barvou.“

Ženy z harému shromáždili před palácem. Nebylo jich pět tisíc, jak tvrdil Ishtar, ale jen desetina toho počtu.

Dvacet nejmladších a nejhezčích si Trok vybral pro své potěšení a zbytek dal vyšším důstojníkům. Až se jich nabaží, přenechají je obyčejným vojákům.

Celé dva dny se dobývali k pokladu ležícímu hluboko pod palácem, protože přístup k němu chránila řada rafinovaných překážek. Bez Ishtarových zkušeností a rad by jim cesta do hlavní pokladnice trvala mnohem déle.

Když byl vstup volný, Trok s Najou a Heseret vstoupili do komory. Ishtar rozžal stovky olejových lamp s lesklými měděnými stínítky, která odrážela světlo na korist.

Oba faraónové strnuli v němém úžasu nad velkolepým pokladem. Stohy stříbra přetaveného na tyče se střídaly s bloky kuželovitých ingotů zlata. Každá zlatá homole nesla značku zlatníka, který ho odléval, a Sargonovu královskou kartuši.

Heseret pro jednou oněměla a musela si před oslňující masou drahého kovu zastínit oči. Naja pomalu procházel mezi vysokými stohy převyšujícími jeho hlavu. Každých pár kroků se zastavil a zlato pohladil. Konečně našel hlas a zašeptal: „Je měkké a teplé jako tělo panny.“ Trok potěžkal v každé ruce po jedné stříbrné tyči a spokojeně se usmál.

„Kolik toho je?“ zeptal se Ishtara.

„Běda, božský faraóne, nebyl čas to spočítat. Ale prohlíželi jsme svitky Sargonových písařů. Udávají celkové množství padesáti pěti laků stříbra a třiceti tří laků zlata.“

Omluvně rozhodil tetované ruce. Jenže kdo by věřil účtům Babyloňanů?“

„Sargon je větší loupežník, než za jakého jsem ho považoval,“ prohlásil Trok a znělo to jako kompliment.

„Přinejmenším je tady dost na zaplacení almužny, kterou jsi mi slíbil,“ nadřekl opatrně Ishtar.

Trok se na něj mile usmál. „O tom si promluvíme později. Ty víš dobře, že jsem laskavý a štedrý člověk. Ovšem přehnaná štedrost je hloupost a já hloupý nejsem.“

Když se dosytosti pokochali obsahem pokladnice, odebrali se do města, kde byla k vidění spousta jiných divů.

Trok s Najou prošli palácem a vyšplhali na horní terasu s fontánami, zahradami a lesíky. Z výšky se jim otevřel velkolepý pohled na obě řeky a močály s ostrovy papyru za městskými hradbami.

Potom navštívili chrámy, jejichž nádherné stavby byly plné zlata, krásného nábytku, soch a mnoha jiných uměleckých předmětů. Když Naja s Trokem cennosti odváželi, zdůvodňovali to příslušným bohům věčným tónem, jakým mluví rovný s rovným. Trok jim vysvětlil, že Babylon přestal být hlavním městem a stal se pouhou državou Egypta.

Proto prý zlato musí změnit své pozemské sídlo a bude odvezeno do Avarisu, kde Trok bohu zařídí odpovídající svatostánek. Odnětí božího bohatství může tak být chápáno jako půjčka, která bude později splacena.

V největším z chrámů, který byl zasvěcen bohu Mardukovi,

Trok neobjevil jen důl vzácného kovu a šperků, ale i místo nesmírného potěšení.

Ishtar byl Mardukovým stoupencem a v mládí v tomto chrámu studoval mystéria. Trok mu slíbenou odměnu ještě nezaplatil, a tak se ho držel jako klíště lvího břicha.

Radil Trokovi, jak má Marduka vzývat, a Trok poznamenal:

„Mardukovy chutě jsou velmi blízké chutím Seuetha, kterého důvěrně znám. Mohli by to být bratři.“

„Veličenstvo je vtipné jako vždy. Ale Marduk má mnohem větší apetýt na lidské oběti než Seueth. A je velmi náročný

na způsob, jakým mu jsou předkládány.“

Vedl Troka labyrintem chodeb a průchodů, přes zahrady, nádvoří a síně do nejposvátnějších hlubin chrámu, který sám o sobě představoval malé město. Konečně došli ke komplexu pecí.

Když stanuli nad hlavní obětní komorou, Trok hleděl dolů okouzlen. Mátl ho návrh i konstrukce. „Vysvětli mi to,“ požádal Ishtara.

„Jsou to v podstatě pece dvě, za každou z těchto stěn jedna.“ Ishtar ukázal dolů na lesklé měděné přepážky.

„Jakmile je dřevěné uhlí zapáleno, fouká se do něj velkými měchy, až kovové stěny svítí jako vycházející slunce. Stěny jsou pohyblivé. Knězi je můžou pomocí kladek odsunout nebo roztáhnout od sebe...“

Ishtar dokončil výklad a Trok si pěstí plácl do dlaně. „Ve jménu Seuetha i Marduka, nic takového jsem ještě neslyšel. Musím to vidět. Jestli to funguje, jak pravíš, nechám si stejné zařízení postavit v Avarisu. Nařídím kněžím, ať rozdělají v těch pekelných pecích oheň. Musíme naše vítězství oslavit obětí Mardukovi.“

„Potrvá několik dní, než bude v peci dostatečný žár,“ upozornil ho Ishtar.

„Několik dní se ještě zdrím,“ odbyl jeho námitku Trok.

„Musím dohlédnout na odeslání kořisti a postarat se o spokojenost Sargonových mladých žen.“ Vzhledl vzhůru a vzdychl. „Přetěžký úkol. Kromě toho moji úkropečci mají stále napilno s drancováním. Bude to nějaký čas trvat, než je zase přivedu k rozumu.“

O tři dny později Trok pořádal pro své vyšší důstojníky hostinu na oslavu vítězství. Konala se na horní terase a hosté polehávali v hájích pomerančovníků rostoucích ve velkých hliněných květináčích. Stromy právě kvetly, vzduch byl nasycený sladkou vůní jejich květů a kolem zurčely fontány. Hodovní tabule, prostřená hedvábnými koberci, se prohýbala pod zlatými misami s jídlem. I nádoby s nápoji byly ze zlata a stříbra vykládaného drahými kameny. Stoličky, na kterých hosté seděli, obstaraly

Sargonovy ženy. Klečely nahé a jen na krku jim visely zlaté řetězy. Později, když džbány pěnivého piva a sladkého vína vykonaly svoje, poslouchaly za matrace a polštáře.

Uprostřed hýření se Ishtar přikradl k Trokovi a pošeptal mu do ucha: „Božský faraóne, který polykáš hvězdy a zapíjíš je oceány, pece jsou připraveny.“

Trok ztěžka vstal a zatleskal. „Urození bratři!“ oslovil důstojníky. Odpověděli křikem a smíchem. „Přichystal jsem vám trochu zábavy. Pojdte se mnou!“ Vykročil nejistým krokem ke schodišti a důstojníci se vydali za ním.

Obstoupili parapet galerie a pohlédli dolů do obětní komory. Z dvojitého komína nad jejich hlavami stoupal kouř a tetelil se horký vzduch. Žár sálající z kovového obložení stěn způsobil, že se začali potit.

„Shromáždili jsme se zde, abychom obětovali velkému bohu Mardukovi, který nám dal toto město jako válečnou kořist,“ prohlásil Trok na úvod. Napodobil přitom licoměrný tón velekněze a vysloužil si hlučný aplaus.

„Jakou lepší oběť bychom mohli bohu nabídnout než krále a jeho rodinu?“ Aplaus pokračoval.

Trok pokynul Ishtarovi, který odběhl po schodech dolů do místnosti, kde u rumpálů stála stovka otroků připravených uvést mechanismus pece do chodu. Na pokyn velekněze začali zpěvně deklamovat ódu na Marduka.

Velekněz vystoupil na kazatelnu, zvedl ruce a s kulisou zpěvu otroků začal mečivou fistulí zpívat modlitbu k bohu.

Na signál se v kamenné stěně otevřely menší dveře a jiný kněz přivedl skupinu lidí. Kromě oprátěk na krku a jednoduchých bílých tunik na sobě nic jiného neměli.

Ve skupině byla zastoupena obě pohlaví nejružnějšího věku, od kojenců v náručí matek, přes batolata a výrostky před pubertou. Nejvyšší a nejstarší z nich, hubený bělovlasý muž, šel hrdým krokem krále a válečníka.

„Buď pozdraven, Sargone, mocný vládce nebes a svaté země mezi dvěma řekami,“ posmíval se mu Trok.

„Chystám se za tebe udělat to, co jsi sám udělat nedokázal.“

Pošlu tě jako posla do milující náruče tvého boha Marduka

Požirače. Jsem soucitný muž a nechci, aby tě tvé ženy a děti oplakávaly. Proto je posílám s tebou. Aspoň budeš mít na cestě společnost.“ Počkal, dokud neutichl smích jeho mužů, a pokračoval: „Až budeš stát před tváří Marduka, vyříd’ mu, že ho jeho božský bratr Trok pozdravuje a žádá ho o přízeň.“

Sargon, obklopený svými syny, Trokovi neodpověděl a ani se neobtěžoval vzhlednout.

Trok pohlédl na velekněze. „Tak, kněze, ukaž nám, jak ten stroj pracuje.“

Velekněz začal znovu zpívat, ale už jinou modlitbu, hrubší a primitivnější. Otroci v místnosti za jeho zády zpívali s ním a bosými chodidly jednotně dupali po kamenných dlaždicích.

Znělo to jako hromový potlesk. Při každém tlesknutí pootočili koly navijáků.

Zpočátku se zdálo, že se nic neděje, ale pak Ishtar zašeptal:

„Podívej na žhavé stěny, mocny Troku, největší ze všech hrdinských králů. Vidíš, jak se začínají pomalu hýbat.“

Tak úžasně pomalu. Až se otevřou, oběti zčernají a scvrknou se jako mýry v plameni lampy.“

Trok s tváří lesklou potem se dychtivě naklonil kupředu.

„Marduk je spokojen,“ oznámil Ishtar a vzhledl od mísy.

„Oběť, kterou jsi mu v peci přinesl, byla pro něj víc než přijatelná.“

Trok přikývl. „Vyříd’ bratru Mardukovi, že jeho potěšení je i mým potěšením.“

Trok klečel na leopardích kožešinách rozložených na kamenné podlaze vnitřní svatyně chrámu před oltářem Marduka Požirače.

Zlatá socha v troj až čtyřnásobku životní velikosti zobrazovala Marduka rozkošně mladého, s usměvavou tváří.

Kromě velikosti ho od smrtelníka odlišovaly jen malinké kozí růžky po stranách jeho kučeravé hlavy a dělená kopyta místo chodidel.

„Tvrdíš, že Marduk je strašlivý bůh. Krutější a zuřivější než kterýkoliv z bohů na panteonu. Dokonce prý divočejší než Seueth,“ vyčetl Trok Ishtarovi, když sochu uviděl poprvé.

„A toto je hezky hoch.“

„Nenech se mylit, božský faraóne!“ varoval ho Ishtar.

„Tuhle tvář Marduk ukazuje světu lidí. Ve skutečnosti je tak ohyzdný, že každý člověk, který na něj jen pohlédne, oslepne a změní se v třaslavého uslintaného šílence.“

Při té představě Trok zmlkl a poklekl před sochou.

Mezitím knězi přinesli dvě čerstvá novorozeňata a Ishtar je obětoval bohu. Podřízl jim hrdla tak zkušeně, že sotva stačila vykřiknout. Jejich krev vytekla do zlaté věštecké mísy, kterou pod nimi držel.

Když bezkrevná tělíčka odhodil do mramorového skluzu vedoucího do pece pod svatyní, Ishtar položil mísu před oltář a zapálil kadidlo. Mumlal přitom nějaké zaklínací formule a přihazoval do ohně byliny, až se klenba naplnila věnci modrého dymu a vzduch ztěžkl mdlou vůní. Po nějaké chvíli Trok zjistil, že se nedokáže soustředit a všechno vidí deformované. Stíny se vlnily a tančily a zdálky k němu doléhal vysměšný chechot. Zavřel oči a promnul si víčka. Když oči opět otevřel, milý úsměv boha se změnil v úděsný, obscenní škleb. Troka začalo mrazit, jako by mu po těle lezl jedovatý hmyz. Chtěl odvrátit zrak, ale zjistil, že nemůže.

„Velký bůh Marduk je spokojen,“ opakoval Ishtar po přečtení věštby z hladiny krve v míse. „Uráčil se odpovédět na tvé dotazy.“

„Pověz Mardukovi, že ho ctím jako sobě rovného. Pošlu mu do pece tisíce dalších obětí.“

„Marduk tě slyší.“ Ishtar zvedl mísu a upřeně do ní hleděl.

Po dlouhém mlčení si ji položil na klín a začal se kývat dopředu a zpátky. Konečně vzlédl. „Zří, Marduku, velký bože Babylonu! Snažně tě prosíme, promluv k nám, ó, děsivý!“

Zvedl paže k soše a socha promluvila dětským, šišlavě medovým hlasem:

„Zdravím tě, bratře Troku. Chceš slyšet o čerstvě opeřeném sokolíkovi, který v poušti mává křídly a ostří si spár.“

Troka nepřekvapil jen podivný nepřírozený hlas, ale i přesnost jeho sdělení. Skutečně se mnil poradit o svých plánech, jak zaútočit a zničit Nefera Setiho. Pokusil se odpovédět, ale hrdlo měl suché a stažené jako starověká mumie.

Mazlivý dětský hlas pokračoval: „Můj královský sluha Ishtar z Médie ti dával dobré rady. Udělals dobře, že jsi ho poslechl. Kdybys to neudělal a pochodoval do Gallaly jak jsi měl v úmyslu, setkal by ses s katastrofou dokonce větší, než byl khamsin, který pohřbil tvé legie.“

Troksi trpce při pomněl, jak ho Ishtar zrazoval od úmyslu vyrazit s další armádou do východní pouště. Chtěl zaútočit na Nefera Setiho a hlavně zajmout Mintaku, ženu, která od něj utekla. Už dlouho mu špehové přinášeli přesné zprávy o tom, co pár v Gallale dělá. Shromáždil na tažení vozy i pěší regimenty. Věděl, že když se nezbaví té hrozby trůnu, jestli nerozdrť faraóna dřív, než chlapec vyroste v muže, brzy se po celém království rozhoří rebelie a dojde k velkému povstání. A když k němu jednou dojde, dynastie, kterou budoval, bude zničena a zmizí. Ale silněji než toužil po tom, aby se zbavil hrozby Nefera Setiho, toužil znovu získat ženu, která mu jediná dokázala vzdorovat a pokořila ho.

Nenávist k ní překonávala všechny jeho ostatní emoce.

Ishtar mu v tom tehdy zabránil. Předpovědi děsivých následků, varováním před pohromou a smrtí ho přesvědčil, aby změnil svůj cíl a připojil se k Najovu tažení do bájněho Babylonu.

Přestože se expedice proměnila v nečekaný triumf, přestože zabil bezpočet nepřátel a získal kořist, o jaké se mu ani nesnilo, stále mu něco chybělo.

„Musím dostat Nefera Setiho,“ zavrčel. To prohlášení bylo určeno stejnou měrou sobě i Mardukovi. „Dvojitá koruna nebude pevně sedět na mé hlavě, dokud ho nezabiju a nehodím do plamenů, aby už nikdy nedošel vzkříšení.“

Už jsem odstranil jeho jméno i jméno jeho otce ze všech budov a památníků v Egyptě, ale musím zničit jeho samotného a jeho památku navždy vymazat.“

V návalu vzteku a nenávisti vyskočil a zakřičel na boha a jeho sluhu: „Podvedli jste mě se svými špatnými znameními a zlověstným varováním. Žádám, abyste dopravili tělo i duši

Nefera Setiho do mých rukou a vydali ho mé spravedlnosti a odplatě. Už nepřijmu žádné odmítnutí od tebe ani tady od tvého nohsleda.“ Chystal se nakopnout Ishtara, ale pozorný

Méd uhnul a Trokova noha zasáhla věšteckou mísu.

Krev nevinátek se rozstříkla po dlaždicích a šplíchla i na patu oltáře.

Dokonce i Troka vyděsilo, co udělal. Zůstal strnule stát před sochou a čekal na reakci boha.

„Svatokrádež! Rouhání!“ kvílel Ishtar. „Troku Uruku, tvé plány jsou definitivně odsouzeny k nezdaru.“ Lehl si tváří do kaluže krve a neodvážil se hrůzou na sochu ani pohlédnout.

Ve svatyni se rozhostilo hrozné ticho zdůrazněné tlumeným praskáním plamenů z obětní pece.

Pak se ozval zvuk, tichý a známy. Dech spícího dítěte sílil, dosáhl intenzity dechu divoké šelmy a přerostl v monstrózní uragán zvuku, který se odrážel od stěn svatyně.

Hněv uraženého boha hučel, podobný nebeské bouři a oceánským vlnám zmítaným vichřicí. Ishtar z Médie vzlykal jako malé děčko.

„Teď už ti bůh nedovolí, abys uspěl. Neodvážíš se vytáhnout proti Taitovi ani proti jeho chráněnci. Ne, dokud čaroděj žije.“

Pak strašidelný hlas promluvil znovu. Drsný a nepozemský drásal Trokovi nervy. Nechtěně se zachvěl.

„Slyš mě, Troku Uruku, pozemsky červe, který se prohlašuješ za boha!“ Hlas rezonoval v temných zákoutích svatyně a vracel se odražený stěnami. „Sám víš, že nejsi žádný bůh.“

Slyš mě, rouhači! Jestli potáhneš do Gallaly proti mé vůli a radám mého proroka, Ishtara z Médie, zničím tebe i tvou armádu, stejně jako jsem jiné tvoje vojsko zničil v písku pouště. A tentokrát neunikneš mému hněvu.“

I když byl Trok omámený jedovatým kouřem a bál se Mardukova hněvu, zůstal natolik při smyslech, aby v Ishtarově protestu vycítil falešný podtón. Ani síla Mardukova hněvu se mu nezdála přesvědčivá.

Sebral kuráž, kterou mu naboural nadpřirozený projev boha, a rozhodl se přijít na to, co ho vlastně přivedlo do takového stavu. UVědomil si, že zvířecí dech a hromový hlas vycházejí z břicha zlaté sochy. Podíval se pozorněji. Pupek sochy tvořila jakási temná štěrbina. Vykročil k ní.

Ishtar polekaně zvedl hlavu a vykřikl: „Pozor, faraóne!“

Bůh se hněvá. Nepřibližuj se k němu!“

Trok si ho nevšímal a šel dál. Za otvorem v břiše zahlédl nějaký pohyb; mhl se v něm nepatrný stín. V bitvách často poznal okamžik, kdy se k němu osud příznivě naklonil, a totéž pocítil i teď. Zatvrdil se a překřičel zvuk božího dechu. „Vyzývám tě, Marduku Požírači! Sraz mě k zemi, jestli to dokážeš. Pošli na mě chrámovy oheň, pokud můžeš!“

Jeho podezření se změnilo v jistotu, když se v otvoru sochy něco zalesklo a dychání ustalo. Trok vytáhl meč, plochou čepele srazil Ishtara z cesty a sochu oběhl.

Poklepem špičkou meče namátkou zkoumal její záda. Ťukání znělo dutě, jako by klepal do bubnu, a když se podíval pozorněji, objevil panel, který téměř neviditelně splyval s povrchem sochy.

„Tajné dveře!“ zavrčel. Jak se zdá, bude uvnitř něco víc než boží hlas.“

Obešel sochu a nahlédl štěrbinou do jejího břicha.

Zevnitř na něj zíralo vyřeštěné lidské oko. „Vylez ven, ty velké zvíře!“ zařval, opřel se zády o modlu a plnou silou do ní potlačil. Socha se pohnula a Trok znovu zabral. Bůh ze zlata se pomalu nakláněl, až přepadl a narazil na kamennou dlažbu.

Hlava se modle při nárazu ohnula a v následujícím tichu uvnitř něco zaštrachalo a tajná dvířka se otevřela. Z břicha sochy vylezla malá dívčina. Trok ji popadl za kudrnaté vlasy.

„Milost, velký králi Troku,“ prosila dívka medově sladkým hlasem. „Já jsem tě nechtěla oklamat. Navedli mě k tomu.“

Byla tak roztomilá, že Trok na moment cítil, jak ho opouští vztek. Ale pak ji uchopil za kotníky a držel ji hlavou dolů.

Plakala a kroutila se jako had.

„Kdo ti to přikázal?“ zeptal se přísně.

„Ishtar z Médie,“ vzlykala.

Trok s ní zatočil nad hlavou a rozbil jí hlavu o mramorový sloup. Nářek okamžitě ustal a Trok tělo pohodil na oltář.

Otočil se zpět k soše a mečem šťáral v temném otvoru tajných dveří. Ozvalo se zaječení a z útroby sochy vystřelilo podivné stvoření. Zprvu Troka napadlo, že je to obrovská žába, a polekaně uskočil. Jenže pak poznal, že vidí hrbatého trpaslíka.

Byl dokonce menší než děvčátko, které právě zabil.

Trok ještě ošklivějšího člověka neviděl. Z tváře zakrslíka, poseté velkými bradavicemi, hleděly různě veliké, nesouněrně posazené oči a z uší i nosních dírek mu trčely štětiny černých chlupů.

„Odpusť, že jsem se tě pokoušel podvést, mocný králi Egypta,“ zahulákal skřet býčím hlasem naprosto nepřiměřeným jeho vzrůstu. Trok se po něm ohnal mečem, ale hrbáč uskočil a s polekaným řevem zmizel za závěsem zadní svatyně.

Troka jeho počínání rozesmálo a nechal ho běžet.

Obrátil se k Ishtarovi a tak tak ho stačil zadržet. Šaman už byl na útěku. Trok ho strhl na podlahu a začal do něj zuřivě kopat. Smích vystřídala temná barva hněvu. „Záměrně jsi mi špatně radil. Od vrátil s mě od mého úmyslu.“

„Prosím, pane,“ kvílel Ishtar a válel se po dlažbě, aby unikl zuřivým kopancům, „udělal jsem to pro tvoje dobro.“

„Pro moje dobro jsi nechal v Gallale růst Tamosovo sémě bez kontroly? Pro moje dobro se po království rozšířily vzpoury?“ řval Trok. „Myslíš si, že jsem ztratil soudnost, že jsem tak hloupý, abych ti uvěřil?“

„Je to pravda,“ kňučel Ishtar. Trokova noha ho zasáhla do žeber a převrátila ho na záda. „Jak bychom mohli táhnout nproti čaroději, který ovládá bouři jako svého poslušného psa?“

„Ty se bojíš Taity?“ Trok o krok odstoupil, aby se nadechl.

Nevěřil svým uším. „Čaroděje Taity?“

„Uhranul nás. Dokáže obrátit má vlastní kouzla proti mně! Nemůžu nad ním zvítězit. Snažil jsem se tě před ním zachránit, velký faraóne.“

„Snažil ses zachránit jen vlastní tetovanou kůži,“ vrčel

Trok a Ishtarovo schoulené tělo zasypala série dalších kopanců.

Ishtar si oběma rukama kryl hlavu. „Prosím tě, prvního ze všech bohů, dej mi mou odměnu a nech mě jít. Taita rozleptal moji sílu, už se s ním nemůžu měřit, už ti nejsem k ničemu.“

Trok zůstal stát s nohou napřaženou k další ráně. „Tvoji odměnu?“ zeptal se překvapeně. „Snad nevěříš, že tvůj podvod odměním třemi laky zlata?“

Ishtar se zvedl na kolena a pokusil se políbit Trokovi nohy. „Vydal jsem ti Babylon, velký pane, nemůžeš mi upřít to, co jsi mi slíbil.“

Trok se zlostně zasmál. „Můžu ti upřít, co se mi líbí.

Dokonce i sám život. Jestli se chceš dožít zítřka, povedeš mě do Gallaly a využiješ své poslední příležitosti. Změříš své magické síly s čarodějem Taitou.“

Zpráva o tom, že Nefér Seti projel Rudou stezku a stal se členem bratrstva Rudého boha, se roznesla po celém Egyptě. Ze všech koutů země den co den přijížděli do Gallaly noví uprchlíci. Mnozí z nich patřili k důstojníkům regimentů, které zůstaly v Egyptě a měly ho chránit po čas nepřítomnosti faraónů. Jiní přišli jako vyslanci rad starších z velkých měst na Nilu - Avarisu, Memfis, Asuánu a Théb a přivedli s sebou i velekněze městských chrámů.

Znechutily je excesy a tyranie obou faraónů, a osmělení jejich nepřítomností, přicházeli odpřísáhnout věrnost Neferu Setimu.

„Lid Egypta je připraven tě uvítat,“ prohlašovali vyslanci.

„Naše regimenty se přidají na tvou stranu, jakmile vstoupíš na posvátnou půdu země a vojáci uvidí tvou tvář a uvěří, že

zvěsti o tom, že žiješ, nelhaly.“ ujišťovali Nefera velitelé jednotek.

Nefér s Taitou je podrobně vyslechli a brzy vyšlo najevo, že

Trok a Naja sebrali smetanu vojska s sebou do Mezopotámie.

V zemi zůstaly jen záložní oddíly složené ponejvíc z mladých a nevycvičených rekrutů nebo veteránů, kteří měli svá nejlepší léta dávno za sebou a těšili se na kousek políčka u Nilu, kde by mohli sedět na slunci a hrát si se svými vnuky.

„Jak to vypadá s vozy a koňmi?“ položil Nefér kritickou otázku. Kapitáni zavrtěli šedivými hlavami a posmutněli.

„Trok a Naja svlékli regimenty donaha. Vzáli s sebou téměř všechny vozy. To, co zbylo, stěží postačí na hlídkování při východní hranici a odražení nájezdů loupeživých beduinů z pouště.“

„A co dílny v Memfisu, Avarisu a Thébách?“ vyzvídal Nefér dál. „Každá z nich přece může vyrobit nejméně padesát vozů za měsíc.“

„Jakmile vycvičíme koně do zápřahu, odjedou s nimi na východ do Babylonu za armádami Naji a Troka.“

„Samozvaní faraóni si plně uvědomují naši hrozbu v týlu,“ komentoval informace Taita. „Chtějí zajistit, aby regimenty, které by se proti nim mohly vzbouřit, zůstaly bez koní a vozů.“

„Musíte se vrátit ke svým útvarům,“ přikázal Nefér důstojníkům.

„V Gallale už je nás příliš mnoho a nemáme dost jídla ani vody. Nedovolte, aby z Egypta vyjely další vozy.“

Cvičte dál své muže a vybavte je novými vozy, až budou k dispozici. Už brzy, velmi brzy za vámi přijdu a povedu vás proti tyranům.“

Odešli s novou nadějí a blahorečili jeho jménu.

„Nesnaž se splnit svůj slib předčasně,“ radil Taita.

„Musíš přijet jako velitel mocných sil, dobře vycvičených a vybavených. Ti velitelé, kteří za tebou přišli, jsou dobří a věrní muži, můžeš se na ně spolehnout. Ale určitě zbylo dost takových, kteří zůstali věrní Trokovi a Najovi, ať už ze strachu z následků, až se faraóni vrátí, nebo proto, že věří v jejich božské právo vládnout. Nemálo bude i těch, kteří se ještě nerozhodli, ale obrátí se proti tobě, když u tebe zjistí jakoukoliv slabost.“

„Pak před námi stojí spousta práce,“ přijal rady Nefér.

„Musíme zkrotit zbytek koní, které jsme přivedli z Thane, a dokončit opravy vozů vykopaných z dun. Také musíme pokračovat ve výcviku našich mužů, aby se mohli postavit proti Trokovým a Najovým veteránům. Až to zvládneme, vrátíme se do Egypta.“

Malá armáda v Gallale zdvojnásobila úsilí přeměnit se v sílu schopnou vyzvat k boji mocné faraóny. Jejich mladý vůdce je inspiroval svým příkladem, protože pracoval tvrději než oni.

Vyjížděl s prvními švadronami dlouho před úsvitem.

S válečníky Rudé stezky po boku a s pomocí Taitových rad postupně překovával své oddíly v jednolitě soudržné těleso.

Večer se vracíval do města uprášený a unavený a odcházel do dílen, kde se dohadoval s předáky zbrojírů a stavitelů vozů.

Po večeři sedával s Taitou při světle olejové lampy a připravoval bojové plány. Do ložnice odcházel obvykle po půlnoci. Mintaka se vzbudila, vstala a pomohla mu svléct krunýř a zout sandály. Pak mu umyla nohy, tělo namazala voňavou masťou a připravila misku teplého vína slazeného medem, které mu pomáhalo usnout.

Nejednou mu miska vypadla z rukou dřív, než dopil její obsah, a hlava mu klesla na polštář. Mintaka z něj pak stáhla sifon, položila si jeho hlavu do klína a držela ji do prvního příslibu rána.

Meren se pomalu zotavoval z ran, které utrpěl na Rudé stezce.

Taita mu stáhl polámaná žebra a přišil zpátky natržené ucho.

Udělal to zkušeně - zůstalo jen trochu nakřivo.

Merykara měla dojem, že půlměsíc jizvy na líci ho dělá starším a mnohem zajímavějším.

Bohužel rána pod paží dělala starosti i Taitovi. Prohmatal ji a ujistil se, že meč pronikl do plic. Dvakrát, když už se zdálo, že se poranění hojí, rána praskla a vytekl z ní páchnoucí hnis s tekutinou. Občas byl Meren plně při vědomí.

Dokázal sedět a pojišť bez pomoci, ale potom, když se objevily morbidní šňávy, znovu dostal horečku a upadl do agónie.

Merykara zůstávala u jeho lůžka, vyměňovala mu obvazy a natírala mu rány hojivou masťou od Taity. Ve dnech, kdy se Merenův stav zase zlepšil, mu zpívala a vyprávěla mu, co je nového ve městě a v armádě. Hrála s ním bao a k jeho pobavení vymýšlela různé rýmy a hádanky. Když se zranění znovu ohlásilo, krmila ho a umývala jako nemluvně.

V noci spávala na rohoži u nohou jeho postele, a kdykoliv z delíria zasténal, okamžitě byla na nohou.

Poznala jeho tělo tak důvěrně, jako by byl jejím dítětem.

Čistila mu zuby zelenou větvičkou z akácie, jejíž konec rozžvýkala, až vznikl jakýsi tuhý kartáček. Česala mu vlasy, dokud nedorostly délky vhodné pro upletení copu.

Když mu stíhala nehty, mazlila se s jeho mozolnatými prsty.

Bez nejmenšího odporu mu čistila uši i nos a svým hřebenem ze slonoviny mu pročesávala černé kudrny chlupů v podpaždí, na prsou i v závěru břicha.

Každé ráno ho celého omyla a pokaždé jí bylo líto jeho svalů, které se pomalu tavily v horečce a nečinnosti.

Pod kůží se mu začínaly rýsovat klouby a kosti.

Zpočátku při mytí odvracela oči od jeho mužských partií, ale brzo si zvykla, brala je do dlaně a pozorně je prohlížela.

Vzbuzovaly v ní soucit a něhu. Měly jemnou čistou kůži a byly měkké a teplé. Ale její emoce nabraly jiný směr, když podle Mintachiny rady zkusila stáhnout předkožku a z ní vyskočila růžová špička, hedvábně lesklá jako okvětní plátek oleandru. úd pak ztuhl a naběhl, až ho palcem a ukazováčkem téměř nedokázala obejmout. Kdykoliv k tomu došlo, měla divný pocit. Začala rychleji dýchat a v hloubi těla se jí rozlévala vlna horka.

Jedné noci se probudila a překvapeně hleděla na podlahu komory, kde měsíční světlo vnikající oknem vykreslilo stříbrný pruh. Na chvilku si myslela, že leží ve své ložnici v říčním paláci v Thébách. Jenže potom zaslechla Merenův těžký dech a nesouvislé výkřiky vyvolané noční můrou.

S hrůzou si uvědomila realitu, vyskočila z rohože a spěchala k němu.

Zapálila lampu. Merenovy oči, otevřené dokořán, nic nevnímaly, na rtech měl bílou pěnu a tělo mokré potem.

Házel sebou na propocené prostěradle tak prudce, až se obávala, že si ublíží. Poznala, že nastala krize, před kterou ji Taita varoval.

„Taito!“ vykřikla. „Prosím, potřebujeme tvou pomoc.“

Taita spával v cele na opačném konci dvora. Dveře mívával otevřené a Merykara doufala, že její volání uslyší.

„Taito!“ vykřikla znovu, lehla na Merenu a snažila se ho uklidnit vlastním tělem. Pak si vzpomněla, že Taita odjel s Neferem a oddílem vozů na jakousi záhadnou výpravu do pouště a že se nevrátí dřív než za pár dní. Napadlo ji zavolat Mintaku, ale její komora byla v jiné části paláce a ona se neodvážila nechat Merenu samotného.

Musela si poradit sama. UVědomila si, že Merenův život leží v jejích rukou, a ta myšlenka zahнала paniku. Místo ní nastoupila chladná rozhodnost. Ležela na Merenovi, pevně ho držela a šeptem mu domlouvala. Po chvíli se zklidnil a mohla ho chvíli opustit. Odešla ke skřini, kde Taita nechal lahvičku s tinkturou, smíchala její čpavý obsah s vínem a podle Taitovy rady směs ohřála nad žhavým uhlím.

Meren zpočátku odmítal, ale Merykara vytrvala a přinutila ho nápoj vypít.

Když byla miska prázdná, smyla mu pot z tváře a pěnu ze rtů. Už se chystala, že ho omyje celého, ale dostal nový záchvat. Sténal a třásl se jako osikový list. Strach se k ní vrátil v plné síle. Vrhla se na něj a snažila se ho udržet v klidu.

„Neumírej, miláčku,“ prosila. „Ach, Háthor, pomoz mi! Nenechám tě odejít. Vlastními rukama tě vytáhnou z podsvětí.“

Poznala, že se ocitla v bitvě, a bojovala vším, co v sobě měla. Když cítila, jak jí v rukou ochabuje a jeho zpocené tělo začíná chladnout, vykřikla: „Ne, Mereně, vrať se! Vrať se ke mně. Nemůžeš beze mě odejít.“

Přiložila ústa na jeho rty a pokoušela se mu vdechnout svůj život. Náhle explozivně vydechl a Merykara myslela, že nastal konec. Objala jeho vyhublou hrud', a když sevření povolila, hlasitě se nadechl a pak znovu a znovu. Tlukot jeho srdce zesílil a hrud' mu rezonovala pravidelnými údery.

„Vrátil ses,“ zašeptala vroucně. „Vrátil ses ke mně.“

Byl ještě studený a začal se znovu třást. Zahřívala ho vlastním tělem a dech se mu pomalu uklidňoval. Cítila, jak mu v žilách zase proudí teplá krev.

Ležela vedle něj a zažívala hluboký pocit zadostiucnění.

Věděla, že ho zachránila a že od této noci bude patřit jen jí.

Za rozbřesku se dostavil další zázrak. Merenovo tělo se začalo probouzet. To malé a měkké, co držela v dlani, ožilo, vyrostlo a ztvrdlo na kost se dobývalo mezi její pootevřená stehna.

Pohlédla Merenovi do tváře a viděla, že je plně při smyslech. V hluboko zapadlých očích spatřila něhu a úžas.

Srdce se jí rozbušilo a měla dojem, že ji přivalí emocí zadusí.

„Ano?“ zeptal se.

„Ano,“ vydechla.

„To jsem si ze všeho na světě přál nejvíc.“

Otevřela se víc a v bolestné touze ho vedla do hlubin svého bytí. Jako na křídlech s ním vzlétla do míst, kde nikdy předtím nebyla. Když se v ní rozlila horká záplava, vykřikla a měla dojem, že z něj do svého těla vysála všechnu jeho horečku, bolest a utrpení. A když pak na ni klesl a usnul, cítila, že se v něm rozhostil hluboký mír.

Ležela vedle něj tiše, aby ho nerušila, těšila se z jeho dechu i tepla hubeného zbědovaného těla a vychutnávala bolest, kterou zažívala, když do ní vnikl.

Později, když se začal probouzet, ho jemně políbila na rty. Otevřel oči a zahleděl se do jejích očí. Jakmile si uvědomil, co se v noci stalo, jeho zprvu zmatený a polekaný výraz rozjasnila radost.

„Chci, abys byla mou ženou,“ řekl.

„Už jím,“ odpověděla, „a budu jím až do konce svých dnů.“

Nefér se ohlédl na kolonu vozů za sebou. Jely tryskem v řadách po čtyřech vedle sebe a velitelé švadron čekali na jeho signál. Zahleděl se před sebe na pláň a v dálce uviděl řadu nepřátelských pěšáků.

Zkreslení chvějícím se horkým vzduchem vypadali jako had plující na hladině třpytivého jezera. Zamířil do jejich středu. Díky Taitově péči se Dov už úplně zotavila. Běžela rychle a přizpůsobila se Krusovu dlouhému kroku.

Jak se blížili, nepřátelská formace doznala podstatné změny. Řada se stočila do klubka podobného obrovskému ježkovi.

Krajní řada semknutých bojovníků vystrčila před sebe dlouhá kopí a řada za nimi je prostrčila mezerami mezi jednotlivými bojovníky první řady. Celý útvar se ježil bronzovými hlavicemi. Dvě stě kroků od něj Nefér vydal signál k rozvinutí formace zvané „Horova křídla“.

Šik se rozevřel jako květ na slunci. Vozy se rozjely do stran, jako křídla velkého boha objaly ježka a na přikrčené pěšáky se snesl mrak šípů vystřelených z krátkých, zpětně zakřivených luků.

Nefér signálem útok zastavil. Vozy se stáhly, plynule se přeskupily a v útvaru po čtyřech se vracely zpět. Na další povel se znovu rozdělily a tryskem zamířily k nepřátelské formaci.

Když Nefér míjel kruh pěšáků, zvedl pravou pěst na pozdrav a vykřikl: „Dobře! Tentokrát to bylo mnohem lepší.“

Pěšáci zvedli kopí a na důkaz, že si váží jeho ocenění, vykřikli: „Za Hóru a Neferu Setiho!“

Nefér zpomalil koně, klusem vyjel vozům vstříc a zastavil je. Z obranného kruhu vystoupil Taita.

„Máme nějaké raněné?“ zeptal se Nefér. Cvičné šipy, které na ježka vystřelili, sice měly hlavice obalené kůží, ale i tak dokázaly vypíchnout oko nebo způsobit jiné škody.

Taita pokrčil rameny. „Jen pár odřenin.“

„Vedli si dobře,“ pochválil je Nefér a křikl na setníka velícího pěšákům: „Dej chlapcům rozchod, chci si s nimi promluvit. Potom se můžou najíst a napít. Po přestávce si znovu zopakujeme předstíraný ústup.“

Nefér vylezl na nízkou skalku, jakési přirozené řečnické pódium, a muži, pěší i jízdní, se shromáždili pod ním. Taita se posadil u paty kamene, poslouchal a pozoroval

Nefera. Tolik mu připomínal faraóna Tamose, když byl ve stejném věku. Měl stejně nenucené vystupování a mluvil jednoduše a účinně hovorovým jazykem, kterému vojáci dobře rozuměli. V podobných chvílích se stával jedním z nich a muži mu evidentně dávali najevo svou přízeň a respektovali ho. Dychtivě se tlačili blíž, aby jim neuniklo jediné slovo, smáli se jeho žertům, mračili se při výtkách a zářili při pochvalách.

Nefér zhodnotil ranní cvičení. Vyjádřil uznání, které si zasloužili, ale taky nemilosrdně vyčetl všechny nedostatky. „Nebude trvat dlouho a budete připraveni Troka a Naju překvapit,“ zakončil hodnocení. „Teď něco snězte. Dnes ovšem ještě nekončíme. Po pravdě, teprve jsme začali.“

Zabručeli předstíraným zklamáním a začali se rozcházet.

Nefér seskočil z kamene a Taita rychle vstal. „Stůj, Nefere! Nehýbej se!“ varoval tiše, ale naléhavě. Nefér strnul.

Odněkud z hromady kamení vylezla kobra a Nefér na ni málem šlápl. Had se za ním vztyčil a jeho hlava sahala Neférovi téměř k pasu. Kápi měla roztaženou a mezi tenkými šklebicími se pysky knital černý jazyk. Uprostřed korálových očí, černých jako leštěný onyx, jiskřila světylka soustředěná na Neférovi nahé nohy.

Muži zaslechli Taitovo varování, vrátili se zpět a v uctivé vzdálenosti obklopili Nefera. Nikdo se neodvážil přijít k němu blíž a v němém úžasu hleděli na kobru, která se chystala zabít jejich faraóna.

Had v předešlé útoky otevřel tlamu. Z bledého patra trčely dva jedové zuby s kapičkami jedu na jehlově ostrých hrotech.

Taita roztočil amulet Lostris a konec zlatého řetězu se omotal kolem hadího těla za vztyčenou hlavou. Oči kobry sklouzly z Nefera na lesklý zlatý přívěsek. Taita se k ní pomalu přibližoval s holí v ruce. „Až udeřím, uskoč,“ zašeptal a Nefér přikývl. Jak stařec kobru pomalu obcházel, had zaujatý zlatou figurkou se otáčel za ním.

„Teď!“ vykřikl Taita, nastrčil hůl a had na ni okamžitě zaútočil. Nefér odběhl a stařec s holí ucukl. Kobra minula cíl a zůstala chvilku natažená v písku. Pohybem rychlejší než útok hada ji stařec zahnutým koncem hole přimáčkl k zemi. Přihlížející vojáci ulehčeně vydechli.

Svíjející se kobra obalila konec hole a visela na nijako lesklá šupinatá koule. Taita zalovil rukou v živých závitech, nahmátl místo za hlavou a zvedl kobru do výše.

Vojáci vzdychli obdivem, a když se dlouhé tělo začalo ovíjet kolem Taitovy paže, začali couvat. Čekali, že ji zabije, ale Taita prošel jejich řadami a odnesl kobru do pouště.

Když ji odhodil, plazila se pryč a Taita ji zamyšleně pozoroval.

Znenadání z oblohy zazněl ostrý skřek. Všichni byli tak zaujati Taitovým počínáním, že si nikdo nevšiml sokola vznášejícího se v modru vysokého nebe nad nimi. Dravec střemhlavě padal na hada, který stačil jen zvednout hlavu a roztáhnout kápi. Dravec v letu zaťal drápy do hadího těla těsně za hlavou a vzlétl s ním vzhůru.

Taita ještě dlouho stál a hleděl za ním, dokud nezmizel v modrošedém oparu nad obzorem. Když se vrátil k Neférovi, byl vážný a po zbytek dne nepromluvil. Večer se vraceli do

Gallaly v Neférově voze a stařec stále mlčel.

„Bylo to znamení, vid?“ začal Nefér a tázvavě pohlédl na starce. Z jeho výrazu vyčetl, že má pravdu. „Poslouchal jsem muže,“ pokračoval Nefér tiše. „Jsou rozrušení. Nikdo z nich nic podobného ještě neviděl. Kobra není přirozenou kořistí královských sokolů.“

„Není,“ přisvědčil Taita. „Bylo to znamení. Varování a zároveň slib od boha.“

„Jaké varování?“ Nefér studoval Taitovu tvář.

„Kobra tě ohrozila, a to znamená velké nebezpečí. Královský sokol ji odnesl v pařátech na východ - nebezpečí hrozí z východu. Ale nakonec sokol zvítězil.“

Oba se zahleděli k východu. „Zítřka za prvního světla vyrazíme na výzvědnou expedici,“ rozhodl Nefér.

V zimních temnotě před rozedněním stáli Nefér s Taitou na vrcholu kopce. Zbytek výzvědné skupiny, všehovšudy osmáct mužů, tábořil na jeho zadním svahu. Aby nebyli nápadní, nechali vozy v Gallale a jeli na koních. Kola vozů zvedala mnohem víc prachu než kopyta koní a na koňském hřbetě se dalo vystoupat výš a projet i těžkým pobřežním terénem, kam by se vozy nedostaly.

Aby prověřili všechny přístupové cesty od východu, Hילו a Shabako vedli své oddíly po jižních trasách.

Nefér se svou skupinou vyjel z Gebel Ataqy a sledoval západní pobřeží Rudého moře. Cestou zastavovali v každém přístavu a rybářské vesnici, ale kromě několika karavan a tlup kočovných beduinů neobjevili nic, žádný náznak nebezpečí, před kterým je znamení varovalo. Tuto noc tábořili nad přístavem Safaga.

Taita s Neferem se probudili za tmy a vyšplhali na vršek kopce, odkud byl dobrý rozhled.

„Nemohlo to být falešné znamení?“

Taita zabručel a odplivl si. „Sokol s kobrou v pařátech?“

To není přirozené. V každém případě to znamení bylo, třeba falešné. Ishtar z Médie dokáže nastražit takovou léčku. Je to možné.“

„A ty si myslíš, že bylo falešné?“ nevzdával se Nefér.

„Přece bys nás nenechal jet až sem, kdybys nevěřil v jeho pravdivost.“

Taita nechal otázku bez odpovědi a zahleděl se na východní nebe, kde nízkou nad obzorem visela Jitřenka jasná jako lucerna. „Začíná svítat,“ poznamenal. Nebe měklo jako dozrávající ovoce a nabíralo barvu plodu tomelu a zralého

granátového jablka. Na vzdáleném břehu se černaly ostré hroty skal podobné zubům monštrózního krokodýla, který se chystá roztrhat světlý obzor východního nebe.

Taita znenadání vstal, opřel se o svou dlouhou hůl a hleděl do šera. Nefera nepřestala udivovat ostrost jeho stařeckých očí. Věděl, že něco zahlédl, ale sám nic neviděl.

Postavil se vedle něj.

„Co vidíš, starý otče?“

Taita mu položil ruku na rameno. „Znamení nelhalo,“ řekl prostě. „Nebezpečí se blíží.“

Moře mělo barvu peří na bříšku holubice, a jak světlo sílilo, objevily se na něm bílé skvrnky.

„Vitr vyhnal na hladinu bílé koně vln,“ usoudil Nefér.

„Ne, to nejsou vlny,“ zavrtěl hlavou Taita. „To jsou plachty. Celá flotila plachet.“

Nad hřebenem dalekých hor vyhlédl okraj slunečního disku a ozářil malé bílé trojúhelníky. Jako velké hejno bílých volavek vracejících se na hnízdiště směřoval do

Safagy konvoj lodí.

„Jestli je to armáda Troka a Naji, proč přijíždějí po moři?“ divil se Nefér.

„Je to nejkratší cesta z Mezopotámie. Plavba ušetří koním i lidem námahu spojenou s přechodem pouště. Bez výstrahy hada a sokola bychom je nikdy z tohoto směru nečekali.“ Taita uznale pokývl hlavou. „Je to chytrý tah.

Jak se zdá, zabavili kdejakou obchodní loď a rybářskou bárku na pobřeží Rudého moře.“

Sestoupili dolů do tábora ležícího v horském zářezu.

Vojáci už byli vzhůru a připravení. Nefér přivolal hlídky a vydal rozkazy. Dva jezdci pojedou tryskem do Gallaly s instrukcemi pro Socca, který po dobu faraónovy nepřítomnosti velel městu. Sám si nechal pět mužů, zbytek oddílu rozdělil na dvě části a poslal je na jih vyhledat Hiltu a Shabaka.

Muži odjeli a Nefér s Taitou v doprovodu pěti vojáků zamířili k Safaze. V půli dopoledne přijeli na výšiny nad přístavem a Taita je dovedl k opuštěné strážní věži s výhledem na město a moře před ním. Koně předali vojákům a sami vyšplhali po chatrných žebřících na nejvyšší patro rozhledny.

„První lodí už vyplouvají do zátoky,“ vykřikl Nefér.

Přetížené čluny s bílými čupřinami u přídi se v příznivém větru rychle blížily.

Obepluly zátoku a nedaleko pláže vyhodily korálové kotvy. Z výšky věže se oběma pozorovatelům naskytl pohled na paluby lodí zaplněné vojáky a koňmi.

Po zakotvení muži ihned odstranili hrazení na bocích lodí a nutili koně skočit do vody. Muži svlečení do bederních roušek, kteří skočili za zvířaty, se přichytili jejich hřív a plavali s nimi ke břehu. Když se pak na pláži koně zbavovali vody, ve sprškách vodních kapek zazářily duhové barvy.

Za hodinu celá pláž malého přístavu ožila čilým ruchem.

„Kdybychom tak měli švadronu vozů,“ povzdychl si

Nefér, „a mohli zaútočit. S polovinou jejich sil na moři a s rozloženými vozy bychom je roztrhali na cucky.“ Taita na jeho toužebné spekulace nereagoval.

Zátoka se zaplnila nejrůznějšími plavidly. Lodi vezoucí vozy a zásoby zakotvily blízko pláže. Nastal odliv a brzy bylo kolem jejich trupů vody sotva po kolena. Lodi se naklonily na bok, vojáci k nim brodili a části vozů vynášeli na pláž, kde je začali ihned sestavovat.

Když do přístavu vplula poslední loď, slunce se už chýlilo k západnímu obzoru. Byla ze všech největší a na jejím krátkém stěžni vlál praporec s leopardí hlavou a pyšnými barvami domu Troka Uruka.

„Tamhle je,“ zasyčel Nefér a ukázal na vysokou postavu na přídi.

„A vedle něj stojí Ishtar. Pán a jeho pes.“ Taitovi v očích divoce zablýsklo, úkaz, který u něj Nefér vidal jen zřídka.

Sledovali, jak se ten nesourodý pár brodí na břeh.

Trok vylezl na kamenné molo, odkud měl dobrý přehled na dění v přístavu.

„Viděl jsi na některé z lodí Najovu zástavu?“ zeptal se Nefér.

Taita zavrtěl hlavou. „Trok vede výpravu sám. Naja zřejmě zůstal v Babylonu, aby držel město a Mezopotámii, a Trok si přijel vyřídit osobní záležitosti.“

„Jak to můžeš vědět?“ pochyboval Nefér.

„Má kolem sebe auru. Vypadá jako temně rudý mrak.

Cítím ji i na tu dálku,“ zněla Taitova tichá odpověď. „Všecka jeho nenávist se soustřeďuje na jedinou osobu. Nikdy by nedovolil Najovi ani někomu jinému, aby se podílel na rozkoši z pomsty, kterou chystá.“

„To já jsem v ohnisku jeho nenávisti?“

„Ne, ty ne.“

„A kdo tedy?“

„Především si přijel pro Mintaku.“

Po západu slunce nechali pětici vojáků dohlížet na Troka a celonoční rychlou jízdou se vrátili do Gallaly.

Druhý den ráno po přistání Trok zajal dva beduíny, kteří vedli stádečko koz po cestě do Safagy. Netušili, co je čeká, a vyšli z pouště rovnou do náruče jeho hlídek. Trokova pověst se donesla i do vzdálených končin pouště a beduíni se mu snažili všemožně zavděčit.

Ochotně vypověděli všechno, co věděli o znovuvzkříšeném starověkém městě, o prameni sladké vody proudící z jeskyně v kopcích a o hojnosti zelených pastvin kolem Gallaly.

Odhadli i množství vozů pod velením Nefera Setiho a Trok si pohotově spočítal, že má pětinasobnou převahu.

Ale nejdůležitější informací byl podrobný popis cesty ze

Safagy do Gallaly. Až doposud měl Trok údaje pouze z druhé ruky, a jak se zdálo, nebyly správné. Bylo mu řečeno, že

do starodávneho města je tři až čtyři dny rychlé jízdy, a tak plánoval vzít s sebou z pobřeží dostatek vody a píce pro koně. Tím by se cesta podstatně zkomplikovala.

Beduíni ho ale ujistili, že do Gallaly může dojet za den a noc.

Zvážil možná rizika a nebezpečí a rozhodl se použít překonat rychlým přesunem. Znamenalo to sice vjet do bitvy se zvířaty vyčerpanými dlouhým pochodem a s prázdnými měchy na vodu. Ale při nečekaném útoku a několikanásobné početní převaze mohl počítat s tím, že pramen i pastviny kolem města rychle dobude. A když obsadí zdroj vody, má vítězství jisté.

Dva dny jim trvalo vyložení nákladu a sestavení vozů, ale druhého večera už byla armáda připravena k přesunu do Gallaly.

První kohorty vyrazily ze Safagy při západu slunce.

Aby během cesty nemuseli zastavovat na odpočinek, každý vůz vedl za sebou dva náhradní páry koní. Až se zvířata vyčerpají, jednoduše je vymění za čerstvá a unavené koně pustí do pouště. Zadní voj je posbírání a přiznání za nimi celé stádo.

Trok v čele kolony nasadil pekelné tempo. Krok ve stoupáních střídá s klusem nebo tryskem na rovinách a v klesáních.

Vezli jen skrovné zásoby vody. Až ji spotřebují, návrat nebude možný. V půli dopoledne příštího dne, když bylo horko kruté, jim zbylo jen pár náhradních koní.

Beduíniští průvodci Troka ujišťovali, že do Gallaly už není daleko, ale kdykoliv vyjeli na nějaké návrší, ve žhavém vzduchu se před nimi chvěla jen vyprahlá pustina.

Pozdě odpoledne beduíni utekli. Zmizeli v písku jako duchové, a třebaže Trok za nimi poslal několik vozů, nikdo už je nikdy nespátl.

„Varoval jsem tě,“ připomněl Trokovi Ishtar. „Měl jsi mé rady brát vážně. Ta bezbožná stvoření asi podplatil čaroděj Taita. Určitě před námi skryl cestu a zavedl nás stranou. Nevíme ani, jak daleko je do té záhadné Gallaly, pokud vůbec existuje.“ Za nevyžádaný komentář ho Trok švihl bičem přes tetovanou tvář, ale nijak se mu neulevilo.

Pocit úzkosti zůstal. Přetáhl bičem i koně a zamířil k dlouhému stoupání. Rád by věděl, kolik cesty ještě mají před sebou. Byli u konce se silami a pochyboval, že vydrží jet celou noc.

Ale nějak se jim podařilo pokračovat dál. Padesát či šedesát vozů sice uštvalo i své poslední spřežení a Trok je ponechal jejich osudu.

Druhého dne vyšlo slunce a po nočním chladu hrálo jako polibek. Ale byl to zrádný polibek, protože brzy začalo kousat a oslíňovat jejich unavené oči. Poprvé si Trok připustil možnost, že na této strašné cestě nikam může zahynout.

„Ještě jeden kopeček,“ povzbuzoval své koně a bičem je zkusil přinutit ke klusu. Jenže vyčerpaná zvířata jen svěsila hlavy a klopýtala i do mírného stoupání. Boky jim dávno zbělely solí ze zaschlého potu. Těsně pod vrcholem se ohlédl na dlouhý zástup vozů za sebou. Ani je nemusel počítat, aby poznal, že polovina chybí. Stovky opěšalých vojáků se vlekle na konci zástupu. Jen za tu chvíli, co je pozoroval, dva nebo tři padli vedle cesty a zůstali ležet bez hnutí.

Vysoko z modrého nebe je bedlivě sledovaly stovky pozorných očí. V nekonečných kolech kroužili supi nad zbídačelou armádou a tu a tam se už snášeli dolů k hostině, kterou jim přichystala.

„Zbývá jediná cesta. Kupředu,“ řekl Trok Ishtarovi a zapráskal bičem nad hřbety zbědovaných koní.

Na vrcholu stoupání nevěřil svým očím. S otevřenými ústy zíral do údolí, které se pod ním otvíralo. Nic takového si nepředstavoval ani ve snu. Uprostřed zeleně protkané sítě zavodňovacích kanálů ležely ruiny prastarého města, přesně jak to líčili beduíni. Koně ucítili vodu a ožili.

Nedočkavě napínali postraňky, jen jen vyrazit.

I přes zoufalý spěch Trok nelitoval času a posoudil situaci z vojenského hlediska. Okamžitě poznal, že město je nepřipravené a bezbranné. Jeho obyvatelé panicky prchali úzkým údolím se strmými břehy na západ. Táhli s sebou žalostné rance nejpotřebnějších věcí. Trok v tom davu našel i několik vojáků, ale ti očividně utíkali taky. Po válečných vozech nebo jízdě nebylo ani stopy. Jako stádo ovcí prchajících před smečkou vlků, pomyslel si Trok. Jenže vlci byli unavení a zmučení žízni.

„Sám Seueth nám je vydal do rukou,“ pochvaloval si.

„Než slunce zapadne, budeš mít zlata a žen, že jich ani neužiješ!“ sliboval Ishtarovi.

S křikem a nejvyšší rychlostí, jakou vyčerpaná zvířata dokázala běžet, ujížděli dolů k nejbližšímu zavodňovacímu kanálu. Obsadili ho po celé délce a koně dychtivě sáli požeňnanou tekutinu, až se jim břicha nadouvala. Muži následovali jejich příkladu. Lehali na břeh, smáčeli tváře a plnými doušky chlemtali vodu z helmic.

„Neměls mi bránit, abych otrávil vodu v kanálech,“ vyčetl

Nefér Taitovi. Pozorovali Trokovu armádu z opačné strany údolí.

Taita zavrtěl hlavou. „Znáš lepší řešení. Bohové by ti takový prohrěšek nikdy neodpustili. V této vyprahlé zemi si podobný ohavný skutek můžou dovolat jen Seth a Seueth.“

Nefér se trpce usmál. „Dneska bych je docela rád zastoupil.“ Řekl to jen tak, aby starce trochu podráždil.

„Ti tvoji dva pacholci si vedli dobře.“ Pohlédl na dvojici otrhaných beduinů klečících vedle Taity. „Zaplať jim anechjejt.“

„Zlato pro ně nemá cenu. Když jsem žil v Gebel Nagaře, přinášeli ke mně své děti a já jsem je léčil z nemoci žlutých květů.“ Stařec mužům požeňnal a prohodil s nimi pár slov v jejich nářečí. Poděkoval jim za to, že riskovali životy, když Trokovi špatně radili, a slíbil jim ochranu a pomoc i do budoucna. Políbili mu nohy a zmizeli mezi balvany jako ranní mlha nad Nilem.

Nefér s Taitou se soustředili na chystanou bitvu. Trokovi vojáci i koně se napili víc než dosytnosti a chystali se k boji. I když Trok ztratil cestou mnoho vozů a mužů, stále si mohl být jistý nejméně trojnásobnou početní přesilou.

„Nemůžeme se mu postavit v otevřeném terénu,“ uvažoval Nefér nahlas. Otočil hlavu za masou prchajícího obyvatelstva. Aby ušetřil jídlo pro své bojující muže, nechal ve městě jen několik žen. Merykara, Mintaka, děti a nemocní odešli z Gallaly už před dvěma dny. Na jednom z vozů s ukořistěným zlatem s nimi odjel i Meren. Nefér je poslal do Gebel Nagary, kde byli před Trokem v bezpečí. Skrovný zdroj vody jim měl vystačit do chvíle, než bude bitva rozhodnuta.

Gallala zbavená všech cenností, vozů, zbraní a výstroje zůstala téměř prázdná. Nefér sledoval uprchlíky a s uspokojením konstatoval, že i na poměrně krátkou vzdálenost je obtížné určit, jestli jde o ženy a civilisty. Poznat v nich přestrojené vojáky bylo nemožné. Mnozí klopýtali pod tíhou ranců, ve kterých místo dětí a majetku nesli luky a meče. Kopí s ostěpy ukryli mezi kameny výš v údolí, kde se skrývaly i hlavní obranné síly.

Trokovi vojáci dokončili napájení a vozy v sevřených útvarech vyjely na pastviny. Voda jim zázračně dodala sílu a před nimi leželo město slibující snadnou kořist.

„Dopřej, Hóre, ať vlákáme Troka do údolí. Ať začne stíhat uprchlíky,“ šeptal Nefér. „Kdyby návnadu nespokl a obsadil nechráněné město, zle by se nám vedlo. Museli bychom přijmout boj na otevřeném poli, kde by všechny výhody stály na jeho straně.“

Taita mlčel. Stál se zlatým amuletem přitisklým ke rtům a s výrazem, který Nefér dobře znal, hleděl kamsi nahoru. Nepřítel už se natolik přiblížil, že Nefér poznal v masě vozů a koní Trokův válečný vůz. Jel uprostřed čelní řady s desítkou vozů roztažených v široké frontě přes celou šířku údolního dna. Za ním následovaly další řady. Na měkké půdě luk se pohybovali neslyšně jako armáda stínů. Hrozivé ticho narušoval jen prchající dav.

„Tak do toho, Troku!“ povzbuzoval ho šeptem Nefér.

„Naříd' útok! Vjed'tryskem do historie!“

V čelním voze se za mohutnou postavou Troka krčil

Méd Ishtar. Byl tak nervózní, že se odvážil zatahat Troka za pentli ve vousech.

„Ve vzduchu visí čarodějův pach. Smrdí jako deset dnů stará mrtvola.“ Hlas se mu chvěl a od úst mu odlétávaly chomáče bílé pěny. „Čeká na tebe nahoře jako lidožravá šelma. Cítím jeho přítomnost. Vzhledni a probuď se, mocný faraóne!“

Trok neodolal a obrátil oči k obloze. Supi kroužili níž.

„Ano! Ano!“ ždímal Ishtar příležitost. „To jsou jeho kuřata. Čekají, až je nakrmí tvým masem.“

Trok pohlédl do údolí na kořist, která před ním prchala, ale po trávě přeběhly stíny supů. Zaváhal.

Nefér ukrytý mezi balvany na příkrém svahu ho pozoroval. Byl tak blízko, že mohl číst z výrazu jeho tváře, který svědčil o pochybách.

„Kupředu, Troku!“ mumlal si Nefér do dlaně. „Zatrub do útoku! Veď své vojsko do údolí!“ Nejisté zacházení s opatřeními Trokovu nejistotu potvrzovalo. Otočil hlavu a oči mu sklouzly na pohublou Ishtarovu tvář.

Šaman k němu prosebně vzhlížel a tahal ho za krunýř.

„Je to léčka nastražená čarodějem. Jestli jsi dřív nevěřil mým slovům, teď jim musíš uvěřit. Ve vzduchu se vznáší zrada a smrt. Cítím Taitův silný pach, je hmotný a bije mě do tváře jako křídla netopýrů.“

Trok si prohrábl vousy a ohlédl se na řady svých vozů.

Stály kolo na kolo, muži v očekávání rozkazu naklonění kupředu.

„Otoč, mocný faraóne. Obsaď město a pramen vody.“

Bez vody Nefér Seti a čaroděj v poušti zahynou. Jakákoliv jiná cesta je šílenství.“

Nefér přivřenýma očima pozoroval přestrojené vojáky, jak pospíchají nahoru údolím, a věděl, že nejpříhodnější okamžik je pryč. „Co Troka drží? Proč neútočí? Jestli hned ne vyrazí, tak...“

„Podívej se nahoru na konec údolí,“ odpověděl mu Taita, aniž otevřel oči. Nefér ho poslechl a strnul. Sevřel jílec meče, až mu klouby prstů zbělely.

„To není možné,“ zavrčel.

Poblíž sedla, kterým údolí končilo, se tyčila deska okrově žlutého kamene. Stála vedle cesty a byla hranatá jako dílo lidských rukou. Na ní, nad proudem uprchlíků, uviděl stát drobnou postavu. Mladá štíhlá žena s černými vlasy, dlouhými až do pasu, na sobě měla chitón karmínové barvy

Apepiho královského domu, který se v šedi kamenité pustiny zřetelně vyjímal.

„Mintaka!“ vydechl Nefér. „Nařídil jsem jí, aby odešla s Merenem a Merykarou do Gebel Nagary.“

Taita otevřel oči a ironicky se zasmál. „Vždyť oba víme, že tě nikdy neposlouchala. Možná tvůj příkaz přeslechla.“

„To je tvoje dílo,“ obořil se Nefér na starce. „Použil jsi ji jako návnadu pro Troka a vystavil ji smrtelnému nebezpečí.“

„Možná dokáže ovládat khamsin“ bránil se Taita, „ale nikdy jsem nedokázal ovládnout Mintaku Apepi. Co dělá, dělá z vlastní vůle.“

Trok dole se mezitím chystal vydat rozkaz, aby nechali uprchlíky běžet a obsadili město a vodní pramen, jak radil Ishtar. Než stačil promluvit, všiml si Ishtara, jak strnule zírá do údolí. „To, to musel vyčarovat Taita,“ vykoktal šaman. Trok pohlédl do údolí, zvědavý, co Ishtara tak rozrušilo.

Uviděl postavu v karmínovém oděvu stojící na žlutém kameni a okamžitě v ní poznal objekt své nenávisti. „Mintaka Apepi,“ zavrčel. „Hned si pro tebe dojeď, ty malá feno, a donutím tě prosit o smrt.“

„To je pouhá iluze, faraóne! Nenech se čarodějem ošálit.“

„Žádná iluze,“ procedil Trok přes zaťaté zuby. „Dokážu ti to. Vrazím jí ocas mezi horká stehna a propíchnu ji, až poteče krev.“

„Čaroděj tě oslepil!“ naléhal Ishtar. „Všude kolem číhá smrt.“

Šaman se pokusil utéct, ale Trok ho popadl za vlasy a vtáhl zpět do vozu. „Ne, zůstaneš se mnou, Ishtare z Médie.“

Nechám ti ochutnat její sladkou rýhu, než ji hodím svým hochům, aby to s ní skončili,“ sliboval a zvedl zaťatou pěst

nad hlavu. „Kupředu!“ vykřikl.

Vozy na obou křídlech vyrazily současně a následované zadními řadami vjely do údolí. Konec zástupu prchajících byl vzdálený tři sta kroků, když Trok vydal další rozkaz.

„Tryskem do útoku!“

Koně vystřelili kupředu a údolím hřměl dusot jejich kopyt a rachot kol. Útočící vozy zahalila clona prachu.

„Trok zaútočil,“ konstatoval Nefěr tiše, „ale za jakou cenu. Jestli Mintaku dostane...“ Nedokázal myšlenku dokončit a s úzkostí hleděl na osamocenou štíhlou postavu čelící bouři.

„Teď máš aspoň proč bojovat,“ popíchl ho Taita.

Láska k Mintace a obavy o její život se v něm přeměnily v bojovný hněv, v chladnou kontrolovanou zuřivost, která zostřila všechny jeho smysly a vytlačila ostatní myšlenky na periferii vědomí.

Když smečka vozů mījela Neferovo stanoviště, opustil úkryt. Pozornost Troka a jeho vojáků přitahovala bezmocná oběť na kameni a vysokého muže, který se objevil na stráni, si nevšímal. Ale všichni Nefěrovi vojáci skrytí mezi balvany ho dobře viděli. Nefěr zvedl meč, a když projel poslední nepřátelský vůz, rázně s ním máchl dolů.

Na příkrém svahu stály povozy naplněné kamením, kola zajištěná dřevěnými klíny a úvazy. Suchá tráva, která je maskovala, splývala s okolím, takže ze dna údolí byly sotva postřehnutelné. Na Neferův signál jeho muži vyrazili klíny a přetřali provazy. Z obou stran se do údolí rozjely těžké náklady a nabíraly rychlost.

Ishtar vykřikl a Trok odtrhl oči od Mintaky. Uviděl řítící se pohromu a zařval: „Zpátky! Vrat' se!“ Ale v ohlušující vřavě zanikl i jeho býčí hlas. Jednou započatý útok nešlo zastavit a úzké údolí ani žádné manévry neumožňovalo.

První z povozů naložených kameny vjely do předních řad útočníků. Rachot kol a padajícího kamení přehlušil praskot lámaných vozů i křik drcených lidí a koní.

Jeden z těžkých nákladních povozů Trokovi zahradil cestu.

Jeho koně uskočili stranou, narazili do sousedního spřežení a velkolepý nájezd se v okamžiku proměnil v chaos.

Povozy naplněné kameny zatarasily údolí z obou stran a i ty nepřátelské vozy, které nebyly zasaženy, zůstaly uvězněny mezi kamennými bariérami. Všecky výhody válečných vozů, jejich rychlost, síla, schopnost otočit se na místě a zaútočit nebo bleskově se stáhnout, nebyly k ničemu.

A nahoře nad nimi stáli Nefěrovi lučištníci. Hned první salva šípů zdecimovala nechráněné vozky a údolí se v minutě proměnilo v krvavá jatka.

Někteří z Trokových mužů opustili vozy a zaútočili pěšky do svahu. Ale před zátarasy z kamení uvítaly muže, vyčerpané namáhavým výstupem a tíhou krunýřů, dlouhá kopí Nefěrových mužů a déšť oštěpů. Většina jich padla dřív, než doběhli k první řadě obránců.

Trok se zoufale rozhlížel kolem a hledal nějaký únik z pasti. Jednoho jeho koně zabily kameny vysypané z vozu, který mu zahradil cestu, a zmatená tlačenice za ním mu nedovolila otočit se. Na ústup nebylo ani pomyslení. Kolem něj svištěly šípy, zabodávaly se do stěn vozu a odrážely se od jeho helmy a krunýře.

Ishtar využil Trokovy nepozornosti a zmizel. Nakonec se Trok pohledem vrátil k Mintace, která dál nehybně stála na stejném místě. Pozorovala ho chladnými očima plnými odporu a její provokativně krásná tvář proměnila Trokovu zlobu v šilenství.

Trok sebral válečný luk, ale když z toulce vytahoval šíp, změnil názor. Odhodil zbraň a zakřičel na Mintaku: „Ne! Pro hárající fenu je šíp škoda. Vezmu si tě holýma rukama.“

Chci cítit, jak se budeš svíjet, až z tebe vymačkám poslední dech, ty malá špinavá děvko.“

Tasil meč, seskočil na zem a pod kopyty vzpínajících se koní běžel k převrženému vozu. Když ho přelézal, napadli ho dva Nefěrovi muži. Vyřídil je rychle a přeskočil jejich těla. Dívka v karmínovém šatu stojící pyšně před ním přitahovala jeho oči jako mŕu přitahuje světlo plamene.

Nefěr viděl, jak Trok přelézá bariéru vozů, a rozběhl se dolů. Skákal z balvanu na balvan a volal na Mintaku:

„Uteč!“ Mintaka jeho naléhavou výzvu neslyšela, nebo slyšet nechtěla.

Jenže Trok ji zaslechl. „Tak jen pojď, chlapečku. Můj meč stačí na tebe i tu tvoji kurvu.“

Nefěr za běhu hodil oštěp, který Trok pohotově odrazil malým kruhovým štítem. Zbraň dopadla Mintace k nohám, ale ta si jí nevšímal.

Neferův první výpad zastavil bronzový štít a jen se štěstím stačil uskočit před švihem vedeným jeho horním okrajem. Když Nefěrovi muži viděli svého krále běžet dolů, opustili úkryty a ve vlnách se řítili ze svahu. Ve chvíli bylo údolí plné bojujících vojáků.

Nefěr znovu zaútočil. Předstíral úder na Trokovu kyčli, a když Trok reagoval, sekl přes ruku po jeho tváři. Rychlost výpadu Troka zaskočila a hrot Nefěrovi čepele mu rozřízl líc. Na okamžik strnul. Jenže pak zařval a vyrazil.

Na Nefera přšely rány ze všech stran a úhlů s takovou rychlostí, že se zdálo, jako by Trokův meč vytvořil lesklou bronzovou stěnu, kterou nešlo překonat. Nefěr byl nucený ustupovat, dokud zády nenarazil na kamennou plotnu, na které stála Mintaka.

Dál ustoupit nemohl a skála mu překážela v manévrování.

Nezbylo než vzdorovat Trokově brutální síle a jeho útoky odrážet. V takové situaci se s Trokem mohlo měřit jen málo mužů a Nefěrovi se zdálo, že zdroj jeho síly je bezedný. Neumdléval ani na okamžik a smál se mu do očí. „Uvidíme, jak dlouho dokážeš zadržet příliv, chlapečku.“

Já si můžu takhle hrát celý den, a co ty?“ Kov zvonil o kov a Trok se pomalu přesouval doprava, aby Nefěrovi zahradil jediný směr, kudy by z jeho sevření mohl vyklouznout.

Troková síla připomínala přírodní živel a bezmocný

Nefěr se cítil, jako by ho na rozbouraném moři unášela vichřice. Ani léta výcviku se zbrání ho na něco podobného nepřipravila. Pravice mu začala ochabovat.

Trok ho škrábl na krku a na boku mu rozřízl koženou kazajku. Pocítila to i žebra a Nefér pochopil, že jestli má přežít, musí proti Trokově dravčí síle postavit svoji hbitost a rychlost. Jenže byl zatlačen na skálu a napřed se od ní musel dostat pryč.

Zachytil příští ránu vedenou shora a odrazil Trokovu čepel stranou. Jenže když vskočil do mezery nabízející únik, nechal odkrytý bok. Trok reagoval rychle a bodl

Nefera do stehna. Krev stékající Neférovi po noze do sandálu při každém kroku začvachtala.

Nefera opouštěly poslední zbytky sil. Trok mu zablokoval zbraň a zvedal ji stále výš. Nefér věděl, že nesmí povolit, protože by následovala smrtelná rána do nekryté hrudi.

Trokův zlověstný úsměv zářil triumfem. „Odvahu, chlapče! Už brzy to skončí. Potom si odpočineš - navždy.“

Mintaka nahoře něco vykřikla, ale Nefér nerozuměl, co chce, a na dotazy nebyl čas. Trok jeho meč postupně odkláněl stranou, a když se jejich hrudi střetly, poraněná noha zátěž nevydržela a Nefér se ocitl na zemi.

Při pádu ztratil zbraň a Trok zvedl meč k poslední ráně.

Nestihl ji dokončit. Zarputilý výraz jeho tváře vystřídal překvapení a úlek. Levou rukou si sáhl za krk, a když ji stáhl zpátky, uviděl krev. Otevřel ústa, jako by chtěl něco říct, ale místo slov mu z koutků úst vytekly rudé pramínky krve.

Pomalu otočil hlavu a zíral na Mintaku stojící na kameni nad ním. Nefér nevěřil svým očím - z Trokova krku trčela násada oštěpu.

Když Mintaka viděla, jak Nefér padá, sebrala oštěp, který jí ležel u nohou, a hodila ho Trokovi do zad. Zasáhl ho do šíje a přetřel krční tepnu.

Trok stál a z otevřených úst mu šplíchala krev. Odhodil meč, stáhl Mintaku dolů a pokoušel se jí něco říct. Jenže krev slova zadusila.

Z posledních sil sevřel Mintaku a začal ji drtit na své obrněné hrudi. Její křik zvedl Nefera ze země. Popadl Trokův meč a bodl ho do zad. Trok strnul, volná Mintaka se odplazila z jeho dosahu a Nefér bodl podruhé. Trok se otočil, zvedl zakrvácené ruce a nejistě vykročil kupředu.

Třetí bodnutí, tentokrát do hrdla, srazilo Troka na kolena.

Oběma rukama sevřel čepel meče a pomalu padal tváří k zemi.

Nefér meč vytrhl a bodal ho do zad jako šílený. Jedna z ran konečně zasáhla srdce a Trok znehybněl. Nefér pustil zbraň a otočil se k Mintace. Přiskočila k němu a pevně ho objala. Když nebezpečí minulo, ztratila všecku odvahu a začala tiše plakat. „Myslela jsem, že tě zabije,“ šeptala mezi vzlyky.

„Taky by to udělal, nebýt tebe. Zachránila jsi mi život.“

„Bylo to strašné,“ pokračovala Mintaka zajímavým hlasem. „Už jsem myslela, že nikdy nezemře.“

Nefér se pokusil o úsměv. „Byl to přece bůh a bohové umírají jen zřídka.“

Hluk boje slábl. Trokovi muži viděli, že jejich vůdce padl, a bojová nálada z nich vyprchala. Odhazovali zbraně a křičeli:

„Dost! Dost! Vzdáváme se. Sláva Neférovi

Setimu, jedinému pravému králi!“

Nefér zvítězil, ale cítil, jak ho opouští poslední zbytky sil. „Dejte jim milost! Jsou to Egypťané, naši bratři,“ zavolal a zhroutil se.

Jako na zavolání se u něj zjevil Taita a pomohl ho Mintace ošetřit. Když po chvíli otevřel oči, uviděl své důstojníky, kteří za ním přišli s hlášením.

Zaradoval se a děkoval Horovi i Rudému bohu, že jeho nejspolehlivější velitelé, Hilito, Socco a Shabako, jsou živí a zdraví. Zapomněl na své rány a chtěl vědět, kolik jejich mužů v boji padlo nebo bylo zraněno.

Z kopí zhotovili provizorní nosítka a nesli ho údolím do

Gallaly. Cesta trvala dlouho. Zajatí Trokovi muži, prostí vojáci i velitelé, klečeli podél cesty. Prostovlasí a beze zbraní prosili Nefera o milost. Hlasitě litovali, že pozvedli zbraně proti svému pravému králi, a proklínali den, kdy se nechali naverbovat do služeb Troka a Naji.

Než Nefera donesli k bránám Gallaly, třikrát kázal zastavit, aby mu zajatí důstojníci mohli políbit nohy. „Ušetřím vás smrti, kterou si jako zrádové bohatě zasloužíte,“ oslovil je přísně. „Ale všichni jste degradovaní a v hodnosti seržantů musíte v legii Modrých znovu prokázat svou věrnost Tamosovu domu.“

Děkovali mu za milosrdenství a nazývali ho bohem, ale

Nefér zavrtil hlavou. „Nepatřím mezi rouhače jako Trok a Naja, kteří to o sobě prohlašovali.“ Jenže Neferovo odmítnutí je neodradilo a vlastní muži, včetně válečníků

Rudé stezky, se k nim přidali. Vítězové i poražení ho prosili, aby své božství nepopíral.

Aby odvedl jejich pozornost jinam, přikázal: „Tělo Troka

Uruka, který neprávem vztáhl ruku na dvojistou korunu

Egypta, bude bez obřadu spaleno zde na bitevním poli. Jeho duše bude věčně bloudit a hledat klid, který nikdy nenajde.

Jméno Trok Uruk zmizí ze všech památníků a budov v zemi a chrám, který si v Avarisu postavil, bude zasvěcen Horovi na památku vítězství, které nám dnes daroval.“

Ozval se šum tichých bázlivých komentářů. Horší trest už Troka potkat nemohl.

„S ostatními mrtvými nepřáteli bude naloženo s veškerou úctou. Je jim povoleno balzamování a slušný pohřeb.“

Hlasitě schválili jeho prohlášení a Nefér pokračoval:

„Veškerý majetek Troka Uruka, všechny jeho poklady a statky, otroci, budovy a sklady zboží jakékoliv povahy propadnou státu. Na cestu do Safagy pošlete vozy s vodou, felčary a ošetřovatele koní. Postarají se o muže, zvířata a vozy, které Trok nechal v poušti, a vrátí se s nimi do

Gallaly. Zajatcům, kteří se zřeknou nepravých faraónů a přísahají věrnost Tamosovu domu, bude odpuštěno a budou

přijati do naší armády.“

Ochraptělý Nefér vydal poslední rozkaz, a když končil závěrečnou řeč, málem se opět zhroutil. Před městskou bránou se tiše zeptal Mintaky: „Kde je Taita? Viděl ho někdo?“ Marně se rozhlíželi, stařec zmizel.

Ze stráně nad městem Taita sledoval, jak Trokovu armádu uvízlou v pasti drtí vozy naložené kamením a snáší se na ni mraky šípů a oštěpů. Z toho nepopsatelného chaosu se vyplížila bizarní postava.

Ishtar z Médie se mihl mezi balvany na úpatí stráně a sehnutý pelášil vzhůru jako šťvaný zajíc. Kličkoval, využíval terénu a objevil se jen tu a tam a vždy o něco výš.

Ať už náhodou, nebo díky nějakému kouzlu ho šipy i oštěpy

Neférových vojáků mýjely. Naposled ho Taita zahlédl v sedle závěru údolí a pak mu definitivně zmizel z očí.

Nechal ho běžet a jeho pozornost se znovu soustředila na vrcholící střetnutí. Snažil se veškerou svou vůlí ochránit Nefera při souboji s Trokem a na dálku dokázal odvrátit mnoho Trokových ran, které by jinak byly Neférovi osudné. Když Trok bodl Nefera do stehna, čepel směřovala na stehenní tepnu a nebýt Taity, který svým působením hrot odchýlil, Nefér už nemusel být mezi živými.

Od chvíle, kdy Mintaku zachránil před kobrou bohyně, snadno jeho vlivu podléhala. Mintačina představitost a inteligence mu umožnila vstoupit do jejího vědomí. Byl to Taita, kdo Mintaku přivolal zpět do Gallaly a vsugeroval jí, aby Troka v údolí vlákala do pasti. Když potom vyděšená stála nad bojující dvojicí, Taita jí vnutil myšlenku zvednout oštěp a vedl jí ruku při míření.

Později, když Neférovi ošetřil ránu na stehně a bratři

Rudé stezky ho naložili na nosítka, Taita se s pocitem splněné povinnosti nenápadně vytratil. Nikdo si jeho odchodu nevšiml.

Našel stopy prchajícího Ishtara a sledoval je až na vrchol stoupání, kde mu na tvrdé spálené zemi zmizely. Taita nespěchal. Usedl na kámen a začal žvýkat kousek sušeného kořene, který si přinesl v torně. Magický vliv drogy obsažené v kořeni se projevil zbystřením smyslů a stařec periferním viděním spatřil auru, která zůstala po trase Ishtarova útěku. Táhla se jako špinavě šedý stín. Každý člověk má svou auru. Neférova aura se díky jeho šlechetné povaze jevila jako jemná růžová zář, kterou Taita snadno detekoval.

Když po útoku lva těžce poraněný Nefér bloudil s Mintakou v poušti u Dabby, byla to právě růžová emanace, která k němu starce přivedla.

Taita vstal a vydal se za Ishtarovou temnou aurou.

Občas našel hmatatelný důkaz, že jde správně - náhodný otisk šamanových sandálů na místě s měkkým povrchem nebo čerstvě rozhrnuté kamínky to potvrzovaly.

Ishtar původně mířil na jih, jenže potom širokým obloukem obešel Gallalu a vracel se zpátky k městu. Jestli má v úmyslu přiblížit se k Neférovi a provést mu nějakou zlomyslnost, musím mu v tom zabránit, pomyslel si stařec a prodloužil krok. Sledování ho zavedlo k jednomu z Trokových vozů, který tam zanechal cestou z pobřeží. Mrtví koně v postražích už začínali páchnout. Ishtar z trosek něco vytáhl a Taita se snažil zjistit, co to bylo.

„Vodu,“ zamumlal, když uviděl místo, kde šaman vyhrabal písek, aby zpod převráceného vozu mohl vyprostit kožený měch. Druhá kůže na vodu, prázdná a suchá, zůstala pod vozem. Taita ji vytáhl a šel dál.

Z hřebene kopce nad městem Ishtar zamířil dolů k zavodňovacímu příkopu. Podle jamek vytlačených koleny Taita našel místo, kde pil a plnil měch. Stařec ho napodobil a se zásobou vody zamířil po Ishtarových stopách na východ k přístavu Safaga.

Setmělo se a Taita vytvře šlapal dál. Medová aura občas úplně zmizela, ale stařec nedbal a držel se cesty.

Jindy zase zesílila natolik, že cítil nepříjemný pach ztuchliny a rozkladu - samu podstatu Ishtarovy nevraživé, mstivé povahy. Dovedl si představit, jak šamana obrat štěstěny vystrašil a demoralizoval, ale nepochyboval, že ještě stále vládne hroznou mocí. Docela reálně ohrožoval nejen

Nefera a Mintaku, ale i jeho samotného. Pokud by se mu podařilo uniknout a obnovit ztracenou sílu, mohl ohrozit celý Tamosův dům. Ishtar byl nebezpečný velmistr zla, schopný na vyhlédnutou oběť uvalit nejrůznější prokletí.

Mohl Neférovi a Mintace otrávit jejich lásku, seslat na ně utrpení, potrat a mor, bolesti a nemoci nejasného původu nebo mentální úchylky končící šílenstvím a smrtí.

Proti jeho zlovolné síle nebyl imunní ani Taita, a pokud by Méd unikl, mohl postupně rozleptávat jeho moc a ničit jeho dílo. Taita musel jednat, dokud se nabízela příležitost zničit ho definitivně.

Nad přísné kopce vyšel vypouklý měsíc a posvětil Taitovi na cestu. Stařec šel dlouhým houpavým krokem, kterým ukrajoval vzdálenost stejně rychle jako jezdec na pomalém koni. Z Ishtarových stop vyčetl, že šaman zatím nemá tušení o tom, že je mu v patách, protože šel klidně a mnohem pomaleji. S každou hodinou jeho aura sílila a byla zřetelnější.

„Doženu ho ještě před východem slunce,“ pochvaloval si Taita, ale jen to dořekl, sklonil se, zaskočený náhlou nevolností. Zavrával a začal zvracet.

„Tak hloupě neopatrný!“ plísnil sám sebe. „Blízko u kořisti bych si měl dávat lepší pozor. Méd zjistil, že za ním jdu.“

Hřbetem ruky setřel ze rtů hořkou chuť žluče a vypil trochu vody. S holí namířenou před sebe šel opatrně dál a pomalu s ní kýval ze strany na stranu. Když mu náhle v ruce ztěžkla, sledoval směr, kterým mířila. Nedaleko cesty našel kruh poskládaný z bílých oblázků.

„Šamanův dar,“ konstatoval nahlas.

Znovu se mu chtělo zvracet, ale odolal audeřil holíozem.

„Ncubel“ pronesl jedno z mocných slov a nevolnost ustoupila. „Nestačí zlomit jeho kouzlo,“ posteskl si.

„Musím ho obrátit proti němu.“

Špičkou hole vystrčil jeden kámen z kruhu a přerušil působení obrazce. Teď už mohl bez obav dřepnout vedle kruhu a přičichnout ke kamenům. Ucítil silný šamanův pach.

„Dotýkal se jich holýma rukama,“ zašeptal a znalecky se usmál. Ishtar na kamenech zanechal stopy svého potu a Taita toho ihned využil. Opatrně, aby nesáhl na kameny rukou, je holí přemístil. Symbolická hlavice šípu, kterou z nich vytvořil, směřovala za Ishtarem. Pak nabral do úst vodu, vyplivl ji na kameny a hůl namířil stejným směrem. Vykřikl „Kydaš!“ a v ušních bubíncích ucítil tlak, jako by se ponořil do hlubin oceánu. Ještě než bolest v uších překročila práh nesnesitelnosti, tlak začal slábnout a

Taitovi se v duši rozhostil radostný pocit. „Hotovo,“ zašeptal.

„Zlo se obrátilo proti svému původci.“

Míli vpředu Ishtar z Médie spěchal k východu.

Už věděl naprosto jistě, že ho mág pronásleduje. Bariéra, kterou mu do cesty postavil, by zastavila většinu lidí, ale pro Taitu to neplatilo. Ishtar tušil, že nedokáže dlouho zadržet muže, kterého se nejvíc obával.

Znenadání klopýtl a oběma rukama si sevřel hlavu.

Náhla bolest v uších ho málem porazila. Měl dojem, jako by mu do ušních otvorů někdo vrazil rozžhavené dýky.

Zasténal a klesl na kolena. „Čaroděj! Otočil mé kouzlo proti mně,“ vzlykal a roztrávenými rukama šmátral v měšci.

Vylovil svůj nejmocnější talisman - suchou balzamovanou ruku

Tamosova novorozeněte, které zemřelo brzy po porodu na nemoc žlutých květů. Ishtar tehdy neváhal znesvětit princovu hrobku, aby ji získal. Černé seschlé prsty byly pokřivené jako pařáty opičí pracky.

Přidržel si talisman. u třetici hlavy a bolest částečně ustoupila. Nejistě vstal a začal šoupat nohama v podivném rituálním tanci. Skučel a vykřikoval magické formule, dokud bolest v uších neustala. Ještě naposled poskočil a zůstal stát čelem k cestě, po které přišel. Čarodějova blízkost visela ve vzduchu jako předzvěst bouřky v parném letním odpoledni.

Napadlo ho nastražit další léčku, ale rozmyslel si to; Taita by ji zase obrátil proti němu. „Musím sejít z cesty a skrýt své stopy,“ rozhodl se. Horečnatě hledal místo vhodné k odbočení. Doběhl k výběhu krystalické břidlice, která přetínala cestu. Byla tak tvrdá, že ani projíždějící Trokovy oddíly na ní nezanechaly stopy.

Levým ukazováčkem na kameni vykreslil posvátný symbol, plivl na něj a vyslovil tři tajná Mardukova jména.

„Skryj mě před nepřáteli, mocný Marduku, a přiveď mě bezpečně zpátky do svého chrámu v Babylonu. Přinesu ti oběti, které máš tak rád,“ sliboval Ishtar. Marduk ze všeho nejvíc miloval malá děvčátka vhozená do obětní pece.

Ishtar se postavil na jednu nohu a pozpátku odhopsal pětapadesát kroků. To ezoterické Mardukovo číslo znali jen zasvěcenci. Pak odbočil kolmo z cesty a zamířil na sever do pouště.

Taita došel k pruhu šedé břidlice a zastavil. Aura, která byla až doposud zřetelná, znenadání zmizela jako cár mlhy v teplých paprscích vycházejícího slunce. Po Ishtarovi nezůstal ani náznak pachu. Taita šel dál, ale našel jen staré a vychladlé stopy Trokovy armády.

Spěšně se vrátil na místo, kde šamanovu stopu ztratil.

Ishtar by určitě nemařil čas jednoduchým kouzlem, pomyslel si. Dobře ví, že ani popel, voda nebo krev mě nezastaví. Vzhlédl k nebi, a když nízko nad obzorem našel rudou hvězdu bohyně Lostris, zvedl její amulet ke rtům a začal se k ní modlit. Neodříkal ještě první sloku a pocítil přítomnost cizího boha, zlého a nepřátelského, kterého na stejném místě vyzýval Ishtar. Začal druhou sloku modlitby a na holém kameni před ním se objevila slabá zář. Podobala se záři vycházející z měděné pece v Mardukově chrámu.

Uražený Marduk demonstruje svůj hněv, pomyslel si stařec s uspokojením a postavil se nad svítící skvrnu.

„Marduku, jsi daleko od své země a svého chrámu.

V Egyptě nenajdeš mnoho svých stoupenců. Zde je tvá moc malá. Já vyzývám bohyni Lostris a ty proti ní nemůžeš uspět.“

„Zhasínám tvé ohně, Marduku Požírači,“ řekl na závěr, zvedl lem chitónu a po ženském způsobu se na kámen vymočil.

Ozvalo se zasyčení a do vzduchu stoupal oblak páry, jako když měditepec ponoří tyč kovu vytaženého z výhně do koryta s vodou. „Ve jménu bohyně Lostris, ustup mi z cesty, Marduku Požírači, a nech mě projít.“

Kámen rychle zchladl, a když se pára rozplynula, Taita bez námahy našel místo, kde šaman odbočil do pouště.

Protrhl závoj neviditelnosti, kterým Ishtar zakryl své stopy, a vydal se za ním.

Nebe na východě pobledlo a odělo se do zlatého hávu.

Taita věděl, že uprchlíka dohání, a snažil se ho v silicím světle zablédnout. Ale místo Ishtara před sebou uviděl strž.

Táhla se na obě strany do nedohledna a překonat její hluboké příkré stěny bylo nad lidské síly.

Taita pohlédl na druhý břeh vzdálený dvě stě kroků a nad střapatým hnízdem z větví, postaveném na římse pod okrajem protější stěny, uviděl supy. Obdivně zavrtěl hlavou.

„Úžasné, Ishtare!“ zašeptal. „Dokonce i supi. To je výkon hodný mistra, sám bych nic lepšího nevymyslel. Ale muselo tě to stát spoustu sil. Drazé jsi za to zaplatil, příteli.“

Stařec překročil okraj srázu, ale místo pádu do hlubiny šel dál po pevné zemi. Propast a útesy s kroužícími ptáky se rozplynuly jako fáta morgána, ke které člověk přijde blíž.

Na místě strže se rozprostírala kamenitá pláň s nízkými pahorky. Uprostřed ní, sotva pět set kroků daleko, uviděl Ishtara z Médie. Stál čelem k Taitovi, obě ruce zdvižené v zoufalé snaze udržet iluzi, kterou tak pracně vytvořil.

Když zablédl Taitu, jak kráčí přes propast, a poznal, že neuspěl, bezmocně ruce spustil a klopýtavým klusem běžel k vápencovým skalám na konci pláně.

Taita ho sledoval svým dlouhým neúnavným krokem.

Ishtar se po něm ohlédl a chvilíčku ustrašeně zíral na vysokou bělovlasou postavu, ale hned se zase otočil a běžel dál.

Zpočátku se vzdálenost mezi nimi zvětšovala, jenže pak

Ishtar zpomalil a Taita ho neúprosně doháněl.

Šaman odhodil měch s vodou a zrychlil, ale nebylo mu to nic platné. Než stačil doběhnout k nízkému vápencovému

pahorku zbrázděnému hlubokými zářezy, byl před Taitou sotva sto kroků. Bez váhání zmizel v úzké skalní rozsedlině. Šňůra Ishtarových stop v písku na dně průrvy mizela za rohem vápencového pilíře. Když se k němu Taita přiblížil, zaslechl vrčení, které přešlo v ohlušující řev. Za rohem, kde se průchod zužoval, narazil na statného lva. Temný keř jeho zježené hřívy se chvěl jako tráva v silném větru a ocas mu vztekle kmítal ze strany na stranu. Z otevřené lvi tlapy vycházel úděsný řev a starce si neúprosně měřily černé štěrbiny zorníček zlatých očí. Taitu ovanul mrtvolný pach lviho dechu. V písku pod šelmou zůstaly otisky Ishtarových sandálů, ale lvi tlapy žádné stopy nezanechaly.

Taita zvedl amulet Lostris a bez váhání vykročil k slintající bestii. Řev slábl, lvi hlava zprůhledněla a tělem šelmy prosvítala skalní stěna.

Vzápětí se obraz šelmy rozplynul úplně a Taita volně prošel místem, kde před vteřinou stála.

Zužující se průrva končila kolmou skalní stěnou.

Ishtar z Médie stál zády opřený o skálu a zíral na Taitu šílenými očima s rozšířenými zorníčkami a zažloutlým bělmem, protkaným krvavou sítí cév. Pach jeho strachu dokonce překonal i zvířecí odér iluzorního lva. Ishtar zvedl ruku a namířil na Taitu kostnatý ukazováček. „Zpátky, čaroději!“ vykřikl. „Varuji tě!“

Taita šel dál, Ishtar znovu vykřikl hrdelním hlasem a současně máchl rukou, jako by po Taitovi něčím hodil.

Stařec se pohotově zaštitil Lostrisiným amuletem a těsně kolem hlavy mu prosvíštl neviditelný šíp.

Šaman se otočil a vecpal se do úzké pukliny, kterou doposud zakrýval svým tělem. Taita před vstupem váhal a poklepem holí zkoumal pravost vápencové stěny. Zněla jako kompaktní skála, v temné škvíře doznívala ozvěna Ishtarových tápavých kroků a Taita nabyl přesvědčení, že nejde o iluzi. Za vstupem se chodba mírně rozšiřovala a klesala dolů. Světlo ze vchodu rychle sláblo a Taita musel hlídat každý krok. Věděl už jistě, že se pohybuje ve skutečné vápencové skále a v reálném čase. Začal počítat kroky, a když došel k číslu sto dvacet, zahlédl vpředu světlo.

Chodba prudce zatačela a za rohem se před Taitou otevřela rozlehlá jeskyně s vysokým klenutým stropem. Otvorem uprostřed klenby padal dovnitř zářící kužel slunečního světla a osvětloval ostré hroty stalagmitů, jiskřící jako zuby žraloka lidožrouta. Závoje a rampouchy stalaktitů, které proti nim visely ze stropu, připomínaly křídla a kopí bohů.

U protější stěny se krčil Ishtar z Médie. Sotva v ústí chodby zahlédl Taitu, začal se třást a drmolil: „Milost, mocný mágu! Máme mnoho společného. Jsme jako bratři.

Ušetři mě a já ti ukážu divy, o kterých se ti ani nesnilo.

Dám ti k dispozici všechnu svoji sílu a budu ti celý život sloužit jako věrný pes.“

Dojemné prosby a sliby způsobily, že Taita proti své vůli zaváhal a jeho odhodlání polevilo. Stačil okamžik pochyb a Ishtar bleskově využil škvíry v jeho obranném krytu.

Vystrčil před sebe ruku a palcem spojeným s ukazováčkem vytvořil kruh - Mardukovo znamení.

Taita cítil, jako by mu někdo zezadu položil na ramena těžká závaží. Ovinula ho chapadla neviditelné chobotnice, která mu připoutala ruce k tělu a jako škrticí smyčka mu sevřela hrdlo. Ucítil pach spáleného masa, dusivou auru

Požírače, a nemohl se pohnout.

Ishtar, tvář změněnou v groteskní masku, začal křepčit a vyplazeným jazykem chlemtal vzduch jako kočka mléko.

Pak zvedl lem své róby a vystrčil na Taitu naběhlý penis s holou fialovou hlavou trčící vzhůru jako nějaká obscenní houba. „V hlubinách země tě tvá křehká bohyně neochrání,

Taito,“ vykřikl. „Ztratil jsi vládu nad Mardukem Požíračem a jeho přísluhovačem Ishtarem z Médie. Náš souboj končí.

Porazil jsem tě i tvá kouzla, čaroději! Zemřeš!“

Taita obrátil oči ke stropu jeskyně a soustředil vůli na krápník visící nad Ishtarem jako gigantická jiskřivá dýka.

Sebral poslední zbytek sil, namířil holí vzhůru a zvolal:

„Kyš!“

V jeskyni zapraskalo jako v hloubi tekoucího ledovce a stalaktit se odlomil. Jeho hrot zasáhl Ishtara do ramene v místě, kde přecházelo v krk, projel jeho tělem a vyběhl ven řitním otvorem. Dlouhý kamenný hřeb ho připíchl k podlaze.

Jak se Ishtar svíjel ve smrtelné křeči, tíha z Taitových ramen zmizela a škrticí stisk povolil. Mardukova aura byla pryč a Taita mohl opět volně dýchat. Pach spáleného masa nahradil čistý studený vzduch poznamenaný slabým oděrem stařiny a hub.

Taita se vracel tunelem zpátky. Před vchodem do pukliny se otočil a třikrát udeřil holí do skály. Zevnitř se ozval rachot padajícího kamení a z ústí štoly vyrazil oblak prachu.

Hluboko dole se zřítíl strop jeskyně.

„S kamenným hřebem v hrdle tě z hrobky nevysvobodí ani tvůj ohavný bůh. Zůstaneš v ní celou věčnost, Ishtare z Médie,“ řekl Taita a vydal se zpět do Gallaly.

„Tři poslové dorazili do Babylonu brzy zjara, když ještě na vrcholcích vzdálených severních hor, kde pramenily obě velké řeky, ležela bílá sněhová pokrývka.

Faraón Naja Kiafan je přijal na nejvyšší terase palácových zahrad. Vedle jeho trůnu seděla královna Hesperet ověšená nejhonosnějšími šperky, jaké Sargonův poklad mohl nabídnout.

Její vysoký útes kryla hedvábná síťka s drahokamy, které se třpytily jako hvězdy na nebeské báni.

Četné náramky a prsteny s velkými drahokamy jí zatěžovaly ruce do té míry, že je stěží dokázala zvednout.

Na krku se jí skvěl kámen velikosti nezralého fíku. Byl čirý jako voda z horského potoka a tvrdý tak, že by dokázal řezat i obsidián. Kdykoliv ten velký drahokam, pocházející z kraje za řekou Indus, zachytil sluneční svit, odražené paprsky nepříjemně bodaly do očí.

Poslové, všichni vysocí důstojníci, před čtyřmi měsíci odtáhli s Trokem a jeho vojskem na západ. Teď se vraceli s velkými obavami o své životy, protože přinášeli špatné zprávy. Jeli dlouho a tvrdě. Vyhublí a osmahlí pouštním sluncem padli na podlahu před Najovým trůnem, který svou okázalou nádherou zastínil i velkolepý trůn jeho ženy.

„Bud' pozdraven, faraóne Najo, nejmocnější z egyptských bohů,“ řekl mluvčí poslů. „Přinášíme strašné noviny. Víme, že tě rozhněvají, a proto tě prosíme o smilování.“

Bud' milosrdný a neobracej svůj hněv proti svým oddaným služebníkům.“

„Mluvte!“ nařídil Naja stroze. „Sám posoudím, jestli si zasloužíte být ušetřeni.“

„Zprávy, které přinášíme, se týkají faraona Troka Uruka, tvého božského bratra a spoluvládce Egypta,“ začal velitel předvoje, nositel titulu Nejlepší z deseti tisíc a Zlatého řetězu chrabrosti.

„Dál!“ křikl Naja, když se muž odmlčel.

„V poušti u prastarého města Gallaly došlo k těžké bitvě mezi armádami faraóna Troka Uruka a mladého uzurpátora Nefera Setiho.“ Muž opět zaváhal.

Naja vyskočil z trůnu a namířil na jeho tvář královským cepem. To gesto znamenalo mučení a smrt. „Pokračuj!“ zasyčel výhrůžně.

Posel rychle našel hlas. „Zbabělým uskokem a zlomyslným čarováním nepřítel vlákal tvého bratra faraóna Troka Uruka do zničující léčky. Faraón Trok Uruk byl zabit a jeho armáda rozprášena. Ti jeho muži, kteří přežili, přešli na stranu nepřitele a nyní stojí pod modrou vlajkou samozvaného faraóna Nefera Setiho, ať ho stihne strašná Sethova odplata a jeho jméno i dílo navždy zmizí. Ten zlosyn vytáhl se všemi svými silami do Avarisu.“

Naja klesl zpátky na trůn a zaraženě zíral na posla. Heseret po jeho boku se usmála a ten úsměv zjemnil krutou linku jejích rtů. Na okamžik byla zase nevýslovně krásná.

Dotkla se Naji ošperkovaným prstem a pošeptala mu do ucha:

„Bud' bohům chvála a všechna sláva jedinému faraonovi Dolního i Horního království, mocnému Najovi Kiafanovi!“

Naja se snažil udržet přísnost a dekorum, ale nedokázal uhlídat náznak samolibého úsměšku, který mu zahrál na rtech.

Obrátil se k poslům a tichým hlasem, který skřípal jako čepel tažená po kameni, prohlásil: „Běda vám! Přinesli jste zprávu o smrti faraóna a boha. Jste nakaženi neštěstím a mizérií.“ Pokynul strážci stojícímu za trůnem.

„Odved' je a předej je kněžím, ať je obětují v peci za zmírnění Mardukova hněvu.“

Když je svázali a odvedli, Naja vstal. „Bůh a faraón Trok

Uruk je mrtev. Odkazujeme jeho duši bohům. Necht' všichni slyší, že je jen jeden vládce obou království a všech území dobytých Egyptem. Tím vládcem jsem já, faraón Naja Kiafan.“

„Bak-her!“ zvolali dvořané. Důstojníci shromáždění kolem trůnu tloukli meči do svých štítů a křičeli: „Bakher!

Sláva velkému králi a bohu Najovi Kiafanovi.“

„Oznamte to všem velitelům mých armád. Ještě dnes v polední hodinu se sejdeme na válečné radě.“

Jedenáct následujících dní od svítání do soumraku Naja předsedal válečnému sněmu, který se konal za zavřenými dveřmi trůnní síně Sargonova paláce. Připravovali plány a rozkazy k bitvě. Dvanáctý den nařídil pohotovost armádám v Mezopotámii a k podřízeným vládcům a satrapům dobytých území mezi Egyptem a Babylonem poslal vyslance s příkazem, aby shromáždili všechny své vojenské síly a podřídili je jeho velení.

Za příštího úplňku nastoupilo před babylonskou Modrou bránu čtyřicet tisíc zkušených veteránů vybavených koňmi i vozy.

Heseret stála s manželem, jediným pravým egyptským faraónem, na městských hradbách a přehlížela seřazené kohorty.

Jak velkolepý pohled,“ rozplývala se obdivem. „Dějiny války určitě ještě nepoznaly takovou sílu.“

„Po cestě do vlasti se k nám přidají Sumerové, Hittitesové,

Hurriani a všechny armády porobených zemí, přes které potáhneme. Vrátime se do Egypta se dvěma tisíci vozy

a Tamosovo štěně se nám neodvážívá vzdorovat.“ Pak shlédl na Hesperet. „Není ti líto bratříčka Nefera?“

„Ne!“ rozhodně zavržela hlavou a ve vlasech se jí zatřpytily drahokamy. „Jsi můj manžel a faraón. Kdo proti tobě povstane, je zrádce a zaslouží si smrt.“

Naja přikývl. „Dostane se mu smrti a zrádný čaroděj shoří na pohřební hranici s ním.“

Horký vzduch pouště k nim donesl studenou vůni řeky.

Koně zvedali hlavy a radostně ržáli a pěší přidali do kroku.

Byli nedočkaví, kdy už konečně uvidí odraz slunce od vodní hladiny. V tuto dobu měla být řeka rozvodněná a kalná zvěřeným bahnem - krví i chlebem mateřské země.

Nefér s Mintakou přijížděli v čele dlouhé kolony vozů po karavanní cestě z Gallaly. Po jejich pravici jel Meren s Merykarou. Přes protesty Merykary, která ho stále považovala za slabého a nemocného, Meren trval na tom, že pojede s nimi. „Zmeškal jsem bitvu u Gallaly a přísahám, že si další útěk nenechám. Dokud dýchám, pojedu po boku svého krále a nejdražšího přítele.“ Byl ještě hubený a bledý jako kajčí peří, ale stál pyšně na podlážce vozu a pevně svíral opratě. První vozy vyjely na vrchol svahu a před nimi se otevřelo zelené nilské údolí s hladinou mohutné řeky, která se v ranním slunci rudě leskla jako stružka roztavené mědi vytekající z pece. Nefér otočil hlavu k Merenovi a usmál se.

„Jsme doma!“

Mintaka se dala do zpěvu. Zpočátku zpívala tiše, ale když se k ní Nefér přidal, zvýšila hlas.

„Božský chrám, sídlo deseti tisíc hrdinů, nejzelenější na celé zemi.

Lásko naše nejdražší, domove nejmilejší,

Egypte náš jediný.“

Připojila se k nim i Merykara a brzy zpěv zněl po celé délce konvoje. Švadrona za švadronou přebírala radostný chorál oslavující domovinu.

V ústřety jim vyjela jiná armáda v čele s válečnými vozy a legiemi pěchoty. Za nimi se táhlo procesí stařešinů, kněží a guvernérů provincií oděných do slavnostních rób se všemi šperky a odznaky svých úřadů. Někteří jeli v kočárech, jiné otroci nesli v nosítkách. Nechyběli ani jezdci na koních a pěší. Ženy, nejedna s dítětem na rukou, vyhlížely své muže, bratry a syny, kteří se vraceli z dlouhého exilu.

Obě armády se smísily a hodnostáři i generálové padli před faraónovým vozem na kolena. Nefér vystoupil, zvedal ty, které znal, objímal se s nimi a přivolával na svůj lid požehnání bohů.

Když opět nasedl a vyjel k Nilu, šli v houfu za jeho vozem. Na břehu seskočil a oblečený se ponořil do nilské vody. Rituální koupel vyžadovala, aby se napil kalné vody.

Obyvatelstvo lemující břehy jásalo a zpívalo.

V nové čisté róbě znovu nastoupil do vozu a vedl nesčetné zástupy po říčním břehu do Avarisu. Prašnou cestu do hlavního města lemovaly rozjásané zástupy.

U otevřených bran je další davy vítaly chvalozpěvy a hymnami. Z hradeb visely prapory a věnce z květín a ovoce.

Mladý božský pár projel bránou a zamířil k velkolepému chrámu na břehu Nilu, který nechal postavit Trok na oslavu své příslušnosti k božské elitě. Nefér předem poslal instrukce a kameníci už týdny pilně pracovali. Z pilířů sloupové síně odsekali všechny portréty a jména nepravého faraóna a nahrazovali je reliéfy zobrazujícími okřídleného boha Hóra a Nefera Setiho. Nápis pod nimi oslavovaly

Neferovu vítěznou bitvu u Gallaly.

Nefér pak splnil svou první a nejdůležitější povinnost: poděkoval bohu a před kamenným oltářem mu obětoval pár černých volů. Po obřadu vyhlásil týdenní oslavy a hodování. Obyvatelé dostali zdarma prosný chléb, hovězí maso, pivo a víno. Pro jejich pobavení se pořádaly hry a divadelní představení.

„Jsi pěkně mazaný, můj milý,“ konstatovala Mintaka obdivně. „Dříve tě milovali a ode dneška tě budou zbožňovat.“

„Ano, ale jak dlouho?“ posteskl si Nefér. „Až zprávy o mém převzetí trůnu dorazí k Najovi, vydá se na pochod, pokud už tak neučinil, a prostý lid mě bude držet v lásce jen do chvíle, než Naja zabuší na brány města.“

Faraon Naja Kiafan povýšil svého spolehlivého generála Asmora na vládce Babylonu a nechal mu pět set vozů se dvěma tisíci pěšáků a lučištníků. Měli chránit a udržet dobytá území.

Sám vytáhl s velkou armádou do Egypta vyrvat trůn z rukou mladíka, který ho v jeho nepřítomnosti obsadil.

Jako sněhová koule valící se z kopce Najova armáda cestou k hranicím Egypta nabírala na síle a údernosti.

Vazalové se hrnuli pod Najovu zástavu, a když nakonec stanul na výšinách průsmyku Khatmia, jeho vojenská síla vzrostla téměř trojnásobně.

Naja pohlédl přes písečnou poušť na západ k pohraničnímu městu Ismáílija před velkým hořkým jezerem. Věděl, že od průsmyku bude jeho pochod zdržovat velikost vlastních sil. Před ním se otvíraly širé pustiny bez jediného pramene či oázy, která by jim poskytla vodu a odpočinek. Podél cesty do Ismáílije musel vybudovat občerstvovací stanice a zásobit je dostatkem vody. Když si přistínil oči před sluncem, uviděl dlouhou šňůru kár vezoucích nádoby s vodou. Vinula se mezi okrově zbarvenými dunami jako černý had.

Přechod pouště potrvá celých deset dnů a nocí. Během toho času bude přiděl vody přísně omezen na množství nezbytně nutné k dlouhým nočním pochodům a na zmírnění denního žáru ve stanových táborech.

„Pojeď s tebou v předním voji,“ přetrhla nit jeho myšlenek Hesperet.

Pohlédl na ni a zamračil se. „O tom jsme přece už hovořili.“

Po letech manželství začala její krása blednout. Ničila ji nevraživost, žárlivost a stupňující se náročnost, a Naja trávil stále víc času se svými konkubínami. Na její žárlivé výstupy při návratu do manželského lože si už zvykl.

„Pojeď s ostatními ženami vřadu pod ochranou velitele zadního voje generála Prenna.“

Hesperet našpulila rty. To kdysi přitažlivé gesto ho v poslední době přímo dráždilo. „To abys mohl Lasse udělat děcko jako její sestře?“ vyčetla mu. Měla na mysli dvě princezny, které mu dal sumerský místodržící jako záruku své oddanosti egyptské koruně. Obě byly mladé, štíhlé a chtivé milování. Malovaly si bradavky svých bohatých prsů a po nestydatém sumerském způsobu nosily obnažené.

„Začínáš mě unavovat, ženo.“ Naja pozvedl horní ret a jeho úsměv připomínal zavrčení. „Vis, že to dělám z politických důvodů. Potřebuju aspoň od jedné z těch děvek syna, který by usedl na sumerský trůn, až jejich otec zemře.“

„Přisáhej na srdce a dech Seuetha, že si Lassu dopředu nevezmeš,“ nevzdávala se Hesperet.

„To ti lehce odpřisáhnou,“ usmál se Naja svým typickým hadím úsměvem, „protože si tam vezmu Sinnalu z Hurrie.“

Sinnala, další rukojmí, byla dokonce mladší než obě

Sumerky. Nebylo jí ještě čtrnáct, měla vlasy barvy mědi, zelené oči a pohledný kulatý zadek. Hesperet dobře věděla, že si Naja potrpí na dobývání citadely přední i zadní bránou.

„Dá mi syna, který usedne na asyrský trůn,“ pohotově zdůvodnil svůj záměr a s ironickým úsměškem pokračoval: „Jak vidíš, vladařské povinnosti jsou opravdu těžké a namáhavé.“

Věnovala mu zuřivý pohled, přivolala otroky s nosítky a nasupená zapadla do hedvábných polštářů. Skrytá za záclonami se nechala odnést na konec kolony.

Nefér rozmístit na pobřeží Rudého moře síť zvědů, kteří měli za úkol hlásit každou větší invazi lodí.

Taita souhlasil, i když věřil, že Naja přesune své hlavní síly po zemi přes Velkou písečnou poušť. Projel ji s Trokem na cestě za mezopotámským dobrodružstvím a dobře ji znal. Navíc by asi nesehnal dostatek plavidel pro svoji početnou armádu, tak jak to před časem udělal Trok se svým mnohem menším vojskem.

Díky Taitově vynalézavosti měl Nefér a jeho štáb spolehlivé informace o skladbě a pohybu Najových sil. Jistý setník zastávající významné postavení v řadách Najových velitelů byl starý Taitův známý. Vděčil starci za pomoc v nesnázích a poslal mu zprávu, ve které přísahal věrnost faraónovi NeferuSetimu, a oznámil mu svůj úmysl připojit se k Neférově armádě. Taita po jednom ze svých přísluhovačů, obchodníkovi s koberci a vůdci karavany do Beersheby, poslal setníkovi odpověď, ve které mu radil, aby zůstal v čele svého oddílu. „Budeš nám mnohem víc užitečný jako zdroj zpráv než válečník,“ napsal mu tajným písmem a svitek přiložil k neobvyklému daru - košíku s holuby.

Holubi, které setník postupně vypouštěl, se vraceli do rodných klecí s lístky jemného papýru přivázanými hedvábnou nití k noze. Z údajů napsaných stejným tajným písmem Nefér získal dokonalý přehled o všem, co se dělo v Najově

armádě. Znal přesně den, kdy Naja opustil Babylon, i kolik vojáků a vozů nechal Asmorovi. Mohl tak sledovat Najův postup přes Damašek, Beershebu a další města po trase jeho tažení.

Brzy taky vyšlo najevo, že Taita situaci odhadl správně.

Naja se nepokusil o překvapení přesunem po moři. Nefér stáhl hlídky od Rudého moře a svůj hlavní stan s většinou vojska okamžitě přemístil k Ismáíliji. Na okraji pouště byl dostatek studní se sladkou vodou a bohaté pastviny pro koně.

Holubi dál přinášeli zprávy a Nefér znal už i jména velitelů každé Najovy divize. Mintaka se zúčastnila válečných porad a její příspěvky byly neocenitelné. Jako Hyksóská znala mnohé důstojníky, kteří dříve patřili ke štábu jejího otce a kteří teď sloužili Najovi. Už jako děcko často slychávala otce, jak je hodnotí. Její vynikající paměť jí umožnila Neférovi popsat jejich silné i slabé stránky a osobní zvláštnosti.

„Generála Prenna, který velí zadnímu voji,“ přešla k dalšímu jménu na seznamu, „dobře znám. Je to můj příbuzný, jeden z otcových bratranců. Učil mě jezdit na koni.

Říkala jsem mu strýček Tonka, v mém jazyce tak nazýváme medvěda.“ Při té vzpomínce se usmála. „Táta o něm říkal, že je věrný jako pes. Je sice pomalý a opatrný, ale když se zakousne nepříteli do hrdla, nepustí, i kdyby měl zemřít.“

V té době se už Meren úplně zotavil a prosil Nefera, aby mu přidělil nějaký důležitý úkol. Nefér ho poslal s oddílem vozů do pouště hlídat Najův postup, až s vojskem sejde z kopců.

Merenovi zvědi sledovali káry naložené nádobami s vodou a vojáky, kteří je zakopávali do vyprahlé země.

Meren žádal o svolení, aby je mohl napadnout, ale Nefér mu přikázal, ať je neruší a jen pozorně sleduje jejich pohyb a zapamatuje si místa, kam vodu ukryli.

Nefér povolal od řeky poslední zálohy, a když rezervní oddíly dorazily, svolal poradu všech velitelů.

„I s vozy, které jsme ukořistili Trokovi u Gallaly, má

Naja nad námi téměř trojnásobnou početní převahu,“ řekl jim na úvod. „Jeho muži jsou veteráni zakalení bojem a mají dokonalé vycvičené koně. Nesmíme mu dovolit, aby překročil hranici a táhl k Nilu. Musíme se s ním střetnout zde v poušti.“

Seděli celou noc a radili se. Nefér jim vyložil svůj plán a přidělil jim úkoly. Prvních pět dní nechají Naju postupovat bez odporu a potom, až bude uprostřed pouště, zaútočí na skládky vody a zničí je před ním i za ním. Najova armáda tak zůstane v poušti bez vody.

„Znám Naju natolik, abych věděl, že bojové plány založil na vlastní aroganci a přehnané důvěře ve své válečnické umění. Jsem si jistý, že i když ho odřízneme od zdrojů vody, nevrátí se a potáhne dál. Jeho síly dorazí do Ismáílije po usilovném vícedenním pochodu žízňivé a my se mu postavíme s odpočatými, svěžími silami na místě, které si sami zvolíme. To částečně vyrovná naši početní nevýhodu.“

Během porady Taita seděl tiše ve stínu za Neférovou stoličkou a zdálo se, že spí. Jen občas otevřel oči a zamrkal jako sova, jen aby je zase zavřel a nechal bradu opět klesnout na prsa.

„Naším velkým nedostatkem je počet a stav našich vozů,“ pokračoval Nefér. „Ale téměř se mu vyrovnáme v počtu pěších vojáků - lučištníků, práčat a kopiníků. Až

Naja zjistí, že nemá dost vody, určitě vyrazí se všemi svými vozy co nejrychleji kupředu a pěší vojsko se opozdí.

S Taitou jsme vymysleli léčku, jak vlákat jízdu do pastí, kde líp využijeme naše skrovné výhody.

Před městem a studnami postavíme řady nízkých kamenných hrází, za které se ukryjí naši pěšáci. To by mělo zastavit postup jejich vozů.“ Kouskem dřevěného uhle načrtl na list papýru plán obrany. Velitelé divizí se zvědavě nakláněli nad desku stolu.

„Kamenné zídky postavíme ve tvaru koše na ryby.“

Nefér nakreslil kužel směřující hrotem k pevnosti Ismáílija.

„Jak ho do toho trychtýře vlákáš?“ zeptal se Shabako.

„Útokem našich vozů a předstíraným ústupem, jak jsme to mnohokrát nacvičovali,“ vysvětloval Nefér. „Čím hlouběji do pastí vjede, tím hustěji budou jeho vozy hradbou stlačovány a poskytnou našim lučištníkům a práčatům dobrý terč.“

Shabakovi se plán líbil. „Chceš je vehnat jako dobytek do ohrady, stejně jako Troka.“

S nadšením diskutovali o podrobnostech a navrhovali vylepšení. Na závěr Nefér pověřil Shabaka stavbou kamenných zátarasů. „Taita pět dní zkoumal terén a vyznačil, kde budou stát. Můžete s prací začít hned za úsvitu.“

„Zbývá nám málo času,“ varoval je Nefér. „Víme, že

Naja už dorazil na výšiny Khatmie a jeho vozy rozvezly vodu téměř podél celé délce trasy přesunu. Čekám, že v příštích dnech začne sestupovat z náhorních rovin do pouště.“

Nefér ukončil sezení a důstojníci spěchali splnit úkoly, které jim přidělil. Ve věži staré pevnosti zůstali jen tři:

Nefér, Taita a Mintaka.

„Slyšeli jste o Prennovi, mém strýci Tonkovi,“ přerušila mlčení Mintaka. Nefér přikývl a tázavě na ni pohlédl.

„Kdybys se k němu dostala a promluvila s ním mezi čtyřma očima, věřím, že bych ho přemluvila, aby přeběhl se svými oddíly na naši stranu.“

„Co miníš udělat?“ zeptal se Nefér přísně.

„Převleču se za chlapce a s malým oddílem rychlých koní objedu Najovy hlavní voje. Ke strýci Tonkovi se dostanu zezadu. Nebude to příliš riskantní.“

Nefér zbledl. „To je šílenství!“ řekl tiše. „Čirý nesmysl.

Stejný, jaký jsi předvedla v Gallale, když jsi Troka lákala do údolí. Už o tom nechci slyšet ani slovo. Dovedeš si představit, co by Naja udělal, kdybys mu padla do rukou?“

„A ty si dovedeš představit, co Naja udělá, když mu v kritický okamžik bitvy vpadne strýček Tonka do zad?“ vehementně bránila Mintaka svůj návrh.

Nefér vyskočil ze stoličky a praskl pěstí do stolu.

„Nebudeme o tom víc mluvit. Po čas bitvy zůstaneš s Merykarou zde v pevnosti. A jestli mi nedáš slovo, že tu hloupost pustíš z hlavy, nechám dveře do tvé komory zamknout a postavím před ně stráž.“

„Nemůžeš se mnou jednat jako se svým majetkem.“

Mintace zlostí zadrhával hlas. „Ještě nejsem tvou ženou, nemáš mi co poroučet.“

„Jsem tvůj král a žádám tě, abys mi na svou čest slíbila, že se vzdáš svých divokých představ a nevystavíš se nebezpečí.“

„To není žádná divoká představa a nic ti slibovat nebudu.“

Taita nezúčastněně vzhledl. Stal se svědkem jejich první vážné hádky a tušil, že kvůli vzájemným citům se bude dál stupňovat. Se zájmem čekal Jak střet skončí.

„V Gallale jsi záměrně neuposlechla mého příkazu a já nemám jistotu, že se to nebude opakovat. Nedáváš mi jinou možnost.“ Nefér zavolal stráž a přikázal poslat pro Zuggu, vrchního eunucha královského harému.

„Nevěřím ani Merykaře,“ obrátil se zpátky k Mintace.

„Podléhá tvému vlivu a přidá se k tomu bláznivému podniku.“

Pošlu vás obě do harému v Avarisu a zůstanete tam pod dohledem Zuggy, dokud bitva neskončí. Můžete si čas krátit hraním baa.“ Zugga Mintaku odvedl. Ve dveřích se ohlédl po Neférovi a Taita se musel v skrytu usmát, když dešifroval její výraz. Nefér našel protivníka mnohem vzpurnějšího než Trok a Naja dohromady.

Večer ji Taita navštívil. Přestěhovala se s Merykarou do cely, která kdysi patřila veliteli pevnosti. Dvojice statných eunuchů hlídala dveře a jiný kleštěnec stál před zamřížovaným oknem.

Mintaka stále kypěla zlostí a Merykara se cítila jednáním svého bratra a pokořujícím domácím vězením neméně dotčena.

„Aspoň jste dostaly lekci, že se nevyplácí vzdorovat králi, ani když vás miluje,“ poučoval je Taita.

„Ale já ho nemiluju,“ vyhrkla Mintaka se slzami zlosti v očích. „Jedná se mnou jako s děckem. Nenávídím ho.“

„A já ho nenávídím ještě víc,“ přisadila si Merykara, aby nezůstala pozadu. „Jen kdyby tady byl Meren!“

Ještě vám nedošlo, že to, co Nefér dělá, dělá z obavy o vaše bezpečí?“ snažil se uklidnit Taita. „Dobře ví, jak strašný osud by vás čekal v rukou Naji Kiafana a Heseret.“

Vrhly se na něho tak vztekle, že si před jejich zuřivou argumentací musel chránit hlavu. Raději takticky ustoupil a odešel. V uších mu zvonily jejich protesty a obviňování.

Ráno s Neferem sledovali, jak malá skupina vozů pod vedením eunuchů opouští Ismáílíja a míří zpět k Avarisu.

Merykara s Mintakou, které seděly za závěsy v nosítkách uprostřed karavany, ani nevyhlédly ven a nerozloučily se.

„Osobně bych raději šťáral krátkým klackem do včelího úlu,“ poznamenal Taita. „Trochu víc taktu by neškodilo.“

„Musí si zvyknout, že jsem faraón a že moje slovo je zákon i pro ně. A kromě toho mám jiné starosti než ženské vrtochy,“ odpověděl Nefér. „Však je to přejde.“ Ale přesto zůstal na hradbách a hleděl za vozy, dokud je mlžná dálka nepohltila.

Taita s Neferem vyjeli zkontrolovat stavbu kamenných zátarasů, které Shabako spěšně budoval na východním okraji oázy Ismáílíja.

„Shabakovo dílo se sotva zařadí mezi velké počiny architektury,“ vyjádřil své mínění Taita, „ale to je k dobru věci. Ze směru, odkud Naja přijede, se budou jevit jako přirozené útvary. Nevzbudí podezření, dokud se strany trychtýře nezačnou očividně zužovat.“

„Hlavní předností tvého plánu je, že si můžeme vybrat místo střetnutí,“ odpověděl Nefér. „S Horovou pomocí ho proměníme v jatka.“ Pak položil ruku na starcovo kostnaté rameno. „Zase ti zůstávám dlužný, starý otče. Je to všechno tvoje dílo.“

Taita zavrtěl hlavou. „Ne. Je to jen taková malá pobídka, zbytek zůstává na tobě. Po svém otci jsi zdědil válečnické instinkty a dosáhneš velikosti, která mohla patřit jemu, kdyby nezemřel krutou rukou nepřítele, proti kterému dnes stojíš.“

„Přišel čas, abych pomstil jeho smrt. Nenecháme kobru znovu vyklouznout.“

Následující dny Nefér cvičil své jednotky a podrobně s nimi opakoval plány a taktiku obrany. Lukostřelci a práčata každé ráno zaujali svá místa za hrubým kamenným valem. Před trychtýřem postavili z kamení značky, podle nichž přesně určí vzdálenost, a tím i okamžik, kdy past sklapne. Přichystali si svazky šípů, vypékali v ohni jílové koule a ztvrdlé na kámen je rovnali za val do úhledných pyramid.

Při nácviku sehrál Nefér se svými důstojníky roli Najových jednotek. Vyjeli z pouště a kritickým okem hodnotili rozmístění svých vojáků a jejich ukrytí.

Nefér dál zkoušel manévry před bariérou. Opakovaně vyrazili k útoku a spěšně zase ustupovali, aby jeho muži důvěrně poznali každý kousek země a překážky, které jim terén připravil. Pečlivě vybíral bezpečná místa pro napájení koní během bitvy a pro ukrytí záloh. „Pochybuj!, že nějaký velitel znal hrací desku pro nadcházející partii tak důvěrně, jak ji znám já,“ poznamenal Nefér a nařídil své švadroně další cvičný útok.

Večer se v čele svých vozů vracel do pevnosti pokrytý zaschlým blátem z prachu a potu. Byl k smrti unavený, ale hrál ho vědomí, že udělal všechno, co bylo v jeho silách, aby své muže připravil na střetnutí.

Když předal opratě sluhům a seskočil na tvrdou zem, pocit spokojenosti z něj rázem vyprchal. Čekal na něj Zugga, vrchní eunuch královského harému, a nervózně si mnul tlusté ruce. Oči měl zarudlé pláčem a jeho pisklavý hlas se chvěl strachem. „Odpusť mi, velký faraóne. Udělal jsem všechno, co bylo v mých silách. Nic jsem nezanedbal, ale ona je prohnaná jako dračice. Přelstila mě.“

„Kdo má být ta dračice?“ zeptal se Nefér, i když dobře věděl, o kom eunuch mluví.

„Princezna Mintaka.“

„Co se s ní stalo?“

„Utekla i s princeznou Merykarou,“ drmolil Zugga, přesvědčený, že ho škrtící smyčka nemine. Mintaka s Merykarou se choulily v nosítkách a ukryté za závěsy plánovaly útek. Brzy zavrhly počáteční myšlenku, že se zmocní jednoho z vozů eskorty a ujedou s ním. Došli k závěru, že i kdyby se jim podařilo ošálit a přemoci některého z vozů, což nebylo pravděpodobné, měly by vzápětí v patách celou egyptskou armádu s rozhněvaným faraónem v čele.

Postupně se v jejich představách vynořil jiný plán.

Nejdřív si Mintaka svou rezignací a uznáním eunuchovy autority získala Zuggovu důvěru. Když po čtyřech dnech došli do Avarisu, zpracovala ho natolik, že uvěřil v její mírnou a bezelstnou povahu. Pak ho milým a přesvědčivým způsobem poprosila, aby mohly s Merykarou navštívit chrám

Háthor a pomodlit se za bezpečí Nefera a jeho vítězství v připravované bitvě. Přes jisté pochybnosti Zugga svolil a obě dívky ve svatyni chrámu strávily hodinu bez dozoru. Zugga musel čekat venku, protože do svatyně nesměl vstoupit žádný muž, eunucha nevyjímaje.

K jeho velkému ulehčení se po hodině obě dívky vynořily, krásné a cudné jako samy chrámové panny. Za pár dnů zase požádaly o svolení obětovat v chrámu bohyni. Ochotný

Zugga pokusával vedle nosítek a přes záclonky princeznám živě líčit nejnovější skandální peripetie palácového života. Kněžka jim vyšla naproti na nádvoří chrámu a odvedla je do svatyně. Tentokrát už Zugga klidně a bez podezření čekal na jejich návrat. Velekněžka mu po novickách poslala velký talíř se smaženými rybami a pečeným kuřetem.

Nechyběl ani džbán výborného vína. Zugga pojedl, a když vyprázdnil obsah džbánu, přepadla ho dřímota a ve stínu sochy bohyně s kravskou hlavou usnul. Probudil se až po západu slunce a zjistil, že je sám. Nosiči zmizeli i s nosítky.

Zvedl svoji objemnou tělesnou schránku a holí polekaně zatloukl na dveře chrámu. Trvalo dlouho, než se v nich objevila kněžka ze vzkazem: „Obě princezny požádaly velekněžku o azyl. Ctihodná matka vyhověla jejich prosbě a vzala je pod svou ochranu.“

Zugga si zoufal. Chrám byl nedobytný. Nemohl se domáhat vydání svých svěřenkyň ani s pomocí faraónovy autority.

Jediným východiskem byl návrat do Ismáilije a přiznání. Ale bylo to riskantní řešení, protože mladý faraón ještě světu neukázal svou skutečnou povahu a jeho hněv mohl mít pro Zuggu osudné následky.

V okamžiku, kdy se za Mintakou a Merykarou zavřely dveře chrámu, obě dívky odhodily masku předstírané poslušnosti.

„Je všechno připravené, ctihodná matko?“ dychtivě zvědala Mintaka.

„Neměj obavy, dcero, všechno jsem nachystala.“ Hnědé oči kněžky pobaveně zajiskřily. Očividně ji ta eskapáda těšila, protože oživila nudu neměnné rutiny chrámového života. „Přidala jsem eunuchovi do vína trochu spavého prášku.“

Usmála se. „Doufám, že jsem si nedovolila příliš a že mi to odpustíte.“

Mintaka jí políbila bledou líč. „Háthor bude na tebe stejně hrdá, jako jsem já.“

Kněžka je zavedla do cely, kde leželo všechno, co Mintaka požadovala. Spěšně se převlékly do hrubých venkovských šatů a hlavy si přikryly vlněnými šálami. Potom s koženými pytli zavěšenými přes rameno následovaly matku představenou bludištěm chodeb. Před nimi, za zdí zadního traktu chrámu, sílil šum nilské vody. Konečně vyšly do slunečního svitu na molo, u kterého kotvila velká bárka. „Kapitán dostal zapláceno zlatem, které jsi mi dala, a ví, co má dělat. Ostatní požadované věci jsou ve vaší kajutě na palubě.“

„Viš, co máš říct Zuggoví,“ připomněla jí Mintaka a stará kněžka se opět usmála.

„Jsem si jistá, že mi Háthor promine moji malou lež, když pomůže dobré věci.“

Dívky seskočily na palubu a posádka dřímající ve stínu se hrnula ke stěžni. Lodníci ještě vytahovali velkou latinskou plachtu a kapitán už zamířil doprostřed řeky a stočil před' po proudu k deltě. Obě dívky strávily zbytek dne ve své těsné kajutě. Nechtěly riskovat, že je někdo ze břehu nebo na lodích, které míjeli, pozná. Pozdě odpoledne bárka zakotvila u východního břehu a na palubu přistoupili dva ozbrojení muži s velkými pytli. Kapitán hned zase nechal vztyčit plachtu a plnou rychlostí plul po řece dolů. Oba ozbrojenci padli před Mintakou na kolena.

„Nechť tě milují všichni bohové, Veličenstvo,“ pozdravil větší z dvojice, vousatý Hyksós s ostře řezaným obličejem a velkým nosem. „Jsme tvoji věrní psi a přicházíme na tvé zavolání.“

„Loku!“ Mintaka se radostně usmála při pohledu na známou tvář a obrátila se ke druhému muži. „A to je určitě tvůj syn Lokka.“ Mladík vypadal statně a byl jen o málo menší než jeho otec. „Jste oba vítáni. Ty, Loku, jsi věrně sloužil mému otci. Uděláte se synem totéž pro mě?“ Mintaka mluvila jazykem Hyksósů.

„Celými svými životy!“ ujišťoval ji Lok.

„Až vysedneme na břeh, mám pro vás náročnou práci.“

Zatím si odpočiňte a připravte si zbraně.“

Kapitán vplul do jednoho z mnoha ramen delty, proud zpomalil a z bažin kolem se vznesla hejna vodních ptáků.

Tma přišla dřív, než dosáhli ústí, ale kapitán řídil loď spolehlivě a neomylně se proplétal mezi mělčinami a písečnými kosami skrytými pod hladinou. Konečně čerstvý sláný vzduch odvál bahnitý pach močálů a loď vyplula na čisté vody Středozemního moře. Obě dívky vyšly na palubu.

„Teď někdy se Zugga probral ze spánku a zjistil, že jsme pryč,“ řekla Mintaka. „Ráda bych věděla, co Neférovi poví. Že jsme v bezpečí chrámových zdí? Doufám, že ano.“

Rušné pobřežní vody zůstaly za nimi a vlny volného moře jim zvedly palubu pod nohama. S hlubokou vodou pod kýlem kapitán změnil kurz a zamířil k východu.

Celou noc se loď držela v dohledu pobřeží a jitro Mintaku s

Merykarou zastihlo opět na přídi. V ranním chladu se zachumlaly do šál a pozorovaly pravý břeh, nedočkávané, kdy spatří pusté břehy pouště.

„Když si pomyslím, že je Nefér jen pár mil odsud,“ zašeptala Mintaka, „mám dojem, že stačí natáhnout ruku a dotknout

se ho.“

„Meren je tady taky, jen o kousek dál na východ. To by bylo překvapení, kdyby zjistili, že jsme tak blízko.“

„Stále na Nefera myslím a každou hodinu se modlím k Horovi a k Háthor za jeho bezpečí.“

„To už jsi ho přestala nenávidět?“ divila se Merykara.

„Nikdy jsem k němu nenávidist necítila,“ vášnivě se hájila

Mintaka a pak zaváhala. „Snad na chvíličku, ale jen malou.“

„Dovedu si představit, co cítíš,“ ujistila ji Merykara.

„Občas jsou tak tvrdohlaví, zabeďnění a...“ hledala vhodný výraz, „... prostě muži.“

„Máš pravdu!“ souhlasila Mintaka. „Přesně jako děti.“

Myslím, že jim to musíme odpustit, protože za to nemůžou.“

Zbytek dne a celou příští noc pluli podél pobřeží na východ přes Khalig el Tina kolem šňůry ostrovů a písečných žeber obklopujících záliv Sabkhet el Bardawill. Ráno bárka zakotvila u pláže El Arish a za odlivu Lok a Lokka ženy vynesli na břeh. Malá skupinka stojící na pláži vyprovázela pohledem bárku, která v čerstvém větru odplouvala zpátky k deltě.

„Zatím se nám daří,“ poznamenala Merykara příškrčeným hlasem. Neměla daleko k slzám. I v Mintacině přítomnosti se cítila osamělá a bezbranná. „Ale co uděláme dál?“

„Lok nám obstará nějakou dopravu,“ ujistila ji Mintaka.

Aby Merykaru uklidnila a dodala jí sebedůvěru, začala jí vysvětlovat svůj plán. „Kdybychom šli hledat strýce Tonku na jih přes poušť, mohl by nás Nefér zastavit. Musíme ho přelstít.“ Usmála se veseleji, než odpovídalo její vlastní náladě. Uvědomovala si nezáviděníhodnou situaci víc než

Merykara. „Jen si představ, jak by Nefér s Merenem vyváděli, kdyby o nás věděli!“ Zasmály se té myšlence a Mintaka pokračovala: „Jsme v týlu Najovy postupující armády a cesta za Beersheby do Ismáílije leží jen několik mil na jih od nás. Až nám Lok najde nějaký povoz, můžeme se vetřít mezi zásobovací vozy Najovy kolony, a dokud se nedostaneme ke strýci Tonkovi, budeme se vydávat za táborové květiny.“

Ale sehnat povoz nebyla zdaleka tak jednoduchá záležitost, jak si Mintaka představovala. Zásobovací Najovy armády sebrali místnímu obyvatelstvu nejen koně a vozy, ale i zásoby jídla. Nakonec byli rádi, že za přehnanou cenu koupili pět starých zbědovaných oslů. Zvířata sotva unesla ženy, nemluvě o jejich ochráncích. Ti museli cestu na jih absolvovat po svých. Po třech dnech uviděli z návrší armádu faraóna Naji. Obrovská kolona zaplnila cestu z východu na západ, kam až oko dohlédlo. Prach podobný kouři z hořícího lesa, který se nad ní vznášel, zamlžil obzor.

Nenápadně se připojili k průvodu nákladních povozů a zvířat. Obě dívky měly hlavy i obličejy zahalené a jejich uprášený ošoupaný šat budil málo pozornosti. Lok s Lokkou se od nich nehnuli a odrazovali sporadický zájem vojáků. Kolona se vlekla tak pomalu, že i líní osli byli schopní jet rychleji. Sunuli se kupředu pomalu jako pěna na hladině mohutné řeky a měli pestrou směsici lidí- žebráky a prostitutky, kupce, nosiče vody, tesaře, měditepce, holiče, trubadury a kejklře, ale i prosté ženy s kojenci u prsů a umouněnými batolaty, která se přidržovala jejich sukní. Kapitáni se Zlatem chrabrosti na krku se nemilosrdně prodírali bédným davem a bičem si pro své vozy vynucovali volnou cestu.

Přestože se Mintaka snažila z ubohých zvířat dostat maximum, první noc musely obě dívky spát pod hvězdami uprostřed táborových ohňů, povyku a zápachu početné lidské masy.

Po rozednění vyrazili znovu na pochod a před polednem dostihli zadní voj. Oddíly kopiníků, lučištníků a prácat pochodovaly za zpěvu písní zpívaných barbarským jazykem západních ostrovů. Projížděli kolem dlouhých zástupů náhradních koní vedených za povozy s pící a vodou.

Mintaka s úžasem hleděla na to množství zvířat a nechtělo se jí věřit, že by v Egyptě mohlo být tolik koní.

Vojáci po obou ženách pošilhávali. Ubohý šat ani dlouhé šály nestačily zakrýt jejich mládí a ladnost postav, a tak se staly terčem častých komplimentů i necudných návrhů.

Ale přísnost důstojníků a varovná přítomnost Loká a Lokky jim nedovolila zajít dál.

V závěsu za hlavní armádou večer dojeli k rozlehlé ohradě z tyčí a trní. Vstup byl silně strážěn a všude kolem panoval čilý ruch. Hlídky pobíhaly sem a tam a do ohrady i ven z ní jezdily vozy důstojníků. Mintaka okamžitě poznala praporec visící nad vjezdem. Byla na něm zobrazena hlava divokého kance s mohutnými kly a vyplazeným jazykem.

„Patří muži, kterého hledáme,“ zašeptala.

„Jenže jak se k němu dostaneme?“ starala se Merykara a pošilhávala po strážích.

Utábořili se u cesty v dohledu brány hlavního stanu generála Prenna, setníka Rudých a velitele zadního voje Najových armád.

Mintaka vytáhla z pytle vzácnou olejovou lampu, která zatím bez úhony cestu přechkala, a na útržek papyrového pergamenu napsala vzkaz. Byl adresován „Strýčku Medvědovi“ a podepsán „Tvůj malý cvrček“.

Dívky si smyly prach z tváří, učešaly se a vyprášily chitóny. Pak se ruku v ruce vydaly k bráně ohrady. Velitel stráží jim zastoupil cestu. „Co tady pohledáváte, krasotinky?“

To nemáte nic lepšího na práci než nabízet svůj veselý rozkrok? Zmizte odsud!“

„Vypadáš na milého a laskavého člověka,“ oslovila ho

Mintaka noblesně. „Dovolil bys nějakému hrubci, aby takto hovořil s tvými dcerami?“

Seržant se zarazil. Nečekal, že uslyší plynou kultivovanou hyksóštinu s aristokratickým přízvukem. Zvedl lucernu a posvítíl si na ně. Byly sice oblečené v obyčejném šatě, ale jejich tváře prozrazovaly urozený původ. Ve skutečnosti je obě dobře znal, ale nedokázal si okamžitě vzpomenout odkud.

„Promiňte, dámy,“ zamumlal, „měl jsem vás za-“ zmlkl a Mintaka se blahosklonně usmála.

„Samozřejmě že ti bude odpuštěno, když setníku Prennovi laskavě doneseš vzkaz.“ Mintaka vylovila ze záhybů šatu roličku pergamenu.

Seržant chvíli váhal, než svitek vzal. „Bohužel vás musím požádat, abyste počkaly zde, dokud od velitele nedostanu instrukce.“

Za chvíli byl zpátky. „Mrzí mě, dámy, že jsem vás nechal čekat. Prosím následujte mě.“

Ovedl je k velkému barevnému stanu uprostřed ohrady a poddůstojníkovi u vchodu něco pošeptal. Po krátké pauze je zavedl dovnitř. Interiér byl jen sporadicky zařízený několika málo kusy nábytku a podlahu kryly vyčištěné kůže přimorožce, zebry a leoparda. Seděl na nich postarší muž a skláněl se nad mapami a svitky papýru. V klíně měl talíř s opékanými žebry a kouskem prosného chleba.

Pohlédl na přicházející dívky a zamračil se. Měl pohublou tvář s propadlými líci a barevné stužky v jeho vousech nedokázaly zakrýt převládající šed'. Právě oko mu kryla kožená páska.

Mintaka vystoupila ze stínu, poklekla a setřásla z hlavy šálu. „Strýčku Tonko!“ Starý voják pomalu vstal a prohlížel si ji. Pak se usmál a v oku se mu zračil údiv. Zvedl ji a objal. „Je to možné? Slyšel jsem, že jsi dezertovala a přidala se k nepříteli.“

Usadil ji a Mintaka se vzpamatovala z nečekaně vřelého přijetí. „Právě proto jsem za tebou přišla, strýčku.“

„Koho to přivádíš?“ Pohlédl na Merykaru a zamrkal jediným okem. „Při Seuethově páchnoucím dechu, já tě odněkud znám.“

„To je princezna Merykara,“ představila ji Mintaka.

„Najova uprchlá manželka? Naja bude rád, že ses vrátila,

Veličenstvo.“ Prenn se usmál. „Jedly jste něco?“ Nečekal na odpověď a při kázal sluhům, aby přinesli maso, chléb a víno. Dívky si před nimi znovu zahalily tváře, a když odešli, Mintaka si k starci přisedla blíž a šeptala mu do zdravého ucha.

Poslouchal ji klidně, ale sotva začala líčit podrobnosti té osudné noci, kdy její otec a bratři zahynuli v hořící galéře u Balasfuru, výraz jeho tváře se změnil. Mintaka měla dojem, že v jeho oku zahlédla i slzu, ale tušila, že taková ukázka slabosti by u setníka Rudých nebyla možná. Prenn odvrátil tvář, a když na ni opět pohlédl, slza byla pryč.

Mintaka musela připustit, že se mylila.

Když skončila, Prenn odpověděl prostě: „Miloval jsem tvého otce stejně jako tebe, můj cvrčku, jenže to, co mi nabízíš, je zrada.“ Na chvíli zmlkl a pak si povzdychl.

„Musím si to nechat projít hlavou a do té doby nemůžete odejít. Bylo by to příliš nebezpečné. Převlečete se za chlapce a zatím zůstanete u mě.“

Když protestovaly, přísně je okřikl: „To není žádost, to je rozkaz! Nevzbudíte podezření, protože moji muži vědí, že kousek chlapeckého zadku mám rád stejně jako ženské ňadro.“

„Mohla bych aspoň poslat vzkaz Neférovi?“ prosila Mintaka.

„To je stejně nebezpečné. Buď trpělivá, nepotrvá to dlouho. Naja stojí na výšinách Khatmie a za pár dní vyrazí do Ismáílije. Dřív než Osirisův měsíc začne ubývat, bude o bitvě rozhodnuto.“ Prennův hlas přešel do tlumeného vrčení.

„A já se budu muset rozhodnout taky.“

Meren z dálky sledoval, jak Najovy houfy sestupují z průsmyku Khatmia na spálenou zem pouště, a vypustil párek holubů, které dostal od

Taity. Dva měli větší naději doletět do Ismáílije. Kdyby jednoho ulovil sokol nebo jiný dravec, druhý se stále mohl vrátit. Oběma ptákům na nohu uvázal kousek červeného vlákna - znamení, že pochod započal.

Meren pozoroval postup vojska přes poušť a v noci se připlížil k nepřátelskému táboru. Viděl, jak napájí koně vodou z kameninových nádob, a doufal, že zaslechne od ohňů nějaký hlasitější hovor.

Pátou noc přední voj minul značku dělicí cestu na dvě poloviny a Meren mohl vyrazit ke zdrojům vody, které postupující armáda za sebou zanechala. Našel je téměř prázdné. Buď vodu spotřebovali, nebo plné nádoby vzali s sebou. Naja si byl tak jistý svým vítězstvím, že pro případný ústup nenechal žádnou rezervu. Z toho mála plných nádob, které Meren našel, doplnil vodou své měchy a zbytek rozbil.

Potom velkým obloukem předjel těžkopádnou kolonu a našel zbytek svého oddílu - padesát bojových vozů tažených nejlepšími koni z celé Neférové armády. Zdrželi se jen chvíli, než napojili zvířata a vyměnili modré vlajky za rudé.

Rychlou jízdou se dostali před čelo kolony a po předpokládané trase Najova pochodu jeli k Ismáíliji.

Muži hlídající skladiště vody je uviděli přijíždět z očekávaného směru a považovali je za své druhy. Než si stačili uvědomit, že barva vlajek je falešná, bylo pozdě.

Meren umlčel každého, kdo se pokusil o odpor, a zajatci si mohli vybrat mezi smrtí a dezercí. Většina zvolila druhou možnost a přidali se na stranu Nefera Setiho. Pak už stačilo jen pár úderů palic, drahocennou tekutinu vypil žíznlivý písek a Merenův oddíl vyrazil k dalšímu skladu.

Konečně se přiblížili k Ismáíliji a Nefér jim vyjel vstříc.

Objal Merena, a když slyšel o splnění úkolu, zajásal. Naja zůstal v poušti bez vody. „Právě sis vysloužil své Zlato chrabrosti,“ chválil Merena, „a zároveň tě povyšuji mezi

Nejlepší z deseti tisíc.“ Nefér s uspokojením konstatoval, že se přítel úplně zotavil, a svěřil mu velení pravého křídla obrany.

„Faraóne, jestli jsem ti udělal radost, prosím tě o laskavost.“

„Jistě, příteli. Pokud splnění tvého přání bude v mé moci, dostaneš, o č žádáš.“

„Mám právo zůstat po tvém boku. Absolvovali jsme spolu Rudou stezku, ať nás proto spolu zastihne i nadcházející bitva. Dovol mi s tebou jet jako tvůj zbrojnoš.

Bude to pro mě největší čest, po jaké toužím.“

Nefér mu stiskl paži. „Pojedeš se mnou a poctěn budu já.

Jenže není čas na řeči, Naja nebude daleko, a až zjistí, že přišel o vodu, bude muset zatraceně zrychlit.“

Bezděčně pohlédli k východnímu obzoru, ale opar z horka visící nad pouští viditelnost omezoval.

Faraon Naja Kiafan zíral na trosky vodní skládky.

Zvědové ho už varovali, ale rozsah pohromy ho přesto vyděsil. Pomalu slezl z vozu a vešel mezi roztržštěné nádoby. Kameninové střepy mu praskaly pod sandály a jeho předstíraný klid vzal za své. Vztekem nakopl zbytek nádoby a se zaťatými pěstmi pohlédl k západu.

„Vydáte rozkaz k návratu, Veličenstvo?“ zeptal se jeden z kapitánů, když se Naja vrátil ke svému štábu.

Naja na něj chladně pohlédl. „Příštího zbabělce, který mi něco takového navrhne, nechám nahého uvázat za nohy za svůj vůz a povleču ho tak až do Egypta.“ Důstojníci sklopili oči a nejspíše přešlapovali v písku.

Naja sundal modrou válečnou korunu a zpoceně čelo si utřel plátěnou rouškou, kterou mu zbrojnoš spěšně podal. S korunou pod paží vydal nové rozkazy. „Posbírejte všechny měchy s vodou od celé armády. Veškerá voda bude od nynějška pod mou kontrolou. Bez mého svolení se nenapije jediný člověk ani kůň. Cesta zpátky neexistuje, ustoupit není kam. Všecky vozy včetně Prennova závěru pojedou vpředu. Ostatní povozy a pěší se musí o sebe postarat sami a dojet za námi tak rychle, jak to jen stihnou. Já pojedu v čele jízdy, která zaútočí na hradby Ismáílije.“

Heseret vystrčila hlavu ze stanu a zavolala na velitele stráží. „Co se děje, vojáku? Co hledají ti muži na posvátném místě vyhrazeném královně?“ Ukázala na vojáky, kteří z doprovodných vozů vynášeli kožené měchy s vodou. Jak si můžou dovolit odnášet vodu, když jsem se ještě nekoupala? Příkaž jim, ať je okamžitě vrátí.“

„Je to rozkaz faraóna, vašeho božského manžela,

Veličenstvo,“ odpověděl seržant. Sám se děsil, když si představil, že zůstanou ve vyprahlé poušti bez kapky vody.

„Povídá se, že všecku vodu potřebují přední švadrony.“

„Takový příkaz neplatí pro mě, božskou královnu Egypta,“ zaječela Heseret. „Vraťte ty měchy zpátky!“

Vojáci zaváhali, ale seržant se dotkl hrotem meče své kožené přílby. „Promiňte, Veličenstvo, ale já dostal rozkaz vzít všecku vodu.“

„Ty se opovažuješ mi odporovat?“ křičela mu Heseret do tváře.

„Prosím, odpusťte mi a pochopte moji situaci, Veličenstvo.

Mám své rozkazy.“

„Při sladkém jméně Isis, nechám tě uskrtnit a tvoje tělo spálit, jestli mě neposlechněš.“

„Moje rozkazy -“

„Mor na tebe i tvé rozkazy. Okamžitě pojedu za generálem

Prennem a přivezu ti od něj nové rozkazy.“ Obrátila se ke svému tělesnému strážci. „Připrav vůz a deset mužů doprovodu.“

Hlavní stan velitele zadního voje stál v dohledu od

Heseretiina stanu a její kočár k němu dojel za pár minut.

Jenže před branou ohrady jí stráž zastoupila cestu. „Božské

Veličenstvo, generál Prenn není přítomen.“

„Tomu nevěřím,“ odsekla Heseret a pokynula ke kančí hlavě na praporci. „Tamhle vlaje jeho zástava.“

„Veličenstvo, generál před hodinou odjel se všemi svými vozy. Faraón mu přikázal, aby se připojil k jeho předním vojům.“

„Musím s ním mluvit ve věci nanejvýš naléhavé. Vím, že by neodjel bez toho, aby mě informoval. Ustup a nech mě projet. Sama se přesvědčím.“ Rozjela se s vozem přímo k seržantovi, že sotva stačil uskočit stranou. Její eskorta pochodovala za ní.

Heseret dojela k žlutě zelenému stanu a pohodila oprotě sluhovi. Při svém rozčilení zapomněla na formality, seskočila z vozu a zamířila rovnou do stanu. Vchod nikdo nestrážil a Heseret začala věřit, že seržant mluvil pravdu.

Přesto sklonila hlavu a vešla dovnitř.

Na zvířecích kůžích uprostřed stanu seděli dva chlapci a jedli z dřevěných talířů. Polekaně k ní vzhledli.

„Kdo jste?“ zeptala se přísně, i když podle generálovy pověsti okamžitě uhádla, co jsou zač. „Kde je generál?“

Neodpověděli a jen na ni dál civěli. Heseret náhle přivřela oči a přistoupila blíž. „Vy!“ zaječela. „Vy zrádné jedovaté děvky!“ Třesoucím se prstem ukázala na dívky.

„Strážé!“ zavřeštěla tak silně, jak jen dokázala. „Strážé ke mně! Okamžitě!“

Mintaka se vzpamatovala, uchopila Merykaru za ruku a táhla ji za sebou k zadnímu vchodu.

„Strážé!“ zaječela Heseret znovu. Její osobní strážce nahlédl dostanu.

„Za nimi!“ Rozběhla se za prchající dvojicí se strážcem v patách. Než se dostala ze stanu ven, byla už Mintaka s Merykárkou v půli cesty k ohradě.

„Zastavte je!“ křičela Heseret. „Nenechte je utéct, jsou to špehové a zrádci.“

„Chyťte je!“ volal strážce na vojáky u brány. S obnaženými meči vyběhli dívkám vstříc.

Když Mintaka viděla, že jim odřízli cestu k bráně, zastavila a zoufale se rozhlížela ve snaze najít nějakou možnost úniku.

Nakonec vzala Merykaru za ruku a rozběhla se k ohradě. Pokusily se ji přelézt, ale strážce je za kotníky stáhl dolů. Trny jim rozdrásaly ruce i nohy. Zuřivě se bránily, kopaly, škrábaly a kousaly, ale všechno bylo marné.

Vojáci je přemohli a odvěkli je zpátky do velitelského stanu. Heseret se pomstychtivě usmívala. „Dobře je svažte.

Až se vrátí můj manžel, jediný vládce Egypta, vyměří jim za jejich zločiny odpovídající trest. Bude mi potěšením poslouchat jejich nářek, až je povedou na popravu. Do té doby budou uvázány před vchodem do mého stanu jako divoká zvířata. Sama na ně dohlédnu.“

Strážé naložily dívky svázané na rukou i nohou do vozu a Heseret je dopravila ke svému stanu. Tam je nechala zavřít do jedné z prázdných klecí pro prasata. Doprovodné vozy vezly kromě jiného i živá zvířata pro kuchyni: slepice, prasata a kozy. Selata, která klec dříve obývala, už skončila v žaludcích královnina doprovodu. Podlaha klece, zhotovená z

bambusových tyčí svázaných koženými řemínky, páchla hnojem a nízký nekrytý strop nedovolil dívkám stát. Musely sedět na žhavém slunci zády opřené o stěnu. Ruce spoutané za zády měly přivázané k bambusové tyčce.

„Stráž se od klece nehne ve dne ani v noci,“ varovala dívky Heseret. „Zkuste utéct, a nechám vám useknout po jedné noze, aby vás na další pokusy přešla chuť.“

Z Heseretiny tváře dívky vyčetly, že hrozbu myslí vážně.

Merykara se dala do pláče a Mintaka jí šeptem domlouvala:

„Buď statečná, má milá. Nedopřejeme jí tu radost, aby nás viděla na kolenou.“

Ze strážní věže nad pevností v Ismáílíji zazněl signál ohlašující příjezd předsunuté hlídky.

Nefér vyskočil od stolu stojícího pod plátěnou stříškou, kde při jídle s Taitou znovu procházeli podrobnosti obranné taktiky. Svižně vyšplhal po žebříku nahoru a pohlédl k východu. Ve žlutém oparu zahlédl obrysy válečných vozů vlastních průzkumných hlídek. Strážce pospíchaly otevřít bránu pevnosti.

„Nepřítel jede za námi,“ volal velitel hlídky.

„Dobrá práce, seržante,“ pochválil ho Nefér a zavolal na trubače na hradbách. „Zatrub do zbraně!“

Zvuk beraního rohu zvedl celou armádu a signál opakovaný trubači v poli letěl od legie k legii. Ze stanů a přístřešků na ochranu před sluncem vybíhali vojáci, chápali se zbraní a nastupovali do formací. Vozy i muži ve chvílce zaujali určené pozice.

Nefér se usmál na Taitu, který za ním vylezl na nejvyšší patro věže. „Tak vidíš,“ řekl, „i když Naja zůstal bez vody, nevrátil se.“

„Taky jsme s tím od začátku počítali,“ odpověděl Taita.

Východní obzor potemněl, jako by předčasně přicházel soumrak. Prašná clona na čele nepřátelské fronty vřela a valila se jako bouřkový mrak.

Nefér vzhlédl k nelítostnému slunci. „Do poledne chybí ještě pár hodin. Než přijde večer, bude bitva rozhodnuta.“

„Najovi koně se za poslední tři dny mnoho nenapili a museli běžet zatraceně rychle, když jsou tady tak brzy,“ uvažoval Taita nahlas. „Naja ví, že musí zvítězit a do večera obsadit studny. Jinou možnost nemá.“

„Pojedeš ho přivítat se mnou, starý otče?“ zeptal se

Nefér, když si připínal meč.

„Ne.“ Taita zvedl ruku. Na prostředníku jeho levice zazářil rubín zasazený ve zlatém prstenu. Nefér poznal šperk, který Naja před lety v Thébách stáhl z vlastního prstu a daroval ho starci za údajnou likvidaci mladého faraóna. Pochopil, že prsten představuje mocný amulet, téměř stejně účinný, jakým by byl ústřížek Najových vlasů či nehtů nebo usušený kousek jeho exkrementu. „Budu bitvu sledovat odsud. Při moji fyzické kondici ti tady budu víc platný, než kdybych mával oštěpem nebo natahoval luk.“

Nefér se usmál. „Tvé zbraně jsou ostřejší a zasahují přesněji než jakákoliv zbraň, kterou jsem kdy držel ve své ruce.

Necht tě chrání Hór, starý otče.“

Sledovali, jak útvary lučištníků a práčat zaujímají svá místa za kamennou hradbou. Pohybovali se svižně a spořádaně, protože každý dobře věděl, co se od něj očekává, a celý manévr mnohokrát nacvičovali. Když poslední z obránců zapadl za hráz, pláň se zdánlivě vylidnila.

Prašný mrak Najovy fronty se přiblížil. Nefér Taitu naposled objal a slezl z věže. Jak vycházel z bran pevnosti, přivítal ho pozdravný křik shromážděných švadron. Procházel jejich řadami, vybíral své oblíbené velitele a povzbuzoval je.

„Odvalu, Hilto! Ještě jednou pro mě, Shabako! Socco, dnes večer spolu na vítězství vypijeme pohár vína.“

Potom naskočil na podlážku vozu a Meren mu předal opratě. Dov poznala změněnou ruku a ohlédla se po Neferovi svými velkýma zářivýma očima s dlouhými černými řasami. Kruš prohnul šíjí a zahrabal předním kopytem.

Nefér zvedl zatátou pravici a vykřikl: „Kupředu!“

Troubení beraních rohů rozkaz předalo dál a vozy, řada za řadou, následovaly svého faraóna. Majestátně vjeli mezi dvě nízké obranné hráze, za nimiž se krčili lučištníci a práčata.

Na další Neferův ruční signál se formace začala rozvíjet.

Kolo na kole jela čelní řada vstříc zlověstnému prašnému mraku. Nefér zastavil na značkách, které tam přikázal umístit už před několika týdny, a sledoval postup nepřítele.

V místě, kde se ponuré mračno dotýkalo šedého povrchu pouště, uviděl řadu černých skvrn. Neklidný horký vzduch způsobil, že obrysy blížících se vozů měnily tvar. Vlnily se a kroutily jako obrazy ropuch na dně rybníka.

Vozy přijely blíž a jejich tvary se ustálily. Nefér už rozeznával jednotlivé koně i muže ve vozech za nimi.

„Sladký Hóre!“ zašeptal Meren. „Zdá se, že Naja nasadil do útoku všechny své síly a v záloze nenechal nic.“

„Musí trpět zoufalým nedostatkem vody. Jedinou jejich nadějí je čelním útokem prolomit naši obranu a dostat se ke studnám.“

Stále blíž se valila horda nepřátel. Už mohli rozeznat i jednotlivé válečníky přední řady a podle barevných zástav identifikovat každý regiment i důstojníka, který mu velel.

Dvě stě kroků před nimi mocný val zastavil a na krajinu padlo tísnivé ticho rušené jen zneklidňujícím šuměním větru.

Prach se usadil a obě armády na sebe viděly do nejmenších podrobností.

Ze středu nepřátelské řady vyjel osamocený vůz. Nad hlavou jezdce vlála královská zástava a vrstvou prachu na voze prosvítalo zlaté plátování. Sto kroků před nimi vůz zastavil a pod modrou válečnou korunu Nefér poznal chladně krásnou Najovu tvář.

„Buď pozdraven, Nefere Seti, štěně psa, kterého jsem zabil vlastní rukou!“ zavolal Naja zvučným hlasem. Nefér strnul, když slyšel to otevřené přiznání královraždy. „Na hlavě nosím korunu, kterou jsem mu vzal, když umíral, a v ruce,“ zvedl úžasný modrý meč, „držím zbraň, kterou jsem vytrhl z jeho zbabělé pěsti. Chceš ho mít, štěně?“

Nefér cítil Jak se mu ruce začínají třást a rudá mlha hněvu mu zastírá oči.

„Klid!“ zašeptal Meren, který vytušil jeho pocity.

„Nenech se vyprovokovat.“

S nejvyšším úsilím Nefér potlačil vztek. Podařilo se mu udržet klidný výraz, ale jeho hlas zvonil jako kov na kameni.

„Tak se připrav!“ vykřikl a zvedl do výše vlastní meč.

Naja se neslyšně zasmál, otočil vůz a vrátil se zpátky do čel ní řady.

„Kupředu! Tryskem do útoku!“ zvolal a zvedl pravici s modrým mečem. Nepřátelské šiky vyrazily a masa koní a vozů se valila jako nezadržitelný příboj.

Nefér stál na místě a Najova výsměšná slova mu zvonila v uších. S krajním vypětím odolával silnému pokušení opustit svůj dobře vymyšlený plán a vyrazit kupředu.

Nejraději by se utkal s Najou tváří v tvář a probodl jeho zrádné srdce. Jen stěží se ovládl a tři krát zakroužil mečem nad hlavou. Jeho legie reagovala okamžitě.

Jako hejno holubů měnících směr letu nebo ryb přechajících před útokem barakudy se vozy jednotně otočily a ujížděly po pláni zpět.

Najova čelní jízda připravená na střetnutí se nesetkala s odporem a útok ztratil rychlost a rozhodnost jako člověk, který zakopne o neexistující práh. Než se Naja vzpamatoval,

Nefér získal dalších sto kroků náskoku. Jeho švadrony plynule přešly z roztažené formace na zástup po čtyřech vozech vedle sebe.

Naja je začal pronásledovat, jenže po třech stech krocích jeho křídla narazila na obranné hráze. Protože vozy nemohly zastavit, tlačily se do středu jako proud široké řeky sevřené úzkou skalní soutěskou. Kola začala na sebe narážet, útok zakolísal a váznul. Hráze stlačovaly koně i vozy do stále hustší masy.

Ve stanovený okamžik troubení rohů zvedlo lučištníky skryté za hrázemi. Šípy už měli založené a tětivy zakřivených luků natažené. Pečlivě vybírali svůj cíl, protože první salva byla nejúčinnější.

Vrhači roztočili nad hlavami své praky. Aby vyrovnali odstředivou sílu těžkých koulí z pálené hlíny v kožených kapsách na koncích dvojic dlouhých řemínků, drželi opačné konce oběma rukama. Praky bzučely a střely nabíraly stále větší rychlost.

Když vedoucí Najova švadrona vjela dostatečně hluboko do pasti obranných valů, trubači znovu zatroubili a lučištníci odpověděli soustředěnou salvou. Podle rozkazu mířili na koně a velitele švadron. Na krátkou vzdálenost nebylo těžké se trefit a tichý svist šípů ukončily nárazy hlavic na živé cíle. Zněly podobně, jako když hrst šterku dopadne do nilského bahna. První řada Najova útoku byla zlikvidována. Převržené vozy se kupily na tělech padlých koní nebo neřízené najížděly do kamenných valů.

Pak vylétly střely z praků a s dábelskou přesností zasahovaly své cíle. Koule z vypálené hlíny měly velikost zralého granátového jablka, ale vážily stejně, jako by byly ze slonoviny. Dokázaly lehce rozbít lebku člověku nebo koni, přerazit nohu či zlámat žebra. Dopadly na druhou řadu útočících vozů a jejich účinek byl otřesný.

Následující vozy nemohly zastavit, najížděly do trosek před sebou, tříštily se a praskaly jako zelené větve stromů v plamenném pekle lesního požáru. Ostré třísky z polámaných ojí zabíjely zvířata, která k nim byla přivázaná, kola se trhala z os a muži, vymrštění setrvačností z vozů, padali pod kopyta běsnících koní.

Nefér v čele své švadrony vydal očekávaný signál a z úkrytů vyskočili pěši. Bleskově odtáhli trnité keře kryjící průchody v kamenných náspech a Neférové vozy jimi vyjely ven do volného prostoru. Bez otálení zamířily podél hrází zpátky a vpadly do zad Najovým švadronám.

Armády se do sebe zaklesly jako rohy dvou bojujících býků. Ne všechny Najovy vozy se podařilo vlákat do pasti mezi kamenné hráze. Důvod byl prostý: nebylo v ní dost místa. Volné vozy se zapojily do boje a začala tradiční bitva vedená tradičním způsobem. Vozy zaútočily, stáhly se a znovu útočily. To se opakovalo, dokud se švadrony nerozpadly do menších skupin. Nakonec spolu bojovaly i samostatné páry vozů, kolo proti kolu a muž proti muži.

Přes velké ztráty, které nepřítel utrpěl v počáteční fázi střetnutí, měl stále velkou početní převahu. Postup střídal ústup a Nefér byl donucen přivolávat nové a nové zálohy skryté ve vyschlém korytě vádí za pevností. Už poslal pro poslední vozy, a stále to nestačilo. Koní i mužů drcených prostým množstvím nepřátel pomalu ubývalo.

V prachu a bitevní vřavě Nefér zoufale hledal rudou královskou vlajku na zlatém Najově voze. Věděl, že kdyby se mu podařilo donutit Naju k sólovému střetu, ve kterém by ho zabil, měl by ještě šanci na celkové vítězství. Jenže po Najovi jako by se zem slehla. Napadlo ho, že možná padl v čele své armády na začátku bitvy, ale mohl taky ležet zraněný nebo mrtvý někde v chaosu na otevřeném poli.

Nedaleko uviděl Hiltův vůz sevřený dvěma nepřátelskými vozy.

Jejich osádky srazily starého válečníka k zemi, a když Hiltovi muži viděli konec svého velitele, začali zmatkovat a celá švadrona se rozpadla. Nefér cítil, jak mu ledová ruka beznaděje svírá srdce. Porážka se zdála být nevyhnutelná.

Viděl, jak řada Rudých vozů objíždí hráze a šípy či oštěpy sráží jeho práčata a lučištníky. Pěšáci se rozprchlí a jejich panika byla nakažlivá. Trpce si připomněl Taitova slova. Stařec to nazýval „efekt malého ptáčka - když jeden uletí, uletí celé hejno“.

Nefér viděl, že se jeho armáda brzy rozpadne, a povzbuzoval vozky, kteří byli v doslechu. Pokoušel se je vlastním příkladem přimět k dalším výpadům. Sám dohonil jeden

Rudý vůz a několika údery rozsekal jeho osádku. Pak vyrazil za dalším, ale Kruš i Dov byli u konce se silami a nepřítel mu ujel.

Meren náhle ukázal k východu a vykřikl: „Podívej, faraóne!“

Nefér si hřbetem ruky setřel z tváře pot a cákance cizí krve a zahleděl se do pouště.

Ted' už nade všechny pochyby věděl, že bitva je ztracena.

Hnala se k nim čerstvá masa nepřátelských vozů. Odkud se tak náhle objevily, netušil, až doposud byl přesvědčený, že

Naja zaútočil se všemi svými vozy. Ale na tom už nezáleželo, boj brzy skončí a vítězem nebude on.

„Kolik jich je?“ zeptal se rezignovaně.

„Asi dvě stě, možná i víc,“ odpověděl Meren neméně skleslým hlasem. „Je konec, faraóne. Zemřeme v boji.“

„Ještě jeden a poslední útok!“ křikl Nefér na nejbližší vozy. „Za mnou, Modří! Zemřeme se slávou.“

Chraptivě ho pozdravili a z obou stran se postavili vedle něj. Dokonce Kruš a Dov jako by znovu ožili, když řada modrých vozů vyrazila proti novému nepříteli. Jak se blížili, uviděli vlajku velitele. Nějaký setník? Generál?

„Při Horovi, já ho znám,“ vykřikl Meren. „To je ten starý sodomita Prenn.“

Už byli tak blízko, že Nefér poznal vychrtlou postavu s černou páskou přes oko. Viděl ho ve štábu krále Apepiho při jednání o míru v chrámu Háthor. V tom zázračném dni taky poprvé spatřil Mintaku.

„Nepřijíždí právě vhod,“ zavrčel Nefér. „Snad aspoň zachráníme příští generaci chlapců před jeho milostným zájmem.“

Nasměroval Kruše a Dov přímo na jeho vůz. Chtěl Prenna donutit, aby vybočil ze směru, a nabídl tak svůj bok jeho oštěpu. Vtom Meren překvapeně vykřikl: „Má vlajku Modrých!“

Nefér si toho až doposud nevšiml, ale Meren měl pravdu. Na žerdi velitelského vozu vlála modrá vlajka - barva Tamosovadomu.

Prenn zpomalil a pozdravil Nefera pravou pěstí přiloženou na srdce. „Buď zdrav, faraóne! Nechť žiješ deset tisíc let. Nefere Seti,“ zvolal hromovým hlasem.

Zmatený Nefér sklonil oštěp, který se právě chystal vrhnout, a zastavil spřežení.

„Co prikazuješ, faraóne?“ zeptal se Prenn.

„Co to má znamenat, generále? Proč žádáš rozkazy ode mě?“

„Princezna Mintaka mi doručila tvůj vzkaz a já přijel, abych se dal do tvých služeb a pomohl ti pomstít vraždu krále Apepiho a tvého otce.“

„Mintaka?“ Nefér nemohl uvěřit svým uším. S určitostí věděl, že Mintaka má domácí vězení ve svatyni chrámu v Avarisu. Jenže nad údivem a dohady zvítězil instinkt válečníka a Nefér myšlenky na Mintaku pustil z hlavy. Na vysvětlování bude později času dost. „Dobře, generále

Prenne. Sice jste s příjezdem nespíchali, ale budiž.

Postav se s vozem vedle mě a zameteme tohle pole z jednoho konce na druhý.“

Vyrazili bok po boku, a když Neférovy zdecimované a roztroušené oddíly uviděly přijíždět modré vlajky a uslyšely válečný pokřik „Za Hóra a Nefera Setiho!“, odvaha se jim vrátila. Prennovy čerstvé síly se vrhly na vyčerpané švadrony Naji Kiafana, které se nezmohly na víc než sporadický odpor. Ještě chvíli bojovaly, ale už bez srdce a bez naděje. Někteří vojáci seskákali z vozů, klekli do prachu a na znamení, že se vzdávají, zvedali ruce nad hlavu.

Prosili o milost a vykřikovali slova chvály na Nefera Setiho.

Jejich příklad se šířil po bitevním poli jako mor.

Nefér jezdil křížem krážem přes plán a hledal Naju.

V duši věděl, že vítězství nebude úplné, dokud nepomstí otcovu vraždu. Vrátil se k obranné hrázi, kde Naju viděl naposled v čele útoku. Projížděl podél kamenného valu mezi troskami poražené armády, převrácenými vozy, mrtvolami a umírajícími muži i zvířaty. Třebaže většina nepřátel byla pobita nebo se vzdala, ojedinělé skupinky ještě bojovaly. S těmi Neférovi muži neměli slitování. Rozsekali je na kusy, i když se na poslední chvíli vzdávali. Tam, kde Nefér mohl zastavit zabíjení a zajatce ušetřit, zakročil.

Ale jeho muže posedlo vražedné šílenství a většina zajatců zemřela dřív, než je stihl zachránit.

Dojel ke kamenné hrázi a z podlahy vozu prohlížel místo, kde uvízly přední řady Najovy armády. Rozbité vozy se kupily na sobě jako vraky lodí, které mořská bouře vrhla na skálu. Několika koním se podařilo zvednout na nohy a stáli připoutáni ke svým zničeným vozům. Viděl krásnou hnědku, jak stojí na třech nohách. Pravou přední nohu jí přerazila hliněná koule. Černému hřebci vedle ní roztrženého břicha vyhřezla střeva. U každého vozu leželi mrtví a ranění. Ti, kteří se ještě mohli hýbat, vzlykali a prosili boha nebo své matky o vodu a pomoc. Jiní seděli s pokleslými čelistmi, otupělí bolestí svých ran. Jeden nešťastník se vytrvale pokoušel vytáhnout šíp, který mu uvízl v břiše.

Nefér hledal mezi mrtvými Najovo tělo, ale v té změti se stěží orientoval, protože mnoho nepřátel zůstalo pod troskami vozů. Teprve záblesk zlata ho konečně přivedl na stopu. Pak uviděl i královskou zástavu Naji Kiafana. Ležela v kaluži sražené krve.

„Musím ho najít,“ řekl Merenovi a seskočil z vozu.

„Musím se přesvědčit, že je mrtvý.“

„Pomůžu ti ho hledat.“ Než Meren uvázal koně k hrázi,

Nefér už ji přeskočil a lezl přes trosky k místu, kde skončil zlatý královský vůz. Ležel na boku a byl prázdný.

Jeden z koní ještě žil, ale měl zlomené obě přední nohy. Zvíře zvedlo hlavu a lítostivě se na Nefera podívalo. Nefér vzal z vozu oštěp a ranou za ucho zmrzačené zvíře dorazil.

Meren, který lezl za ním, náhle vykřikl a sehnul se. Pak triumfálně zvedl nad hlavu svůj nález — Najovu modrou válečnou korunu.

„Tělo té svině nebude daleko,“ volal na něj Nefér. „Takovou věc by jen tak nezhodil. Byla pro něj příliš cenná.“

„Podívej se pod vůz,“ radil Meren, „třeba ho přimáčkli.

Pomůžu ti ho zvednout.“ Jak přelézal zničené vozy, koutkem oka zahlédl nějaký pohyb. „Pozor! Za zády!“ vykřikl.

Nefér se bleskově otočil. Z úkrytu za deskou vozu se vynořil Naja. Holou hlavu měl bledou jako pštrosí vejce a z očí mu hledělo šílenství. Oběma rukama svíral Tamosův modrý meč a napřahoval se k ráně na Neferovu hlavu.

Merenovo varování přišlo včas a Nefér se stačil sklonit před svištěcí ocelí. Vlastní zbraň měl v pochvě u boku, ale držel v ruce oštěp, kterým dal zmrzačenému koni ránu z milosti. Bezděčně s ním zaútočil na Najovo hrdlo. Ovšem Naja byl rychlý jako kobra, po které dostal jméno, a bleskově uhnul stranou. Nefér tak aspoň získal čas, aby vytasil

vlastní zbraň. Naja ustoupil a spěšně se rozhlédl kolem sebe. Uviděl Merena, jak s obnaženým mečem pospíchá příteli na pomoc, a uviděl taky prázdný vůz se záprühem.

Rychlým výpadem donutil Nefera ustoupit, otočil se a sprintoval pryč. Nefér po něm hodil oštěp, ale minul a Naja doběhl ke hrázi. Jak ji přeskakoval, přesekl opratě, kterými byli koně přivázáni. Neměl sice čím spřežení řídit, ale sebral z příhrádky bič a švihl koně přes zadky. Polekaný pár vyrazil tryskem.

Když Nefér vyskočil na hráz, už jen viděl, jak vůz s Najou pádí přes pláň. Zhluboka se nadechl a hvízdal. Oba koně dobře znali ten pronikavý zvuk, zvedli hlavy a vztyčené uši natočili do směru, odkud přicházel. Kruš změnil krok, prudce zahnul doprava a Dov se k němu okamžitě přidala. Vůz se v ostré zatáčce málem převrátil a Naja se musel pevně držet čelní desky, aby z vozu nevypadl. Koně se rychle vraceli zpátky k Neférovi a Naja se připravil, aby mohl na Nefera zaútočit, až se k němu přiblíží. Nefér věděl, že jeho bronzový meč nemůže obstát proti úžasné síle Najovy zbraně. Postavil se s ním proti takto vyzbrojenému šermíři Najových kvalit by znamenalo jistou smrt.

Koně se přiblížili, Nefér z hráze skočil na Krusův hřbet a koleno ho navedl stranou na otevřenou pláň. Ohlédl se a viděl, že Naja přešel z čelní desky na oje a krůček po krůčku se k němu blíží.

Nefér se sklonil a přesekl postraňky i uzel na splétaném koženém provaze, kterým byli koně k oji přivázáni. Neřízený vůz vybočil ze směru a Najova váha převážila oj, která se koncem zabodla do země. Vůz udělal přemet a vymrštěný Naja skončil na zemi. Dopadl na rameno a do dusotu kopyt a hluku tříštícího se vozu zaznělo hlasité prasknutí.

Naja těžkopádně vstal a tiskl si k hrudi polámanou pravici.

Modrý meč mu při pádu vypadl z ruky a zůstal zabodnutý deset kroků od místa, kde stál. Jeho jílec vykládaný drahokamy se ještě chvilu a úžasný kov čepele vrhal odlesky modravě stříbrného světla.

Jak Naja vrávoral ke své zbrani, uviděl, že se na něj řítí

Kruš, a tvář mu zesinala děsem. Otočil se a začal utíkat.

Nefér za jízdy vytrhl modrý meč ze země a začal ho stíhat.

Naja slyšel blížící se crescendo koňských kopyt a ohlédl se. Maskara mu stékala po lících jako černé slzy a hrůza mu zkřivila tvář. Pochopil, že odplatě neunikne, padl na kolena a prosebně zvedl ruce. Nefér zarazil Kruše, seskočil na zem a postavil se nad něj.

„Milost!“ vzlykal Naja. „Přenechám ti dvojitou korunu a celé království.“ Pokorně se plazil Neférovi k nohám.

„Obojí už mám. Schází mi jen jedno. Pomsta!“

„Milost, Nefere Seti! Ve jménu bohů a kvůli tvé sestře bohyni Heseret a dítěti, které nosí ve svém lůně.“ Znenadání se v jeho pravici objevila dýka. Naštěstí Najův zuřivý útok na Neferovu slabinu odnesl jen rozřizlý chitón. Švihem modrého meče Nefér vyrazil dýku Najovi z ruky.

„Udivuje mě tvá vytrvalost a stálost. Až do konce zůstáváš věrný své bídne povaze.“ Nefér se chladně usmál.

„Dám li stejnou milost, jakou jsi dal ty mému otci faraónu

Tamosovi.“ S těmi slovy vrazil modrý meč doprostřed

Najovy hrudi. Hrot vyběhl mezi Najovými lopatkami.

V Najově tváři se objevil bolestný, překvapený výraz.

„Pošpinil jsi posvátnou čepel. Očistím ji tvou krví.“

Nefér zbraň uvolnil a znovu bodl.

Naja přepadl obličejem do prachu a naposled se křečovitě nadechl. Místo výdechu vzduch unikl z ran v růžových bublinách. Samozvaný faraón se zachvěl a skonal.

Postráňky visícími Krusovi po bocích Nefér tělo uvázal za kotníky a vlekl ho přes bitevní pole. Před branami pevnosti přeřízl provazy a nechal zkrvavenou mrtvolu ležet v prachu.

„Rozsekejte Najovo tělo na kusy a vystavte je ve všech provinciích země. Ať každý egyptský občan na vlastní oči vidí, jak skončil zrádce a královrah.“

Potom vzhlédl k postavě stojící na vrcholu pevnostní věže a na pozdrav zvedl nad hlavu modrý meč. Taita odpověděl zdviženou pravicí a Neférovi na okamžik padl do oka rudý paprsek světla odraženého od rubínu Najova prstenu.

„Zůstal na věži po celý den. Jakou roli asi v bitvě sehrál?“ ptal se Nefér sám sebe. „Zvítězili bychom i bez jeho vlivu?“

Odpověď neexistovala a Nefér ji ani nehledal.

Vylezl za starcem na věž a oslovil své muže. Poděkoval jim za statečnost, s jakou splnili svou povinnost, a slíbil jim odměnu. Každý dostane podíl z kořisti a důstojníci navíc obdrží tituly a Zlaté řetězy za chrabrost.

V čase, kdy končil jmenování, slunce už klesalo do clony fialových bouřkových mraků nízko nad západním obzorem. Svůj projev zakončil výzvou k modlitbě. „Zasvěcuji toto vítězství božskému sokolu Horovi,“ zvolal na úvod.

Jak se modlil, objevil se podivuhodný úkaz. Škvírou v bariéře mraků pronikl prchavý paprsek posledního slunečního světla a dopadl na věž. Ozářil modrou válečnou korunu na Neferově hlavě a jeho modrý meč.

Ve stejný okamžik se nad ním ozval divoký křik a oči všech se obrátily vzhůru. Shromáždění vzdychlo a zašumělo tichými komentáři. Vysoko na nebi se nad faraónovou hlavou vznášel královský sokol. Jak ho pozorovali, pták znovu zakřičel a po třetím vzdušném kole rychlými údery ostře lomených křídel zamířil k zšeřelému východnímu nebi.

„Boží požehnání,“ volali vojáci. „Bud'zdráv, faraóne!

I bůh ti posílá pozdrav.“

Když později zůstali sami, Taita Neférovi tiše pošeptal:

„Sokol nepřinesl požehnání, ale varování.“

Jaké varování?“ divil se Nefér.

„Když sokol zakřičel, slyšel jsem Mintachin výkřik.“

„Mintaka!“ V zápalu boje na ni úplně zapomněl. „Co mi to Prenn o ní říkal?“ Otočil se ke vstupu do stanu a zavolal stráž. „Prenn! Kde je setník Prenn?“

Prenn se dostavil okamžitě a poklekl před faraónem.

„Jsme ti hluboce vděční,“ začal Nefér. „Bez tebe bychom nezvítězili. Tvoje odměna přesáhne to, co obdrží ostatní moji důstojníci.“

„Faraón je laskavý.“

„Při prvním setkání jsi se zmínil o princezně Mintace. Já jsem myslel, že je v bezpečí chrámu Háthor v Avarisu. Kde a kdy jsi ji viděl naposled?“

„Mýlíš se, faraóne. Princezna není v chrámu. Přišla ke mně s tvým vzkazem. Nemohl jsem ji vzít do bitvy. Je tomu dva dny, co jsem odjel ze svého tábora v poušti u cesty do Khatmie. Ona tam zůstala.“

Nefera přepadla zlá předtucha. „Kdo jiný tam ještě zůstal?“

„Některé z králových žen, princezna Merykara, která Mintaku doprovázela, a Její Veličenstvo královna Heseret -“

„Heseret!“ Nefér vyskočil ze sedačky. „Heseret! Jestli

Mintaka s Merykarou zůstaly v její moci, co se s nimi stane, až Heseret zjistí, že jsem zabil jejího manžela?“ Nefér vyšel před stan a zavolal Merena. „Mintaka s Merykarou jsou ve velkém nebezpečí.“

„Jak to víš?“ zeptal se polekaný Meren.

„Od Prenna. A Taita z křiku sokola vyčetl varování.“

Musíme ihned vyjet.“

Heseret se probudila do tmy a chladu v nejtemnější hodinu před svítáním, kdy se lidský duch ocitá v hlubokém útlumu. Nejprve si nebyla jistá, co ji vzbudilo, ale pak si uvědomila, že slyší nějaký povyk. Hlasy byly zatím daleko a slabé, ale rychle se blížily. Posadila se a přikrývka jí spadla do klína. Snažila se pochopit, co znamená ten vzdálený hluk, ale zachytila jen slova jako

„porážka“, „zabitý“ a „ihned prchněte“.

Zavolala služky. Dvě polonahé dívky k ní přiběhly a ještě napůl spaly. Přinesly malé olejové lampičky.

„Co se to tam venku děje?“ zeptala se přísně.

„Nevíme, paní. Spaly jsme.“

„Hlupačky! Okamžitě jděte a zjistěte to!“ přikázala zlostně. „A podívejte se do klece, jestli zajatkyň neutekly.“ Dívky vyběhly ze stanu.

Heseret slezla z postele, rozžala lampy a svázala si vlasy.

Pak si oblékla chitón a přes ramena přehodila šálu.

Hluk za ohradou stále sílil. Slyšela skřípění kol vozů a výkřiky, ale stále nevěděla, co je toho příčinou.

Dívky se brzy vrátily a starší z nich udýchaným hlasem a sotva srozumitelnými slovy oznamovala: „Veličenstvo, prý došlo k velké bitvě na místě zvaném Ismáílíja.“

Heseret zasáhla vlna radosti. Naja zvítězil! Nepochybovala o tom. „Jak bitva skončila?“

„Nevíme, paní. Neptaly jsme se.“

Heseret hrábla po vlasech bližší otrokyně a smýkla s děvčetem tak zuřivě, že jí chomáč vlasů zůstal v ruce. „To nemáš v té své tupé makovici ani zrnko rozumu?“ Následující políček dívku srazil na podlahu. Sebrala lampu a spěchala ze stanu ven.

Stráže byly pryč a Heseret pocítila první náznak obav.

Odběhla k prasečí kleci a pozvedla lampu. Část úzkosti z ní spadla, když uviděla dvě zbědované postavy připoutané k rámu klece. Zvedly k ní své bledé, ušpiněné tváře.

Heseret si jich víc nevšimla a běžela k bráně ohrady.

V šeru hvězdného svitu rozpoznala temný průvod vozů a kár vrchovatě naložených balíky a bednami. V jiných se zase tísnily ženy s dětmi. Stovky vojáků šly za nimi pěšky a většina z nich neměla zbraně.

„Kam jdete?“ volala na ně. „Co se stalo?“ Nikdo jí neodpověděl a zdálo se, že si jí ani nikdo nevšímá. Heseret vyběhla na cestu a zatahala za ruku jednoho z vojáků.

Jsem královna Heseret, žena faraóna celého Egypta.“

Zatřásla mu rukou. „Poslouchej mě, darebáku!“

Voják jí odpověděl štekavým smíchem a pokusil se ji setřást, ale Heseret na něm visela jako klišť. Teprve pádný políček ji poslal k zemi.

S námahou se zvedla a přiskočila k jinému vojákovi v zástupu. Podle límce poznala hodnost seržanta. Krev jí kapala z nosu, když se ho ptala: „Pověz, jaké zprávy přicházejí z bitvy?“ Seržant jí zblízka pohlédl do obličeje a v silicím světle rozbřesku ji poznal.

„Ty nejhorší, Veličenstvo,“ odpověděl drsným hlasem.

„V té děsivé bitvě zvítězil nepřítel. Naše armády jsou poraženy a všechny vozy jsou zničeny. Nepřátelé nás pronásledují a co nevidět budou tady. Musíte okamžitě pryč.“

„A co faraón? Co se stalo s mým manželem?“

„Říkají, že byl zabit.“

Heseret na něj zírala, neschopná slova ani pohybu.

„Pojedete s námi, Veličenstvo? Udělejte to dřív, než bude pozdě. Dřív než sem vtrhnou vítězové a začnou rabovat a plenit. Postarám se vám o ochranu.“

Ale Heseret zavrtěla hlavou. „To nemůže být pravda.“

Naja není mrtvý.“ Odvrátila se a stála sama při okraji cesty.

Slunce vyšlo a kolem stále proudily zbytky ještě donedávna nejmocnější armády. Ten bědný chaotický zástup prchající ve zmatku na východ ničím nepřipomínal pyšné legie shromážděné před několika měsíci u Modré brány Babylonu.

Nemohla stále uvěřit.

Mezi vojáky bylo důstojníků poskrovnu. Heseret jednoho zahlédla a zavolala na něj: „Kde je faraón? Co se stalo?“ Měla krev ve tváři a ušpiněný chitón. Důstojník ji nepoznal, ale přesto odpověděl: „Naja Kiafan byl zabit v přímém boji samotným Neferem Setim. Jeho tělo rozsekali na kusy a rozeslali na výstavu po všech provinciích Egypta. Nepřátelské síly se ženou za námi a zřejmě tady budou před polednem.“

Heseret zakvílela. Podrobnosti byly příliš přesvědčivé, aby ještě mohla pochybovat. Nabrala do dlaní prach, posypala si hlavu a za srdceryvného kvílení si nehty rozdrásala tvář, až jí ze škrábanců kapala krev.

Služky za asistence velitele stráží seji snažili odvést do stanu, ale Heseret, šílená žalem, jim sprostě nadávala. Pak zvedla tvář k obloze a vyčítala bohům. Vinila je z toho, že nechránili jejího manžela, který, podle ní, byl daleko největším bohem na panteonu.

Její vzlyky a šílené výkřiky sílily. Chovala se stále divočeji a naprosto bez zábran. Malou dýkou, kterou stále nosila u pasu, si rozřízla prs, močila si na nohy a vyválela se v blátě, které moč vytvořila. Pak náhle vyskočila ze země a pospíchala do ohrady. Doběhla k prasečí kleci a přes mříže ječela na Merykaru: „Manžel je mrtvý. Zabil ho náš vlastní hnusný bratr.“

„Díky Háthor a všem bohům!“

„Ty zvrhlá rouhačko!“ utrhla se na ni Heseret. „Naja

Kiafan byl bůh a ty jsi byla jeho ženou.“ Hnala sama sebe do hlubin šílenství. „Měla jsi mu být poslušnou manželkou, ale ty jsi ho opustila. Zahanbila jsi ho a pokořila.“

„Můj manžel je Meren,“ odpověděla Merykara vzdorně.

„Opovrhuj kreaturou, kterou nazýváš našim manželem.

Zavraždil našeho otce a bohatě si zasloužil Neferův trest.“

„Meren je obyčejný voják a Naja byl a je bůh.“

Merykara se přinutila k smíchu, přestože jí rty opuchlé žízni a sluncem popraskaly. „Meren je větším bohem, než Naja kdy byl. Miluju ho. Už brzy přijede a ty uděláš dobře, když nás s Mintakou pustíš před jeho příchodem, jinak za to tvrdě zaplatíš.“

„Opatrně, drahá,“ zašeptala Mintaka. „Nevidíš, že je šílená?

Podívej na její oči. Neprovokej ji, je schopná všeho.“

Heseret už se ocitla daleko za hranicí soudnosti a zdrženlivosti. „Ty miluješ sprostého vojáka?“ zeptala se vyzývavě.

„Ty se opovažuješ ho srovnávat s mým manželem, faraónem celého Egypta? Pak dostaneš vojáků, co hrdlo ráčí.“

Zavolala velitele stráží. „Vytáhni tu svinu z její zaneřáděné klece!“ Kapitán váhal. Merykariho varování ho děsilo. Nefér se svými muži se mohl každou chvíli objevit.

Heseret se podařilo ovládnout své emoce. „Je to rozkaz, kapitáne. Poslechni mě, jinak si poneseš následky.“

Neochotně zavolal své muže. Přefízli řemínky, kterými byla

Merykara připoutaná ke kleci, a za nohy ji vytáhli ven.

Merykaře otekly a zmodraly ruce i nohy, protože pouta omezovala průtok krve. Sotva se držela na nohou. Tvář a ostatní nekryté části těla měla spálené sluncem a spleené vlasy jí visely přes tvář.

Heseret se rozhledla a její pozornost upoutalo kolo z vozu opřené o stěnu ohrady.

„Přineste tamto kolo!“ nařídila. Dva muži poslechli a udělali, co žádala. „Přivažte k němu tu děvku. Ne, tak ne!

Roztáhněte ji ruce a nohy, aby mohla přivítat své milence vojáky.“

Opět uposlechli a přivázali Merykaru za kotníky a zápěstí k obvodu kola. Vypadala jako mořská hvězdice.

Heseret se nad ni postavila a plivla jí do obličeje.

Merykara jódověděla úsměvem. „Zešilelas, sestřičko. Žal ti zatemnil rozum. Je mi tě líto, ale Naju už ti nic nevrátí.

Až jeho odporné zločiny zváží před branami ráje, přišera sežere jeho Černé srdce a on upadne v zapomnění.“

Heseret jí hrotem dýky rozřízla obě tváře. Byly to mělké, povrchové řezy, ale přesto silně krvácely. Heseret to ale nestačilo, nařízla Merykaře chitón a pak ho roztrhla od krku až k lemu. Merykara zůstala nahá.

Její tělo nedotčené sluncem bylo nezvykle bílé a něžné.

Měla malé prsy s růžovými hroty a její ploché břicho končilo v hnizdě měkkého chmýří.

Heseret odstoupila a pohlédla na své strážce. „Kdo z vás to zkusí první?“

Civěli na štíhlé křehké tělo s ústy dokořán.

„Uvažuj, co děláš!“ volala na ni z klece Mintaka. „Už brzy přijede Nefér a je to jeho sestra.“

„Zavři tu svoji jedovatou hubu,“ okřikla ji Heseret. „Ty si to zkusíš po ní. Kolem jsou tisíce mužů, a než den skončí, většinu z nich ukojíš.“ Otočila se zpět ke strážím.

„Pojďte se podívat na to sladké sousto. Neochutnáte kousek?

Vidím, jak vám klacky pod róbami tuhnou.“

„To je šílenství,“ zašeptal kapitán, ale nedokázal odtrhnout zrak od bledé kůže nahého dívčího těla. „Je to princezna z královského Tamosova domu.“

Heseret vytrhla kopí z rukou nejbližšího vojáka a násadou ho udeřila přes záda. „Poslyš, desátníku, ty nemáš koule?

Ukaž nám, jak hluboko se dokážeš ponořit do díry plné medu.“

Muž začal couvat a třel si jelito na zádech. „Zbláznila jste se? Jakou odměnu by mi za to asi dal Nefér Seti?“

Zprudka se otočil a běžel ven z ohrady. Jeho společníci váhali jen chvíli. „Je šílená,“ zašeptal jeden. „Já nebudu čekat, až přijede Nefér Seti a uvidí svoji sestru v takovém stavu.“ Vyrázil k bráně s ostatními v patách.

Heseret běžela za nimi. „Vraťte se. Příkazuji vám to!“

Ale strážci se vmísili do davu a byli pryč. Heseret přiskočila k vysokému Núbijci, chytila ho za ruku a pokoušela se ho odvést do ohrady.

„Pojď se mnou. Já vás znám, vy černá zvířata.

Máte ocasy silné a velké jako sloni a neradi je necháváte bez práce. Mám pro tebe něco, co ti udělá radost.“

Černý lučistič ji hrubě odstrčil. „Dej pokoj, kurvo! Teď na tebe nemám čas.“

Hleděla za ním Jak odchází po přeplněné cestě, a ječela:

„Nejde o mě, ty bestie! Jak se opovažuješ urážet královnu Egypta?“

Se zuřivým pláčem běžela zpátky do ohrady a Mintaka seji znovu pokoušela uklidnit. „Je konec, Heseret. Přestaň vyvádět. Pusť Merykaru a my tě ochráníme.“ Mluvila tichým vemlouvavým hlasem, protože viděla, že Heseret překročila hranice zdravého rozumu a bloudí v pustinách demence.

„Jsem egyptská královna a můj manžel je nesmrtelný bůh,“ zavěštila. „Pohleď na mě a střež se mé krásy a mého majestátu.“ Zkrvavená a špinavá zuřivě mávala oštěpem.

„Prosím, Heseret,“ naléhala Merykara. „Nefér s Mereném tady budou každou chvíli. Postarají se o tebe.“

Heseret na ni hleděla nepřítomným pohledem. „Nepotřebuju žádnou ochranu. Copak nerozumíš, co ti říkám?

Jsem bohyně a ty jsi obyčejná vojenská kurva.“

„Sestřičko drahá, ničí tě žal. Odvaž mě, a já ti pomůžu.“

Heseret se lživě usklíbila. „Myslíš si, že pro tebe nenajdu mužský úd? Uvidíš, že se mylíš. Mám tady jeden.“

Zvedla oštěp a namířila tupý konec násady na Merykaru.

„Tady je tvůj milenec. Už za tebou jde.“ Hrozivě vykročila k sestře.

„Heseret, ne!“ vykřikla zoufalá Mintaka. „Nech ji být.“

„Ty přijdeš na řadu po ní, zrádná děvko. Hned ti to udělám, jen co obsloužím tady tu kurvu.“

„Přestaň, Heseret!“ Prosila Merykara a kroutila se v poutech. Ale Heseret jako by neslyšela a přiložila násadu mezi její roztažená stehna.

„To nemůžeš udělat, sestro. Vzpomínáš, jak -“ Merykara oněměla a oči jí hrůzou vylezly z důlků.

„Uvidíme!“ řekla Heseret a násadu do ní vrazila.

„Tak!“ zaječela. „A tak!“ Každým pohybem vrážela dřevo hlouběji do Merykařina těla, až v ní zmizelo téměř na délku paže.

Teď už ječely obě dívky. „Přestaň! Ach, prosím přestaň!“ Ale

Heseret nedbala a stále hlouběji vrážela dřevo do své sestry.

„Tak co? Stačí to ukojit tvůj chtíč?“

Merykara silně krvácela, ale Heseret se opřela plnou silou a zarazila do ní celý oštěp. Merykara vykřikla naposled a zvadla. Brada jí poklesla na nahou hrud'

Heseret nechala oštěp v jejím těle, odstoupila a s pobaveným výrazem hleděla na svoje dílo. „Byla to tvoje chyba, mně vinu nedávej, já jsem konala jen svou povinnost.

Chovala ses jako kurva a já jsem s tebou jako s kurvou naložila.“ Začala vzlykat a kroutila si prsty. „Vlastně na tom nezáleží. Už na ničem nezáleží. Naja je mrtvý. Náš drahý, milovaný manžel je mrtvý...”

Tápavě jako náměsíčník odešla do svého stanu. Byl přepychově zařízený, ale přesto prázdný. Stáhla ze sebe pomočený a zakrvácený chitón, pohodila ho na podlahu a oblékla si róbu, která jí padla do ruky.

„Půjdu hledat Naju,“ rozhodla se, poslušná náhlého vnučnutí. Spěšně posbírala pár věcí, nacpala je do kožené brašny a pevným krokem zamířila ke vchodu.

Vyšla do ranního slunce a Mintaka na ni volala: „Prosím, pusť mě, Heseret. Musím se postarat o tvoji sestru. Je vážně zraněná. Pro smilování boží, pusť mě k ní.“

Heseret rezolutně zavrtila hlavou. „Ty nechápeš. Jdu za svým manželem, faraónem celého Egypta. Poslal pro mě. Potřebuje mě.“

Už se ani neohlédla. Pospíchala z ohrady ven, kroutila hlavou a něco si mumlala. Zamířila proti záplavě vyděšených lidí na západ k Ismáiliji a Egyptu.

Mintaka ji ještě zaslechla vykřiknout: „Počkej na mě,

Najo, má jediná láska. Už jdu. Čekej na mě!“ Jejídalší srdceryvné výlevy pohltila dálka.

Mintaka se znovu vzchopila. S nohama zapřenýma o stěnu klece se svíjela a tahala ruce z pout. Cítila, jak se jí zařezávají do kůže na zápěstí, ale silné, pevně utažené řemínky nepovolily.

Přestávala cítit prsty na rukou, kterým se nedostávalo čerstvé krve. Kdykoliv ve svém úsilí polevila, oči jí sklouzly k Merykaře a jejímu nehybnému tělu přivázanému ke kolu. „Mám tě ráda, má milá. Meren tě miluje, neumírej!

Udělej nám radost a neumírej,“ volala na ni. Ale

Merykařiny široce otevřené oči hleděly kamsi do daleka.

Jejich bulvy začaly vysychat a potáhly se tenkou vrstvičkou prachu. Slétaly se k ní mouchy a pily z kaluže sražené krve mezi jejími stehny.

V jednu chvíli Mintaka zaslechla od stanu kradmé kroky.

Otočila hlavu a uviděla dvě Heseteřiny otrokyně, jak vlečou velké pytle s uloupenými cennostmi. „Prosím, odvažte mě. Dostanete svobodu a velkou odměnu,“ volala na ně. Ale dívky si jen vyměnily zděšené pohledy a pospíchaly k bráně ohrady. Venku se přidaly k bědnému zástupu prchajících zbytků armády.

Později se k ní od brány donesl zvuk hlasů a Mintaka už chtěla křičet o pomoc, ale včas si všimla hrubého přízvuku a drsného tónu. Čtyři muži se vplížili do ohrady a Mintaka podle jejich vzhledu a ošacení poznala, že jde o lotry nejhrubšího zrna, příslušníky bandy šakalů, kteří táhnou za každou armádou a berou, co se dá. Nechala proto hlavu klesnout na prsa a předstírala, že je mrtvá.

Muži se zastavili u Merykary a prohlíželi si její tělo.

Smáli se a jejich sprosté poznámky donutily Mintaku pevně zavřít víčka. Jen s velkou námahou udržela jazyk za zuby.

Pak přišli ke kleci a hleděli na ni. Seděla nehybná se zatajeným dechem a doufala, že její odpudivý vzhled odradí jejich zájem.

„Ta smrdí jako svině,“ poznamenal jeden a odplivl si.

„Raději bych si to nechal udělat od paní Dlaně a jejích pěti dcer.“ Hýkavě se zasmáli jeho vtipu a rozešli se po táboře hledat lup. Po nějaké době odešli a odnášeli, co odnést mohli. Mintaka pozorovala, jak se na udusané zemi dlouží stíny. Proud vozů a pěších uprchlíků za ohradou pomalu slábl. Těsně před západem slunce projel poslední vůz a do tábora se vplížilo ticho pouště a smrti.

Vyčerpaná a zoufalá Mintaka během noci několikrát zadřímala. Kdykoliv se probudila, uviděla Merykařino bledé tělo zalité stříbrem měsíčního světla a hrůzný cyklus žalu a zoufalství začal nanovo.

Přišlo ráno a vyšlo slunce, ale ticho zůstalo. Rušilo ho jen ševlení pouštního větru ve větvích trnovníku živořícího u brány do ohrady a její vlastní vzlyky. Jak den pokračoval i ty pomalu slábly.

Z letargie ji vytrhly jiné zvuky. Vzdálený hluk silil a Mintaka poznala, že je to dusot kopyt a rachot kol rychle jedoucích vozů. Konečně zaslechla i hlasy a mezi nimi jeden, který znala. „Nefere!“ pokusila se vykřiknout, ale její vyprahlé hrdlo změnilo výkřik v chraplivý šepot. „Nefere!“

Pomalou otočila hlavu a uviděla ho, jak vtrhl do ohrady následovaný Mereném a Taitou.

Nefěr ji okamžitě spatřil a běžel ke kleci. Dýkou přefízl kožené řemínky na jejích zápěstích a holýma rukama vytrhl dvířka klece. Opatrně ji vytáhl z páchnoucího vězení a přitiskl k hrudi. Odnášel ji v náručí do stanu a plakal.

„Merykara!“ zašeptala opuchlými popraskanými rty.

„Taita se na ni podívá, ale bojím se, že je příliš pozdě.“

Pohlédla mu přes rameno a viděla, jak Taita s Mereném vytahují násadu oštěpu a odvazují Merykařino zmrzačené tělo od kola.

Zavřela oči. „Jsem vyčerpaná a smutná, můj milý, ale vidět tvoji tvář je ten nejkrásnější pohled, jaký jsem v životě měla možnost spatřit,“ zašeptala. „Teď si chvíli odpočínu,“ dodala a ztratila vědomí.

Mintaka se probouzela pomalu, jako by vylézala z nějaké temné hluboké jámy obydlené démony. Když konečně otevřela oči, démoni, kteří ji strašili ve snech, byli pryč. S nesmírným ulehčením spatřila tváře dvou lidí, které z celého světa nejvíc milovala. Na jedné straně jejího lůžka seděl Taita a na druhé Nefěr. dlouho?“ zeptala se. „Jak dlouho jsem spala?“

„Den a noc,“ odpověděl Taita stručně. „Dal jsem ti prášek z rudého květu.“ Sáhla si na tvář, ucítila vrstvu masti a otočila hlavu k Neférovi. „Jsem ošklivá, vid’?“

„Ne!“ protestoval hlasitě. „Jsi nejkrásnější žena, na které kdy moje oči spočinuly. Miluju tě tak, že to ani nejde vypovědět.“

„Nezlobíš se na mě, že jsem tě neposlechla?“

Zavrtěl hlavou a jeho slza spadla Mintace na tvář.

„Vždyť jsi mi tím zachránila život, korunu i zemi. Jak bych se za to mohl na tebe hněvat?“

Taita vstal a tiše vyšel ze stanu. Mladý pár pak celý zbytek dne strávil o samotě v tichém rozhovoru.

Večer Nefěr poslal pro zbytek svého doprovodu. Když se Taita, Meren, Socco, Prenn a Shabako shromáždili u Mintčina lůžka, vážný Nefěr každému zvlášť pohlédl do tváře.

„Přišli jste, abyste se stali svědky aktu spravedlnosti,“ začal na úvod. Pak se obrátil ke vchodu a přikázal:

„Přiveďte ženu jménem Heseret.“

Mintaka se pokusila posadit, ale Nefěr ji jemně potlačil zpátky na polštář.

„Jakjsiji našel? A kde?“

„Naše hlídky ji našly. Bloudila kolem cesty do Ismáílije,“ vysvětloval Nefěr. „Nejdřív ji nepoznali a nevěřili jejímu tvrzení, že je královna. Mysleli, že se zbláznila.“

Heseret vešla do stanu. Nefěr jí dovolil, aby se umyla, a sehnal jí čisté šaty, zatímco Taita jí ošetřil šrámy na tváři i po těle. Setřásla ruce strážců, královsky pyšně zvedla bradu a rozhlédla se po stanu. „Padněte na kolena!“ nařídila mužům stojícím před ní. „Jsem královna.“

Nikdo se ani nepohnul a Nefěr řekl: „Přineste jí stoličku.“

Když se posadila, pohlédl na ni tak chladně, že si zakryla tvář a rozplakala se. „Ty mě nenávidíš,“ vzlykala.

„Proč? Proč mě nenávidíš?“

„Mintaka ti poví proč.“ Otočil se k posteli. „Prosím pověz nám, jakým způsobem zemřela princezna Merykara?“

Mintaka mluvila téměř hodinu a po celý ten čas se nikdo ve stanu nepohnul a ani slovem její vyprávění nepřerušil. Jen tu a tam se ozvaly vzdechy a výkřiky hrůzy. Na závěr

Nefěr pohlédl na Heseret. „Popíráš nějakou část tohoto svědectví?“

Heseret mu vrátila chladný pohled. „Byla to kurva a přinesla hanbu mému manželovi, faraónu celého Egypta.“

Zasloužila smrt a já jsem hrdá na to, že jsem se stala nástrojem spravedlnosti.“

„Dokonce i teď bych ti odpustil,“ řekl Nefěr tiše, „kdybys projevila jen zrunko lítosti.“

„Já jsem královna. Stojím nad vašimi ubohými a směšnými zákony.“

„Už nejsi královna,“ opravil ji Nefěr. Vypadala zmateně.

„Jsem tvá vlastní sestra, nemůžeš mi ublížit.“

„Merykara byla taky tvoje sestra. Šetřila jsi ji?“

„Znám tě dobře, Nefere Seti. Nejsi schopen mi ublížit.“

„Máš pravdu, Heseret, já ti neublížím. Ale je zde jeden, který takovými skrupulemi trpět nebude.“ Otočil se ke shromážděným velitelům. „Existuje starodávný zákon o právech toho, kdo byl nejvíc postižen. Předstup, Merené Cambyses.“

Meren vstal a přistoupil blíž. „Faraóne, jsem tvůj muž.“

„Ty jsi byl zasnouben s princeznou Merykarou. Ty jsi ten, kdo utrpěl největší ztrátu. Dávám ti tělo i život Hesperet, dcery Tamosovy, která byla princeznou Tamosova egyptského domu.“

Když jí Meren na krk navlékal zlatý řetěz, Hesperet začala křičet. „Jsem královna a bohyně. Neopovažuj se na mě sahat.“ Nikdo si jejího křiku nevšímal a Meren pohlédl na Nefera.

„Veličenstvo, dáváš mi nějaká omezení? Přeješ si nebo nařizuješ, abych měl slitování?“

„Dávám ti ji bez jakýchkoliv podmínek a omezení. Její život je tvůj.“

Meren vytáhl meč z pochvy u boku, zvedl skučící Hesperet ze stoličky a táhl ji na řetěze ven ze stanu. Nikdo za nimi nevyšel. Seděli na svých místech a přes tenké plátno stěny poslouchali Hesperetin nárek, úpěnlivé prosby a lichotivé sliby. Pak zaslechli vysoký pronikavý výkřik, který skončil stejně náhle, jak začal.

Mintaka si zakryla tvář a Nefér udělal znamení proti zlu.

Ostatní pokašlávali a nervózně se vrtěli.

Závěs ve vchodu do stanu se rozevřel a vstoupil Meren.

V pravici držel meč a v levici hrůzný předmět. „Veličenstvo, spravedlnost došla naplnění.“ Za husté lokny vlasů zvedl do výše odseknutou hlavu Hesperet, ženy nepravého faraóna Naji Kiafana.

Trvalo pět dní, než se Mintaka dostatečně zotavila, aby se mohla vydat na dlouhou cestu zpět do Avarisu. I tak Taitas Neferem trvali na tom, že ji musí nést na nosítkách, aby netrpěla otřesy vozu. Šli pomalu a teprve po patnácti dnech mohli z rozlehlých náhorních rovin vyprahlé země spatřit zelené nilské údolí.

Nefér pomohl Mintace vstát z nosítek a odešli spolu kousek stranou cesty, aby návrat domů mohli vychutnat v soukromí. Netrvalo dlouho a Nefér vstal.

„Co je, můj milý?“ zeptala se Mintaka.

„Máme návštěvu,“ řekl, a když znechuceně protestovala, dodal. „Návštěvníci jsou vždycky vítáni.“

Její mrzutost se rozplynula v úsměvu, když poznala pár, který se k nim blížil. „Taita s Merenem! Ale jaké to mají divné oblečení?“

Oba měli na sobě prostý šat a přes rameno kožené poutnické brašny.

„Přišli jsme se s vámi rozloučit. Odcházíme,“ vysvětloval Taita.

Nefér se polekal. „Přece mě teď neopustíte. Copak se nezúčastníte mojí korunovace?“

„Byl jsi korunován na pláních u Ismáílije,“ namítl Taita mírně.

„Co naše svatba?“ vykřikla Mintaka. „Přece musíte zůstat do naší svatby.“

„Už jste dávno svoji,“ zasmál se Taita. „Možná už v den svého narození, protože bohové si to tak přáli.“

Nefér se obrátil na Merena. „A co ty? Jsi můj nejbližší přítel a bratr z Rudé stezky.“

„Když Merykara odešla, už mě tady nic nedrží. Musím s Taitou.“

Nefér pochopil, že další slova jsou zbytečná, že by jimi jen zmenšil vzácnost chvíle. Ani se neptal, kam odchází.

Asi to sami nevěděli.

Tak se jen objali a políbili. Nefér s Mintakou sledovali, jak jejich postavy zmenšuje dálka a chvějivé rozlohy nekonečné pustin. Oba v srdci cítili stejnou lítost.

„Zmizeli nám z dohledu,“ zašeptala Mintaka, „ale neodešli.“

„Ano,“ souhlasil Nefér. „Zůstanou s námi navždy.“

Princeznu Mintaku Apepi přivedla na svatbu s faraónem Neferem

Setim velekněžka a zástup padesáti noviců z chrámu Háthor.

Mladý novomanželský pár stál na terase thébského paláce, která nabízela vyhlídku na širé hnědé vody vzdutého Nilu při záplavě, nejpříznivějším období pro všechny formy života v egyptské zemi.

Mintaka se už dávno zotavila ze zranění i šokujících zážitků. Její krása se skvěla v plném květu a radostná chvíle jako by ji ještě desetkrát znásobila.

Zdálo se, že celý Egypt přišel, aby se stal svědkem svatebních obřadů. Davy obsadily oba břehy řeky, kam až oko dohlédlo, a když se novomanželé objali a rozbili nádobu s nilskou vodou, pozdravný křik, který se zvedl k nebi, musel polekat i samotné bohy. Nefér Seti vzal novou královnu za ruku a vedl ji mezi lid, aby všem ukázal její krásu.

Lidé klekali na kolena, plakali a hlasitě deklarovali svou lásku a oddanost.

Náhle celé velké shromáždění utichlo a oči všech se upřely k nepatrné skvrnce na vysoké klenbě nebe nad palácem.

Do ticha zazněl divoký křik a z modré výšky začal padat královský sokol. Už se zdálo, že musí dojít ke kolizi, jenže pták v posledním okamžiku roztáhl křídla a vznášel se nízko nad faraónovou hlavou. Nefér natáhl pravici a úžasný dravec se s lehkostí pírka snesl na jeho zaťatou pěst.

Tisíce hrdel pozdravilo zářak hromovým křikem, který se podobal řevu rozbouraného moře. Neférový oči zaujal zlatý přívěsek připevněný na pravé noze sokola. Symbol vyrytý ve vzácném kovu způsobil, že se Neférovi rozbušilo srdce.

„Královská kartuše!“ zašeptal. „Ten pták nikdy nežil divoce. Je to Nefertem, sokol mého otce. To on ke mně přilétal v okamžicích největšího nebezpečí, aby mě vedl a varoval. Je to duch mého otce.“

„A teď Nefertem přiletěl, aby před celým světem potvrdil, že jsi opravdový král.“ Mintaka se k Neférovi přivinula a hleděla mu do očí planoucích hrdostí a láskou.

Z anglického originálu WARLOCK

Přeložil Václav Vanduch

Redakční úprava Darina Daňková

Grafická úprava obálky Zbyněk Janáček

Sazba Lumír Kaděra

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frydek-Místek,
V edici Klokan, 2001
Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín, Štefánikova 2
Vydání první
ISBN 80-7218-617-5